

DE
GRAECAE LINGVAE
DIALECTIS

SCRIPSIT

HENRICUS LUDOLFUS AHRENS.

LIBER SECUNDUS.
DE DIALECTO DORICA.

GOTTINGAE
APUD VANDENHOECK ET RUPRECHT.
MDCCCLIII.

DE

DIALECTO DORICA

SCRIPSIT

HENRICUS LUDOLFUS AHRENS.

GOTTINGAE

APUD VANDENHOECK ET RUPRECHT.

MDCCLXIII.

CAROLO LACHMANNO SUO

S. P. D.

HENRICUS LUDOLFUS AHRENS.

Primo hujus operis libro quatuor abhinc annis absoluto spem conceperam fieri posse, ut Carolo Odo-fredo Muellero, qui eo ipso tempore Graecum iter parabat, incolumi et honestissima praeda onusto in patriam reduci laetissimum animum altero libro tra-dito testificarer. Quae enim essent de dialecto Do-rica, quo nomine inscribere mallet quam ejus, qui Dorienses suos ita coluit, ut inter amicos jo-cantes ipse Doriensis appellaretur, aut cui pietatis atque venerationis aliquod documentum edere, quam cujus insignia de literis et de me merita longinqui itineris periculum et felicitatis desiderium tunc maxime in memoriam revocarent. Deo Optimo Maximo aliter placuit. Nam et scribendi difficul-tas, quam in primi libri praefatione questus eram (spasnum scriptorium medici dicunt), in dies aucta neque ullo medicamentorum vel balneorum usu,

*

adeo ne tenotomico quidem Dieffenbachii, clarissimi viri, artificio victa inceptum opus, quod unius anni spatio absolvi posse mihi persuaseram, continuari vetuit, donec obstinatae dextrae munus sinistra suscipere didicisset; et Muellerus immatura morte in ipsa Graecia abreptus orbem terrarum acerbissimo luctu implevit. Itaque aliud nomen huic volumini circumspicieus (nam libros defunctorum manibus dedicandi morem parum probo), non inveni quenquam digniorem, cui hac potissimum ratione animum amicum et gratum profiterer, quam Te, mi Lachmanne, qui de primo libro tam benevole judicaveris, ut hoc amicitiae cum summo meo gaudio inter nos contractae fuerit principium, qui Dieffenbachii artem experturo benignissime hospitium Tuum obtuleris, semiaegrum per quinque hebdomades pro fratre germano foveris, subtristem suavissima confabulatione exhilaraveris, peregrinum in praestantissimorum hominum consuetudinem et familiaritatem adduxeris, denique Tuum illum mihi abunde exhibueris candorem, quem ii quibus propius Te cognoscere contigit non minus amant, quam doctrinam Tuam multiplicem et sagacitatem admirantur omnes.

Nec temperare mihi possum quin hoc loco reliquorum quoque Berolinensium, quorum insigni humanitate usus sum, memoriam gratissimo animo colam: Boeckhii, Clarissimi Viri, qui reliquae comitati id adjecit, ut copias in Corporis Inscriptionum Graecarum usum congestas mihi perlustrandas et, quantum licebat scribendi facultate tum fere destituto, excerptas concederet; Franzii, quo nihil est sincerius et officiosius, qui reliqua sua in me beneficia inscriptiones Cyrenaicas in meum usum nitidissime describendo cumulavit; Meinekii, quem Tuo amore, qui est summus, amplecti didici: ceterorum praeter Te et Meine-

kium nostrum Graecae illi societati clarissimae adscriptorum, qui me hospitem admittere non dedignati doctrinae elegantia et morum urbanitate ita ceperunt, ut horas cum illis peractas inter laetissimas vitae habeam; denique omnium, qui id effecerunt, ut mutila dextra, quem unicum tenotomiae fructum abstuli, itineris Berolinensis quotidie lubentissime admonear.

Aegre me revoco ad pauca de opere meo praefanda. Primus liber benevolos iudices nactus est, Schneidewinum meum in Ephemeridibus Göttingensibus a. 1840 nr. 152 et K . . . quendam in Ephemeridibus Darmstadinis antiquitatis studio dictis a. 1841 nr. 145. 146. Quorum uterque quum operam nostram ita probaverit, ut in paucis quibusdam dissensum significarit, in Additamentis ad Librum Primum huic libro adjectis, admonitiones eorum, quatenus operis nostri ratio postulare visa est, non negleximus. Unum est, quod hoc loco commemorandum ducimus. Omnibus enim iis paragraphis, quae vel singularum dialectorum Aeolicarum indolem describunt vel omnes tres in comparisonem vocant, §. 51. 49. 51, parum satisfacimus Censori Darmstadino, qui ampliore et accuratiori disputatione opus fuisse contendit. Nos in istas paragraphos non minus curae cogitationisque impenderamus quam in reliquas et ne hodie quidem intelligimus, quae sint illa aut vera aut probabilia, quae addi potuerint. Itaque primum Te, mi Lachmanne, omnesque lectores benevolos rogatos volo, ut, si et illa et quae in hoc libro sunt ejusdem generis, minus bene disputata esse videantur, ne diligentiam meam in culpam vocetis, sed aut ingenii tenuitatem aut ipsam rerum tractatarum indolem et naturam; Censorem autem oro et obsecro ut, quae melius dici posse scit, publice privatimve communicet mecum, quo

edoceri nemo magis concupiscit. Ceterum severissimum operis mei censorem me ipsum egisse, Additamenta ad L. I abunde patefacient.

Illorum igitur censorum nec minus Tuo aliorumque, quibus plurimum tribuo, judiciis permotus sum ut neque operis absolvendi consilium abjicerem et eadem via atque ratione pergerem, quae omnium assensum tulisse videretur. Neque, nisi faciliore primi libri labore vires antea exercuissem atque firmassem, hujus mediocriter perficiendi gravissimum onus me sustenturum fuisse arbitror. Quod quam recte sentiam, quanquam Tu ex ipso opere satis intelliges, duo tamen molestissima impedimenta, quae facilius latere possint, paucis commemorabo. Primum nimium quantum desudavi, priusquam, quid quibusque fontibus, quorum plerique parum limpidi sunt, fidei haberi possit, satis perspectum haberem. Deinde in iis, quae recentiores et recentissimi (adeo qui jure doctissimi habentur) de Dorica dialecto protulerunt, incredibilem errorum copiam inveni, contra paucissima, unde aliquid praesidii peti posset; ne ea quidem, quae Boeckhius in secundo Corporis Inscriptionum volumine de dialecto Cretica commentatus est, quanquam reliquis multo praestantiora, omnia probari poterant, quum accurata omnium Doridis varietatum comparatio haud raro alia doceret. Utinam tantum laboris Te iudice ne male impensum esse videatur! — Ceterum, de qua re in primi libri praefatione monere neglexeramus, consilio et ea omissa sunt, quae ad syntacticam rationem spectant, quo pertinent schemata singulis populis apud grammaticos adscripta, et glossarum e dialectis depromptarum, quatenus in etymologicam partem nihil lucri afferunt, ingens numerus. Quod aliquoties, maxime in §. 46, ultra fines, quibus ipsi nos circumscripséramus, evagati esse videmur, apud

benevolos lectores excusatum volumus; iidem facile perspicient et clementer condonabunt incommoda quaedam inde orta, quod post longam moram invitis obtrusam, quo celerius hoc volumen in lucem prodiret, prelo prius uti coeperamus, quam totum opus absolutum et perpolitum esset. Postremo iterum a librorum penuria aliquid excusationis petendum est; haud paucos, quibus libenter usus essem, ne Gottingenses quidem thesauri suppeditarunt, quorum in numero Annales Instituti Archaeologici post a. 1837 fuisse mirabuntur qui legerint.

In Appendice Epicharmi Sophronisque fragmenta, quae quidem ipsorum poëtarum verba plus singula continerent, aliaque emendatiora exhibuimus; quibus annotationem paullo ampliorem adjicere oportuit, quia minus quam in primi libri appendice suppetebant, quo ablegaremus. Nam Epicharmeorum collectio Krusemaniana, Sophroneorum Blomfieldiana in paucorum manibus sunt neque idoneae esse videbantur quibus pro fundamento uteremur. Lectiones codicum, a quibus emendationes receptae proxime absunt, in margine sine indicibus adnotavimus; accentus rationem Doricam, id quod in reliquo libro praeterquam in paradigmatis non ausi eramus, tacite restituimus.

In Additamentis ad utrumque librum ea, quae latuerant nos e titulis et libris vel olim cognitae vel sero allatae, non addenda censuimus, nisi aut nova inde apparerent aut dubia magis confirmarentur. Alioquin enim ingens locorum numerus apponendus fuisset, praesertim e Cramerii Anecdotorum Parisiensium Voll. III. IV et Choerobosco ad Theodosii Canones ed. Gaisford, qui libri post magnam hujus voluminis partem absolutam et typhotetis traditam ad nos pervenerunt. Neque fieri poterat ut addenda et corrigenda singulis paginis et versibus

accurate accommodaremus, sed semel monuisse, quae ad plures locos pertinerent, satis habuimus.

Accipe igitur, mi Lachmanne, hunc qualemcunque librum, quem si priore non inferiorem judicaveris neque leve hoc animi mei erga Te documentum contempseris, satis amplum laboris mei praemium nactus esse videbor. Spero fieri posse ut breviori intervallo succedat tertius, qui erit de dialecto Ionica. Quum enim in ipso libro aliquoties indicaverim, sequentem de mixtis lyricorum et bucolicorum dialectis acturum esse, consilium mutandum erat, postquam comperi Zieglerum egregiis librorum manuscriptorum copiis in Italia conquisitis Theocriti editionem parare.

Vale et mihi favere perge.

Dabam Ilfeldae Calendis Majis a. MDCCCXLIII.

I N D E X.

	Pag.
Praemonenda. §. 1.	1
De fontibus. §. 2.	8
De accentu. §. 3.	26
De spiritu. §. 4.	35
De digamma. §. 5.	40
De consonantibus.	
De τ pro σ. §. 6.	59
De ϑ a Laconibus in σ mutato. §. 7.	66
De σ a Laconibus in ρ mutato. §. 8.	71
De σ a Laconibus, Argivis et Pamphylis inter vocales in spiritum asperum mutato. §. 9.	74
De aliarum consonantium simplicium et singularium per- mutationibus. §. 10.	79
De σ in ξ aut consonam palatinam mutato. §. 11.	89
De consonantibus duplicibus. §. 12.	94
De consonantibus geminatis. §. 13.	99
De Ϟ apud Argivos et Cretes servatis. §. 14.	104
De aliis consonantium conjunctionibus. §. 15.	107
De vocalibus.	
De ᾶ pro ε. §. 16.	113
De aliis brevium vocalium mutationibus. §. 17.	119
De υ apud Lacones in ου mutato. §. 18.	124
De ᾗ pro η. §. 19.	126
De η pro εε et ω pro ου. §. 20.	153
De correptione syllabarum finalium in ς et υ desinentium. §. 21.	172
De aliis longarum vocalium et diphthongorum mutationi- bus. §. 22.	181
De diaeresi. §. 23.	191
De α cum sequentibus vocalibus contracto. §. 24.	195
De εε, οε, οο contractis. §. 25.	201
De εο et εω contractis. §. 26.	207
De crasi. §. 27.	220

	Pag.
De declinatione.	222
De declinatione I. §. 28.	223
De declinatione II. §. 29.	226
De declinatione III. §. 30.	228
De declinatione anomala. §. 31.	239
De pronomibus personalibus et possessivis. §. 32.	247
De reliquis pronomibus. §. 33.	264
De numeralibus. §. 34.	278
De conjugatione.	282
De systematum formatione. §. 35.	283
De conjugationis ratione communi. §. 36.	291
De conjugatione in ω . §. 37.	301
De praesentium contractorum et futurorum conjugatione. §. 38.	307
De conjugatione in μ . §. 39.	311
De verbo $\epsilon\iota\mu\iota$. §. 40.	318
De conjugatione perfecti et aoristi primi. §. 41.	328
De conjugatione anomala. §. 42.	337
De praepositionibus. §. 43.	353
De adverbii loci et temporis. §. 44.	361
De variis particulis. §. 45.	378
Varia quaedam. §. 46.	386
De universa Doride. §. 47.	395
De mitiore Doride. §. 48.	403
De severiore Doride. §. 49.	414
De Doridis generum et specierum origine. §. 50.	423
Appendix.	
I. Epicharmi fragmenta.	535
II. Sophronis fragmenta.	464
III. Timocreontis Rhodii reliquiae Doricae.	477
IV. Chelidonismus puerorum Rhodiorum.	478
V. Spartanorum et Argivorum foedera. Thucyd. V c. 77. 79.	480
VI. Laconica quaedam.	482
VII. Decretum Amphictyonum Corp. Inscr. nr. 1688.	484
Addenda et Corrigenda.	
Ad Librum I.	495
Ad Librum II.	551
Epimetrum ad utrumque Librum.	577

Index siglorum et abbreviationum.

Ad ea, quibus in Libro Primo usi sumus, pauca accedunt, quae explicatione egere videntur.

Acr. Inscriptiones Acrenses vid. p. 13.

Agr. Decretum Agrigentorum ibid.

Amph. Decretum Amphictyonum C. I. nr. 1688 vid. p. 11.

Chal. Tituli Chalienses vid. ibid.

Cyr. Tituli Cyrenaici vid. p. 17.

Gel. Decretum Gelensium vid. p. 13.

Herm. Tituli Hermionenses.

Ign. 2670 vid. p. 15.

Iss. Tituli Issenses vid. p. 13.

L. aut **Leak.** numeris additum indicat inscriptiones a Leakio in Morea aut in Itinere per Graeciam septentrionalem editas.

Lac. Tituli Laconici et **Lac. rec.** recentiores post a. 200 scripti.

Megal. Tituli Megalopolitani.

R. aut **Ross.** numeris additum indicat titulos a Rossio in Inscriptionibus Graecis Fasc. I. II. et Actis Academiae Monacensis, vid. p. 15, editos.

Teg. Tituli Tegeatici, et **Teg. H. L.** is quem Rossius edidit in Ephemeridibus Halensibus vid. p. 9.

Si qua praeterea obscura videantur, eorum potestatem facile e §. 2 cognosces. Numeri, quibus nihil additum est, ad Corpus

Inscriptionum Graecarum pertinent. Alcmanis fragmenta vulgo secundum Schneidewini Delectum attulimus; numeri uncinis inclusi et qui W. additum habent, Welckeri editionem spectant.

In Appendice asteriscus (*) numeris fragmentorum additus indicat, ea sine auctoris nomine legi. Idem verbis praepositus corruptelam prodit. Crux (†) Sophroneorum numeris adjecta significat, ea ad *Μίμους Ἀνδρῆϊους* vel *Γυναικῆϊους* e conjectura referri; idem signum in annotatione nostrarum emendationum index est.

---

§. 1.

Præmonenda.

1) **D**orica stirps quas terras urbesque intra Graeciae fines et extra tenuerit, satis in universum constat. Neque tamen soli Dorienses Dorica, quam dicimus, dialecto usi sunt, ut Aëolicis dialectis soli, quantum scimus, Aëoles: verum ad alios quoque populos diversae stirpis vel antiquitus pertinebat vel publica Doricarum civitatum auctoritate privatoque commercio permanavit. Strabo testatur, sua aetate omnes Peloponnesios (Eleosne et Arcadas excipiat, non liquet) *δωρίζειν* ¹⁾, etiam eos, qui non sint Doricae stirpis. Et Cynurii quidem jam Herodoti tempore Doricam linguam assumpserant ²⁾, Coloni-

1) Strab. VIII. p. 513. ὅσον μὲν οὖν ἦττον τοῖς Δωριεῦσιν ἐπεπλήρωτο, καθάπερ συνέβη τοῖς τε Ἀρκάσι καὶ τοῖς Ἡλείοις — οὗτοι Αἰολιστὶ διελίχθησαν· οἱ δ' ἄλλοι μικτῇ τινὶ ἐχρήσαντο ἐξ ἀμφοῶν, οἱ μὲν μᾶλλον, οἱ δ' ἦττον αἰολίζοντες· σχεδὸν δ' ἔτι καὶ νῦν κατὰ πόλεις ἄλλοι ἄλλως διαλίγονται, δοκοῦσι δὲ δωρίζειν ἅπαντες διὰ τὴν συμβᾶσαν ἐπικράτειαν, cf. L. I §. 1 not. 2. — Theocrito Peloponnesiacam linguam pro Dorica nominante XV, 92 uti nolumus nec grammatico Peloponnesios Dorice loquutos esse tradente, vid. not. 5.

2) Herod. VIII, 73. Κυνούριοι δὲ αὐτόχθονες ἔόντες δοκίμουσι μούνοι εἶναι Ἰωνες, ἐκδεδωρίευνται δέ. Thierschius in Actt. Acad. Mon. Vol. I. p. 513 seqq., Cynuriorum posteros existimat esse hodiernos Zacones atque in horum dialecto a Neo-Graeca lingua valde diversa antiquissimae Iadis multa vestigia deprehendit. Nos pauca quaedam Doricae et Laconicae maxime dialecti admonere intelligimus, qualia sunt α pro η in ἀ φωνά, σάμερε pro σήμερον, ἐτάκατε pro ἐσθήκατε, ου pro υ in θουῖρα, γονναῖκα, ττ pro κτ in δάκτυλο pro δάκτυλος; sed plurima horrendum in modum corrupta et mutilata

dum in Messenia incolae, qui Atticam originem jactabant, certe Pausaniae tempore, vid. IV, 34; Eleutherolaconum, qui erant perioecorum Laconicorum Achaicae stirpis posterii, decreta secundi a. Chr. saeculi puram Doridem referunt³⁾, nec minus Dryopum Hermionensium tituli⁴⁾

potius quam e remotissima antiquitate per tot varios casus servata. Quid vero, quod Thierschius etiam Pseudartabea illa Acharn. 104. οὐ λῆψι χρῆσο ad antiquissimam Iadem refert?

3) C. I. nr. 1325. 1334. 1335 etc., vid. §. 2, 2; de Eleuthero-
laconibus cf. Müll. Dor. I. p. 22.

4) vid. §. 2, 3. — Strabo VIII. p. 572 narrare videtur, Hermionen ab Argivis dirutam esse: ἠρήμωσαν δὲ τὰς πλείστας οἱ Ἀργεῖοι περθούσας. οἱ δ' οἰκήτορες οἱ μὲν ἐκ Τίρυνθος εἰς Ἐπίδαυρον ἀφίκοντο, οἱ δὲ ἐκ τῆς Ἑρμιόνης εἰς τοὺς Ἀλιεῖς καλουμένους. At ipse in proximis docet, Hermionen sua quoque aetate non ignobile oppidum esse; Persici et Peloponnesiaci belli tempore non dirutam jacuisse, adeo liberam fuisse ab Argivorum imperio et Spartanorum Argivis infestissimorum partes sequutam, apparet ex Herod. VIII, 43 et Thucyd. II, 56. VIII, 3. Itaque quum Strabonis codices Par. et Mosc. praebeant οἱ δὲ τῆς εἰς τοὺς Ἀλιεῖς et quum e Steph. Byz. s. v. Ἀλιεῖς et Τίρυνς satis constet, Tiryntios ab Argivis expulsos in terram vel oppidum Ἀλιεῖς fugisse, quam regionem antea Hermionenses tuerint, aut legendum est οἱ δὲ εἰς τοὺς Ἀλιεῖς aut οἱ δὲ τῆς Ἑρμιονίδος εἰς τοὺς Ἀλιεῖς. Nec vulgatam apud Strabonem lectionem Pausanias tuetur, quum II, 34, 5, postquam Hermionen ab Hermione Phoronei nepote conditam dixit, haec tradit: ἐπόκησαν δὲ καὶ Ἑρμιόνην ὕστερον Δωριεῖς οἱ ἐξ Ἀργούς, πολεμὸν δὲ οὐ δοκῶ γενέσθαι σφισίν· ἐλέγετο γὰρ ἂν ὑπὸ Ἀργείων. Nam et bellum fuisse negat neque quidquam de Dryopibus Hermionae incolis compertum habet, id quod lucide docet locus de Dryopibus IV. c. 34. Ubi quum praeterea narret, solos Asinaeos tum temporis non puduisse Dryopicae originis, satis certum habemus, Hermionenses mala fraude Argivam coloniam ementitos esse, ut Dorienses esse viderentur. Vides, quo jure Müllerus Dor. I. p. 175 Hermionen post bellum Persicum ab Argivis captam dicat, et Boeckhius ad C. I. nr. 1193 Hermionae incolas, quo tempore is titulus scriptus sit, Argivos fuisse contendat, quanquam in eo ipso cognationem Asi-naeorum agnoscunt. Potius, si quid videmus, Hermione nunquam

haud malae aetatis. Adeo Achaei Aegialenses saeculo a. Chr. secundo Dorice loquuti esse videntur (vid. L. I §. 54) et Arcadum recentiores tituli lingua omnino Dorica utuntur, quanquam antiquiores peculiarem dialectum exhibent, vid. L. I §. 53.

Extra Isthmum Argivi Amphiloehici, qui erant barbarae originis, ab Ambraciotis in civitatem acceptis Graecam linguam, Doricae procul dubio dialecti, assumpserant Thucydide teste II, 68. Nec minus Dorica Acarnanum dialectus, quae in titulis secundi saeculi conspicitur, a Corinthiorum in ea parte coloniis duci potest. Contra haud facile credideris, Aetolos a Messeniis, qui aliquantisper Naupactum tenuerant, Doricam dialectum accepisse, qua circa a. 200 usos esse tituli docent, sed eo libentius antiquam linguae cognationem statuemus, quod Aetoli uno saltem testimonio (L. I §. 1 not. 5) contra vulgarem antiquitatis opinionem inter Dorienses referuntur. Delphos, quorum tituli non minus Doridem referunt, Müllerus Dor. I p. 211 Dorienses fuisse credit, de qua re infra accuratius videbimus. Phocenses, Loerenses, Thaumacenses (quae est Phthiotidis urbs) Doride usos esse inscriptiones patefaciunt, quos nec Doricam dialectum mutatos esse neque ipsos Dorienses fuisse quisquam crediderit. Itaque per septentrionalem Graeciae partem antiquitus id linguae genus regnasse, quod a Doriensibus ex illa regione egressis Doricum appellatum est, jam nunc ponere licet. Infra ad eam quaestionem recurramus.

In Creta multas urbes Dorice loquutas esse, quas omnes Dorienses colonos accepisse nec traditum est nec verisimile, inscriptiones docent, vid. §. 2, 9. Igitur hic Dorica lingua non minus ad populos barbaros aut certe non Doricos propagata est, quam in Sicilia, ubi inscriptiones Segestanorum et Alaesinorum, qui erant barbari,

ab Argivis nec diruta est nec bello capta nec sine vi colonis aucta, sed per omne tempus libera erat et Dryopica.

et Tauromenitarum, qui erant Chalcidicae originis, Dorica dialecto utuntur, vid. §. 2, 6, ut omittamus nummos populorum barbarorum, qui saepe et in Sicilia et in Italia Doricas formas offerunt. Nam in Magna Graecia Doridem ad populos vicinos pervenisse non minus constat; Ennius, teste Festo s. v. bilingues Bruttates bilingues dixit, quod et Graece et Osce loquerentur, neque alia de causa Horatius Sat. I, 10, 30. Canusinos. Utrosque Doricam dialectum assumpsisse patet.

In Asia Pamphylii dialectum habebant Laconicae aut Argivae simillimam (vid. §. 9 not. 1, §. 5 not. 7 et nr. 5 sub ἀβελίος et αἰβετός), procul dubio a colonis Doribus acceptam; nam et Aspendus teste Strabone XIV p. 983 et Mela L. I c. 14 ab Argivis condita erat et Phaselis in Pamphyliae confiniis sita a Rhodiis, vid. Müll. Dor. I. p. 110.

Non male igitur, quanquam paullulum υπερβολικῶς, Joannes Grammaticus 5) Cretes, Siculos, Epirotas, Libyas Dorice loquutos esse testatur. Nam in Epiro, Creta, Sicilia Doricam extra Doricas urbes propagatam esse vidimus; idem in Cyrenarum vicinia factum esse verisimile est.

2) Varia fuisse Doricae dialecti genera jam antiqui grammatici monent 6). Quorum quaedam vix minus inter

5) J. Gr. 236, b. Δωρίδα, ἣ χρῶνται Ῥόδιοι τε καὶ Κῶοι καὶ Πελοποννήσιοι καὶ Κρισηοὶ καὶ Σικελοὶ καὶ Λιβύες καὶ οἱ τὴν ἤπειρον λεγόμενῃ οἰκοῦντες. In recentioribus editionibus (ut Const. Lasc. p. 316) pro Κῶοι legitur Κρήτες, omittitur Κρισηοὶ, postremo scribitur τὴν παλαιῶν ἤπειρον οἰκοῦντες, neque minus Meerm. p. 642 praebet: Πελοποννήσιοι καὶ Κρήτες καὶ οἱ τὴν παλαιῶν Ἠπειρον οἰκοῦντες. Κρισηοὶ ε Κρισηοὶ corruptum esse dubitanter coniecimus L. I §. 1 not. 6.

6) J. Gr. 242, b. τῆς Δωρίδος πολλαὶ εἰσιν ὑποδιαίρεσεις τοπικαὶ ἄλλως γὰρ Κρήτες διαλέγονται, ἄλλως Ῥόδιοι καὶ ἄλλως Ἀργεῖοι καὶ Λακεδαιμόνιοι; item Meerm. 656. omissis Rhodiis et Greg. C. 299, ubi adduntur in nonnullis libris Συρακούσιοι καὶ Σικελοί. Deinde J. Gr. 243, b. διαφέρει δὲ ἡ τῶν Κρητῶν διάλεκτος, ἣ νῦν λέγεται Κυψέλας, καὶ ἡ τῶν Λακωνῶν, ἣ λέγεται Ἀλαμῶν, Σώρων. Item Gr. C. 371,

se distant, quam Aeolicae Lesbiorum et Boeotorum dialecti, ut si Laconicum et Rhodiacum comparare velis. Diversissima tamen genera aliis intercedentibus, quae vel huic vel illi similia sunt, ita inter se cohaerent et, quo antiquiorem linguae formam investigamus, ita apertius cognationem suam produnt, ut multum cogitantibus nobis rei non convenire visum sit, singula Doridis genera singulis capitibus describere, quam disquisitionis viam in libro de dialectis Aeolicis optimo jure tenuimus. Ne tamen minus appareat, quae cujusque generis sit indoles, ita rem instituendam duximus, ut in extrema libri parte singulorum generum proprietates succincte enarraremus.

Nunc praemonendum est, duas potissimum Doridis differentias conspicuas esse, quae quum multis aliis rebus tum eo discrepant, quod altera genitivum secundae declinationis cum Lesbiis, Bocotis, Arcadibus in $\bar{\omega}$ exeuntem habet, ut ἴππῳ, altera cum Ionibus et Atticis in $\bar{o}\nu$, ut ἴππου. Illam, quae a vulgari ratione magis recedit, severiorem Doridem vocabimus, hanc mitiorem, quam aptiora nomina acgre desiderantes⁷⁾. Illa est La-

nisi quod ultima scribuntur: ἥπερ Ἀλκμῶν καὶ Σώφρων ἐστοίχησαν. Rectissime apud Joannem suppleri jusserunt: Ἀλκμῶν (καὶ ἡ τῶν Σαραουσιῶν, ἢ κέχηται) Σώφρων, vid. Intt. ad Gr. C. —

7) Mitior Doris significari videtur in Arg. Theocr. Id. I. Λωριδί καὶ Ἰάδι διαλέκτῳ χρεῖται ὁ Θεόκριτος, μάλιστα δὲ ἀνεμίγη καὶ χαμαλῆ Λωριδί παρὰ τοῦ Ἐπιχάρμου καὶ Σώφρονος. Valckenarius ad Roev. p. 59 et ad Adon. p. 209 (Aldinae tamen lectionem spectans, quae hoc scholion cum alio, quod in sequenti nota exhibebimus, male miscet) correxit παρὰ τὴν Ἐπ. vel παρὰ τὴν τοῦ Ἐπ., eamque emendationem in Theocriti editione ad scholion recte separatum transferens recentiorum editorum assensum tulit. Voluit autem eam praepositionis παρὰ vim esse, ut discrimen Theocriteae dialecti ab Epicharmo et Sophrone indicet. Nos nihil mutandum censuimus, sed Theocritum dialectum ab Epicharmo et Sophrone accepisse dici, quod quatenus verum sit, alio tempore quaeremus; Epicharmi certe et Sophronis mitior Doris non male ἀνεμίγη et χαμαλῆ dicitur. — Severiorem Doridem intellige, quum τύνη in

conum, Tarentinorum, Heracleensium aliorumque, ut videtur, Italiotarum, deinde Cretensium et Cyrenaeorum; haec reliquorum, qui Dorica dialecto usi sunt, quantum quidem compertum habemus, omnium.

3) Inter antiquiorem et recentiorem vel universae Doridis vel singulorum generum formam haud leve discrimen intercedere neque antiquos grammaticos latuit⁸⁾ et infra accuratius demonstrabitur. Noli tamen Diodoro⁹⁾ fidem habere, qui Dioclis Syracusani leges septuaginta annis praeterlapsis Timoleontis aetate propter antiquam dialectum difficiles ad intelligendum fuisse tradit, appellationem *ἐξηγητοῦ* male interpretatus. Nam dialectus Syracusana, quali Epicharmus et Sophron, Diocle antiquiores, usi sunt, ne Attico quidem homini difficilis esse poterat neque aetate erat mutata praeterquam in levis-simis rebus.

Inde ab Alexandri aetate Attica lingua paullatim ad Dorienses transmanare coepit, ita ut saeculo tertio et secundo a. Chr. paucissima quaedam ad ejus rationem mutata conspiciantur, deinde majore in diem temeritate Dorica Atticis misceantur. Dorice tamen loquebantur in ipsa Graecia non solum Strabonis aetate (vid. not. 1),

Scholl. II. ζ, 262. ἄκρως Λαόνιον vocatur; nam Laconum et Tarentinorum est *νη* pronominibus additum. Vide etiam §. 21 not. 1.

8) Arg. Theocr. Id. I. ἄλλως ἰστίον ὅτι ὁ Θεόκριτος Λαοῖδι διαλέκτῳ κέχρηται τῇ νέᾳ, δύο γὰρ εἰσι, παλαιὰ καὶ νέα· καὶ ἡ μὲν παλαιὰ τραχεῖά τις ἐστὶ (Ald. addit καὶ ὑπέρογκος καὶ οὐκ εὐνόητος)· ἡ δὲ νέα, ἣ καὶ Θεόκριτος χρᾶται, μαλθακωτέρα καὶ εὐκολωτέρα. Ceterum haec parum accurate dicuntur. — In Ann. Oxh. I, 171, 20. οἱ παλαιότεροι τῶν Λαοῖων dicuntur εἰς proferre, contra Rhintho ἦς, etiam hoc minus recte; ibid. p. 278. optime μῶσα Laconibus tribuitur, μῶα vero τοῖς μεταγενεστέροις Λάκωνσι.

9) Diod. XIII. c. 35. postquam de Diocle legum latore dixit: οἱ δ' οὖν Συρακούσιοι κατὰ τοὺς νεωτέρους χρόνους κατὰ μὲν Τιμολέοντα νομοθετήσαντος αὐτοῖς Κεφάλου, κατὰ δὲ τὸν Ἴερίωνα τὸν βασιλέα Πολυδώρου, οὐδέτερον αὐτῶν ὠνόμασαν νομοθέτην, ἀλλ' ἢ ἐξηγητὴν τοῦ νομοθέτου· διὰ τὸ τοὺς νόμους γεγραμμένους ἀρχαίᾳ διαλέκτῳ δοκεῖν εἶναι δυσκατανοήτους.

sed etiam Pausaniae, qui Messenios Doridem puriorem servasse testatur quam reliquos Peloponnesios¹⁰⁾; Rhodios Tiberii aetate Dorice loquutos esse Suetonius tradit c. 56.

Attamen si solas inscriptiones consulas, vix credideris Doricam dialectum, quae quidem aliquo jure dici possit, in plerisque Doricis civitatibus ad id temporis perdurasse. Recentissimi enim tituli, qui Doridem medio-criter puram exhibent, sunt Byzantius Tiberii vel Caligulae aetate scriptus C. I. nr. 2060, Cyrenaei nonnulli, quos frequentatum Ti. Claudii nomen non ante Tiberium scriptos esse arguit, Delphicus apud Rossium nr. 71, quem simili ratione Vespasiano non antiquiorem esse apparet. Sed in Peloponneso et Megaride maturius patria lingua in publicis documentis obsolevit. Non credimus quidem titulum Methanae prope Troezenem repertum, C. I. nr. 1191, vulgaris dialecti, qui est circa a. 160 a. Chr. scriptus, a Peloponnesiaca civitate positum esse, sed aut a peregrina in Isidis templo collocatum aut casu quodam Methanam delatum existimamus; Megarica tamen decreta a. u. 719 scripta C. I. nr. 1053. 1054. 1055 vulgarem dialectum praebent, nec minus Messenius titulus nr. 1297 a. u. 764—765 scriptus et alius nr. 1301 e Caligulae aetate, Laonicus nr. 1389 ejusdem fere aetatis. Levissima sunt Doridis vestigia, quae usque ad tertium p. Chr. saeculum in titulis aut resederunt aut post Hadrianum antiquorum resuscitatorem quacrebantur, ut ἀπόλις, ὁ δᾶμος et nominum propriorum formae Doricae.

Jam vero si quis hinc colligere velit, Doricam dialectum primo aut certe secundo nostrae aerae saeculo omnino extinctam esse, non rectius judicaverit, quam qui Teutonicae linguae dialectum Sassicam per tria saecula in publicis documentis spretam plane ex ore populi evanuisse

10) Paus. IV. c. 27. extr. οὔτε τὴν διάλεκτον τὴν Δωρικὴν μετέδοξθησαν, ἀλλὰ καὶ ἐς ἡμᾶς ἐτι τὸ ἀκριβὲς αὐτῆς Πελοποννησίων μάλιστα ἐφύλασσαν.

suspicitur. Non minus Doricam dialectum, certe Laconicam, postquam scribi desita erat, apud plebem rusticam haesisse, quae ad nostra usque tempora ejus reliquias quasdam servavit, infra demonstrabimus.

§. 2.

De fontibus.

1) Inscriptiones et multae et bonae frugis plenae adsunt quaerenti de Dorica dialecto variisque ejus generibus, quanquam dolemus, quod paucae tertium a Chr. saeculum superant, paucissimae quartum, deinde quod nonnullarum urbium, quarum dialectos penitus cognoscere enixe cupimus, nulli fere tituli supersunt, unde certiora discamus. Qui Romanorum imperatorum tempore scripti sunt, raro quidquam utile praebent; metricis inscriptionibus caute utendum est, quia mixtam ex arbitrio dialectum habere solent. — Jam eos titulos, quibus maxime uti sumus, locorum temporumque ratione habita, perlustrabimus.

2) Tituli Laconici et Messenici:

Leake nr. 71 Sellasiae antiquae loco repertus, antiquae scripturae (h. e. ε, ο pro η, ω etc.), ita mutilatus ut tantummodo singula quaedam verba certius legi possint.

Corp. Inscr. nr. 13 Geraniae in Messenia aut Laconica a Fourmonto repertus, antiquae scripturae, pauca verba continens.

Ibid. nr. 15 Spartanus e schedis Fourmonti, antiquae scripturae; pauca verba legi possunt.

Ibid. nr. 1511 Tegae positus sed recensum rerum Lacedaemoniis in belli usum donatorum continens, ita ut dialectum Laconicam judicare oporteat. Scriptura est antiqua, actas tituli Müllero et Boeckhio iudicibus fortasse Lysandrea; sed potest etiam antiquior haberi. Ceterum valde lacer est et parum accurate a Fourmonto descriptus.

Ross nr. 33 Misthrae repertus antiqua scriptura solam vocem *ΕΠΟΙΕΘΗ* exhibet i. e. *ἐποίησεν* pro *ἐποίησε*; neque enim recte Rossius *ἐποίηθη* legit. Eundem titulum Leakius nr. 52 per errorem inter Arcadicos retulerat, quem in L. I §. 53 male sequuti eramus. — Ibid. nr. 34, a. b. item Misthraei, qui solas voces *ΗΙΑΡΕΩΝ* et *ΗΙΑ(ρ)ΕΤ(ς)* habent.

Corp. Inscr. nr. 1325 Gytheaticus paullo post a. u. 559 scriptus. — Nr. 1331 decretum Spartaе repertum, sexti u. c. saeculi, mutilum et corruptum. — Nr. 1332 fragmentum decreti Paroreae repertum. — Nr. 1334 Geronthrarum decretum valde corruptum. — Nr. 1335 decretum *τοῦ κοινοῦ τῶν Λακεδαιμονίων* mutilum et corruptum. — Nr. 1336 Gytheaticus et nr. 1338 Amyclaeus a peregrinis ibi versantibus positus, Romanorum imperatorum aetatis. — In his titulis Laconicis inde ab a. 200 a. Chr. scriptis Doricam quidem dialectum conspici sed eam mitiorem, non severiorem, qua Lacones usos esse aliunde satis constat, valde memorabile est, quod qua ratione explicari possit, infra quaeremus.

Messenici tituli sunt: in Corp. Inscr. nr. 1339 fragmentum decreti Boeckhio iudice imperatorum Romanorum tempore scripti; nihil tamen obstat, quin paullo antiquius habeatur. — Leak. nr. 46 descriptio finium agri Messenici et Phigalici, lacera, ejusdem fere aetatis.

Nonnulla Laconicae proprietatis vestigia recentissimi tituli, circiter secundum p. Chr. saeculum scripti servarunt, maxime in nominibus propriis. — Ceterum Fourmontiana commenta, a Boeckhio optimo jure explosa, silentio praetermisimus.

3) E reliqua Peloponneso et Megaride hi tituli Dorici suppetebant:

Ex Arcadia Megalopolitanus C. I. nr. 1534 valde laecer et corruptus; Tegeaticus a Rossio in Ephemeridibus Halensibus a. 1838 *Intelligenzblatt* nr. 40 et alius ab eodem in Inscr. Gr. nr. 1 editus, quem ad primorum imperatorum aetatem pertinere suspicatur.

Argivae inscriptiones antiquissimae C. I. nr. 2. 14. 18. 19 tam incertae lectionis, ut vix quidquam fructus inde redundet; nr. 29 inscriptio galeae, quam Boeckhii conjectura Argivam fecit; nr. 17 et accuratius apud Ross. nr. 55, unde veram lectionem eruit Müllerus in *Ephem. Gott.* 1836 p. 1152, epigramma metricum. His titulis, qui antiqua scriptura utuntur, multo recentiores sunt nr. 1119 misere mutilatus et nr. 1120, fragmentum catalogi.

Hermionenses: nr. 1194. 1195 antiquae scripturae; nr. 1193 paullo longior sed valde corruptus; nr. 1197. 1200. 1205 paucorum verborum; nr. 1207 — 1211 catalogi virorum et mulierum male habiti, qui quum Romanis nominibus careant (nam praenomen *Ai.* in nr. 1211, 25 dubium videtur), ante nostram aeram scripti existimari possunt.

Calauraeus nr. 1188 brevis inter Ol. 145, 4 et 155, 3 scriptus.

Troezenius nr. 1183 paucorum verborum.

Epidaurii nr. 1172. 1177. 1178. 1179 bonae aetatis sed paucissima verba exhibentes.

Aeginetici: nr. 2138 antiquae scripturae, nr. 2140 valde corruptus et lacer, a. u. c. 671—672 scriptus, nr. 2140, b brevis.

Phliasius nr. 37 antiquissimus paucorum verborum et similis apud Ross. *It. Pelop.* I p. 31.

Cleonaeus (si quidem Boeckhii recte coniecit) Athenis collocatus nr. 166 antiquae scripturae, militum defunctorum catalogus.

Megaricus nr. 1052, post conditam Megalopolin ante Romanorum dominationem scriptus.

4) Ad Graeciam extra Isthmum sitam (excepta Megaride) hi tituli pertinent:

Crisaeus antiquissimus C. I. nr. 1, quem multo accuratius descripsit Ulrichs in *Itinere Graeco* I p. 31, quanquam etiam nunc paullo certiora non sunt nisi haec: *ἔχει κλέφος ἄπθιρον αἰφέι.* — Delphicus titulus C. I.

nr. 25 circa Ol. 102 antiqua scriptura exaratus; Amphictyonum decretum Athenis Ol. 100, 1 positum, mutilum quidem et lectionis valde dubiae, sed nihilominus summi pretii, quare, quum complura sint, in quibus a Boeckhio discedamus, in Appendice hunc titulum accuratius tractabimus; Delphicus titulus bonae aetatis nr. 1690, sed valde mutilus et corruptus. Paulo recentiores sunt Delphicae inscriptiones hae: nr. 1691. 1692 decreta de proxenia, quorum hoc valde corruptum; nr. 1693 decretum a. 275 a. Chr. scriptum, incertissimae lectionis, sed quod e titulo Rossiano nr. 67 saepe restitui possit; nr. 1699—1709, a, tituli de servis Apollini venditis, omnes male habiti, quos secundo vel primo a. Chr. saeculo scriptos existimo; recentior est nr. 1709, b ejusdem argumenti, qui ad primorum imperatorum aetatem pertinere videtur. Rossii titulus nr. 67 Boeckhiano nr. 1693 pro parte simillimus est; nr. 71, cujus pars extat in C. I. nr. 1710, a de serva vendita Vespasiano non est antiquior. Ulrichsius p. 67 Delphicum decretum de proxenia exhibet, haud malae aetatis.

Phocici tituli: Stirienses C. I. nr. 1724, b, quem corrigas e variis lectionibus a Rossio p. 34 allatis, Ross. nr. 73 recentior et negligentissime incisus, nr. 74, a. b; Daulienses C. I. nr. 1725 recentior, lacer et pessimae fidei, apud Rossium nr. 81 difficilis lectionis et nr. 82 fragmentum; Hyampolitanus Ross. nr. 86 paucorum verborum; Elateensis, quem ineditum vidi apud Boeckhium.

Locrici tituli, qui in Corp. Inscr. e Meletio descripti habentur, tam incertae sunt fidei, quibus vix uti liceat, Throniensis nr. 1751 et Opuntius nr. 1752. Praeterea titulos nr. 1567. 1594. 1607 in eodem lapide exaratos, quos Boeckhius Chaliae, Boeotiae oppidulo tribuit, potius Chalaei, oppidi Locrici Delphis vicini, esse demonstravimus L. I §. 54, 2. Addimus jam eo minus offendi posse in scriptura *Χάλτιον*, quae est in lapide,

quod Theognosto auctore (Ann. Ox. II, 121, 3) *Χαλεὼν ἡ πόλις διὰ τοῦ ε* scribitur.

Thaumacorum, oppidi in Phthiotide siti, tres tituli extant nr. 1771. 1772. 1773 pejus habitati, quorum dialectus est Dorica.

Aetolorum sunt tituli Naupactii nr. 1756. 1757, a. b post Philippum Amyntae scripti, quo tempore Naupactus Aetolorum erat; nr. 2350 Aetolorum et nr. 2351 Naupactorum decreta ad Ceos, hoc valde mutilum, utrumque Cei positum; nr. 3046 Aetolorum decretum ad Tejos, Tei circa a. 190 a. Chr. positum.

5) Acarnaniae, Ambraciae, Corcyrae inscriptiones jungimus, quia has terras Doricam dialectum a Corinthiis accepisse partim certum est, partim verisimile.

Acarnanici sunt nr. 1793, a. b. c., decreta concilii Acarnanum in templo Apollinis Actii non multo post Ol. 140 Boeckhio iudice posita; nr. 1794 in Anactorii agro repertus, pauca verba continens.

Ambracici nr. 1797—1800 nihil fere nisi nomina propria exhibentes, quorum nr. 1798 et 1800 recentiores sunt.

Corcyraei: nr. 20 fragmentum antiquae scripturae; nr. 1838 mutilus, quem quum Boeckhii non valde antiquum esse dicat, tertii tamen a. Chr. saeculi esse putaverim; nr. 1839 fragmentum decreti ad pugnam quandam navalem pertinentis; nr. 1840 dialecto docente bonae aetatis i. e. quarti a. Chr. saeculi; nr. 1841—1844 decreta de proxenia circa Ol. 140 scripta, optime servata; nr. 1845, quae inscriptio tertii, nisi fallor, saeculi et ampli ambitus inter gravissima Doridis documenta esset, si accuratius descripta teneretur; nr. 1846—1850 breviores vel mutilati.

6) Siciliae tituli Dorici hi aliquid frugis suppeditarunt:

Syracusanus, praeter antiquam inscriptionem in galca Hieronis C. I. nr. 16, unicus in Torremuzzae

Siciliae inscriptionum nova collectione. ed. II 1784 Cl. XVIII nr. 3, isque mutilus et exigui fructus.

Acrenses, quae est Syracusarum colonia, a Goettlingio a. 1834 singulari libro editi, cf. *Raoul-Rochette sur quelques inscriptions Grecques de la Sicile* in Mus. Rhen. Nov. Vol. IV p. 73 seqq.

Gelensium decretum Torremuz. Cl. VIII nr. 3; ante a. 208 scriptum, quo anno urbs a Phintia Agrigenti tyranno funditus eversa est.

Agrigentorum decretum ibid. Cl. VIII nr. 1, Gruter. I p. 401, Rose Inscr. Vet. p. 290, paullo recentius, quum legatio Romam missa commemoretur.

Messanius, catalogus νεωρῶν (nam ναυροὶ legendum videtur pro ναυροί) apud Torremuz. I nr. 19.

Tauromenitanus brevis Torrem. VIII nr. 9; alius longissimus et bene servatus, cujus aetas non est infra primum saeculum, a Franzio editus est in Annal. Inst. Arch. Vol. X. Fasc. I n. 1838, unde prima tabula repetita est in Franzii Epigraphice, quam solam inspicere nobis licuit.

Alaesinorum terminorum descriptio apud Grut. I p. 210, Torrem. VII nr. 11. Titulus recentior est, ut decet iota subscriptum semper neglectum, et haud pauca semibarbara continere videtur.

Segestani breviores apud Raoul-Rochette l. l.

Addimus hic titulos Issae, Syracusanorum in insula Dalmatica coloniae: nr. 1834 fragmentum bonae aetatis et nr. 1835 paucorum nominum.

Praeterea nescimus, quo loco melius commemorari possit Marmor Farnesianum, in quo Herculis res gestae enarrantur, praeter alios a Marino in Inscriptionibus Albanis p. 155 editum. Aetas recentior est, id quod docent iota subscriptum saepe omissum et vulgares formae intermixtae; lectio difficillima; Dorica dialectus mitior.

7) Italioticis tituli:

Tessera hospitalis aerea prope Petiliam in Brutius reperta C. I. nr. 4, vetustissimis literis inscripta.

Tabulae Heracleenses, quae erat Tarenti colonia, a Mazocchio Neapoli a. 1754 editae, postquam fragmentum in Britanniam delatum jam antea a Maïttairio publici juris factum erat. Inter omnes titulos Graecis dialectis illustrandis idoneos sine ulla controversa palma dignae sunt. Nam et ampli sunt ambitus et facilis lectionis, ut rarissime conjectaram desiderent, et bonae aetatis, quippe quae secundum Mazocchium exeunte saeculo a. Chr. quarto scriptae sint, denique ad severiorem Doridem illustrandam utilissimae. Ceterum altera tabula Mazocchio p. 135 paullo recentior videtur, quanquam iidem in utraque ὀρίσται nominantur. Nam in hanc et recentior orthographia et Attica dialectus aliquoties irrepserunt, quae a priore alienae sunt, ut *Ἔικατι* II, 55. 57. 71. 75, *τρεις* 15. 53. 70, *τέσσαρες* II, 50, *τεσσαράκοντα* 49, *διακόσιοι* 35, quum in priore tabula ubique et in altera plerumque scribantur *Ἔικατι*, *τρεις*, *τέτορες*, *τετρώκοντα*, *διακότιοι*. At in tabulae prioris fragmento Britannico l. 41 *τετρακόσιοι* legitur pro *τετρακότιοι*, quod in reliquis scriptum est. Quod an cum aliis Maïttairii errori debeatur dubitari potest; nam de Britannici fragmenti lectione minus certo constat quam de reliquis.

Inscriptio in Bruttiiis reperta, quae est inter Rosii Inscriptiones Vetustissimas p. VIII, quarti, si quid video, a. Chr. saeculi. Paucorum lectio certa est.

8) E Doricis coloniis ad Bosporum et Pontum Euxinum situs pauci tituli adsunt, unde earum dialectus cognosci possit:

Byzantium decretum Olbiae positum C. I. nr. 2060 e Tiberii vel Caligulae tempore, cujus dialectus pro recenti aetate et pro eo quod in urbe non Dorica exaratum est, satis pura est.

Chalcedonius titulus apud Caylus *Recueil d'antiquités* Vol. II Pl. 55, dialecti, ut nunc quidem legitur, parum purae.

Messembrianorum decreta de proxenia C. I. nr. 2055, b. c.

9) E Sporadibus Doricis hi tituli suppetunt:

Melii C. I. nr. 2424. 2433 brevissimi.

Pholegandrius a Rossio editus in Actis Academiae Monacensis Hist. Phil. Vol. II, 1837 p. 401 seqq. nr. 29, unde nihil apparet nisi Pholegandrios Dorice loquutos esse.

Theraei vetustissimi cum recentibus aliis a Boeckio editi in Actis Acad. Berol. 1836 Hist. Phil. p. 41 seqq., omnes fere nihil nisi nomina propria exhibentes. Summi pretii est Epictetae testamentum C. I. nr. 2448, ampli ambitus et bene servatum, quanquam subinde negligenter descriptum videtur. Alii tituli nr. 2450 etc. pauca fere nomina exhibent et maximam partem recentiores sunt.

Anaphaci a Rossio editi in Actis Monn. I. I., quorum primus e pejoribus schedis in C. I. nr. 2477, sed etiam apud Rossium lacer et dubiae saepe lectionis. Magis etiam mutilus est nr. 2 Rossii, ejus reliqui, ut in C. I. nr. 2477—2480, et breviores et recentiores sunt.

Astypalaeensium decreta nr. 2483. 2484 et recentius nr. 2485 anni a. Chr. 105, praeterea nr. 2487. 2488. 2489 paucorum verborum.

Calyrniorum decretum ad Iasenses C. I. nr. 2671, Iasi positum, bene paucissimis exceptis servatum, quod Boeckhius ad Alexandri M. aetatem refert. Eodem forsitan pertinuerit Doricae urbis cujusdam epistola ad Bargyliaetas nr. 2670 Bargyliae posita, valde mutila.

Coi tituli nr. 2503 et 2513 paucorum verborum.

Rhodii nr. 2524. 2525 et maxime nr. 2525, b, summi pretii titulus, quia et longus est et optime servatus, nr. 2527 et alii breviores vel recentiores, postremo nr. 2905 sententiam judicum Rhodiorum de finibus Priensium continens, Prienae positus inter Ol. 140 et 155, ejus satis multa supersunt bene servata.

10) Cretici tituli:

Latorum et Olontiorum foedus C. I. nr. 2554 ampli ambitus, sed incertissimae lectionis. Nam singulare folium, quo olim Venetiis editum est, quum Boeck-

hinc sibi comparare non posset, Chishullo confidere coactus est, qui tantum l. 14—25 et 104—176 majusculis idque vix religiose ex illo apographo descripsit, reliqua suis (si diis placet) correctionibus inquinata minusculis edidit. Paulo certiora sunt l. 176—186, quae Seldenus majore, ut videtur, fide ex illo apographo tradidit.

Hierapytniorum foedus cum cleruchis nescio quem locum tenentibus C. I. nr. 2555, lectione aliquoties satis dubia.

Priansiorum et Hierapytniorum foedus nr. 2556 certioris lectionis et magni pretii.

Allariotarum ad Parios epistola nr. 2557. II, quae Pari in lapide exarata fuisse videtur, unde factum est, ut haud paucae vulgares formae irrepserint, vid. infr.

Decreti fragmentum Minoae Cydoniatarum in agro repertum nr. 2558; Apteraci tituli nr. 2559. 2561 et Gortynius nr. 2560, valde laceri, unde nihil discas; Hierapytniae genealogiae fragmentum nr. 2563 et brevior titulus ejusdem oppidi nr. 2567; Eleuthernaenus brevior nr. 2566.

Decreta Creticarum urbium de asylo Tejorum circa a. 190 a. Chr. Tei posita, omnia Teji lapididae culpa magis minusve vulgaribus formis aspersa: nr. 3047 Eleuthernaeorum, nr. 3048 Istroniorum, nr. 3049 Sybritiorum, nr. 3050 Vaxiorum (Oaxiorum), nr. 3051 Rhauciorum, nr. 3052 Arcadum Cretensium, nr. 3053. A. Cnossiorum, nr. 3053. B. incerti decreti fragmentum, nr. 3054 Polyrrheniorum decreti fragmentum, nr. 3055 Cydoniatarum decreti initium, nr. 3056 Lappaeorum decreti initium praeter τῆ vulgaris dialecti, nr. 3057 Priansiorum decreti initium ejusdem conditionis, nr. 3058 Latorum decretum. — In omnibus his titulis Tejo-Creticis lectio incertissima est, ubi sola Chishulli, hominis pessimae fidei, auctoritate nititur, qua de causa potissimum in nr. 3051. 3052, ubi schedae Sherardianae parum accurate collatae sunt, circumspectione opus est. Quod et in his Tejo-Creticis et in Al-

lariotaram ad Parios epistola nr. 2557 multae vulgares formae reperiuntur, Hoeckium et Boeckhium C. I. II. p. 401 movit, ut titulos purioris dialecti nr. 2554, 2555, 2556 antiquiores judicarent, id quod minus certum videtur, si lapicidis Tejis et Pario illas deberi recte suspicamur, vid. nr. 12.

11) Cyrenaeicos titulos, unde dialecti aliqua cognitio hauriri possit, paucos della Cellasia in itinere Cyrenaeico vulgavit; plures et utiliores ex copis in Corporis Inscriptionum usum congestis insigni Franzii humanitate accuratissime descriptos accepi. Utrosque numeris significabimus, quo brevius singulos advocare possimus.

1) Titulus Aesculapi, qui erat Apollinis sacerdos, statuae subscriptus, qui incipit *Ἀσκληπιὸν ἰδὲ κληπὸν ἱερειῶντα.*

2) Catalogus feminarum sacerdotum Junonis, qui incipit *θεὸς τύχα ἀγαθὰ ἰάσεται.*

3) Stemma, quod incipit *Κλέαρχος Κλέαρχου.*

4) Inscriptio sepulchralis: *Ἀρσεντιλῆς Διούδος Κασίου μηθέρια ἐπιθήθη.*

5) Titulus statuae subscriptus, qui incipit: *Θάδ. Ἰδὲ θεῆς Ἀνάξιος.*

6) Catalogus apud Cellasip. 145 valde porriuptus. In his sex titulis nullum Romanorum dominationis vestigium conspicitur et dialectus antiquior est; sequentes vel Romanis nominibus vel dialecto monstrantibus Romanorum tempore scripti sunt.

7) Catalogus sacerdotum Apollinis, qui incipit: *θεὸς τύχα ἀγαθὰ ἰάσεται;* non antiquior Tiberio, ut docet nomen *Ἰδὲ κληπιδίος.* In iisdem Franzii schedis pars hujus tituli reperitur, aliunde haud dubie missus, aliunde a *Ἰδὲ κληπιδίος;* alia pars apud Cellasip. 144. Ceterum titulus corruptior est.

8) Titulus statuae subscriptus Cellasip. 142. Catalogus feminarum sacerdotum Junonis.

9) Similis, qui incipit *Ἰδὲ κληπιδίος.*

10) Fontis inscriptio Cellasip. 143.

11) Titulus statuae subscriptus, qui incipit *τὸ θεῖον.*

12) Titulus, qui incipit *T. Κλαύδιος*.
 13) Titulus Iacer, qui incipit τῷ Ἀριωνοῦς, non antiquior Vespasiano, ut indicat Flavii nomen.
 Praeterea brevissimi quidam tituli et antiquiores et recentiores nonnulla utilia suppeditarunt.

12) Quanquam constat, inde a tertii saeculi initio plura in dies vulgaria in Doricam dialectum irrepisse, cavendum tamen est, ne (id quod ipsi Boeckhio accidit) dialecto corruptae ea tribuamus, quae a lapicidis peccata sunt. Nam si quando Dorica decreta in urbe non Dorica lapicidae Doridis ignari opera exarata sunt, facillime accidere poterat, ut formas consuetas in Doricarum locum substitueret, ut Lampsacenum lapicidam in Aeolico decreto nonnulla corrupisse suspicari sumus L. I. §. 2, 2. Jam vero Doricorum titulorum haud pauci simile fatum passi sunt. Primum Amphictyonum decretum Athenis positum C. I. nr. 1688 quantum inde dialecti inconstantiam traxerit, accuratius in Appendice videbimus; in decreto Aetolico Cei posito nr. 2350 lapicidae Atticum θάλατταν vindicamus; in Aetolorum decreto ad Tejos nr. 3046 hoc referimus πρὸς τὴν 13 pro ποῖλ et L. 16 εἰς τοὺς νόμους pro Aetolico ἐν τοὺς νόμους, quod l. 18 rectissime in Hesselii apographo traditur. In Byzantiorum decreto Olbiae lapidi inciso nr. 2060 num. qua ejus generis insint, difficiliter judicatur, quia recens ejus tituli aetas majorem dialecti corruptionem statuere permittit; vel sic tamen non crediderim ipsos Byzantios ἠγήσατο l. 22 pro ἀγήσατο scripsisse. In Calymniorum decreto ad Iasenses nr. 2671 pulcherrime scripto lapicida nihil peccasse videtur, nam excusationem habet Ἀρακόντιδου in nomine legati Iasensis et βασιλέως, quo Maedonicus rex significatur. In Dorico decreto ad Bargylidas nr. 2670 contra male exarata videntur Βαργυλιητῶν (quanquam hoc excusari potest) pro Βαργυλητῶν et ἀρχιθῆρον, quidam postea θεαροδόκων scriptum sit. In sententia iudicium Rhodiorum de finibus Priouensium nr. 2905 ἀπεδείξαμεν et similia pro ἀπέδειξαμεν, ἐπέδειξαμεν et βασιλέως dialecto Rhodio-

rum tum jam corruptae tribuenda videntur. Contra, in Allariotarum epistola ad Parios nr. 2557 non dubitamus quin lapicida saepe lapsus sit et huic vindicamus βουλά pro βωλά, οὺς pro Cretico ὄς, ὑπάρχουσα pro ὑπάρχουσα, ὑπάρχειν pro ὑπάρχεν, εἶναι pro ἦμεν, φυλάττω pro φυλάσσω etc. Nec minus in Tejo-Creticis eadem ratione explicamus plerasque vulgares formas, quibus dialectus Cretica horribilem in modum mixta est. Neque tam barbaram dialectorum confusionem in titulis, quos Dorici lapicidae inciderunt, reperies ante imperatorum Romano-rum aetatem et ne tum quidem aequae absurdam. Quomodo igitur fieret, ut Cretes, qui minus quam plerique Doricensium vulgaris linguae contagio patebant, jam circa a. 190 hybrida illa dialecto uterentur?

Itaque hanc legem sequuti sumus, ut vulgares formas in titulis ejus generis obvias plerasque silentio praeteriremus. Eodem modo versati sumus in titulis recentioribus i. e. Romanorum dominantium aetate scriptis et in iis, qui parum accurate descripti sunt, ut Corcyr. nr. 1845, Cret. 2554.

13) Deinde Doricae dialecti cognitio ex antiquis scriptoribus haurienda est, qui ea vel potius singulis ejus generibus usi sunt. Qui fons minus vel uber est vel limpidus ideo, quia eorum, qui pura Doride usi esse videntur, haud ita multa supersant et ea ipsa librariorum culpa corruptiora.

Laconica dialecto Alcmanem usum esse, antiqui testantur ¹⁾. Qui quum potius dialectos Laconicam, Lesbianam, epicam ex arbitrio miscuerit, gravis quidem est antiquioris Laconum linguae auctor, sed cum summa cau-

1) Praeter ea testimonia, quae §. 1 not. 6 attulimus, vid. Suid. v. Ἀλκμάν: κέχρηται Δωριδί διαλέκτῳ καθάπερ Λακεδαιμόνιοι. — Pausan. III, 15: τῷ Ἀλκμᾶνι ποιήσαντι ἄσματα οὐδέν ἐς ἠδονὴν αὐτῶν ἀδμήματο τῶν Λακόνων ἢ γλῶσσά ἡμιστὰ παρεχομένη τὸ εὐφρονόν. Mihi separate: δωρικῶν dicitur ab Apoll. de synt. p. 279; 25 et Gramm. Leid. 635. De Alcmanis Aeolismo vid. L. I. §. 2, 4.

tione adhibendus, ne Laconica putemus, quae aliunde ascivit, vel a Laconibus ejus aetatis aliena, quae in suum usum convertere noluit. Ceterum in tertio operis nostri libro quaeremus, quas leges in dialectis, miscendis sequutas sit.

Spartanorum decretum de pace cum Argivis ineunda apud Thucydidem L. V c. 77 Laconica dialecto conscriptum fuisse apparet e verbis τῶ σιῶ ἄνματος pro τοῦ θεοῦ θύματος, Laconica proprietate insignibus. Nonnulla tamen vel Thucydidis vel librariorum culpa ad vulgarem rationem redacta sunt. Illi tribuimus digamma in εἰκῶτι omissum, his ου saepius pro Laconico ω scriptum (nam Thucydidēs antiquam scripturam sequutus utrumque eadem litera o expressisse videtur); nescimus illine an his ἀναγῶντας pro Laconico ἀναγῶντας et ἐσῶνται pro ἐσῶνται. Pessime de dialecto et hujus decreti et foederis V, 79, quod Argivorum linguam refert, judicavit Poppo Profl. Thuc. I p. 234, neque quisquam intellexit, quid interesset inter decreti et foederis dialectum. Quare utrumque in Appendice denuo recensitum exhibebimus.

Insignissimum Laconicae dialecti specimen Aristophanes nobis reliquit, Laconum orationem in Lysistrata satis accurate imitatus, quanquam, si qua peccata videntur, ea noli omnia librariis imputare. — Simili modo Eupolis in Helotibus (Meinek. Fragmm. Comm. Gr. II p. 481 seqq.) et Epilycus in Coralisco, cujus fragmentum in Appendice emendatius apponemus, Laconica nonnulla Atticis intermiscuerunt.

Chilonis epistola apud Dibg. Laert. I, 73 spuria est, quanquam Laconicam dialectum imitatur. Variac fidei sunt cantilena, epistolae, apophthegmata Laconum a Plutarcho potissimum servata, quorum ea, quae Laconicam dialectum paullo accuratius exprimunt, in Appendice colligemus.

Decretum in Timotheum a grammaticulo fictum esse, qui quum nonnulla de Laconica dialecto fando percepisset, pleraque foedissimis erroribus turparet, verissime Müllerus

judicavit Dor. II p. 324, ubi simul priores editiones enumeratae sunt. Quid tandem fidei tribuamus ei, qui satis constanter *v* pro *u* et *z* pro *θ* scripserit, scilicet Laconicas esse eas mutationes opinatus?

14) Argivorum dialectum agnoscimus in Spartanorum et Argivorum foedere apud Thucydidem V, 79. Quod quum aut Laconica aut Argiva dialecto scribi posset, nihil fere inest, quod Laconum sit proprium, vid. Append. De Dercyllo, quem Argiva dialecto usum putaverunt, vid. §. 9, 5.

Ad Corinthiorum dialectum cognoscendam non sine fructu sunt ficticiae Periandri epistolae apud Diogenem Laertium I, 99. 100, quanquam et vulgares formae intermixtae sunt et Lesbiaca ποιήσαις pro ποιήσας et κατακίσαις in altera.

Megaricam dialectum Aristophanes in Acharnensium parte expressit; sed neque ipse neque librarii Megaricam proprietatem tanta cura servarunt, quanta Laconicam in Lysistrata.

Addimus hic Byzantium, qui erant Megarensium coloni, decretum in Demosthenis oratione de corona §. 90. Droysenius in Zimmermanni Ephemeridibus 1839 nr. 102 dubitat an cum reliquis ejus orationis documentis spurium habendum sit, in dialecto tamen nihil fere videt, quod offendere possit. Nos inde potius certissima fraudis argumenta petimus. Non enim solum vulgares formae haud paucae leguntur, ut βοηθήσαις pro βοαθήσας, ἐκκαϊδεκαπήχεις pro -πάχεις, θεωρίας pro θεαρίας, πανηγύριαις pro παναγύριαις, ἡμῶν pro ἀμέων, sed etiam, id quod fraudem maxime evincit, multa e severiore Doridis genere intermixta sunt, quum Byzantii mitiore uterentur, alia adeo e dialectis Lesbiaca et Ionica. Nam Dorica quidem sed a Byzantium dialecto aliena sunt ω et η pro ου et ει in his: Βοσπορίω, βωλά, Φιλίππω τῶ, τῶς νόμοις καὶ τῶς τάφωις, τῶ δάμω, τῶς στεφάνωις, ἡμεν, quibuscum non concinunt ἐξείλετο, κατοικεῖν, ἐθέλουσι, ἀλειοῦ ρητος et λειοῦ ρητια, στεφανούμενος, ἀποστεῖλαι, in quibus seve-

rior Doris η et ω postulat, vid. §. 20. Lesbiaca sunt *πλοίοισιν* et *ἄμμε*, Ionicum *ἐπιστεύονται*.

15) Ampliora et certiora specimina Sicularum dialecti nobis restant. Epicharmus et Sophron, quos grammatici locupletissimos Doridis testes habere solent, et Dinolochus, Epicharmi successor, Syracusanorum dialectum accurate expresserunt neque eorum reliquiae librorum culpa, si solam dialectum spectes, valde corruptae sunt. Eas emendatores in Appendice subjiciemus. Archimedis librorum pars Doricam dialectum prae se fert: libri de quadratura parabolae, de planorum aequilibriis, de helicibus, de conoidibus et sphaeroidibus, arenarius. Quod dialectus in his multis vulgaribus formis mixta est, partim ipsius scriptoris culpa factum est, cujus aetate Doris etiam in Sicilia minus pura erat, partim librorum res magis quam verba spectantium, partim editorum, qui multa aperta menda e codicibus corrigere neglexerunt. Rarissime tamen librarii ita peccarunt, ut ficticium quendam Dorismum inferrent. Itaque ex Archimede et iis uti licet, quae a vulgari lingua recedunt et iis, quae ipsum scriptorem ab hac non diversa scripsisse librorum constantia arguit.

Contra Theocritus, Bion, Moschus minime, id quod vulgo existimant, Syracusana dialecto in carminibus suis usi sunt, sed et Doricam dialectum Lesbiaca atque epica temperaverunt et varia Doridis genera ex arbitrio miscuerunt, adeo formas hyperdoricis finxerunt, Doricis mutationibus male ad ea adhibitae, quae Doris cum vulgari lingua communia habent. Accuratus de bucolicorum dialecto in sequente libro agemus; nunc rariores quasdam vel universae Doridis vel Syracusanae dialecti formas eorum ope illustrabimus.

2) Epicharmus et Sophron *ἀνεμμένη καὶ χθαμαλῇ Δωριδί* χρῆσθαι dicuntur in Arg. Theocr. Id. I, Epicharmus Dorice scripsisse a gramm. Leid. 635; de Sophrone vid. §. 1 not. 6. Saepe apud grammaticos in singulis Doricae vel Syracusanae dialecti auctores habentur.

16) Italica Doride et Tarentinorum maxime dialecto Italicae comoediae poetae usi sunt, Rhintho, Sciras, Blaesus, quorum quod paucissima fragmenta supersunt, quae plus quam singula verba complectuntur, valde dolemus. — Uberrima specimina Italicæ linguae in reliquiis Pythagoreorum adesse videntur: Timaei Locri libro de mundo, quem accuratissime edidit Imm. Bekkerus in Platonis editione P. III Vol. III p. 373 (varietas lectionis est in Comm. Crit. T. II* p. 260); deinde in Philolai, Archytae multorumque aliorum fragmentis, quorum pleraque servavit Stobaeus in Eclogis et in Florilegio, alia Iamblichus, Porphyrius, Simplicius etc.³⁾; postremo in Pythagoreorum epistolis, quas collegit Orellius in Socratis et Socraticorum, Pythagorae et Pythagoricorum epistolis Lips. 1815. At diu est, ex quo nonnulla istorum, ut Timaei librum, suppositicia esse inter omnes constat, de aliis dubitatum est; nuper Gruppianus (*über die Fragmente des Archytas und der altern Pythagoreer. Berlin 1840*) omnia, solis Philolai fragmentis exceptis, spuria iudicavit. Qui multo etiam confidentius eam sententiam pronuntiasset, si e dialecto argumenta petere potuisset. Tantum enim abest ut Italicæ Doris, qualem exspectamus in Italorum ejus ætatis libris, conspiciatur, ut non solum vulgares formae admixtae sint, sed etiam Lesbiacæ et Ionicae, ut varia Doridis genera temere perturbata sint, postremo ut etiam hyperdoricæ formæ fictæ sint, potissimum η contra Doridis leges in $\bar{a}$ mutato. Credibile est, multa eorum, quæ contra dialectum peccata sunt, librariorum vel oscitantiae vel temeritati deberi; adeo ipsi editores dialecti perturbationem auxerunt. Heerenius quidem in Stobaei Eclogis Doricum idioma partim neglectum ubivis etiam

3) Multa collegit Orellius in Opusculis veterum Graecorum sententiosis et moralibus, Archytae fragmenta Hartensteinius in dissertatione de Archyta Lipsiae 1833, Philolai reliquias Boeckhii in præclaro libro de Philolao.

sine libris, saepe ne mōnito quidem lectore, restituere conatus (vid. Praef. p. XXI et P. I p. 710) haud dubie, quae erat dialectorum illa aetate cognitio, multa potius corripit quam correxit. Sed ne audacissima quidem et violentissima critica id efficiet, ut aut pura Doris Italotica aut certe dialectus, certis quibusdam legibus obtemperans restitatur. Neque tamen istorum ad Italoticeam dialectum cognoscendam nullus est usus. Nam qui antiquis Pythagoreis libros et epistolas supposuerunt, dialecti cognitionem aliquam e genuinis scriptis hausisse videntur, quum haud raro etiam reconditiorem Italoticae Doridis proprietatem imitati sint.

Philolai reliquias a suppositionis suspicione Boeckhius vindicavit. Neque dialectus tantum offensionis habet, quantum in reliquis Pythagoreorum fragmentis. Nam si ultimum fragmentum p. 164 B. (e Stobaei Ecl. I, 21, 2) excipias, quod ab omni parte corruptissimum est et dubitationis plenum, reliqua certe nihil Lesbiaci, nihil Ionici, nihil hyperdoricis habent; notatu dignissimum est, quod nunquam, uti infra demonstrabimus, Bucolicorum et reliquorum Pythagoreorum more *ivri* scriptum est pro *ivri*, quam formam Doris infucata cum reliquis dialectis communem habet. Multa tamen et e vulgari lingua et e mitiore Doride admixta sunt, ita ut dialectus longe distet non solum ab ea, qua Italotias Philolai aetate usos esse certum est, sed etiam ab ea, quam philosophum ad poetarum exemplum sibi finxisse credi possit. Itaque ne hinc quidem ad Italoticae linguae cognitionem multum proficimus.

17) Rhodiorum dialectum Timocreon in parte carminum satis accurate expressisse videtur, cujus fragmenta Dorica in Appendice emendatiora exhibebimus, nec minus puerorum Rhodiorum Chelidonismum, quo et ipso uti licet. Cleobuli epistola apud Diog. Laert. I, 93 homini debetur Rhodiorum dialecti non omnino ignaro.

18) Cretica dialecto Cypselas usus esse traditur (vid. §. 1 not. 7), de quo nihil praeterea constat. Epi-

stola Epimenidi supposita apud Diog. Laert. I, 105 aliquatenus genuinam dialectum refert. — Cyrenaeorum dialectum noli quaerere in Aristippi Cyrenaei, quae feruntur, epistolis (Orell. Epist. p. 16 seqq.), quae, si quando Dorici quid sapiunt, tantam inscitiam produnt, quae *Σωκράτης* et similia Dorica existimaverit.

19) Pindarus reliquique poëtae Lyrici (Alcmanes, de quo supra vidimus, excepto) mitiorem Doridem Lesbica et epica dialecto temperaverunt, quas leges sequenti, in tertio libro docebimus. Nunc in tanta dubitatione, unde quaeque arripuerint, cautissime eorum auctoritate utemur. Cautius etiam in Callimacho et aliis poëta recentioribus versandum est, ubi accedit suspicio, ne quae secundum Doridis analogiam male finxerint. — Paucissima e dramaticorum lyricis partibus intelliguntur.

20) Postremo de grammaticis dicendum est, quibus eadem ratione usi sumus qua in libro primo. Apollonius Dyscolus Doridis auctores Sophronem potissimum habet et Alcmanem, rarius Epicharmum et Tarentinorum dialecti Rhinthonem, ita ut, quaecunque Doridis specimina auctore non nominato affert, satis confidenter Alcmani tribuere liceat, quum poëtam sapiunt, Sophroni, quum pedestrem sermonem, cf. quae monuimus in Mus. Rhén. 1839 p. 234. Cautissime Theocriti auctoritate utitur, nunquam Pindari et reliquorum lyricorum. Neque aliter Herodianus egisse videtur, qui in libro *περὶ μνημόνων λέξεως* p. 10, 27 seqq. Sophronem, Epicharmum et Helotas apponit. Haud pauca bonae frugis plena Joannes Grammaticus suppeditavit. Contra quae Gregorius Corinthius de suo addidit, maximam partem inepta sunt; scilicet bonus episcopus pro Doricis venditat, quaecunque apud Pindarum et Theocritum invenit. Tales ineptias anxie recoquere saepe nos piguit. Ceterum quae apud hos scriptores leguntur inde a verbis *Κρήτες δὲ τὸ διαπαντὸς αἴς* (Gr. C. p. 345), vulgo Cretica putantur, perperam, quippe quae aut omnibus Doriensibus communia sint, aut aliis generibus propria, ut *βέντιον* et *ἔβασον*

Syracusanis (vid. §. 15 et §. 5) *ἐν* pro *εἰς* septentrionalis Graeciae incolis, quum Cretica essent *βέντιον* et *ἐνς* §. 15 et §. 14.

Plurima Laconicae dialecti specimina Hesychius servavit, pauciora Italoticae et Creticae, pauca reliquorum Doridis generum. Quorum pleraque Hesychius, vel potius Diogenianus doctissimo Pamphili operi accepta debere videtur, qui ipse antiquioribus glossariis usus erat, Aristophanis glossis Laconicis, Artemidori libris de Doride, Hermonis glossis Creticis, Diodori Italicis etc., vid. Ranke de Lex. Hesych. p. 72 seqq. Nostra maxime interesset, si singula quaeque ad primum fontem reducere liceret, ita ut pateret, e quibus scriptoribus et, si qua e populi ore, quo tempore hausta sint. Nam Laconicas certe glossas ad diversas aetates pertinere, infra demonstrabimus.

§. 3.

De accentu.

1) Dorienses contrario Aeolibus studio acutum in fine vocabulorum amasse ideoque etiam praepositionum anastrophen aversati esse dicuntur¹⁾. Alia ejus moris exempla nulla reliqua sunt; praeter *φράτηρ*, quod Dorice acutum in ultima habuit²⁾, et ea quae in *αν* contrahendo ex *ων* natum exeunt, ut *Ποτιδάν* pro *Ποσειδάων*, *Ποσειδῶν*, *Ἀλκμάν* pro *Ἀλκμαίων*, *Ἀλκμάων*³⁾. Eodem vero

1) Apoll. de pr. 119. A. *Λωριεῖς ἐπὶ τὸ τέλος φιλοῦσι τὴν ὀξεῖαν προάγειν*. — Ann. Oxx. I, 171 de ποτί antistrophen non admittente: *Λωρικὴ ἐστὶ πρόθεσις· Λωριεῖς δὲ ἤδονται τῇ ὀξειᾷ· ἢ δὲ ἀντιστροφή· διαλέκτων ἐναντία*.

2) Ann. Oxx. I, 346, 16. *φράτηρ Ἀττικοὶ μὲν βαρύνουσι, οἱ Λωριεῖς ὀξύνουσι*.

3) De *Ποτιδάν* vel *Ποσειδάν* vid. §. 31; Arcad. p. 8. *τὰ εἰς αν λήγοντα ἀπλᾶ ὀνόματα ὀξύνεσθαι ἐθέλει, ἐπ' εὐθείας πτώσεως μὴ τροπὴν ἀντιθέμενα ἀπὸ τῶν εἰς ἡν βαρυντόνων, οἷον Παιάν, Ἴάν, δωριάν, Ἀλκμάν, Τιάν, πελικάν*. Inter haec etiam *Παιάν* et *Ἴάν* e *Παιίων*

pertinet, quod monosyllaba apud Dores oxytona sunt ⁴⁾, quae apud Lesbios perispomena vid. L. I §. 3, 2, vulgo vel oxytona vel perispomena; Dores igitur secundam longae vocalis vel diphthongi partem accentu efferebant ut Aeoles priorem. Exemplo sunt σκῶρ ⁵⁾ pro vulgari σκῶρ, quod etiam apud Epich. 24 in antiquis Athenaei editionibus recte acuto ornatum est, et γλαῦξ pro Attico γλαῦξ ⁶⁾. Quanquam Doricum βῶς pro βοῦς περισπᾶσθαι fertur ⁶⁾. — Pauca quaedam apud Dorienses barytona esse perhibentur, quae vulgo accentum in ultima habent: φάλης pro φαλῆς Scholl. Arist. Ach. 262 et βίσχυν pro ἰσχύν vid. §. 5 not. 17.

2) Deinde Dores ubique diphthongis αι et οι vocem claudentibus ut reliquis diphthongis et vocalibus longis eam vim tribuisse videntur, ut acutum in antepenultima, circumflexum in penultima poni vetarent. Ea enim lex non solum valebat in declinationis secundae nominativo pluralis ⁷⁾, ut ἀγγέλοι, ἀνθρώποι, τυπτομένοι, unde in

---

et Ἰών contracta esse constat. Non recte Bekkerus apud Apoll. de adv. p. 570, 10 μεγατᾶν et ξυνᾶν scripsit. Confer de hac contractione §. 24.

4) J. Gr. 243, a, Meerm. 657. τὰ μονοσύλλαβα ὀνόματα (Meerm. ἴηματα) βαρυτονοῦσι. Monosyllaba barytona sunt atona, vid. Apoll. de pr. 61, B, unde non recte ista praecipi et corrigendum esse δευτονοῦσαι jam nunc probabile videtur, infr. nr. 9 certissime apparebit.

5) Joann. Al. 7, 20 σκῶρ· τοῦτο δὲ φασὶ Δωριεῖς ὀξύνειν. — Scholl. Arist. Vesp. 1081 τὸ γλαῦξ ὄνομα, Εὐφρόνιος φησιν, Ἀττικοὶ μὲν περισπᾶσι, οἱ δὲ Δωριεῖς ὀξύνουσιν, cf. Eustath. 1451, 64.

6) Arcad. 126, 24. Τὰ εἰς ὡς ἀρσενικὰ μονοσύλλαβα περιτοσύλλαβα ὀξύνεται, Τρῶς, Θῶς, πλὴς ἰχθύς τις. τὸ μέντοι κατὰ διάλεκτον τροπῇ γινόμενον βῶς ἀπὸ τοῦ βοῦς βοός περισπᾶται. Inde corrigas Et. M. 277, 20 τὰ εἰς ὡς λήγοντα μονοσύλλαβα ἀρσενικὰ ὀξύνεται, εἰ μὴ ἐκ συναλοιφῆς εἶη ὡς σόος σῶς, ἢ ἐκ μεταθέσεως, ἢ (del.) ὅτι οἱ Δωριεῖς καὶ οἱ Ἴωνες τὸ οἷς ὡς λέγουσι, leg. τὸ βοῦς βῶς, quod propter Hom. II. η, 238 Ionicum vocatur. Non recte Lobeckius Parall. p. 86 Sylburgio τὸ οὔς ὡς corrigenti calculum addit, quum sola masculina spectentur.

7) J. Gr. 243, a. τὰ εἰς οἷς λήγοντα πληθυντικὰ ὀνόματα κατὰ τὴν

prima quoque declinatione ἀγκύραι, κράναι pronuntiatum esse videtur, sed etiam in verbis, ubi Dorica dicuntur φορέται et ἑσσεῖται⁸⁾. Quamquam Theocriti scholiasta docere videtur, in barytonis ut λέγεται Doricum accentum non diversum fuisse a vulgari.

3) Similiter Doris non antepenultimam sed penultimam acuit in tertia persona pluralis praeteritorum objectivi, ut ἔλεγον, ἔλυσαν, ἐφιλάθην⁹⁾. Apparet etiam hic

παραλήγουσαν ποιούσι τὸν τόνον, φιλοσόφοι· τὸ δ' αὐτὸ καὶ ἐπὶ τῶν μετοχῶν· πωλουμένοι, καλουμένοι. Item Meerm. p. 657 cum exemplis: ἀνθρώποι, ἄγγελοι, ἀποστόλοι, φιλοσόφοι, λυπούμενοι, τυπτομένοι, et Greg. C. p. 314 cum exemplis φιλοσόφοι, Μενελάοι, πωλουμένοι, καλουμένοι, δωρουμένοι.

8) Scholl. Theocr. I, 83. φορέται· καθόλου τὰ εἰς τὰ ᾠλήγοντα ῥήματα ὅταν ἔχη τὸ ᾠ (leg. εἰ) παραληγόμενον (leg. παραλήγον) καὶ προπερισπώμενον, παροξύνουσιν οἱ Δωριεῖς· ὅταν δὲ βαρυνόμενον, ὁμοίως ἡμῖν ἐκφέρουσιν. Scholl. A II, β, 393. προπερισπαστίον τὸ ἑσσεῖται, οὐ γὰρ προπαροξυντίον, ὡς τιεές, ἐπεὶ Δωρίων· ἤδη γὰρ πολλὴ χρῆσις τῶν τοιούτων παρὰ Ἀττικῶς. Itaque Doris pronuntiabant ἑσσεῖται, neque si πεσιῖται et similia, quae etiam ab Atticis non sunt aliena, Dorica vocantur, eorum accentus Doricus habendus est.

9) J. Gr. 243, a, Meerm. 657, Gr. C. 316. ἔτι δὲ καὶ τὰ εἰς τὰ ᾠλήγοντα ἀπαρέμφατα παροξυτονοῦσι· ἑστάσαν, ἐφάσαν, ἔλυσαν, ἔδειραν, ἐκράξαν, καὶ τὰ εἰς τὸν ᾠλήγοντα παροξυτονοῦσι: ἐλάβον, ἐφάγον, ἔλεγον, ἐτρέχον. Pro ἀπαρέμφατα, quod corruptum esse patet, apud Gregorium nunc editum est τρίτα πρόσωπα τῶν πληθυντικῶν ἐπὶ τῶν ἀορίστων, quum olim legeretur, ut est in codicibus nonnullis, τὰ τρίτα πρόσωπα τὰ εἰς τὰ ᾠλήγοντα τῶν ἀορίστων. — Joann. Alex. 3, 16. παρὰ Δωριεῦσι τὸ ἔλεγον ἐκείνοι παροξύνουσιν (leg. παροξύνεται). — Macrob. de diff. p. 310. Unde Δωριεῖς in illis verbis, quae in τὸν mittunt paratiticon et propter βραχυκαταληξίαν tertiam a fine patiuntur accentum, tertiam numeri pluralis discretionis gratia βαρυντονοῦσιν: ἔτρεχον ἐγὼ προπαροξυτονῶς, ἐτρέχον ἐκείνοι βαρυντονῶς, ubi corrigendum est παροξυτονοῦσιν et παροξυτονῶς. — Eodem spectat Apoll. de synt. 213, 15. ὑπεξηρήσθω τὰ Δωρικά· ἡ γὰρ παρ' αὐτοῖς καταβιβασμένη ὀξεῖα ἐπὶ πληθυντικῶν ἀφίστησι τὴν πρὸς τὰ ἐνικὰ συνέμπτωσιν (ut ἔλεγον et ἔλεγον) iet Et. M. 119, 45, Gud. 64, 30. πᾶν ῥήμα εἰς τὸν ᾠλήγον χρόνον βραχεῖ παραληγόμενον ἀπλοῦν ἢ σύνθετον, ὅπερ ἐστὶν ὑπὲρ δύο συλλαβῶς, προπαροξύνεται, εἰ μὴ Δωρικῶν εἶη. —

ultimam syllabam Doribus pro longa fuisse. Et fuit longa positione antiquissimis temporibus, priusquam extremum reiectum est, quod Latini servarunt, *ἔλεγον*, *ἔλυσαν*, *ἐλάθον*. Itaque antiquissima lingua syllabis finalibus positione longis id tribuisse videntur, ut neque antepenultimam acuto neque penultimam circumflexo instrui liceret, quum Attica dialectus illo quidem absterneat, sed hunc admittat, ut *καλαῦρουσ*. Deinde Doris in *ἑστίασαν*, *ἔλεγον* etc. antiquum accentum retinuisse videntur, quam abjecto τ ultima correpta erat.

4) Aequè in nominativo et accusativo pluralis declinationis tertiae apud Dorienses paroxytona fuisse traduntur, quae vulgò sunt proparoxytona vel properispomena; ut *παῖδες*, *γυναῖκες*, *πῶκας* ¹⁰⁾. Quod valde mirum esset, nisi et in Latinorum declinatione tertia nominativus et accusativus pluralis ultimas longas haberent, ut *pedēs*, et in Gothorum iis declinationibus, quae Graecorum et Latinorum tertiae respondent, ut a *fisks* piscis, descendit *fiskōs* n. pl. et *fiskans* acc. pl., et apud ipsos Graecos pronomina personalia, quae priscas formas servare amant, ut *ἡμεῖς* et *ἡμᾶς*. Inde augurari licet, antiquitus eos tertiae declinationis casus ultimas produxisse et in Dorica dialecto accentum certe priscum haesisse.

5) Jam judicare licet de accentu earum formarum, quae apud Doriensium nonnullos ultimam corripiunt, de

Scholl. Theocr. VII, 60. *ἐφίλαθεν* — Διοτικὸν ὡς τὸ ἐκόσμηθεν· Καλλιμαχος δὲ τοῦτο παροξύνει (in Doricis; puto, carminibus).

10) Choerob. BÉkk. 1236. οἱ Δωριεῖς ὀξεῖαν παρέχονασι ἐπὶ τῶν τριτάτων· οἷον παῖδες, αἴγες, γυναῖκες· ταῦτα γὰρ ἡμεῖς μὲν περισπῶμεν, οἱ δὲ Δωριεῖς παροξύνουσι. — J. Gr. 243, a. τὰ εἰς εἰς ληρόντων θηλυτὰ ὀνόματα πληθυντικὰ ὀρθῆς πτώσεως παροξυτονοῦσι, γυναῖκες, χίμαιρες, γάες, ὄρνιθες. — Scholl. Theocr. I, 109. τοῦ δὲ πῶκας τὸ αῖ μακρὸν. οἱ γὰρ Δωριεῖς τῶν εἰς εἰς ληρόντων εὐθειῶν τῶν πληθυντικῶν ὁμοίως παροξύνουσι καὶ μακρὸν ἔχουσι τὸ αῖ, ὅτι τὰς παρ' ἡμῶν εἰς εἰς ληρούσας εὐθείας τῶν πληθυντικῶν ἐκείνοι διὰ τῆς αῖ προφέρουσι. Grammaticulus, qui recte Dorico more *πῶκας* scriptum invenit, quae profert, inde male collegit.

quo nihil apud antiquos praeceptum reperimus, nisi circumflexum ultimae in acutum transisse, ut *ἀμέεε*, *κοέν*, *ποιέεε* pro *ἡμεῖεε*, *νοεῖν*, *ποιεῖεε* (vid. §. 21 not. 7 et 9). Quid vero, ubi vulgares formas acutum in penultima habent? Primum in accusativo pluralis primae declinationis codices et editiones accentum nominativi imitari solent ut *πᾶεεε* Theocr. I, 83. IV, 3; "*Ἀρπυῖαεεε* Hesiod. Theog. 267, ut Gaisfordius e libris rescripsit pro *Ἀρπυῖαεεε* vel *Ἀρπυῖαεεε*, quod Reizio iubente scriptum erat, cf. *πᾶσαιεεε*, *Ἀρπυῖαεεε*, et sicubi libri acutum in penultima servarunt, ut *Μολοῖεεε* Theocr. II, 160, *τραγοῖεεε* IX, 11, errore id factum facile existimaveris. In accusativo declinationis secundae accentus a penultima non retrahitur, ut Pind. Ol. I, 43 *κακαγόροεεε*, Theocr. IV, 109. 112. 114 *ἀμπέλοεεε*, *δασυκέρκοεεε*, *κανθάροεεε*, sed ubi licet, in circumflexum mutatur, ut *νᾶσοεεε* pro *νήσοεεε* Pind. Ol. II, 78. In nominativis tertiae declinationis raris propter ultimae correptionem accentus mutatus reperitur, ut *πρᾶεεε*, *τιμῆεεε* pro *τιμῆεεε* vid. §. 21 not. 2. Contra in secunda persona *εεε* in *εεε* et in infinitivis *εεε* in *εεε* corripientibus semper fore libri acutum in penultima servant, ut *συρίσοεεε* Theocr. I, 3, *ἐρίσοεεε* IV, 8, *ἐνεῦδοεεε* V, 10, quanquam Meinekius cum Reiskio *ἐνεῦδοεεε* scripsit. Tantum in simillimis rebus ipsam dialectum variasse, credi non potest, quae aut debet nunquam mutare acutum penultimae, aut eum accentum assumere, quem cognatae formae in breves syllabas exeuntes habent, aut accentum ita in penultima relinquere, ut in longa circumflexus fieret, sed unum ex his cum constantia. Librarii autem inter tres illas rationes incerti fluctuarunt et id potissimum consilium sequuti sunt, quod probari nequit, ut ultimae correptio appareret. Itaque, ubi breves vocales in ultima erant, vulgarem accentum retinere malebant, ut *ἀμπέλοεεε*, *ἐνεῦδοεεε*, *συρίσοεεε*, nam circumflexus in *τιμῆεεε* fortasse Bekkero editori debetur et pro *νᾶσοεεε* apud Pindarum in bono libro est *νᾶσοεεε*. Contra, ubi in ultima est anceps *α*, accentum mutant, maxime in prima declinatione. Jam quae ipsius Doridis in his consuetudo

fuisse videtur? Eam vidimus in *ἰστιάσαν, ἔλεγον, γυναίκες, πτώκας* penultimam ideo acuto instruere, quia antiquissima lingua ultimam produxerat. Quid igitur eam fecisse arbitremur in iis formis, quarum ultimas syllabas poetæ Dorici ex arbitrio modo producebant, modo corripiebant? Haud dubitamus quin ubique acutus penultimæ servandus sit, etiam in iis Doridis generibus, quæ constanter corripiant, ita ut scribatur *πάσας, τὸς τοιοῦτος, τιμῆς, αἰίδες, ἐνεύδεν*.

6) Antiquum accentum Dores etiam in genitivo pluralis femininorum servabant, ut *ἀμφοτεῶν, αἰκῶν* pro vulgaribus *ἀμφοτέρων, ἄκρων* 11). Quæ quum ex *ἀμφοτέρων* et *ἄκρων* contracta sint, circumflexum res requirit, ut in reliquis declinationis primæ genitivis pluralis; sed masculinarum æquisonorum analogia in Attica dialecto fecit, ut accentus in penultimam retraheretur.

7) Aequalis causa est, cur Dores secundæ declinationis genitivum pluralem perispomenon habeant in pronomibus *τουτῶν, τῆνῶν, ἀλλῶν*, non in nominibus 12). Nam quum hujus casus terminatio sit *ων*, stirps autem secundæ declinationis in *ο* exeat, dubitari non potest, quin antiquissima forma fuerit *ἀλλό-ων* ut *ἀλλά-ων* in feminino. Masculini tamen soluta forma mature obsolevit, quam ne Boeoti quidem solutarum formarum alioquin tenaces retinuerunt. Dores contractarum certe eum accentum, quem antiquitus fuisse apparet, in pronomibus

11) Arcad. 135, 15. ὅτε δὲ κατὰ διάλεκτον ἡ γενικὴ τροπὴν ὑποκρίνεται τοῦ *ων* εἰς *ων*, περισπᾶται, *κυναῖαν, ἀμφοτεῶν*, — (Herod.) App. Oxx. III, 241, 14. οἱ γὰρ Λωρῆς τρέπουσι τὸ *ω* εἰς *α*· πρῶτος πρῶτος, ἐπιῶ ἐπρία, ἄκρων ἄκραν (leg. ἀκρῶν) καὶ φυλάττουσι τὸν τόνον πλὴν τῶν πληθυντικῶν (add. τῶν παροξυνημένων).

12) Apoll. de pr. 41, A de ἄλλας; τὴν γενικὴν πληθυντικὴν περισπᾶται Λωρῆς ἐπιὲ καὶ τὰς τοιαύτας τῶν ἀκρωνυμιῶν· πρῶτων γὰρ καὶ τῆνῶν, cf. de adv. 581, 24. — App. Oxx. I, 45, 17. οἱ Λωρῆς οὐδέποτε Περισπᾶσι ἀλλὰ Περισπᾶσι τῶν μίντοι ἀκρωνυμιῶν τῶν εἰς *ω* ἀκρωνυμιῶν τὰς γενικὰς περισπᾶσι· τουτῶν καὶ τινῶν (leg. τῆνῶν). εἰ τοιούτων τῶν (leg. τὸ) ἀλλῶν περισπᾶσιν, οὐκ ἔστιν ἔθνος ἀλλ' ἀκρωνυμία.

nonnullis servarunt; scilicet in pronomibus prisca firmiter haerent.

8) In genitivis pluralibus monosyllaborum, quae tertiam declinationem sequuntur, Dorae genitivi et dativi singularis et dativi pluralis analogiam sequuti ultimae circumflexam tribunt etiam in his vocibus, quae apud Atticos analogia laesa acutum in penultimam asciscunt, ut παιδῶν, Τρωῶν, παντῶν¹³⁾ cf. Göttl. de accentu p. 58, Buttm. Gr. Gr. §. 43 not. 4.

9) De adverbiorum in ὡς exemplum accentu mira praecipiantur apud Joannem Grammaticum et qui hanc exscripserant¹⁴⁾, ea, quae vulgo sunt perispomena, Doricis barytona esse, contra quae vulgo barytona, in Dorica dialecto circumflexum in ultima habere, ut κἀως, σὸφως et σὺνῶς, παντῶς, αὐτοματῶς. Alterum praeceptum quatenus verum sit, doctissimus Grammaticus Apollonius¹⁵⁾ aperit, eorum errorem castigans, qui in universum adverbia vulgo barytona circumflekti apud Doricos dixerint. Adverbiorum enim in ὡς accentum eundem esse, quem Genitivorum pluralium, itaque Doricos παντῶς, κἀλῶς, κἀμψῶς, ἀπλῶς pronuntiare ut παντῶν, ἀλλῶν, κτηνῶν, non

13) Apoll. de pr. 33. B. ἐκ τοῦ παρὰ Δωρικῶν μὴ περισπᾶσθαι (sc. τῶν) καθὸ παιδῶν, παντῶν, Τρωῶν; cf. de adv. 581, 21. — J. Gr. 243, a, Meerm. 658, Gr. C. 317. περισπῶσι δὲ τὰ τοιαῦτα: παιδῶν, Τρωῶν, παντῶν καὶ τὰ ὅμοια τούτοις. — Anp. Oxx. I, 45, 17. Δωρικῶς μόνως τὰς ἀπὸ τῶν εἰς ᾧ (leg. ες) ληγουσῶν εὐθειῶν γενεὰς περισπῶσιν μῆνι (leg. μῆνες) μηνῶν, quanquam hoc etiam Atticum est.

14) J. Gr. 243, a, Meerm. 657, Gr. C. 311. ὁμοίως δὲ (i. e. βάρυτονοῦσι vid. not. 4) τὰ ποιότητος δηλωτικὰ ἐπιρρήματα, κἀλως, σὸφως, κἀμψως, ἀπλως τὰ δὲ ὑφ' ἡμῶν βάρυτονα περισπῶσιν οὕτως, παντῶς, αὐτοματῶς.

15) Apoll. de adv. p. 581. τὰ προκείμενα τῶν ἐπιρρημάτων — περισπᾶται ἢ βάρυνεται καθὸ πᾶσα γενικὴ πληθυντικὴ ἢ τοι περισπᾶται ἢ βάρυνεται, deinde ἐκ τοῦ Δωρικῶς συμπερισπᾶν τὸ ἐπιρρήμα (παντῶς), ἐπεὶ καὶ τὴν γενικὴν παντῶν φασίν. οὕτως ἔχει καὶ τὸ ἀλλῶς καὶ κτηνῶς. ταῦτα γὰρ καὶ ἐνίοις ἠπατήσεν ἀποφῆσασθαι ὡς τὰ παρ' ἡμῶν βάρυτονα τῶν ἐπιρρημάτων περισπῶσι Δωρικῶς, ὅπερ οὐκ ἦν ἀληθές. οὕτως γὰρ τὸ κούφως οὔτε τὸ φίλως οὔτε τὰ τοιαῦτα περισπῶσι, cf. p. 586, 32.

φιλῶς vel κουφῶς. Ergo Joannes non recte praecipit de αυτοματῶς, melius de οὐτῶς, quum, τουτῶν Doricum sit, accedente praeterea Eustathii testimonio, qui οὐτῶς ut Doricum affert e Theocr. X, 47¹⁶). In adverbio ὅπως iudice Apollonio utraque accentus ratio, ὅπως et ὀπῶς, defendi potest¹⁷). Quid vero de priore illius regulae parte judicandum est? Optimi auctores docent, nonnulla adverbia apud Dorienses acutum in ultima habuisse, ut καλῶς, σοφῶς¹⁸), et apud ipsum Joannem in ea regula, cui haec adnexa est, pro βαρυτονουῖσι restituendum esse ὀξυτονουῖσι supra monuimus not. 4, quod jam certissime confirmatum vides. Neque tamen omnia adverbia vulgo circumflexa vel, quod Theognostus docet, ab adjectivis ὀξυτονῶς derivata apud Dorienses acutum in fine habuisse, Apollonius significat. Nam et eam regulam, quam proponit, adverbia genitivorum pluralium accentum sequi, ad Doricam dialectum adhibet vid. not. 14, et nonnulla tantum adverbia, quam enclitica fiant, acutum assumere docet. Itaque pauca quaedam, quarum vis ita debilitari posset, ut encliticae fierent, eo praecepto tangi arbitratur, ut καλῶς, σοφῶς. Non credimus Joanni de κάμψως et ἄλλως.

16) Eustath. 630, 29. Δωριεῖς κατὰ τὸ καλῶς, σοφῶς, δυνατῶς φασὶ καὶ οὐτῶς, οἷον· πιαίνεται ὁ στάχυς οὐτῶς. In bono Theocriti libro (Ven. 2) est οὐτῶς.

17) Apoll. de adv. 584, 19. δοκεῖ μοι καὶ κατὰ τὴν Δωριδα διαλέκτου τῷ μὲν προκατειλεγμένῳ λόγῳ ὅπως ἀναγνώσκων, οὐδ' ὅπως ἄριστα τῷ μόντῳ μᾶλλον αὐτοὺς συγκαταβιβάζειν τὰ ἐπιρρήματα ὀπῶς, ἢ ὅπως, ἀμφοτέρως τὰς ἀναγνώσεις λόγον ἔχισθαι.

18) Apoll. de adv. 580, 33. παρὰ Δωριεῦσιν ἔνια (adverbia in ὠς) δέσσεται, ὥστε (num ὅτε?) κατ' ἔγκλιω ἀνεγνώσθη ἢ ἔα κάλωσ (corr. καλῶσ) ἀποκαθάρασα ἐξελεπύρωσεν, unde nonnulli ὡς Doricum esse putarunt, vid. p. 581, 3 et 583, 20. — Theogn. Oxx. 164, 18 (Ann. Bekk. p. 1123). Δωριεῖς τὰ ἀπὸ τῶν εἰς ὡς δευτόνων ἐπιρρήματα φέρονουσιν, οἷον σοφὸς σοφῶς, καλὸς καλῶς. — Herod. π. μ. λ. 25, 20. οὐδὲν εἰς ὡς λήγον ἐπιρῆμα δευνόμενον ὑπεσταλμένης Δωριδος διαλέκτου.

10) Adverbia in $\bar{a}$ locum in quem significantia vel modum, quae a pronomibus derivantur, perispomena sunt, ut $\acute{\alpha}\lambda\lambda\grave{\alpha}$, $\pi\alpha\upsilon\tau\grave{\alpha}$ ¹⁹⁾, quanquam vulgo paroxytona $\acute{\alpha}\lambda\lambda\eta$, $\pi\acute{\alpha}\nu\tau\eta$. Quippe adverbiorum in $\bar{\omega}$ s analogiam sequuntur; nec minus Dorica adverbia in $\bar{e}$ i, quae locum ubi significant, et in $\bar{\omega}$ quae locum unde, ut $\tau\omicron\upsilon\tau\epsilon\acute{\iota}$, $\tau\eta\upsilon\acute{\epsilon}\acute{\iota}$, $\tau\omicron\upsilon\tau\omega\acute{\iota}$, $\tau\eta\upsilon\omega$ vid. infr. §. 44. Num $\acute{\omicron}\pi\alpha$ et $\acute{\omicron}\pi\epsilon\epsilon$ veriora sint an $\acute{\omicron}\pi\grave{\alpha}$, $\acute{\omicron}\pi\epsilon\acute{\iota}$, Apollonius non minus dubitaverit, quam dubitavit de $\acute{\alpha}\pi\omega\varsigma$ et $\acute{\delta}\pi\omega\varsigma$. Nos eo certius circumflexum in his probamus, quia etiam apud Atticos in vocibus duas syllabas excedentibus praepositum $\acute{\omicron}$ nunquam accentum in se recipit, ut $\acute{\omicron}\pi\omicron\iota\omicron\varsigma$, $\acute{\omicron}\pi\omicron\sigma\omicron\varsigma$, $\acute{\omicron}\pi\omicron\tau\epsilon$, $\acute{\omicron}\pi\omicron\theta\epsilon\upsilon$, quorum analogiam $\acute{\omicron}\pi\omega\varsigma$, $\acute{\omicron}\pi\grave{\alpha}$, $\acute{\omicron}\pi\epsilon\acute{\iota}$ opportune sequuntur. Ceterum in codicibus et editionibus genuina omnium eorum adverbiorum tonosis haud raro neglecta est.

11) Praeterea Dores nonnullorum adverbiorum in $\bar{a}$ exeuntiam, quae vulgo et ultimam brevem habent et acutum in penultima, ultimam circumflectunt: $\acute{\alpha}\mu\bar{\alpha}$ et $\kappa\rho\upsilon\phi\bar{\alpha}$ pro $\acute{\alpha}\mu\alpha$ et $\kappa\rho\acute{\upsilon}\phi\alpha$ ²⁰⁾. Nunc $\acute{\alpha}\mu\bar{\alpha}$ apud Pindarum legitur Ol. III, 22, P. III, 36 (ubi metrum ultimam longam postulat), N. V, 11. VII, 78 et apud Theocritum metro jubente IX, 4. XI, 39, saepius apud utrumque $\acute{\alpha}\mu\alpha$; deinde $\kappa\rho\upsilon\phi\bar{\alpha}$ certum est Ol. I, 47, minus certum fr. 217. Praeterea in fragmento Philolai Boeckhii p. 61 $\delta\iota\chi\bar{\alpha}$ $\phi\rho\omicron\nu\epsilon\acute{\omicron}\nu\tau\omega\upsilon\upsilon$ pro $\delta\iota\chi\alpha$, (cf. $\tau\rho\iota\chi\bar{\alpha}$ $\delta\acute{\epsilon}\delta\alpha\sigma\tau\alpha\iota$ apud Archytam in Stob. Flor. I, 76.) non pro $\delta\iota\chi\eta$ dictum existimat, et est $\delta\iota\chi\alpha$ in talibus locutionibus usitatus. Nihilominus et

19) Apoll. de adv. 586, 32. $\Delta\omega\rho\epsilon\acute{\iota}\varsigma$ $\pi\alpha\upsilon\tau\bar{\alpha}$ $\phi\alpha\sigma\iota\upsilon$, $\acute{\omicron}\tau\iota$ $\kappa\alpha\iota$ $\tau\acute{\omicron}$ $\acute{\epsilon}\pi\iota\theta\acute{\epsilon}\rho\eta\mu\alpha$ $\pi\alpha\upsilon\tau\omega\varsigma$, $\kappa\alpha\iota$ $\acute{\alpha}\lambda\lambda\bar{\alpha}$, $\acute{\omicron}\tau\iota$ $\kappa\alpha\iota$ $\acute{\alpha}\lambda\lambda\omega\varsigma$. — Scholl. Theocr. VIII, 41. $\Delta\omega\rho\iota\kappa\omega\varsigma$ $\pi\alpha\upsilon\tau\bar{\alpha}$ $\pi\epsilon\rho\iota\sigma\pi\omega\mu\acute{\epsilon}\nu\omega\varsigma$, cf. de $\pi\alpha\upsilon\tau\bar{\alpha}$ Greg. C. p. 213 et not. 20.

20) Scholl. Pind. P. III, 36. $\tau\acute{\omicron}$ $\acute{\alpha}\mu\bar{\alpha}$, $\acute{\omega}\varsigma$ $\text{Ἡρωδιανός φησιν ἐν τῇ 18'}$, $\acute{\omicron}\acute{\iota}$ $\Delta\omega\rho\epsilon\acute{\iota}\varsigma$ $\pi\epsilon\rho\iota\sigma\pi\omega\acute{\iota}$ $\kappa\alpha\iota$ $\tau\acute{\omicron}$ $\pi\alpha\upsilon\tau\bar{\alpha}$, $\acute{\omega}\varsigma$ $\pi\epsilon\rho$ $\tau\acute{\omicron}$ $\kappa\rho\upsilon\phi\bar{\alpha}$ $\pi\alpha\rho\acute{\alpha}$ Πινδάρου . $\tau\omicron\iota\omicron\upsilon\tau\omicron\tau\omicron\upsilon$ $\delta\acute{\epsilon}$ $\acute{\epsilon}\sigma\tau\iota$ $\kappa\alpha\iota$ $\tau\acute{\omicron}$ $\acute{\alpha}\mu\bar{\alpha}$ $\pi\epsilon\rho\iota\sigma\pi\omega\mu\acute{\epsilon}\nu\omicron\upsilon$ $\acute{\alpha}\pi\omicron$ $\tau\omicron\upsilon$ $\acute{\alpha}\mu\eta$ $\gamma\epsilon\gamma\omicron\mu\epsilon\mu\omicron\upsilon$. $\zeta\eta\tau\epsilon\acute{\iota}\tau\alpha\iota$ $\delta\acute{\epsilon}$ $\acute{\epsilon}\nu$ $\tau\eta$ $\pi\epsilon\rho\iota\sigma\pi\omega\mu\acute{\epsilon}\nu\eta$ $\acute{\alpha}\mu\bar{\alpha}$, $\acute{\epsilon}\acute{\iota}$ $\pi\rho\sigma\tau\epsilon\theta\eta\sigma\tau\alpha\iota$ $\tau\acute{\omicron}$ $\bar{\iota}$. — Greg. C. 255 $\acute{\alpha}\mu\bar{\alpha}$ pro $\acute{\omicron}\mu\omicron\upsilon$ esse dicit. — Scholl. Pind. Ol. I, 75 $\kappa\rho\upsilon\phi\bar{\alpha}$ $\Delta\omega\rho\iota\kappa\omega\varsigma$ $\acute{\alpha}\nu\tau\acute{\iota}$ $\tau\omicron\upsilon$ $\kappa\rho\acute{\upsilon}\phi\alpha$.

hoc Doricum putamus pro $\dot{\iota}\alpha\eta\eta$ et $\kappa\upsilon\upsilon\alpha$ pro $\kappa\upsilon\upsilon\alpha\eta$ et $\acute{\alpha}\mu\acute{\alpha}$ cum Herodiano pro $\acute{\alpha}\mu\acute{\eta}$, quod non est in usu. Sed apud Doros hoc adverbiorum genus latius patebat. Accuratius de hac re et de iota his formis subscribendo infra videbimus.

12) Postremo consentaneum est, cum accentus rationem, quam recentiorum demum Attidem assumpsisse constat, a Dōride alienam fuisse. Itaque inter alia Doros cum Homero et antiquioribus Atticis $\delta\mu\acute{o}\iota\sigma$, $\acute{\epsilon}\tau\acute{o}\iota\mu\omicron\varsigma$, $\acute{\epsilon}\rho\eta\mu\omicron\varsigma$ pronuntiasse putandi sunt, vid. Boeckh. nott. critt. ad Pind. p. 359, quanquam de solo $\delta\mu\acute{o}\iota\sigma$ ut Dorico Gregorius p. 318 discrete testatur. Et $\delta\mu\acute{o}\iota\upsilon\varsigma$, $\acute{\epsilon}\tau\acute{o}\iota\mu\omicron\varsigma$ in Pindari et Theocriti carminibus non sine libris scriptum est, sed $\acute{\epsilon}\rho\eta\mu\omicron\varsigma$ reliquit Boeckhius N. XI, 72.

13) Haec fere sunt, quae de Dorica accentuum ratione cognita habemus (nam de futuris contractis infra agemus), quae multo plura et accuratiora essent, nisi Arcadius et Joannes Alexandrinus doctissimos Herodiani libros ita excerpssissent, ut omnia fere ad dialectos pertinentia omitterent. Jam vero quanquam una quaedam summa lex, qualis in Lesbica, non magis apparet quam in Attica tonosi, et quanquam haud paucae singulae discrepantiae nos latere videntur, tamen quae traduntur, tam bene inter se conspirant, ut et recte praecipere et praecipuam Dōridis in hac re proprietatem continere videantur. Itaque in Doricae dialecti exemplis, quae in Appendice exhibebimus, Doricam tonosin exprimere conabimur.

§. 4. De spiritu.

1) De spirituum apud Doricenses ratione antiqui grammatici paucissima praecipiunt, quae res eam a vulgari non multum discississe prodit. Plura ex antiquioribus titulis iis discere licet, qui asperi signum apertum habent, praecipue e tabulis Heracleensibus. Nam aliqui ejus generis tituli, et breviores vel corruptiores sunt, quam qui multa docere possint (ut in Laconico

Leakii nr. 71 saepius asperi signum conspicitur, neque tamen ulla vox eo instructa certo legi potest), neque omnes constantiam in exprimendo aspero servant, ut in gallea Hieronisi nr. 16 et ἠσάρων scriptum est et ο sine aspero, unde articulum asperi sono caruisse colligere noli¹⁾. Postremo in omnibus titulis de aspero conijcere licet e tenui antecedente in aspiratam mutata, non item e mutatione neglecta de spiritu leni, ut infra videbimus.

2) In tabulis Heracleensibus (neque aliter in reliquis titulis, qui asperi signum norunt), asper etiam in compositis appictus est, ut ἀνθελάμενος, sed omittitur, ubi antecedens tenuis in aspiratam transiit, ut ἀφομοῶσονται et ἀφ᾽ ἄς pro ἀφ' ἄς, ita ut tenuem potius cum spiritu aspero in aspiratam coalescere appareat. Jam vero Heracleensium dialectus cum vulgari lingua asperum in his communem habet: in articulo ὀ, ἄ et omnibus relativis, ut οἴσας, ὄσας, ὄς, ὄς pro ὄσας; praeterea ἄμα, ἄμεις pro ἡμεῖς, ἐκείσας, ἐκείσας, ἀνέλομενος et ποθέλωνται, ἀνέωσθαι ab ἡμῖν, ἔπτα cum derivatis, ἦς i. e. εἰς, ἔξω, εὐδίσκω, ἡμεροῖ, ἡμῖ in compositione, Ἡρα in compositis, ἰσῶς i. e. ἰσῶς, Ἰστίσας N. P., quod ab ἔστια descendere videtur, ἔστιασθαι in ἀμφίστασθαι, ὀδῶς, ὁμοῖος et ὁμοῖ in compositione, ὀράω in derivatis ἔφορος et ἔφορεύω, ὄσας et ὄτι, ὕδωρ, ὑπῶ, ὑπέρ. — Cum Attide asperam addit voci ἔργω, ut docent composita ἀφέργω, ἐφέργω, ἀντέργω.

Contra vulgarem morem asper conspicitur in ἀκροσκιόαι I, 17. 23, quod cum ἀκρός compositum videtur, ἀρησις I, 108, ἔννεα et derivatis, ἴσος I, 127, quantum I, 101. 122 est ἴσος sine aspero, οἴσονται futuro ἰσῶσται I, 102, ὄκτω et derivatis, πεκαταβησις, quantum ἴσος praeterea digamma habet.

E contrario asper deest in ὄρος, finis, ejusque de-

1) Franzius Elem. Epigr. Gr. p. 98 ex hoc titulo et ex Attico C. I. nr. 12, ubi οδ' (i. e. ὄδι) et ἔρημος i. e. Ἐρηός leguntur, colligit, asperi signum primum in vocabulis omitti coeptum esse.

privatis ὀρίζω, ὀρισται, ἄντορος, cujus nominis Ionica forma οὐρος aequae leni instructa est; ἄλλα, concio, quod quum ab ἄλλης vel ἄλλης i. e. ἀολλής descendat, lenis spiritus antiquior esse videtur, ἀμαξιτός cum HomERICA et vulgari lingua pro Attico ἀμαξιτός. Postremo numerale ἕξ cum derivatis digamma instructum est.

3) E reliquis fontibus pauca de spiritu apparent. Asper pro vulgari leni e tenuis mutatione cognoscitur in ἐφανῆσθαι Delph. 1688, 37. 41 ab ἀκείσθαι et in καθ' ἐνιαυτόν Ther. 2448, VI, 25, (contra κατ' ἐνιαυτόν Cret. 2556, 65) quod bene conspirat cum ἔνος, ut rectius scribi videtur quam ἔνος. Deinde ἀμός pro ἀμός i. e. τις pronuntiatum esse, docent μηθαμῶς et μηθαμόθεν in titulis Doricis, vid. §. 10, 7, ex antiquo more, quum ἄμα, semel cognata sint, vid. §. 10, 8. Lacones ἄνω dixisse ut Atticos ἀνώ, patet e κασάνεις i. e. καθάνεις, vid. §. 7, 2. Postremo Dorice ἔστε pro ἔστε protulisse referuntur²⁾, et legitur ita in bonis Theocriti libris I, 6. V, 22. VI, 32. VII, 67, quanquam hoc ex ἐς ὄτε ortum est, non ex ἐς ὄτε, quod Dorice ἐς ὄκα sonaret, neque ex ἔστε, ut grammatici volunt.

Lenis pro aspero assumpti exempla paullo incertiora sunt. In antiquo titulo Argivo C. I. nr. 2, ubi asper ter legitur in articulo, nomina propria Ἰπομεδον i. e. Ἴππορίδων et Ἰνασιος aspero carent, unde colligere licet, antiquos Argivos neque initiali *v* semper asperum addidisse et lenem in ἵππος ex antiquissima lingua (vid. L. I §. 4, 9) traditum servasse. Deinde in antiquissimo titulo Theraco nr. 11. B. nomen proprium Ἰαρον i. e. Ἰάρων aspero caret, quanquam et in vetustissimis illis inscriptiōnibus Theracis asperi signum nunquam neglectum esse videtur et Ἰάρων asperum habet in galea Hieronis C. I. nr. 16 et in didrachmo Crotoniata, vid. Raoul-Roch. in Mus. Rhen. 1835 p. 87, ἰαρός in tabulis Heracleensibus

2) Et. M. 382, 8. ἔστε — Δωρικῆς δὲ δασύνουσιν, ἀπὸ τοῦ ἔωστε κατὰ συγκοπὴν ἡγούμεναι εἶναι.

et in titulo Laconico C. I. 13; lenis autem in hac voce antiquior esse videtur vid. L. I §. 4, 6. In tessera Petiliensi antiquissimae scripturae C. I. nr. 4, quam asperum expressuram fuisse certum videtur, est *Αρομοξιδαμος* sine aspero (unde non spernendum est, quod ποταρομόξασθαι legitur apud Pythagoreum Aresam in Stob. Ecl. I, 52, 23), et videtur verbum ἄρομόξω a radice ἄρ recentius asperum assumpsisse. In antiquo Laconico Leakii, nr. 71, qui asperi signum non ignorat, saepius est ανιοχιον i. e. ανιοχίων sine aspero. Ἐπιστάμενοι in Gret. 2556, 65 non dialecti peculiari quadam ratione pro ἐπιστάμενοι esse puto, sed cum Valckenario ad Adon. p. 273 errore (lapicidae?) pro ἐπιστάμενοι scriptum (quanquam obloquentibus Hoeckio et Boeckhio), quum paullo post eodem sensu ἐπισιακότες legatur³⁾. Postremo lenem habebat verbum ἀγέομαι cum derivatis, certe apud Lacones⁴⁾, ut docent nomina Laconica Ἄγεις, Ἄγησιλαος, Ἄγησανδρος, Ἄγησιπολις, quae satis constanter leni instruuntur, deinde ἀγῆται Arist. Lys. 1314, (nunc tamen a Dindorfio libris ducibus expulsum) et Ζεὺς ἀγῆτωρ apud Spartanos cultus, vid. Boeckh. ad C. I. p. 252. Contra fervidius in Lys. 82 ex una Juntina Reisigius Synt. p. 14 arripuit ἄλλομαι.

4) Ubi in crasi vel elisione tenuis non mutata est, non licet nisi cautissime de sequentis vocis spiritu leni conjecturam facere. Nam Apollonius auctor est, Dorienses saepe ante sequentem asperam tenues non mutasse⁵⁾,

3) In titulo Megalopolitano nr. 1534, 3 προκατισε ισ... mihi e προκλήσει σ... corruptum videtur, cf. l 14 περί ὧν προκαλίσατο

4) cf. Müll. Dor. II p. 525, Giese de dial. Aeol. p. 417.

5) Apoll. de synt. 335, b. ἀπειράνικς τὰ Δωρικὰ διὰ φιλῶν ἀντιστοιχῶν τὰς συναλοιφὰς ποιῆται·

κὼ τοξότας Ἑρακλέης·

κάλλιστ' ἵπαιλεν (leg. ἵπαιλέν)

κὰ μὲν ἀπενήσασα ναι ἅ Μελάμποδα τ' Ἀρπόλυκόν τε·

ἄρχομεν γὰρ κὼθρασιῶν (?)·

Ex optimo codice A., ubi καμὲν ἀσθενήσαν, corrige κὰ μεγασθε-

et exempla ex Alcmane, ut videtur, affert, unde noli colligere, Laconicum poetam ὀ, ᾶ, ὑπό, Ἀρπόλυκος pronuntiasse. Idem mos subinde in inscriptionibus reperitur: ἐπ' ἱερῶς Rhod. 2525, b et in vase Acrensi apud Raoul-Rochette p. 85, ἐπ' ἱεραπόλων Acarn. 1793 a. c., ubi Boeckhius non debebat ἐπί corrigere, μετ' ὁμοιοίας Calymn. 2671, ὑπ' ἄλλῳ in epigrammate Corcyraeo, ubi Boeckhius ἄλλῳ scribit, ἐπ' ἀμέρας Ther. 2448, IV. 11, ἐπ' ἀμέ Cret. 2563, πορτ' ἀμέ Cret. 3050 et incertius πορτ' ἀμέ Ign. 2670, ubi Boeckhius minus recte ἀμέ. Nam pronomen ἀμές apud Dorienses spiritum asperum habuisse et Apollonius de pr. p. 118 silentio testatur et diserte Lex. de spir. p. 214; praeterea additus est in tabb. Herod. et apparet in ποθ' ἀμέ, quod bis legitur in titulo Cretensi 2557 et in Arist. Lys. 95, ποχ' ἀμίν Sophr. 50, ut Theocritea exempla omittamus. Male enim et scholiasta Theocriteus, quem alius bene refutat, initiale ᾶ Dorice ex ἦ natum excepto articulo lenem asciscere tradit⁶⁾ et Reisigius in Synt. p. 14 levem, qui haud raro in libris reperitur, errorem sectatus, in Doricis Lysistratae et Acharnensium ubique ἀμές etc. reponi jubet. Non magis de aspero a Doriensibus non antiquissimis pronuntiato in ἱερός ejusque derivatis dubitari potest, vid. nr. 2 et Sophr. 98 ἀφ' ἱεῶς, et in ὁμόνοια, quod ne apud Lesbios quidem lenem assumpsisse putamus cf. L. I §. 4, 9. Facilius credas, ἄλιος recte leni instrui et propter ἦλιος et quod Pind. Ol. I, 5 pro μηκέθ' ἀλίου meliores

της Ἀσωναία et sequentia ut aliud exemplum dirime. Alcmani haec vindicavimus et emendavimus in Mus. Rhen. VI. p. 234.

6) Scholl. Theocr. I, 1. ἀδύ· φιλοῦται τὸ ᾶ. οἱ γὰρ Λωρεῖς τρέποισι τὸ ἦ τὸ δασὺ εἰς ᾶ φιλούμενον τρέπουσι, ὑπεξαιρουμένων τῶν ἄρθρων· τὸ γὰρ ἦ τὸ ἄρθρον τραπὼν εἰς α οὐ φιλοῦται, ἀλλὰ δασύεται. Ἐν ἄλλῳ οὕτως· τὸ ἀδύ τινες λέγουσιν ὅτι φιλοῦται τοῦ ἦ τρέπομένου εἰς ᾶ Λωρεῖως· καὶ εἰ μὲν οὗτοι ἀληθεύουσι, ψεύδεται ὁ Θεόκритος, πᾶν θ' ἄλιος γράφων καὶ οὐχ ἄμιν τὸν ἔρωτα καὶ τί ποθ' ἀδύ καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα ἐναντιούμενα τῷ κανόνι. — De aspero in ἀμῶν et ἀδύ testatur Lex. de spir. p. 214.

libri *μηκέτ' ἀλλίου* praebent; nec minus *ἀμέρα* propter *ἡμαρ* et Pindarica *ἐπάμερος* P. VIII, 99 et *πεμπτάμερος* O. V, 6 pro *ἐφήμερος* et *πενθήμερος*. Neque tamen quidquam certi constituere audemus. Ceterum ad Apollonii regulam referre licet *ἔστ' ἀμῶν*, quod Epich. 147 apud Eusebium legitur et Hesychii glossam *ἔστόκα, ἐνιότε Ταρανῖνοι i. e. ἔστ' ὄκα*.

5) Vides quam omnia sint incerta. Nam Heracleensium in his consuetudo, de quo paullo melius constat, num ad reliquos quoque Dorienses pertinuerit, satis dubium est, praesertim quum iidem in digamma usu multa singularia habeant a reliquorum Graecorum, qui digamma retinuerunt, usu aliena. Nihilominus nonnullas leges de spirituum apud Dorienses ratione constituere audemus:

Doridis usus cum vulgari in universum conspirabat neque discrepabat nisi in singulis quibusdam vocibus. Lenem pro vulgari aspero vel apud omnes Dorienses vel in singulis generibus non habebant nisi eae voces, quae ab origine et in Lesbiaca dialecto asperum aspernantur, quales sunt *ὄρος* cum derivatis, *ἀλλια, ἀμαξιτός* (nr. 2), *ἵππος, ἰαρός, ἀρμόζω, ἀγέομαι* cum derivatis (nr. 3, de *Ἐνάσιος* et *ἀνία* parum constat), fortasse *ἄλιος* et *ἀμέρα* (nr. 4). Ergo Dores nunquam temere lenem pro aspero assumpserunt. Contra pars certe Doriensium asperi amantior fuit, quem Heracleenses quum in aliis tum in numeralibus *ὄκτω* et *ἔννεα* novarunt; alii etiam in *ἔστε* ab *ἔς*. Interdum asper e digamma factus est, ut apud Heracleenses in *ἔργω, ἴσος* (ubi fluctuabat pronuntiatio inter asperum et lenem) et *πενταέτηρίς*, quum *ἔτος* digamma retinisset, praeterea, opinor, in *ἐνιαυτός*, cf. §. 5, 8.

§. 5.

De digamma.

1) Dorienses, praesertim Lacones, digamma usos esse et grammatici testantur ¹⁾ et reliqui fontes confir-

1) De Doriensibus Tryph. παθ. λεξ. §. 11, de Laconibus idem.

mant. Ut a Laconibus ordiamur, in titulo nr. 1511 est *Ἑλικατ* i. e. *ἕκκοσι*, reliquis antiquis inscriptionibus neque servati neque neglecti digamma certa vestigia offerentibus; nam in nr. 15 Boeckhius vix recte *ἰδήδοφα* pro *ἰδήδοκα* detegere sibi visus est. Alcman, qui digammi usum potius e Laconica dialecto arripuit quam (id quod grammatici arbitrantur, vid. L. I §. 2, 4) ex Aeolica, digamma scripsisse traditur in fr. 76 W. *τὰ Φὰ κάδεα* ²⁾ et 77 W. *δάφιον* pro *δήιον* ³⁾. In similes literas abisse videtur fr. 67 (68) ex Apoll. de pr. 105, ubi pro *καὶ τοὶ γ' ἀναξ* bene restituerunt *καὶ τοὶ Φάναξ*, et fr. 4, ubi pro *Εὐτείχη τ' ἀνακτ'* Schneidewinus suspicatur *Φάνακτ'*. Deinde hiatus digamma a poëta pronuntiatum testatur in fr. 34 (65) *ἐγώνγα ἀνασσα* et 59 (24) *τὸ ἦρ*, ut recte Schneidewinus e libris restituit; deinde productio syllabae finalis in unam consonantem exeuntis fr. 51 (48) *ὄς ἔθεν* et 17 (26) *Κύπριδος ἕκατι*, quum *ἕκων*, *ἕκητι*, *ἕκηλος* olim digamma habuisse ex Homero et Pindaro satis constat. Minus certum indicium digamma in media voce ab ipso poëta pronuntiatum est augmentum syllabicum in *ἔειξε* fr. 80 W., quia etiam in Attica dialecto post digamma pridem ejectum similia remanserunt; quanquam et certum est antiquos Graecos *Φείκω* dixisse et verisimile, Alcmanem *ἔΦειξε*. Quae Welckerus minus recte huc traxit, omittimus. Neglectum est digamma in *τοῦθ' ἀδιᾶν* 18

et grammaticus in Bekk. Ann. 778, 9 et Ann. Oxx. IV, 323, 3, vid. L. I §. 5 not. 2.

2) Ex Apoll. de pron. 136, qui postquam pronomem possessivum apud Aeoles digamma instrui monuit: *καὶ Ἄλκμαν συνεχῶς Αἰολίῳ φησὶ τὰ δα κάδεα*, ubi Bekkerus et Welckerus minus recte correxerunt *τὰ Φὰ*, vid. L. I §. 5, 4.

3) Prisc. I p. 22. »Hiatus quoque causa solebant illi (Aeoles) interponere digamma *F*, quod ostendunt etiam poëtae Aeolidae usi (corr. uti) Alcman: *καὶ χεῖμα πῦρ τε δάφιον* cf. p. 21. Alia Aeolicorum poëtarum apud Priscianum frustula corruptissima, in quibus digamma reperitur, Alcmani vindicare conati sumus L. I §. 5 not. 5.

(27) et οἶνον δ' Οἰνουντιάδαν 58 (15), quum et ἀδύς et οἶνος olim digamma usa esse certum sit et Οἰνουντιάδας ab οἶνος derivandum esse videatur, et ante consonantem in τῆς πόκα ῥά, cf. L. I §. 5, 4. In Aristophanis Lysistrata semel hiatus digammi indicium facit v. 1096 τὸ ἔσθος; neglecti exemplum unum v. 206 ποτόδδεις γ' ἀδύ facile ejecta particula tollere licet, alia 156 παρενιδών, 1099 αἶ κ' εἶδον, 1052 θεῖκελοι pro θεοεῖκελοι non una de causa suspecta sunt ⁴). In Epilyci Coralisco apud Ath. IV. 140, a hiatus est in μάλα ἀδύς. In decreto Laconico apud Thucydidem V, 77 digammi vestigia nulla apparere non mirum est.

2) Laconum per Tarentinos coloni Heracleenses digammi satis tenaces erant; mira tamen ratione modo id abjecerant, ubi antiquissimos Graecos eo usos esse certum est, modo asciverant, ubi in reliquis dialectis et linguis cognatis ne ullum quidem ejus vestigium apparet. Antiquum digamma tabulae Heracleenses servant in his: *Ἔετος* I, 3. 5 etc., quanquam in composito *πενταέτηρίς* pro digamma spiritus asper legitur I, 57. II, 35; *Ἔκατι* vel *Ἐέλκατι* pro *εἴκοσι* cum compositis *Ἐκατίπεδον* et *Ἐκατίδειον*; *Ἔιδιος*, quod etiam apud Pindarum Ol. XIII, 49 hiatum admittit, cf. di-vido, viduus, Pott *Etymol. Forsch.* II. p. 43; postremo *ἐγὲ Φηληθίωντι* I, 109 i. e. *ἐξεληθῶντι* a *Φηλίω* pro *εἰλέω* (vid. §. 20, 6 et §. 26), unde simul apparet digamma mediae simile habitum esse. Antiqui digamma vestigium praepositio in *ἐπιουικοδομά* I, 102 elisionem non passa servavit, quanquam in *οἰκία* et *ἐποικία* I, 98 plane evanuit. Non minus periit in *ἐργάζομαι* I, 64. 120. 121 et composito *ἀμπελωργικά* II, 43

4) In v. 156 *παρενιδών* et *ἄπαξ λεγόμενον* est et in aliis libris *παρενιδών* vel *παρενιδών* traditur; praeterea pro *γυμνάς* (quod certe circumflexum flagitaret) *γυμνά* desideratur. In v. 1099 apertissime corrupto libri praebent: *δεῖνά γ' αὐτὸν πεπόνθαμις, αἰκ' ἴδον ἀμὲς ἄνδρες ἀναπεφασμένους* (v. l. *ἀναπεφλασμένους*), quae manum emendatricem expectant. De voce *θεῖκελος* vid. §. 26.

(ab antiquo ἀμπελοφέρως), in ἔργω, arceo, unde composita reperiuntur ἀφέρω, ἐφέρω, συνέργω I, 83. 85, in ἴσος vel ἴσος, I, 101. 122. 127; ante ρ in ῥήτρα I, 97. 103 (cf. L. I §. 52, 3), ἄρρηκτος et ἐρρηγεῖα a ῥήγνυμι (cf. L. I §. 5, 4). — Recens accessit digamma in numerali *Ἑξ* ejusque derivatis *Ἑξήκοντα*, *Ἑξακάτιοι*, *Ἑκπτος*; nam neque apud alios Graecos, neque in cognatis linguis (Sanscr. schasch, Lat. sex, Goth. saíhs) digammi vestigium aliquod apparet.

In tessera Petiliensi nr. 4 legitur *Φοικιλια*, unde apparet non omnes Italiotas in hac stirpe digamma abjecisse. In vase antiquo, quod in Magna Graecia repertum descripsit Abeken in *Annali dell' inst. di corr. arch.* Vol. VIII fasc. II, est *ΑἴΦας*, herois nomen.

Cum Laconibus conjunctissimi sunt Cretenses, quorum Vaxii certe satis recenti tempore digamma in ipsorum nomine servarunt, quod *Λάξιοι* scriptum est in nummis, item vel *Λάξιος* in titulo nr. 3050, quum oppidi nomen apud scriptores sit *Ἄξος* vel *Ῥαξος*, vid. Boeckh. ad C. I. II p. 401, b, Hoeck. Creta I p. 397. — Vix recte Boeckhius *Ἐκαδίωνος* N. P. rescripsit in recenti titulo Cretico nr. 2598.

3) Rarius apud reliquos Dorienses aut ipsum digamma aut olim pronuntiati vel scripti indicia reperiuntur. — In antiquissimo titulo Crissaeo C. I. nr. 1, quem aliquanto emendatiorem exhibuit Ulrichsius, certa videntur κλέ⁵Φος et αἰ⁵Φελ⁵). Contra jam in titulo Delphico nr. 1688, qui a. 400 scriptus est, nullum digamma extat, vestigium tamen quoddam in ἐπιεργαζόμενος l. 18, praepositione elisionem non passa. In antiquo titulo Argivo nr. 18 videtur *Ἐκα(τι)* esse, in alio nr. 19 *πεδά-Φυκοι* i. e. *μέτοικοι*, quod etiam corruptius in nr. 14 a Boeckhio agnoscitur. In galea ab Argivis, si Boeckhius

5) Ulrichsius praeterea εΦος, quod ab initio habet, legit εως (εως), de quo valde dubitamus; deinde *Ἐτά*, quod *Ἐά* esse debebat vid. not. 2.

recte coniecit, Olympiae dedicata, C. I. nr. 29 legitur *Διφι*; idem latere videtur in *Διει*, quod est in corruptiore titulo Coreyraeo nr. 1869, et in alio Coreyraeo nr. 20 est *Φασσ* . . . ., fortasse, Boeckhio iudice, forma aliqua ab *ἄστυ* (*Φάσστυ* cf. §. 13, 2) ⁶).

Apud Epicharmum quoque subinde hiatus (quem praeterea non admittit nisi in *οὐδὲ εἰς*) digammi vim non omnem interisse indicat. Ita fr. 19 *ἦκω οἴκαδης*, 29 *τῷ ἦρι*, 34 *βδελυχραὶ ἀδείαι*, 45 *ὔες τε ἱεράνες τε*, 48 *αὐτῶ τέ αι*, 60 *χορδαί τε ἀδύ*, 92 *πλοῖ ἄρνες* (?), 97 *καὶ ἀνδάνειν*, 98 *σάφα ἴσαμι*, nec minus producta syllaba finalis fr. 113 *ἄγροθεν ἔοικε*. Neque tamen minus saepe nulla digammi vis conspicitur, ut 18 *ἔσθοντ' ἴθης*, 51 *δ' ἀδιστον*, 72 *πλατίον οἰκεῖ* etc.

4) Saepe apud Lacones et alios quosdam Dorienses digamma in $\bar{\beta}$ abiit, quod etiam in Eleorum dialecto factum vidimus L. I §. 52, 2. Inde grammatici pleonasticum litterae β usum apud Lacones, Pamphylios, Syracusanos fingunt ⁷). Et revera interdum $\bar{\beta}$ vocibus praepositum reperitur, quas non ab origine digamma instra-

6) In Hermionensi titulo antiquiore nr. 1194, ubi Fourmontii schedae praebent *EFRAΛΣΑΤΟ*, Boeckhio suspicatur *Φεργάσατο* i. e. *Φιργάσατο* aut *Φηργάσατο*, non recte, quia digamma non transsilit augmentum. Nos aut *ειργάσατο* aut *εεργάσατο* aut *εφεργάσατο* legi posse putamus.

7) Et. M. 426, 11. *ἔθος τῆς Δωρίδος διαλέκτου τὸ $\bar{\beta}$ προσγραφέσθαι ταῖς ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομέναις λέξεσιν*. — Et. Gud. 104, 12 ex Herodiano: *γένονε δὲ τὸ βαῖνος πλεονασμῷ τοῦ $\bar{\beta}$ κατὰ Λάκωνας· οὕτω γὰρ τὸ ἰδεῖν βιδεῖν λέγουσι*. — Et. M. 257, 52 (Suid. s. v. *δερβιστήρ*) *δερβιστήρ, τὸ δέρμα· παρὰ τὸ δέρος δεριστήρ καὶ πλεονασμῷ τοῦ β' πλεονάζουσι δὲ τὸ $\bar{\beta}$ Συρακούσιοι· ὡς ἐπὶ τοῦ ὀλβάνιον. ὀλβάνιον γὰρ ἔστι τὸ ἀπαθές, τὸ τὰς οὐλὰς ἔχον. σημαίνει δὲ τὸ κανοῦν ἐν ᾧ ἀπιθιθεντο τὰς οὐλὰς ἢ τὰς ὀλὰς*. — Eustath. 1654, 20. *ἐν δὲ ἐτέρῳ τόπῳ λέγει ὁ Ἡρακλείδης τοὺς Παμφυλίους ἄλλως χαιρεῖν τῷ $\bar{\beta}$, προτιθέντας αὐτὸ παντός (!) φωνήεντος. τὸ γοῦν φάος φάβος λέγουσι καὶ τὸ αἴλιος βαβέλιος (leg. ἀβέλιος). οὕτω δὲ φησὶ καὶ τὸ ὄρουν ὄροῖβω λέγουσι καὶ περισπωμένως ὄρουβῶ*.

etas fuisse certum est. Sed etiam hic primum digamma, ut in Heracleensium *Ἔξ*, additum, deinde hoc in *β* mutatum putamus. Jam videamus singula exempla *β* apud Dorienses pleonastice, ut videtur, additi. Adjicimus etiam ea, quae apud Hesychium dialecto non nominata afferuntur, quia vix ad aliam pertinent.

βάγος pro *ἄγος*, *βάξον* pro *ἄξον*, *μουκηροβαγός* pro *μουκηροαγός* i. e. *καρνοκατάκτης* 8), omnia ab *ἄγνυμι*, de cujus stirpis digamma ex Homero constat, et Laconica,

βαγός pro *αγός* ab *ἄγω* apud Lacones 8), quae radix antiquitus digamma ignorat.

βάδομαι, *ἀγαπᾶ* Hesych. i. e. *ἡδομαι*, cui voci digamma erat ut cognatis *ἀνδάκω*, *ἡδύς*.

βαλικιώτης, *συνέφηβος* *Κρητες* Hesych., quanquam *ἡλιξ* ejusque derivata ab origine digamma aversantur.

βάννας, *βασιλεύς* παρὰ *Ἰταλιώταις* Hesych. pro *ἄναξ* cf. §. 12. *Εὐρυβάνασσα* N.P. est in recentiore titulo Laconico 1323, et *Βαναξίβουλος* in recentibus Creticis 2572. 2577.

βάρνες pro *ἄρνες* dictam videtur 9).

βασκαρίζειν, *σκαρίζειν* *Κρητες* Hesych.; itaque longiori formae *ἀσκαρίζειν* littera *β* pleonastice addita est.

βείκατι, *εἴποσι* *Λάκωνες* Hesych.

βειλαρμόσκαθ, *βειλώρχας* (Kust. *ἰλώρχας*) *Ταρον-*

8) Hesych. *βάγος*, κλάσμα ἄρτον, μάλης. καὶ βασιλεύς καὶ στρατιώτης. *Λάκωνες*, cf. *ἄγος*, κλάσμα, τραῦμα, ἀρχηγός. Duo vocabula confusa sunt, τὸ ἄγος vel *βάγος* ab *ἄγνυμι* et ὁ *αγός*, *βαγός* ab *ἄγω*. — Id. *βάξον*, κατάξιον. *Λάκωνες* (Kusterus recte *κάταξον*). — Athen. II, 53, b. Πάμφιλος ἐν γλώσσαις μουκηρόβατον φησι καλεῖσθαι τὸν καρνοκατάκτην ὑπὸ τῶν Λακόνων ἀντι τοῦ ἀμυγδαλοκατάκτην. μουκηρός γὰρ Λάκωνες καλοῦσι τὰ ἀμύγδαλα, cf. Hesych. *μουκηρόβας*· *καρνοκατάκτης*. Lobeckius ad Phryn. p. 610 correxit *μουκηροβάκτας*, Rankius de Hesych. Lex. p. 75 *μουκηρόβαξ*; nos maluimus *μουκηροβαγός* ut *καταγός*. De Laconico *μουκηρός* vid. §. 18.

9) Eo ducunt corruptiores Hesychii glossae: *βανίτα*, τὰ ἄρνεια καὶ βάνημα τὸ αὐτὸ et *βαρεῖον*, *πρόβατον*, in quibus *βαρεῖον* pro *ἄρνιον* latere videtur, deinde *βάριχοι*, ἄρνες cf. *ἄριχα*, ἄξεν πρόβατον.

τῖνοι, cf. *Φιλαρχιόντος* in titulo Boeotico; vid. infr. Corrig. ad L. I p. 170.

βεῖρακες, ἰέρακες et βεῖρακῆ (?), ἢ ἀρπακτικῆ, Hesych. ut ἰέραξ apud Epicharmum hiatum admittit.

Βεῖτυλος oppidum Laconicum Οἴτυλος vocatur in recenti titulo 1323, vid. Boeckhium, qui etiam Οἴτυλος e Φῖτυλος natam esse monet. A Ptolemaeo Βίτυλα vocatur.

βεκάς pro ἐκάς¹⁰⁾.
βέκηλος pro ἐκηλος, ut corrigendum apud Hesych. βείκηλα, ναχελῆ, ἀχρεῖα Λακωνες.

βέλα pro ἔλη, εἴλη apud Lacones¹¹⁾. De digamma testatur etiam γέλα, de quo mox videbimus, et videtur ἀβέλιος cognatum esse.

βέρρον pro ἔργον Lacones dixisse prodit Hesych. γαβεργός, ὄρουμισθωτός Λακωνες i. e. γαβερρός, γεωργός. Nam explicatio corrupta est.

βέρρον pro ἔρρον pronuntiatum esse colligas e glossis βέρρης, δραπέτης et βερροῦει, δραπετεύει.

βεστόν vel βετόν Lacones ἰμάτιον dixerunt ab ἐνυμη¹²⁾.

βέτος Laconicum erat pro ἔτος, si διαβέτης; magistratus cujusdam in recentibus titulis Laconicis nomen, recte inde derivatur, vid. Boeckh. ad C. I. I p. 611.

βήλημα pro εἴλημα ab εἰλέω Lacones dixerunt¹³⁾.

10) Hesych. βεκάς, μακράν et antea corrupte βεκάς, μακράν, praeterea βεκάς (?), μακρόθιν.

11) Hesych. βέλα, ἥλιος καὶ αὐγή ὑπὸ Λακωνῶν et βελλάσεται (leg. βελασῆται, ἡλιωθήσεται, cf. ἔλα, ἥλιος, αὐγή et εἰλάται, ἡλιωῦται.

12) Et. M. 195, 44. βέστον, τὸ ἰμάτιον ὑπὸ Λακωνῶν· οἱ δὲ βέστον· Διοχίτης. Eodem referenda videitur corruptissimum Hesychii glossa: βέστον, ἔθος καὶ ὁ τῶν ἐθῶν ἔμπειρος. Λακωνες δὲ βεστικόν εἶσονται. Nam latere videntur βεστον, ἐσθῆς et βεστικός, ὁ τῶν ἐσθῆτων ἔμπειρος. Alii correxerunt βέστον, ἔθος, quod per se bonum est.

13) Hesych. βήλημα (e serie litterarum Salmasius corrigit βήλημα), κώλυμα, φράγμα ἐν ποταμῷ. Λακωνες.

βῆράνθεμον pro ἠράνθεμον ab ἠρ 14).

βιδεῖν (potius βιδῆν) Laconicum pro ιδεῖν 7).

βιδεοι vel βιδνοι Spartanorum magistratus quidam vocatur in titulis recentioribus, vid. Boeckh. ad C. I. I p. 609, a. Apud Pausaniam scribitur βιδιαῖροι III, 11, 2 et 12, 4, apud grammaticos βειδιοι 15). Jam vero cum hoc Laconico magistratu Boeckhius optime comparat ιδύουσι sive ειδύουσι, quo nomine μάρτυρες, συνίστορες vel iudices litium capitalium ab antiquioribus, praecipue in Draconis et Solonis legibus, appellabantur 16), et stirpem ιδεῖν agnoscit.

βισχυν Laconum adverbium pro ισχύν ab ἴς 17).

βιύζω vel βιούζω, quod υ in ον mutato Laconicam dialectum proιδιuit, pro ιύζω 18), quocum ιάχω cognatum est in Homericā dialecto digammi indicibus abundans.

βίωρ, ἴσως, σχεδόν Λάκωνες. Hesych.

βοῖνος apud Cretes pro οῖνος, si recte inde deducitur Βοινόβιος N.P. in recenti titulo Cretico nr. 2576.

14) Hesych. βῆράνθεμον, νάρκισσος· οἱ δὲ τηράνθεμον λέγουσι. Hoc e Γηράνθεμον corruptum esse, recte intellēxit Alberti.

15) Ann. Oxx. II, 289, 31. πᾶσα λέξις ἀπὸ τῆς βι συλλαβῆς ἀρχομένη διὰ τοῦ τ γράφεται, εἰ μὴ ἐστὶν κατὰ γλῶσσαν Λακῶνων ἢ κατὰ πάθος, deinde p. 290, 2. πρόκειται, εἰ μὴ ἐστὶ κατὰ γλῶσσαν Λακῶνων διὰ τὸ βειδιω (leg. βειδιοι). τοῦτο διὰ τῆς εἰ διφθόγγου γράφεται. βειδιοι λέγονται οἱ ἄρχοντες παρὰ τοῖς Λακεδαιμονίοις· βειλοπιες δὲ λέγονται οἱ μάνται (ἱμάντες recte vult Cramerus). τοῦτο δὲ Ἔρωσις διὰ τῆς εἰ διφθόγγου γράφεται, ὁ δὲ Λίδυμος διὰ τοῦ ι. Hinc hausit Eustath. 1453 seqq. Λάκωνες τοὺς ἱμάντας βειλοπιαις ἐκάλεον. ὁ δὲ τοῦτο γράφας τεχνικῶς λέγει καὶ ὅτι παρ' ἐκείνοις βειδιοι οἱ ἄρχοντες· ἀμφὸν δὲ τοῦτον αἱ ἄρχουσαι διὰ τῆς εἰ διφθόγγου παραδίδονται. — Suid. (post βίχυρες) βειδιοι ὁ ἔνδοξος, βειλοπιες οἱ λῆροι. De βειλοπιαις vide Hesych. et intt.

16) Eustath. 1158, 20, Hesych. s. v. ιδύια (Jens. ιδύαι) et ιδύουσι.

17) Hesych. βισχύν, ισχύν, σφόδρα, ὀλίγον (?). Λάκωνες. — Theogn. Oxx. II, 162, 19. εἰς ὑν λῆγον ἐπιβόημα οὐδὲν ἐστὶν εἰ μὴ τὸ βισχύν, βαρύτερον μόνον ὄν.

18) Hesych. ἀβίικτον (Is. Voss. ἀβίικτον e serie litterarum), ἐφ' οὗ οὐκ ἐγένετο φωνὴ ἀπολλυμένου, εἰς ἐκβιούζει, θρηγῆ.

Boeckhio in nr. 2554, 126 Βοίνοπα N.P. pro 'Ροίνοπα corrigenti non possum adstipulari, quia in Creticis titulis ante Romanorum dominationem scriptis digamma potius non expressum quam in $\bar{\beta}$ mutatum est.

βορθαγορίσκοι sive ὀρθαγορίσκοι apud Lacones peculiaris appellatio erat τῶν γαλαθηναίων χοίρων¹⁹). Vocis etymon dubium est (ridicula enim ab ὀρθρος derivatur), neque Boeckhium in antiquo titulo Argivo nr. 2 ad nomen proprium Βορθαγόρας putamus recte Doricum β praeponendi morem adhibere, quippe qui multo recentior sit. Num Hesychii glossa βωρθία (Salm. βορθία), ὀρθία ad Dianam Ὀρθίαν pertineat, nescimus neque ex his omnibus ὀρθός aliquando digamma habuisse colligere possumus.

5) In mediis vocibus inter vocales additae litterae $\bar{\beta}$ haec exempla reperiuntur:

ἀάβακτοι, ἀβλαβεῖς Hesych. pro ἀάστος, ἀάατος, cf. ἀνάατα apud Pindarum i. e. ἀΓάατα.

ἀβελδῶ Lacones dixerunt pro ἀείδω²⁰), de cuius vocis digamma vid. L. I §. 35, 2.

ἀβέλιος pro ἀέλιος, ἥλιος Cretensium erat et Pamphyliorum²¹).

19) Hesych. βορθαγορίσκεια, χοίρεια κρία. καὶ μικροὶ χοῖροι βορθάκειοι (Salm. βορθαγορίσκοι). Λάκωνες, cf. ὀρθαγορικός (leg. ὀρθαγορίσκος), χοιρίδιον μικρόν. Athen. IV, 140, b. ἀλλὰ μὴν οὐδ' ὀρθαγορίσκοι λέγονται, ὡς φησὶν ὁ Πολύμων, οἱ γαλαθηνοὶ χοῖροι (cf. p. 139, b.), ἀλλ' ὀρθραγορίσκοι, ἐπεὶ πρὸς τὸν ὀρθρον πιπράσκονται, ὡς Περσαῖος ἱστορεῖ ἐν τῇ Λακωνικῇ πολιτείᾳ καὶ Διοσκουρίδης ἐν δευτέρῃ πολιτείᾳ καὶ Ἀριστοκλῆς ἐν τῷ πρώτῳ καὶ οὗτος τῆς Λακωνικῆς πολιτείας.

20) Hesych. ἀπαβοῖδωρ, ἐμμελῶς. Λάκωνες, ubi cum Guyeto corrigas ἀπαβοῖδωρ, ἐμμελῶς, pro ἀπαοίδως, ἀπῶδως. — Id. καλαβίς, τὸ περισπᾶν τὰ ἰσχία, καλαβοῦσθαι (cod. καλαβοῦτοι) ἐν τῷ τῆς Λιγυατίδος ἱερῷ Ἀρτέμιδος ᾄδόμενοι ὕμνοι. Si conferas καλαοῖδια, ἀγὼν ἐπιταλούμετος Ἀρτέμιδι παρὰ Λάκων, intelliges ultimis novam glossam contineri: [καλαβοῖδια, οἱ ἐν τῷ etc. Lacones Dianam non obscoena saltatione (de calabide vel callabide vid. Athen. XIV, 629, f. et Phot. Lex. s. v.) coluerunt, sed pulchris cantibus.

21) Hesych. ἀβέλιον, ἥλιον Κρήτες et ἀβελίαν, ἥλικόν (?). Παμ-

ἀβηδόνα, ἀηδόνα Hesych., quae vox cognata videtur cum αἰδῶ.

ἀβῆρ, οἴκημα στοὰς ἔχον, ταμῆιον· Λάκωνες Hesych., quod recte referre videntur ad ἀήρ, Lesbiace αὔηρ, a ἔρ. ἀβῶρ Lacones dixerunt pro ἠώς, Lesbiace αὔως ²²). αἰβετός, αἰτός· Περγαῖοι. Hesych. et Et. M. 28, 7. ἀκροβᾶσθαι, ὑπακούειν Hesych., cf. Sanscr. *ḥru*, audire.

γραβία ἢ γρατία, πανήγυρις· Ταραντῖνοι. In voce ceterum ignota β et τ permutatae produnt, hanc male pro digamma scriptam, illam inde matam esse, cf. not. 14. 24.

δάβελος, δαλός· Λάκωνες. Hesych. δαβῆ, κάθηται· Λάκωνες (corr. δαβῆ, κανθῆ) et ἐκδάβη, ἐκαύθη· Λάκωνες (corr. ἐκδαβῆ, ἐκκαυθῆ), cf. δαελός Sophr. Et. M. 246, 35, Ionicum δαυλός, Alcmanis δάβλος (vid. nr. 1) et participium δεδαυμένος.

ἐβάω pro ἐάω Lacones et Syracusani habebant ²³).

θαβαρός, θαρός Hesych.

λαίβα scutum vocabatur a Cretibus i. e. λαία, quia laeva manu gestabatur ²⁴).

φύλοι, unde corrigendum est βαβέλιος Pamphylibrum, quod literam β praeponendi praecepto pessime abusus vel Eustathius vel librarius scripsit, vid. not. 7.

²²) Hesych. ἄβωρ, βοή ὡς Λάκωνες, corr. ἀβῶρ, ἠώς· Λάκωνες. Ad eosdem pertinet μργάβωρ, λυκόφως i. e. μισηγώς, quod docet σ bis in ρ mutatum vid. §. 8. Deinde ejusdem stirpis apud Hesychiam sunt ἀβῶ, πρῶτ· Λάκωνες et ἀβάσαι, ἀριστήσαι. Minus recte olim Alcmani fr. 70 Schn. ἀβώς obtruseram.

²³) Et. M. 308, 27. ἔβασον ἀντὶ τοῦ ἔασον, συγχώρησον· οὕτως Συρακοῦσιοι καὶ Λάκωνες· γέγονε δὲ πλεονασμῶ τοῦ β. τὸ γὰρ ἔασον ἔβασον λέγουσι καὶ τὸ καταβῆται (leg. ἐᾶτε, ἐβᾶτε) καὶ τὸ ἐα ἔβα. — Hesych. ἔβασον, ἔασον· Συρακοῦσιοι. — J. Gr. de Doride 243, b. τὸ ἐα ἔβα, τὸ ἔασον ἔβασον, pro quibus libri Gregorii Cor. 354 et Meerm. 658 male τὸ ἐα εἶα, τὸ ἐαντὸν εἶασον. Suid. ἔβασον, ἔασον.

²⁴) Hesych. λαίβας, ἀσπίδας· Κρήτες et λαίβα, ἀσπίς, cf. λαίφα, ἀσπίς, ubi digamma in φ transiit, et λαῖτα, πέλτη, quod e λαίφα corruptum videtur.

ὀροῦβω pro ὀρούω Pamphylii vid. not. 7.

φάβος pro φάος Pamphylii, vid. not. 7.

ᾠβεια, τὰ ᾠά· Ἀργεῖοι Hesych., cf. ᾠεα apud Epicharmum 113 et eivum.

ἔξωβάδια, ἐνώτια· Ἀρκάδιες Hesych. ab οὖς, οὐατος.

6). Digamma ante sequens ρ Lesbiaco more in β mutati apud Dorienses nē ullum quidem exemplum reperitur. Contra unum adest ejusdem mutationis ante sequens λ. In Phaestiorum vel Gortyniorum agro a Strabone locus quidam Ὀλύσσην commemoratur cum varia lectione ὀ Λίσσην, cf. Hoeck Creta I p. 410. Eundem Stephanus Byz. vocat Λισσής idque ipsum in Hom. Od. γ, 293 legit pro vulgato λισσή. Postremo ex Eustathio et scholiis ad Homericum locum discimus, apud recentiores Cretes idem nomen sonuisse Βλισσή vel Βλισσην²⁵). Itaque apparet, varias ejusdem nominis formas esse Λισσήν, Ὀλίσσην, Βλισσήν (ut eam terminationem praeferamus, quae certior videtur), quae quin ex antiquo Φλίσσην orta sint, vix dubitabit, qui repertaverit, quae infra comparabimus. Eodem forsitan traxeris Hesychii glossam ἄβληρα, ἠνία i. e. αῦληρα, quo Epicharmus secundum Et. M. 393, 4 pro εῦληρα usus est, nisi scribentis lapsu Hesychium in errorem inductum esse putes.

Post aliam consonantem β e digamma ortum est in

25) Strab. X. p. 733. Γορτυνίων δὲ ἐστὶ καὶ τὸ ῥήτιον σὺν τῇ Φαιστώ καὶ Ὀλύσσην δὲ τῆς Φαιστίας. — Steph. Byz. s. v. Φαιστιάς· Ἰσὺ δὲ Φαιστιάδος καὶ ὁ καλούμενος Λίσσης. Ὅμηρος· Ἰσὺ δὲ τις Λίσσης αἰπεῖά τε εἰς ἅλα πέτρα. — Eustath. 1468, 38. Λισσὴ δὲ πέτρα ἢ ἡ λεία ἢ ὀνομαστικῶς οὕτω λεγομένη κατὰ τὸ κύριον ὄνομα. παρὰ δὲ γὰρ τοῖς Κρησὶ βλισσὴ σὺν τῷ β κατὰ τοὺς παλαιούς. Ἰσὺ δὲ ἀκρωτήριον τῆς Γορτυνίας. Κράτης δὲ, φασι, σὺν τῷ ν γράφει βλισσὴν (potius Λισσὴν) καὶ δοκεῖ κατὰ εὐθείαν ἀρσενικῶς προφέρειν ὁμοίως τῷ σωλήν. — Scholl. Q. Od. γ, 293. τινὲς δὲ κύριον ὄνομα τὴν νῦν Βλεισσηνήν καλούμενην (Vulg. ἢ κατὰ μεταπλασμόν εἶπε τὸν νῦν παρὰ τοῖς Κρησὶ σὺν τῷ β Βλίσση); Q. et Vulg. ὁ δὲ Κράτης εἰν τῷ ν γράφει Λίσσην (leg. σὺν τῷ ν Λισσὴν).

Syracusana voce *ὀλβαχίον*²⁶⁾ (ita omnibus perpensis scribendum videtur) ab *οὐλαί*, *ὀλαί*, *μολα*, quae vox non minus ex *ὀλβαί* prodiit, quam *γοννός*, *γονός* e *γονφο*.

7) Rarius digamma apud Dorienses in alias literas mutatum est. Creticum oppidum *Φάξος* (vid. nr. 2) apud Scylacem p. 19 *Πάξος* vocatur; in Hesychiana glossa *ἀμπίσαι*, *ἀμφίεσαι*. *Λάκωνες* eo minus recte *ἀμπί* pro *ἀμφί* agnoverunt, quod verbum *ἔννυμι* aut digamma instructum est aut spiritu aspero, sed verius Meibomius vidit, per rariorem apocopen ex *ἀμφί* factum esse *ἀμ* (cf. §. 42). Itaque *ἀμπίεσαι* est pro *ἀμφέσαι*. Eandem mutationem agnoveris in Laconico *ἀπελλάξειν* pro *ἐκκλησιάζειν*, si id cognatum habere licet cum *ἀλία*, *ἀόλλης* a *ἔλλω*.

Interdum digamma in *o* abiit, quod factum vidimus in *Ὀϊτύλος* (vid. nr. 4 s. v. *Βεΐτύλος*), in *Ὀαξος* pro *Φάξος* (vid. nr. 2), quod nomen Stephanus Byz. s. v. recte ab *ἔννυμι* derivare videtur, in *Ὀλίσην* (vid. nr. 6), quibus addendum est *δοάν* pro *δήν*, quod ex Alemne affertur in Ann. Bekk. 949, 20. Constat enim *δήν* apud Homerum vestigia habere digamma post *δ* omissi. Simile est apud Hesychium *ἄεσαν*, *τὴν θρόσον*. *Κρήτες*, ut Homericum est *ἔερση* pro *ἔερση*, *ἔρση*.

Digamma Lesbiaco more in *v* mutati, unicum exemplam reperio nomen proprium *Λαυαγήτα* in recenti titulo Laconico C. I. 1466. Nam *λαός* non minus digamma mediam habuisse videtur quam *ναός*, quod Lesbii *ναῦος*.

Valde memorabilis digammi mutatio est in *τρεί*, *σέ*. *Κρήτες* Hesych. pro antiquo *τρε* (Sanscr. *त्र*); nihil enim corruptelae subesse docet alia glossa *δεδροικώς*, *δέδοικώς* (pro *δεδφοικώς*, ut Homerum pronuntiasse constat), quam aequae Creticam existimamus.

26) Hesych. s. v. *εὐπλουτον*: *οὐλοχύτας τὰ κανῶ, ἃ οἱ Λαυρεῖς ὀλβαχίον*. — Id. *ὀλβάχιον*, *κανοῦν*. *Λεωλόχος* (Siculus). — In Et. M. 257, 52 et Suid: s. v. *δερβιστήρ* (vid. not. 7) scribitur *ὀλβάχιον*, in Et. M. 621, 20. *ὀλβαχιον*. — Conferas Hesych. *οὐλοχόιον*, *ἀγγεῖον* κὶ εἰ οὐλαί ἐμβάλλονται et *ληχοῖον*, *κανοῦν* οὐ λοχόιον, ubi recte Taylor emendat *οὐληχόιον*, *κανοῦν* οὐλοχόιον.

8) Saepe apud Hesychium voces, quas digamma instructas fuisse, aut certum aut probabile est, litteram γ in fronte habent. Jam pridem inter doctos viros disputatum est, utrum errore quodam vel Hesychii vel unius ex iis, quos exscripsit, pro digamma similis littera gamma exarata sit, an dialectus quaedam γ pro digamma pronuntiaverit. Hanc opinionem recentiore tempore amplexi sunt Buttmannus Lexil. II p. 161 et Giesius de dial. Aeol. p. 293 seqq. Quibus hoc concedimus, fieri potuisse, ut aliqua Graecae linguae dialectus digamma in γ mutaret, sicuti Franco-Galli e vastare fecerunt gâter; ceterum contrariam sententiam probamus. Primum enim, ipso Giesio monente, miram esset, ni Hesychius, qui tantum reconditae doctrinae e dialectis servavit, ipsius digamma neque abjecti neque in alias litteras mutati vestigia quaedam teneret; deinde nemodum docuit, cujus dialecti ista mutatio fuerit, et glossae illae Hesychianae potius diversarum dialectorum peculiarem indolem prae se ferunt, modo Lesbiacae vid. L. I. §. 5, 2, modo Boeoticae vid. ibid. §. 35, modo, ut mox docebimus, Doricae; ita ut eadem voces interdum e diversis dialectis repetitae sint, ut $\gamma\epsilon\alpha\theta$ et Boeoticum $\gamma\lambda\alpha\theta$, Lesbiacum $\gamma\epsilon\mu\mu\alpha$ et Laconicum $\gamma\eta\mu\mu\alpha$ pro $\epsilon\lambda\mu\alpha$, $\gamma\epsilon\tau\omicron\varsigma$ et Laconicum $\gamma\epsilon\tau\omicron\theta$. Jam vero neque eas dialectos digamma in γ mutasse constat, neque alia quaedam cogitari potest, quae et hanc mutationem propriam habuerit et diversissimarum dialectorum naturas conjunxerit. Praeterea notatu dignum est, quod nulli harum glossarum dialecti significatio addita est. Itaque haustae videntur e glossario aliquo, quod variarum dialectorum voces originis indice non addito congestas praebebat. Quod vero eae glossae ad litteram initialem Γ relatae sunt, ejus quem Hesychius exscripsit potius consilio quam errore factum videtur. Qui quum dubius haereret, quem locum obsoletae litterae inter reliquas tribueret, haud multo absurdius gamma et digamma promiscua habere constituit, quam qui in vernaculae linguae lexicis α et $\acute{\alpha}$, $\omicron$ et $\acute{\omicron}$, υ et $\acute{\upsilon}$ simili ratione conjungant. Postea

eo facilius ubique γ pro *F* scriptum est. Quanquam non multum refragor, si quis inscitiae ejus, qui istas glossas in ordinem alphabeticum redegit, errorem assignare malit; certe subinde non minus τ pro *F* scriptum mox videbimus.

Jam quum haud paucas ex his glossis Doricas esse certum sit, plures probabile, omnes hic enumerando, quo melius res appareat, nihil absoni facturi videmur. Eas solas omittemus, quae corruptiores vel incertiores sunt, quam ut quidquam inde colligas. Digamma tacite pro γ reponemus.

Φάδεσθαι, ἡδεσθαι. — Φάδεται, ἡδεται. — Φάδονται, εὐφραινονται. — Φανδάνειν, ἀρέσκειν. — Φαδεῖν, χαρίσασθαι. — *Φαδεδᾶν, χαίρειν. — *Φαδεῶ, χαρά. — Φάσσαν, ἡδονήν. — Φᾶδος * * ὄξος vid. intt. — Postremo ad eandem radicem pertinere videtur Φάδιξις (ut recte Salmasius pro γάδιξ), ὁμολογία, cf. ἀδιξις, ὁμολογία παρὰ Ταραντίνοις. Ut igitur haec glossa e Tarentinorum dialecto desumpta est, ita reliquae Doricae esse videntur.

Φαίνυται, αἰνυται e Thierschii emendatione pro γαίνυται, ἀνύει.

Φακτός, κλάσμα a Φάγνυμι.

Φάλλοι, ἦλοι, Lesbiacum vid. L. I §. 8, 8.

Φάλι (fort. Φάλις), ἱκανόν pro ἄλις.

Φατάλαι (fort. Φατελαι), οὐλαί. Apud Homerum neque ᾠτειλή neque οὐτάω digammi indicia habent, sed ᾠ vel ᾠν e Φα orta videntur ut in ᾠνος, ᾠέομαι, quae voces et ipsae digamma carent, cf. venum.

Φέαρ, ἔαρ et Φίαρ (cod. γίαρες), ἔαρ, hoc Boeoticum, vid. L. I §. 38, 2.

Φέκαλον (cod. γέγκαλον), ἡσυχον. — *Φέκαθα, ἐκούσα.

Φέλαν, αὐγήν ἡλίου. — Φελοδυτία, ἡλιοδυσία, ubi τ pro σ Doricam dialectum prodit, vid. §. 6, 6.

*Φέλλαι, τίλαι et Φελλίξαι, συνειλήσαι, fortasse etiam Φελλίξειν, γαργαρίζειν et *Φελίκη (ubi ordo literarum

duplicem liquidam postulat) ἐλιξ, quibuscum conferas ἐλλίζων, τίλλων, quam ad stirpem pertineant, dubium est. Explicatio per τίλλω de Latino vello cogitari jubet, συνειλῆσαι de εἶλω, ἐλιξ de ἐλίσσω.

Φέλουτρον, ἔλυτρον malo Laconicum habere (vid. §. 18) quam Boeoticum, quum Hesychius ὦ in ὄν mutati Boeotica exempla nulla servaverit. Nam οὔμαι, ὑμέτραι, quod Boeotis dedi L. I §. 38, 3, et ipsum Laconicum est. Boeotice sonaret οὐμή.

Φέννος, ἀρχαῖος pro ἕνος propter duplicem liquidam Lesbiacum videri potest, vid. L. I §. 8, 12. Antiqui digamma indicium faciunt hiatus in τετραενῆς et Hesychii glossa φέννος, ἐνιαυτός.

Φέρονα, ἐργαλεῖα pro vulgari ὄρονα.

Φέροω, ἀπόλωλα. — Φερρητηρία (γερητ.), ἀπώλεια.

Φέματα, ἱμάτια Lesbiacum est vid. L. I §. 8, 3; contra Φῆμα, ἱμάτιον severioris Doridis, vid. infr. §. 20. Doricum videtur etiam Φεστά (ut corrigimus pro γεστία), ἔνδυσις μέλη (?), ἱμάτια, cf. supr. nr. 4 βεστόν et Hesych. ἐστά, ἐνδύματα. Incertioris dialecti sunt Φεστρά, στολή et Φεῖθρον, ἔνδυμα.

Φέτος, ἐνιαυτός et Φέτορ (cod. γέτορι), ἔτος, aperte Laconicum.

Φήθεα (γῆθια), ἦθη.

Φηλιώμενοι, κατεχόμενοι certissime est severioris Doridis pro εἰλούμενοι, vid. §. 20 et §. 26. Inde grammaticus male finxit infinitivum Φηλιᾶσθαι, κατέχεσθαι. Melius se habent Φήλεσθαι (ut corrigimus pro γῆλεσθαι), κατέχεσθαι i. e. εἶλεσθαι et Φηλομένως (ut scribendum videtur pro γηλουμένως) συνειλημμένους.

Φια, ἄνθη i. e. ἴα.

Φιβάναι, ζεύγανα (?), cf. ἴμψας, ζεύξας. Θεταλοὶ et ἴμψιος Ποσειδῶν, ὁ ζῆγιος. De stirpis hujus digamma praeterea non constat.

Φιν, σοί (num. οἶ?). — Φίω, αὐτοῦ. — Φοί, αὐτῶ (cod. γοιαντῶ). — Φῶ, ἐαυτῶ (?), ἰδίω καὶ σῶ (ὄ?).

Priora plane sunt Dorica et *Fto*. quidem Tarentinorum, vid. §. 32. Minus recte *Fto* Boeoticum diximus L. I §. 35.

Φίξαι, χωρήσαι i. e. εἶξαι et

Φίπον, εἶπον Boeotica sunt, vid. L. I §. 40, 3.

Φίς — — ισχύς et *Φισχύν*, ισχύν.

Φισγον, ἴσον (Guyet. *Φίσσον*, quod esset Lesbicum, vid. L. I §. 9).

Φιστία, ἰσχάρα (ut recte corriguntur pro ἰσχάτη) cf. *Vesta*. Doricum est *ιστία* pro ἰστία, vid. §. 17. Eodem pertinuerit *Φιστιῶ*, *πύσσομαι pro ἰστιῶ.

Φιστίαι, ἰστούργοι cf. *ιστία*, ἡ ὑφαίνουσα γυνή, quanquam *ιστός* apud Homerum digamma caret.

Φιτέα, ἰτία, cf. vitex et *Φίτος* L. I §. 5, 2.

Φοῖθα, οἶθα (vid. Schow.). — *Φοῖδημι*, ἐπίσταμαι, quod est Aeolicum vid. L. I §. 26, 3. — *Φισαμεν* (ut scribimus pro *γισάμεναι*), εἰδέναι Doricum est vid. §. 39.

Φοῖνος, οἶνος. — *Φοῖνακες*, βλαστοί sc. ἀμπέλου. — *Φοινάρυτις* (ut emendamus *γαιναῦτις*), οἰνοχόη, cf. οἰήρυσσις, ἀγγεῖον ὡς κοτύλη, μεθ' οὗ τὸν οἶνον ἀντλοῦσαι, Doricum est propter τ̄ pro ὄ. — *Φοινέες*, κόρακες cf. οἰάς, γένος κόρακος.

Φοῖτος — — πάθος pro οἶτος, quanquam haec vox apud Homerum digamma caret.

Φολαμός, διωγμός fortasse pro οὐλαμός.

Φόρτυξ, ὄρτυξ, de cuius vocis digamma praeterea non constat.

Φοχάνα (ut corrigo pro γόλανα), ἀγκυλή, ἀντιλαβείς, cf. Sanscr. vah, vehere, ferre.

In medio vocabulo γ fortasse pro digamma est in ἀγατᾶσθαι, βλέπτεσθαι et ἀγάτημαι, βέβλαμμαι ab ἀγάτα, Pind. αὔατα, vulg. ἄτη. Omisimus et alia, quae nimis incerta videntur et γάμμοροι, ἀμέτοχοι, ἐστερημένοι, cf. Suid. γάμβορος, ἀμέτοχος. Nam neque persuadere nobis possumus, ullam dialectum α privativo digamma praeposuisse et id ipsum, quod apud Suidam eadem glossa reperitur, aliam quandam rationem latere indicat. Deinde

γρίντερ, κοιλία non Graeca vox esse videtur sed Latinum venter.

Apud alios praeter Hesychium grammaticos una vox γρίνος pro ρινός in dialecto quadam γ̄ praefixum habere dicitur, Herodiano haud dubie auctore ²⁷⁾, id quod Giesius ad suam sententiam confirmandam multum valere arbitratur, quum Homericum ταλαύρινος vocem ρινός olim digamma habuisse ostendat. At etiamsi durio rem consonantium conjunctionem Fρ aliquando in γρ transisse concedamus, cujus permutationis similis est in βλέφαρον et γλέφαρον, non credimus tamen eodem jure digamma ante vocales in γ abisse. Erat autem γρίνος, si Eustathius recte de accentu praecipit, Lesbianum.

Rarius apud Hesychium τ̄ pro digamma scriptum reperitur. Talia vidimus τηράνθεμον pro Fηράνθεμον not. 14, λαικά pro λαιFά not. 24, γραιτία pro γραιFία, vid. nr. 5 s. v. γραιβία. Accedunt glossae τραγαλέον, διερρωγότα et τρηγαλέον, διερρωγότα pro ρωγαλέος a Fρήγνυμι. Alias casu quodam ea litera initio vocis adhaesisse videtur ut in τέπτα, ἔπτα.

9) His omnibus perpensis haec de digammi apud Dorienses usu judicanda sunt:

Antiquissima Doris, qualis apparet in antiquo titulo Crissaeo, digamma etiam in mediis vocabulis ibi servavit, ubi ne Boeoti quidem, recentiores certe, ceterum digammi prae reliquis Graecis tenaces, ut in κλέFος et αἰFεί, quae antiquitus digamma habuisse docent cognata κλύω, cluo celeb-er et aevum, ewig. Nec minus ΔιFί est in Argivorum galea, cf. Jovis; ΑἰFας in antiquo vase,

27) Choerob. Ann. Oxx. II, 188, 9. πᾶσα συλλαβὴ ἀπὸ τῆς γρὶ ἀρχομένη ἀποστρέφει τὴν εἰ δίφθογγον· οἷον γρίντις ὁ βυρσεύς, γρήνος (leg. γρίνος) τὸ δέρμα etc. Similiter Et. M. 241, 46, nisi quod scribitur γρίντις ὁ οὐρανός, γρίνος τὸ δέρμα. — Eustath. 1926, 55. ὅτι δὲ καὶ σὺν τῷ γάμμα προσπερισπωμένως λέγεται κατὰ τινα γλώττας γρίνος, δηλοῖ ὁ τεχνικός, ἔνθα λέγει — γρίντις ὁ γριπεύς. — Hesych. γρηντίς, βυρσεύς et γρίνος, δέρμα. — Verum est γρίντις, βυρσεύς.

δάριος apud Alcmanem. Jam sensim litera Graecis auribus male sonans abjici coepta est et primum quidem in mediis vocibus, ita ut jam in Hieronis galea *Δι* scriptum sit et in Amphictyónico decreto a. 400 scripto ne in fronte quidem vocabulorum servetur. Aliquanto diutius apud Lacones potissimum et cognatos Italiotas atque Cretenses haesit, id quod maxime apparet e tabulis Heraclensibus quarto saeculo exeunte exaratis. Sed hic neque in media voce usquam conspicitur excepto composito *ἐγληθηθίωντι* (contra *Ἡρακλείδας* a κλέος, *ἀελ* et adeo *πενταέτηρις* a *Ἔετος*, ut ibidem scriptum est) et in nonnullis stirpibus digamma initiale evanuit, quanquam e contrario in *ἔξ* et derivatis pleonastice additur.

Apud eosdem, qui severiore Doride utuntur, Lacones, Cretenses, Italiotas, praeterea Pamphylios et rarius apud Argivos atque Syracusanos saepe antiquum digamma in *β* abiit. Reliquorum enim praeter Lacones haec exempla habemus.

Cretensium: *ἀβέλιος*, *λαίβα* apud Hesychium; *Βλισσην* scholiasta Homérico teste a Cretibus sui temporis pronuntiabatur, *Βαναξίβουλος* et *Βοινόβιος* sunt in recentibus titulis post nostram aeram scriptis. Praeterea *β* pleonastice additum est in glossis Hesychianis *βαλικιώτας* et *βυσκαρίζειν*.

Italiotarum est *βάννας*, Tarentinorum *βειλαρομόστας* et *γραιβία* apud Hesychium.

Pamphyliorum *ἀβέλιος*, *φάβος*, *ὄρούβω*, Pergaeorum *αἰβετός* Heraclide et Hesychio auctoribus.

Argivorum *ᾠβεα* apud Hesychium.

Syracusanorum *ἔβασον* et *ὀλβαχόιον* pluribus testantibus. Jam vero duplex de his opinio concipi potest, aut literam *β* sono nihil mutato obsoleti digamma vicem suscepisse, aut vere digamma etiam pronuntiatione in *β* mutatum esse. Illam, qui nuper de ea re loquuti sunt, omnes amplecti videntur; nobis haec magis probatur. Apud Lesbios simili modo digamma ante initiale *ρ* in *β*, post vocales in *υ* mutari vidimus, eamque mutationem

non orthographicam sed dialecti fuisse demonstrare studimus. Quae si recte iudicavimus, non aliter de hac Doriensium mutatione iudicandum est, qui cur sono non mutato signum temere mutaverint, non magis intelligitur. Praeterea cur *ἄβως* scriberent, ubi Lesbii *αῦως*, nisi inter pronuntiationem interesset? Neque doctissimi grammatici, Herodianus et Heraclides (vid. not. 7) compertam habebant, illud β digammi vicarium aliter pronuntiarum quam vulgarem literam. Et videtur idem glossographus ut diversas ejusdem vocis scripturas commemorasse βη-*ράνθεμον* et *Ἡράνθεμον*, γραιβλα et γραιβλα.

Quo vero tempore eam mutationem factam existimemus? Ab Italiotis usque ad quartum a. Chr. saeculum ipsum digamma scriptum fuisse constat nec prius apud Lacones et Cretenses obsolevisse credimus. Proximis saeculis tituli et Laconici (quanquam his minus in hac re uti licet, quia proprietatis Laconicae omnino expertes sunt) et Cretici neque digamma neque vicariam literam β exhibent. Haec saeculo demum post nostram aeram in nominibus quibusdam propriis conspicitur. Eodem fere tempore grammatici vixerunt, qui de hoc Doriensium more tradiderunt, Heraclides, Herodianus et Pamphilus, unde Hesychius sua haec omnia hausisse videtur, id quod semel apparet, vid. not. 8. Nam ad antiquiores grammaticos, ut ad Aristophanis glossas Laconicas, quibus Pamphilus usus erat, num qua eorum referenda sint, incertissimum est.

Accedit disertum de recenti ejus mutationis origine testimonium. Scholiastes Homericus (vid. not. 23) suo tempore a Cretibus *Βλισσην* pronuntiarum tradit (quod quum Eustathius apud veteres se reperisse dicit, ipsum hunc scholiasten intelligit). Qui quis fuerit et qua aetate vixerit quanquam obscurum est, attamen vix ante secundum post nostram aeram saeculum vixisse videtur. Strabo certe eundem locum *Ὀλισσην* vocavit, digammi vi per vocalem *ō* expressa, Crates Mallotes, Aristarchi adversarius, digammo omisso *Λισσην*; male enim apud Eustathium haec

βλισσην tribuitur. Compares Phrynichum; qui et ipse sub M. Antonino floruit, in Anecd. Bekk. p. 67, 15: *ὑριστος, ὃ διαφθειρόντες οἱ ἰδιῶται βρισσον καλοῦσι*, unde apparet, ea aetate adeo genuinum *υ* initiale in plebis ore in *β* corruptum esse.

Quomodo autem conciliari potest, quod digamma novissimis ante nostram aeram saeculis obsolevisse et abjectum esse videtur, deinde paululum mutato sono quasi revixisse? Rem satis miram hac ratione explicaverim. Post quartum saeculum rudior digammi sonus ab hominibus paullo elegantioribus, urbanis fortasse omnibus, respui coeptus erat, quare ne in Cretensium quidem publicis decretis, quanquam antiqui situs plenis, conspicitur. Haeserat tamen apud rusticam plebem, sed paullo crassior et durior factus. Inde et grammatici Hadrianae aetatis popularium dialectorum cognitionem hauriebant (nullum enim indicium adest, apud scriptorem aliquem illud *β* lectum esse praeter unicum *ὀλβαχότον*, quod e Dinolocho, Epicharmi successore, affertur); inde etiam in linguam Neo-Graecam digammi reliquiae quaedam pervenerunt.

Sed ex quo tempore certus digammi usus labare coepit, ita ut modo servaretur, modo abjiceretur, ut sit in tali oris dubitatione, interdum etiam recens additum est. Ita in *Ἔξ* pro *ἔξ* ejusque derivatis apud Heracleenses, deinde in *Ἔστιαι* et *Ἔϊτος* (nr. 8), si recte Hesychio usi sumus, postremo in Laconico *βαγίς*, Creticis *βαλκιώτας* et *βασκαρίζεν*, ubi aut ipsum *β* simili ratione affixum est, aut digamma, quod primo additum erat, postea in *β* transiit.

De consonantibus.

§. 6.

De τ pro α.

1) Inter consonantium mutationes eam primo loco commemorandam ducimus, quae et omnibus Doriensibus communis est et magis quam ulla alia Doridem a pleris-

quae reliquis dialectis distinguit. Et grammatici ¹⁾ quidem testantur, haud raro apud Dorienses τ pro vulgari σ reperiri; reliquis vero fontibus comparatis et re diligenter perpensa accuratius praecipere licet, antiquum τ, saepe ab Ionibus, Atticis, Lesbiis in σ mutatum, apud Dorienses plerumque immutatum teneri.

2) Praecipue id factum videmus in mediis vocibus ante sequens iota et frequentissime quidem in verborum personis tertiis, quae vulgo in σi exeunt, vel singularis vel pluralis, ut φατί pro φησί, δίδωτι, τίπτοντι, τιθέντι, quibus de formis accuratius disputabimus infra §. 35. 38. Ceterum τ in iis omnibus antiquum esse docet Boppius *Vergl. Gramm.* §. 456 seqq.

3) Deinde τ servatur in adjectivis antiquitus in τιος exeuntibus, qui mos quum a grammatico πλούτιος, ενιαύτιος, πλατίος pro πλούσιος, ενιαύσιος, πλησιος (cf. πλούτος, εναντός et ἄπλητος) afferente Laconibus tribuatur ²⁾, ne a reliquis quidem Doriensibus alienus est. Nam ενιαυτία legitur in decreto Amphictyonum nr. 1688 l. 44 (contra κατενιαύσιος in decreto Gelensium paullo recentiore), πλατίον Epich. 72, Theocr. V, 28. X, 3, idem cum derivatis πλατιάζω, πλατιασμός saepius in Pythagoreorum, quae feruntur, scriptis, ut Stob. Flor. I, 67. XLVIII, 62. XLIII, 93. LXV, 16. πλατή Epimenid. vid. §. 44.

4) Non minus τ servatur in substantivis, quae ab

1) Apollon. de synt. 50, 23. ἡ γὰρ διάλεκτος (Δωρικὴ) κατάπικνος ἐπὶ τὴν τοῦ τ χρῆσιν, ποτί, λέγοντι, φαντί, πέριτι, τί, ἄλλα μυρία — Ann. Oxx. I, 147, 27, ubi Dorica afferuntur φατί, τίθητι, φαντί, λέγοντι, εἶκατι vel εἶκατιν, cf. Et M. 300, 48, Gud. 213, 48. 57; Ann. Oxx. I, 351, 12. 21, ubi ποτί et male τός (potius τείος) pro σός, cf. Et. M. 685, 25, Gud. 477, 32.

2) Et. M. 156, 16. οὐ γέγονε δὲ τὸ πλησιος παρὰ μέλλοντα. οἱ γὰρ Λάκωνες εὐὰ παρὰ μέλλοντα εἰς τ̄ οὐ τρίπουσον, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ τ̄ εἰς τὸ δ̄ ενιαυτός, ενιαύσιος, ενιαύτιος λέγουσιν ὑπόμνησιν δόντες τοῦ προτέρου ε̄ πλούτος, πλούτιος, πλούσιος (leg. πλούσιος, πλοῖτιος), τὸ δὲ πλησιος πλητιος (potius πλατίος) λέγουσιν, ὥςτι οὐ παρὰ μέλλοντα.

origine adjectiva sunt. Ejus generis est mensis nomen Ἀρταμίτιος (a Dorico genitivo Ἀρτάμιτος, vid. §. 31) in Cret. 3052 sive Ἀρτεμίτιος, ut est in Corcyr. 1845 et multis Siculis apud Torremuz. XV, 10 seqq., et promontorii Artemisii appellatio Dorica Ἀρταμίτιον Lysistr. 1251 vel Ἀρτεμίτιον, qua forma usus est Philistus Ἰωνος Δωρικῶς secundum Stephanum de urbb., postremo Ἀρτεμίτιον, Dianae fanum, in Acrensi titulo Goettlingii nr. 3; ubi promiscue Ἀρτεμίσιον vocatur, nescio an ejus, qui descripsit, errore. Deinde Stephanus Byzantius Ἀφροδιτία vocat Laconicae oppidum eamque formam apud Thucydidem IV, 33 reperisse videtur, ubi nunc Ἀφροδισία legitur, ut Ἀφροδισίας apud Pausaniam III, 22, 9 et eundem Stephanum in iis, quae proxime antecedunt. Mulieris nomen Ἀφροδιτία pro Ἀφροδιτία in Cyrenaico titulo brevius restituendum videtur. Ἀφροδισία est in Herm. 1211, Ἀφροδίσιον, Veneris templum, Acr. 3.

Eadem Doridis proprietates spectantur in nominibus gentilibus. Selinuntis incolae se ipsi appellabant Σελινούντιοι, ut est in nummis, vid. Mionn. Descr. I p. 286, non Σελινούσιοι, quam nominis formam cum altera illa commemorat Stephanus; Opuntis Locricae incolae in nummis et C. I. 1752 audiunt Ὀπούντιοι, non Ὀποιήσιοι, qua de forma vid. Steph. Byz. et Eustath. 277, 12; Siduntis, Corinthii vici, incolae Stephano teste Σιδώντιοι appellabantur, Oenuntis Laconicae Οἰνούτιοι, Pyxuntis in Magna Graecia Πυξούντιοι, Olontis Creticae Ὀλούντιοι secundum Stephanum, rectius Ὀλόντιοι in Cret. 2554, etc. Subinde Stephanus duplices formas affert, ut Φλιούντιοι et Φλιούσιοι vel Φλιάσιοι, Ψαμαθούντιοι et Ψαμαθούσιοι in Laconica, Σελινούντιοι et Σελινούσιοι, quarum priores apud ipsos incolas Doricos in usu fuisse certum habemus.

5) Tum huc pertinent numeralia ordinalia cum ἑκατον composita, ut διακάτιοι, τριακάτιοι pro διακόσιοι, τριακόσιοι etc., de quibus infra accuratius exponemus §. 34. Sed jam hic monere placet, primum in altera tabularum Heracleensium vulgares formas Doricis intermixtas esse,

postea in omnibus titulis, qui tertium saeculum non superant, solas regnare.

6) Consentaneum est substantiva abstracta in *εια*, quorum *σ* e *τ* natum est, ut in Attica lingua haud raro *τ* retinent, vid. Lobeck. ad Phrya. p. 505, ita Doricis semper in *τια* exire. Tale est *ἀδυνατία*, qua Dinolochus Siculus usus est secundum Ann. Bekk. 345, 28, tale *Φίλοδυστία*, *ῥηλιόδυστία*, vid. §. 5, 8, deinde *εὐετία* pro *εὐεξία* apud Archytam Stob. Flor. I, 76, *πλεονεξία* apud Diotogenem Pythagoreum ibid. XLIV, 63. Hinc satis intelligitur, Spartanorum senatum non ab ipsis *γεροντίαν* appellatam esse, quae vox a *γέρων*, *γέροντες* descendit, quare Dorice eam *γεροντία* sonare oportet. Ea forma legitur apud Xenophontem ³⁾, sed eo sensu, ut munus senatoris Spartani significet, deinde in corruptissimis Hesychii glossis ⁴⁾, unde hoc colligi posse videtur, etiam

3) Xenoph. de rep. Lac. X, 1. ἐπὶ γὰρ τῷ τέρματι τοῦ βίου τὴν κρίσιν τῆς γερωντίας προσθεῖς ἐποίησε μὴδὲ ἐν τῷ γήρῳ ἀμελεῖσθαι τὴν καλοκαγαθίαν. — Ibid. X, 3. πολλοὶ μὲν γὰρ καὶ οἱ γυμνικοὶ (ἀγῶνες), ἀλλ' οὐταὶ μὲν σωμάτων εἰσὶν· ὁ δὲ περὶ τῆς γερωντίας ἀγὼν ψυχῶν ἀγαθῶν κρίσιν παρῆχει. Exscripsit priorem locum Nicolaus Damascenus apud Stob. Flor. XL, 41. κρίσις δὲ ταῖς γερωντίαις ἐπὶ τῷ τέρματι τοῦ βίου προστίθεται τοῖς τε εὐ ἢ κακῶς ἔχασιν; sed corruptum exemplum praee oculis habuisse videtur; nam etiamsi *réponas τῆς γερωντίας*, edhcinnum sensum desiderabis.

4) Hesychi! Γερουσίον, τὸ τοῖς ἐντίμοις κατὰ γέρας διδόμενον. — Γεῦμα, γερωντία. ἦν γὰρ εὐσχημα γέροντων. — Γέρον, ἐπὶ μὲν τοῦ ἐντίμου· μικρότερον δὲ γέροντας ἀριστήας. γέρας γὰρ ἡ τιμὴ. ἐπὶ δὲ τῆς ἡλικίας· ὃ γέρον. Nunc haec scribuntur ut tres glossae continuae, alphabetico ordine turbato, quum antecedat *γέροντες*, sequatur *γέρας* (sic enim corrigendum). At si mediam glossam ejicias, reliqua cohaerere apparet et e scholio ad Il. δ, 259 hausta, sed paullulum mutilata esse. Glossa ista inepte insulcata est e sequentibus, ubi legitur *γερωγία, γερωντία* παρὰ Λάκωσι καὶ Λακεδαιμονίοις καὶ Κρησίω, quae jam in hunc fere modum refingenda esse arbitramur: *γερωγία ἢ γερωντία ἢ βουλή* παρὰ Λάκωσι καὶ Κρησίω. ἦν γὰρ σύστημα γέροντων. Quid sibi velit glossa *γερωγία*, οἱ δημαρχοὶ παρὰ Λάκωσι, non assequor. Quod correxerunt *γερωγία* vel ideo falsum est, quod senatores non erant demarchi.

ipsum senatum apud Lacones et Cretes *γεροντιαν* vocatum esse. Sed quum in iisdem glossis *γερωα* et *γερωια* ut aliae ejusdem vocis formae afferantur quumque Atheniensium senatus a praecone Laconico in Aristophanis *Lysistrata* v. 980 *γερωγια* appelletur, plerique Kustero praecunte pro variis istis formis *γερωια* sive *γερωα* restituendum censuerunt (cf. Giese p. 317), quod e *γερουσια* iisdem Laconicis mutationibus factum esset, quibus *μωα* sive *μωα* e *μωσα*. Nosmet non credimus, quia *γερουσια* vel *γερωσια* a gennina Doride alienissimum est. Potius aliis quibusdam Hesychii glossis comparatis ⁵⁾, recte apud Aristophanem *γερωγια* scribi idque ipsum Hesychio reddendum esse arbitramur, ita ut *γερονια* a Laconibus etiam *γερωγια* vocata sit i. e. *γερουγια*, ut apud Messenios (vid. Suid. s. v. *τιμοῦχος* et *Ἐπίκουρος*), Naueratitas et Massilienses summus magistratus *τιμοῦχος* erant. — Ceterum recentiores tituli etiam in talibus σ habent, ut *ἐνεργεσια* Calaur. 1188, Rhod. 2525, b, *ἐκκλησια* ab *ἐκκλητος* in Chal. 1567, Delph. 67 R. et male in decreto Laconico Thucyd. V, 67.

7) Raro abstracta feminina in τς apud Dores exant, quae vulgo in σς. Ita *δῶτις* in titulo Amphictyonicō nr. 1668 pro *δόσις* esse videtur cf. Hesych. *δῶτις*, *δῶς*, *φέρη*; *Φοινάριτις*, *οἰνήρουσις* Hesychio restitui- mus §. 5, 8; *ὑποφαύτις*, quod Pind. P. II, 76 Boeckhins e conjectura dedit, valde dubium est. Olim omnia haec substantiva τ habuisse et Sanscrita lingua docet et aliae quaedam reliquiae in reliquis dialectis ut *γάτις*, *μη- τισ*, *πίστις*, *ἄμπωτις* pro *ἀνάπωσις*. Plerumque Dores cum reliquis Graecis terminationem σς communem habent.

Postremo hae singulae voces accedunt, quae antiquum τ ante sequens iota servarunt: *Ἔλικατι*, *Ἐείκατι*, *βείκατι*, *εἴκατι* pro *εἴκοσι*, ita tamen ut in titulis ter-

5) Hesych. *γηρουχίται*, ὑπὸ γήρας ὀχίται ἢ γέρας τῆς ἀρχῆς ἔχει et *γηρωχίται*, *γεροντεῖται* leg. *γερωχίται*, uti et in priore *γερω- χίται* scribendum videtur.

tium saeculum non superantibus vulgaris forma reperitur, vid. infr. §. 34 (cf. Sanscr. *vinçati*, Lat. *viginti*, Goth. *tváitigjus*); *πέρυτις* vel *πέρυτι* ⁶⁾, hoc in Periandri epistola Diog. L. I, 99, pro *πέρυσι*, quod adverbium e *πρό* et *ἔτος*, factum videtur (Sanscr. *parut*); *ποτί* vel Cretice *πορτί* pro *πρός* vid. §. 43 (Sanscr. *prati*).

8) Ante alias vocales in mediis vocabulis *τ* conspicitur in *Ποσειδάν* vel *Ποτιδάν* pro *Ποσειδῶν*, quamquam ne *Ποσειδάν* quidem a Doride alienum est vid. infr. §. 31; deinde in aoristo *ἔπερον* a *πίπτιω* (quod ipsum e *πι-πίω* natum *π* antiquum esse prodit), ut *ἐκπέωντι* Heracl. I, 72. 126 pro *ἐπέωσι*, Pind. Ol. VII, 69 *πεταῖσαι*, P. V, 50 *πέωντεςσι*, VIII, 85 *ἄμπετες*, Ol. VIII, 38 *κάπετον* pro *κατέπεσον*. Item Archytæ apud Porphyg. in Ptolem. Harm. p. 236 (Hartenst. p. 41) restituas: *πλεγάν* δὲ *ἔφην* γίνεσθαι, *ὄγκα* τὰ φερόμενα ἀπαντιάζαντα ἀλλάλοις συμπετή τὰ μὲν etc. pro *ἀλλάλοις*· *συμπετητὰ* μὲν.

Raro Dorieum *τ* pro *σ* est in fronte vocum. Ita in pronomine secundae personae *τύ*, *τοί*, *τέ* (vid. infr. §. 32), ubi *τ* e summa antiquitate traditum esse et Latina et reliquae cognatae linguae ostendunt. Praeterea antiquos Dorienses *τύκον* dixisse pro *σῦκον* (sicuti Thebani fecerunt, vid. L. I §. 36, 2), concludo e Syracusarum parte modo *Τυκῆ* modo *Συκῆ* appellata ⁷⁾, quae mihi a ficu no-

6) De *πέρυτις* Theogn. Oxx. II, 161, 33 et 163, 18 (Ann. Bekk. 1347. 1319), de *πέρυτι* Apoll. de synt. 50, 23, vid. not. 1.

7) Ea *Συκῆ* vocatur a Thucyd. VI, 98 (ubi cod. F. *Τυκῆ*) et *Συκῆ* a Stephano Byz., qui minus accurate *Συκῆ* πλησίον Συρακουσῶν; apud Diodorum XI, 68 pro vulgato *Τύχη* libri praebent *Ἰτύχη*, unde restituas *Τυκῆ*. Livii XXIV, c. 21 antiquissimi libri *Ticam* et *Thicam* pro *Tycham* habere videntur. Contra *Τύχη* vocatur a Stephano Byz. πόλις Σικελίας πλησίον Συρακουσῶν, eamque nominis formam maxime confirmare videtur Cicer. Verr. II, 4, 53: tertía est urbs, quae quod in ea parte Fortunae sanum antiquum fuit, *Tycha* nominata est. At aut Ciceronem de appellationis origine errare, aut ipsos Siculos mala etymologia deceptos nomi-

men accepisse videtur, ut oppidum Συκαί sive Συκή e regione Byzantii secundum Stephanum s. v., cf. Lobeck. Parall. p. 315 seqq. Ipsae tamen tabulae Heracleenses συκία habent I, 124. Ceterum σῦκον sive τῦκον et ficus nescio an ex antiquissima forma τϜικον deducenda sint. Contra apud Theocritum I, 3. 14. 16, VI, 9, VIII, 4, XI, 38 male in pejoribus libris per hyperdorismum τυ-ρῖδω pro συρῖζω scriptum est; nec minus male grammaticus in Ann. Oxx. III, 268 Herodiano, si diis placet, auctore ut Doricum affert τημεῖον, quum et in Doricis fontibus omnibus σαμα etc. legatur et adeo in titulo Boeotico 1569, a. III ἄσαμος. Idem ineptus homuncio Doricum sibi finxit ἀποιτῶμεν pro ἀποίσῶμεν, et similia decreti in Timotheum artifex κιθάριτιν pro κιθάρισιν et ἐπαναγκά-ται pro ἐπαναγκάσαι, nisi praestat κιθάριξιν e parte librorum et ἐπαναγκάζαι e conjectura rescribere.

Satis comprobatum est, quod supra praecepimus, a Doribus non esse σ in τ mutatum, sed antiquum τ retentum. Et in conjugatione quidem et praepositione ποτί haec proprietas perduravit, quamdiu Dorica dialectus aliquatenus pura servata est, etiam primorum imperatorum tempore; in reliquis inde a quarti saeculi exitu vulgares formae magis magisque probabantur.

10) Contraria mutatione antiquum τ apud Dorienses in σ abisse videri potest in σάμερον, σατες⁸⁾ pro Atticis

nis formam paullulum immutasse et fortasse ea ipsa de causa Fortunae aedem in ea parte extruxisse certum habeo. Nam e Τύχα neque Τύκα fieri poterat et multo minus Σύκα.

8) σάμερον Doricum vocatur Et. G. 499, 18 et Greg. C. 182, Tarentinum apud Hesychium. — Et. M. 711, 44. σῆτες λέγουσιν οἱ Ταντες τὸ ἐπ' ἔτος. Δωριεῖς μὲν σατες σφόδρα σίνηθες ἔχουσι τὸ ὄνομα Ἀττικοὶ δὲ μεταβαλόντες τὸ σ εἰς τ ὡς σείτλον τεῦτλον τῆτες λέγουσιν ὅθεν Δωριεῖς μὲν σατινοὺς λέγουσιν, Ἀττικοὶ δὲ τητινοὺς. cf. Toup ad Scholl. Theocr. IX, 21. — Hesych. σατεῖς (leg. σατες) τὸ ἐπ' ἔτος Δωριεῖς, deinde σατός, ἐπ' ἔτος, et s. v. τῆτες οἱ δὲ Δωριεῖς σατέ, ὅθεν σατανίους πύφους, quae item leguntur in Scholl. Arist. Nub. 620.

τῆμερον, *τῆτες*, quae recte e τὸ ἡμαρ, τὸ ἔθος facta putaveris. At haec non reperiuntur nisi in stricto Atticismo vid. Piers. ad Moer. p. 364, quum cultior Atthis cum reliquis dialectis *σῆμερον* et *σῆτες* praeferat, et quum eae voces demonstrativum continere videantur, antiquissima lingua in demonstrativorum stirpe non solum τ, sed etiam σ habet, cf. Bopp. *Vergl. Gramm.* §. 345. Ceterum *σάμερον* legitur in Eupolidis Helotibus Ath. III, 138. f., apud Pindarum et Theocritum, *σᾶτες* in decreto Gelenisium. De Megarico *σά* pro *τινα* infra videbimus §. 33.

§. 7.

De θ a Laconibus in σ mutato.

1) θ a Laconibus in σ mutati et grammatici testes sunt ¹⁾ et multa exempla reperiuntur. Primum apud Alcmanem haec sunt: *σαλασσομέδοισαν* fr. 35 W. pro *θαλασσομέδουσαν*, *σάλεσσι* 64 (66) pro *θάλεσι*, *σάλλει* et *ἔσηκε* 59 (24), et quae Schneidewinus nunc e libris restituit *Σεράπνας* 2 (2) et *παρσένοις* 7 (1); deinde in fragmento apud Apoll. de synt. p. 335, quod Alcmani vindicavimus (vid. §. 4 not. 5) *Ἄσαναλα*, postremo in Hesyhii glossa *Ἄσαναλων πόλιν τὰς Ἀφίδνας* (uti Palmerius correxit pro *Ἀσανέων* — *Ἀφνίδας*), quam C. O. MueLLERUS Dor. I p. 439 bene ad Alcmanis hymnum in Dioscuros retulit. Saepe tamen ita ut nulla discriminis causa appareat, θ retentum legitur, ut in *θίασος*, *παρθενικαί*, *ἄνθος*, *θεοῖσιν* etc.

In Aristophanis *Lysistrata* Laconica ejus generis multa leguntur: *σέλει* 1080, *σέτω* 1081, *σηροκτόνε* 1262, *σιγῆν* 1004, *σιός* et *σιά* pro *θεός* et *θεά* saepe, *ἀγασός*

1) Apoll. de synt. p. 39, 3. οἱ μὲν ἄλλοι Λαομίς τηροῦσι τὸ Ἐλάκωνες δὲ καὶ εἰς σ μεταβάλλουσιν. — Ann. Oxh I, 197, 7. Λάκωνες τὸ θ μόνον εἰς σ τρέπουσιν, εἰ μὴ ἡ ἐξῆς συλλαβὴ ἄρχοιτο ἀπὸ τοῦ σ· συμός, σάλλω, σιός. — J. Gr. 242, b, Gr. C. 299, Leu 634 minus recte hanc mutationem Doricam appellant et exemplum addunt *σιός* (potius *σιός*).

1301, Ἀσάνα, Ἀσάναι, Ἀσαναῖοι saepe, μυσιδδω, μυσιζαι 1076. 981 pro μυθίζω et μυθίσαι, ἔλση, ἔλσοιμι, ἔλσών 105. 118. 1081, κυρσάνιος 983. 1248 pro σκυρθάνιος²⁾, ὄρσά 995, παρσένε 1263. 1272³⁾. In aliis, quanquam nullum discrimen apparet, θ retinetur, ut θείκελοι 1252, θάγοντας 1256, ἴθι 1271, πεπόνθαμες 998, Κορωνθία 91 etc. neque raro in illis ipsis libri, etiam Ravennas, variam lectionem cum θ praebent.

Apud Thucydidem in decreto Laconico V, 77 est τῶ σιῶ σύματος i. e. τοῦ θεοῦ θύματος, neque θ apparet praeterquam in voce ἀμοθεί, quam nunc a suspitione vindicat Theogn. Oxx. II, 165, 6, qui adverbia in θει exeuntia commemorat ἀμοθεί et ἀμοχθεί. — Saepissime commemoratur Laconica jurandi formula ναί τῶ σιῶ i. e. θεῷ, Dioscuris⁴⁾, ab Aristotele laudandi formula σεῖος ἀνὴρ⁵⁾.

In recentissimis titulis Laconicis frequentantur nomina propria Σειδέκτας 1241. 1244, Σειμήθης 1261, Σείπομπος 1241. 1245, Σείτιμος 1239. 1241 etc. pro Θεοδέκτας, Σου-

2) cf. Phot. Lex. Κυρσάνια τοὺς μεираνίσκους· Λάκωνες et Κυρσάνια, Λάκωνες τὰ μεираνία, tum σκυρθάνια, τοὺς ἐφήβους οἱ Λάκωνες. — Hesych. Κυρσανίας, Λακωνικῆς. — Κυρσάνιοι, τοὺς μεираνίσκους οὕτως ἔλεγον. — Κυρσίον (leg. Κυρσάνιον), μεираνιον. — Σκυρθαλιάς, Θεόφραστος τοὺς ἐφήβους οὕτω φησὶ καλεῖσθαι, Διονύσιος δὲ τοὺς μεираκας. — Σκυρθάλιος, νεανίσκος. — Σκυρθάλια, μεираνία, ἐφηβοί. Restituas σκυρθάνια et σκυρθάνιος. Praeterea de κυρσάνιος vid. Scholl. Lys. 983.

3) Omisimus ἦρσει 1258, quod pro ἦρθει dictum putant, immemores, Laconicam dialectum potius ἀνησθ postulare. Quum praeterea ne verbum quidem ἀνθῆω loco satis conveniat et quum scholiasta explicet πολὺς δὲ ἀφρὸς ἦν περὶ τὸ στόμα, nescio an ἦρσει ex ἦρσ nātum et ἦς reponendum sit.

4) Arist. Lys. 81 cum scholl. et saepius, Pax 214, Xenoph. Anab. VI, 6, 34, Hellen. IV, 4, 16, Plut. Apophth. Lac. p. 189. F, 208. E, 233. B, 235. D. E, 241. C, cf. Gr. C. 299, ubi male νῆ τῶ σεῶ. Minus accurate Eustath. 92, 25 eam formulam Doricam dicit.

5) Aristot. Eth. ad Nicom. VII c. 1. οἱ Λάκωνες εἰώθασιν προσσηρεύνειν, ὅταν ἀγαθῶσι σφόδρα του, σεῖος ἀνὴρ, cf. Plat. Menex. p. 99. D, ubi appellatio θεῖος ἀνὴρ Laconica vocatur.

δέκτας etc., deinde Σήριππος pro Θήριππος 1260. Contra in titulis antiquioribus nullum ejus mutationis vestigium; potius in antiquo Leakiano nr. 71, ceterum proprietatis Laconicae non experti, ἀνεθεκε i. e. ἀνέθηκε et Ἀθαναία certa sunt.

2) Postremo et alii grammatici exempla afferunt συμός, σάλλω, σιός, σάλασσα⁶⁾, et Hesychius multa, quae omnia fere collegit Valckenarius ad Adon. p. 277 seqq. Nos ea tantummodo afferemus, quae paullo certiora videntur:

σαλία, πλέγμα καλάθω ὁμοιον, ὃ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς φοροῦσιν αἱ Λάκαιναι· οἱ δὲ θολίαν.

ἔσαμεθα (ut corrigo pro ἔσαμεν, vid. §. 42), ἔθωροῦμεν· Λάκωνες et σαωμένη (corrigo σαμένα, θεωμένη), θεωροῦσα.

σαμινά, θαμινά, συνεχῶς· Λάκωνες.

σεῖν, θεῖν· Λάκωνες. Quae si integra essent, eodem pertineret σῆ, τρέχει. At infinitivum a θεῖω Laconice σῆν sonare oportebat, quod quominus reponamus, alia suspicio nos retinet, vid. infr. nr. 3. Nec σῆ pro θεῖ esse potest, vid. §. 20, 10, quare τρέχε scripserim.

σερμοί, θερμοί.

σῆνα, θυσία· Λάκωνες, quod nobis e σοίνα i. e. θοῖνη corruptum videtur.

σηρίον, θηρίον.

σίαρ, θίασος· Λάκωνες cf. §. 9, 4.

σίγε (cod. σίγη), θίγγανε· Λάκωνες.

σιόρ, θεός· Λάκωνες et σιοκόρος, νεωκόρος, θεοκόρος, θεραπευτῆς θεῶν, unde non diversa videtur glossa Photii σιωκόμος (cod. σιωκολλος) νεωκόρος· Εὐπολις. Intelligo Eupolidis Helotes.

6) De σιός adde Athen. VIII, 362. E, Choerob. Oxx. II, 260, 15, qui accurate διὰ τοῦ ἰ scribi jubet, Et. M. 714, 29 et corrupte Et. Gud. 501, 9. Minus accurate Eustath. 631, 42 σιός Peloponnesiacum dicit et 1702, 1 Doricum. — Doricum vocatur σάλασσα in Etym. Par. apud intt. Gr. C. p. 300.

παρσουλακίρ (cod. παρσουλάκηρ), τὸν τρίβωνα, ὅταν γίνηται ὡς θύλακος. Item pro σύλαιον, θύλακον corrigunt σύλακος. Malim συλλίον i. e. θυλλίον a θυλλίς; nam σύλλιρ, θύλακος perperam a Valckenario tentatum est, vid. intt. ad Hesych. et Toup. Emendd. ad Suid. III p. 93, et maxime Arcad. p. 30, 12 θυλλίς ὁ θύλακος. ἀκκαλανσίρ, ἀκανθυλλίς παρὰ Λάκωσιν pro ἀκαλωθίς.

ἀπαλασίξαι, ὁμόσαι· Λάκωνες, quod Heringa bene restituit pro ἀπαλοῖξαι comparata glossa ἀτταλασίξαι, ὁμόσαι, Laconicum verbum ab ἀληθείης deducens.

ἔξεσας (Hemst. ἔξεσα?), ἔξωθεν· Λάκωνες.

κάβασι, κατάβηθι· Λάκωνες et ἄττασι (cod. ἀττασία), ἀνάστηθι, insigne Laconicae proprietatis specimen, vid. §. 13, 4.

μούσαξ, ὁ ὑπὸ τοῦ βοῦν τρεφόμενος· et μουςίδδει, λαλεῖ pro μύθαξ, μυθίζει. Laconica haec esse satis apparet.

πάσορ (cod. πάσον), πάθος· Λάκωνες.

πισάκνα, πιθάκνη.

πίσορ, πίθος· Λάκωνες.

Postremo loco ea enumeramus, in quibus ϑ, quod Lacones mutarunt, e τ et spiritu aspero coaluit:

κασάνεις, ἀνύεις· Λάκωνες, uti Lobeckius Parall. p. 80 corruptum κασαρνεῖς bene correxit, i. e. καθάνεις ab ἄνω, ἄνω. De spiritu vid. §. 4, 3.

κασέα, καθέδρα, corrige cum Stephano κασέλα vel potius κασέλλα cf. ἔλλα, καθέδρα· Λάκωνες. Hinc descendit κασελάσαι (ut corrigimus codicis scripturam κασελάσαι), καθίσαι· Λάκωνες.

κασεύδει (cod. κασεύρει), κοιμᾶται.

κασέρηνον, κάθειλε· Λάκωνες, pro quo Koenius restituit κασαίρηνον i. e. καθαίρησον (?).

κάσσει, κάθες fortasse e κασίει vel potius κασίη i. e. καθίει corruptum.

3) Laconibus hanc mutationem propriam neque reliquis Doriensibus communem fuisse, Apollonius ¹⁾ verissime tradere videtur; suspectissima enim sunt, quae ejus

vestigia apud Cretenses reperire sibi visi sunt. Primum in corruptissimo titulo nr. 2554 l. 185 Valckenario praecunte pro τῶς ἄλλοσιως legi jubent τῶς ἄλλως σιῶς, ubi, quum de Cretico θιῶς constet, corrigere malumus τῶς ἄλλως θιῶς. Deinde huc traxerunt Hesychianam glossam σεῖναι, θεῖναι· Κρητες. At Cretes certe σέμεν dixissent i. e. θέμεν, vid. §. 38. Praeterea et haec glossa et antecedens, ipsa paullulum suspecta, σεῖν, θεῖν· Λάκωνες, ordinem alphabeticum turbant, quum sequantur σείεις, Σειθονίη etc. Quare valde vereor ne istae male sint segregatae ex una hac: σεῖαι, θεῖαι· Λάκωνες, Κρητες δὲ θεῖναι. De Cretico θεῖνος pro θεῖος vid. §. 11, 11. Extra Doricam dialectum, ut inania commenta omittamus, unicum hujus mutationis exemplum reperitur in glossa Hesychiana: σαρμοί, θερμοί· Καρύστιοι.

Jam vero, quum ne apud Tarentinos quidem et Heraeclenses, Spartanorum colonos, levissimum ejus mutationis vestigium reperitur, apparet, eam non omnino tempore apud Lacones viguisse, sed post coloniam Tarentum deductam, haud multo ante Alcmanem invaluisse. Adeo post Alcmanem ab ipsis Laconibus θ scriptum esse, antiquus titulus Leakianus evincit. —

Ceterum mutatio illa certis quibusdam legibus non videtur circumscripta fuisse. Mutatur θ in fronte vocabulorum, mutatur inter vocales, mutatur post λ et ρ ut ἐλσών, ὄρσά, mutatur adeo, quum e tenui et aspero conflatum est, mutatur et in radicibus et in terminationibus. Itaque credideris, nunquam servatum esse, nisi caecophonia obsesset. Et tradit doctus quidam grammaticus ¹⁾, eam mutationem non admissam esse, si sequens syllaba a inciperet, cui regulae exemplum adversans reperitur nullum. Non magis credo, Lacones pro ἔσθος, quod in Lysistrata v. 1096 legitur, ἔσθος dixisse, vel pro ἄσθος quod Hesychius Laconicum dicit, ἄσθος, quia literarum σθ conjunctio ab omnibus Graecis respuitur. Retinuerunt etiam post ν, ut Κορινθία et πεπόνθαμεν apud Aristophanem sunt. Sed num ἴθι, θάγοντας et alia apud eundem

Laconicum βορθαγορίσκος apud Hesychium etc. contra dialectum peccent necne, haud facile affirmaverim.

Contraria mutatione teste Strabone XIII p. 912 (unde hausit Eustath. 34, 29) Rhodii ἐρυθίβη dixerunt pro ἐρυσίβη et inde Apollinem Ἐρυθίβιον appellarunt.

§. 8.

De σ a Laconibus in ρ mutato.

1) Lacones saepe σ, in exitu potissimum vocabulorum, in ρ mutasse grammatici ne verbo quidem commemorant, quanquam de simili Eleorum et Eretriensium more satis frequenter testati. Res tamen certissima est, quanquam ea mutatio neque in titulis Laconicis usquam reperitur (contra αὐτός in Leakiano nr. 71), neque apud Alcmānem neque in Lysistrata praeter unicum exemplum v. 988 παλαιόρ vel potius παλεόρ, ut restituit Dindorfius 1), cf. Hesych. παλαιόρ, μωρός. Contra multa exempla ab Hesychio tradita sunt, quorum quae certiora et graviora videntur, jam apponemus:

2) Nominativus primae declinationis eam mutationem in his exemplis patitur:

ἐπιγελαστάρ, ὁ καταγελοῶν· Λάκωνες pro ἐπιγελαστής.
καλλιάρ, πιθηκὸς παρὰ Λάκωσιν pro καλλίας, de quo vid. Suid. et Hellad. Chrestom.

Nominativus declinationis secundae in his:

ἀδελφιόρ (sic corrigo ἀδελφήρ), ἀδελφός· Λάκωνες.
ἀκκόρ, ἀσκός· Λάκωνες.
βουαγόρ, ἀγέλαρχης, ὁ τῆς ἀγέλης ἄρχων παῖς· Λάκωνες.

γωνορ, γωνία· Λάκωνες.

δαιδῶχορ (cod. δαδώχορ), λυχνία pro δαδοῦχος vid. §. 25, 3. d.

1) vid. Dind. Praef. Poett. Scen. ad Eur. El. 497 et adde Theogn. Oxx. II, 50, 3, ubi inter nomina in λειος commemoratur παλιός ὁ σκωπτής· τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἄφρονος.

κίττορ, κίστος· Λάκωνες, ut corrigo pro κίττεορ, κισσός vid. §. 13, 4.

πέλανορ, τετραγάλκον· Λάκωνες.

πίσορ, πίθος· Λάκωνες.

σίαρ (fort. σίαορ), θίασος· Λάκωνες.

σιόρ, θεός· Λάκωνες.

In nominativo singulari declinationis tertiae haec:

γονάρ, μήτρα· Λάκωνες pro γονάς.

ἀκκαλανσίρ, ἀκανθυλλίς· Λάκωνες pro ἀκαλανθίς.

ἄπιρ, ὕσπληξ· Λάκωνες pro ἄφεις 2).

δᾶριρ (cod. δάρειρ) τὸ ἀπὸ τοῦ μεγάλου δακτύλου ἐπὶ τὸν μικρὸν διάστημα cf. δάριν, σπιθαμήν· Ἀρκάδες.

συλλίρ, θύλακος pro θυλλίς et παρσουλακίρ vid. §. 7, 2.

τίρ, τίς· Λάκωνες (post τιθή).

νέκυρ, νεκρός· Λάκωνες pro νέκυσ.

ἄβῶρ, ἠώς· Λάκωνες (vid. §. 5, 5) et μιργάβωρ pro μισγῆως vid. infr. nr. 3.

Αἰγλάηρ, ὁ Ἀσκληπιός, quod Laconicum est pro αἰγλήεις cf. §. 20, 2.

πόρ, ποῦς· Λάκωνες.

ἀντιβολήρ, στρωτήρ μικρός· Λάκωνες pro ἀντιβολεύς vid. §. 30, 7.

nec minus in neutris, ubi σ ad stirpem pertinet:

φούρκορ, ὀχύρωμα cf. φύρκος, τείχος et Lobeck.

Parall. p. 105.

ἄγλευκέρ, αὐλός· Λάκωνες, corrigas ἀηδής cf. ἀγλευκῆς, ἀηδής.

et in nominativo plurali:

ζύγονερ (leg. ζύγωνες e serie litterarum), τοὺς ἐργάτας βοῦς· Λάκωνες, et ζούγονερ, βόες ἐργάται· Λάκωνες (cod. ζουιων ἐρβοες) pro ζύγωνες.

φουλίδερ (leg. φουλλίδερ), παρθένων χόρος· Δωριεῖς

2) Valck. ad Adon. p. 287. C. pro ἀσπίς dictum putat novam vocis significationem fingens. At si conferas glossam ἄφεισιν, ὕσπληγα vix dubitabis, quin Laconica vocis ἄφεις forma lateat, fortasse ἄπιρ, vid. §. 9, 4.

pro φυλλίδες i. e. rami frondosi, quos tenentes virgines saltabant, aut flores (cf. Hesych.), sicuti saltatio quaedam ἄνθεμα vocabatur, vid. Athen. XIV, 629, e.

postremo in adverbis:

ἀπαβοίδωρ, ἐκμελῶς· Λάκωνες, pro ἀπωδῶς vid. §. 5, 5.

βίωρ, ἴσως, σχεδόν· Λάκωνες, vid. §. 5, 4.

ἔναρ, εἰς τρίτην· Λάκωνες et ἐπέναρ, εἰς τετάρτην· Λάκωνες pro ἕνας, ἐπένας.

Vides nullas fere formas, quales quidem apud Hesychium reperiri solent, istam sigma finalis mutationem repudiare. Quare non omnino inepte ille, qui decretum in Timotheum finxit, eam ad taedium per quasvis formas et casus quoque obliquos frequentavit.

3) Rarius in mediis vocabulis ante sequentem consonantem in ρ abiit, quod etiam apud Eleos et Eretrien- ses factum vidimus. Talia sunt apud Hesychium:

πούρτακος, Laconice pro πύστακος, πύσσακος³⁾.

μιργάβωρ, λυκόφως· (Λάκωνες)⁴⁾ pro μισγήως.

μιργῶσαι, πηλοῦσαι (legas μίργωσαι, πηλοῦσαι)· οἱ αὐτοὶ pro μίγουσαι.

μούρκορ, μύχος (corrige μῦσος)· οἱ αὐτοὶ i. e. Λάκωνες, cf. μύσκος, μίασμα, κῆδος, unde descendit adjectivum μυσκρός, μυσχρός.

παρτάδες (ut recte Salm. pro παρτάδαι), ἄμπελοι

3) Hesych. πουρέιακος, κρίκος σιδηροῦς τετραπημίονος -- ἧ χρῶνται πρὸς δεσμὸν συνῶν. Πουστάκουσ ὡς Ἀριστοφάνης φησὶν ἐν ἐξηγήσει Λακωνικῶν; cf. πύσσακος (lego πύσσακος), ξύλον καμπύλον, τοῖς νόσχοις περὶ τοὺς μυκτῆρας τιθέμενον, ὃ κωλύει θηλάζειν et compara ὕσσακος, ὕστακος, ὕσταξ, πάσσαλος κεράτιως, postremo πάσταξ, πάσσαλος pro πάσσαξ Satis apparet diversas ejusdem vocis formas fuisse πύσσακος et πύστακος et pro hoc Lacones πούστακος et πούρτακος dixisse. Itaque hoc pro πουρέιακος restituimus

4) Verissime Salmasius addidit Λάκωνες. Laconicam enim dialectum praeter σ in ρ mutatum produunt β insertum (vid. §. 5, 5) et ω pro ου in μίργωσαι, vid. §. 20, 2. c.

pro πασάδες⁵⁾, quod aequè Laconicum esse verisimillimum est.

Iidem tamen Lacones haud raro σ sequenti consonanti assimilarunt, ut βεττόν pro βεσιτόν vid. §. 13, 4. Quas leges sequenti unam alteramve mutationem praetulerint, latet.

4) Ejusdem mutationis apud alios Doriensium factae nunc unicum exemplum extat in glossa Hesychiana τέορ, σοῦ· Κρηῆτες pro τέος, quo alii Dorienses utebantur. Neque, quanquam in Creticis titulis nullum ejus moris vestigiumprehenditur, confidenter negaverim eum etiam a plebis elocutione alienum fuisse. Contra quod Boeckhii in antiqua inscriptione Theraea nr. 4 legi jubet Ῥόδιορ i. e. Ῥόδιος, neque in summa vicinorum obscuritate cuiquam certum videri potest neque nos falsum pronuntiare dubitamus. Nam neque praeterea in Theraeorum dialecto simile quidquam reperitur, et, si quis a Laconibus colonis istam proprietatem apportatam postea obsolescere arbitretur, ne ipsi quidem Lacones ante coloniam Theraeam ea mutatione usi esse videntur, de qua re infra plura disputabimus.

§. 9.

De σ a Laconibus, Argivis et Pamphylis inter vocales in spiritum asperum mutato.

1) Constat, omnes Graecos saepe et initiale sigma in spiritum asperum convertisse, ut ἑπτα, septem, et medium inter vocales ejecisse, ut τύπτει pro τύπτειαι. Ulterius progressi sunt Doriensium pars cum aliis quibusdam Graecis, quippe qui etiam σ vulgo relictum inter vocales ejicerent vel potius in spiritum asperum mutarent. Insignis est de hoc more Etymologici Magni locus¹⁾, qui

5) cf. Hesych. πασάδες — ἀμπέλων αἰ σασάδες. — ὑστάς, ἡ δασεία ἄμπελος. — ὑστάς, κλαστάς ἀμπέλων (leg. πασάς cum Perg.).

1) Et. M. 391, 15. Εὔιος καὶ Εὔσιος ὁ Διόνυσος καὶ τὸ εἰς αὐτὸν

manasse videtur ex Apollonii Dyscoli libro *περὶ πνευμάτων*. Ubi quum recentiori Doridi tribuatur, nominantur Lacones, Argivi, Pamphylii et, qui non sunt Doricae stirpis, Eretrienses atque Oropii (vid. L. I §. 36, 3), quibus Arcades addendi esse videntur (L. I §. 53), quanquam titulus Leakii nr. 52, quem hoc auctore Arcadicum diximus, Rossio Inscr. Gr. Fasc. I nr. 33 docente potius Laconicus est.

2) Quod recentior Doris eum morem assumpsisse traditur, egregie confirmat alius doctus grammaticus²⁾, quum Laconibus *μῶσα*, recentioribus *μῶα* adscribit. Qui quum inde iudicasse videatur, quod illud Alcmanis est, qui nusquam sigma ejicit, hoc Aristophanis in *Lysistrata*, certissimum accedit aliud argumentum, quod Laconum coloni Italiotae Laconico sigma ejiciendi more omnino abstinerunt. Invaluit igitur post Tarentum conditum et post Alcmanis aetatem, sed ante Aristophanem. Nullam enim fidem habemus Eustathio³⁾, qui exempla ex ipso

ἐπιφθιγμα εὔσοι καὶ εὔοι κατὰ Λάκωνας. Δωρικῇ γὰρ διαλέκτῳ μεταγενεσιότερα κατ' ἔνδειαν τοῦ σ φασὶ γενεῆσθαι εὔος καὶ εὔοι καὶ Εὐάν. ἴδος δὲ ἔχουσι Δωρικῶν τινές· ὡς γὰρ οἱ Ἀργεῖοι καὶ Λάκωνες καὶ Παμφύλιοι (leg. Παμφύλιοι) καὶ Ἐρετριεῖς καὶ Ὠροπίοι, ἔνδειαν τοῦ σ ποιούτις δασεῖαν χαράττουσι τοῖς ἐπιφερομένοις φωνήσιν, ὡς ἐπὶ τοῦ ποιῆσαι ποιῆσαι (leg. ποιῆσαι) καὶ Βουδοῖα Βουδοῖα καὶ μουσικὰ μουικά. κέρηται τοῖσιν τῷ εὔσει τῆς δασείας καὶ Δέρνυλλος. — Apoll. de synt. p. 319, 19 de vocibus, quae spiritum medium habent: ὡς ἀλόγων ὄνων ἢ ἀπὸ Λακωνικῆς διαλέκτου παρεξιδεδυκότων εἰς τὰς ἄλλας διαλέκτους, ὑπερῶς ἐν τῷ περὶ πνευμάτων ἠκριβώσαμεν. — Contra eos, qui εὔοι ex εὔσοι omisso sigma natum esse contendunt, Herodianus disputat apud Theogn. Oxx. II, 158, 20. — Doricum vocatur Εὐτερῆϊοι pro Εὐτερῆϊοι ab Hesychio: vid. L. I §. 53 not. 1.

2) Ann. Oxx. I, 278, 14. *Λάκωνες μῶσα καὶ οἱ μεταγενέστεροι Λάκωνες ἄνευ τοῦ σ μῶα.*

3) Eustath. 844, 7. *διασταλείον δὲ τοῦ εἰρημένου κανόνος τὸ μῶα καὶ τὸ πᾶα, ὧν σημασία τὸ μῶσα, πᾶσα. ταῦτα γὰρ καὶ εἴ τι ἕτερον κατ' αὐτὰ οὐ παραλήγονται τῷ ἴστω τῆς παλαιότητος Δωριδος ὄκτα. — Id. Prooem. Comm. Pind. 21 Aristophanea μῶα et πᾶα ad σληροτίαν Δωρίδα refert.*

Aristophane petita ad antiquissimam Doridem refert, neque Giesio adstipulamur, qui de dial. Aeol. p. 310 seqq. ejus mutationis summam antiquitatem inde demonstrare studet, quod Argivi et Pamphylia ejusdem participes fuerint. Nam horum cum Laconibus conjunctio multo longinquior et dialecti cum Laconica cognatio multo minor est, quam Italiotarum vel Cretensium, neque Argivorum coloni Rhodii et alii e metropoli eam dialecti proprietatem avexerunt. Itaque sigma ejiciendi amor, quo omnes Graeci inclinarunt, apud varios Graecorum populos tempore nec valde antiquo neque recenti casu quodam solitos fines excessisse videtur.

3) Apud Lacones spiritus asper pro sigma scriptus extat in titulo antiquo Rossii nr. 33 (Leakii nr. 52), qui unicum vocem *ἐποιέ* i. e. *ἐποίη* pro *ἐποίησε* exhibet. Praeterea omittitur *σ* in recentissimorum titulorum nominibus quibusdam propriis, *Κονουρεῖς* pro *Κυνοσουρεῖς* nr. 1347. 1386, *Σώανδρος* pro *Σώσανδρος* nr. 1250, et in *σαάμων* pro *σησάμων* nr. 1464, spiritu non magis expresso, quam fit in fronte vocabulorum. Aristophanis Lysistrata haec exempla habet: *πᾶα* 995, *μῶα* pro *μοῦσα* 1249. 1298, *ἐκλιπῶα* pro *ἐκλιποῦσα* 1297, *κλεῶα* pro *κλεοῦσα* 1302, *θυρσαδδῶαν καὶ παιδδῶαν* pro *θυρσαζουσαῶν καὶ παιζουσαῶν* 1313, *πωτάομαι* pro *πωτήσομαι* 1013, *ῶρμαον* pro *ῶρμησον* 1247. Nec minus *χαῖος* v. 91. 1157 i. e. *ἀγαθός* secundum scholia, pro *χάσιος* esse videtur, quod Hesychius per *ἀγαθός*, *χρηστός* explicat. Illa Laconica vocis forma latet praeterea in Hesych. *χαῖά*, *ἀγαθή* — *χαῖός*, *ἀγαθός* et *ἀχαῖα* . . . . *Λάκωνες δὲ ἀγαθά*, postremo Scholl. Theocr. VII, 5 *χαὸν λέγεται τὸ ἀγαθὸν παρὰ Λακεδαιμονίους*. Ipsius Theocriti *χαῶν* nobis suspectissimum est et placet Briggsii emendatio *παῶν*. Etiam *ἀπήλαον* 1001 jure Giesio corruptum videtur ex *ἀπήλααν* pro *ἀπήλασαν*, ut scholiasta explicat. Nec minus pro *Μναμόνα* 1248, quod nihili est, quum in parte librorum *Μναμοσύνα* legatur, restituendum putamus *Μναμοῦνα*. De *γερωῖα*, quod v. 980 rescripserunt, supra diximus §. 6, 6. Servatum est sigma

et ubicunque e θ ortum est et in his: πορπακισάμενος 106, πείσομες 168, πείσειεν 171, ποιησώμεσθα 1006, πανσαιμέθα 1270, et in voce corruptissima ἀγκονεύουσαι 1311, quae num Aristophani an librariis an pro parte ipai dialecto debeantur, parum constat.

4) Grammatici testantur de ποιήαι, βουόα, μωικά et μῶα, πᾶα⁴⁾, quorum haec e Lysistrata petita videntur; illa contra num omnia Laconica sint, dubium est. — Neque decreti in Timotheum auctor Laconicum hunc morem ignoravit, qui scripsit μῶαν. Apud Hesychium pauca sunt, quae huc referas, quae collegit pleraque Valck. ad Adon. p. 276, C seqq. :

ἄπειρο, ὕσπληξ· Λάκωνες (vulgo ἄπειρο, quod correximus supra §. 8 not. 2) pro ἄφεις. Aspirata propter sequentem asperum (ἄπειρο) in tenuem mutata est.

βίωρ, ἴσοις, σχεδόν· Λάκωνες, cf. §. 5, 4 et §. 8, 2.

κασέρηνον, κάθελε· Λάκωνες, si quidem Koenius ad Greg. p. 301 recte emendavit κασαίρηνον i. e. καθαιρησον, cf. §. 7, 2.

4) Vid. not. 1. 2. 3 et praeterea Et. M. 208, 4. Βουόα· ἀλγεῖ τις τάχα θ' αἰ βουσόα. ἔλλειπει τοῦ θ καὶ πνεῦμα προσῆλθε τὸ δασύ. Quum ἀγέλας παιδῶν apud Spartanos βούας vocatas esse constet, Hemsterhusius ad Hesych. Vol. II p. 1294 not. 19 βούα e βουόα contractum esse putat et corruptum Etymologi locum ita emendat: βουόα, ἀγέλη — τετάχα θ' αἰ βουόα ἀντὶ τοῦ βούσα. Cui quum omnes adstipulati esse videantur, nos valde dubitamus, an βούα non sit nova ratione e βουόα natum neque reliquorum audax mutatio probari possit. Si quid licet in tanta corruptione suspicari, in τάχα θ' αἰ vocis βουόα explicatio latere videtur ταχία, θοή. Nam βουόα a σείω et intensivo βον derivari poterat. Deinde ἀλγεῖ τις fortasse corruptum est ex Ἀργεία τις Tum a Dercyllo (vid. nr. 5) Argivam quandam Βουόα commemoratam fuisse putaveris, cujus nomen et maxime spiritum in eo scriptum grammatici illa ratione explicuerint. Sed nolo in tantis tenebris quidquam affirmare. — Et. M. 646, 36. τὸ πᾶα, ὡς λέγει Ἡρώδιανός περὶ παθῶν, ἀπὸ τοῦ πᾶα γίνεται Scholl. Arist. Lys. 995. πᾶα· οὕτως Ἡρώδιανός ἐν τῷ περὶ παθῶν.

ληῖς — βούλησις Laconicum videtur pro λῆσις a Dorico verbo λῶ, cf. λῆσις, βούλησις, αἴρεσις.

μῶα, ᾠδὴ ποιά et μωδεῖ, λακεῖ, ἄδει, quod e μωῖδδει vel μῶδδει i. e. μουσίξει corruptum esse intellexit Valck. ad Roev. p. 78.

πούρδαιον, μαγειρεῖον Λάκωνες. Si comparemus πυροδαῖσιον, μαγειρεῖον, corrigendum videtur πουρδαῖιον, ita ut σ ejectum sit. Hemsterhusius proposuit πούρδαλον, quia πύρδαλον explicatur inter alia per ὀψοποιεῖον et μαγειρεῖον.

σλαρ, θιασος Λάκωνες, quod quum Koenius ad Greg. p. 252 e σιαρρ corruptum iudicet, potest etiam contractum putari.

φούιξ, φύσιξ (cod. σφύσιξ), quam vocem etiam v in ου mutatum Laconicam esse premit.

Omisimus γερωῖα pro γερουσία, quod apud Hesychium restituere voluerunt, vid. §. 6, 6.

5) Argivi quoque sigma in spiritum asperum mutasse traduntur et Dercyllus aspero in eum modum usus esse. Argolicorum is erat scriptor, vid. Valck. ad Phoen. p. 596, neque tamen antiquissimus, id quod Casaubonus et Valckenarius opinati sunt, sed Alexandrinorum potius aetatis, vid. Schneidew. in Zeitschr. f. Alt. 1834 nr. 53. Eum non Argiva dialecto nec spiritu aspero pro sigma usum putamus, praeterquam in nominibus propriis Argivorum, quae Argolicorum scriptorem et Argivum non decebat aliter proferre, atque ab ipsis et civibus pronuntiata essent. Et fortasse e Dercylli libro manavit nomen Βουῶα⁴⁾. — Praeterea Argivorum usus pauca exempla supersunt in titulo C. I. nr. 1120, id quod Boeckhii acumen fugit, vulgares formas restituentis. Ibi enim l. 5. Θράυλλος legitur i. e. Θράσυλλος, l. 3. 4. 8 Τελέιππος i. e. Τελέσιππος, et pro Ἀγήρδαμος l. 6. fortasse Ἀγηῖδαμος restituendum est i. e. Ἀγησίδαμος. Contra Λύσειππος est l. 9. — De Pamphyliis nihil praeterea constat. In Cretico titulo nr. 2554 l. 39. 45 ἀναγνώοντι pro ἀναγνώσουσι corruptissimum esse, persuasum habemus.

6) Spiritus asperi, signum olim in mediis vocabulis exaratum esse praeter diserta grammaticorum testimonia docet antiqua inscriptio Laconica. Eum in titulis neglectum esse, postquam omnino asper exarari desitus est, consentaneum videtur. Nec magis inde quod apud Aristophanem, Hesychium, alios in codicibus spiritus non indicatur, recentiore tempore non pronuntiatum esse concludi potest. Potius, siquidem apud Hesychium ἄπειρ i. e. ἄφεισις recte emendavimus et illustravimus, asper quam non scriptus tantum valebat, ut adeo aspiratam antecedentium syllabae mutari necesse esset. Neque tamen contractionem impedisse videtur, siquidem *σῖαρ* pro *σῖαδρ*, *θῖασος* et *μῶδδει* pro *μῶιδδει*, *μουσίξει* vera haberi queunt. — Ceterum sigma inter vocales omissum vidimus in futuro et aoristo primo, ut *παταόμαι*, *ῥμαον*, *ποιήαι*, in femininis in *σα* exeuntibus ut *πᾶα*, *μῶα*, *ἐκλιπῶα* etc., in compositis, quorum prior pars assumit *σι*, ut *Σώανδρος*, *Τελεῖππος*, in abstractis in *σις* ut *ἄπειρ*, *λήις*, postremo in singulis his: *Κονουρεῖς*, *σάαμος*, *Μναμοῦνα*, *Βουῶα*, *βίωρ*, *σῖαρ* e *σῖαορ*, *φονίξις*. Ergo vix videtur unquam non ejici potuisse, nisi Laconica mutatione e *θ* natum esset.

§. 10.

De aliarum consonantium simplicium et singularium permutationibus.

1) Tenues apud Dorienses in alias tenues mutantur aut mutari perhibentur in his:

τ pro *κ* Doricum vocatur a Scholl. Theocr. I, 1 ut in *τῆνος* pro *κεῖνος*. Ea tamen pronomina diversae originis esse infra demonstrabimus §. 33.

τ pro *π* in Hesychii glossa *τεῖον*, *ποῖον*· *Κρηῆτες*, quam corruptissimam judicamus; nam in interrogativis Dorienses ubique *π* servant.

κ pro *τ* in *πόκα*, *ἄλλοκα* pro *πότε*, *ἄλλοτε* et reliquis ejus generis adverbiiis temporalibus, vid. §. 44.

π pro *τ* esset in *πέμπε*, quod Doricum vocatur pro

πέντε in Scholl. E. Od. δ, 412. At rectius in Scholl. Q. et Pal. Aeolicum dicitur; nam Dores in πέντε et derivatis servant π.

2) Mediae pro mediis in hisce :

δ pro γ in δᾶ, quod Doricum appellatur pro γῆ¹⁾. At ubicunque terrae significatio paullo certior est, in omnibus Doricae dialecti fontibus γᾶ legitur, vid. §. 19, 2, et apparet eam grammaticulorum opinionem manasse ex interjectionibus φεῦ δᾶ Lysistr. 198, Eur. Phoen. 1304, δᾶ φεῦ Aesch. Eum. 831, ἄλευ δᾶ Prom. 570 (ut scripsit Dindorfius pro librorum lectionibus ἄλευ ᾧ δᾶ et ἄλευ ᾶ δᾶ), ex affirmatione οὐ δᾶν Theocr. IV, 17 et VII, 39 (ubi scholia μὰ τὴν γῆν), e deae nomine Δαμάτηρ, postremo e voce δάπεδον. Jam vero Terrae invocatio in interjectionibus istis profecto mira esset et, si cui Demetris etymologia melius placuerit, ea certe nunquam apud Graecos Γημήτηρ nominata est. Itaque in his δᾶ referimus ad eandem stirpem, quae in δῖος, Διός, Δᾶν pro Ζᾶν, Διώνη, Diana et multis aliis conspicitur et divinum nomen in universonum significat, vid. Pott I p. 99. Vocem δάπεδον, quum primam corripit, non posse a δᾶ pro γῆ derivari facile apparet. Quod vero apud Pind. Nem. VII, 83, Aesch. Prom. 835, Eur. Or. 330 prima producitur, ibi γάπεδον reponendum esse Hermannus et Boeckhius demonstrarunt, vid. Nott. Critt. ad Pind. p. 543. Nunquam igitur Dores δᾶ dixerunt pro γῆ. — De Dorico δνόφος (quod Hesychio Aeolicum est) pro γνόφος gram-

1) Scholl. Aesch. Prom. 570 ad ἄλευ ᾧ δᾶ: οἱ Λωρικῆς τὴν γῆν δᾶν καὶ τὸν γνόφον δνόφον. — Et. M. 60, 8. ἀλειάδα εἴρηται ὡς τὸ φεῦδα· οἱ Λωρικῆς γὰρ τὴν γῆν δᾶν λέγουσι καὶ διᾶν (num ὡς διᾶν) καὶ τὸν γνόφον δνόφον. — Scholl. Aesch. Eum. 835 ad δᾶ φεῦ: δᾶ γῆ Λωρικῶς, ὅθεν καὶ Δαμάτηρ. — Cod. Voss. Greg. Cor. p. 373. ἀντὶ τοῦ γ τῷ δ χρῶνται, οἷον Δημήτηρ Γημήτηρ, γνόφος δνόφος, γνοφερόν δνοφερόν. — Hesych δῆ, γῆ. — Tzetz. ad Hesiod. Opp. 32. Δημήτηρ γὰρ ἡ γῆ Λωρικῶς. οὔτοι γὰρ ἀντὶ τοῦ γ τῷ δ τιθίασι, δνοφερόν γνοφερόν καὶ Δημήτερα Γημήτερα λέγοντες. — Eustath. 436, 41. δάπεδον γίνεται δὲ παρὰ τὸ δᾶ, ὃ δημοῖ Λωρικῶς τὴν γῆν.

maticis ¹⁾ non multam fidei habemus, qui si recte praeceperunt, alia certe hujus vocis ratio est, ut indicavimus L. I §. 11, 1. — Postremo huc pertinere videtur Hesychiana glossa διφοῦρα, γέφυρα Λάκωνες, mira dialecti varietate, praesertim si compares aliam glossam βουφόρας, γεφύρας et quod Thebani βλέφυρα pro γέφυρα dixisse traduntur, vid. L. I §. 36, 5. — Jam habes omnia, unde vulgo docetur, Dorienses γ in δ mutare solitos fuisse.

δ pro β meliore jure a Doriensibus positum esse perhibetur in Ann. Oxx. II. p. 422, 15. Nam reperitur ea mutatio in una certe voce ὀδελός pro ὀβελός, quae Dorica appellatur a Scholl. Nic. Ther. 93 et Greg. Cor. p. 235 et legitur in Megarensis oratione apud Arist. Ach. 762 et Epich. 58; deinde pro ὀβολός, quae vox antiquitas ab illa non diversa est, ὀδελός in antiquiore titulo Delphico nr. 1690 saepe repetitur. Ibidem legitur ἡμιώδελον (corrigendum videtur ἡμιώδελον) pro ἡμιώβελον. Itaque Dorica est Hesychii glossa τριώδελον, τριῶν ἡμιμναιῶν σταθμός pro τριώβολον. Postremo eodem spectat Hesychii glossa ὀδολκαί, ὀβολοί Κρήτες. Contra in titulis paullo recentioribus vulgare β conspicitur, ut in Rhod. 2525, b ἡμιώβελον, in Corc. 1838, b ὀβελίσκος.

3) Aspiratarum inter se permutatio, quae Aeolibus propria fuisse videtur, a Dorica dialecto aliena est excepto ὄρνιχος pro ὄρνιθος, de quo vid. §. 31. Nam quod Alcman fr. 6 (37) φοίνας dixit pro θοίνας et fr. 14 (25) πολύφοινος (e Bergkii conjectura) pro πολύθουινος, ex Aeolica potius quam e Laconica dialecto prompsisse videtur, praesertim si Lacones σοίνα dixisse pro θοίνη recte judicavimus, vid. §. 7, 2.

4) Tenues pro aspiratis usurpatae sunt in his:

π pro φ in ἀμπίθυρον, πυλῶνα Ταραντῖνοι (ut Is. Vossius bene emendavit ἀμπίουρον) pro ἀμφίθυρον. Neque tamen inde colligere licet, Tarentinos ἀμπι dixisse, quia tenuem pro aspirata propter sequentem aspiratam assumptam esse patet ut in ἀμπέχω vid. L. I §. 6, 4. Nec magis illud Laconicum putaverim propter glossam Hesychii

ἀμπίσαι, ἀμφίσαι· Λάκωνες. Id enim pro ἀμφέσαι (vid. §. 5, 7) ἀμφιφέσαι positum est rariore apocopes genere, de quo dicemus §. 42. Quae praeterea huc traxerunt, aut corruptissima sunt aut incerta, ad quam dialectum pertineant, aut dubiae significationis et originis ut adverbia ἀμπετίξ et περιαμπετίξ in Cret. 2554, quae ipse Boeckh. ab ἀμφί descendere existimat, vix recte.

* pro χ est in δέκεσθαι pro δέχεσθαι in Tabb. Heracl. I, 57 et saepe apud Pindarum vid. Boeckh. Nott. Critt. p. 426, quae stirps apud Iones quoque et Lesbios tenuem habet, in multis derivatis etiam vulgo servatam. Aspirata tamen legitur in Herm. 1193 δέχεσθαι et Rhod. 2525, b ὑποδοχά, quare non ausi sumus apud Epicharmum fr. 4 δεχόμεναι mutare, quanquam crediderimus recentiores demum Dorienses aspiratam e vulgari lingua assumpsisse. — Deinde huc pertinet Hesych. βρυκετός ταῦτὸν τῷ βρυγγῷ καὶ βρυκηθμός ὁμοίως Δωριεῖς. Hoc pro βρυκηθμός a Doribus dictum puto propter sequentem aspiratam, illud male a βρύχω derivatum, quum descendat a βρύκω. — Praeterea κιτών et κύτρα Siculis adscribuntur ²⁾ et legitur illud Sophr. 62, sed inter exempla muliebrium soloecismorum, quos Sophron consulto imitatus est ³⁾. Itaque etiam κύτρα ad vitiosam plebis pronuntiationem referendum videtur idque eo magis, quod Epicharmae fabulae titulus constanter Χύτραι scribitur nec minus Epich. 17 χύτρα traditum est et apud Athenaeum et apud Herodianum.

2) J. Gr. 243, a et Greg. C. 341. ἰδίως δὲ οἱ Σικελοὶ τὴν χύτραν κύτραν καὶ τὸν κιτῶνα κιτῶνα. — Ann. Oxh. I, 366, 14. χύτρα Δωριεῖς κύτρα, κιτῶν κιτῶν, ubi pro Doribus Iones reponendi videntur, quos ita locutos esse constat.

3) Et. M. 774, 45. ζητεῖται τὸ παρὰ Σόφρονι ὑγιέστερον κολοκύντας, πῶς οὐ λέγει ὑγιέστερον; ῥητίον οὖν ὅτι ἐκοντὶ ἡμαρτε τὸ ἄκακον τῆς γυναικείας ἐρμηνείας μμησάμενος· ὃν τρόπον ἐσολοίμισε κάκει· τατωμένα τοῦ κιτῶνος ἀντὶ τοῦ (supplemus κιτῶνος καὶ) ἐνέχυρα θεῖς (MS. Leid. ἐνέχυρα καὶ θεῖς) — ὁ τόκος τῆν ἀλφθερώκει (MS. ἀλφθερώκει), vid. fr. 62 — 64.

τ pro θ in *τίσιος, θέσιος*. *Κρητες* Hesych. Mira est ea mutatio, neque, etiamsi corruptela non subsist, nisi plebejæ, puto, pronuntiationi propria. Noli enim ad Timothei decretum provocare, ubi praeter alia minus certa *μτω* scriptum est pro *μύθου*, quanquam satis constat, antiquiores Lacones *μύσω*, recentiores *μούσω* scripturos fuisse. De τ pro θ in titulo Megalopolitano 1534 vid. L. I §. 53.

5) Aspirata pro tenui in his paucis:

φ pro π in *ἐφιορκέοιμι*, quod legitur in Amph. 1688 pro *ἐπιορκέοιμι*, neque vero Doribus peculiare est, quum etiam in foedere Magnetum et Smyrnaeorum reperiatur *ἐφιορκούντι*, cf. Hesych. *ἐφιορκήσαντες, ψευδάμενοι* et Phrynich. 308 *ἐφιορκους*: *τούτο διὰ τοῦ π λέγε ἐπιόρκους*, vid. Boeckh. ad C. I. I p. 808, b. Contra in Cret. 2555 est *ἐπιορκήσαιμι*, 2554 l. 203 *ἐφορκέοντι*, hoc, nisi fallor, ex *ἐφιορκέοντι* corruptum. Unde mira haec permutatio explicari possit, non magis exploratum habemus quam quomodo praepositio *ἐπί*, si quidem ea est in hoc composito, eam vim habere possit, ut *εὐορκεῖν* et *ἐφιορκεῖν* inter se opposita sint.

χ pro κ in *ἀτρεχῆς*, ut *Dores* pro *ἀτρεκῆς* dixisse referantur 4). Apud Pindarum *ἀτρεκῆς* legitur.

6) Media pro tenui β pro π teste Plutarcho 5) a Delphis pronuntiabatur in *βατεῖν, βικρός* pro *πατεῖν, πικρός*, quare mensis *Βυσίου* nomen a *πεύθομαι* derivat. Nullum tamen praeterea ejus mutationis vestigium apud Delphos reperitur et nominis *Βύσιος* etymon obscurissimum est. — Item *Ἀμπρακία*, quae est antiquior nominis forma, postea *Ἀμβρακία* etiam in nummis dicta est,

4) Et. Or. 5, l. Et. Gud. 91, 56, Exc. Or. 611, 20. *ἀτρεκῆς, τὸ ἀληθές, ὃ μηδεὶς παρατρέχει ἐν φρονῶν, ὅθεν Ἀωρεῖς ἀτρεχῆς λέγουσαν.*

5) Plutarch. Q. Gr. II. p. 292. E. *τῷ β χρωῦνται οἱ Δελφοὶ ἀντὶ τοῦ π καὶ γὰρ τὸ πατεῖν βατεῖν καὶ τὸ πικρὸν βικρὸν καλοῦσιν. Ἰσθν οὖν Πύσιος ὁ Βύσιος, ἐν ᾧ πιστιῶνται καὶ πυνθάνονται τοῦ θεοῦ.*

vid. Poppo Prolegg. ad Thucyd. Vol. II p. 140. Quod δ pro τ in τῆδες pro τῆτες ab Eustath. 1648, 40 secundum technicos Doricum vocatur, grammaticorum inventum est inde ἐπιτήδειος derivantium.

De tenui τ pro media δ in Ἀρτέμιτος, θέμιτος infra videbimus. Eadem mutatio est in πάριταξον (leg. πάριταξον), ὑγραιων· Λάικωνες; Hesych. a πάριταξος, deinde π pro β in ἀβλοπέες, ἀβλαβές· Κρηῆτες.

7) Aspiratae pro media usus, θ pro δ, Doribus tribuitur in μασθός pro μασδός, μαζός et ψύθος pro ψεύδος Heraclidis testimonio valde dubio⁶⁾, quum aliunde nihil de his constet. Contra saepe in titulis Doricis leguntur οὐθείς et μηθείς, ut in Lac. 1335, Megal. 1534, Aetol. 2350. 2351. 3046, Phoc. 73, 74, a. 81 Ross., Corc. 1845, Ther. 2448, Cret. 3047, Rhod. 2905, Cyren. 4. At in titulis tertio saeculo antiquioribus aspirata non est, sed in Tab. Heracl. ubique disjunctim scriptum est οὐδὲ ἦς, οὐδὲ ἔν, μηδὲ ἔνα, in Amph. 1688 μηδένα et μηδένη, item in Cret. 2555 quanquam paullo recentiore οὐδένη. Quare non recte fecisse putamus Boeckhium, et οὐθενί, quod apud Philolaum p. 62 est in Stobaei libris, probantem et in reliquis Philolai locis similes formas sine libris restituentem. Nam illa non sunt in Doride ex antiquiore lingua servata, sed inde ab Alexandri fere tempore apud omnes Graecos nescio quo casu invaluerunt, vid. Lobeck. ad Phryn. p. 181. — Similia sunt μηθαμῶς, μηθαμόθεν, quae leguntur in Aetol. 2350 et Corc. 1845, cf. §. 4, 3, contra μηθαμόθεν Aetol. 3046. Deinde κολυμφᾶν Doricum dicitur pro κολυμβᾶν Et. M. 526, 2, Et. G. 334, 14.

Media pro aspirata est in Ἀμβρουσος, quomodo Ἀμφρουσος, oppidum Phocicum, a nonnullis appellabatur

6) Eustath. 452, 20. Ἡρακλείδης εἰπὼν ἐκ τοῦ ἔδω τὸ ἔσθω γίνεσθαι Δωρικῶς τροπῇ τοῦ δ εἰς θ, ὡς τὸ ἔθων Οἰνῆος ἀλωήν, λέγει οὐ καὶ τὸν μασθὸν οὕτω μασθὸν λέγουσιν οἱ Δωριεῖς καὶ τὸ ψεύθος δὲ, φησὶν, ἄρα γὰρ τὸ ὕ (ε) ψύθος φασὶ cf. p. 773, 33.

teste Stephano Byz. et Dionysio in scholl. Apoll. Rh. I, 54.

8) Liquidae pro mutis reperiuntur in his: λ pro δ in *λάφυς*, *θάφυς*; *Περγαῖος* Hesychii. Ejusdem mutationis alia exempla, incertum an Dorica, afferunt Eustath. 289, 38, ut *Φλοσσαῖος*, et Intt. ad Hesych. l. l., et est in lingua Latina; ut *λακωνία* pro *δάκρυ*, *levir* pro *δάφρ*. — Contraria mutatione Spartanorum *φιλία* a *φίλος*, nomen trahere potuisse Plutarchus opinatur⁷⁾, quae etymologia non est perior quam altera ab eodem proposita a *φειδομαῖος*, nam quod apud Suidam *αἰετοφιλία* vocantur, merus error habendus est. Vocis etymon latet.

μ pro π est in glossis Hesychii *ἀμακίος*, *ἀμάξερ* *Κρήτης* et *ἀμάκτις* (quod ex *ἀμακίς* corruptum existimo), *ἀπαθή*, *Ταρακίνοι*. Quibuscum si compares Latinum *semel* et reliquorum adverbiorum numeralium terminationem, *τετράκις*, *ἑξάκις* etc., non dubitabis, quin *ἀμακίς* vel potius *ἀμάκτις* sit antiquissima forma a radice *ἀμ* (Lat. *sem*) derivanda. Praeterea Lacones in paucis μ pro π pronuntiasse videntur, si fidem habere licet Hesychii glossae *δακμών*, *μαστροπόν*, *Λάκωνες* cf. *δόλοπα*, *κακακάκον*, *μαστροπόν*, et recentiori titulo Laconico nr. 1464, ubi *Μεροσφόνα* scriptum est pro *Περσεφόνα*, quod ipsum Boeckhii restituit.

ν pro β, quam mutationem barbaram dicit Stephan. Byz. s. v. *Ἀβανίς*, alii Aeolicam (vid. L. F. §. 6, 6), in glossis nonnullis Laconicis Hesychii scriptum est: *ἀμάκτις*, *ἄβαξ*, *Λάκωνες* et *ἄμυσσος*, *κῆτος*, *Λάκωνες* i. e. *ἄμυσσος*, ubi fortasse non opus est cum Valckenario *κῆτος* corrigere, quia grammatici *κῆτος* etiam pro *κῆτος* esse putarunt, vid. Butt. Lexil. II p. 95.

7) Plutarch. Lyc. c. 12. *τα δὲ ἀσπίτια Κρήτες μὲν ἄθροια, Λακωνικοὶ δὲ φιλία προσαγορεύουσιν, εἴτε ὡς φιλίας καὶ φιλοφροσύνης ὑπαφρόνων, ἀπὲρ τοῦ λ τὸ δ λαμβάνοντες, εἴτε ὡς πρὸς ἐπιτέλειαν καὶ φειδῶ συνειθίζοντων.*

β pro μ apparet in βάμβα, χρώμα και μύρον τι μέρος (leg. γένος) και τὸ ἔμβαμμα· Συρακούσιοι Hesych., quae deinceps fere repetantur. At valde vereor, ne hoc non recte pro βάμμα positum putetur, sed ad peculiarem quandam stirpem referendum sit, unde etiam βαμβανεύω, verbum Syracusanis non propriam descendat.

κ pro ν esse videtur in κοῶ Epich. 19 8). Sed quum ipse Epicharmus νόος habeat et νοεῖν, illud potius ad diversam stirpem similis significationis pertinere arbitror, quae apud Dores potissimum servata erat, quale est Doricum πάομαι pro κνάομαι, λαῶ pro θέλω, δήλομαι pro βούλομαι.

λ pro ρ in λάκη, ῥάκη· Κοῆτες Hesych., neque Λάκιος, qui Phaselidem condidit, a Rhacio Crete diversus videtur, vid. Müll. Prolegg. p. 139 et Schweid. ad Nicand. Alex. p. 82, sed cf. λακίς, φακίς, quae Atticae dialecti sunt.

9) Permutantur inter se σ et ν. Illud pro hoc 9) est in prima persona pluralis objectivi, ut λέγομεν, ἐλέξαμεν, λέγωμεν vid. §. 35, et in ἤς pro ἦν, vid. §. 39. Utrobique σ φωνή antiquissima lingua superstes esse infra docebimus. Contra male Dores in infinitivo ἤμες pro ἦμεν, εἶναι dixisse creduntur, vid. §. 39, neque rectius

8) cf. Hesych. κοῶ, αἰσθάνομαι — κοεῖ, αἰσθάνεται — κόν, εἶδος — κών, εἰδώς, quorum utrumque e κοῶν corruptum videtur — κοεῖ (cod. κοθεῖ), αἰσθάνεται, νοεῖ — κοῶ, ἀκονεῖ, πένθεται — καῶσαι, αἰσθίεσθαι — ἐκοῶθη, ἐπενοῶθη, ἐφωράθη — ἐκοῶμεν, ἠκούσαμεν, ἐπυθόμεθα — ἔκομεν, ἴδομεν, εὔρομεν, ἤσθημεθα. Heliad. Cfrest. p. 8. μακκοῶν παρὰ τὸ μὴ κοεῖν, ὅπερ τὸ νοεῖν ἐδήλου. Καλλιμάχος δ' ἐν Ἐκάλῃ, ἐκόησεν φησὶν ἀντὶ τοῦ ἐνόησεν. — Phot. Lex. μακκοῶν παραφρονεῖν κοῶν γὰρ και κοεῖν τὸ νοεῖν, τὸ φρονεῖν. — Id. πῆρακόων παρανοεῖν και παραφρονεῖν· κῶν γὰρ και κοεῖν τὸ φρονεῖν. — Et. M. 523, 47. κοεῖν; ὃ ἴσσι νοεῖν και αἰσθάνεται — Suid. s. v. κοῶλος: — κοεῖν γὰρ τὸ αἰσθάνεσθαι et κοεῖν, ὃ ἴσσι νοεῖν. — Praeterea ea stirps in antiquis quibusdam nominibus propriis haesit, ut Εὐρυνόωσα, Λαοκόων etc.

9) Choerob. Bekk. 1198. τροπή θένετο τοῦ ν εἰς ὃ πρὸς Διωκῆν διάλεκτον, ὡς περ ἦν ἤς, ἤσπομεν ἤσπομεν (additur Theocr. VII, 1) cf. Ann. Oxx. IV, 421, 9.

apud grammaticos de dialectis ¹⁰⁾ in *μῆς* pro *μῆν*, quum hoc ubique integrum reperiatur. Corrigendum censemus *μῆς* et *μῆν* cf. §. 31. De Doricis *αιῆς*, *αῆς* pro *αιέν*, *αῆι*, de *ἔνδος* pro *ἔνδον* et *πέρυτις* pro *πέρυσσι(ν)* vid. §. 45. In his omnibus *σ* antiquius esse quam *ν*, infra apparebit.

Contra *ν* pro *σ* conspicitur in Pindarico *ἔμπαν* pro *ἔμπας* Boeckh. Nott. Critt. p. 476, in *αὐθῶν*, quo Rhagini pro *αὐθῆς* utebantur, teste Theognosto Ann. Oxx. II, 161, 33, et in *ἐξᾶν* quod pro *ἐξῆς* legitur in Rhod. 2525, b l. 108 et Ther. 2448 V, 13, qui loci quum se invicem tueantur, Boeckhii non recte *ἐξᾶς* correxisse videtur. De praepositione *ἐν* pro *ἐς* vid. §. 43, de *ἐντί* pro *ἐστί* §. 39.

10) *γ* omittabatur apud Tarentinos in voce *ὀλίγος*, ut grammatici Rhinthonis versibus allatis docent ¹¹⁾; conferatur Boeoticum *ἰών* pro *ἐγών* et Arcadiae urbis Pligaliae nomen, quod *Φιαλία* scribitur apud Pausan. VIII, 3, l. 2, in titulo Messen. Leak. nr. 46 et saepius.

11) *ν* a Doriensibus pleonastice insertum a grammaticis commemoratur in praesenti verborum vid. §. 42. Praeterea nihil eo referri potest praeter Creticum *θεῖνος* pro *θεῖος* quod legitur in titulis 2554. 2557 et forsitan in glossa Hesychiana, vid. §. 7, 3. Recte vero Boeckhiius vidit *θεῖνος* formatum esse ut *ἀνθρώπινος*, neque cum Koenio ad Greg. p. 301 *θεῖνα* scribendum esse. Ipsum *θεῖος* legitur nr. 2556. Quid de *ποινά*, *ποιά*. *Λάκωνες* Hesych. statuendum sit, obscurius est.

12) *ν* *ἐφέλκ.*, in dativo pluralis et in tertia verborum persona, quum in *ε* exit, addi poterat ut vulgo, quam in titulis nulla constantia vel additur vel omittitur.

10) J. Gr. 243, b. Meerm. 659. Gr. C. 364 τὸ μῆν μῆς.

11) Herod. π. μ λ. 19, 23. ὀλίγος. — μήτ' οὐν Ταραντῖνοι χωρὶς τοῦ γ̄ προφερόμενοι τὴν λέξιν ἀναλογώτερον ἀποφαινόνται, ὡσπερ Πίνδων ἐ. θυλῶ Μιλεάγρω· ὀλίγοισιν ἡμῶν ἐμπέφυκ' ἐνψυχία. καὶ ἐν Ἰοβατά (εὐθ. εὐνοβοταται)· χρηζῶ γάρ ὀλιον μισθὸν αὐτὸς λαμβάνειν. Hinc corrigas Et. M. 621, 51.

Ita in Tabb. Heracl. haec dativi exempla leguntur; I, 2 *ποιόντασσι ἄστα*, 56 *ἔντασσι πάρ*, 110 *πρασσόντασσι αἰ δέ*, 127 *ὑπαρχόντασσι δενδρέοις*. — In tertia pluralis verborum in *κι* exeunte nunquam *ν* assumitur ¹²⁾; de tertia singularis *ἐντί*, quae *ν* addito saepius in Pythagoreorum, quae feruntur, scriptis legitur, vid. §. 38. Item de aliis suo loco agetur.

13) Ex antiqua literatura antiquiores Dores literam Koppa, quae a reliquis Graecis mature ut non necessaria usurpari desita erat, soli diutius retinuerant, fortasse simul rudioris soni, quae ei literae fuisse videtur, tenaciores. Reperitur maxime ante sequens *ο*, ut in nummis Corinthi et Crotonis, *φορινθόθεν* C. I. nr. 29, *ῶρος* in titulis Phlasiis nr. 37 et Ross. It. Pelop. I p. 31, *Αυροδόρακας* in titulo, ut videtur, Cleonaco nr. 166, *Συραφοσίω* in nummo apud Mionn. Descr. I p. 720, *φοῖος* in galea Olympiae reperta incertae originis nr. 31, *φόρα* in vase Magnae Graeciae, Annal. del inst. Arch. VIII fasc. 2. Rarius ante alias vocales reperitur nec novi alia exempla praeterquam *φειρολεω* et *ἔθερε* i. e. *ἔθηκε* in vase aeneo Magnae Graeciae C. I. nr. 32, ipsa non certissima. Ante consonantem est in vase fictili Magnae Graeciae, vid. Annal. I. I., ubi *Εφτορ*.

Alius antiquae literae, si non signum, nomen tamen Dores retinuerunt, San appellantes, quod vulgo Sigma est ¹³⁾. Dorici San sonum paullo rudiolem fuisse Boeckhii suspicatur ejusque vestigium quoddam servare literae duplicationem, quae in Doricis maxime titulis ante sequentem consonantem reperitur, ut *Ἀρισσνόδαμος* vid. infr. §. 13, 2.

12) Ann. Oxx. I, 147, 31. *τὰ Δώρια τὸ ν οὐδὲν προλαμβάνουσι* (leg. προσλ.) *φατὴν οὐ λέγουσιν οὐδὲ τίθηται*. — *τὰ δὲ εἰς τ* (leg. τι) *Δώρια ὀνόματα προλαμβάνει* (leg. προσλαμβάνει) *τὸ ν*. *εἰκοσι, εἰκασι, εἰκατιν ἀλλ' ἐπιφθέματα οὐχί* (leg. ἀλλὰ τὰ ἔθηματα οὐχί).

13) Herod. I, 139, Athen. X, 467. A, Scholl. Arist. Eqq. 600, Eustath. 785, 31 et 1127, 21, cf. Pind. fr. 47 et Boeckh. Oec. Civ. II p. 386.

§. 11.

De σ in ξ aut consonam palatinam mutato.

1) Dorienses σ in ξ mutare referuntur in futuro et aoristo I verborum in ζω exeunsum 1). Cujus mutationis quanquam etiam in reliquis dialectis exempla reperiuntur (vid. Butt. Gr. Gr. §. 92, not. 5. 7), sola tamen Doris, integra quidem et infucata, ad omnia verba in ζω exeuntia eam adhibuit.

Exempla multa primum tituli suppeditant. In tabulis Hercleensibus haec leguntur: *ἐδικαζάμεθα* II, 26; *ἐγδικαζάμενσθ* B, 49, I, 1, *ἐγδικαξήται* fut. I, 81, *ἐργαξήται* fut. I, 120. 121 et *ἐργαξονται* I, 64, *δοκιμάξονται* I, 70, *ἐτέρμαξαν* B, 10. II, 9, *ἐρίξαντες* II, 26, *ἄριξαν* ab ὀρίζω et *ἐμέριξαν* B, 10. II, 8, *ἀνωριξαντες* I, 8. 11, *κατεσάξαμες* II, 30 (quanquam *κατεσάσαμες* est B, 47. I, 3). Omnino verba in ζω nunquam non ξ assumunt; nam *ἐδασσάμεθα* II, 28 alienum est, quum praesens *δάσσομαι* nullo jure fingatur. — Deinde in Creticis titulis haec sunt: nr. 2556 *δικάζασθαι*, 3048 *χαριξίόμεθα*, 3050 *ψαφιξασθαι*; in Tejo-Creticis multas vulgares formas legi non mirum est. — In titulis mitiorem Doridem referentibus haec: Amph. 1688 *ὀρκιξέω*, Phoc. 73. 81 R. *καταδουλιξάσθω*, Aetol. 3046 *καταχωριξαι*, Core. 1845 *χειριξοῦντας*, ἀπολογίξασθαι (sed saepius ἐκδα-

1) Scholl. Theocr. I, 12. τὸ δὲ καθίξας Δωρικὸν τροπή τοῦ σ εἰς ξ. οἱ γὰρ Δωρικοὶ τὸν μέλλοντα τῆς τετάρτης συνδυγίας τῆς ληγουσῆς εἰς ζω διὰ τοῦ ξ ἐπιφέρουσιν. — Et. M. 100, 32. τὸ δὲ βαστάξω καὶ νοστάξω Δωρικά ἐστὶν κατὰ τροπήν τοῦ σ εἰς ξ. — Ann. Oxx. IV, 419, 13. καὶ ἴσως τὸ ξω (leg. παίξω) Δωρικὸν ἐστὶν κατὰ τροπήν τοῦ σ γινόμενον εἰς τὸ ξ, ὡσπερ καὶ τὸ βαστάξω (leg. βαστάσω, βαστάξω) καὶ νοστάξω νοστάξω καὶ ἀρπάξω ἀρπάξω. — Dorica vocantur *θαιμῆξω* Et. M. 443, 52, *θιριξω* Theogn. Oxx. II, 85, 18, *ἀρπάξω* Et. Gud. 70, 42 et Eustath. 1419, 16, *ἰσπεράνξω* Eust. 126, *παίξω* Phrynich. p. 240, *κλεξῶ* Scholl. Theocr. VI, 32 et Greg. C. 327. Ut multa ex his Doribus non sunt propria, ita interdum grammatici ea mutatione ad pessimas etymologias tutandas abutuntur, ut Etym. Or. 115, 2 et Et. G. 144, 15.

νεῖσαι et nr. 1839 πολεμίσαντας, pro quo malim πολεμήσαντας), Rhod. 2905 ὀρίζασθαι, Astyp. 2483 διατραφίσασθαι (contra 2484 διατραφίσασθαι), Ther. 2448 κατασκευάζαι et ἐξοδιάξαι (sed κομισάσθω IV, 23) nr. 2467. 2470. 2471. 2472 et Anaph. 12 R. ἀφηρωίζαι, Gel. et Agrig. ἐξοδιάξαι, Alaes. ἐργαζάται. In Hermionensibus nr. 1193 καταχωρίζαι et 1194 εἰργάσατο traduntur.

Nec minus hoc formarum genus et reliquis fontibus novimus. Laconica sunt talia in Lysistr. 93 ξυναλλάξαι, 981 μιαιξαι, 1244 διποδιάξω (sed 106 πορπακισάμενος metro tuente), in Arist. Eqq. 1225 ex Espolidis Helotibus ἐστραφάξαι, in Plutarch. Lyc. c. 6 φυλάξαι φυλάξαντα et ὠβάξαι ὠβάξαντα, apud Hesychium ἀμβροσίξαι, ἀπαρξάμενος — ἀμπάξαι, ἀναπαῦσαι (cf. ἀμπάζονται, ἀναπαύονται) — ἀπέσοιξεν, ἀπέσωσε; Cretica apud eundem ἀγγίξαι — ἐγγίξαι et λυγίξαι, ῥῆψαι. Megarensis in Acharnensibus nullis similibus utitur, sed vulgaribus formis σκενάσας 705 et ἀγοράσοιτες 716. Apud Epicharmum et Sophronem casu nulla exempla leguntur, sed σῶσαι Sophr. 27. In Archimedis libris saepius vulgares formae traduntur quam Doricae, ut de Quadr. Par. p. 17 ἐπροχειριζάμεθα, Aren. p. 326 πολλαπλασιαζάντων, de Helic. p. 218, 44 ἐμφανίξαι, quod e codicibus restituendum est, etc. Saepe Doricae formae vulgaribus mixtae leguntur apud Pindarum, Theocritum, Pythagoreos (vid. Valck. ad Roev. p. 61 seqq.), quas nolumus enumerare, quia nihil novi inde apparet. Omittimus etiam similes Hesychii glossas, quas Valckenarius ibid. p. 67 Doricae dialecto vindicavit.

2) Jam enim satis patet, in omnibus genuinae Doridis generibus omnia verba in $\tau\omega$ exeuntia hanc formationem communem habuisse. Vulgares enim formae non reperiuntur nisi in iis titulis et scriptoribus, quorum vel dialectus minus pura est vel lectio minus certa. Excipitur verbum δανείζω, unde in Corc. 1845 constanter δανείσαι derivatur, et σώζω, unde in tabb. Heracl. σῶξαι et σῶσαι, apud Hesychium Laconice κατέσοιξεν, apud Sophronem σῶσαι (cf. nr. 3 et de subscripto huic verbo iota

§. 11. De σ in ξ aut consonam palatinam mutato. 91

§. 22, 7). Post diphthongos igitur Dores maturius ad vulgare σ accipiendum inclinasse videntur.

Apud Theocritum praeterea nonnulla verba assumunt ξ, quae vulgo in praesenti ζ non habent, ut κλαξῶ VI, 32, ἀπόκλαξον et ἀποκλάξας XV, 43. 77 (nam κατεκλάξαια XVIII, 5 corruptissimum est), a κλείω²⁾; deinde γελάξαι VII, 42. 128, XX, 1. 5, χαλάξαι XXI, 51, ἔφθαξα II, 115 (φλάξαι V, 148. 150 conjecturae debetur, νικαξῆ XXI, 32 corruptissimum est, ὑπαντάξαι apud Hesych. et ἀπαντάξαι Archyt. p. 41 Hart. in -αντιάξαι corrigenda esse videntur). Sed illa potius a κλάζω descendunt, quod servatum est in Hesychiana glossa κατεκλάξαι (ceterum cf. §. 42); nec minus γελάξαι et χαλάξαι (χαλαξάις etiam apud Pindarum P. I, 6 legitur) a Siculis praesentibus γελάζω et χαλάζω derivari possunt, vid. §. 37. Sed φθάξαι, quam praesens φθάζω poni non possit, procul dubio ipsius Doridis leges laedit.

3) Eodem modo Doricum ξ pro σ conspicitur in substantivis abstractis in $\sigma\bar{\iota}$ exeuntibus, quae a verbis in $\tau\bar{\omega}$ derivantur: χείριξ Corc. 1845, ἐγδίναξις Aetol. 3046, κατονόμαξις Archim. Aren. p. 325, καθίππαξις (cod. καθίπτιξις); πομπῆς ὄνομα παρὰ Λακεδαιμονίοις Hesych., κιδάριξ Decr. in Tim.; deinde in compositis, quorum prior pars a verbis in $\tau\bar{\omega}$ descendens vulgo in σι exit: Ἀρμοξίδουμος Petil. nr. 4, Σοίξιπέλης in recentibus Lacomis 1271. 1282. 1373 et Σοίξιππος 1457, quam in Anaph. 2477, Siculo apud Torrem. XV, 42 etc. Σωσιπέλης et similia legantur.

Praeterea Dores ξ pro σ assumere videntur in κλάξ pro κλείς, κλαίς et ὄρνιξ pro ὄρνις, de quibus infra videbimus §. 31. Male δίξος et τριξος, quae sunt Ionica pro δίσος et τρίσος, Dorica existimantur propter δίξας et τριξας, nummorum Siculorum nomina pravis conjecturis

²⁾ Incertior est Hesychil glossa κλαξῶ, κλείσαι. Nam in codice nunc est κλάσαι, fuisse videtur Schowio teste κλαίσαι, quod Musurus correxit; itaque suspicari licet, rectius κλαίσαι corrigi.

Pollucii IV, 174 et IX, 80 donath, *ibid.* Benfl. ad Phalar. p. 467.

Quibus igitur verba in ζω omnia apud Doros palatinam pro characterē habere videantur, eandem expectabis in reliquis conjugationis formis et in derivatis, ubi non potest cum ω in ξ conjungi. His tamen generis plurimiora repertiuntur. Primum plusquamperfectum *ἐκεχρησθηρίχητες* Sophr. 71 a κρατηρίχθη, quod vulgo sonaret ἀκρατηρίχνητες; et perfecta passivi ἀρομοκται, Ephant. Pyth. in Stob. Flor. 48, 64 et πινουίχθαι Sthenid. Pyth. *ibid.* 48, 63 pro πινουίσθαι; deinde aristilli passivi ἐδουρίχθη Theocr. I, 98, ἀρομόχθην Philok. p. 49, 91; ποριχάται in Lydis epistola p. 52 Orell. 3). Omittimus glossas Hesychianis incertae dialecti, quas potius Ionicas iudicamus quam cum Valckenario p. 63 Doricas. Postremo nominia verbalia, quae huc pertinent, haec reperimus: δεικηλικτάς in dicto Laconico Plat. Ages. c. 20 et Apophth. Lac. p. 211, quanquam ab aliis Lacones δεικηλιστάς, δικηλιστάς, δειμηλιστάς, dixisse referuntur 3); ἐπέυνηκεοι apud Spartanos Athen. VI, 271, ubi unde non diversi videntur ἐπέυνακτοι Hesychii ab ἐπιάσως, ἀββακτοι, ἀθηλαεῖς Hesych. pro ἀάσσοι, quod Laconicum esse videtur, vid. §. 5, 4 (praesens tamen ἀάσαι non reperitur); συνοφονάκτος Hesych. ex Epicharmio a Siculo κωνέω pro κωνάω; θάναμακτρον Sophr. 40, nisi quidem recte in Et. Mi. 443, 53 a θαναμάω derivatur; Πυθαγόρεικται Theocr. XIV, 5, μετικτικῆς Theocr. IV, 30 cf. μουσικῆς Hesych.; ἀλιακτῆρ, τόπος ἐν ᾧ ἀθροίζονται οἱ Σωκράτοι

3) Nescio tamen an ex optimi codicis Franquerani lectione *πέριχθῆναι* restituenda sit. τὰ μεταποσούτων ἀγώνων σπουδὰς ἐπιφεχθῆναι.

4) Athen. XIV, 621. E. e. Sosibio Lacone ἐκολούθη δὲ — παρὰ τοῖς Λάκωσι δικηλιστάς, ὡς ἂν τις σκενοποιούς εἶπη καὶ μιμητάς, et inde Eust. 884, 23 et 1818, 1 atque Suid. s. v. δικηλιστῶν, cf. Hesych. s. v. δεικηλιστάς et δικηλον, Et. Mi. 260, 42. — Eadem vox Plat. Ap. Lac. p. 220 restituenda videtur, ubi ψαλῆς quidam appellatur κηληκῆς, quod pro κηληκῆς esse nequit, leg. δεικηλικῆς.

Hesych.; προμυθίτρια secundum Poll. III, 32 Siculorum appellatio pro προμνήστρια α μυθίζω; τρηματίκται secundum Poll. IX, 96 (corrupte Hesych. τρημαστίκται, Eustath. 1084, 5 et 1397, 22 τρηματίκται) Dorica vox a verbo τρηματίζω, quo Sophron usus est fr. 99.

5) Contra in omnibus titulis variorum Doridis generum et antiquioribus et recentioribus nihil ejusmodi legitur, sed constanter σ servatur, qualia sunt in tabb. Heracl. καδδεδικασθω I, 123, κατεδικασθεν I, 74. 95. φαφισθέν I, 63, ὀρισται saepe; Amph. 1688 καταδικασθέντα, Corc. 1838 δικασται, Ther. 2448 εννόμισμαι, Iss. 1834 λογισται, Rhod. 2525, b ἀρχεραμιστάς, Ἀλιασται, Διονυσιασται, λογισται, ψάφισμα, Gel. ἄλιασμα etc. Nec minus Epicharmi fabula inscripta erat Κωμασται et leguntur apud eundem fr. 37 ἀχάριστος et 97 θανμαστός. Magistratus Spartanorum sociis praefecti constanter ἀρμοσται vocantur et apud Tarentinos secundum Hesychiam erant βελαρμοσται. Adeo λαπιστής cum σ Doricum esse, non λαπικτής diserto testimonio affirmatur⁵⁾.

Satis superque hinc apparet, antiquam et genuinam Doridem, etiamsi verborum in ξω derivata ea, quorum terminationes a σ ordiuntur, literam ξ asciscere vellet, nihilominus in reliquis vulgarem rationem servasse, solos Lacones et Siculos Doridisque imitatores illorum analogia in errorem inductos etiam his, nulla tamen constantia, palatinam in plebeja potissimum, si quid video, elocutione obtrusisse; Siculae certe ejus generis voces Sophronis et Comicorum sunt. Pindarus talia omnino ignorat et ἀτάρβακτος P. IV, 84 etiam hoc nomine suspectum multis aliis indiciis accedentibus in ἀτάρμυκτος mutandum est. Ceterum nolumus Philolai ἀρμόχθην inter Pseudo-Pythagoreorum commenta referre. Nam in hoc quidem

5) Phot. Lex. λαπήττειν (leg. λαπίττειν) τὸ ψεύδασθαι καὶ ἀλαζονεύεσθαι καὶ λαπηκτής (leg. λαπικτής) ὁ ψευστής διὰ τοῦ π̄ ὡς σαλπικτής, συρικτής (leg. σαλπικτής, συρικτής)· οἱ δὲ Δωριεῖς διὰ τοῦ σ λαμπιστήν καὶ λαμπίζειν (?).

verbo, cujus praesens apud Atticos ἀρμόττω sonabat et unde vulgo ἀρμογή derivabant, antiquitus ambiguus character fuisse videtur.

6) Restat ut explicemus, quomodo fieri potuerit ut Dores a δικάζω derivaverint ἐδικάζα, δικάξις, sed δεδικασμαι, ἐδικάσθη, δικασταί. Memineris, quaeso, ζ esse pro dj (L. I §. 7, 1. 4). Itaque vulgo in derivatis, ubi tertia consona accedebat, primum media secundum notam Graecae linguae legem ejecta, deinde δ ante sequens σ, μ, τ, θ in σ mutatum est, ita tamen ut tempore paulum recentiore pro duplici sigma simplex poneretur. Jam vero Dorienses ζ rudius pronuntiassent videntur (unde factum est, ut apud Lacones et Megarenses in δδ mutaretur) ita, opinor, ut iota consonum distinctius audiretur. Hoc igitur cum sequenti σ facile in ξ coalescere potuit (quomodo etiam in Dorico κλάξ pro κλείς, κληίς, κλαῖς ξ ex ις in js mutatis natum videtur), antecedens δ deinde ante ξ abjici oportebat. Contra cum aliis consonis sequentibus iota conjungi non poterat, qua de causa vulgaris ratio hic servata est.

§. 12.

De consonantibus duplicibus.

1) Doricam dialectum ζ in σδ dirimere grammatici tradunt¹⁾, ut σδυγός, θερίσδω pro ζυγός, θερίζω. Et reperiuntur ζ ita mutati exempla haud pauca apud Alcmanem et alios lyricos, excepto tamen Pindaro, plurima apud poëtas bucolicos et in Pythagoreorum, quae feruntur reliquiis, nonnulla etiam in iis, quae pro Laconicis ven-

1) Scholl. Dion. Thr. 780, 16. ἔγραφον τὸ σ καὶ δ ἀντὶ τοῦ ζ, ὥσπερ καὶ γῆν ἐπίρριπτον παρὰ Λακεδαιμόνιαι. — Et. M. 412. in. τὸ ζ διαλύουσαν οἱ Λακεδαιμόνιοι εἰς σ καὶ δ. οἶον ζυγός σδυγός. ζευκτηῆρες σδευκτηῆρες. θερίζω θερίσδω. σφρίζω σφρίσδω. Θεόκρητος, cf. Et. Gud. 233, 6 et Scholl. Theocr. I, 3.

ditantur, ut ἀτιμάσδει in decreto contra Timotheum; μέσσω pro μείζω Plutarch. Lyc. c. 19, αἰγάσδει in cantilena Laconica (vid. Gr. C. 251 et intt.). At nunquam est in titulis, quorum etiam antiquiores, ut Amph. 1688, tabb. Heracl. et Brutt. ζ servant, nunquam apud Epicharmum, Sophronem vel Archimedes, denique nunquam in purioribus Doridis fontibus, qui omnes, Laconum et Megarensium dialectis exceptis, ζ nihil mutatum tenent. Itaque σδ pro ζ a lyricis et bucolicis poetis dialectos consilio miscentibus potius e Lesbiaca dialecto, cui hanc mutationem propriam esse vidimus, assumptum est, quos imitati sunt postea, qui puram Doridem parum gnari simulabant.

2) Meliore jure Dorienses ζ in δ mutare referuntur²⁾, exemplis θυγόν pro ζυγόν et δωμός pro ζωμός allatis. Sed ea ipsa et Boeoticae dialecti comparatio (L. I §. 37) primum docent, initiale tantum ζ ita mutatum esse; deinde non omnium Doriensium (quorum plerique ζ ubique retinuerunt) is mos est, sed solorum Laconum, quibus haud pauca cum Boeotis communia sunt. Nam et alio testimonio Λεύς pro Ζεύς Laconicum esse discimus³⁾ et ipsum δωμός certa emendatione in Laconico Épilycei Coralisci fragmento (vid. Append.) pro δώδεμος restitutum est. Jam Laconicas potius existimo quam Boeoticas eas Hesychii glossas, quae illam mutationem prae se ferunt, quoniam pauca Boeotica servavit, plurima Laconica: δᾶλον, ζῆλον — δατέν, ζητεῖν — δάγκλον (cod. δάγκολον), δρέπανον pro ζάγκλον. Quanquam in hac quidem voce ea mutatio non

2) Et. M. 316, 56. ἔδος παρὰ τὸ ἔζω κατὰ τροπὴν Δωρικὴν τοῦ ζ εἰς δ· οἷον ζυγόν θυγόν καὶ ζωμός δωμός. Praeterea ea mutatione Dorica abutuntur grammatici ad pessimas etymologias tutandas, ut Et. M. 370, 16. — 411 extr., ubi θυγόν commemoratur. — Et. G. 271, 28. — 471, 39, Scholl. II. β, 266, Eustath. 228, 25. Pessime etiam δ Dorice in ζ mutari dicitur Et. M. 22, 47.

3) Ann. Oxon. IV, 325, 24. Ζεύς παρὰ τοῖς Λάκωσι Λεύς λέγεται, cf. Hesych. Λεύς, Ζεύς.

solis Laconibus propria fuisse videtur, quum Zancle, urbs Sicula, in nummis *Λάνκλη* scribatur, vid. Mionn. Suppl. I p. 400. — Attamen ζ retentum est in glossis ceterum Laconica proprietate conspicuis *ζουγῶνερ* et *ζυγῶνερ* vid. §. 9, 2.

3) In mediis vocibus Doros ζ in δδ mutare referuntur 4), minus accurate, quoniam plerique ζ servabant. At Laconum eam mutationem fuisse, primum docent exempla in Lysistrata: *γυμνάδδομαι* 82, *μυσιδδω* pro *μυθίζω* 94. 1076, *ποτήδδει* pro *προσόςζει* 206, *ψιάδδω* 1302, *θυραδδω* et *καίδδω*, 1313, *παραμπυκιδδω* 1317. — Quae apud Hesychium ejus generis leguntur, omnia fere corrupta sunt. Ea partim ab ipso partim ab Hemsterhusio et aliis emendata collegit Valckenarius ad Roev. p. 77 et ad Adon. p. 277 seqq. Paulo certiora sunt haec:

Ἄδδα (cod. ἄδα), ἔνδεια· *Λάκωνες*. οὕτως Ἀριστοφάνης ἐν γλώσσαις pro ἄζη, ut etiam *αὐχμός* est egestas vid. Valck. Adon. p. 292. — Idem pro ἄδαλος, ἄσβολος scribi jubet ἄδδα, ἄσβολος i. e. ἄζη, *ἄδδαλέον* pro *ἀδάλαιον*, ξηρόν et ἄδδαγον, ξηρόν· *Λάκωνες*.

Ἀλφάδδει (cod. ἀλφαδεῖ), *εὐρίσκει*, vid. Hemst. in Auctar. ad I p. 253.

Ἐκπετριδδειν (cod. ἐκπετριάδειν), *παχύνειν* ἰμάτιον cf. *περιπεριρίζεσθαι*, *περικρούεσθαι*.

Θρυλιδδειν (cod. θρυλιδεῖν), *θρυλλεῖν*. Neque enim cum Ruhkenio et Valckenario *θρυλλιδδειν* scribere oportet.

Κωμάδδειν (cod. κωμαδεῖν), *ὀρχεῖσθαι*.

Λάδδοιτο, *λαμβάνοιτο* (cod. λαδοῖατο, *λαμβάνοιτο*, Mus. *λασδοῖατο*, *λαμβάνοιτο*, unde Valck. *λαδδοῖατο*) pro *λάζοιτο*.

Μουσιδδει (cod. μουσιαδδει), *λαλεῖ*, *ὀμιλεῖ* pro *μυθίζει*, aperte *Λακωνικάτατον*, vid. §. 7 et §. 18.

Μωιδδει vel *μωιδδει* (cod. μωιδει), *λαλεῖ*, ἄδει, et ipsum haud dubie Laconicum pro *μουσίζει* vid. §. 9.

4) Eustath. 226, 8 *ῥέδδω* pro *ῥέζειν* Doricum dicit et 1570, 12 *γυμνάδδω* Doricum et Aeolicum.

Πλαγιάδδοντες, οἱ γυμναζόμενοι ἐν τοῖς ἐφηβείοις. Ita corrigimus codicis lectionem *πλατελα*, δάοντες οἱ γ. τοῖς ἐφήβοις, quam *πλαγιάζειν* secundum Pollucem III, 155 sit *πάλαισμα* et *gymnasia* Spartaе potissimum ἐφηβεία vocata sint teste Pausania Lac. c. 14 et 20. Hemsterhusius in Auctar. ad II p. 974 voluit *πλατεϊάδδοντες* aut *πλατιάδδοντες*.

Προμάδδας (cod. *προμάλας*), *μάζας* προμεματωμένας (corrigitur *προμεμαγμένας*).

Συμβουάδδει (cod. *συμβουαδεῖ*), *ὑπερμαχεῖ*, *Λάκωνες*. A Laconico *βούα*, ἀγέλη descendere videtur *βουάζω*.

Σοάδδει (cod. *σωαλδεῖ*), *παραληρεῖ*. Ita correximus collata glossa *θοάζει*, *τρέχει*, *μίνεται*, nisi forte verius est *σουάδδει* pro *θυάζει*. Dialectus Laconica apparet.

Φαιρίδδειν, *σφαιρίζειν*, ubi σ abjectum Laconicam aut Boeoticam dialectum prodit.

Φουάδδει (cod. *φουαδδεῖ*), *σωμασιεῖ*, haud dubie Laconicum, vid. §. 18; vulgo sonaret *φουάζω*.

Ψιάδδειν, *παίζειν* ut in *Lysistrata*.

Plerasque ex his glossis Laconicas esse certum aut verisimillimum est, unde de reliquis conjecturam facere licet. Nam quod infinitivus saepius in $\bar{\omega}$ exit pro Laconico $\bar{\eta}$, facile vel glossographorum vel librariorum errori tribueris. Nec Boeotici quidquam intermixtum videtur nec Megarici.

4) Nam Megarenses quoque ζ in δδ mutasse docent in Aristophanis Acharnensibus v. 732 *μᾶδδαν* pro *μᾶζαν* (quod ipsum v. 735 in omnibus libris est) et 734 *χοῖδδετε* cum scholio ad priorem vocem ⁵⁾. Contra *φαντάζομαι* est v. 823, et in titulis neque servati neque mutati ζ exemplum reperitur. At Megarenses praeterea mitiore Doride utebantur, quare nescio an Aristophanes imitatus sit ru-

5) Scholl. Ach. 732. οἱ Μεγαρεῖς δὲ τρίπονοι τὸ ζ εἰς δύο δδ. Inde Suid. *μάζα*: οἱ δὲ Μεγαρεῖς *μάδδα* et Et. M. 573, 21. *μάδδα* ἀπὸ τοῦ *μάζα* Λωρικῶς.

diorem plebis elocutionem, a dialecto paullum cultiore, qualis in titulis esse solet, alienam.

5) Tarentini in verbis quibusdam ζ in σσ mutasse referuntur, ut σαλπίσσω, λακτίσσω, φράσσω⁶⁾. Quod quam recte praecipiat, nunc latet, quanquam Latina verba in isso inde manasse existimaveris, ut comissor, κωμάζω — Atticisso, Ἀττικίζω. Tabulae Heracleenses ζ nunquam ea ratione mutatum exhibent, contra servant in καρπίζομαι, ὀρίζω, τερμάζω. Idem Tarentini, ubi vulgo σσ in verbis est, ζ proferre referuntur, vid. §. 13, 3.

Vix recte se habent ea, quae ζ in ττ mutare videntur, ut βλιμάττομες Lys. 1164, quo spectare videtur Suidas βλιμάττομεν, ψηλαφῶμεν, ἐπιθυνοῦμεν; deinde ἀρμόττω, quod Doricum vocatur in Et. M. 144, 46; ἄττεσθαι, quo Sophronem pro διαίεσθαι usum esse Valckenarius ad Adon. p. 205. C putavit; Hesych. ἀγκυρίττει, μεταμέλειται Ἐρῆτες. At ἄττεσθαι potius Hermippi est, Attici poetae comici⁷⁾, nec minus ἀρμόττω unice Atticum est, vid. Lob. ad Phryn. p. 241; Cretica vero glossa obscurissima est. Itaque pro βλιμάττομες Brunckius recte βλιμάδδομες restituisse videtur.

Quod Pseudo-Herodianus ζ apud Siculos in σκ dissolvi refert⁸⁾, non credimus. De μασθός, quod Doricum dicitur pro μαζός, vid. §. 10, 7.

6) Heracl. ap. Eustath. 1654, 23. Ταραντῖνοι τὰ διὰ ζω λήγοντα βαρύτερα ῥήματα, ὃν ὁ παρακείμενος καὶ ὑπερσυντελικὸς διὰ τοῦ κάππα ἐκφέρονται, φραζόντων (sic) ἐν δυοὶ σίγμα· ὅσον σαλπίζω σαλπίσσω, λακτίζω λακτίσσω· οὕτω δὲ καὶ φράζω φράσσω, τὸ λέγω, cf. p. 824, 28 et Ann. Oxh. I, 62, 17, ubi eadem exempla.

7) Ann. Bekk. 452, 30. (Suid. s. v. ῥῆμα) ἄσμα· τὸ διάσμα. καὶ Σώφρων καὶ ἄττεσθαι, ὃ ἡμεῖς διαίεσθαι. μεταβολῇ τῶν δύο σσ εἰς τὸ ζ ἐγένετο In loco corrupto Hermippo ἄττεσθαι datum erat, quod apparet e p. 461, 26. ἄττεσθαι: ὃ ἡμεῖς διαίεσθαι Ἐρμιππος, cujus fragmentum additur. Sophron ἄσμα pro διάσμα habuisse videtur.

8) Herodian. in H. Ad. 206, b (Append. Et. Gud. 661, 41) φῶ φάζω καὶ Σικελικῇ διαλύσει τοῦ ζ εἰς σ καὶ π καὶ κατὰ διπλασιασμὸν

6) Pro initiali ξ Dorienses σκ habebant in σκίφος pro ξίφος teste grammatico 9), quod alii Aeolibus vindicant, vid. L. I §. 7, 5. Inde derivata leguntur apud Epicharmum 23. 29 σκιφύδρια et σκιφίας; Hesychius praeter illas voces etiam σκιφίζει dialecto non nominata affert 10). Sed ξίφος legitur Lysistr. 156.

De ζύν, quod rarius pro σύν scriptum reperitur, vid. §. 43. In nominativo declinationis tertiae σ pro ξ est in Italiotico βάννας pro άναξ (vid. §. 5, 4) et in κόις pro κόιξ, quod Pollux X, 174 Doricum vocat, adeo accusativum κόιν ex Epicharmo fr. 77 apponens.

De ψ pro σφ apud Syracusanos in ψίν pro σφίν etc. vid. §. 32, 9—11. Rhintho άσεκτος pro άφεκτος dixisse videtur (vid. Hesych. άσεκτος, αγαθός παρά Πίνθωνι Ταραντινω), de qua mutatione cf. L. I §. 7, 5.

§. 13.

De consonantibus geminatis.

1) Duplex σ, ubi vulgo simplex ponitur, ut in Lesbiaca dialecto, ita apud nonnullos Doriensium erat, Italiotas praesertim et Siceliotas. Nam et in tabulis Heraclensis leguntur ὄσσος, μέσσος (sed ἴσος vel ἕσος), ἔδασσάμεθα, ἔσσονται et apud Epicharmum 78. 96 ὄσσος, 82 τοσσαῦται. Deinde grammatici ἔσσειται, τελείσω et similia Siculis tribuunt; ὄσσος Doribus 1). Eodem refe-

Ἰωνικόν γέγονε πιφάσκω. Fortasse corrigendum est φῶ φάτῳ Σικελικῶς καὶ διαλύσει cf. §. 41.

9) Scholl. A II. α, 224. παρὰ τὸ σκίπτω σκίφος καὶ (leg. τὸ) ξίφος Δωρικῶς. — Et. M. 718, 11. σκίφος τὸ ξίφος διατρέσει τοῦ ξ εἰς κσ καὶ ἔπερθίσει. — Hesych σκίφος, ξίφος· οἱ μὲν τὸ ἐγχειρίδιον, ἄλλοι δὲ ἐπὶ τοῦ αἰδοίου.

10) Hesych. σκιφίας, εἶδος ἐχθύος. — Σκιφίζει, ξιφίζει· ἔστι δὲ σῆμα μαχαιρικῆς ὀρχήσεως. — Σκιφύδρια, εἶδος κογγυλίου.

1) Eustath. 655, 13 ex antiquo technico: λέγει δὲ καὶ Σικελικόν ἴνα τὸ ἔσσειται, οὐ μὲν Αἰολικόν· Σικελοὶ γάρ, φησι, διπλαῖουσιν ἐν

renda videtur antiquior Syracusarum appellatio *Συράκοσαι* sive *Συράκοσσαι*, vid. Boeckh. Nott. Critt. ad Pind. p. 375. Apud reliquos Dorienses nihil simile nunc reperitur praeterquam *Μεσσαμβριανοί* in titulo ejus urbis nr. 2053, c. De antiquioribus tamen titulis judicium minus certum est, quia in his simplex consona pro duplicata scribi solet, neque fere dubito, quin antiqua Doris in hac re nihil a Lesbiaca dialecto diversa fuerit, nisi quod in futuris et aoristis primis verborum in ζω pro duplici σσ illa ξ proferre solebat, vid. §. 11, 1. Quomodo illa duplicatio explicanda sit, diximus L. I §. 9.

2) Aliam rationem habet σ ante sequentem consonam duplicatum, qui mos quum ne ab Atticis quidem titulis absit (vid. Boeckh. ad C. I. nr. 25), maxime tamen in Doricis reperitur, ut *Ἀριστόδαμος* in antiquo Laconico nr. 13, *Ἀριστογείτων* in antiquo Delphico nr. 25, *Τελέστας* in antiquo Argolico nr. 166, *Ξερόμναστος* Anaph. 2478, *Ἀριστοκλήης* Herm. 1211, *Ἀσσιτυτέλης* nr. 2670, *προϊστάσθω* Ross. Phoc. 74, a, *προσσιάντος*, *καταδουλιξάσθω*, *ἔσσιω* et *ἔσσιωσαν* ibid. 81, in recenti Laconico 1306 *σεβασστός*, *ἄριστος*, *κόσσμος*, *Ἀβάσκαντος*. Nulla tamen constantia in hac re usi sunt, ita ut in iisdem titulis simillimae voces uno σ scriptae sint. Plerique tituli Dorici vulgarem rationem servant. Boeckhius l. l. suspicatur, hac scribendi ratione pinguiorem quendam sonum exprimi, ut apud nos *schwarz* ortum est e *swarz* et a multis *Schtein* pronuntiatur pro *Stein*, et eum ipsum sonum literae San proprium fuisse.

3). Duplex σσ, quod vulgo est, Dores retinent, ut *θάλασσα*, *πράσσω*. Nam corruptum esse *ἐπιθαλάττιον*

τοῖς τοιοῦτοις τὸ σ̄. Et. M. 381, 24. οἱ γὰρ Σικελοὶ τὰ ἀπὸ μελλόντων ἤματα προηγουμένων βραχέων φωνηέντων διπλασιάζουσι τὸ σ̄ τελέσσω λέγοντες, cf. Phavor. Ecl. 286, 24, qui *λοισσάμενοι* Doricum et Aeolicum vocat. — Greg. C. 299. *χρῶνται δὲ καὶ διπλασιασμῶ τῶν αὐτῶν συμφώνων ὡς οἱ Αἰολεῖς, ὅτι, ὀππόθεν, ὄσσον*, cf. Meerm. 656, J. Gr. 242, b.

Epich. 68, vel Epicharmae fabulae *Γᾶ καὶ Θάλασσα* inscriptio evincit. Male apud Sophr. 65 Valckenarius pro corrupto *μάθον* e conjectura scripsit *ἔματτον*. Nec recte Siceliotae (Epicharmus spectatur) *καρδιώττω* dixisse perhibentur²⁾, qui potius cum Hippocrate *καρδιώσω* pronuntiarunt, vid. Franz. ad Erotian. p. 195. Nec melius se habet Hesychii glossa *κίττωρ* (corrigit *κατόρ*), ὁ κίττος: *Λάκωνες* pro vulgari *κισσός*, ubi potius ὁ κίστος corrigendum ducimus, vid. infr. nr. 4. De *τέτορες* (non *τίττορες*) pro *τέσσαρες* vid. §. 34.

Tarentini verba vulgo in *σω* exeuntia in *ζω* terminare dicuntur³⁾, ut *πλάζω*, *ἀνάζω* pro *πλάσσω* (*πλήσσω*?), *ἀνάσσω*. Qua mutatione quum in nonnullis saltem verbis Lesbios usos esse constet (vid. L. I §. 7, 2), aliquantum dubito an eadem non recte Tarentinis tribuatur et fortasse e contraria mutatione *τοῦ ζ εἰς σο* (vid. §. 11, 5), ut solent grammatici, ficta sit.

Mirum est *διαφυλάδων*, quod Boeckhius in Cretico titulo Vaxiorum nr. 3050, 18 meliorem auctoritatem sequutus recepit, et *διαφυλάδεν*, quod ibidem l. 11 probabili conjectura restituit, pro *διαφυλάσσω*, *διαφυλάσσειν*.

4) Lesbiam mutarum *π* et *τ* geminationem (L. I

2) Phot. Lex. et Suid. *καρδιώττειν*: τὴν καρδίαν ἀλγεῖν Σικελιώται, ὃ ἡμεῖς βουλιμιᾶν. Ἀπολλόδωρος ἐν ε' περὶ Ἐπιχάρμου τοὺς Σικελιώτας φησὶ τὸ τὸν στόμαχον ἐπιδάκνεισθαι ὑπὸ λιμοῦ καρδιώττειν λέγειν, ὕπερ βουλιμιᾶν λέγει Ξενοφῶν. — Poll. II, 217. *καρδιώττειν* οὕτω δὲ Δωριεῖς τὸ παρὰ Ξενοφῶντι βουλιμιᾶν καλοῦσιν.

3) Eustath. 1654, 27 ex Heraclide: Ταραντινοὶ τὰ παρ' ἡμῶν διὰ δύο σίγμα ἔμπαλιν διὰ τοῦ ζ προφέρουσι· τὸ γὰρ πλάσσω πλάζω λέγουσι καὶ τὸ ἀνάσσω ἀνάζω, cf. 824, 28 et Ann. Oxx. I, 62, 17, ubi praeterea *σιζω* Tarentina hac mutatione ex Aeolico *νίσσω* pro *νίπτω* ortum dicitur. Eadem explicantur *νίζω* Et. M. 605, 43, *μέζων* pro *μέσων* Ann. Oxx. I, 274, 20, unde corrigas Et. G. 384, 3. Dorica vocatur Et. M. 104, 13 et 573, 25, Et. G. 55, 36. Confusa sunt, quae traduntur Et. M. 124, 22. *νίπτω* κατὰ τροπὴν Δωρικὴν γίνεται *νίζω*· οἱ γὰρ Δωριεῖς τὰ εἰς *πτω* ῥήματα ποτὲ μὲν εἰς ζ τρέπουσι, ποτὲ δὲ εἰς β' *σσ*.

§. 9) in ὄτι, ὑπόθεν grammatici vix recte Doricae dialecto tribuunt²⁾, quum nunquam in purioribus fontibus reperiatur. — Nec magis ea liquidarum duplicatio, qua Lesbiaca dialectus insignis est, Doricae communis erat, quanquam Choeroboscus Ann. Ox. II, 210, 19 aperto errore ἐρατεινός, ποθεινός Doribus tribuit. Contra apud Dorienses, praecipue apud Lacones, Tarentinos, Cretenses geminae et liquidae et mutae aliquoties altera e duabus consonis alteri assimilata ortae sunt. Praepositionibus exceptis (vid. §. 43) haec exempla reperiuntur:

λλ pro πλ in ἀλλανής, ἀσφαλής· Λάκωνες Hesych. i. e. ἀπλανής. Aliam rationem habet Doricum adverbium καλλά pro καλώς (Apoll. de adv. 565, 13 vid. L. I §. 8 not. 51), quod cum καλλίων, κάλλιστος ita cohaeret, ut ἦκα cum ἦσων, ἦκιστος et κάρτα cum κάρτιστος. Metri causa Epicharmum fr. 25. 49 συκαλλίς pro συκαλίς scripsisse dicit Athenaeus III, 65 C; neque aliter elocutio anceps erat inter κορυδαλίς et κορυδαλλίς (Arcadius p. 31, 18 et συκαλλίς et κορυδαλλίς geminum λ habere testatur), ἔλλοψ et ἔλοψ (Epich. 48 ἔλοπα) etc.

μμ pro γμ in πούμμα (editum est ποῦμμα), ἡ τῆς χειρὸς πυγμῆ Hesych., quod Laconicum esse proditur v in ου mutato.

ρρ pro ρσ in χέρρον (cod. χέρρωνα), τὴν χερσὸν γῆν· Λάκωνες Hesych. sicuti Attici, Ὀρρήπιος in epigrammate Megarico nr. 1050, qui vulgo Ὀρσιπιος vocatur vid. Boeckh., θαρρέϊ Epich. 153 pro θαρρεῖ, Τυραν' i. e. Τυρράν' ex antiqua orthographia pro Τυρσηνά in galca Hieronis C. I. nr. 16, πυρρόος Theocr. pro πυρρός, κόρρα pro κόρη (ut Attice κόρη) Theocr. XIV, 34, quae vox apud Alcmanem fr. 70 Schn. κάρρα sonare videtur⁴⁾, cf. §. 16. Neque valde diversam originem ha-

4) Quum apud Herod. π. μ. λ. 44, 10 legatur: τῷ δὲ σκομύνθια κατ' ἄν κάρραν μάβως ἐπίαζε, jam olim κατὰν κάρραν pro κατὰ τὴν κόρησιν esse iudicavimus, in reliquis falsi. Nunc suspicamur:

τῷ δὲ σκόλλων θεὰ κατὰν κάρραν μαλακῶς ἐπίαζε.

bet Doricum *κάρρων* i. e. *κρείσσων*⁵⁾, quippe e *καρτίων*, *κάρσων* natum. Legitur apud Alemanem fr. 54 (83), Epich. 115, Sophr. 15, in Dorico frustulo incerti auctoris Et. M. 492, 38 (vid. §. 20), in dictis Laconicis Plutarch. Lyc. c. 25 et Lysand. c. 26 atque cantilena Laconica Lyc. c. 21, postremo in fragmentis Pseudo-Pythagoricis Archytae Stob. Flor. XLIII, 134 et Append. p. 47. 48 Gaisf., Aresae Ecl. I, 52, 23 etc.

δδ pro ζ, de cuius mutationis apud Lacones usu in §. 11 vidimus, item e σδ natum videri in L. I §. 37, 4 monuimus.

ιι pro σι, ut Boeotorum ita Laconum et Tarentinorum erat in nonnullis, quo pertinent Laconicum *βετιόν* sive *βεσιόν* pro *έσιόν* vid. §. 5, 4, deinde, si recte emendamus, *κίττορ*, *ό κίστος* *Λάκωνες* (cod. *κίττεορ*, *δ κιστός*) Hesych., quod imitatur Decr. in Timoth. in *έτταν* pro *ές τάν*. Laconica praeterea procul dubio Hesychii glossa *άττασι* (cod. *άττασια*), *άνάσιθησι*, quod in vulgari Doride sonaret *άνσαθι*, unde primum *άστασι*, deinde *άττασι* factum est. Tarentinis hanc mutationem vindicat Hesychii glossa *Άφραττος*, *ή Έκάτη παρά Ταραντινοίς* i. e. *άφραστος*. Postremo Laconica potius habuerim quam Boeotica, quae dialecto non nominata apud eundem leguntur: *έττια*, *έσιτια* et *έττασαν* (ut *έττακαν* correxi- mus), *έστησαν*, nec minus *ήτθαι*, *καθίσαι*, quomodo nunc cum Valckenario pro *ήθαι* corrigere malumus. — Quod in titulo Issensi 1834 Boeckhius *πεντακαττίδι* scribi jubet a *πεντάκαττος* pro *πεντίκιστος*, probari nequit, vid. §. 34.

ιι pro κι est in nomine Creticae urbis *Αύττος* pro *Αύκτος*, vid. Strab. X p. 729, Eustath. p. 313, Spitzn. ad II. β, 647.

Licet etiam *καί τάν* corrigere. Fortasse poëta de Thetide loquitur et de Achille, qui Spercheo fluvio capillum alebat, vid. de *σκόλλυς* Poll. II, 30 et Et. M. 120, 26.

5) Memnon in Phot. Bibl. p. 716, ubi Chamaeleo utitur Dorico proverbio *Έρωκλής κάρρων*, addit: *κάρρων δέ ό ισχυρότερος παρά Λοκρεΐων*.

κx pro σx in ἀκρόρ, ἀσκός· Λάκωνες Hesych. et διδάκκει pro διδάσκει in Decr. in Timoth. Fortasse etiam κακκός, ὁ μικρός· δάκτυλος Hesych. pro κασκός Laconicum est. — Doricum ὄκκα e ὄκα κα natam est, vid. §. 45. Vox μικκός, qua saepius Theocritus utitur, praeterea Moschus, Callimachus et epigrammatographi vid. Valck. ad Phoen. p. 350, ab Aelio Dionysio ap. Eustath. 217, 29 Ionica dicitur pro μικρός, ab Eustathio p. 610, 24 Aeolica. Nos eam cum μικρός cognatam putamus, non dialecto diversam. Σάκκος Doricum dicitur, σάκος Atticum a Phrynicho p. 257, scriptorum Atticorum usu addicente, vid. Meinek. ad Comic. Graec. IV p. 102. Illud legitur Acharn. 711.

ππ pro μπ est in vici Laconici nomine Γλυππία Paus. III c. 20 pro Γλυμπία, et Cretici oppidi Λάμπα sive Λάππα, vid. Hoeck. Cret. I p. 387, Boeckh. ad C. I. nr. 2584.

Ceterum in hoc assimilationis genere nullam constantiam fuisse satis docentur duplices formae βεστόν et βετάν, Γλυμπία et Γλυππία, Λύκτος et Λύττος.

§. 14.

De νσ apud Argivos et Cretes servatis.

1) Quam pleraeque Graecae linguae dialecti rarissime ν ante sequens σ tolerant, Doriensium tamen Argivi et Cretes saepe νσ habuisse referuntur ¹⁾, cujus pro-

1) Apoll. de synt. 313, 20. τὸ σ τοῦ ν οὐ προηγείται, ἀνάγκη μέντοι, ὡς γε παρ' Ἀργείοις παμπολύς ἐστὶν ἡ τοιαύτη εἰνταξίς, h. e. nunquam apud Graecos reperitur σν, saepe apud Argivos νσ. — Eustath. 722, 58 ad II. θ, 448 de ν. I. οὐ μέντον pro οὐ μέντοι ex Heraclidē: οὐ μέντον Ἀργείων καὶ Κρητῶν γλώσσης, οἱ πολλοὶς ἐαιροῦντές, φησί, τὸ ἰ ἐνάττουσι τὸ ν, τὴν εἰς πρόθεσιν ἐνς λέγοντες καὶ τὸ τιθεὶς τιθένες, οἷς ὅμοιον καὶ τὸ σπεῖδω σπένδω καὶ τὸ οὐ μέντοι οὐ μέντος καὶ το αἰεὶ αἰέν. Σικελοὶ μένται, φησὶν, ἔμπαλι τὸ ἰ ἀντὶ τοῦ ν τάττουσι, τὸ ἐνδόν ἐνδοὶ λέγοντες ἢ ἐνδοὶ περισπωμένως, καὶ Ὀμηρος εἰνόων-

prietatis exempla apponuntur *ένς* et *τιθένς* pro *εις* et *τιθείς*. Alia accedunt e titulis Creticis Vaxiorum nr. 3050 et Latiorum 3058, ubi Boeckhii meliorum apographorum auctoritatem perperam neglexit. Primum nr. 3050 l. 7 pro *πάσας*, quod Boeckhii Chishullum, nullius fidei hominem, secutus recepit, Sherardus praebet *πένσας*; ibid. l. 14 pro *τούς* apud Chish. et Boeckh. a Sherardo *τώνς* accipiendam est; l. 16 pro *ύπαρχούσας* Ch. B., quum Sher. *ύπαρχοντας* tradat, *ύπαρχόνσας* scribi oportet; nec minus l. 5 pro *πρειγευτάς* Ch. B. e Sherardi *πρευγατια* . . . legendum est *πρειγευτάνς* altero titulo nr. 3058 docente. Nam in hoc l. 4 pro *πρειγευτάς* Ch. B. in Hesselii accuratior apographo est *πρειγευτάνς*; deinde l. 7 ex Hesselii *ύπαρχονσ* . . ., Sherardi *ύπαρχοντ* . . . non *ύπαρχούσας* cum Boeckhio scribendum est; sed *ύπαρχόνσας*, nec minus l. 16, ubi Boeckhii ex Hesselio *τώνς*, Sherardus *τούς* habet, *τόνς* suspicari licet. In neutro tamen titulo *ένς* legitur; sed nr. 3050 l. 23 *εις* Ch., *ές* Sh., l. 11 *εις* sine v. l. et nr. 3058 l. 10 *ές* Sh. Hess. Quod non lapicidae Teji culpa factam videtur, sed dialecti inconstantia, antiquiorem ejus voculae formam ea aetate respicientis. Idem consonantium concursus praeterea reperitur in nomine Cretici oppidi *Πριάνσιος*, quomodo scriptum est in C. I. nr. 2556 et nummis, quum praeterea, nisi diversa loca significari credis, *Πρίασιος*,

χις αντί του *ένάνυχις* ταύτα ό *Ηρακλειδης*, έξ *ών* στομοϋνται *πῆ* μέν οι *λέγοντες*, *τρέπισθαι* τὸ *ι* εἰς *ν* *Αργολικῶς* καὶ *Κρητικῶς* ἐν τῷ αἰεὶ αἰέν, *πῆ* δὲ οἱ τὸ *ανάπαλιν* κατὰ τοὺς *Σικελούς*. — Pseudo-Herodian. in H. Ad. 204, b. ἐκ τοῦ *σπίδω* γέγονε κατ' *Αργίους* καὶ *Κρήτας* ἀφαιρέσει τοῦ *ι* τῆς *εἰ* διφθόγγου καὶ προσόδῳ τοῦ *ν* *σπένδω* οὔτοι γάρ πολλαῖς ἐξαιροῦντες τὸ *ι* τάττουσι τὸ *ν* καὶ τὴν μέν εἰς πρόθεσιν ἐν (leg. *ένς* e MS. Leid. ap. Koen. ad Greg. p. 355) *λέγονσι* καὶ τὸ *τιθείς* *τιθένς*. οὕτως οὖν καὶ τὸ *σπίδω* *σπένδω*. — Aequè in Ann. Ox. I, 137, 28 et Et. M. 302, 2 (corrupte et mutilate Et. G. 168, 51) *εἰ* v. *εἰνατός* Argivi *ι* in *ν* mutare dicuntur ut *σπένδω* et *αἰέν*, contra Siculi *ν* in *ι* ut *εἰνάινυχις*, *ἔδοι*; de Siculis item Eustath. 223, 26 ad *εἰνατός*.

Πραῖσος, Πραῖσος reperiuntur, vid. Hœck. Cret. I p. 413, Boeckh. ad C. I. II p. 405. — De Argivorum hac consuetudine ex inscriptionibus nihil discimus neque ejus vestigium servatum est in foedere Argivorum Thueyd. V, 79, ubi *δικας, ἴσας, ὁμοίως, Λακεδαιμόνιος, Ἀργείως* leguntur reconditiore Argivæ dialecti proprietate ipsius, nisi fallor, scriptoris vitio deleta; sed non alienum est Argolicæ urbis nomen *Τίρονς* cf. Hephaest. p. 3, 10.

2) Hinc factum est, ut Heraclide duce grammatici¹⁾, exempla *ἐνς* et *τιθὲνς* pro *εἰς* et *τιθείς* maxime respicientes, Argivos *ι* in *ν* mutasse docerent atque ab iis *σπένδω* pro *σπείδω* (quod propter futurum *σπείσω* antiquius putabant), *αἰέν* pro *αἰεί*, *οὐ μέντοι* pro *οὐ μέντοι* derivarent, contra a Siculis per inversam mutationem *ἐνδοῖ* pro *ἐνδον*, *εἰνάνυχες* pro *ἐνάνυχες*, quæ omnia vel vulgaria sunt vel HomERICA, excepto Syracusano *ἐνδοῖ* (vid. §. 44), unde Siculorum illa mutatio ficta est. Jam vero Etymologica s. v. *ἀργεννήσι* Rheginis tribuunt *ι* in *ν* mutatum ut *σπένδια*, *ἐνδόν*, *ἐρεβεννός* pro *σπείδω*, *ἐνδοί*, *ἐρεβεννός*, Siculis vero *σπείδω* et *οὐ μέντοι* pro *σπένδω* et *οὐ μέντοι*²⁾. Quæ, quanquam aliquantulum confusa et turbata, ita tamen reliquis grammaticorum testimoniis similia sunt, ut sine ulla dubitatione *Ῥηγίνων* nomen ex *Ἀργείων* corruptum esse affirmemus.

3) Iisdem Rheginis in Epimerismorum Homericorum loco reconditoris doctrinae pleno³⁾ tribuitur *μοῦσα* et

2) Et. M. 135, 47 (Et. G. 73, 44), Ann. Oxx. I, 31, 32: ἔθος τῆ τῶν Ῥηγίνων διαλέκτῳ τὸ *ι* τρέπει εἰς *ν*. τὸ γὰρ *σπείδω* σπένδω καὶ τὸ *ἐνδοί* ἐνδον καὶ τὸ *ἐρεβεννός* ἀπὸ τοῦ *ἐρεβος* ἐρεβεννός· οὕτως τὸ ἀργεῖος ἀργεννός· οἱ δὲ Σικελοὶ τὸ ἐναντίον· τὸ μὲν γὰρ σπένδω σπείδω λέγουσι καὶ τὸ οὐ μέντοι οὐ μέντοι.

3) Ann. Oxx. I, 278, 13. ἐκ τοῦ *μοῦσα* καὶ *μοῦσῶ* (leg. *μοῦσῶ*) ἔφημα παρὰ *Συρῆακουσίους*· Ῥηγῖνοι (leg. Ἀργεῖοι) δὲ λέγουσι *μοῦσα* (leg. *μόσσα*) *Αἰολεῖς* *μοῦσα*, ὃν ἔστι καὶ *Πίνδαρος*· Ἀττικοὶ δὲ καὶ Ἴωνες καὶ *Συρῆακουῖοι* *μοῦσα*· *Λακωνεῖς* *μῶσα*· καὶ οἱ μεταγενέστεροι *Λακωνεῖς* ἄντι τοῦ *σ* *μῶσα*. καὶ ἡ γενικὴ τῶν *πληθυντικῶν* *μοῦσῶν* (leg. *μοῦσῶν*) *παρὰ* *Λακωνῶν*· παρὰ δὲ *Σαπφοῖ* *μοῦσῶν* (fort. *μοῦσῶν*)· τὸ Ἰωνικὸν *μοῦσῶν*.

genitivus pluralis *μοισᾶν*, quarum formarum non altera solum sed utraque corrupta putanda est. Nam *μοῦσα* ibidem recte Atticis, Ionibus, Syracusanis datur, *μοισᾶν* vero Lesbicum esset, vid. L. I §. 10. Itaque, quum quatuor vocis formae *μοῦσα*, *μοῖσα*, *μῶσα*, *μῶα* praeter Rheginam illam enumerentur, quinta excogitari potest nulla praeterquam *μόνσα* et gen. pl. *μονσᾶν*, quam, eadem corruptela agnita, Argivam dictam fuisse persuasum habemus.

4) Vides igitur istam Argivorum et Cretensium proprietatem primum in nominativis tertiae declinationis, ut *ιδίης*, *Τίρυνς*, deinde in femininis participiorum et similium nominum, ut *ὑπάρχονσα*, *πάνσα*, *Μόνσα*; tum in accusativo plurali primae et secundae declinationis, ut *πρωγενιάνς*, *τόνς*; postremo in praepositione *ἐνς* et N.P. *Πριάνσιος*. Jam olim docuimus (L. I §. 10), antiquissimae linguae in his formis vestigia apparere; adde, quod ex antiquo *ἐνς* etiam hujus praepositionis forma *ἐν* pro *εἰς* in septentrionali Graecia prodire potuit, vid. L. I §. 54, 3 et infr. §. 43. Ceterum plerique Dorae, etiam Cretensium major pars, cum reliquis Graecis *ν* ante *σ* ejecto brevem vocalem antecedentem produxerunt, et severior quidem Doris cum Boeotis *ε* et *ο* in *η* et *ω*, mitior cum Ionibus et Atticis in *ει* et *ου*, vid. §. 20. In syllabis finalibus pars Doriensium brevem vocalem reliquit vid. §. 21.

§. 15.

De aliis consonantium conjunctionibus.

1) Muta cum muta pro simplici consona est in *γδοῦπος* pro *δοῦπος*, quod Epirotis tribuitur ab Heracleide ap. Eustath. 1722, 44 et in *πτόλεμος*, quod legitur in Cret. 2554, 197, quum vulgo Cypriorum esse

τὸ Βοιωτικὸν *μοισᾶν* (potius *μωσᾶν*). τὸ Ῥηγινὸν *μοισᾶν* (leg. Ἄργιον *μοισᾶν*).

referatur. Praeterea ubique, etiam in Creticis titulis, ut nr. 2555, πόλεμος legitur. Quo jure Eustathius p. 1385, 29 διχθα et τριχθα pro διχα et τριχα Doridi assignet, ignoramus.

Pro κήσασθαι Doriensium pars, maxime Italiotae dicebant πᾶσασθαι (perf. πεπᾶσθαι), quod verbum legitur apud Pindarum P. VIII, 76 et fr. 72, Theocr. X, 32. XV, 90 et saepe apud Pseudopythagoreos; descendunt inde πᾶμα, Italicum παμῶχος¹⁾, παμωχεῖν tabb. Heracl. B. 14, I, 120 et Hesych., vid. infr. §. 20, ἐστρωπᾶμων, οἴκου δεσπότης apud Dores et Aeoles secundum Poll. I, 75. X, 20. Sed eadem stirpe etiam scriptores non Dorici usi sunt, ut Xenophon (vid. Valck. ad Ammon. p. 187 et ad Adon. p. 383), nec litterarum mutationem agnoscimus, sed diversam radicem ejusdem significationis, quae maxime haesit apud Dores et Aeoles cf. L. I. §. 47, 3.

2) Μῆτα cum liquida mutatur in his:

κλίβανος Doriensium esse dicitur pro κριβανος a Choerob. Oxy. II, 226, 26. At Athenaeus et κριβανίτας, et κλιβανίτας, affert a Sophrone fr. 5, 6, ex Epicharmo κριβανίτης, neque κλίβανος Doribus proprium est, vid. Lobeck. ad Phryn. p. 179.

γλέφαρον pro βλέφαρον Eustath. 1534, 63 Doricum vocat Pindaro auctore usus; γλάχων pro Attico βλήχων (vid. Greg. C. p. 40) est apud Theocritum V, 56.

ἀγλευκῆς pro Homericο ἀδευκῆς Siculorum esse dicitur et a Rhinthone²⁾ atque Epicharmo fr. 168 usurpa-

1) Scholl. A. D. II. δ, 437. πάματα (Scholl. L. πάμματα) γὰρ καλεῖται παρὰ Δωριεῦσι τὰ κήματα καὶ πάσασθαι τὸ κήσασθαι ἐκτενομένον τῷ α̅. Item Et. G. 474, 30 et fere Eustath. 493 extr., qui recte dicit μ duplicatum non esse Doricum cf. L. I §. 8, 9. — Hesych. παμωχίωχ (ita scribendum pro παμμοχιῶν), κερτημένος — παμῶχος (vulg. πάμωχος), ὁ κύριος Ἴταλοι. καὶ ἡ δεκάς. Aperte Pythagorei δεκάδα inter alias appellationes (cf. Boeckh. Phil. p. 141. 146) etiam παμῶχων i. e. κύριον appellaverant.

2) Suid. ἀγλευκῆς τὸ ἀηδῆς. Ξενοφῶν εἶρηκεν ἐν τῷ Οἰονομακῷ.

tum esse traditur. Idem Laconum erat, quum apud Hesychium ἀγλευκέρ, ἀηδής (pro αἰλός) Λάκωνες verissime a Valekenario emendatum sit. Eadem tamen voce etiam Xenophon, Hippocrates, alii usi sunt. Contra δεῦκος apud Aetolos τὸ γλυκύ fuisse in Scholl. Nic. Ther. 625 traditur. Utrumque, et γλεῦκος et δεῦκος ex antiquo δλεῦκος natum esse, Latinum dulcis docet.

κλάγος (ut recte pro κλάγγος scribi jusserunt), γάλα Κρητες Hesych. est pro antiquo γλάγος vel potius pro antiquissimo μλάγος cf. Pott. I p. 236.

δρόφος pro γνόφος Doricum esse fertur, vid. §. 10, 2. Simile est ἀδρόν, ἀγρόν Κρητες, nisi et hoc et Creticum nomen Ἀριάδνη potius ab ἀδείν derivanda sunt.

ἴδμεν et κεκαδμένος Eustathio perperam sunt Dorica p. 214, 22, nempe propter Pindaricum usum.

3) Sigma cum muta in fronte vocabulorum has mutationes patiuntur:

σπ pro στ est in σπάδιον pro στάδιον (cf. spatium), quod quam Doricum vocetur a J. Gr. 243, b, Gr. C. 364, Meerm. 659, (cf. Hesych. σπάδιον, στάδιον) in antiquo epigrammate Argivo C. I. nr. 17 et Ross. nr. 55, pro .παδιον feliciter ab Od. Muellero restitutum est in Ephem. Gotting. 1836 p. 1152. Item in Lysistr. 173 pro absurdo σποδᾶς pridem rescripseram σπολάς i. e. στολάς, in quod etiam Bergkium nostrum incidisse gaudeo, vid. Mus. Rheñ. 1841 p. 94. Igitur σπολά pro στολή non minus Laconicum est quam Lesbiacum cf. L. I §. 6, 1.

σκ et σφ apud Lacones haud raro σ abjiciunt. Talia sunt κυρσάνιον pro σκυρθάνιον vid. §. 7, 1, κούτάλα pro σκυτάλη, quod quam Doricum esse referatur in Etym. Par. ad Greg. C. p. 388, haud dubie est Laconicum, ut docent υ in ου mutatum et nota σκυτάλα Λακωνικά Lysistr. 991. Non minus Laconum est φίν pro σφίν §. 32, 10, unde Laconicae judicatae sunt Hesychii glossae

δοκεῖ δὲ ξενικὸν ὄνομα Σικελικόν. Πόλυ γούν ἐστὶ πάλιν παρὰ τῷ Πινθωνί. —

φαιρίθδειν, σφαιρίζειν et φαιρωτήρ, σκύτος pro σφαιρωτήρ, quibus addere licet κάφα, λουτήρ cf. σκαφαί, ὄσποκλύνια. — Contra Syracusanos dixisse σπυρός pro πυρός testatur Et. M. 724, 33 cf. Ann. Oxx. I, 362, 18 et Hesych. σπυρούς, πυρούς. Idem pro σφίν et σφέ proferebant ψίν et ψέ vid. §. 32. 10. 11.

Ante μ abjectum est σ in μύραϊνα pro σμύραϊνα Epich. 53, et apud Sophronem vid. Athen. VII, 312. C.

4) Saepe grammatici testantur de λ ante τ et θ, a Doriensibus in ν mutato³⁾ et exempla afferunt βέντιον, βέντιστος, φίντατος, ἦνθεν, δέντα, κέντο, Pindaricum N.P. Φίντις, Alcmanicum κέντο pro κέλετο fr. 117 W. Nunc in purioribus Doricae dialecti fontibus nullum exemplum legitur praeter φίνταται Epich. 31; nam N.P. Φιντίας, quod et apud Siculos frequentatur et est in tabb. Heracl., non certius quam Pindaricum Φίντις a φίλος derivatur, quum nomina Φιλτίας et Φίλις apud reliquos Graecos non reperiantur. Saepe apud Theocritum ἐνθεῖν legitur, βέντιστος V, 76. Contra in tabb. Heracl. I, 121 est βέλτισια, in cantilena Laconica Schneidew. Del. p. 463 βέλτιον, in Lysistrata ἔλσοιμι, ἔλση etc. pro ἔλθοιμι (in Hesychii glossa ἔνσων, ἔλκων Reiskii correctio ἐνσών, ἔλθών incertior est)

3) Scholl. Theocr. I, 77. τὸ λ εἰς τὸ ν τρέπουσιν οἱ Δωρικῆ οὐ πάντοτε, ἀλλ' ὅταν αὐτῷ τὸ θ ἢ τὸ τ ἐπιφέρηται· οἷον βέλτιστος βέντιστος, φίλτατος φίντατος· οὕτως οὖν καὶ τὸ ἦνθ' Ἑρμῆς. Eadem praecipiant Scholl. Pind. Ol. VI, 37 ad Φίντις. Heraclides ap. Eust. 756, 30 affert φίντατος, ἦνθεν, Φίντις, γέντο, κέντο ex Alcmane cf. 1648, 4. De γέντο, quod male huc trahitur (vid. L. I §. 11, 1), praeterea Eustath. 918, 28, Herod. in H. Ad. 205, b, Et. Or. 42, 13, Et. M. 226, 10. — J. Gr. 243, b, Greg. C. 354 et 197, Meerm. 658 Dorica dicunt βέντιον et ἦνθεν. — Et. M. 503, 48. Κένται· ἐστὶ διαλέκτου· ὡς γὰρ τὸ παρ' ἡμῶν φίλτατος φίντατος καὶ δέντα δέντα (num βέλτιον βέντιον?)· οὕτως κέλται κένται. De his paullulum dubito. Nam aut ad Alcmanicum κέντο pertinere possunt aut ad κένσαι, quod quum Hesychius per κελεῦσαι interpretetur, apparet fuisse, qui Homericum κένσαι pro κέλσαι positum a κέλω, κέλωμαι derivarent.

et Creticum est *εὐθεῖν* pro *ἐλθεῖν* vid. nr. 5. Quare neque apud Epicharmum fr. 126 *ἦλθεν* et *ἀπηλθεν*, neque in Chelidonismo Rhodio *ἦλθ' ἦλθε*, neque apud Timocreonem *ἐλθεῖν* etc. mutare audemus. Hoc enim certum est, eam mutationem non omnibus Doriensibus communem fuisse; dubiam est, num apud Siculos constanti usu frequentata sit.

5) Cretes λ ante sequentes consonas in υ mutarunt, ut docent glossae Creticae Hesychii: *αὐκάν*, *ἀλκάν* — *αὐκύονα*, *ἀλκύονα* — *αὔμα* (vulg. *αῦμα*) *ἄλμη* — *αὔσορ*, *ἄσορ* — *θεύγεσθαι*, *θέλγεσθαι* et simillimae, quae dialecti indice carent, *αὐγεῖν*, *ἀλγεῖν* et *εὐθεῖν*, *ἐλθεῖν*. In titulis Creticis nullum hujus mutationis vestigium reperitur, neque tamen quidquam, quod contra sit praeter *Ἀθαναίαν Σαλμωνίαν* nr. 2555; promontorium Creticum a scriptoribus modo *Σαλμώνιον* modo *Σαμώνιον* appellatur, vid. Hoeck. Cret. I p. 427.

6) Simili modo consonans in vocalem abiit in Cretico *πρέιγυς* pro *πρέσβυς*. Nam alii Doriensium dixerunt *πρέιγυς* 4) (cf. Lat. *priscus*), unde et per metathesin *σπέργυς* factum est et apud Cretenses *πρέιγυς*, cujus derivata in titulis haec leguntur: *πρέιγιστος* nr. 2554, 59 (*πρήγιστος* in titulo valde recenti nr. 2562), *πρειγήια* et *πρέιγεια* nr. 2556, *πρειγευταί* 3050. 3051. 3058. In reliquis Tejo-Creticis est *πρεσβευταί*, incertum an lapicidarum culpa. Idem est in Herm. 1193, *πρεσβέες* in Agrig., *πρεσβ* . . . in nr. 2670.

Siculos ν in ι mutare grammatici tradunt (vid. §. 14) id quod ex unica voce *ἐνδοῖ* pro *ἐνδον* collegerunt, de qua dicemus §. 44. Alienum est a Doride νσ Lesbiano more in ις mutatum (vid. L. I §. 10); nam male Greg. C. 246 *μοῖσα* Doricum dicit, Eustath. 1913, 32 *μοῖσα* et *τύπτοισα*

4) Choerob. Bekk. 1413. *πρέσβυς* — *παρὰ τοῖς Δωριεῖσι κατὰ τροπὴν τοῦ β̄ εἰς τὸ γ̄ εἴρηται πρέιγυς πρέιγυς*. — Et. M. 723, 17. *σπέργυς παρὰ τὸ πρέσβυς, τροπῇ τοῦ β̄ εἰς γ̄ πρέιγυς καὶ ὑπερθεῖται σπέργυς. περὶ παθῶν*. — Hesych. *σπέργυς, πρέσβυς*.

Dorica vel Aeolica, ejus generis non leguntur nisi apud poetas Doricam dialectum Aeolica temperantes, Alcmanem, Pindarum, Bucolicos etc. — De Cretico oppido *Πριάνσιος* sive *Πριαισιος* supra vidimus.

Vocalis pro consona est etiam in *θείκελος*, Lysistr. 1252 pro *θέσκελος*, quod ipsum nuper Dindorfius restituit; recte, opinor.

E contrario consona pro vocali est in *ἀγρέω*, quod pro *αίρέω* non minus apud Dorienses quam apud Aeoles (L. I §. 11, 2 et §. 36, 5) fuisse videtur. Nam Lacorum sunt *ἱππαγρέται* Eust. 727, 24 et *ἀγρετήματα* Hesych., Coorum *ἀγρεταί* Hesych. Praeterea recens titulus nr. 1395, in quo *ἀγρετεύσας*, Boeckhio Laconicus videtur.

7) Concursus consonantium a plerisque Doriensium, ut ab Ionibus, Atticis, Boeotis altero ejecto evitatus est et brevis vocalis antecedens producta, ubi antiquior lingua *νσ* habuerat, ut *μούσα* vel *μῶσα* pro *μόνσα*, vid. §. 20. Simile quid factum est in Cretica Hesychii glossa *πήριξ*, *πίριξις* et Laconica *Πηρεφόνηα*, *Περσεφόνηα*. — *Γίνομαι* et *γινώσκω* pro Atticis *γίνομαι* et *γινώσκω* semper in titulis leguntur, ut *γίνομαι* Amph. 1688, Ther. 2448, Rhod. 2525, b, Cret. 2555 et *γινώσκω* Cret. 2554, 2556 etc., illud praeterea apud Epicharmum fr. 95, hoc apud Sophronem fr. 84. Quare *γινώσκοντι* Epich. 4 et *γίγνεται* Acharn. 761 non videntur vere Dorica.

Praeterea consona excidit in *ἀδρι*, *ἀνδρι*: *Παμφύλιοι* Hesych., quocum compares, quae collegit Butt. Lexil. I, 131 seqq. Nam sicuti in *ἄμβροτος*, *ἡμβροτον* euphoniae gratia β interpositum est, in *βροτός*, *ἔβροτάζω* μ in β mutatum, ita in *ἀνδρι* δ insertum est, in Pamphylico *ἀδρι* ν in δ mutatum.

Nec male Greg. C. 213 *ἔσλος* pro *ἔσθλος* Doricum vocare videtur, Pindarum spectans (de cuius usu vide Boeckh. Nott. Critt. ad Ol. I, 99); certius de Aeolico usu constat, vid. L. I §. 11, 2.

Postremo *σκαῖπτον*, quo Pindarus utitur, Doricum dicitur a Greg. Cor. 462 cf. Scholl. Pind. Ol. I, 19, et

φοῦξ, φάαιξ Hesych. Laconicum est, vid. §. 9, 4 et cf. L. I §. 21, 9, ubi similia Aeolibus adscripta videbis.

Consonans inserta est in ἐμπροιατο Corc. 1840, cui Boeckhius non debebat vulgarem formam ἐπριοιτο substituere. Nam μ eadem ratione additum est, qua in πίμπλημι et πίμπρημι cf. §. 42.

8) Consonantes conjunctae φρ transponendo evitantur in δριφος pro δίφρος, quod Doricum esse dicunt⁵⁾ exemplo e Sophrone, ut videtur, allato fr. 38, unde δίφρος Sophr. 82 corrigendum esse videtur, et τράφος pro τάφος in tabb. Heracl. cf. Hesych. τράφος, τάφος (cod. τάφος) et intt. Aliud transpositionis genus est in κίρκος, quod secundum Joann. Gr. 243, b et Gr. C. 360 Doricum est pro κρικός, quanquam ne a vulgari quidem consuetudine alienum, et βάρφιστος, quod Gr. C. 337 propter Theocr. XV, 105 Doricum existimavit pro βράδιστος.

De vocalibus.

§. 16.

De α pro ε.

Dores α pro ε possuisse grammatici¹⁾ saepissime mo-
nent; paucis tamen vocabulis eum usum contineri, e reli-
quis fontibus apparet. Exempla magis minusve certa
haec sunt:

Ἀραμῆς¹⁾, de qua voce praeterea testatur Hero-

5) Et. M. 287, 5. δριφος Συρακούσιοι· φέρ' ὃ τὸν δριφον Hesych. δριφον (cod. δίφρον) τὸν δίφρον Ἀραμῆς καὶ Εὐστόχιος. J. Gr. 237, a τὸν δίφρον δριφον.

1) Vulgo hujus mutationis exempla afferuntur Ἀραμῆς et τράχω Et. M. 356, 9 — Et. G. 162, 13 — 197, 19 — 311, 9 — Ann. Oxx. I, 127, 9 — Choerob. Oxx. II, 212, 15 — Eustath. 940, 7 etc.: Ἀραμῆς et ἄτρος, J. Gr. 242, 8 et Greg. C. 302, 1 sola ἄτρος Et. M. 39, 55; — Et. G. 17, 23 — Ann. Oxx. II 3. et 288 — Choerob. Oxx. II, 232, 18. — Scholli. Theod. ap.

thianus π. μ. λ. 8; 23, legitur Amph. 1688, Corc. 1849, Epidaur. 1172; mensis Ἀρταμίτιος Cret. 3052, in vase Acrensi Mus. Rhen. IV p. 85 et in multis aliis titulis Siculis brevioribus apud Torzean. XV, 10 seqq.; Euboeae celeberrimum promontorium Ἀρταμίτιον vocatur Lysistr. 1251, unde ibid. v. 1262 jure Ἀρταμῆς rescripserunt pro Ἀρτεμῆς, quod libri praebent. Vulgaris tamen forma Ἀρτεμῆς in titulis paullo recentioribus vel incertioribus reperitur, ut Cret. 2554, Anaph. 2481; mensis Ἀρτεμίτιος Corc. 1845, promontorium Philistus teste Stephano de urbh. Ἀρτεμίτιον appellaverat ἴσως Δωρικῶς; postremo locus Dianae sacer in Acrensi titulo nr. 3-Goettl. Ἀρτεμίτιον vel Ἀρτεμίσιον scribitur.

Ἀπτερά Cretici oppidi nomen est in antiquioribus nummis vid. Mionn. Suppl. VI p. 304; quod in recentioribus et vulgo apud scriptores Ἀπτερα. Eadem forma usus est Dicaearchus, cui pro Ἀπταραῖαν non Ἀπτεραῖαν cum Hoeckio Cret. I p. 380 restituendum est sed Ἀπταραῖαν, et Hesychius s. v. Ἀπταρῆς; nec minus in Corc. 1840 pro Ἀπταραῖω, quod Boeckhiius in Ἀπταρῶν mutavit, eo libentius Ἀπταραῖω rescribes, quod in eodem titulo duo Phaestii et unus Cnossius nominantur.

ἄτερος praeter testimonia supra apposita ¹⁾ a grammaticis saepe ad explicandas formas Atticas ἄτερος et θάτερον erasi ortas adhibetur ²⁾. Legitur nunc in titulis incertioris lectionis Corc. 1845 l. 18 (ἕτερος l. 54), Cret. 2554; 111, deinde Acharn. 814, quum v. 813 libri ἕτερος teneant, Archimed. Aren. p. 324 αἱ μὲν ἄτεροι — αἱ δὲ ἄτεροι, et saepe in Pseudo-Pythagoricis ut Archyt. Stob.

Bekk. ad Apoll. de synt. p. 352; τραχῶ ibid. p. 353 et Et. M. 443, 27; τράπω et τάμνω Ann. Oxx. I, 83, 22 et Et. M. 114, 19; Ἀρταμῆς; τραχῶ, τραχῶ, αἶλα, πιάζω Eustath. 1573, 63.

(2) Apollon. de conj. 429, 24, qui θάτερον explicans: ἄμεινον εἰς παραδέξασθαι Δωρικὴν μετάθεσιν τοῦ ἕτερος ἄ, Eustath. 1573, 63, Et. Or. 74, 15, Et. M. 443, 27, Et. G. 255, 13, ubi adeo ipsum θάτερον Doricum vocatur.

Flor. 1, 75. 76. 77. 79, Theag. ibid., I., 69, Ecbant. ibid. XLVIII, 64 etc. 3). Accedit, quod etiam Lesbii α teros dixisse videntur, vid. L. I §. 12, 1, et quod antiquum α et crasis ratione in α τερος, $\theta\alpha$ τεροι apud ipsos Atticos proditur et in α τεροτε (cf. ϵ κάτεροτε α ϵ κάτερος), α τερ, α τάρ (cf. α λλά ab α λλος), quae ad eam stirpem pertinere patet, servatum est. Itaque non dubitavi Epicharmo fr. 94 formam genuinae Doridi propriam α τερος vindicare.

α ψίαι, ϵ αρται Λάκωνες Hesych. pro ϵ ψίαι.

$\gamma\alpha$ particula pro $\gamma\epsilon$, de qua vid. Et. M. 732, 30 seqq., haud raro in libris servata est, ut Epich. 18. 58, Sophr. 51. 54, Lysistr. 105. 170. 988 etc., saepe apud Theocritum, unde in reliquis, quae vere Dorica habere licet, aut recte restituta aut restituenda est. Non minus $\gamma\alpha$ pro $\gamma\epsilon$ pronomibus additur ut ϵ γώνγα vid. §. 32, 1. 3.

$\iota\alpha\rho\acute{o}\varsigma$ pro $\iota\alpha\rho\acute{o}\varsigma$ est in antiquiore titulo Laconico nr. 13, Heracl., Corc. 1909, Amph. 1688; $\tau\acute{o}$ $\iota\alpha\rho\acute{o}\nu$, $\iota\alpha\rho\omega\sigma\alpha\nu$, $\iota\alpha\rho\mu\acute{\nu}\alpha\mu\omega\nu$ Amph. 1688; $\iota\alpha\rho\acute{\epsilon}\upsilon\varsigma$ Lac. 34 R. Cyren. 1. 4. 7, $\iota\alpha\rho\acute{\epsilon}\iota\alpha$ pro $\iota\acute{\epsilon}\rho\epsilon\iota\alpha$ Cyren. 2, $\iota\alpha\rho\iota\tau\acute{\epsilon}\nu\omega$ vel $\iota\alpha\rho\iota\tau\acute{\epsilon}\nu\omega$ Cyren. 1. 12 praeter breviores nonnullas, α νιαριζει Brutt., N.P. $\iota\alpha\rho\omega\nu$ in antiquo Theraeo nr. 12 Act. Ar. Berol., in galea Hieronis C. I. nr. 16 et in didrachmo Crotonis vid. Mus. Rhen. IV p. 93. Postremo adhibendae sunt glossae Hesychianae $\iota\alpha\rho\acute{\epsilon}\iota\omega\nu$, $\pi\rho\acute{o}\beta\alpha\tau\omega\nu$, $\beta\omicron\upsilon\tau\omega\nu$. — $\iota\alpha\rho\alpha\chi\rho\acute{\epsilon}\iota\alpha$, $\tau\acute{\eta}\nu$ $\acute{o}\sigma\phi\acute{\upsilon}\nu$ $\iota\tau\alpha\lambda\acute{o}\iota$ et $\iota\alpha\rho\acute{o}\chi\rho\acute{\epsilon}\iota\varsigma$ (Mus. $\iota\alpha\rho\acute{o}\chi\rho\acute{o}\upsilon\varsigma$), $\kappa\alpha\theta\alpha\rho\acute{o}\varsigma$, $\theta\acute{\upsilon}\sigma\alpha\mu\omega\varsigma$ (cf. $\mu\epsilon\lambda\alpha\gamma\chi\rho\acute{\epsilon}\iota\varsigma$), et $\acute{\alpha}\chi\rho\acute{\epsilon}\iota\varsigma$ pro $\mu\epsilon\lambda\alpha\gamma\chi\rho\acute{o}\iota\varsigma$ et $\acute{\alpha}\chi\rho\acute{o}\iota\varsigma$ Lobeck. Parr. p. 256). — $\iota\alpha\rho\omega\mu\alpha$, $\kappa\omicron\sigma\mu\acute{\alpha}\rho\iota\omega\nu$ $\pi\alpha\iota\delta\iota\kappa\acute{\alpha}\nu$. Vulgares formae $\epsilon\iota\rho\acute{o}\varsigma$ etc. leguntur antiquioribus admixtae in Amph. 1688, ubi non dubito quin Ispicidae Attico debeantur, solae in titulis paullo recentioribus Corc., Rhod., Agrig. etc. Cyrenaei reliquis diutius antiquam α servarunt, quod

3). Corruptiores sunt Hesychii glossae huc spectantes $\acute{\alpha}\tau\epsilon\rho\omega\iota$, $\acute{\epsilon}\tau\epsilon\rho\omega\iota$, $\acute{\epsilon}\tau\epsilon\rho\omega\iota\tau\acute{\epsilon}\nu$ et $\acute{\alpha}\tau\epsilon\rho\omega\iota\acute{o}\nu$, $\acute{\epsilon}\tau\epsilon\rho\omega\iota\tau\acute{\epsilon}\nu$ $\kappa\alpha\iota$ $\chi\omega\rho\acute{\iota}\varsigma$.

ne Romanorum quidem imperatorum aetate plane aspernati sunt, quanquam in titulis eo tempore scriptis nr. 7. 10. 11 all. etiam *ιερεύς*, *ἀρχιερεύς*, *ιερευτεύω* reperiuntur. Valde miramur, quod *Ἴερων*, non *Ἰάρων* legitur in nummis Hieroni I adscriptis apud Mionn. Descr. I p. 318 et Suppl. I p. 453, quanquam et aetas adversatur et Dorica nominis forma in galea ab eodem dedicata. Nulline istorum nummorum Hieroni majori recte tribuuntur? Judicabunt qui rei nummariae peritiores sunt. In Hieronis minoris et Hieronymi nummis vulgaris forma aetati convenit. — Non mirum est apud scriptores librariorum culpa Doricam proprietatem oblitam esse, ut *ιερεῖον* traditur Lysistr. 84, *ιεραῖς* Sophr. 98, quod correximus.

ἰάραξ, *ἰχθὺς ποιὸς Δωρικότερον* Hesych., unde correximus *ἰερακὲς* Epich. 45.

ἴρανες, *εἴρηνες* (ol. *εἴρωνες*), *οἱ ἄρχοντες ἡλικιῶται διώκοντες* (fort. *Λάκωνες*) Hesych. Ephebos a Laconibus *εἴρηνας* vocatos esse constat; jam genuina ejus nominis forma *ἴρανες* esse videtur.

μέγαθος pro *μέγεθος*, quod Herodotus frequentat, in Philoxeni dithyrambici fragmento legitur apud Athen. IV p. 147. C, qui quum reconditiora quaedam Dorica non aspernetur quumque ipsa forma antiquitatem sapiat, nescio an vere Doricum habendum sit.

Πάναμος mensis nomen pro vulgari *Πάνεμος* legitur in tabulis Heracleensibus, Delph. 1702 et in vasis Acrensibus Mus. Rhen. IV p. 85.

πιᾶζω pro *πιέζω* et Doricum vocatur 4) et apud Alcinem legitur fr. 70 Schn. ex Herodiani π. μ. λ. 44; 10 testimonio, *πιᾶσαι* Theocr. IV, 35 et Ep. 6.

σχιαρὸς Pind. Ol. III, 14. 19 recte Doricum haberi

4) Ann. Oxx. I, 367, 9 — Et. M. 671, 29 — Eust. 1573, 63. Non minus *ὑποπιᾶζω* Doricum judicatur Ann. Oxx. I, 232, 26 — II, 339; Et. G. 48, 41 — 371, 9, sed id male a grammaticis lectum est pro *ὑποπιᾶζω*, quod descendit ab *ὑπόπιον*.

videtur pro *σκιερός*. Idem Theocrito VII, 138 e tribus codicibus bonis reddendum est.

τάμνω Doridi tribuitur⁵⁾, quanquam ne ab epica quidem et Ionica dialecto alienum est; legitur *ἀποτάμνηται* Cret. 2554, 16, *διατάμνω* in tabulis Heracleensibus, *τάμνισαι* apud Pindarum Ol. XII, 6, ubi alias *τέμνω*. Aoristus *ἔταμον*, quo etiam antiquior Atthis utebatur pro *ἔτεμον*, non minus Doricensium erat neque aliter est in tabulis Heracleensibus, apud Pindarum et Theocritum.

τράπω pro *τρέπω* et a grammaticis Doridi vindicatur¹⁾ et legitur Cret. 2555 *ἐπιτραψῶ*. In scriptoribus nunquam reperitur, quin liceat aoristum agnoscere. Ceterum non minus Herodoto familiare est.

τράφω pro *τρέφω* legitur Acharn. 754 *τράφεν*, Pind. P. II, 44 *τράφοισα*, IV, 115 *τράφεν* item pro *τρέφειν*, Isthm. VII, 40 *τράφειν*, Theocr. III, 16 et IX, 23 *ἔτραφε*, Archyt. p. 30 Hartenst. *τράφεται*. Recte enim in omnibus his locis praesens agnoscitur et accentu e plurimorum librorum auctoritate significatur vid. Buttm. Gr. Gr. II p. 308. Doricum videtur etiam Hesychii *τράφεται*, *πήγνυται*.

στράφω pro *στρέφω* Doricam et antiquam formam fuisse et analogia docet (compares *τέτραμμα*, *τέθραμμα*, *ἔστραμμα*) et aoristus *ἔστράφθην* Sophr. 78 pro *ἔστρέφθην* et *στραφθέντες* Theocr. VII, 132, quo pertinet etiam *ἀμωστραφής* apud Diotogenem Pseudo-Pythagoricum Stob. Fl. XLVIII, 62. Vulgare *στρέψαι* est Corc. 1838, b et Rhod. 2905.

τράχω pro *τρέχω* Doricum est e grammaticorum testimonio¹⁾ et legitur participium *τράχων* Pind. Pyth VIII, 34, *ἔτραχων* Theocr. II, 147, cf. Hesych. *τράχε*, *πορεύου* — *θραξέται*, *πορεύσεται* — *θρακτικόν*, *πορευτόν*. Quare, accedente praeterea similitudinis verborum analogia, Epicharmo fr. 20 *τράχων* pro *τρέχων* reddendum duximus. Vulgaris forma *ἀποτρέχουσα* est in recentioribus titulis Del-

5) Ann. Oxon. I, 83, 22 — Et. M. 114, 19 — 745, 28 — Et. G. 521, 36.

phicis 1699. 1703. 1705. 1706. — Simile est, quod Pind. Ol. VI, 55 in duobus libris βεβραγμένος legitur a βρέχω; recte tamen Boeckhius egit, quod formam incertiore non recepit.

φρασί pro φρασί, quo Pindarus utitur vid. Boeckh. Nott. Cr. p. 385 (quanquam idem φρήν, φρενός, φρένες etc.), ab Eustathio 32, 14 Doricum appellatur, nec male. Nam antiquissimam linguam α in ea voce habuisse verba εὐφραίνω et ἀφραίνω docent; antiquam formam apud Dorienses resedisse e vocis ἱρανες analogia colligere licet, nec temere Hesychii φρανίζω, σωφρονίζω i. e. φρενός Doricum haberi videtur. Ceterum conferas, quae §. 19 de ποιμήν adnotabimus.

χάραδος tabb. Heracl. I, 12. 25, ubi via commemoratur διὰ τῷ χαράδεος ἄγωσα, Mazocchio temere vocem α χαραδέυς derivante, quod Doricum vocabulum esse fingit ejusdem quam χαράδρα significationis, potius Doricum est pro χέραδος Hom. Il. φ, 319 cf. Spitzn. Exc. XXXII, itaque littus maritimum significat, calculis, arena, et quaecumque mare superfusum relinquere solet tectum.

Praeter haec Dorienses ᾶ pro vulgari ε proferunt in adverbii loci, quae in θα pro θε exeunt, ut ἄνωθα pro ἄνωθε, et adverbii temporis cum terminatione οκα pro οτε, ut ἄλλοκα pro ἄλλοτε vid. §. 44. Heracleenses adeo tertiae declinationis dativum pluralem in ασι exeuntem habent, quem Doris minus severa in εσι, ut ἔντασι pro ἔόντεσι vid. §. 30, 3. — De Cretico τάως pro τέως vid. §. 24, 8, de Cretico ἄέρσα pro ἔρηση, ἔέρση §. 5, 7. Alienum ab hoc loco est κα, cujus vocalis producitur, pro ἄν, κε vid. §. 45.

Nonnulla a grammaticis male pro Doricis venditantur, ut ἀμφιάζω (Ann. Oxx. II, 339 et Et. G. 48, 41) pro ἀμφιέζω i. e. ἀμφιέννυμι dictum volunt, quum potius Alexandrina vox sit (vid. Sturz. de dial. Maced. p. 146 et Jacobs. ad Goell. p. 259) ab ἀμφί derivata ut ἀντιιάζω aut, id quod nobis magis placet, e futuro ἀμφιῶ facta, quod ab ἀμφιάζω descendere putarunt, ut πελώ a πελάζω et

quae similia sunt; deinde φάγω, quod Doricum esse pro φέρω Syracusanae vocis ἀπιφάρα i. e. ζάλη explicandae gratia fingunt Ann. Oxx. I, 83, 22, Et. M. 114, 19, quum certissimi Doridis fontes vulgarem formam φέρω multis exemplis tueantur.

Jam respectantibus nobis, qualis sit Doricae in hoc genere proprietatis ratio, inde quod lingua Sanscrita breves vocales e et o ignorat et quod alia quoque ratiocinatione efficitur, eas aliquanto recentiores esse quam α, ι, υ, nolimus pro certo affirmare, Doridem ubique illud α e summa antiquitate traditum accepisse; quam facile enim fieri poterat, ut Dorienses, id quod multos nostratium facere videmus, rudiore pronuntiatione ε in α corrumperent! Multa tamen illorum ex antiqua lingua manasse, certum habemus, ut ἄτερος secundum ea, quae diximus, ἰαρός cf. L. I §. 4, 6, τάμνω, quocum compares simillimum verbum κάμνω, φρασί pro iis, quae monuimus. Contra dubitamus aliquantum, an τράπω, τράφω, στράφω, τράγω e τρέπω etc. vocali propter antecedens ρ mutata apud Dorienses contra genuinam linguae indolem facta sint. Nam derivata τρόπος, τροφός etc., quae Doridi cum vulgari lingua communia sunt, praesentia τρέπω, τρέφω etc. postulare videntur.

Contraria vocalium mutatio est in γελανής, quo Pindarus utitur Ol. V, 2. P. IV, 181 pro γαληνός et Hesych. γελανής, γαλήνη (leg. γαληνός). Λάκωνες cf. γαλερός, γαληρός.

§. 17.

De aliis brevium vocalium mutationibus.

1) A pro o antiquioris et genuinae Doridis est in *Εικατι*, *Φείκατι*, *βείκατι*, *ἴκατι*, *εἴκατι* pro *εἴκοσι*, vid. §. 34; deinde in *διακάτιοι*, *τριακάτιοι* etc. pro *διακόσιοι*, *τριακόσιοι*, quae quam recte ab *ἑκατον* descendunt, facile apparet, vid. §. 34. Rarissima sunt alia ejusdem mutationis exempla: *ἄναιρον*, *ὄνειρον*. *Κρηῆτες* He-

syeh., quocum conferas ejusdem glossam ἄναρ, ὄναρ; deinde σαλία teste Hesychio Laconice pro θολία; κάρρα Alc. 70 fortasse pro κόρση, vid. §. 13 not. 4. Doridi non proprium est ἄστακος Epich. 13. 17, quae est vulgaris forma Attici ὄστακος. Male ὑπά in Ann. Bekk. p. 928, 15 Δωρικώτερον vocatur, quum sit Lesbiacum.

2) Inversa mutatione ο pro α apud Dorientes est in τέτορες pro τέσσαρες, quae ex antiqua forma τέτταρες nata sunt; κόθαρος Heracl. I, 55 pro κάθαρος et ἀνοθαρίοντι I, 81 pro ἀνακαθαροῦσι, in quibus propter radicem Sanscritam cudh (purificari), quum u facilius in ο quam in α transeat, vocalem ο antiquiorem putaverim et α ideo assumptum, quod praepositio κατά inesse videretur; ἀνεπιγρόφως Heracl. I, 36, quanquam γράφω et in reliquis fontibus et in tabulis Heracleensibus α servat¹⁾ (γρόφων in columna Melia C. I. nr. 3 incertissimum est, tolerabilius γροφεύσαντα in recenti titulo Argivo nr. 1125 non Dorice scripto), quare propter Doricorum verborum τράπω, τράφω etc. analogiam ἐπίγροφος formatum videtur ut ἐπίτροπος, τρόφος; postremo ἀβλοπές, ἀβλαβές· Κρητες Hesych., ubi Is. Vossius literarum ordine sua dente correxit ἀβλοβές. Doridi non proprium est μολόχα Epich. 104 pro Attico μαλάχη, vid. Athen. II, 58. d.

3) ε pro ι est in Σεκυών, quo nomine Sicyonios ipsos urbem suam appellasse tradit Apollon. de adv. p. 555, et est in nummis modo ΣΕ. modo ΣΙ., vid. Mionn. Suppl. IV p. 161. Conspirat Hesychiana glossa σεκουάνα (corrigendum videtur σεκούα), σικύα, quam Laconicam esse υ in ου mutatum prodit, et σεκουάνη (?), ἐλαίας εἶδος· Λάκωνες, quod oleae genus a peponis similitudine quadam appellatum videtur.

Contra ι pro ε Dores et nominatim Siculi primum cum Ionibus commune habuisse traduntur in ἰστία et

1) Lacones γριφᾶσθαι pro γράφειν dixisse traduntur ab Hesychio et antiquo tecnico apud Eustath. 1926, 57.

ιστιῶ pro ἐστία et ἐστιῶ²⁾, et legitur Ἰστία in titulo Syneusano apud Torrem. XVIII, 3, ἰστιῶν¹⁾ Epich. 19 in Athenaei codice P, Ἰστιαρ. i. e. Ἰστιαρχος in nummis Tarentinis Mionn. Descr. I p. 145, Ἰστιεῖος in Heracl., quae accedit *Ἔστια* apud Hesychium, vid. §. 5, 8. Contra vulgaris forma Ἔστια est in Cret. 2555, ἐστία in Hermon. 1193 et in Delphico Ulrichsii p. 67; ἐστιοπάμων Doricum a Polluce affertur I, 75. X, 20. — Deinde ε pro ε hand raro est ante sequentes vocales, maxime in adjectivis in εος vulgo exeuntibus. Ejus generis codicibus spondentibus apud Epicharmum sunt ἀργύριον fr. 5, φοινίκαι 12, βόιον 77, quorum ad normam alia quaedam correximus, apud Timocreontem fr. 1 ἀργυροῖσι et ἀργυρίων, apud Theocritum XIII, 5 χαλκιοκάρδιος in antiquis editionibus, II, 30 χάλκιος in codice, II, 2 φοινικίῳ in quinque libris; Spartanorum Athene χαλκίεικος nomen e χαλκός (non χάλκεος) et οἶκος compositum habere intelliges, si reposes digammi vim atque conferas χαλκίνας et Buttm. Gr. Gr. II p. 459. Ceterum in Amph. 1688, Brutt., Rhod. 2525, b et aliis χρούσεος scriptum reperitur, χάλκεος Delph. 1690. Praeterea συκία pro συκῆ est in Heracl. I, 124; ὄστιον et ὄστια Theocrito II, 21. 62. 90, IV, 16 et Epigr. VI, 6 ex optimis libris restituenda sunt; Μνασίας in titulo Cephallenio nr. 1928 et Phocico Rossii nr. 81, Στασίας Locr. 1758 sunt pro Μνασίας, Στασίας, quam in ejusmodi nominibus etiam vulgo elocutio inter ε et ι anceps fuisse videtur. Pauca quaedam dialectis Creticae et Laconicae propria sunt. Nam Cretes pro θεός dixerunt θιός (Hesych. θῆος, θεός· Κρήτες) sicut Boeoti, quare in Cret. 2554, 185 pro τῶς ἄλλοσιως legendum videtur τῶς ἄλλως θιώς, vid. §. 7, 3; Laconica sunt σιός

2) Et. M. 382, 42. Ἰωνες καὶ Δωριεῖς διὰ τοῦ ἰ ἰστιῶ καὶ ἰστία. — Heraclid. apud Eustath. 1562, 43. Σικελοὶ τὸ ἀρκτιὸν ε̄ ᾧ ἔπεται τὸ σῆμα, εἰς ἰ μετατιθέασιν, cujus rei exempla affert ἰσχω, ἰσπω, ἰζω, ἰστή, male praeter ultimum. — Eustath. 1579, 47. κατὰ τοὺς παλαιούς οἱ Δωριεῖς ἰστιῶν λέγουσιν ἐν τῷ ἰῶτα.

et *σιά* pro *θεός* et *θεά*, vid. §. 7; in reliquis titulis Creticis, nec minus in Cyrenaeis et Heracleensibus vulgares formae tenentur. Deinde Cretensium est *θειήιον* pro *θείσιον*, *θειόν* secundum Hesychii glossam *θειόν*; *θειόν τό ὄρυκτόν· Κρηῖτες*, quam emendaverunt Hemsterhusius et Valckenarius ad Adon. p. 186. C. In titulo Cretico nr. 2554, 143 est *περιστεριών* pro *περιστερεών*; Laconicum dicitur ab Hesychio *γαλλιῶται*, *ἀσκαλαβῶται* i. e. *γαλιῶται*. Corruptum putamus *Κρητογενία* Cret. 2559, 177 pro *Κρητογενεία* nec valde confidimus glossae Photianae *ψούδια*, *ψευδῆ· Κρηῖτες*. — De aliis, quae ε in ι mutatum habent, infra disputabimus §. 26, quo licebat etiam ex iis, quae nunc commemoravimus, pauca quaedam referre, ut *περιστεριών* et *γαλλιῶται*. — Addimus Hesychii glossas, in quibus ε ratione parum credibili in ι mutatum conspicitur: *διφουῖρα*, *γέφυρα· Λάκωνες* et *τίριος*, *θείρους· Κρηῖτες*.

4) ε pro ο, quae mutatio Dorica dicitur Et. Gud. 459, 4, in paucis quibusdam reperitur: *ἐβδεμήκοντα* Heracl. et Delph. 1690 pro *ἐβδομήκοντα*, quod legitur Corc. 1845, 48 et in Tauromenitano Torremuzzae; *ὀδερός* pro *ὀβολός* Delph. 1690, vid. §. 10, 2; *γεργύρα* pro *γοργύρα* apud Alcmanem secundum Et. M. 228, 38; *Ἀπέλλων* et *ἀνδρεφόνος* Dorica Herodiano auctore³⁾, quorum illud legitur in recenti titulo Megarico nr. 1065 et in Epilycei Coralisci fragmento (vid. Append.) a nobis restitutum est ex *ἀγγέλλω*, antiquiore Latinorum forma *Apello*, quam servavit Festus, addicente, nec minus mensis nomine *Ἀπελλαῖος* apud Delphos, Heracleenses, Macedones, quem Boeckhiius ad C. I. I p. 814 *Ἀπολλώνιον* interpretatur (vulgo *Ἀπόλλων* scribitur, etiam in Amph. 1688); *Φέργανον* pro *ὄργανον*, vid. §. 5, 8. Corruptum est *δύε* pro *δύο* in Lacon. 1511, 7.

E contrario Corcyraeos insulam suam, quae vulgo

3) Herod. ap. Eustath 183, 5. ὁ δὲ διὰ τοῦ ε̄ ἀλετριβανος μήποτε Δωριῶν ἐστίν; οἱ γὰρ τὸν Ἀπόλλωνα Ἀπέλλωνα εἰπόντες καὶ τὸν ἀνδρεφόνον ἀνδρεφόνον οὗτοι καὶ τὸν ἀλοτριβανὸν ἀλετριβανὸν εἶπουν ἄν.

Κέρκυρα, appellasse *Κόρκυρα* et tituli multi docent et nummi, vid. Mionn. Suppl. III p. 428.

5) Temere ab Eustathio *ι* pro *υ* Doricum dicitur, vid. L. I §. 12 not. 10. Neque enim incorrupta videntur *αισιμῶντες* pro *αισυμῶντες* in titulo Chalcedonio et *φιλᾶς* pro *φυλᾶς* (ut longas vocales hic commemorare liceat) in Agrigentino. Incertissimum est *υ* pro *ι*, quod Boeckhius existimat, positum in *Ἰτιάγρα*, *Ἰπασία* Cret. 2554, 106. 127, nec minus in *Ἀρτάμυτι* Epid. 1172.

υ pro *ο* est in *ὄνομα*, quod quum Lesbiis potissimum usitatum sit, legitur etiam in Aetol. 1756 et Epich. fr. 27, (*ὄνομα* saepe in titulis recentioribus) eoque magis e genuina Doridē petitum videtur, quod etiam Corinna fr. 4 *ὄνουμήνωι* dixit i. e. *ὄνυμᾶίνω*, nec minus Pindarus *ὄνομα* et *ὄνυμᾶζω*, quanquam et hic et Boeoti in reliquis Lesbiacam *υ* pro *ο* ignorant. Idem Pythagoreorum usus indicat.

Mero errore factum est, ut *σύρκες*, quod est Lesbiacum pro *σάρκες* vid. L. I §. 12, 3, Doricum dicatur Et. M. 708, 31.

6) Vocalis *ε* inserta est, si spectas vulgarem rationem, in *δένδρεον* Heracl. et Cret. 2555, *ἀδελφεός*, quod metro cogente restitutum est Epich. 3, *ᾧεον* Epich. 103, quae sunt omnia Doridi non propria, sed etiam in aliis dialectis ex antiquitate retenta. Inter consonas insertum aut potius retentum *ε* habent *πέλεθρον* Amph. 1688, *πέλεθρα* et *τετραπελεθρία* Corcyr. 1840 (sed in hoc eodem titulo *πλέθρα*, *τετραπλεθρία* et *διπλεθρία*). Item vocalis addita videtur in *τυρόνος*, *τόρονος* *Ταρανῖνοι* Hesych. Cretensium magistratus, qui vulgo *Κόσμοι* vocantur neque aliter in titulis Creticis nr. 2554. 2556. 3048. 3049. 3053. A. B. 3054. 3055. 3056. 3058, *Κόσμοι* appellantur in nr. 3047. 3050. 3051. 3052. 3057 et in antiquioribus Strabonis editionibus X p. 738. 741.

Quo jure Dorienses ancipites producere tradantur, ut *ῖσος* pro *ῖσος*⁴⁾, non apparet.

4) Et. M. 477, 17, Et. G. 283, 20, Ann. Oxx. 1, 210, 23 ad ῖσος: ῖσος ὁ ποιητής (Homerus) Δωρικῶς ἐκτείνει τὸ δίχρονον. J. Gr. 242, b, Gr. C. 302. αἱ ἐκτάσεις τῶν δίχρονων στοιχείων ἴδιαι.

§. 18.

De *v* apud Lacones in *ou* mutato.

Soli Doriensium Lacones pro vocali *v* vel longa vel brevi Boeotorum more, vid. L. I §. 38, 3, diphthongum *ou* scripserunt. Neque tamen ea ratio apud antiquiores valuit, quum neque in Alcmanis carminibus neque in Aristophanis *Lysistrata* neque in titulis vetustioribus neque apud colonos Laconum Tarentinos ulla exempla reperiantur. Antiquissimum ejus scripturae vestigium est in *πούστακος*, quod Aristophanem grammaticum attulisse Hesychius tradit. Itaque apud Lacones illa scribendi consuetudo, qua vocalis priscus sonus a vulgari pronuntiatione discerneretur, certe non prius invaluit quam apud Boeotos, cf. quae disputavimus L. I §. 41. Ceterum de Laconica hac mutatione ne grammaticorum quidem praecepta extant, sed omnis cognitio e glossis ab Hesychio potissimum servatis haurienda est. Jam vero quum quaecunque *v* in *ou* mutatum habent, aut Boeotica aut Laconica esse oporteat, Hesychianarum autem glossarum paucissimae Boeoticae sint, innumerae Laconicae et inter illas ipsas, quas nunc spectamus, multae Laconicam originem vel indicibus additis vel certis indicibus prodant, reliquas quoque eodem revocandas esse persuasum habemus. Reperiuntur autem haec exempla:

ἀμούχα (leg. *ἀμουσγρά*), *καθαρεύουσα*. *Λάκωνες*
Hesych. cf. *ἀμυσχρόν*, *καθαρόν*.

ἀπαφουλίστωρ (fort. *ἀσταφούλιστωρ*) *σταφυλῖνος*.
Λάκωνες.

γακούδια, *ἡδύσματα* et *γακουτιάνης* (?), *ἡδυποτιστής*.
Laconica vox *γακύς* pro *γλυκύς*, *ἡδύς* praeterea in his glossis conspicitur: *γάκα*, *ἡδέως* (cod. *γβηα*, vulg. *γάηα*)
— *γακεῖται* (cod. *γαγεῖται*), *γλυκεῖται* — *γακύ*, *ἡδύ*, *γλυκύς*.
— *γάλα* (leg. *γάκα*), *ἡδέως* (Mus. *ἡδύ*).

διφουῖρα, *γέφυρα*. *Λάκωνες*.

ἐκβιούζει, *θρηνεῖ μετὰ κραυγῆς* cf. *ἀβίυκτος* et §. 5,

4 s. v. βιύζω, ubi apparet propter β digammi loco praefixum glossam Laconicam habendam esse.

ζουγῶνες· βόες ἐργάται· Λάκωνες pro ζυγῶνες vid. §. 8, 2.

καμπούληρ, ἐλαίας εἶδος· Λάκωνες cf. καμπύλος.

κάρουα, κάρυα· Λάκωνες.

κουτάλα pro σκυτάλη Et. MS. Par. vid. §. 15, 3.

μουῖαι, σκώληκες οἱ γενόμενοι ἐν τοῖς κρέασιν pro μῦται.

μουκηροβαγός Laconice pro καρυοκατάκτης a μύκηρος secundum Pamphilum vid. §. 5, 4.

μουκίξει — μέμφεται τοῖς χείλεσιν, cf. μύζω.

μουκτηριᾶ, σκαρδαμύττει, cf. μυκτηριζῶ.

μούσαξ, ὁ ὑπὸ τοῦ βοῦν τρεφόμενος pro μύθαξ Laconice vid. §. 7, 2.

μουσίδδει, λαλεῖ pro μυθίξει vid. ibid. et §. 12, 3.

μούρκορ, μῦσος· οἱ αὐτοὶ pro μύσκος vid. §. 8, 3.

οὔδραϊα, ὕδραϊα, μέτρον τι, Ἀττικοῦ μέτρητοῦ ἡμισυ.

οὔδραίνει, περικαθαίρει· Λάκωνες i. e. ὕδραίνει.

οὔμαί, ὕμεραι.

οὔφιδρωμα, τοῦ σώματος ἢ πρὸς τῇ πλευρᾷ ἀποθέρα pro ὕφιδρωμα esse videtur i. e. quod sudorem excipit.

παρσουλκίρ a θύλακος vid. §. 7, 2.

πύανος, κῆμοι ἐφθοὶ pro πύανου.

πύμμα, ἡ τῆς χειρὸς πυγμή vid. §. 13, 4.

πυφύνεάζειν, παιδιμοῖς χρῆσθαι· ποίνιον γὰρ ὁ δακτύλιος cf. πυνιάζειν, περαινέειν ὡς ἀρραίνέειν et πύννος ἢ τρώκτης leg. προκτύς.

πυρδαίϊον, μαγειρεῖον· Λάκωνες pro πυρδαίσιον vid. §. 9, 4.

πύστακος et secundum Aristophanem grammaticum πούστακος Laconica pro πύστακος, πύσσακος vid. §. 8 not. 3.

σεκουάνα, σικύα et σεκουάνη, ἐλαίας εἶδος· Λάκωνες vid. §. 17, 3.

σούκινος, ὁ εἰνούχος pro σύκινος.

συνεπτᾶσθαι (corrīgunt συνέπεσθαι), συνακολουθεῖν.

haud ignorarent, quo rusticius oratio sonaret. Adeo credibile est, hyperdoricās ejusmodi formas eo tempore, quo vulgaris lingua patriam dialectum opprimere coepisset, ipsorum Doriensium oribus ipso Atthidem evitandi studio usurpatas esse ²⁾. Unde factum est, ut etiam tituli, quamquam puriore dialecto uti solent, nonnulla ejus generis praebeant; grammatici si quae similia pro Doricis venditant, aut e plebis ore aut e scriptoribus recentioribus hauserunt. Ut ut est, Bucolicorum et Pseudo-Pythagoreorum, qui hyperdoricis formis scatent, in hoc capite nullus usus est, nisi quod Theocriti Idyllia Δωρικώτερα (I—XI. XIII—XV. XVIII) ubicunque vulgare η cum constantia quadam retinent, aliquam fidem merentur; in hanc enim partem ab ipso poëta minus videtur peccatum esse. — In Archimedis libris, ut nunc leguntur, multae vulgares formae sunt, paucae hyperdoricæ.

Majorem fidem Pindari carminibus habere licet, qui quum dialectos Doricam, Lesbiacam, epicam miscerit, omnia, quaecunque α pro η habent, e Doride hausisse existimari potest, quacum Aeolis in hoc loco nihil differt. Hyperdorica neque poëtae aetati conveniunt et, si qua in libris reperiuntur, aut pridem librariis imputata sunt aut iisdem infra vindicabuntur. Magis dubitare licet an subinde Ionicum η ex epica dialecto asciverit, quae suspicio nec per se absurda est et exemplis nonnullis confirmatur, ubi usus constantia poëtae ipsius manum monstrat. Rara tamen sunt talia, ut non multum errari simus, si η ubicunque a Pindaro servatur neque aliunde alia constant, Doridi ascribamus. Reliquorum lyricorum reliquiae et tragoediarum cantica hyperdoricis commentis rarissime librariorum, saepius editorum prava sedulitate ornata sunt. Et horum quidem erroribus silentio transmissis haud raro

2) Non aliter eos, qui Sassiço idiomate utuntur, nunc saepe pronuntiantes audiveris *det Avens* i. e. *dès Abenda*, literae *s* mutatione Sassiça male et hypersassice ad genitivi terminationem adhibita.

ex his fontibus docebimus, ubi Doris α pro vulgari η posuerit; contra ubi η tenuerit, ex his carminibus, qua sunt vel dialectorum mixtione vel librorum mala fide, disci non potest.

2) In universum hanc legem constituere licet: Do-rienses cum Aeolibus longum α habuisse pro Ionico η, quod ex α natum esset. Eam vocalis η originem apertam habent ideoque in Doride ā postulant:

a) terminationes declinationis primae³⁾, cujus singularis in hunc modum procedit: πύλᾱ, πύλᾱς, πύλᾱ, πύλᾱν; μούσα, μούσας, μούσα, μούσαν; Ἀτρείδας, Ἀτρείδα, Ἀτρείδαν.

b) princeps syllaba in praeteritis verborum, ubi η augmento ex α natum est, ut ἀρχέμαν⁵⁾, ἄγον Et. M. 12, 42, ἀνάγγελαν Delph. 1693, ἄκμαζε Cret. 2563, ἀξιουν Aet. 3046⁴⁾, ἄκται, ἄθω, ἀγμίνος saepe apud Archimede-
dem. Item in diphthongis α servatur, ut ἐπαύξησε Rhod. 2525, b, ἐπασνέθη ibid., αἰρέθη Astyp. 2483 (vid. §. 25, 4. e), διαίτασαν Calymn. 2671, Boeckhio tamen dubitante, an rectius ἐπαρέθη scribendum sit. Pindarus et ᾠδασα habet N. X, 80. I. V, 39 (cf. Stesichori πσταύθη in Ann. Oxx. I, 191, 32) et ubique κατὰισχυε, κατὰίνησαν etc. vid. Boeckh. Nott. Critt. ad Ol. XI, 3; in quibus Boeckhius ad P. IV, 40 propriam diphthongum praefere-
ns augmentum poëticae omissum existimare videtur; vix recte. Plura vid. §. 36, 8 et §. 35, 2.

c) omnia verborum, quorum stirps in α exit, declina-
menta, ut ἔστα, μεμναμένος, τιμάσαι. Eodem pertinent nominalae stirpes, quae transpositum α in finem acceperunt, ut α θαν, θνα (cf. τέθναμεν, τεθναίην) derivantur θνάσχω, τέθνακα, α ταμ, τμα frequentia apud Archimede-
dem

3) Theod. Bekk. 993, Choerob. Bekk. 1366, Ann. Oxx. I, 118, 7, de γᾱ Herod. π, μ, λ. 6, 14.

4) Non debet Boeckhius Chisbulli ἡξιουν recipere, quum Hesselii αἰξιουν genuinam scripturam monstraret.

τέτραμαι; ἐτέραθην, α δαμ, δμα ἐδμάθην apud Pindarum et tragicos.

d) vocabula omnia, quae a vocibus primam declinationem sequuntis aut a stirpibus verbalibus in α exeuntibus vel derivando vel componendo orta sunt, ut *Μαχάτας* Acarn. 1794 et Ambr. 1796, *ἀλκίαις*, *ὄδυναρός*, *στυγῶς* Pind., *γαίως* a γῆ Epich. 23 ex emendatione nostra (cf. §. 22, 4), *γαγενής* Et. M. 229, 31 ex Herodiano, Syracusanorum *γάμοροι* Herod. VII, 155 i. e. *γῆμοροι*, *γεώμοροι* (vid. §. 24, 17), *νικαφόρος* Pind., *βοαθέω* Cret. 2554. 2556 a *βοή* etc. Deinde *βᾶμα* Et. M. 196, 36, *ἀμφισβατεῖν* Rhod. 2905, *στάλα* Heracl., *μνάμα* Epich., *ἱερομνάμων* Amph. 1688, *πιανός* et inserta vocali *ποτιανός* Pind. et Traggi, *τιμαμα* Heracl., *θνατός*, *Ἄδματος* Pind., *τιμᾶμα* Archimed.

e) composita, quorum altera pars α, unde incipit, vulgo in η producit, grammatico quodam bene docente⁵⁾, qui exempla affert *στραταγός* ab ἄγω, *ἀνάνεμος* pro ἀνήνεμος ab ἄνεμος, *ἀνάκεστος* ab ἀκέομαι, *νάποιος* ab ἄποινα, quibus multa addi possunt, ut *εὐάνωρ* Pind., *Νικάνωρ* vid. Apoll. de adv. p. 546, 17 etc.

f) postremo quaecunque formae verbales et voces derivatae ad stirpes, in quibus α est, revocari possunt, ut *λάθομαι*, *λάθα* cf. *ἐλαθον*, *λάπη* Epich. 18 cf. *ἐλαβον*, *ἐπάξα* Heracl. cf. *ἐπάγη*, *ἴαλε* Sophr. ab *ἰάλλω*, *μεχάναντι* Sophr. cf. *ἐχανον*; *ἄδομαι*, *ἄδονά*, *ἄδος*, *ἄδύς* (vid. Hesych. et supra §. 5, 8), cf. *ἀδείν*; *ἀγείσθαι* ab ἄγω, *Προμυθεύς* Epich. cf. *ἐμαθον*, *μᾶκος* Heracl. Eustath. 599, 21. cf. *μαυρός*; *τραχύς* cf. *ταράσσω*, *θράσσω*; *ἀλλάκτιον* e geminato ἄλλος ortum etc.

5) Ann. Oxk. I, 60, 20. ὅσαι δὲ τοιαῦται γίνονται τροπαὶ παρὰ (suppl. τὸ ᾧ κατὰ) τὴν Δωριδος διάλεκτον, τροπὴ γίνεται τοῦ ἠ εἰς ᾧ μακρόν· οἷον στρατηγός (στραταγός)· ἀνάνεμον κῦμα· ἀνήνεστος ἀνάκεστος· νηπῶνος νάποιος. εἰάν δὲ ὡσεὶ ἐκ τοῦ ε, οὐκ ἔτι· ἔλατος λαπήλατος· Ἀλκμάν· λεπτά δ' ἀταρπός, ἀνηλῆς δ' ἀνδράκη· ἐκ γὰρ τοῦ ἐλενῆ· ἠρχόμεν οὖν ἱεροῦσι Δωριεῖς (cod. δῶρα), ἐπι ἀπὸ τοῦ ἐρχομαι ἀπὸ δὲ τοῦ ἄρχομαι ἀρχόμεν.

3) Pauca sunt, quae optimorum fontium auctoritate ab hac regula excipi videantur. Primum omnes formae vocesque a *κᾶσθαι* descendentes *η* servant, ut *κῆσασθαι* Pind., *κῆσις* Anaph. 2477, *ἔγκησις* Chal. 1567, Acarn. 1793, Thaum. 1771. 1772. 1773, Cret. 2554. 2558, Delph. 67, a R. et p. 67 Ulr., *ἄγκησις* Lacon. 1334, ubi non *ἔγκησις* cum Boeckhio, sed *ἔγκησις* corrigendum est, sicuti idem pro *ἔγκησις* Phoc. 1724, b, quod Boeckhiius in *ἔκπαισις* mutavit, in ipso lapide legitur teste Rossio ad nr. 75; deinde *ἀντόκητος* et *Ἐπικτήτα* Ther. 2448, *Φιλοκήτας* Pind. Solummodo praeter fictitium Byzantium decretum apud Demosthenem de corona *ἔγκησις* legitur in titulis Corcyraeis optime servatis nr. 1841. 1842. 1844, *Ἐπίκτατος* in Phocico Romanae aetatis nr. 76 R. Unde nolumus ambiguitatem quandam genuinae Doridis colligere, sed eo libentius hyperdorismum agnoscimus, quod etiam Boeoticum *ei* in hac stirpe Doricum *η* confirmat (vid. L. I §. 39, 2) et quod *κῆσθαι*, *κῆσανον* et Ionicum *κῆσθαι* radicem antiquitus habuisse testantur. Eadem ratio est eorum, quae a *χῆσθαι* descendunt. Leguntur enim *χῆμα* et *χῆσονται* Heracl., *χρηματίζω*, *χῆζω*, *χρησμός*, *χρηστήριον* Corc. 1845, Rhod. 2525. b, Ther. 2448, Astyp. 2483; *χρηστός* Chal. 1567, Delph. 67 R., Epich. 16, *χῆς*, *ἔχρησα*, *χῆσις* cum aliis multis apud Pindarum. Nec, si comparemus *χῆσος*, *χῆσία*, optativum *χῆσειη*, Ionicum *χῆσεισθαι* et *ἀπέχρησ* apud ipsum Epicharmum fr. 114, dubitabimus, quin *ei* stirpi antiquitus vocalis *η* propria fuerit. Nec minus alia quaedam verba hisyllaba in *αι* excentia *η* servant, sicut a *λᾶω*, *λᾶ* descendunt *λῆμα* Pind. et Laconicum *λῆσις* si. e. *λῆσις* vid. §. 19, 4, a *ῥᾶω* *ῥῆσαν* Epich. 149. Tum verba *πῆμπλᾶναι* et *πῆμπρᾶναι*, quorum radices *πῆ* et *πρᾶ* esse multis iudiciis proditur vid. Butt. Gr. II. p. 274, apud Dorienses *η* servant, ut *πῆμα* η. Sophr. 49, *ἐπῆλησαν* Sophr. 30, *πλησῆς* Epich. 6, *πῆσος* Rhod. 2525. b. 2905. Corc. 1839, quocumque conspiciat Boeoticum *πῆσις* L. I §. 39, 2, et a *πῆμπρᾶναι* *ἔπῆρῆσαν* Heracl. I, 97. Contra *πῆσθαι* legitur Cret.

3048 (πλάθους, πλήθους Hesych.), πλάθουσι in Aeschyli corruptissimo loco Choeph. 582, quorum illud inter hyperdoricis formas refero, hoc male pro πλήθουσι accipi arbitror, quod nisi corruptum est, potius dativus pluralis est a πλάθω i. e. πελάθω ducendus. — Postremo quae derivantur a βάλλω et καλέω, nunquam α pro η asciscunt, quanquam transponendo stirpes βλα et κλα oriri videntur. Sed cum summa constantia leguntur βέβλημαι Pind., κάβλημα Laconicum apud Hesychium, κέκλημαι et κικλήσω Pind., κατάκλητος Heracl., έκκλησιαι saepe in titulis. Et in priore saltem voce η ex ε natum esse, Homericum βλείω et Epicharmeum βλείης fr. 154 satis docent. Quare stirpes βλη et κλη non transpositione e βαλ et καλ, sed syncope e βαιη et κάλη ortae esse videntur, quo tendit etiam Homericum βεβόλημαι.

Magis mirari licet, quod η constanter tenetur in ῥήγνυμι ejusque derivatis, quanquam aoristus ἐρράγην, cognatum verbum ἄγνυμι et Latinum frango radicem Frag, ῥαγ sistere videntur. Sed non solum apud Pindarum sunt ῥήγνυμι, ῥήξαι etc.; sed etiam in tabulis Heracleensibus, certissimis Doridis fontibus, ἐρρήγητι et ἄρρηκτος, quibuscum conspirant Lesbiaca Ἐρῆξις et αὔρηκτος vid. L. I §. 5, 4. 5.

4) In titulis, qui non sunt pessimae aetatis nec lapidarium culpa aut describentium errore negligentiae corrupti, nihil praeterea contra regulas propositas peccatur. Reliquorum, qui minoris fidei sunt, menda enumerare piget, nec magis morabimur in librariorum peccatis, quibus purissimam Epicharmi, Sophronis, aliorum Doridem commacularunt. Neque tamen praeter soundam videtur, quod apud ipsum Pindarum quaecunque illis regulis adversantur, non poetae, sed libris debere videntur. In Boeckhii editione haec relicta sunt:

α) κρητήρ Ol. VI, 91. Nem. IX, 49. I. V, 1, quanquam non solum in κρασαι α apparet et ipsi Attici κρατήρ dicunt, sed etiam Dorienses in cognatissimis vocibus a proferunt, ut ἄκρατος Epich. 19, κρατηρίζω Sophr. 71,

ἀκρατίζεσθαι Sophr. 34, *ἐγκίρα* Sophr. 2. Neque enim quidquam Joanni Grammatico f. 243 ejusque sectatoribus Gr. C. 359, Meerm. 659 tribuendum est, qui *ἄκρητος* Doricum esse pro *ἄκρατος* tradunt, ubi quid corruptelae lateat, nescio. At in tertio Pindari loco omnes libri Doricum *κρατήρ* praebent, in primo optimi, in medio boni, quod cur propellamus, nihil adesse intelligo.

ἀναστήη P. IV, '155 Boeckhiius pro *ἀναστήση*, quod et sensus et dialecti nomine suspectum est, Hermanno probante scripsit. Vel sic tamen contra Doricam dialectum peccatur et lectio in scholiis commemorata *ἀνασταίη* verissima est, modo conjunctivum agnoscas et, si placet, iota subscriptum addas; nam conjunctivus *ἀνασταίη* non minus recte se habet, quam Homericum *παραφθαίησι* II. κ , 346, de quo disputavimus in libello de HomERICA conjugatione in μ p. 17.

καύχημα I. IV, 57 a *καυχᾶσθαι* excusationem habet propter Doricam verbi formam *καυχέομαι* Theocr. V, 77 cf. *αὐχέω*.

ὀμηγυρήσ P. XI, 8 Boeckhio monente jam a Dissenio in *ὀμαγυρήσ* mutatum est.

Restant *μελιηδέα* P. IX, 38 (quanquam in fr. 147 Boeckhiius sine libris *μελιαδέος* dedit), *προσηύδα* P. IV, 119, *νήποινον* P. IX, 60 vid. not. 4, *τέμνηται* I. V, 21, *ἄρηκτος* I. VI, 7 (quanquam ubique *πράσσω*, *πράγος* etc.), quam formam Boeckhiius reconditiorem esse ratus, quam quae possit a librario profecta videri, significationis discrimen quoddam quaerit. Poterat tamen grammaticulus et vulgarem formam *ἄρακτος* aspernari et Homericæ recordari. Vides, quam ea omnia sint suspecta. Multo plura illis regulis adversantur in Theocriti idylliis etiam iis, quae sunt *Δωρικώτερα*.

5) Saepissime latet, quomodo η ortum sit, nec potest ex origine quidquam de Dorica mutatione intelligi. Multa tamen, quae praeter illa Doricum α postulant, regulis quibusdam comprehendere licet. In Doride igitur α assumunt haec:

a) tertia persona dualis indicativi praeteritorum et optativi, ut ἐποησάταν Delph. 25, ἐκτησάσθαι Pind., ὀλοίσθαι Tragg.

b) prima persona indicativi praeteritorum et optativi in subjectivo, ut συνεθέμαν Cret. 2555, ἤχθόμαν Epich. 19, ὀλοίμαν Tragg.

c) feminina super bisyllabum vulgo in ᾠη̄ exeuntia: εἰράνα Lysistr. etc., σελάνα Pind. Tragg., γαλάνα Aesch. Ag. 720 et inde γαλάνεια Eurip. Hel. 1458. Iph. A. 546 et γελανῆς Pind., Ἀθάνα, Ἀθᾶναι etc., Κυράνα, Μεσσάνα, Κυλλάνα, Πελλάνα, Ἀνθάνα oppidum Laconicum Steph. Byz., Πειράνα Pind., adeo Ioñicae urbis Prienae incolae Πριανεῖς Rhod. 2905. Nec minus Dorienses ἀπάνα dixisse existimamus, quanquam apud Pindarum Ol. V, 3 et P. IV, 94 ἀπήνα traditum est. Thessali enim καπάνα dixerunt vid. Athen. X p. 418. D et Hesych. s. v. καπανικωτέρους (de κ addito cf. καυχᾶσθαι et αὐχεῖν), unde nostro jure Doricam formam ἀπάνα assequimur. Simili modo e Cypriaco ἀγάνα pro σαγήνη apud Hesychium Dorienses σαγάνα dixisse intelligimus. Apud Pindarum praeter ἀπήνα regulae haec adversantur: τιθήνα P. I, 20, ubi codex non malus Aug. D. τιθάνα praebet, quod Doridi certe, si non Pindaro, vindicaverim; Ἀλκμήνα, pro quo semel inter novem locos v. l. Ἀλκμᾶνα in Ald. et Rom. reperitur P. IV, 172, ab ipso Pindaro scriptum est; valde tamen vereor ne Dorienses α etiam hic pronuntiaverint, quum forma feminina masculini nominis Ἀλκμᾶν agnoscenda esse videatur. Postremo Μυκῆναι P. IV, 49 et fr. 216 eo minus Doricum fuerit, quod terminatio ἀνα reliquorum analogia maxime in urbium nominibus postulatur. Ceterum contendere nolumus, omnibus nominibus in ᾠη̄ exeuntibus in Dorica dialecto α necessarium esse; nam nomen Ismene, quod Bocotice Ἰσμήνα sonaret vid. §. 39, 2, Dorice haud dubie esset Ἰσμήνα.

d) feminina abstracta tertiae declinationis in τῆς̄ exeuntia, ut πρεσβύτας Ther. 2448, οἰκειότας Aetol. 3046,

ταχτάς Pind., quo pertinet etiam ἐσθάς Pind. 6), quam aspirata in locum tenuis assumpta. Compares Latina vetustas, facultas etc.

e) omnes voces, quae in *ηξ* gen. *ηκος* exeunt 7), ut *νάρθαξ*, *κάχλαξ*, *σκώλαξ*, *μύρμαξ*, *σφάξ*, *ὄρπαξ* Eurip. Hippol. 121, *βάρρακες* Laconice in Coralisco pro *βήρηκες* cf. Hesych. et intt., *Ζάραξ*, oppidum Laconicum pro *Ζάρηξ* vid. Steph. Byz. et intt. Ipsi Attici *α* purum cum Doribus servare solent, ut *θώραξ*, *ιέραξ*. Contra *άλώπαξ* an non recte Doricum dicatur 7), dubitare licet, quum et in reliquis casibus *ε* appareat et apud Pindarum Ol. X, 20. I. III, 65 *άλώπηξ* scribatur.

f) Nomina populorum in *ην* exeuntia, quae etiam apud Atticos saepe *α* tenent, ut *Ἑλλαν*, *Ἀζάν* pro *Ἀζήν* vid. Steph. Byz., cf. *Αἰνιάν*, quod apud Homerum est *Ἐνιήν*, *Ἀκαρνάν*, *Τιτᾶνες*, qui apud epicos *Τιτῆνες*. Addimus urbis nomen *Τροϊζάν* 6).

g) adverbia vulgo in *η* exeuntia, quae modo locum in quem significant, modo rationem, qua aliquid fit, ut *πᾶ*, *παντᾶ*, *ἀσυχᾶ*, *κρυφᾶ*. Accuratus de his et de iis, quae excipi videntur, infra quaeremus §. 44.

h) adverbia in *δην* exeuntia, ut *ἄδαν* Alem. 25, *κρύβδαν* Pind. cf. L. I §. 13, 4.

i) composita, quorum prior pars, quanquam non ad primam declinationem pertinens, in *η* pro vulgari *ο* ter-

6) Herodian. ap. Eustath. 287, 41. ἡ Δωρὶς καὶ ἡ Αἰολίς διάλεκτοι οὐδέποτε κατὰ γενικὴν περιτοσύλλαβον τὸ *η* μετατιθέασιν εἰς *α*, εἰ μὴ βαρύνοντο Ἑλλην Ἑλλαν, Τροϊζην Τροϊζαν· ποιμὴν δὲ καὶ λιμὴν οὐκ ἂν ἱροῦσι διὰ τοῦ *α*, ἐπεὶ δέξυτονοῦνται· ἐπὶ μέντοι μονοσυλλάβων μετατιθέασιν τὸ σφῆξ καὶ μῆν (num χῆν?) σφάξ λέγοντες καὶ μάν. σεσημειωταί, φησι, τὸ ἐσθάς δέξυτόμενον καὶ διὰ τοῦ *α* λεγόμενον παρὰ Πινδάρῳ. Grammaticus oblitus est abstractorum ταχιντής, βραδυτής etc. neque in reliquis de accentu recte iudicat.

7) Theogn. Oxx. II, 40, 17. τὰ εἰς *ηξ* εἰωθότα Δωρικῶς τρέπεσθαι εἰς *α* διὰ τοῦ *η* γράφεται· ἀπλᾶ ὄντα· οἷον *νάρθηξ*, *νάρθαξ* αὐτοί· *κάχληξ*, *κάχλαξ* ἐκείνοι· ὁμοίως *σκώληξ* ὅτι *σκώλαξ*· *θώραξ* *θώραξ*· *μύρμηξ*, *μύρμαξ*· *άλώπηξ*, *άλώπαξ* καὶ εἴτι ὅμοιον.

minatur. Talia sunt *πολεμαδόκος* Pind. Ol. X, 13 et *η* cantilena antiqua Schneidew. Del. p. 462 pro *πολεμοδόκος*, *πολεμηδόκος*; *στεφαναφορία* Pind. Ol. VIII, 10 a *στεφανηφόρος*, *στεφαναφόρος*; *ιεραπόλος* Gel. Acarn. 1793, a; *ὄρκιοτομῆ* Timocr. 3 ab *ὄρκιητόμος*, *ὄρκιοτόμος*; *πολιόχος* Pind. Ol. V, 10 pro *πολιήχος*, *πολιόχος*, quod in *πολιούχος* contrahitur, *Θεαγένης* Megarorum tyrannus. Et talia, quae *α* purum habent, etiam Attica et vulgaris lingua novit, ut *βιβλιαγράφος*, *νεαγενής*, *ιεραφόρος*, rarius ea, quorum *α* non est purum, ut *νοθαγενής*, vid. Lobeck. ad Phryn. p. 655 seqq. Eodem pertinet *ἐκαταβόλος* Pind., quanquam *ἐκατοβόλος* non reperitur, et ea, quae mirro quodam pleonasmō Ionice *η*, Dorice vel Aeolice *ᾶ* in commissura partium inserunt (cf. Lobeck. ad Phryn. p. 699), ut *ὑπεράφανος* Pind., *Εὐαγένης* in titulo Lesbiq Deli reperto, quare nunc *ἐπάβολος*, de quo olim dubitavimus L. I §. 13, 5, vere Aeolicum esse judicamus.

Jam vero ut in his compositis Dorice *α* est pro Ionico *η*, quod cum *ο* permutari potest, ita in tertia persona dualis, quam haud raro in *ον* pro *ην* exire constat, et in adverbiiis, quae saepe terminationes *δην* et *δον* promiscue habent, ut *βάδον* et *ἐμβάδην*. Inde aliorum vocabulorum quorundam Dorica mutatio illustratur, quae alioquin mira videri possit. Compares *δύστηνος*, Dorice *δύστανος* et *δύστονος* a *στένω*, *δήμος*, Dorice *δᾶμος* cum *δόμος* a *δέμω* (*δόμος* et *δήμος* significatione non fere magis discrepant quam *οἶκος* et *vicus*), postremo *μέμηλα*, Dorice *μέμᾶλα* Pind. Ol. I, 89 a *μέλω*, unde perfectum *μέμολα* legitimū esset. Quae quomodo explicanda sint, nunc quaerere non vacat.

6) Postremo haec singula, quae ad leges quasdam revocare non licet:

ἄέλιος Pind., *ἄβέλιος* apud Cretenses et Pamphylios §. 5, 5, vulgo *ἄλιος* Pind. Tragg. Plat. Cratyl. p. 409 etc., *Ἀλιάδαι* et *Ἀλιασταί* Rhod. 2525, b, *Ἀλεῖον* i. e. *Ἠλίου* *ιερόν* apud Rhodios Eustath. 1562, 57.

αἰών pro ἡϊών Et. G. 238, 57, Ann. Oxx. II, 446, Pind. I. I, 33.

ἀλακάτα pro ἡλακάτη, ut apparet e χρουσαλάκατος Pind. Tragg.

Ἄλεκτροαι πύλαι pro Ἡλεκτροαι Pind. I. III, 79.

ἀλία Heracl. Core. 1841—1844, vel ἀλιαία apud Tarentinos ⁸⁾ i. e. ἐκκλησία, non diversum videtur ab Atheniensium Ἡλιαία, quae et μεγάλη ἐκκλησία vocata esse dicitur in Ann. Bekk. p. 310, 32, quanquam etiam Ionicum ἀλίη antiquum α servat. Inde derivantur ξυναλίαξε Lysistr. 93, ἀλιασμα Gel. i. e. ψήφισμα et ἀλιακτήρ Siculorum ⁹⁾.

ἀλίβατος pro ἡλίβατος Pind. Ol. VI, 64, Eur. Suppl. 80.

ἀλίθιος pro ἡλίθιος Pind. III, 11.

ἀλιξ, ἀλίκος, ἀλικία, ταλίκος etc., ut ἀλικία Ther. 2448, ταλίκουθε Sophr. 6, ταλικούτος et ἀλίκος Archim.

Ἄλις pro Ἡλις Pind. vid. L. I §. 52.

ἄλος pro ἡλος Pind. P. IV, 71 cf. Φάλλος, Lesbicum I §. 5, 2.

ἄμέρα et ἄμαρ Ther. 2448. Pind. Herod. π. μ. λ. 43, 6. Theogn. Oxx. II, 87, 30 etc., unde etiam urbs Μεσσαμβρία i. e. Mesembria nr. 2053, c et in nummis.

ἄμές pro ἡμεῖς, Lesb. ἄμμες, vid. §. 32.

ἄμος pro ἡμος Herod. π. μ. λ. 43, 6 et τᾶμος Ibyc. fr. 6, J. Gr. 243, b. Greg. C. 367.

ἀνίκα Pind. Tragg. nec minus τανίκα.

ἀνίον Pind., ἀνιοχίων Lacon. 71 L., χρουσάνιος Tragg.

ἀπανής et ποτανής Dorica erant pro ἀπηνής et προσηνής, quum Pindarus semidorice προσανής proferat P. III, 52. X, 64 ⁹⁾.

⁸⁾ Scholl. Arat. 254. ἀλίαν οἱ Λωριεῖς τὴν ἐκκλησίαν καλοῦσι. — Hesych. ἀλιαίαν, ἐκκλησίαν· Ταραντῖνοι et ἀλιακτήρ, τόπος ἐν ᾧ ἀθροίζονται οἱ Σικελοί.

⁹⁾ Dores etiam ἀπάνιος et ποτάνιος eodem sensu dixisse videntur. Nam ἀπάνιος fortasse Hesychio restituendum est, ubi in codice ἀπάνος (Mus. ἀπάνθρωπος), σκληρός, ἀνόητος, ἄφρων, ἀνελέμων. Σο-

ἄπειρος pro ἤπειρος Pind. Tragg., Ἀπειρωτῶν in nummis cf. §. 20, 6.

ἀπύω Pind. Tragg. Eustath. 685, 23 pro ἠπύω.

ἀργάεις Pind. pro ἀργήεις ab obsoleta voce ἀργή descendere videtur.

Ἀσκληπιός titt. cf. Aesculapius; apud Pindarum Ἀσκληπιός N. III, 52 et idem vix recte ex uno libro repositum P. III, 6.

ἄσυχος Pind. ita tamen, ut nonnullis in locis omnes libri vulgarem formam teneant vid. Boeckh. Nott. Cr. ad Ol. IV, 17; ἀσυχαία Soph. Oed. C. 198.

Ἀφαιστος Epich. titt. Pind.

ἀχέω, ἀχώ, ἀχά pro ἠχέω, ἠχώ, ἠχή Pind. Tragg., quae cognata sunt cum ἰάχω.

ἰώς Epich. Tragg. Pind. cf. Ann. Bekk. 694, 20. Suid. s. v. ἠώς pro Ionico ἠώς, Lesbiano αὔως, Attico ἔως.

βάραιες Laconice in Epilyci Coral. pro βήρηαιες cf. Ath. III, 114. f., Ann. Bekk. 226, 1, Hesych. s. v. βάραιες et βήραξ et βήρηαιες. Eandem vocem in Ther. 2448. VI, 12 pro πάρακα bene restituit Meinekius Comm. II p. 888.

βῆσσα Pind. Soph. Aj. 196. Oed. C. 73 pro βῆσσα.

βλαχά pro βληχή Aesch. Sept. 330, Eurip. Cycl. 48. 59.

γαθήω Eustath. 670, 62. Tragg., γεγάθει Epich. 75, γαθόσυνος Et. G. 124, 58.

γαθυλλίς Epich. 89 pro γηθυλλίς, cf. Hesych. γαθία, ἄλλαντία.

γαρύω pro γηρύω Pind., μελίγαρος Pind. Alcm. 12.

δαλέομαι pro δηλέομαι apparet in φρενοδαλής Aesch.

φοκλῆς ἀπαν . . . Musuri correctio per se valde probabilis incertior fit, si compares ἀπηναῖος, ἀπάνθρωπος, ὄμος, deinde ἀπηνῆς, σκληρός, ὄμος etc. Certius constat de ποτάνιος pro προσηνῆς, quam vocem Hesychius per προσφιλῆς, ἠδύς interpretatur. Nam ποτανωτάτων libri praebent in Cleobuli epistola Diog. Laert. I, 93, ubi ποτανηστάτων correxerunt, et ποτανία levi mutatione (pro ποταιναί) Epicharmo fr. 33 restituimus.

Eum. 317, deinde in *κεντροδάλγτος* Suppl. 558, et probabili conjectura in Amph. 1688, 48 a nobis *δαλέωνται* restitutum est; eodem pertinent glossae Hesychianae *δάλαν*, *λύμην* — *δαλήσασθαι*, *λυμήνασθαι* etc. Quare neque Latinum delere cognatum videtur neque recte judicavimus L. I §. 13, 5.

Δᾶλος, *Δάλιος* pro *Δῆλος*, *Δήλιος* Pind. Tragg.

Δαμάτηρ Pind. titt.

δᾶμος et quae inde descendunt saepissime.

δάν pro *δὴν* Apoll. de adv. 570, 21, pro quo *δοάν* Alc. apud Scholl. Dion. Thr. 949, 20; *δαναίος* ex egregia Dindorfii emendatione Aesch. Eum. 808; Doricum *δαρόν* Pind. Tragg. ne ab Attica quidem dialecto alienum est.

δύστανος pro *δύστηνος* Pind. Tragg.

ἐκαλος pro *ἐκηλος* Pind.; nam *ἐκατι* etiam Atticorum poetarum est.

ἐξᾶν pro *ἐξῆς* Rhod. 2525, b, 108 et Ther. 2448. V, 13.

ἐξαπίνας et *ἐξαίφνας* Pind.

ἐπιτάδειος Corcyr. 1840, Byz. 2060, Archimed.

ἐρατύω Soph. Oed. C. 161.

ζᾶλος pro *ζῆλος* Pind. Ol. VII, 6 cf. Hesych. *δᾶλον*, *ζῆλον*.

ζαμία Heracl. etc. pro *ζημία* cf. Lat. *damnum*.

Ζανός pro *Ζηνός* in Cret. 2555 et multis recentioribus Laconicis 1313. 1314. Ross. 36—40, item Eurip. Hippol. 62. 69 etc., cf. Boeotice *Δάν* I §. 37, 1 et Aeolice *Ζάν* I, 13, 5, Lat. Janus et Diana vid. Pott. I p. 99. Quare *Ζηνός*, quod semper apud Pindarum et in titulis quibusdam minoris fidei, ut Cret. 2554 et 2563, Doricum haberi nequit.

Ζάτας i. e. *Ζήτης* Boreae filius Marm. Farn., quam *Ζήτας* Pind. P. IV, 182.

ζατεύω pro *ζητεύω*, *ζητῶ* Alc. 13 (23), cf. Hesych. *ζατές*, *ζητεῖ* (leg. *ζητεῖς*) et *δατέν* *ζητεῖν*.

ζατρεῖον et *ζατρεύω* Et. M. 408, 12 pro *ζητρεῖον*, *ζητρεύω* Dorica esse videntur.

θαέομαι Pind. pro Homericō *θηέομαι*, Attico *θεά-*

ομαι (vulgo Dorice in *θαμαι* contrahitur vid. §. 42.). Item *θαα* Dorice est pro *θεια* barytono Theogn. Oxx. II, 102, 21. Conferantur *εταρον* a radice *θαφ*, *θαυμα*, *θαμβος*.

θαγω Lysistr. 1121 et *θαγάνεος* Epich. 68 ex emendatione nostra pro *θήγω*, *θηγάνεος*. Non Doricum est *θήξαις* Pind. Ol. XI, 20.

καδος Alc. 76 W., *αποκαδει* Sophr. in Ann. Bekk. 428, 23 et Suid., *καδος* et *καδεσθαι* Pind.

κακίς pro *κηκίς* Theogn. Oxx. II, 79, 4, *κακίωσαι* Laconice pro *κηκίωσαι* Hesych.

καλλίς Ann. Parr. III, 33, 28.

καπος Anaph. 2477 et Pind., Theogn. Oxx. II, 68, 28.

καρ pro *κήρ* Alc. 81 W. (ubi *καρα* pro *καραν* bene a Bastio emendatum est cf. Hesych. *καριωσαι*, *αποκτειναι* et *εκαριωσας*, *απεκτεινας* atque *κηριωω* apud Hesych. Suid. Et. M.) *Κηρες* legitur Pind. fr. 245.

καρυξ, *καρύσσω* Pind. Tragg., *καρύκειον* Heracl., cf. caduceus.

καρχάσιον pre *καρχήσιον* Pind. N. V, 51.

κίβδαλος pro *κίβδηλος* Pind.

κλαῖς Pind. pro Ionico *κληῖς*, Attico *κλεις* cf. Lat. *clavis*. Apud recentiores Dorice contrahebatur in *κλαίς* vel potius *κλάς* (quae accentus ratio verior est quam *κλαῖς*), quo pertinent *κλαῖδα* Et. Sorb. ap. Koen. ad Greg. p. 584, *κλαῖδας* Greg. C. 316 (J. Gr. 243, a *κλάδας*), quae Dorica vocantur, apud Hesychium sine indice dialecti *κλαῖς*, *μοχλός* et corrupte *πλαῖσι*, *κλήσι*, et legitur *κλαῖδα* apud Callim. h. in Cer. 45; *κλαδοῦχος* Orpheus decadem appellasse traditur Et. M. 253, 50, quod ad Pythagoreos referendum videtur. Consentaneum est, Dorice etiam in verbo *αι* vel *α* pro vulgari *ει* habere. Ita Epicharmus secundum Ann. Oxx. I, 224, 26 *κατακέκλονται* (ita corrigendum pro *κατὰ κέκλονται*) dixit pro antiquiore Attico *κέκληνται*, vulgari *κέκλεινται*. Apud Hesychium, ubi nunc *κλάσαι*, *κλείσαι* litera erasa in codice legitur, propter literarum seriem potius *κλαῖσαι* quam cum Musuro *κλαῖξαι* corrigendum videtur; deinde apud Theocritum VI, 32,

ubi nunc ex optimis libris κλαξῶ legitur, olim κλάσω erat, et scholiasta Doricum κλασῶ tuctur, quanquam etiam κλαξῶ, unde κλάξ derivetur, Doricum esse suspicatus.¹⁰⁾ postremo eodem referre licet κατεκλάσθης Theocr. VII, 84 et Hesych. κλαῖσθρον (cod. κλάσθεον), κλειῖθρον, quocum compares Pindaricum κλαῖσθρον P. I, 8 Contra ἀπόκλαξον et ἀποκλάξας Theocr. XV, 43. 77 et κλαξῶ, quod nunc legitur VI, 32 (nam κατεκλάξατο XVIII, 5 corruptissimum est), pertinent ad praesens κλάσω, quod apertius prostat in glossa Hesychiana κατεκλάζετο, κατεκέκλειστο, κατακλεισμένως εἶχε. Quae forma (ceterum rectius iota subscripto instruenda) non minus recentioris Doridis esse videtur, quam κλήξω pro κλήω, κλείω recentius est vid. Lobeck ad Buttm. Gr. II p. 221; Doris tamen saepius in verbis puris ζ addit, ut ἀπροάζομαι cf. §. 35, 1. Valde mira forma est κλάξ Theocr. XV, 33 Δωρικῶς pro κλείς teste scholiasta. Nam hoc fieri non potest, ut scholiasta Theocriteo auctore a futuro κλαξῶ derivetur; potius, si integram habere oportet, e κλαίς orta videtur ῥί in ξ mutato vid. supr. §. 11, 6. Itaque in hac voce iota subscriptum, quod in reliquis accuratior ratio postulat, jure abest.

κλαῖσθρον Pind., Herod. π. μ. λ. 35, 22, Eustath. 1481 etc., unde εἰτεκλαρος, κλαρονόμος Ther. 2448.

κνακός pro κνηκός, unde κνακομίης Philox. Athen. XIV, 643, b.

κνάμα pro κνήμη, unde τετράκναμος Pind.

κράδεμνον pro κρήδεμνον Eurip. Bacch. 1490, quod descendere videtur a κάρα.

κράνα pro κρήνη Amph. 1688, Cyren. 10, Messen. 43 L. etc.

10) Scholl. Theocr. VI, 32. κλασῶ κλείω, ὁ μέλλον κλείω, παρὰ τοῖς τρωοῖς ἐν χρῆσει. οἱ ποιηταὶ δὲ κλήσω λέγουσι. διαλύσει τῆς διαφθόρου καὶ τροπῆ τοῦ εἰς ἦ, εἶτα τροπῆ τοῦ ἦ εἰς ᾠ καὶ προσγεγραφομένου τοῦ ἰῶτα κλάσω καὶ κλασῶ Δωρικῶς. δοκεῖ δὲ καὶ κληῖξιν εἶναι παρ' αὐτοῖς ἐπὶ τούτου τοῦ σημανομένου, ἀφ' οὗ μέλλον Δωρικῶς κληῖξω. καὶ τροπῆ τοῦ ἦ εἰς ᾠ καὶ προσγεγραφομένου τοῦ ἰῶτα κλαξῶ, ἀφ' οὗ καὶ κλαξ ἢ κλεις.

σᾶμα pro σῆμα Et. G. 499, 28, Hesych., περίσματος Eurip. H. f. 1018, σαμίνεται, σφραγίζεται παρά Επιχάρμω Hesych., σάμεα (?), τὰ ἐν ταῖς ὡαῖς τῶν ἰμνητῶν παράσημα Λακωνέω Hesych.

σάμερον pro σήμερον et σᾶτες pro σῆτες vid. §. 6, 10 (adde σάτινος Eurip. Hel. 131). Illud cum ᾶμα, ἄμερα componendum est; hoc, ab ἔτος derivatum, propter illius analogiam α accepisse videtur.

Σᾶμος N.P. pro Σῆμος Pind. Ol. XI, 73.

Σαρπαδών, Aeni rex in Farnesiano marmore., sed Σαρπηδών Lycius Pind. P. III, 112.

σάσματος pro σήσματος Alc. 56 (17), Philox. Athen. XIV, 643, b, σάματος Lacon. 1464.

σαφανής pro σαφητής Pind. Ol. XI, 57.

σίδαρος Alc. 55 (18), Pind. Tragg., Et. G. 500, 27.

σκάννα pro σκήνη Alas., Et. Gud. 503, 34; σκᾶνος Eustath. 549, 21, σκαράση Sophr. 93.

σκᾶπτάν pro σκήπτρον Pind., σκαπάνιον, ἡ βακτηρία Hesych. i. i. e. σκηπάνιον.

σκατῶμαι pro τητῶμαι Sophr. 62, Pind.

στραπαλίς pro τροπήλις Acharn. 779.

Τυρσαυός pro Τυρσηνός Pind., Τυρῆν in Hieronis galea C. I. nr. 16.

υανία pro ὑηνία Epich. 99 cf. Hesych. in ὑανία, στανία, et c.

ὕσπλαγίς pro ὕσπληξ Lysistr. 1000.

γαλά pro γηλή Eurip. Ion. 1243, El. 474, Hec. 90; μονόγαλλος Iph. A. 225, χάλαρχος Soph. El. 850.

γάν pro γήν Epich. 103 cf. anser, quod olim hauser sonuisse docent Sanscr. hansa, Germ. Gans.

ψᾶφθα, ψαφίω, ψάφισμα ubique.

Haec fere sunt, quae meliorum fontium auctoritate Dorice ᾶ pro ῆ habuisse intelligimus. Quibus haud pauca accessura esse, si universam Doridem cognitam haberemus, satis certum est; singula quaedam fortasse addere licebit, ubi de fontium minus limpidorum rationibus disquisiverimus. Ceterum neque ea enumeranda duximus,

in quibus ipsa Atthis Ionicum $\bar{\alpha}$ aversatur, et verbo monemus, omnia vocabula certo cognationis vinculo conjuncta eidem mutationis legi obnoxia esse; testimoniorum fidem magis quaesivimus quam multitudinem.

Subinde Doricum $\bar{\alpha}$ pro Attico ϵ esse videtur, ut $\acute{\alpha}\omega\varsigma$ pro $\acute{\epsilon}\omega\varsigma$, $\theta\acute{\alpha}\alpha$ pro $\theta\acute{\epsilon}\alpha$, $\lambda\alpha\iota\omega\nu$ vel potius $\lambda\acute{\alpha}\omega\nu$ pro $\lambda\acute{\epsilon}\omega\nu$; sed ubique ϵ ex Ionico η natum esse apparuit. Eodem pertinent derivata a $\nu\alpha\upsilon\varsigma$, ut $\nu\alpha\acute{\omega}\rho\iota\omega\nu$ Corcyr. 1838, b, quod Ionice sonaret $\nu\eta\acute{\omega}\rho\iota\omega\nu$.

7) Contra vulgare η in Dorica dialecto servatur, ubicunque ex ϵ natum est, Lesbiaca dialecto consentiente, Boeotica η a Doride servatum in $\epsilon\iota$ mutante vid. L. I §. 39. Eam vocalis η originem certam habent haec:

a) nominativi tertiae declinationis, qui in $\eta\varsigma$, $\eta\rho$, $\eta\nu$ exeutes genitivos in $\epsilon\omicron\varsigma$ ¹²⁾, $\epsilon\rho\omicron\varsigma$ vel ejecto ϵ in $\rho\omicron\varsigma$, $\epsilon\nu\omicron\varsigma$ terminant, ut $\epsilon\upsilon\gamma\epsilon\nu\acute{\eta}\varsigma$ Boeot. $\epsilon\upsilon\gamma\epsilon\nu\acute{\epsilon}\iota\varsigma$, $\pi\alpha\tau\acute{\eta}\rho$ Boeot. $\pi\alpha\tau\acute{\epsilon}\rho$, $\pi\omicron\iota\mu\acute{\eta}\nu$ Alc. 8 et ex Herodiani testimonio not. 6, $\varphi\rho\acute{\eta}\nu$ Pind. ¹³⁾. In iis nominibus, quae in $\eta\rho$ exeutes per plerosque casus η servant, tamen hoc ex ϵ prodisse e vocativis et femininis aliquoties apparet, ut $\sigma\omega\tau\acute{\eta}\rho$, $\sigma\acute{\omega}\tau\epsilon\rho$, $\sigma\acute{\omega}\tau\epsilon\iota\rho\alpha$. Quare etiam Dores in illis η proferunt, ut $\sigma\tau\alpha\tau\acute{\eta}\rho$ Lacon. 1511 et derivatum $\sigma\omega\tau\eta\rho\iota\alpha$ Heracl. etc. — Eo pertinent etiam $\delta\iota\kappa\alpha\sigma\tau\acute{\eta}\rho\iota\omega\nu$ et $\acute{\epsilon}\pi\iota\kappa\rho\iota\tau\acute{\eta}\rho\iota\omega\nu$ Cret. 2556, quanquam $\delta\iota\kappa\alpha\sigma\tau\acute{\eta}\rho$ et $\kappa\rho\iota\tau\acute{\eta}\rho$ pro $\delta\iota\kappa\alpha\sigma\tau\acute{\eta}\varsigma$ et $\kappa\rho\iota\tau\acute{\eta}\varsigma$ non sunt in usu; cogitatione tamen fingenda sunt, unde illa deriventur.

b) praeterita, quae η in fronte habent augmenti vi ex ϵ factum, ut $\acute{\eta}\rho\chi\acute{\omicron}\mu\alpha\nu$ ab $\acute{\epsilon}\rho\chi\omicron\mu\alpha\iota$ vid. not. 4, $\acute{\eta}\psi\epsilon\tau\omicron$, $\acute{\epsilon}\xi\acute{\eta}\nu\epsilon\gamma\kappa\epsilon$; conjunctivi terminationes, ubi η ex ϵ natum indicativi comparatio prodit, ut $\beta\lambda\acute{\alpha}\pi\tau\eta$, $\gamma\acute{\iota}\nu\eta\tau\alpha\iota$; optativi in

12) Ann. Oxx. I, 118, 7. $\tau\acute{\alpha}$ $\epsilon\iota\varsigma$ $\eta\varsigma$, $\acute{\omicron}\tau\epsilon$ $\acute{\epsilon}\pi\iota$ $\gamma\epsilon\nu\iota\kappa\acute{\eta}\varsigma$ $\epsilon\iota\varsigma$ $\omicron\upsilon\varsigma$ $\lambda\acute{\eta}\gamma\epsilon\iota$, $\acute{\omicron}\acute{\upsilon}$ $\tau\rho\acute{\epsilon}\pi\omicron\upsilon\sigma\sigma\omega$ $\omicron\iota$ $\Delta\omega\rho\acute{\epsilon}\iota\varsigma$.

13) Ex iis, quae §. 16 ad $\varphi\rho\alpha\sigma\acute{\iota}$ disputavimus, apparet etiam $\varphi\rho\acute{\alpha}\nu$ et $\acute{\epsilon}\iota\rho\alpha\nu$ aliquid excusationis habitura esse; item $\pi\omicron\iota\mu\acute{\alpha}\nu$, quod frequentatur apud Theocritum; verbi $\pi\omicron\iota\mu\acute{\alpha}\iota\nu\omega$ memores minus confidenter damnaremus, nisi disertum Herodiani testimonium adesset.

ην exeuntes, ut εἶην, ἀθλωθείη cf. 3 pl. εἶεν; aoristi passivi, ut ἐδικάσθην, ἐφάνην cf. ἐδικασθεν, φανείς.

c) quaecunque a stirpibus verbalibus in ε exeuntibus descendunt, ut in Heracl. θήσω, συνθήκα, ἄρνησις, ἐμ-
τρήσαμες, πωλήσουσι etc., κινήσω Sophr. 98, ἀκίνητος
Rhod. 2525, b, Ἀγησίδαμος Iss. 1835 ab ἠγέομαι etc.
Eo pertinent etiam ea, quae ε per transpositionem in ex-
itum radice acceperunt, ut γνήσιος et κασίγνητος Pind. a
γεν, ἐσκληκώς Epich. 106 et σκληρός Pind. a σκελ, τρηματίσω
Sophr. 99 a τερ, εἶρηκα Rhod. 2905, εἰρήσεται Pind.,
θήτρα Heracl. et apud Tarentinos vid. Et. M. 703, 44,
θηστάρχος Epich. vid. Suid. Phot. Hesych. a radice ῥε,
olim Φρε, quod est e Φερ transpositione factum cf. ἐρέω.

d) postremo multa alia vel derivata vel composita,
ut γῆρας cf. γέρον, ἦθος cf. ἔθος, ἀκήρατος Pind. a κε-
ράσαι, κρήμνημι et κρημνός Pind. a κρεμάσαι, νηλής ab
ἐλεος, ἱππηλάτας, διφρηλάτας Pind. ab ἐλαύνω vid. not. 4,
ἐτήτυμος ex ἔτυμος reduplicatione ortum, τριετηρίς Rhod.
2525, b et πενταετηρίς Heracl. ab ἔτος gen. ἔτεος.

8) Nonnulla reperiuntur, quae his praeceptis adver-
sentur aut videantur adversari:

a) Ἴπποκλέας Pind. P. X, 5. 57, quae est forma
maxime barbara pro Ἴπποκλέης. At e scholiis apparet,
carmen olim Ἴπποκλεῖ, non Ἴπποκλέα inscriptum fuisse;
deinde v. 57 librorum lectio est

τὸν Ἴπποκλέα ἔτι καὶ μᾶλλον σὺν αἰδαῖς

ubi Ἴπποκλέαν e Rittershusii et Schmidii conjectura re-
ceptum est. Jam patet, quam facile Ἴπποκλεᾶ scribi pos-
sit; nam hiatus quidem nihil offensionis habet et quan-
quam Pindarus vulgo in iis quae cum κλέος composita
sunt, correptas formas εὐκλεᾶ etc. praefert, semel tamen
εὐκλεᾶ legitur Pyth. XII, 24. Quid vero altero loco fa-
ciendum est v. 5, quo confisi incredibilem formam non
moleste tulerunt? Ubi quum legatur Ἀλεύα τε παῖδες,
Ἴπποκλέα ἐθέλοντες, facillime corrigi potest:

Ἀλεύα τε παῖδ' ἐς Ἴπποκλεᾶ ἐθέλοντες
ἀγαγεῖν ἐπικωμίαν ἀνδρῶν κλυτὰν ὄπα.

Nam quum Thoracem, qui nominatur v. 64, duos fratres habuisse constet, Eurypylum et Thrasydaem, nihil obstat, quin cum altero comum instituisse putetur. De plurali participii cum duali juncto videsis, quae Thierschius Gramm. §. 307, 7 post Bekkerum disputavit.

$\alpha\pi\epsilon\sigma\sigma\acute{o}\upsilon\alpha$ in Hippocratis epistola Laconica (vid. Append.) quum ab aliis tum a Valckenario ad Adon. p. 264, A, quem omnes secuti sunt, pro $\alpha\pi\epsilon\sigma\sigma\acute{o}\eta$, Aor. II pass. dictum habetur, idque Batavus ille celeberrimus ita firmatum a se putabat, ut in posterum mutationi non esset obnoxium. Nobis tamen illa vox tribus de causis suspectissima est, primum quod genuina Doris in aoristis passivi η non mutat, deinde quod ou pro u positum ab hujus epistolae aetate alienum videtur, postremo quod aoristus $\acute{\epsilon}\sigma\sigma\acute{o}\eta\nu$ ne Graecus quidem haberi potest. Neque illa vocis forma ita librorum auctoritate munita est, ut dubitatio omnis praecisa sit. Apud Xenophontem Hellen. I, 1, 23 libri $\alpha\pi\acute{\epsilon}\sigma\sigma\upsilon\tau\alpha\iota$ praebent; idem olim apud Plutarchum legebatur Alcib. c. 28, ubi in libris reperiuntur variae lectiones $\alpha\pi\acute{\epsilon}\sigma\sigma\omicron\upsilon\alpha$ et $\alpha\pi\acute{\epsilon}\sigma\sigma\omicron\upsilon\alpha\pi\epsilon\upsilon\omega\nu\tau\iota$ (Sintenisii editionem inspicere non licuit). Eustathius p. 63, 1 et 1792, 5 ex eadem epistola $\alpha\pi\epsilon\sigma\sigma\acute{o}\upsilon\alpha$ affert, ad $\sigma\omega\sigma\theta\alpha\iota$ (quod Laconice est $\sigma\acute{\omega}\sigma\theta\alpha\iota$) id pertinere non recte arbitratus et per $\alpha\phi\acute{\omega}\rho\mu\eta\sigma\epsilon\nu$, $\alpha\pi\acute{\eta}\lambda\theta\epsilon$, $\tau\acute{\epsilon}\theta\nu\eta\kappa\epsilon$ interpretatus. Postremo huc traxerunt Hesychii glossam $\alpha\pi\epsilon\sigma\iota\alpha$ (cod. teste Schowio $\alpha\pi\epsilon\sigma\sigma\iota\alpha$), $\acute{\alpha}\nu\epsilon\sigma\iota\varsigma$ καὶ $\alpha\pi\acute{\epsilon}\delta\omicron\upsilon\alpha$, $\alpha\pi\eta\lambda\lambda\acute{\alpha}\gamma\eta$, $\acute{\eta}\phi\alpha\nu\iota\sigma\theta\eta$, ubi quum diversa permixta esse appareret, explicationes $\alpha\pi\acute{\epsilon}\delta\omicron\upsilon\alpha$ seqq. ad $\alpha\pi\epsilon\sigma\sigma\acute{o}\upsilon\alpha$ spectare putarunt. Nos ita assentimus, ut ex Hesychio genuinam vocem pro barbara illa $\alpha\pi\epsilon\sigma\sigma\acute{o}\upsilon\alpha$ eliciendam esse ducamus. Hippocrates enim $\alpha\pi\acute{\epsilon}\sigma\sigma\iota\alpha$ scripsisse videtur i. e. $\alpha\pi\acute{\epsilon}\sigma\iota\eta$, qua in forma σ more Doriensibus potissimum paullo incultioribus familiari geminatum est vid. §. 13. Ut illud apud Hesychium per $\alpha\pi\acute{\epsilon}\delta\omicron\upsilon\alpha$ etc. explicatur, ita $\alpha\pi\omicron\sigma\tau\acute{\alpha}\varsigma$, $\phi\upsilon\gamma\acute{\omega}\nu$ · $\text{A}\acute{\iota}\sigma\chi\upsilon\lambda\omicron\varsigma$ ἐν Ἰσθμιασταῖς καὶ Ἀλκμήνη. Obscurior forma et in $\alpha\pi\acute{\epsilon}\sigma\sigma\upsilon\tau\alpha\iota$ et in $\alpha\pi\epsilon\sigma\sigma\acute{o}\upsilon\alpha$ corrupta est.

b) Si qua verba in $\epsilon\omega$ exeuntia Doricum α pro η in

ipsis melioribus fontibus assumunt, plerumque suspicari licet, Doridem omnino ea per *αω*, non *εω* formasse; sicuti *ἐπτοάθην* Eurip. Iph. A. 584 haud dubie a *πτοάω* ducendum est, de quo aliunde constat, et Aeoles Ionesque *ἐλεάω* pro Attico *ἐλεέω* dixisse traduntur, vid. L. I §. 13, 3. Eo maxime pertinent verba a nominibus primae declinationis derivata, quae *α* tenere etiam magis consentaneum videtur:

δινέω, unde *ἐδινάθην* Pind. P. XI, 38, *ὠκυδίνατος* I. 4, 7; *δινάσεν* Eurip. Herc. f. 1459, nec minus Pind. fr. 70 pro *καὶ μύχους δινάσατο* legendum censemus *καμ μύχους δινάσατο* i. e. *καὶ ἄμ μύχους*. Itaque *Dores* a *δίνη* derivasse videntur *δινάω*.

φωνέω, unde *φώνασε* Ol. XIII, 65. N. X, 76, quamquam *φωνήσαις* I. V, 49, *ἀφώνητος* P. IV, 237. Illa non audemus in suspicionem vocare, quia a *φωνή* facile *φωνάω* duci poterat.

ὠνάσειται Sophr. 89, ubi *α* librorum auctoritate certissimum item de Dorico verbo *ὠνάσμαι* *αβώνη* cogitari jubet.

Praeterea vix dubitamus, quin *Dores* et *Aeoles* *πονάω* dixerint; nam ut in Sapphus fragmento *ἐξεπόνασαν* traditum est vid. L. I §. 13, 3, ita leguntur *ἐξεπόνασεν* Eurip. Iph. A. 209, *πονάθη* Pind. Ol. VI, 11, *πεπονάμενον* P. IX, 96, quamquam *ἐπόνησα* N. VII, 36. I, 40, *ἐξεπόνησεν* P. IV, 236 in libris sunt. In ultimo quidem loco Boeckhius e conjectura *ἐξεπόνασεν* scripsit, quod *πονείν* de efficiendo dictum *α* assumeret, de molestia *η* retineret, quam distinctionem Hermannus proposuerat Opusc. I p. 259. Nos in tanta exemplorum paucitate eam subtiliorem et arbitrii plenam putamus.

Alia ejus generis a librariis corrupta videntur. Nam *δοναθεῖσα* P. VI, 36 optimorum librorum auctoritate damnatur; item pro *ἐφίλασε* P. II, 16 in optimis, P. IX, 18 in bonis libris *ἐφίλησε* legitur; N. V, 44 *ἐφίλασε* et N. VII, 88 *φιλάσαντα* a Boeckhio sine libris scripta sunt, ne tentata quidem *πεφίληκε* P. I, 13 et *πεφιλημένον* N. IV, 45; quare, quum praeterea Lesbii *φίλημι* et *φι-*

λήσω dixerint, ἐφίλασα nec Doricum nec Pindaricum existimari posse videtur. Nec minus dubium nobis est ἀπονοστάσαντος N. VI, 52 (ἐνόστησε N. XI, 26), quanquam varia lectio non affertur. Expulit Boeckhiius vel omnium vel meliorum librorum fide fretus ἀφθόνατος Ol. X, 7 et XIII, 24, Heynius I. III, 7 ὑμῶσαι nescio an sine librorum ope. Non minus hyperdoricum est κίνασις in embaterio Laconico, quod Tyrtaeo adscribunt, apud Hephaest. p. 46; postremo in titulo Ambracico 1798 Ἀγασίδαμος pro Ἀγησίδαμος, quod rectissime apud Pindarum et Iss. 1835 legitur, ab ἡγέομαι, nisi forte illud ab ἄγαμαι derivari posse existimas ut Ἀγασικλῆς vid. Keil. Anall. p. 216.

c) A verbo δέμω vocali transposita descendunt δεδμημαι, εὔδμητος etc., quae etiam in Doride *η* postulare videntur, quippe quod ex *ε* natum sit. At et apud Pindarum semper et in tragicorum canticis saepe ista *a* assumunt, ut θεόδματος Pind. (vid. Boeckh. Nott. Critt. ad Ol. III, 7) et Eurip. Bacch. 6, εὔδματος P. XII, 3, νεόδματος I. III, 89. Nec credibile est θεόδματος Dorice fuisse divinitus domitus, θεόδμητος divinitus aedificatus (vid. nr. 2, c), quum non ad diversas radices revocanda sint.

De Pindarico μεμαλότας supra dictum est.

9) Deinde *η* servant haec, quae vocalis originem minus apertam habent:

a) nomina masculina tertiae declinationis in *ης* excentia, quae in genitivo *τ* assumunt, ut Κρής et inde Κρήτα in omnibus titulis (corruptissimum est Κρατῶν in Farnesiano), Κωρῆτες Cret. 2554. 2555, λέβητες Epich. 58, Μαγῆς Pind. etc., cf. Boeot. λέβεις. Adversatur χερνάτις in fragmento Dorico, quod Alemani tribuimus (vid. §. 45, not. 15), a χερνής; at *a* non est nisi in codice Apollonii de adv. 583, 5 et apud Eustathium p. 117, 40. Contra χερνήτις et reliquorum auctoritate confirmatur et Apollonii de pronom. p. 61, B. atque de adv. 617, 30, ubi codex χερνήτις.

b) adjectiva in *ηρος* et *ηλος*, quae non descendunt a nominibus primae declinationis, ut πονηρός Epich. Pind.

hius meliorum librorum ope expulit), Chelid. Cret. 2554' 2556.

ἤμερος Heracl. I, 124, sed ἄμερος ubique sine varia lectione apud Pindarum, adeo Aeschyl. Agam. 703. Vel sic tamen tabulis Heracleensibus majorem fidem tribuimus et librarios notissimae vocis Doricae ἀμέρα comparatione in errorem inductos esse arbitramur.

ἤμισυς et ἤμι in compositione Pind., item ἡμιόδελος Delph. 1690, ἡμιλίτριον Epich. 5, ἡμιούγκιον Epich. Ann. Bekk. p. 98, ἡμιάριον Sophr. 56. 57, ἡμίνα Sophr. 70. Quare ἀμιόλιον, quod legitur apud Archimedem de Plan. II p. 45 (semel cum v. l. ἡμιόλιον) et p. 46 hyperdoricum habendum est eoque magis, quod praeterea ἤμισυς et ἡμιόλιον apud eundem legi solent.

Ἡρα cum derivatis Heracl. Pind. etc.

ἦρως Theogn. Oxx. II, 71, 15, H. Ad. f. 207, a, Amph. 1688. Pind. etc., ἦρῶν Ther. 2448, Ἡρώδας Heracl. (Boeot. εἶρως).

Ἡσιόδος Pind., Ἡσιόνα Farn., ἦσσαν Sophr. 76, ἦτορ Pind., Θήβα Pind. (Boeot. Θείβα), θῆλυς Epich. 96. Pind., θηλάμων Sophr. 4, θήν particula Epich. Sophr., θήρ et derivata Pind., σηροκτόνος Lysistr., θυννοθήρας Sophr. cf. fera; Θήρα insula Pind., Θήρων N.P. Pind. (valde dubitamus de Θάρων in antiquo titulo Argivo C. I. nr. 2); θησαυρός Pind., Θεσεύς Pind. et Farn., θρηῆνος Pind., κάπηλος Sophr. 28 et Dinolochus Poll. X, 177, κῆλον Pind. (nam κᾶλον diversa est vox)¹⁶⁾, Κηληδών Pind., κηρός et κηρίον Pind. fr. 88. 266 et apud ipsum Theocritum saepius quam κάρως cf. cera; κῆτος Farn., Κλυταιμνήστρα et Ἐπερμνήστρα Pind., Κρηθεύς Pind. Arg. 1120, κρηπίς

16) Ne haec quidem recte legitur Lysistr. 1252. ὄκα τοι μὲν ἐπ' Ἀρταμνίῳ πρόκροον θεικεῖλον ποττὰ κᾶλα τὼς Μήδωσ τ' ἐνίκων. Nam quomodo κᾶλα pro navibus esse possint, non intelligimus. Revoce-
retur antiqua lectio πρόκροον — ποττὰ καλά i. e. προῦκοπτον ἐς ἀρετήν. Conferatur ἔρρει τὰ καλά in Laconica epistola Hippocratis, vid. Append.

Pind., λήγω Rhod. 2905. Pind., μή ubique, Μῆδοι Pind. Timocr., Μήδεια Pind., μήδομαι et derivata Pind.

μηλα, pecora (Boeot. μεῖλα) apud Pindarum a Boeckhio ex omnibus libris restitutum est P. IV, 148. IX, 66, e plerisque saltem et optimis Ol. VII, 63, 80, item ex omnibus μηλοβότας I. I, 48, μηλόβοτος P. XII, 2, μηλοδόκω P. III, 27, εὔμηλος Ol. VI, 100, πολύμηλος P. IX, 6, quum Heynius plerumque primus Doricam, quae videbatur, formam invexisset. Restat unicum πολυμάλου Σικελίας Ol. I, 12, quod in omnibus libris esse videtur atque Hermanno de dial. Pind. p. 22 et Boeckhio ad Ol. VI, 100 Aeolicis rhythmis melius convenire existimatur. Nos jam affirmare audemus, α in hac voce nec Doricum neque Aeolicum esse neque ulli carminum Pindaricorum generi aptum, sed hyperdoricum et librariis debitum, quorum correctiones in primis odis Olympiis frequentiores sunt, quam in reliquis carminibus. Quod Eustathius p. 877, 55 ex Aristophane grammatico refert, Simonidem bovem μάλον ἤγον μῆλον nuncupasse, errorem aliquem eo libentius agnosco, quod in ejusdem testimonii repetitione μῆλον Simonidi tribuitur.

μην-ός, mensis a nominativo μής vel μεῖς (vid. §. 31) Rhod. 2525, b. Cret. 2556 etc. cf. Lesb. μῆννος, Boeot. μειν-ός, Lat. mensis. Male igitur ab Herodiano (vid. not. 6) Dorice μῆν in μάν mutari dicitur, ubi fortasse χῆν restituendum est. μῆτις Pind., νήπιος Pind., Νῆφεύς Pind., ξηρός Heracl., "Ομηρος Pind., πετεηνός Epich. 103, πηθάλιον, πηκτίς, Πηλεύς, πῆμα, Πηνειός Pind.; πρῆστις Epich. 30, σηπία Epich. 32, στῆθος Pind., σωλήν Epich. 23, Sophr. 54, τῆλε cum derivatis Pind., τηρέω Pind., φάσηλος Epich. 102, χῆρος Sophr. 54.

§. 20.

De η pro ει et ω pro ου.

1) Monitum est supra, gravissimam Doridis generum varietatem in hoc loco conspici; partem enim Doriensium

pro diphthongis *ei* et *ou*, quae sunt in Attide et Iade, saepe *η* et *ω* proferre, partem eandem ubique fere tenere. Illud genus, quo utantur Lacones, Italiotae, Cretenses, Cyrenaei, severioris Doridis nomine significavimus, hoc, quo reliqui Dorienses, mitiorem Doridem appellavimus. Antiqui ¹⁾ et recentiores grammatici neque diversa Doridis genera distinxerunt, neque, etiamsi intelligerent diphthongos non ubique mutari, satis perspexerunt, quibus finibus ea Doridis severioris proprietas circumscripta esset. Accuratius quaerentibus hoc apparet, *η* et *ω* pro vulgaribus *ei* et *ou* in severiore Doride reperiri primum ubicunque istae diphthongi contrahendo ex *ei*, *oe*, *oo* natae sunt (raro ubi ex *eo*), deinde ubicunque *e* et *o* propter alteram e duabus consonis sequentibus ejectam producta sunt, postremo in nonnullis, quae originem minus apertam habent. — De iis, quae contracta sunt, infra dicemus §. 25 et 26; nunc reliqua videamus.

2) Productio illa suppletoria, qua vocales *e* et *o* vulgo in diphthongos *ei* et *ou*, a severiore Doride in *η* et *ω* mutantur, primum conspicitur, ubi *ν* ante sequens *σ* ejectum est, quod ab Argivis et Cretensium parte retentum esse vidimus §. 14, a Lesbiiis in *ι* mutari L. I §. 10.

a) In nominativo declinationis tertiae *ῆς* pro *εῖς* ex *ἔνς* est in tabb. Heracl. I, 88 et apud Rhinthonem Tarentinum ²⁾, minus accurate Doribus in universum tri-

1) Quam saepe has mutationes universae Doridi per errorem adscripserint, sequentes notae docebunt; accuratius loquitur grammaticus in Ann. Oxx. I, 147. *εἰώθασιν γὰρ οἱ Λάκωνες τὴν οἷ διφθογγὸν τρέπειν εἰς ῶ· ἐπιπλων οὖν ἐπιπλοῦς καὶ τροπῆ διαλέκτου ἐπιπλώς. — Pessime Et. G. 497, 45. τρέποντες ἐκείνοι πάντοτε τὴν εἷ διφθογγὸν εἰς ῆ.*

2) Ann. Oxx. I, 171. 19. *φυλάττουσι δὲ τοῦ εἷς τὴν διφθογγὸν καὶ Αἰολεῖς καὶ Δωριέων οἱ παλαιότεροι· παρὰ γὰρ Ῥίνθωνι ἐγράφη· οὐδ' ῆς κ' ἔων· ἀντὶ τοῦ οὐδὲ εἷς.*

buitur³⁾; item severioris Doridis sunt participium καταλυμακωθής Heracl. I, 8 pro καταλυμακωθεις et adjectiva, de quibus grammatici minus quidem accurate testantur³⁾, χαρης, ἀστερόης, αιματόης. Eodem pertinet Laconica Aesculapii appellatio Αιγλάηρ vid. §. 8, 2 i. e. αιγλάης, αιγλήεις. Nec fere aliena sunt ἄρσης Lacon. 1464 pro ἄρσην, quae vox assumpto ς vulgo ἄρσεις sonaret et μής Heracl. B. 1 pro μήν, cujus antiquior forma et apud Iones et apud Atticos est μεις. — Nominativus in ως pro ους gen. οντος casu nullus traditus est; neque tamen dubitare licet quin severior Doris διδώς, δώς pro διδούς et δούς dixerit, quemadmodum Homericum ἐπιλώς pro ἐπιπλούς e Laconica dialecto repetitur¹⁾. — Ceterum non omnes, qui severiore Doride utebantur, terminationes eas ης et ως habebant, sed pars Cretensium e summa antiquitate ενς et ους retinuerant vid. §. 14, plerique Cretenses cum Cyrenaeis ultimam syllabam in ες vel ος corripiebant vid. §. 21, 2.

b) In dativo plurali tertiae declinationis nulla exempla terminationis ησι pro εισι, quod ex εωσι prodiit, supersunt. Sed ωσι est in Creticis: 2556, 20 διδώσι pro διδοῦσι e διδόνσι, 2557, 16. 19 μετέχωσω, nec minus nr. 2558 legendum est ὑπάρχεν δὲ αὐτοῖς — ἀτέλειαν (καὶ) ἐξάγ(ω)σι καὶ ἐξαγωγήσι (cf. nr. 2556, 23 ἀτέλεια ἔστω καὶ ἐξαγομένω καὶ ἐξαγομένω), ubi Boeckhii minus recte restituit ἀτέλειαν (ὦν ἂν ἐ)ἰςάγ(ω)σι καὶ ἐξάγωσι. Coniunctivi certe sonare debebant εἰςάγωντι καὶ ἐξάγωντι.

c) Severiorem Doridem in femininorum terminatione ησα habuisse pro εισα, quod ex ενσα natum est, e Boeoticis τεθεῖσα, σταθεῖσα concludere licet vid. L. I §. 39, 2. Saepissime apparet terminatio ωσα⁴⁾ et apud Lacones

3) Et. G. 171, 46. εἰς διὰ τοῦ ἠ παρὰ Λωρμῶν ὡς πὸ χαρίας χαρης. Commemoratur ἦς ut dialecti mutatione ortum a Theogn. Oxx. II, 134. 30 et Arcad. 126, 9. — Apoll. de adv. 573, 26. χαρίας ἐν διαλέκτοις. — Et. G. 86, 58. αἱ διάλεκτοι τρέπουσι τὴν εἰ διφθογγον εἰς ἠ, ἀστερόης, αιματόης.

4) Inde Doricae vocantur Homericæ formae ἰδρωῖσαι et νακτάωσα pro ἰδρούσαις et νακταίωσαι Et. M. 596, 26.

paullo recentiores *ωα* pro *ουσα*, *ονσα*. Plurima exempla leguntur in tabulis Heracleensibus, ut *ἄγωσα*, *ῥέωσα* et similia, nec minus in Rhinthonis fragmento, ubi Hesychius s. v. *φαινόλα* secundum antiquiores editiones recte *ἔχωσα* servavit (Poll. VII, 61 *ἐχούση*). Deinde in titulis Creticis sunt *προῦπάρχωσα* et *ἔωσα* nr. 2556, *προῦπάρχωσα* 2554, 220. Laconicum est apud Hesychium *κακίωσαι* (leg. *κακίωσαι*), *ἰδροῦν ἀρχόμεναι* *Λάκωνες*, i. e. *κηκίωσαι*, nec minus *μιργῶσαι*, *πηλῶσαι* (leg. *μιργῶσαι*, *πηλούσαι*) i. e. *μισγοῦσαι* vid. §. 8, 3. Ejecto *σ* apud Aristophanem leguntur *ἐκλιπῶα* 1297, *κλεῶα* (leg. *κλέωα*) 1299, *θυρσαδδῶαν καὶ παιδδῶαν* 1313 i. e. *θυρσαζουσῶν καὶ παιζουσῶν*. Postremo accedit *Μῶσα* pro *Μοῦσα*, quod quum saepe minus accurate Doricum appelletur⁵⁾, a grammatico in Ann. Oxx. I, 278, 14 (vid. §. 14 not. 4) optime Laconibus vindicatur, et *Μῶα*, quod idem recentioribus Laconibus tribuit. Illud ubique apud Alcmānem est fr. 7. 42. 47. 52. 66 (1. 5. 6. 7. 120); nam recte fr. 18 (27) Schneidewinus *Μωσῶν* restituit pro *Μουσῶν*. Recentior forma *Μῶα* legitur Lysistr. 1249. 1298 cf. §. 9 not. 1. 3. — Ceterum pars Creteusium antiquam terminationem *ονσα* tenuit vid. §. 14.

Huc etiam *ᾠσία* pertinere videtur, qua voce teste Platone Cratyl. p. 401. C nonnulli pro *οὔσία* usi sunt, quos Pythagoreos Italicos fuisse Pseudo-Pythagoreorum usus prodere videtur, ut Archyt. apud Stob. Ecl. I, 43, 2 et Ocell. ibid. I, 21, 4. 5. Valde haeremus. Nam antiquior Doris participii formam breviorē *ᾠν* ignorabat, unde *οὔσία* et *ᾠσία* derivanda sunt, vid. §. 39, et ab ea ipsa Dorice *ὄντια* ducendum erat, vid. §. 6, 6. Itaque eam vocem ab hominibus genuinae Doridis parum gnaris fictam iudicaremus, nisi Platonis testimonium esset, quod ad aliam dialectum referri nequit. Num forte antiqui Pythagorici vocem *οὔ-σία* ab Ionicis philosophis acceptam parum dextre in Do-

5) J. Gr. 242, b, Gr. C. 246. 584, Leid. 634, Vatic. 692, Eustath. 71, 11, Ann. Oxx. I, 439, 30, Et. G. 572, 42.

ricam formam redegerunt? Genuina Italicae Doridis forma est *έσσια*, vid. §. 40.

d) Accusativus pluralis declinationis secundae in superiore Doride ⁶⁾ in *ως* exit, ut *νόμως* pro *νόμους*; nisi quod pauci Cretenses antiquum *ους* tenuerant vid. §. 14, plerique cum Cyrenaeis terminationem in *ος* corripiebant vid. §. 21, 1. Illius terminationis *ως* innumera exempla sunt apud Alcmanem et in Lysistrata, in tabulis Heraclensibus (ut *τὼς χόρως τὼς ἰαρώς* etc.) et titulo Bruttio, nec minus in uno Cretico nr. 2554. Adeo in fontibus minus certis, in epistolis Chilonis Laconis, Epimenidis Cretensis, Archytae et Lysidis Tarentinorum, nec minus in reliquis Pseudo-Pythagoricis ea superioris Doridis proprietas servari solet. In titulo Tegeae reperto C. I. nr. 1511, cujus dialectum Laconicam esse diximus, propter antiquam scripturam, qua *Ο* pro *ο*, *ω* et *ου* ponitur, nihil certi apparet; sed l. 22 *χιλίους* male a Fourmontio tradi persuasum habemus, quum praeterea nullum recentioris scripturae vestigium insit et quum plus semel recte *χιλος* legatur cf. infr. nr. 7. In Lacedaemoniorum decreto Thucyd. V, 77 libri modo *ως* modo *ους* tuentur, hoc tamen rarius omnes, quae inconstantia quomodo explicari possit, supra indicavimus §. 2, 13.

3) Deinde productio illa suppletoria agnoscitur, ubi *σ* ante sequens *μ* vel *ν* excidit cf. L. I §. 8, 3. 4. Itaque superior Doris η pro vulgari ε habet in his:

a) in verbi *εἶμι* formis nonnullis. Frequentia sunt exempla infinitivi *ἤμεν* (ubi mitior Doris *εἶμεν* habet ex *εἶσ-μεν* pro *εἶναι*), in tabb. Heracl. et certioribus titulis Creticis 2555. 2556. 2558, etiam 2554, 68. 212 et apud Chilonem, Epimenidem, Apophth. Lac. p. 242 etc. Nec minus superior Doris *ἤμι* et *ἤμές* pro *εἶμι*, *εἶμέν* dixisse putanda est, quum ista ex *εἶσμι*, *εἶσμές*, *εἶσμέν* (quod Atthis servavit) nata sint. Male in cantilena Laconica Schneidew.

6) Dorica vocatur ea terminatio a J. Gr. 243, a, Meerm. 658, unde corrigas Gr. C. 318

Del. p. 464 εἰμές legitur. — Simillimum est *Ἐήμα* pro *εἶμα* e *Ἐέσ-μα*, quod supra §. 5, 8 Laconicae dialecto ex Hesychio vindicavimus.

b) Adjectiva vulgo in *εινος*, Lesbiace in *εννος* ex-euntia, quam terminationem ex *σονος* ortam esse demonstravimus L. I §. 8, 4, in severiore Doride per *ηνος* prolata esse, probabile est; certiora tamen exempla vel testimonia desiderantur 7).

4) Consentaneum est in aoristis primis, ubi *σ* post liquidam excidit vid. L. I §. 8, 2, antecedens *ε* a severiore Doride in *η* produci. Casu tamen quodam unum tantummodo exemplum superest *παραγγήλωντι* Cret. 2556, 43, quod quum plurimorum apographorum auctoritate confirmetur, Boeckhii soli Pricaeo confisus *παραγγέλωντι* recepit. Idem ibidem l. 27 supplendo *νείμῃ* restituit, quod debebat esse *νήμῃ*.

5) Infinitivorum vulgo in *ειν* exeuntium terminatio *ην*, quae est etiam Lesbiaca vid. L. I §. 14, 1, saepe a grammaticis Dorica vocatur 8). Ut tamen omittamus, quae in fontibus minus puris reperiuntur et quae contractionem experta sunt, exemplum paullo certius nunc nullum legitur praeter *συγῆν* Lysistr. 1004 pro *θυγεῖν*, cuius ad normam corrigas ibidem v. 169 *ἀγειν*, 118 *ιδεῖν*, 1076 *μισίδδειν*. Eadem forma raro apud Theocritum vel omnium vel optimorum librorum auctoritate munitur, ut *χαίρην*

7) Nolumus huc trahere praeceptum Choerobosci Ann. Oxx. II, 210, 19. *ἐρατεινός* διὰ τῆς *εἰ* διφθόγγου · οἱ γὰρ *Δωριεῖς* ἐρατεινός *λίγουσι* ὡςπερ *ποθεινός*, *ποθεινός* (item Et. G. 204, 5, ubi *ἐρατεινός*, *ποθεινός*). Quanquam enim facile in eam suspicionem incidimus, ut *δρατηνός* et *ποθηνός* corrigenda esse ducamus, attamen si comparemus, quomodo idem Choeroboscus p. 232, 29 et 279, 30 Aeolicis *κελαδεινός*, *φαινός*, *φοτεινός* usus sit, non dubitamus *Αἰολεῖς* repone-re et haec addere iis, quae L I §. 8 not. 7 collecta sunt.

8) J. Gr. 242, b, Leid. 634, Meerm. 656, Vat. 692, qui exempla habent *λαβῆν*, *ιδῆν*, *δραμῆν*, *ελθῆν*; Ann. Oxx. I, 69, 9, ubi *αἰειδῆν*; Tzetiz. ad Hesiod. Opp. 412. *Δωριεῖς* πᾶν ἀπαρτίμφατον ἡτα-
γραφοῦσιν.

XIV, 1 (ubi nunc *χαίρον* e conjectura), *ἔριπν* XV, 26 (ubi nunc *ἔρικεν* e tribus libris), *εὐρῆν* XI, 4; frequentior est apud Pythagoreos. Si certioribus fontibus credis, Laconibus exceptis omnes, qui severiore Doride utebantur, ultimam infinitivorum syllabam corripuisse videntur. Ceterum etiam hic consonam abjectam esse docuimus l. l.

6) Praeterea η productione suppletoria ex ε in severiore Doride natum hae glossae Hesychianae suppeditant:

Πηρεφόνεια, Περσεφόνεια· Λάκωνες.

πήριξ, πέρδιξ· Κρηῆτες.

quoniam eae minus huc pertinere videntur, quoniam vulgares formae, in quibus εi sit, non reperiuntur. In aliis quibusdam vocibus severior Doris η pro vulgari εi et ω pro ου ita praebet, ut e sequentis liquidae, quae fit apud Lesbios, geminatione de altera duarum consonantium ejecta suspicio qboriatur cf. L. I §. 8, 8. Talia sunt

ἄπηρος, quod Doricum appellatur pro *ἤπειρος* ⁹⁾, quum Lesbiacum sit *ἄπερῶρος*.

ἄπηρος pro *ἄπειρος*, *ἀπέραντος* Doridi tribuitur in Et. G. 247, 45, quocum compares Lesbiacum *πέρῶρα* pro *πείρατα*.

Δηράς Cret. 2554, 134. 169 pro *δειράς* esse videtur, quum Lesbiace *δέρῶρα* sit pro *δειρή*.

χήρ, quod Doricum vocatur. Et. G. 566, 40 et J. Gr. 243, b, apud Alcanem teste Herodiano ap. Eustath. 110, 37 genitivum *χηρός* habebat fr. 114 W., neque recte in Lysistr. 1321 *χειρί* vel *χερί* scriptum est. Lesbiis nominativus non minus *χήρ* sonabat, vid. I §. 14, 2; in reliquis casibus liquidam geminabant ut *χέρῶρες*.

ἐγὲν ἑλληθίωντι Heracl. I, 104 (*αἱ δὲ ὑπὸ πολεμίῳ ἐγὲν ἑλληθίωντι*, ὥστε μὴ ἐξῆμεν τῶς μεμισθωμένως καρπεύε-

9) Etym. Par. ap. Bast. ad Greg. Cor. 279. *ἄπειρος* (leg. *ἀπερῶρος*) *ἄγουσαν οἱ Αἰολεῖς* — *ἄπηρος* πάλιν φασὶν οἱ Δωριεῖς τριπόντες τὴν εἰ εἰς τὸ ἦ καὶ τὸ ἦ εἰς τὸ ᾠ ὡς πλείων πλήων, unde corrigas Et. G. 246, 55, ubi excidit οἱ Δωριεῖς. — Choerob. Oxx. II, 217, 10.

σθαι), quam vocem Mazocchius pessime interpretatus est, procul dubio est pro ἐξειληθῶσι ab ἐξειλω, cf. Hesych. ἐξιλλεῖν, ἀπείργειν, κωλύειν et ibi intt., ἐξειλεῖν, ἐκβαλεῖν et alia, deinde de locutione C. I. nr. 92 εἰν δὲ πολέμιοι ἐξειργασι. Eandem stirpem cum η pro vulgari ει et cum β pro digamma supra §. 5, 4 vidimus in Laconica Hesychii glossa βήλημα, κάλυμα, φράγμα ἐν ποταμῶ· Λάκωνες i. e. εἰλημα, deinde ibid. 8 in aliis, ubi γ pro digamma scriptum est, incertioris dialecti: Φηλιᾶσθαι, κατέχεσθαι — Φηλουμένους, συνειλημμένους — Φηλιώμενοι, κατεχόμενοι — Φήλεσθαι (cod. γήνεσθαι), κατέχεσθαι. Lesbiacum est ἀπέλλω pro ἀπέλω.

βόλομαι pro βούλομαι est in Cret. 2554, 26 — 2556, 49. 53. — 3050. 3058, βωλά (quod Doricum vocatur a J. Gr. 243, b, Meerm. 659) pro βουλή Cret. 3049, βωλεῦω Cret. 2554, 214. — 2555, § — 2556, 75. Lesbiaca sunt βόλλομαι, βόλλα, βολλεύω.

χήλιοι severioris Doridis esse pro χίλιοι, non solum Lesbiacum χέλλιοι L. I §. 8, 8, sed etiam Boeoticum χέλλιοι I §. 39, 2 prodit. Et in Laconico titulo nr. 1511, qui antiqua scriptura utitur, bis legitur χελιος l. 12. 19, quod quum vel χηλίως vel χελίως pronuntiarī possit, illud verius videtur (de Fourmonti commento χίλιους l. 22 supra diximus nr. 2, d). Attamen in tabb. Heracl. B. 36. 37 leguntur χίλιαι et διςχίλιαι, quae valde veremur ne Maittairii Britannici fragmenti editoris negligentiae debeantur pro χήλιαι et διςχήλιαι. In titulis mitioris Dorismi non ita antiquis est χίλιοι vid. §. 22, 3.

Neque tamen ubicunque Lesbii post correptam vocalem liquidas geminarunt, severior Doris η pro ει protulit. Neque enim Dorici η ullum exemplum adest, ubi a Lesbiis liquida propter ejectum iota geminatur L. I §. 8, 5. 6, et σπείρω, non σπήρω, legitur Cret. 2556 pro Lesbiaco σπέρω. Eodem pertinet, quod grammatici testantur, Dorice non esse ξήνος pro ξείνος, ξένος dictum ¹⁰⁾, quanquam

10) Docti cujusdam grammatici (vix dubito quin Herodiani) lo-

Lesbiacum est ξένος; sed hoc e ξένιος ortum esse, monimus L. I §. 8, 6. Regulam ab illis propositam, ει Dorice non mutari in η, si iota pleonastice additum sit, minus vera videtur, si quidem δηρά Doricum est pro δειρή, δέρη. Nec dissimile est ω pro ου, quod υ pleonastice assumpsisse videtur, positum, vid. seqq.

7) Addimus alia, in quibus non minus de consona ejecta cogitari potest, quanquam Lesbiaca dialectus ipsa longam vocalem pro diphthongo habet. Talia sunt

κῆνος Dorice et Lesbiace pro κῆνος vid. §. 33, 3, ubi τῆνος diversae stirpis esse docebitur, et L. I §. 14, 2.

κῶρος, quod Doricum et Aeolicum appellatur ab Eustathio 1535, 49, Κώρα dea Cret. 2567, κωραλίσκος, τὸ μειράκιον. Κοῦρες Phot., neque aliter Lacones, ut apparet e titulo fabulae Epilycæ. Κωρητες Cret. 2554, 130. 185 (unde Boeckhius idem pro Κορητες rescripsit nr. 2555). Frequentissima sunt apud Theocritum et Callimachum κώρα, κῶρος. Sed in ipsa severiore Doride etiam vulgares formæ, quæ brevem vocalem habent, usurpatae esse videntur; certe κόρα est Lysistr. 1308. Eadem regnant in mitiore Doride, ut Κόρα est in titulis

cus huc spectans corruptior legitur in Ann. Oxx. I, 370, 4 et Et. G. 456, 3, valde mutilus in Et. M. 668, 20, excerptus apud Eustathium p. 101, 5, qui omnibus fontibus comparatis in hunc modum restitui potest: Περύθου δια τῆς εἰ διαθόγγου, ὅτι ὁ Ζεὺς ὁμοιωθεὶς ἔπειπε περιτρέχει τὴν μητέρα τοῦτου Δίαν καὶ οὕτως συνιγένετο αὐτῇ καὶ ἐκίδεν οὕτως ἐτέχθη· παρὰ οὖν τὸ περιθέειν γέγονε Περύθου καὶ ἐν πλειονασμῷ τοῦ τ Περύθου. ἄλλως τε ἐπειδὴ οἱ Δωριεῖς Περύθου λέγουσι διὰ τοῦ ἦ. ἔθος δὲ ἔχουσι τὴν εἰ διαθόγγον εἰς ἠ τρέπειν, ὡς πολλὰκις εἴρηται· οἷον πλείων πλήων καὶ μείων μήων. ἰστέον δὲ ὅτι κατὰ δύο τρόπους· τοῦτο ἡμάρηται· πρῶτον μὲν ὅτι ἀπὸ πλειονασμοῦ ἔχει τὸ ἰτα· οὐδέποτε δὲ ἡ περὶ πρόθεσις πλειονάζει τὸ τ. δεύτερον δὲ ὅτι διὰ τοῦ ἦ γράφεται παρὰ τοῖς Δωριεῦσι· οὐδέποτε δὲ οἱ Δωριεῖς τρέπουσι τὴν εἰ διαθόγγον εἰς ἠ τὴν ἔχουσαν ἀπὸ πλειονασμοῦ τὸ τ· οἷον τὸ ξένος ἕως λεγόμενον οὐ λέγουσι διὰ τοῦ ἦ ξῆνος. εἰ οὖν τὸ Περύθου ἀπὸ πλειονασμοῦ ἔχει τὸ τ, δῆλον ὅτι παραλόγως παρὰ τοῖς Δωριεῦσι διὰ τοῦ ἦ γράφεται.

Hermionensibus 1197. 1199. 1200. Lesbios quoque κόρα dixisse vidimus L. I §. 16, 3.

ὠρανός pro οὐρανός Doricum dicitur a Gr. C. 246, Meerm. 659 (J. Gr. 243, b corrupte ὠνός pro οὐνός) et traditur ὠρανίαφι apud Alcmanem fr. 42 (5). Theocrito II, 147 e codice K et V, 144 ex editione Florentina ὠρανός restitutum est. Lesbii et ὠρανός dixerunt et ὠρανός.

Ut in his ω est pro ου, quod aut vulgo aut a Lesbiiis in ο corripitur, ita frequentatur apud Theocritum cum magno librorum consensu ᾠρος in casibus trisyllabis ᾠρεος, ᾠρεα etc. pro vulgari ὄρος, epico οὔρος. Valde tamen veremur, ne eae formae non sint ex ipsa Doride petitae, sed secundum analogiam a poeta fictae; vix enim recte olim L. I §. 14, 5 productam formam apud poetas Lesbios toleravimus, cf. infr. Addenda ad L. I. Neque aliter se habet μῶνα, quod legitur II, 64 e codice K et XX, 45 (Callim. Lav. Pall. 132), atque δῶναξ XX, 29. Pro ᾠνομα Theocr. VII, 13 nunc recte ex optimo codice K et aliis οὔνομα restitutum.

8) Postremo alia sunt, quarum quum nèque origo nec Lesbiaca forma cognita sit, tamen de consona ejecta suspicionem concipere licet:

κήρυλος avis cujusdam nomen apud Alcmanem fr. 9 (12), quod Euphronius in scholl. Arist. Av. 300 (Suid. s. v. κήρυλος) Doricum esse tradit pro Attico κείρυλος, cf. Hesych. s. v. κείρυλος et intt.

Nῆλος pro Νεῖλος ¹¹⁾, Aegypti flumen.

Πηρίθοος pro Πειρίθοος ¹⁰⁾, herois nomen, quod vix recte e Περίθοος factum putatur.

11) Choerob. Oxx. II, 240, 27. Νεῖλος διὰ τῆς εἰ διφθόγγου· εἰ γὰρ Δωριεῖς διὰ τοῦ ἦ γράφουσιν· ἢ παρὰ τὸ νέω γέγονε νέϊλος καὶ κατὰ συναίρεσιν Νεῖλος. Igitur νέϊλος grammatici etymologi commentum esse videtur, quare nescio an Herodianus π. μ. λ. 14, 11. Νεῖλος (sc. τῆ εἰ παραλήγεται)· νόϊλος τε γὰρ λέγεται κατὰ διάλεκτον in hunc modum corrigendus sit: νέϊλος τε γὰρ [ἦν καὶ νῆλος] λέγεται κατὰ διάλεκτον.

σῆρα pro σείρα Doricum secundum Choerob. Oxx. II, 260, 31 et Et. G. 497, 45.

δῶλος est Theocr. V, 5; δάλλα II, 94 et Callim. Cer. 96 pro δοῦλος, δούλη. Comparantur apud Hesychium δωλέννετος (num δῶλος, ἔνετρος?), ὑπόβλητος — δωλοδομείς (num δῶλοι, δμῶες?) οἰκογενεῖς. Quod in Epimenidis epistola δούλως et δουλῶται scriptum est, nihil contra valet.

9) Minus certa ratio est eorum, quae vocalem post ε habentia diphthongum Dorice in η mutare traduntur:

ὄρηος et Λύκηος Laconica esse dicuntur ¹²⁾ et hoc legitur Alc. 36 W. ex Apoll. de adv. 563, 28.

ὄξεῖα Doricum esse dicitur pro ὄξεῖα, quocum confers, quod ταχῆαι et βαρῆαι e dialectis afferuntur ¹³⁾.

πέληα Doricum esse traditur pro πέλεια ¹⁴⁾.

πασιχάρηα legitur Alc. 10 (13), quae vox a πασιχαρῆς derivata vulgo sonaret πασιχάρεια.

πλήων et μήων saepissime Dorica esse dicuntur pro πλειων et μειων ¹⁵⁾. At in purioribus fontibus ne severioris quidem Doridis eae formae reperiuntur, sed μειων saepe legitur in tabb. Heracl., πλειων (pro quo saepius πλιων) certe in titulis mitioris dialecti ut Ther. 2448.

12) Theogn. Oxx. II, 51, 20 et Et. M. 32, 6. ὄρηος, Λύκηος Δαυμνά. — Arcad. 39, 11. τὸ δὲ ὄρηος καὶ αὐτὸ παροξύνεται (leg. προπαροξύνεται) κατὰ τροπὴν τῆς αἰ (leg. εἰ) διφθόγγου γεγονός.

13) Et. G. 430, 44. ὄξεῖα διὰ τοῦ εἰ — ὅτι ὄξεῖα (leg. ὄξεῖα) λέγουσιν οἱ Λωρεῖς διὰ τοῦ ῆτα· ἔθος δὲ ἔχουσι τὸ ἦ εἰς εἰ (leg. εἰ εἰς ῆ) τρέπειν. — Ibid. 21, 12. διάλεκτοι ταχῆαι γὰρ λέγουσι καὶ βαρῆαι διὰ τοῦ ῆ.

14) Choerob. Oxx. II, 253, 39. πέλεια — διὰ τοῦ εἰ — οἱ Λωρεῖς διὰ τοῦ ι (leg. ῆ) γράφουσιν αὐτό. Ita corrigendum esse apparet ei, qui orthographicorum ejus generis praeceptorum non rudis est.

15) Grammatici his exemplis uti solent, ubi loquuntur de diphthongo εἰ Dorice in ῆ mutata, ut Ann. Oxx. I, 298, 29 et 370, 8, Choerob. Oxx. II, 206, 9 et 217, 10, Et. M. 321, 35 et 508, 64, Et. G. 176, 27—310, 30—384, 45—566, 37, Et. Par. ad Greg. Cor. 279, Excerpt. Et. Par. post Et. Or. 192, 12, Eustath. 101, 6 etc.

Hern. Praeterea Boeoticum *πλίων* C. I. nr. 1569, a testatur, etiam severiorem Doridem *πλείων* non mutasse. Quid quod eadem *πλήων* et *μήων* a Prisciano ¹⁶⁾ Attica vel Ionica esse referuntur?

Neque minor dubitatio de reliquis est quam de *πλήων* et *μήων*. Omnia ejus generis sunt, quae vocalem *ι* ab origine postulent, ut *ὄρειος* ex *ὄρεῖος* natum est, feminina terminationem *ια*, comparativi *ίων* propriam habent, neque ulla certiore ratione vocalis *η* in illis excusatur, nisi Alcmanicum *Πασιγάρηα* ita defendere velis, ut rectius iota subscribi contendas sicuti in Lesbiano *Κυπρογένηα* vid. L. I §. 14, 3. Deinde nihil ejus generis in melioribus fontibus reperitur; nam nihil auctoritatis est in libris scriptis, quum *ει* et *η* saepissime permutentur (*παχῆα* Epich. 82 etiam aliis de causis corruptum haberi oportet). Reperiuntur similia in titulis infimae aetatis, in nullo magis quam in Byzantio nr. 2060, qui est Tiberii vel Caligulae aetate scriptus. Ibi habes *πλήονας*, *χρήας*, *ἐπιτάδης*, *ἀσαμήωτος*, quae sunt omnia a genuina Doride aliena non minus quam *ἐπαινῆσθαι* a mitiore Byzantium Doride. Dicam igitur quod sentio. Nisi vehementer fallor, recentiores grammatici et ipse, ut videtur, Herodianus recentissimae Doridis morem spectarunt, qui ab Alcmane et omnino ab antiqua et genuina Doride alienissimus est.

Rectius ad hanc referenda esse videntur *πῆ* et alia ejus generis adverbium loci in severiore Doride, pro *πέι*, quod est in mitiore, vid. §. 44, 2; deinde Tarentinum *αιή* pro *αιεί*, vid. §. 45, 1; postremo *ῶς*, *ῶατος*, quae item severioris Doridis esse videntur pro *οῦς*, *οῦατος*, vid. §. 31. Certum est in his de productione vel con-

16) Priscian. Vol. I p. 87 Kr.: „hanc vero mutationem ei diphthongi in e longum faciunt more Ionico et Attico. Illi enim *ἤδην* pro *εἰδεῖν* dicunt (*ἤδην* pro *ἤδειν*) et *μῆον* pro *μεῖον* et *πλήον* pro *πλείον*.”

tractione cogitari non posse, obscurum, quae alia mutationis causa poni possit.

10) Alia quaedam sunt, in quibus aequae grammatici errasse videntur. Primum Choeroboscus in Ann. Bekk. p. 1282 docet in secunda conjugationis persona Aeoles et Dores ε in η mutare ut λέγης, quod quam non sit recte de utraque dialecto praeceptum, docuimus L. I §. 14, 4. Adde quod ipsum λέγεις est inter Laconica Lysistr. 180. 1013, et quod, si qua ejus generis in Theocriti libris conspiciuntur, ea librariis deberi facile apparet, cf. quae Muehlmannus de dial. bucol. p. 17 collegit.

Saepeissime grammatici ¹⁷⁾ testantur de Dorico βῶς pro βοῦς et legitur in frustulo Dorico καὶ κάρφων βῶς Et. M. 492, 38, Et. G. 301 et apud Theocritum IX, 7, βῶν XXVII, 63, acc. pl. βῶς VIII, 48, praeterea saepeissime βουόλος, βούτας etc. Contra vulgaris forma βοῦς est Epich. 97, βοῦν in titulo Herm. 1193. — Simillima est vox χοῦς, quam apud Argivos χῶς sonuisse Athenaeus et eo dem Eustathius testatur ¹⁸⁾. At in tabb. Heracl. I, 55 legitur accusativus pluralis χοῦς, qua re eo facilius inducimur, ut Athenaeo e codice B. χοῦν reddendum esse judicemus (nam Eustathius saepe malas lectiones apud Athenaeum tueretur), quod Argivi adeo mitiore Doridis genere utebantur. Jam vides eadem tabularum Heracleensium auctoritate, quae plurimum apud nos valet, etiam de βῶς suspicionem moveri, ne non recte Doricum habeatur. Nec qui grammaticorum in his rebus rationem noverit,

17) Priscian. I p. 264 Kr.: „Aeoles et Dores βῶς dicunt pro βοῦς, ου diphthongum in ο longum vertentes.“ cf. Scholl. A II. γ, 47, Eustath. 1085, 54, Et. Or. 166, 25, Ann. Oxx. I, 302 (ubi Δωρικῆ τροπῆ ad βῶν referas) et 402, 25, II, 399, Et. M. 815, 35—598, 55, Et. G. 558, 37—580, 79—584, 3, Joann. Al. p. 8. etc.

18) Athen. VIII, 365. D ex Hegesandro: τὴν συμβολὴν τὴν εἰς τὰ συμπόσια ὑπὸ τῶν πινόντων εἰσφιρομένην Ἀργεῖοι χῶν (cod. B χοῦν) καλοῦσι, τὴν δὲ μερίδα αἴσαν, quae exscribens Eustathius p. 1085, 50 addit: ἐστὶ δὲ τὸ χῶν ἐκ τοῦ χοῦν — ἀναλογίᾳ δὲ αὐτοῦ κατὰ τὸ βῶν. ὡς γὰρ βοῦς βῶς Δωρικῶς, οὕτω καὶ χοῦς χῶς.

ejus temeritatem accūsabit, qui omnem istam testimoniorum multitudinem e scholio ad Homericum βῶν II. η, 238 pertinente fluxisse opinetur, quod Dorica diphthongi ου in ω mutatione explicatum est. Quod βῶς in frustulo illo Dorico scriptum est, in tanta ejus obscuritate parum valet; postremo Theocrito quam in his rebus non possit confidi, in tertio libro accuratius demonstrabimus. Neque tamen silebimus, quae Dorica βῶς et χῶς ab istiusmodi dubitationibus defendere videantur. Doridi tribuuntur Τύδης pro Τυδεύς (vid. §. 30, 7) et νᾶς pro ναῦς (vid. §. 31), quanquam ne haec quidem certissimorum fontium auctoritate confirmata, quibus simillima essent βῶς et χῶς altera vocali post ejectum υ producta. Eam tamen rationem neque omnibus Doribus communem fuisse neque severiori Doridi vindicandam, sed, si quidem grammaticorum testimonio aliquid fidei tribuendum est, paucis quibusdam Doriensium populis propriam, persuasum habemus, neque audemus negare, fieri potuisse, ut Heraeleenses, qui severiore Doride utebantur, cum plerisque Graecis βουῖς et χουῖς pronuntiarent, Argivi, qui mitiore, βῶς et χῶς. Quid vero, quod praeter Homericum locum βῶν etiam apud Herodotum II, 40 et VI, 67 in librorum parte traditur et hic quidem propriam vim tenens, et quod Pherecydes, qui Ionica dialecto usus est, secundum Herod. π. μ. λ. 6, 16 Ζῆς dixit pro Ζεύς, quam Τυδῆς pro Τυδεύς Doricum esse perhibeatur? Vides, quantum in hoc loco sit dubitationis, quae vix tolli possit, nisi puriores Doridis fontes novi aperiantur.

πῶς, πός (corrīgunt ποῦς) ὑπὸ Λαοριέων Hesych. non magis dubitatione caret, quam in tabulis Heraeleensibus ποῦς legatur II, 34 et τριπους B. 3, I. 48, II, 2. Quare, nisi forte aliud quid latet, nescio an contra literarum ordinem πός, ποῦς corrīgendum sit, de qua forma vid. §. 21, 4.

11) In aliis quibusdam omnes Dorienses cum Acolibus et Ionibus ω habent, pro Attico et vulgari ου. Primum particula ὶν pro οῦν et inde γῶν pro γοῦν non

solum severioris Doridis est, ut ὦν legitur. Cret. 3053, γῶν Lysistr. 155 (male γοῖν 1181), sed etiam mitioris, quum ὦν reperiatur Sophr. 6, apud Epicharmum fr. 18. 82 et ter fr. 95, ὄστις ὦν fr. 68 ex emendatione nostra pro ὀστίων. At constat ὦν etiam Ionam esse et Apollonius de adv. p. 495, 8 Ionicae, Doricae et Aeolicae dialectis eam formam vindicat. Unde apparet, Atthidem solum et recentiorem Graecitatem οῦν assumpsisse, quod adeo in recentiorem Doridem vel severiorem vel mitiorem immigravit. Nam οῦν est in Cret. 2556, 22, Rhod. 2525, b, Ther. 2448. 1, 27, Teg. H. L., Gel.

πῶλυπος pro πολύπους est apud Epicharmum fr. 33. 82 et Simonidem fr. 132 Schn. Dorice e diserto Athenaei testimonio 19). Quae forma quum in poetis mitiore Doride usis mira videri possit, omnino ea vox singularis est et dubitationis plena. Quomodo enim explicemus, quod ipsius Atthidis genuina forma est πολύπους, non πῶλυπος vid. Athen. VII p. 316—318, deinde quod multo saepius quam reliqua vocis ποῦς composita secundam declinationem sequitur? Postremo Simonides, cujus frustulum πῶλυπον διζήμενος Athenaeus affert, iambographus Amorginus esse videtur, qui Ionica dialecto usus est, non lyricus Ceus, quem intellexit Schneidewinus. Iambographum quidem metro proditum vides, ubi Athenaeus ex Epicharmo et Simonide affert κωρίς pro κουρίς sive καρίς 20). Itaque πῶλυπος etiam Ionicum est nec fortasse recte ex Amphide Attico propellitur a Meinekio Comm.

19) Athen. VII, 318. f. Δωριεῖς δ' αὐτὸν διὰ τοῦ ὦ καλοῦσι πῶλυπον ὡς Ἐπίχαρμος. καὶ Σιμωνίδης δ' ἔφη „πῶλυπον διζήμενος. Ἀττικῶς δὲ πολύπους.

20) Athen. III, 106 e. κωρίδας δὲ τὰς καρίδας εἶρηκε Σώφρων (additur fr. 52) — Ἐπίχαρμος δὲ ἐν Γῶ καὶ Θαλάσση· κωρίδες τε φοινίκαι (fr. 12). ἐν δὲ Λόγγῳ καὶ Λογίγγῳ διὰ τοῦ ὦ εἶρηκεν (fr. 67). Σιμωνίδης δὲ

Θύνουσαι τευθίς, κωβιοῖσι κωρίδες.

Gr. III p. 314; accedit *πᾶλνψ*, qua forma Diphilus Siphnius apud Athen. VIII, 356. e utitur, pedestris orationis et vulgaris dialecti scriptor et fortasse Epicharmus fr. 32. Quibus omnibus comparatis sic nobis statuendum videtur, antiquum istius animalis nomen esse *πᾶλνψ* vel *πᾶλνπος* nescio unde deductum, quod, postquam ad pedum multitudinem referri coeptum esset, in *πούλυπος* et *πολύπους* mutatum, postremo secundum *ποῦς* flexum esse, ita tamen ut in populari lingua vel Doriensium vel Aeo- lensium (Athen. VII, 316, 6) vel Ionum vel aliorum antiquae formae tenerentur, nunquam in genuina Graecitate prima syllaba corripetur. — Non aliter *κουρίς* pro *κωρίς* ²⁰⁾ scriptum esse videtur, quia vox a *κῶρος* descendere putabatur.

12) Jam ad ea redeundum est, quae certius Dorice per *η* et *ω* pro Ionicis et vulgaribus *ε* et *ου* proferuntur. Nam ut supra docuimus, quae sint ea, quibus severior Doris isto in genere a vulgari ratione differat, ita jam demonstrandum est, mitiorem Doridem in iisdem cum Iade et Atthide conspirare nec posse, quae ejusmodi in Doridis fontibus reperiuntur, ad librorum vitium vel ipsius dialecti corruptionem ingruente Atthide factam cum ulla veri specie referri.

Gravissima in hanc rem duo testimonia sunt exquisitae doctrinae, Ann. Oxx. I, 171, 19 et 278, 17 (vid. not. 2 et §. 14 not. 4). Alterum docet, *Δωριεῖς τοὺς παλαιότερους* dixisse *εἶς*, Rhinthonem *ἦς*, ubi noli dubitare, quin Epicharmus potissimum et Sophron antiquioris Doridis auctores intelligendi sint; alterum patefacit Syracusanos cum Ionibus et Atticis *μοῦσα* dixisse, non *μῶσα*. Neque mirari licet, quod plura de hoc Doridis genere testimonia non extant. Scilicet grammatici ea parum curabant, quae cum vulgari lingua non discrepant. Sed titulos et scriptores ingenti consensu nostrum iudicium confirmare, singulorum perlustratio satis superque docebit.

Ad nr. 2: *εἶς* legitur Epich. 79. 134 et in titulo Tauromenitano, *οὔθεις* Rhod. 2905, *μηθεις* Ther. 2448 et

in Phocicis Rossii etc. Non minus *χαριεις* et *καταφθαρεις* est Epich. 19, *αιρεθεις* et *επαινεθεις* in Rhod. Ther. Astypal. Messemb. etc. Quum Herodianus ²⁰⁾ Siculis morem tribuit, voces, quarum genitivus in *εντος* exit, in nominativo per *ης* efferendi, eodemque Romanorum nominum *Κλήμης* gen. *Κλήμεντος* etc. declinationem revocat, Italiae inferioris incolae intelligendi esse videntur; ea enim haud raro Siciliae nomine significatur, sicut a Stephano de urbb. *Σινούεσσα* et *Σκυλλήτιον* (hoc secundum Eudoxum), ab Arcadio, qui omnia sua ex Herodiano derivavit, p. 16, 24 *Σούλων* Siciliae urbes esse dicuntur — Dativus pluralis *αιρεθεισι* Corc. 1845, *υπαρχουσι* et *παρουσι* Ther. 2448, *αναβαλινουσι* Rhod. 2905, *επινηχανουσι* Messemb. — Participia feminina in *ουσα* frequentissima sunt apud Sophronem, ut *καπτουσαι* et *δουσα* 17. 50, Epicharmum, Archimedes, in Chelidonismo et in titulis Herm. Delph. Aetol. Rhod. Agrig. Ther. Iss. Alaes. Segest. etc. — *Μουσα*, ut Syracusanis luculento testimonio tribuitur, ita est in titulo fabulae Epicharmae, Timocr. 2 et Ther. 2448. Postremo accusativus in *οις* est in titulis Messen. Teg. Herm. Calaur. Megar. Chal. Delph. (praeter nr. 1688, ubi *ος*) Phoc. Acarn. Coreyr. Rhod. Calymn. Byzant. Agrig. Alaes. Taurom., nec minus in recentioribus titulis Laconicis, quos mitiorem Doridem referre supra indicavimus §. 2, 2. Eandem terminationem apud Epicharmum, Sophronem, Archimedes, Timocreontem, in Chelidonismo, in Acharnensium Megaricis ubique libri tuentur, nisi quod Epich. 94, 13 in Diogenis Laertii libris vulgo male legitur *τοις ανθρωποις*,

20) Theogn. Oxx. II p 47, 25. Τα εις εις ονοματά τε και μεταχαι δια του εντος η δια καθαρου του νος ποιουντα την γενικην και μη Σικελικη εστι δια του εντος κληόμενα δια της ει διαφθόγου γραφονται. ιδιον πυρόεις, πυρόεντος γάρ etc. — το Κλήμης, Κλήμεντος και Κρήσης Κρήμεντος. Ουάλης Ουάλεντος. Μάνης Μάνεντος δια του εντος κληόμενα και τας εὐθειας έχοντα δια του η, ον της κοινης αλλά της Σικελικης αρχαιότητος ιδιον, ως φησιν ο Ηρωδιανός εν τῇ Ονοματικῇ.

ubi e cod. Lohc. ἀνθρώπους et cum Hermanno metro jubente τός restituendum est. Deinde in foedere Argivorum (Thucyd. V, 79 libri praebent Λακεδαιμονίαις καὶ Ἀργείοις, ubi genuina scriptura, si recte judicavimus §. 14, esset Λακεδαιμονίωνς καὶ Ἀργείωνς. Vides quantum fidei habeat Byzantium decretum apud Demosthenem pro corona, in quo accusativus pluralis constanter in ως desinit.

Ad nr. 3: Infinitivus εἶμεν est in Laconicis titulis recentioribus, Megar. Chal. Delph. (etiam nr. 1688) Phoc. Aetol. Aearn. Corcyr. Byzant., apud Epicharmum fr. 94. 95. 97, et ubique apud Archimedes, εἶμεν Rhod. Agrig. εἶμι Epich. 19 et εἶμα Epich. 98. In Theraco nr. 2448 quum saepe εἶμεν legatur, non moror, quod semel Nr. 17 ἤμεν traditum est, praesertim quum is qui descripsit illum titulum, haud raro Η et ΕΙ permutaverit. Nec rectius lectum putamus ἤμεν in Rossii inscriptionibus Anaphacis nr. 1 (C. I. 2477) l. 21. 28. et nr. 2 l. 27 (in illo Nr. 9 non aliter apud Boeckhium male est ὄπη, ubi Rossius recte ὄπει). Item damnamus ἤμεν in Aearn. 707. 738, diphthongum in εἶμεναι v. 741, ubi olim ἤμεναι, omnium librorum auctoritas tuetur.

Ad nr. 4: διαφθείρας Corcyr. 1838, b, ἀποστεῖλαι Byzant. Corcyr. 1845, ἀντεινον Aearn. 732, ἐπιτελάμενος Ther. 2448 etc.

Ad nr. 5: Infinitivus in εἶν est in titulis Laconicis recentioribus, Herm. Chal. Delph. (praeter nr. 1688, ubi εἶν) Aetol. Rhod. Calymn. Agrig. Syrac., item ubique apud Epicharmum secundum libros (nam διελῆν et καταφαγῆν fr. 23. e conjectura scripta erant), apud Sophronem, Archimedes, Timocreontem.

Ad nr. 6: Leguntur Ἀπειρωτῶν in ipsis numeris Epiroticis vid. Mionn. Suppl. III p. 359, χεῖρ Sophr. 50, Epich. 27. 118, χειρόνιβα Epich. 58; ἐκεχηρία nr. 1688, 48. 50 in inscriptione lectu difficillima male lectum est pro ἐκεχειρία. Deinde εἰλέσθων est Amph. 1688, 48, βουλά cum derivatis in titulis Delph. (etiam nr. 1688), Megar. Locr. Aearn. Corcyr. Messenbr. Anaph. Astyp. Agrig.

Gel. Syrac., πρόβουλοι Acharn. 721, συμβουλευώ Sophr. 8; δοῦλος cum derivatis in Delph. Phoc. Aetol.

Ad nr. 7: De κείνος in mitiore Doride vid. §. 33, 3; κώρια male a Dindorfio ex Elmsleji conjectura receptum est Acharn. 697, ubi potius legas κόρια κάθλιον πατρός; Δωρικλῆος Iss. 1835 a Boeckhio in Δωρικλῆος mutatum est, nec magis Δωριμαχος tolerari debebat in Ther. 2458; Οὐρανία est in titulo Segestano R. R. — Addimus quod pro ἄρωραῖοι Acharn. 728 e Ravennate ἀρουραῖοι restituendum est

13) Jam satis demonstrasse nobis videmur ea, quae proposuimus, severius solum Doridis genus η et ω pro vulgaribus ει et ου habere (paucis quibusdam exceptis, quae adeo in Iade ω tuentur), neque illam ubique, sed (praeter ea, quae contrahendo nata sunt et praeter pauca quaedam, quorum origo et antiquissima forma obscura est) in iis solummodo, quae diphthongos ει et ου propter consonam ejectam ex ε et ο productione suppletoria factas habent. Sicubi diphthongi alius originis sunt, a nullis Doriensium mutantur, ut πείθω, λείπω e radicibus πιθ et λπ, Ἡρακλείδας ex Ἡρακλῆϊδας, φύτος, οὐ etc. Dignum autem est, quo animum advertas, quod in severiore illa Doride per productionem suppletoriam breves vocales in hunc modum immutantur:

ἄ ε ἱ ο ὕ
in ᾠ ἠ ἴ ω ὠ.

Vides, quam haec ratio magis sibi constet, quam Attica et Ionica etiam mitiori Doridi propria, qua ε et ο plerumque in ει et ου producuntur; nam eae quoque dialecti interdum η et ω praetulerunt, ut πατήρ et δαίμων pro πατερός et δαιμόνος posita sunt. Quanquam neutra ratio antiquissima est, quoniam olim consona ipsa retinebatur, ut ex ἄγουσα et ἄγωσα et ἄγουσα nata sunt, tamen illam longarum vocalium amantem aliquo jure antiquiorem praedicare licet, non eo tamen sensu, ut Iones et qui Doridis mitiore genere utuntur prius ἄγωσα, postea ἄγουσα

pronuntiasset existimantur. Sed de his rebus alio loco disputandum est.

§. 21.

De correptione syllabarum finalium in *ς* et *ν*
desinentium.

1) Grammatici saepe testantur de extrema syllaba accusativi pluralis declinationis primae a Doriciensibus correpta¹⁾. Quae proprietas quum a nobis non possit nisi apud poetas perspicui, exempla nunc reperiuntur haec: Alc. 13 (23) ἠράσθη χλιερὸν πεδὰ τὰς τροπὰς, quum Alcman longam syllabam in exitu tetrametri dactylici acatalecti admisisse non videatur; Epich. 5 μωρὰς ἀμ πεντόγκιον, 68 τὰς πλευρὰς οἶόν περ βατίς, 82. ἀφύας ἀποπυρίζομες, omnia in exitu tetrametri iambici; Stesich. 5 Schn. παρὰ παγὰς ἀπείρονας; Chelid. 2 καλὰς ὄρας ἄγουσα (ο ο ο ο ο ο ο ο); saepissime apud Theocritum, neque tamen semper, ut Meinekius ad I, 83 opinatus est, vid. II, 6. VII, 104 et τὰς V, 89, quod ipse in Addendis excipere dicit. Hesiodum quoque ea correptione usum esse constat et Tyrtaeum fr. 2, 4 δημότας, fr. 6 δεσπότας Schn.

Deinde secundae declinationis accusativus pluralis in *ος*, quem Doricum esse testatur Schol. Vet. Pind. Ol. I, 84, reperitur in titulis Cretensibus 2555 τὸς θεὸς, κάρπος etc., 2556 κατὰ τὸς νόμος τὸς κειμένος, παρ' ἀλλάλος et ita semper, 2558 προξένος αὐτὸς, 3052 τὸς προξένος (sed v. 13 τοὺς λοιπούς), 3053. A τὸς τοιούτος etc., 3053. B τὸς κόσμος; in Cyrenaicis nr. 1 τὸς κηνὸς — Ρωμαίος, 9 ποτιὸς (θεός); in Theraeis nr. 2448. IV, 24 τὸς —

1) Herod. Oxx. III, 296, 17, Drac. 10, 17, J. Gr. 243, b, Greg. C 339, Meerm. 633 vid. Koen, Scholl. II. ε, 371 et θ, 378, ubi Scholl. A eum morem ἀκρατον Δώριον vocant. (leg. ἄκρα Δώριον cf. §. 1 not. 7, ubi quae diximus, noli ita intelligere, τὸ ἄκρος Δώριον accurate significare severiorem, quam diximus, Doridem), Eustath. 558, 22, Scholl. Hesiod. Th. 60. 267, Scholl. Theocr. I, 92 etc.

§. 21. De correptione syllabarum finalium. 173

γενομένος — παραγενομένος, 35 στεφάνος, V, 1 τὸς νόμος, VIII, 34 τὸς συλλόγος all. nr. 2450 προξένος; in Coo titulo ex imperatorum Romanorum aetate nr. 2508 εἰς τὸς θεὸς Σεβαστός; in decreto Amphictyonum nr. 1688, de quo vide quae in Appendice disputabimus, l. 13. 25. 39. 45 τὸς, l. 14 τὸς ὄνος (?), 17. 39 τὸς — Αἰγινάτος, 20 αὐτός (contra τοὺς l. 42 bis). — Eadem correptio metro jubente bis Epicharmo restituta est fr. 94, 18 τὸς ἀνθρώπους, 98 τὸς ἄλλους; frequentat eam Theocritus, rarissime usurpat Pindarus vid. Boeckh. de metris Pind. p. 294.

2) Nominativos tertiae declinationis, qui in *ας* vel *εις* exeuntes in genitivo terminationes *αυτος* et *εντος* assumunt, apud Dorienses extremam syllabam corripere grammatici testantur²⁾ et exempla afferunt *πράξας*, *Αἴας* ex Alcmane 50 (52), quanquam haec correptio barbara vo-

2) Choerob. Bekk. 1282 (Gaisf. 94, 26) cf. p. 1234. τὸ Αἴας τὸ παρ' Ἀλκμᾶνι ἔχομεν σεσημειωμένον ὡς συστέλλει τὸ *ᾱ*. ἐκείνος γὰρ συνίστηεν αὐτὸ εἰπῶν·

δοῦρι δὲ ξυστῶ μέμνην Αἴας αἶμα τὰ τε μέμνων
 ἔστι δὲ τροχαϊκὸν τὸ μέτρον etc. — εἰσὶ δὲ καὶ ἄλλα τινὰ Δωρικὰ συστέλλοντα τὸ *ᾱ*. παρ' Ἡσιόδῳ.

δήσας ἀλυντοπέδησι προμηθεῖα (Th. 521, ubi nunc δῆσε δὲ) καὶ παρὰ τῷ ἀριάνῳ (num' Ριάνῳ?) λίθος μέγας (Bekk. suspicatur μέλας). Consentit Draco, qui fertur, p. 12, et fluxerunt ea omnia ex Herodiano, in cujus libro περὶ διχρόνων vel potius ejus libri epitome Ann. Oxx. III, 283 exempla et Alcmanis et Hesiodi commemorantur. — Et. G. 179, 4. τινάξας· καὶ ἐστὶν ἀντὶ βραχέιας κατὰ τοὺς Δωρικῆς· ἐκείνοι γὰρ τὰς εἰς *ας* μετοχὰς ἀντὶ βραχέων παραλαμβάνουσαν. — J. Gr. 243, a. συστέλλουσι δὲ καὶ τὰς εἰς *ας* πληθυντικὰς αἰτιατικὰς καὶ τὰς προσηγορίας δὲ καὶ μετοχὰς ὁμοίως· νύμφας, κρήνας, τοῆσας, πράξας; similiter Greg. Cor. 335. — Choerob. Bekk. 1187 (Gaisf. 132, 13). πολλὰκις οἱ Δωρικῆς τῶν εἰς *εις* τῶν διὰ τῆς *ε* διφθόγγου ἀποβάλλουσι τὸ *ι*, οἷον· χαρίεις, χαρίεις, τιμῆεις, τιμῆεις, Μαλόεις, Μαλόεις· τοιοῦτοι γὰρ εἰσι καὶ παρὰ Καλλιμάχῳ

ὁ δὲ αἰδῶν Μαλόεις ἦλθε χόρος.
 ἀντὶ τοῦ Μαλόεις. Μαλόεις ἐστὶν ὁ Λέσβιος. — Choerob. Oxx. II, 174, 15 de adjectivis in *εις*: Δωρικῆς ἄνευ τοῦ *ι* προφέρουσαν αὐτὰ, οἷον ἀστερόεις, αἱματόεις.

catur in Et. M. 721, 54, *δήσας* ex Hesiodo, *Μαλόες* e Callimacho, *ἀστερόες*, *χαρίες* etc. Non minus hac correptione afficiuntur voces in *ας*, quae in genitivo *ᾶος* habent, ut *μέλας* a Choerobosco e Rhiano afferri videtur, *τάλας* legitur apud Theocritum II, 4. In iis titulis, quae hac corripiendi proprietate maxime insignes sunt, nullum talis nominativi in *ες* exeuntis (nam in terminatione *ας* quantitas non apparet) exemplum reperitur, sed in Ther. 2448 *μηθαίς* et *αἰρεθείς*. Ceterum consentaneum est eandem correptionem etiam nominativos in *ῦς* gen. *υπτος* et *ους* gen. *οντος* tetigisse, ita ut *δεικνύς* et *δοδός* pronuntiarum potuerit; exempla tamen desiderantur.

3) Recenditioris etiam usus est *Φυκός*, promontorii Cyrenaeici nomen apud Hesychium pro *Φυκοῦς* gen. *Φυκοῦντος*, ut est apud Stobaeum et Stephanum³⁾; nam *Φυκοῦς* e *Φυκοίς* contractum esse constat. Noli tamen dubitare; quippe in eorundem Cyrenaeorum titulis nr. 7 et nr. 1 *ιαρῆς* legitur pro *ιερεῖς*, illic pro nominativo, hic pro accusativo, ubi sine contractione esset *ιερέες* et *ιερέας*, et Callimachus Cyrenaeus *βιοπλανῆς* dixit pro *βιοπλανῆϊς*, *βιοπλανῆες* vid. Choerob. Bekk. 1253 (Gaisf. 447, 13). Hinc apparet, recte se habere in Cretico titulo nr. 2556, 30 nominativum pluralem *Πριανσιῆς* pro *Πριανσιεῖς* a *Πριανσιεύς*, quem Boeckhius in *Πριανσιεῖς* mutandum duxit, quae forma legitur l. 46 per se bona. Postremo *Λατός* pro *Λατοῦς*, quod est e *Λατός* contractum, legitur in Amph. 1688, 8. Pronomina *ἀμές* et *ὑμές* pro *ἡμεῖς* et *ὑμεῖς* omnibus Doribus communia diversam rationem habent, quum et Lesbii in *ἄμμες* ultimam corripiant et antiquissima lingua terminatione *ες* usa esse videatur sicuti in declinatione tertia.

3) Hesych. *φυκός* τὸ προσβρασσόμενον ἀπὸ τῆς θαλάσσης τῆ γῆ, ὅπερ ἐνιοὶ καὶ πρᾶσον καλοῦσι. καὶ ἀκρωτήριον Λιβύης. ἢ βρῖα ἢ φλυκτά. Vides, haud facile *Φυκός* N.P. e *Φυκοῦς* corruptum haberi. — Straboni XVII p. 1194 et VIII p. 558 *Φυκοῦς* (gen. *Φυκοῦντος*) est Cyrenaeicae ἄκρα et πολίχνην ὀμώνυμον, Stephano s. v. πόλις Λιβύης. Minus credibile est *Φῦκος* neutr. pro derivato *Φυκοῦς* usurpatum esse, de quo usu Lobeckius dixit Parall. p. 316.

4) Aliam rationem habet πός pro ποῦς⁴⁾, quod Dori- cum videtur, quum πόρ, ποῦς Λάκωνες apud Hesy- chium sit. Nam πός est antiquissima forma, quam ab antiquiore lingua in compositis τρίπος, ἀελλόπος servatam recentiores (etiam Heracleenses vid. §. 20, 10) in ποῦς produxerunt eam legem sequuti, quae voces monosyllabas correptam vocalem habere vetat. Itaque Lacones et qui- cunque πός pronuntiabant, non corripuerunt syllabam, sed correptam servarunt.

5) Secunda persona verborum in εις desinens testi- bus grammaticis⁵⁾ ultimam apud Dorienses subinde iota ejecto corripit, ut *συρίσδες* Theocr. I, 3, *ἀμέλγες* IV, 3. Accuratus Eustathius⁶⁾ λέγες pro λέγεις Theraeorum proprium dixit. Adeo ubi terminatio εις contractione nata

4) Choerob. Bekk. 1361. πός, ὅπερ ἀπὸ τοῦ ποῦς γέγονε κατὰ ἀποβολὴν τοῦ υῖ, οἷον ὡς πός ἔχει μαινομένοισιν. Item Et. M. 636, 22, nisi quod exemplum scribitur ὡς πός χειμαινόμενος, unde correxeris ὡς πός ἔχει μαινόμενος, ut metrum choriambicum aut pen- tametri fragmentum agnoscatur. cf. Mosch. V, 78 μαινομένοισι πό- δεσαι (audacius nec venuste Lobeckius Parall. p. 86 φ (?) πός ἄγ' ἰέμοισαι). At mira est istius frustuli similitudo cum Theocr. XIII, 70. ὁ δ' ἄ πόδες ἄγον ἐχώρει μαινόμενος, unde suspicio aliqua oritur, verba ἄ πόδες ἄγον e XIV, 42 male intrusa esse et ipsum poetam ita fere scripsisse: ὁ δ' ἔδραμεν, ὡς πός ἐχώρει μαινόμενος i. e. quan- tum pes insaniens valebat. Ceterum apud Choerob. in Theod. a Gaisfordio p. 182, 32 editum est ὡς πός χειμαινομένοισι, et 248, 27 ὡς πός ἔχει μαινομένοισιν. — Hesych. πώς, πός ὑπὸ Λωκίων, ubi πός, ποῦς corrigendum videri supra §. 20, 10 indicavimus.

5) Choerob. Bekk. 1282 de secunda persona: Λωρμῆς ἰσθ' ὅτε τὸ τ ἀποβάλλουσιν ἐκ τῆς εἰ διφθόγγου, οἷον συρίεις συρίσδες, cf. Scholl. Theocr. I, 3, Ann. Oxh. IV, 171, 18 et 412, 4, ubi idem locus spectatur, (Choerob. in Theod. 496, 1 et 497, 8).

6) Eustath. 1872, 46. Θηραῖοι, ὧν τῆς γλώσσης τὸ ἴδιον τὸ λέγεις λέγει καὶ τὰ λοιπὰ τοιαῦτα ἴηματα δίχα τοῦ ἰῶτα προφέρειν· λέγεις γὰρ φασὶ καὶ λέγε, ἀκολούθως δὲ καὶ τύπτεις τύπτε καὶ τὰ ἄλλα ὁμοίως. καὶ δοκοῦσιν οἱ τοιοῦτοι δωρίζων. (Deinde comparat Doricos infinitivos λέγειν, τύπτειν) Pessime grammaticum Theraea λέγε et τύπτε finxisse, tituli Theraei, ne alia commemoremus, luculentis- sime docent.

est, Apollonio teste ⁷⁾ Dorice corripitur poterat, ut ποιές pro ποιείς. Titulos nulla hujus correctionis exempla suppeditare in secunda persona, quae rarissime legitur, non mirum est.

6) Postremo infinitivi, qui vulgo in *ειν*, Lesbiace et Laconice in *ην* exeunt, ea correptione apud Dorienses afficiuntur, id quod non solum e grammaticorum praeceptis ⁸⁾ discimus, qui et praesentis et aoristi secundi infinitivos afferunt, sed etiam e reliquis fontibus. Nam leguntur ejusmodi formae primum in titulis Creticis nr. 2555 φέρειν, τίκτειν, ἐξελέν, ἐμβαλέν, 2556 σπείρειν et ἀναγινώσκειν, 2558 ὑπάρχειν et in iis, quae minoris sunt fidei, vulgari-bus formis intermixtis, nr. 2554 I. 35. 36 ἀναγινώσκειν et ἐξορκίζειν, 2557 χαιρεν et διαφυλάττειν, 3050 διαφυλάδεν, ut videtur; deinde in Theraeo nr. 2448. IV, 15. VI, 14. θύειν, VI, 33 ἐγγράφειν, I, 24 συναγαγέιν (describentis errori tribuimus λαμβάνειν IV, 9); in Amphictyonicis nr. 1688 ἄγειν I. 21, φέρειν I. 23, θύειν I. 34; postremo in tabulis Heracleensibus, quae reliquas hujus generis correptiones ignorant, ἔχειν, ἀγγράφειν et ita ubique.

Praeterea αἰείδειν est apud Alcmanem fr. 1 (7) in libris Prisciani, metro non cogente, quum aliis in locis codices terminationem *ειν* tueantur; in Acharn. 754 τραφειν est sine varia lectione, quanquam φέρειν; θύειν, παίειν leguntur v. 705. 758. 802; in epitaphio Bacchidae cujusdam apud Athen. VIII, 336. D πικέιν et φαγέιν; frequentant correptionem Theocritus et Pseudo-Pythagorei, rarius admittit Pindarus, vid. Boeckh. de metr. Pind. p. 293.

7) Apoll. de pr. 119. ἑπεντα δωδεκάς ἐπὶ τὸ τέλος φιλοῦσι τὴν ὀξείαν προσάγειν, παρ' οἷς πάλιν ἡ ἀφαιρέσις τοῦ ἰ ὀξείας γίνεται ἐμποικητικῆ, ἐπὶ ποιείας — ποιέας.

8) J. Gr. 242, b et 243, a, Meerm. 656. 658, Leid. 634, Vat. 692, Gr. C. 308, Eustath. 69, 42, qui exemplis utuntur φαγέιν, ἰδίειν, λαβέιν, ἐλθέειν, δραμέειν. — J. Gr. 237, a cum exemplis φέρειν, λέγειν; Ann. Oxx. I, 69, 9 cum αἰείδειν, Eustath. 54, 35 — 1872, 20 — 1878, 48 cum λέγειν, γράφειν, τύπτειν, Scholl. II. α, 78, Scholl. Pind. Ol. I, 5 et Pyth. IV, 206.

Rhintho apud Herod. π. μ. λ. 19, 26 in versus exitu λαμβάνειν habet, quod malumus in λαμβάνειν quam in λαμβάνην mutare.

7) Adeo terminatio εν pro ειν in verbis contractis fuisse traditur a grammaticis⁹⁾, ut νοέν, ποιέν, δασμοφορέν, φρονέν, et leguntur talia in titulo Theraeo nr. 2448. I, 7 τεκέν, I, 8 διοικέν, IV, 28. 31 λειτουργέν, in Amphictyonico nr. 1688, 23 ένοικέν, in fragmento Alcmanico (vid. §. 4 not. 5) ύπαυλέν, nec raro in scriptis Pseudo-Pythagoreorum, ut Metop. ap. Stob. Fl. I, 64 κρατέν, θεωρέν etc. — Eodem pertinent futuri infinitivi απογραψέν in Amphict. 1688 et καρπευσέν in Alaesinorum terminis (si quidem hoc recte traditum est), quum in Doride futura omnia contractione utantur.

8) His omnibus comparatis primum apparet, illud correptionis genus non omnes syllabas finales tangere in s vel v exeutes; neque enim unquam eam patiuntur declinationis primae genitivus et accusativus¹⁰⁾ singularis, vel omnium declinationum genitivi et dativi plurales, vel tertiae declinationis nominativi in ης (gen. εος aut ητος), ως, αν, ην, ων exeutes, vel adverbia in ως, vel alia multa. Sed eae potissimum syllabae finales corripuntur, quarum longa vocalis vel diphthongus productione suppletoria propter consonam ejectam facta est. Nam, ut

9) Apoll. de pr. 119. παρά τοις Δωριέσι τὸ νοέν καὶ τὸ δασμοφορέν ὀξύνεται πάλιν τῇ αὐτῇ ἀφαιρέσει τοῦ ι. — Arcad. 148, 14. ὀξύνεται — παρά Δωριέσι τὰ συντηρημένα ἀπαρέμφατα εἰς ἰν ἀφαιρέσει τοῦ τ, ποιέν ἀντὶ τοῦ ποιῖν, δεσμοφορέν ἀντὶ τοῦ δεσμοφορεῖν (cod. Havn. δασμοφορέν et δασμοφορεῖν). (Item Choerob. in Theod. 651, 22 de ποιέν et δασμοφορέν.) — Choerob. Bekk. 1282, (Gaisk. 195, 35), Et. M. 249, 29, Ann. Oxk. IV, 411, 30. τὸ γὰρ δασμοφορεῖν ἀποβάλλει τὸ τ παρά τοις Δωριέσι καὶ γίνεται ἐν ὀξείᾳ τᾷ δασμοφορέν. Eadem νοέν et δασμοφορέν Dorica vocantur a Macrobio II p. 326 ed. Bip. Ceterum verius est δασμοφορέν apud Arcadium et in Et. M., quum δασμοφορεῖν η in α mutare debeat. — J. Gr. 243, a φρονέν.

10) Nihil moramur commentum grammatici in Scholl. II. β, 152 τὸ δὲ δῶαν Δωρικῶς συντέθειλεν.

satis demonstravimus L. I §. 10, L. II §. 14, ὄρας pro ὄρās natum est ex antiquissimo ὄρανς, θεός pro θεούς vel θεώς e θεόνς, πράξās e πράξανς, χαρίες e χαρίενς, quibuscum compara etiam ἐς pro ἐνς, εἰς; deinde λέγειν et βαλέν e λεγεμναι, βαλεμναι vid. L. I §. 14. Neque adversatur, quod in ὄρα et similibus α natura longum est; nam in antiquissima forma ὄρανς duae consonae sequentes effecisse videntur, ut vocalis corripere, sicuti ex ἔγνοντ, ἐδάμηντ facta sunt ἔγνοντ, ἐδάμεντ, postremo ἔγροντ et ἔδαμεντ, vid. dissert. nostra de conjug. in μί p. 10. Magis offendi possis, quod δαίμων, ποιμήν, ἀληθής et similia ultimam non corripiunt, quanquam accurata investigatio docet, eos nominativos e stirpibus δαίμων, ποιμεν, ἀληθεσ adjecto ς, qui est nominativi character, prodisse et ultimam productione suppletoria longam habere. At in his tam mature sigma abjectum et vocalis producta esse videtur (Iade quoque et Atthide, testantibus, quae in istis longas vocales, non diphthongos proferunt cf. §. 20, 13), ut eo tempore, quo extremae syllabae a Doriensibus corripere coeptae sunt, nulla antiquissimae rationis memoria superesset.

Paullo diversam, similem tamen rationem in secundae conjugationis persona agnoscimus, quum λέγεις e λεγσαι iota transposito ortum sit, vid. L. I §. 14, 4; nam etiam hic vocalem vides potius non productam esse quam correptam. Magis etiam id apparet in πός pro ποῦς et πάν pro πᾶν, quod a Doriensibus corripere docent Herodiana. Oxx. III, 290, 5 et Draco 29, 20 — 85, 11 sicut in Aeolide vid. L. I §. 21, 9, et corripuit Pindarus Ol. II, 93 τὸ πᾶν, ubi Boeckhiius aliam excusationem quaerens τόπαν scripsit.

Difficilior eorum est ratio, quae ultimam corripiunt, quanquam contractione affectam, ut Φυκός pro Φυκοῦς, ἱαρές pro ἱερεῖς, Λατός pro Λατοῦς, ποιές pro ποιεῖς, ποιέν pro ποιεῖν. Sed etiam hic vides ante correptionem non adesse syllabam longam; nam ποιές et ποιέν e ποιέες et ποιέεν orta existimare oportet, Φυκός e Φυκοέες. Itaque ut

in accusativis ὠρᾶς, θεός consona ν ejecta est, ita hic altera vocalis omissa videri potest.

9) Deinde apparet, non omnibus Doriensibus has correptiones aequae usitatas fuisse; sed maxime valebat is mos apud Cretensium plerosque, certe apud Hierapytnios, Allariotas, Arcades, Cnossios, quorum tituli habentur nr. 2555. 2556. 2557. 2558. 3052 3053. A. B. (de Olontiis, Vaxiis, Latiis mox videbimus; de reliquis nihil affirmari potest); deinde apud Cyrenaeos, unde etiam Callimachus Cyrenaeus rariores correptiones in *Μαλόες* et *βιοπλανές* hausisse videri potest; tum apud Theraeos et Coos, postremo apud antiquiores Delphos, quorum dialectus in decreto Amphictyonico nr. 1688 conspicitur, quum in Delphicis titulis recentioribus ne ullum quidem ejus moris vestigium detegatur. Et apud hos quidem, quorum Cretenses et Cyrenaei severiore Doride utuntur, Theraei, Coi et Delphi mitiore, correptio semper valuisse videtur in accusativo secundae declinationis et, quod ex illius analogia colligitur, primae, in infinitivis, qui vulgo in *ειν* exeunt, etiam verborum contractorum, et in secundis personis in *εις* exeuntibus, ne hic quidem verbis in *εω* exceptis. Nam quae accusativorum et infinitivorum formae non correptae leguntur in titulis iis, quibus usi sumus (Ther. 2448. IV, 9 *λαμβάνειν*, Amph. 1688, 42 bis *τούς*, Cret. 2557 *ὑπάρχειν*, 3052 *τούς λοιπούς*), lapicidarum aut describentium culpa, quae est illorum titulorum ratio, corrupta habere et licet et oportet; de secunda persona, quae non legitur in titulis, Eustathii testimonio ad Theraeos pertinenti et infinitivi analogiae confidimus. Plus dubitationis in reliquis est. Nominativorum in *ας* correptio in titulis non apparet, neque in iisdem nominativi terminatio *εις* pro *εις* reperitur, contra in Ther. 2448 *αίρεθείς* VII, 6. VIII, 1. 16, neque alienum est ibidem *μηθείς* II, 11. VIII, 5. Deinde, quum *ιαρές* in Cyrenaicis sit pro *ιερείς*, *Πριανσιές* in Cret. 2556 pro *Πριανσιῆς*, in eodem forma non contracta *Πριανσιῆς* legitur, in Theraeo 2448. III, 11 *ἀσφαλείς*. Vocum in *ω* geniti-

vus praeter *Λατός* nr. 1688 non legitur. Itaque in his usus sibi minus constitisse videtur. Ceterum in iisdem titulis praepositionem *εἰς* pro *εἰς* esse (nisi quod *εἰς* nescio quo casu nr. 2556, 11), docebimus §. 43.

In tabulis Heracleensibus, quae reliquas correptiones ignorant (nam praebent *τὸς χάρος, καταλυμακωθής*), infinitivus non contractus praesentis saepissime et semper ultimam corripit, nec fere dubitamus, quin infinitivi aoristi secundi et verborum in *εω* item in *εν* exituri essent, si exempla adessent; Pseudo-Pythagorei enim eum Dorismum paullo reconditiorem e genuinis Pythagoreorum scriptis Italio tarum Doride usis adoptasse videntur. Eadem ratio est tituli Cretici nr. 2554, qui Olontiorum dialectum exprimit; nam et accusativus in *ως* exit et infinitivus in *εν*, ita tamen ut vulgares formae, quae est ejus conditio, intermisceantur. In Vaxiorum decreto nr. 3050 accusativus pluralis desinit in *ους* vid. §. 14, infinitivus *διαφυλάδεν* pro *διαφυλάσσειν* ultimam corripit (vulgaris forma *συνεπαύξειν* lapicidae debetur), neque Latiorum decretum, quod cum illo priscum istud *υς* commune habet, infinitivi aliam formam habuerit, quare pro *εὐχαριστεῖ*. Chishulli vel *εὐχαρεσται* Sherardi potius *εὐχαριστέν* scribendum videtur quam cum Boeckhio *εὐχαριστεῖν*. Si *τράφεν* Acharn. 754 certius habendum est, quam formae ibidem in *εν* exeuntes, etiam Megarenses solos infinitivos corripuisse videntur, nec minus Alaesini, si in eorum terminis *καρπυσέν* recte traditum est. Vides, infinitivum prae reliquis ad correptionem inclinare.

Apud reliquos Dorienses, et Lacones et mitiore Doride usos, vulgo ultima syllaba producta tenebatur ita, ut ad correptionem proclivis poëtarum arbitrio in utramque partem serviret. Ita factum est, ut Alcman Spartanus corripere posset, quae vulgo in Laconica dialecto producuntur (*τροπᾶς, Αἴας, αἰδέν, ὑπαυλέν*), nec Tyrtaeus ex alio fonte *δημότᾶς* et *δεσπότᾶς* hauserit. Eadem ratio est correptionis in *ἀφύᾶς* etc. atque *τός* apud Epicharmum, *καλᾶς ὄρᾶς* in Chelidonismo,

quanquam Syracusanorum et Rhodiorum dialectos vulgo accusativorum extremas syllabas produxisse certissimum est. Hesiodi et Pindari usum cum aliqua probabilitate ad Delphorum dialectum revocari posse, infra §. 48 demonstrabimus; de Theocrito et Stesichoro (qui Siculorum Doridem satis accurate expressisse videtur) alio tempore disputabimus.

§. 22.

De aliis longarum vocalium et diphthongorum mutationibus.

1) Saepissime Dorienses *α* longum pro *ω* (quae mutatis Dorica vocatur in Ann. Oxx. III, 241, 12) proferunt, ubicunque *αο* vel *αω* contractionem passa sunt, vid. §. 24. Praeterea in paucis quibusdam ea mutatio deprehenditur:

πρᾶτος pro *πρῶτος* Doricum esse traditur in Ann. Oxx. I, 340, 17. III, 241, 12 et legitur in titulis Heracl. Ther. Coreyr. Rhod. Messembr., *πρατιστεύω* Byz. 2060., *Πρατόλας* et alia Nn.Pp. in recentibus titulis vid. Keil. Anall. p. 77. Male se habet τὰ *πρῶτα* in titulo Delphico antiquiore nr. 1690, ut Boeckhiius scripsit pro *ταπρωτα*; in nr. 1706 *πρώταν* recentiori aetati condonari potest, quanquam ibidem est N.P. *Πρᾶτος*. Deinde plus semel *πρᾶτος* legitur in Epicharmi fr. 94, nec vulgaris forma tolerari poterat fr. 9 et 19. Mirari possis, unde *α* in ea voce, quae e *πρότατος* facta videatur. At antiquissimo tempore *πρά*, *πράτερος*, *πράτατος* pronuntiata sunt, unde *πρᾶτος* recte factum, nec tamen male ab Ionibus mutatum est in *πρῶτος*, quod cum recentioribus *πρό* et *πρότερος* melius concinit.

θεαρός pro *θεωρός* in Herm. 1193, Aetol. 1756. 1757. 1758 (*θεωρός* Aetol. 2351 lapicidae est) et in titulo fabulae Epicharmae, *θεαρίδας* N.P. apud Plutarch. Ap. Lac. p. 221. In decreto ignotae urbis Doricae nr. 2670 *θεαροδόκος* legitur, sed ibidem *ἀρχιθείωρος*, quod male lectum videtur, ut fortasse etiam in Delph. 1693 *θεωρός*

et θεωροδόκος. De vocis origine ambigitur. Antiquorum et recentiorum plerorumque opinio, qua e θεός et ὄρα compositum putatur, propter ipsam Doricam formam probari nequit; quomodo enim α illud explicaretur? Nec magis recte alii a θεάομαι derivare videntur; tum enim apud Dorienses θαωρός sonaret vid. §. 19, 6 s. θαέομαι.

ἄτα, ὄτα. Ταραντινοί Hesych. valde dubium videtur, vid. §. 31.

ὀπάρα vel potius ὀπάρα pro ὀπώρα est apud Alcmanem fr. 59. (24) in libris Athenaei (A. χω παρ αν, B. χω παραν i. e. καὶ ὀπώραν), fortasse recte, quanquam fr. 60 (28) est κηρίαν ὀπώρακ. De vocis etymo parum constat.

κοινάσαντες pro κοινώσαντες Pind. P. IV, 115, cf. παρεκοινῶτο ibid. 133 paullo diversam rationem sequitur, quippe quod derivetur a κοινάω pro κοινώω, ut in Lampsaceno titulo Aeolicae dialecti est ἀξιάσει, vid. L. I §. 15, 1.

πολύφανος Alcman. 14 (25) pro πολύφωνος vix corruptum est. Placet Bergkii emendatio πολύφοινος, vid. §. 10, 3.

θᾶκος, quod Doriensibus cum Atticis commune esse putaveris pro epico θῶκος (cf. θάβακος §. 5, 5), apud Alcmanem legitur fr. 68 (53), sed θωκείτε Sophr. 41 et σύνθωκοι Sophr. ap. Poll. X, 5; quo jure, latet.

θαχμῆναι, θωρηχθῆναι. Δωριεῖς Hesych. Corrigunt θαχθῆναι, quod verius Dorice θαχθῆμεν esse debet. Jam si compares glossas θᾶξαι, μεθύσαι — τεθαγμένοι, μεμεθυμένοι — τέθαξαι, μεμέθυσαι et ex altera parte θῶξαι, μεθύσαι — θωχθεῖς, θωρηχθεῖς, μεθυσθεῖς. Σοφοκλῆς Διονυσιακῶ cf. Phot. θωχθεῖς, θωρηχθεῖς — τεθωγμένοι, μεμεθυμένοι, apparet, Dorienses rarius verbum θᾶξαι i. e. θωρηξαι, μεθύσαι (cui cum Dorico θῶσθαι, de quo vid. §. 42, nihil commune est) per ᾶ protulisse.

πράν, quod frequentat Theocritus, non minus pro ω habet, si comparas πρῶν, quo Callimachus usus est fr. 84 Benth. teste Suida, qui quum πρῶν πῆρισπᾶσθαι

doceat, fortasse rectius scriberetur *πρᾶν*, nisi acutus Doriensium *φιλοξυτονία* debetur. Utrumque ē *πρώην*, *πρώαν* mira contractionis ratione factum videtur; male enim Eustath. Prooem. Pind. p. 12 Schn. tradit *πρᾶν* Doricum esse pro *πρίν*, quocum ne significationem quidem communem habet.

α pro αι est in *ἄνεγμα* (cod. *ἄνεγκα*), *αἴνεγμα*: *Ταυραντῖνοι καὶ ἐκβολῇ τοῦ ἑτέρου ι καὶ τροπῇ τοῦ δευτέρου εἰς ἰ ψιλόν* Hesych.

2) Male η Dorice in ει mutatum dicitur in μείς pro μῆν Et. M. 583, 4, vid. §. 31. Nec genuina haberi possunt ejus mutationis exempla, quae in titulo Theraeo 2448 traduntur: *προαιρέεται* II, 19. III, 36, *ὀφείλειται* pro *ὀφείληται* VI, 36, *διοικεῖται* pro *διοικῆται* VII, 26, *προνοειθήτω* VIII, 21, *δεείση* pro *δεήσει* VIII, 5, *εἴ* pro ἦ VII, 5. 31. VIII, 6, *ποτείριον* IV, 24, quorum ultimum Boeckhius reliquis recte emendatis nullo jure retinuit. Videntur enim H et EI in lapide ita exarata esse, ut a describentibus facile permutari potuerint. Aliter res se habet in terminatione tertiae personae conjunctivi, quae et in hoc titulo et in aliis fide dignissimis per η, η et ει promiscue scripta est vid. §. 36, 3. — Apud Alemanem Schneidewinus recte expulit, quae Welckerus toleraverat, *Πολυδύκεις* fr. 1 (3) et *τριείρης* 23 (13).

η pro ε est in *οικήα*, quod in Delph. 1690 sexies legitur pro *οικία*, quum hoc semel traditum sit v. 20. Nihilò secius inauditam illam formam in titulo pessime habito corruptam esse judicamus.

ι pro vulgari η est in *ἴκω* pro *ἦκω*, qua forma non solum Pindarus usus est cum Homero vid. Boeckh. Nott. Critt. ad Ol. IV, 11, sed omnes, ut videtur, Dorienses. Certè *ἴκει* legitur Acharn. 786, *Λυσιστ.* 87, *ἴζειτε* Acharn. 708, *ἴκομες* Acharn. 716 nunc e Rav., unde *ἦκομες* Lys. 1077 corrigendum esse videtur. Apud Epicharmum librorum lectiones *εἴκω* fr. 19 et *εἴκω* i. e. *ἦκε* vnl *ἴκε* fr. 24 in utramque partem trahi possunt, nisi forte in his

latet verissima scriptura *εἶπω*, de qua accuratius infra disputabimus §. 42 s. v. *ἴπω*.

3) *ι* pro *ει* est in *Ἔλικατι*, quod in antiquioribus titulis legitur, et *ἴκατι* pro *εἴκοσι*; *Ἔλικατι* jam est in tabularum Heracleensium altera, *εἴκατι* in Corcyr. 1840; in titulis Alexandro recentioribus Atticum *εἴκοσι* assumptum est, vid. §. 34. Deinde *Ποτιδάν* et *Ποτιδᾶς* antiquiores Doricae formae esse videntur pro *Ποσειδών*, recentiores *Ποτειδάν* et *Ποσειδάν*, vid. §. 31. In titulo Laconico nr. 1511 l. 2. 15 *Δαρεικός* esse videtur pro *Δαρεικός*. (Alienum est *εὐσεβίας* pro *εὐσεβείας* Cyren. 1. 9 cf. Buttm. II p. 416). Certius constat, antiquiorem Doridem longum *ι* servasse, quod contrahendo ex *ια*, *ι*, *ι* natum est. Leguntur enim dativi *πόλι* Heracl. I, 108, *Λυγδάμι* et *Σχινούρι* Corcyr. 1840, quum in omnibus titulis Alexandro recentioribus vulgaris terminatio *ει* conspiciatur, vid. §. 30, 5 (nam *Στείρι* in Phocico Rossii nr. 73 non minus lapicidae negligentia exaratum videtur quam l. 14 *γενηθῖσα*); deinde *τρῖς* pro nominativo et accusativo *τρεῖς* e *τρίες* et *τρίας* legitur in Heracl. et Brutt., *τρεῖς* jam in Delph. 1690, qui bonae aetatis est, quater reperitur nec minus in recentioribus omnibus, vid. §. 34.

Contra *ει* pro vulgari *ι* scriptum reperitur in futuro et aoristo I verbi *τίνω*, ut Heracl. I, 61 *ἀποτείσει*, Amph. 1688, 40. 46. 47 *ἀποτείση* et *ἀποτεισάντων* Iss. 1834 et Rhod. 2525, b. 101 *ἀποτεισάτω*, Ther. IV, 2. 36 *ἐκτείση*, *ἀποτεισάτω* etc., item derivatum *Τεισάνωρ* III, 25, *Τεισανδρος* Messan. Torremuz. I, 16. Contra praesens servat *ι* in *ἀποτινή* Amph. 1688, 29, unde colligi potest, iota correptum esse ut in *τίνεσθαι* apud Pindarum P. II, 24, qui *ι* producit in *τίσομεν* Ol. XI, 12, *εἴσαν* Ol. II, 64. Cave existimes, illud *ει* malae scripturae deberi, quum optimorum titulorum consensu, a quibus *ει* pro *ι* scribendi mos alienissimus est, confirmetur. Potius *τείσω* e radice *τι* eadem mutatione factum est, qua *λείψω*, *εἴσομαι*, *δείσω* e radicibus *λιπ*, *ι*, *δι*. — Eodem pertinet *εἴω* pro *ἴω* Sophr. 2 *διὰ διφθόγγου* testante Etym. M. 423,

24. Quanquam enim *ι* in hoc conjunctivo vulgo corripitur, analogia tamen potius *ει* postulat, vid. quae disputavimus de conjug. in *μι* §. 9. Antiquiorem Doridem mitiorem *χειλιοι* protulisse, ea docere videntur, quae disputavimus L. I §. 8 not. 30 et II §. 20, 6. At in Theraeo 2448 et aliis non antiquioribus *χιλιοι* legitur, vid. §. 34. — A genuina Doride aliena sunt, quae in titulis recentissimis post nostram aeram scriptis cum *ει* pro *ι* reperiuntur, ut in Byzant. 2060 *Ὀλβιοπολείτας, πολείτᾶν, τιμά, τιμάσσαι*, in Delph. 1709, b *τιμά* et *Νεικοσιγράτα, εἶρός* pro *ἱερέυς* Ambrac. 1798, *γεινόμενος* Anaph. 2, *ἐπιτιμέοντες* Rhoc. 81 R. etc., quum in omnibus antiquioribus constanter scripta sint *πολίτας, τιμά, νίκα* etc. Eodem pertinuerit *ἔρρειψαν* in marmore Farnesiano

4) *ω* pro *αυ* Doricum esse dicitur in *ᾠλαξ* pro *αυλαξ* Et. M. 625, 38. et in *Ζεὺς (?) Καππώτας*, lapidis cujusdam appellatione, quae secundum Pausaniam III c. 20 *κατὰ γλωῶσσαν τὴν Δωρίδα* a *παύσασθαι* descendit.

Quum Dorienses *ω* in *οι* mutare traduntur¹⁾ in *χελώνη* pro *χελώνη*, recenti errore illud pro *χελύνη* scriptum videtur, quod Aeolibus tribuunt vid. I §. 15, 5, et *Δωριεῖς* pro *Διολεῖς*.

5) De diphthongo *ει* Dorice in *αι* mutata grammatici saepissime testantur. At, ut omitteremus, quae etymologiarum suarum causa male finxerunt²⁾ et quae *αι* vel potius *α* pro Ionicis *ηι* vel *η* posita habent, paucissima quaedam remanent, quae aliquo jure eo referri possint.

αι et *αἴθε* pro *εἰ* et *εἴθε*³⁾, vid. §. 45.

1) Et. G. 263, 49. *Δωριεῖς τὸ ᾠ εἰς τὴν οἰ δίφθογγον τρέπονται· τὸ γὰρ χελώνη χελώνη λέγουσι· οὕτω καὶ τὸ θώνη θοώνη.*

2) Dorica hac mutatione *Διγαῖον πέλαγος* ab *αἰγαῖον* ducitur Ann. Oxx. I, 127, 9, Et. M. 28, 35, Et. G. 197, 21; item *αἰνός* a *δεινός* secundum Heraclidem ap. Eustath. 1648, 5.

3) Priscian. II p. 91, Ann. Bekk. 946, 5, Et. M. 33, 55 — 356, 8 — 385, 30, Et. G. 16, 53 — 17, 24 — 162, 13 — 163, 48 etc.

adest ⁶⁾ de desideratiua forma ὄψειον a Sophrone fr. 39 pro ὄψειον usurpata, et ἀσάλεα pro ἀσάλεια ex eodem in Et. M. 151, 47 affertur et γενεᾶτες legitur fr. 55; deinde ἀδέαι metro confirmatum legitur Epich. 34, ἀδέα Theocr. III, 30, εὐρέα VII, 78, ἀδεᾶν metri causa a Schneidewino apud Alcmānem fr. 18 (27) correctum est, ἡμίσεια saepius repetitur apud Archimed. de Conoid. p. 260 seqq. Postremo in titulis, quae huc pertineant, haec reperiuntur: ἀτέλεια Cret. 2556, 23 pro ἀτέλεια (neque enim recte Boeckhium ἀτελέα scripsisse, docet ἀτέλεια in simillima formula nr. 2558, vid. §. 20, 2. b), ὑμέα Cret. 2557, 24, ἰάρερι Cyren. 2 pro ἰέρεια, Heracl. II, 2 Ἡράκλεια, urbis nomen, quod saepius in eadem tabula Ἡράκλεια scribitur, Herm. 1207 Νικοκράτεια, Εὐκράτεια, Νικόκλεια, 1211 Δαμόκλεια, Ἰερόκλεια, Ther. 2473, b Σωσικράτεια, Sicyon. 1112 Ἡράκλεια, mulierum nomina; deinde πόη et ποήση Ther. 2448. VI, 37. VII, 17, ubi praeterea ποιέω, ἐπόησε Acarn. 1794, ἐποησάταν Delph. C. I. 25, πεπόηται Herm. 1193, πόη Lysistr. 1318, quod e libris restituendum est (cf. §. 26, 1 de ποιῶ in Heracl.), πλέων Amph. 1688, Calymn. 2671, quam vulgo πλείων scribatur, υἱός et υός promiscue in Ther. 2448 et ὑοθησία Rhod. 2524. De αεί vid. §. 45. Nulla tamen in his constantia servatur.

Item υ omittitur in ἐπισκεάζειν et σκεοθήκα Corcyr. 1834, b (cf. κατεσκίασεν in titulo Tenio Romanae aetatis), quamquam in ea ipsa stirpe vulgo diphthongus legitur, ut in Ther. 2448; simile est προῦκροον Lysistr. 1255 pro προῦκρουον. — Simili correptione ζούς pro ζωός est apud Epich. fr. 158.

Ante sequentem consonam diphthongus, quae vulgo est, ejecto iota corripitur ut apud Iones in comparativis μέζων et κρείσσων pro μείζων et κρείσσων. Illud legitur Epich. 32 et saepe apud Pythagoreos, ut Stob. Flor. I, 69. 71. 79. XL, 133 (μέσδων minus Dorice in apophtheg-

6) Choerob. in Theod. p. 526 et Oxx. IV, 213, 10 ὄψειον — ἐγένετο ὄψειον παρὰ Σώφρονι κατὰ ἀποβολήν τοῦ ἰ· οἷον ἐγὼ δὲ τοὶ καὶ πάλαι (Gaisf. πάλιν) ὄψειον, cf. Choerob. Oxx. 41, 246. ὄψειον — εἴρηται καὶ χωρὶς τοῦ ἰ.

mate Lycurgi Plut. Lyc. c. 19), hoc apud Pindarum et Theocritum et eosdem Pythagoreos, ut Stob. Flor. I, 75. XLIII, 134, ubi promiscue *κάρων*, quod vereor ne meliore jure Doricum habeatur, vid. §. 13, 4, quum *κρέσων* non reperiatur nisi in fontibus minus puris; neque enim recte in Herm. 1193 statuarii Cydoniatae nomen *ΚΡΕΣΙΔΑΣ* a Boeckhio *Κρεσσιδας* lectum et a *κρέσων* derivatum est, quum nuper Meinekius in Anthologiae delectu *ΚΡΕΣΙΔΑΣ* i. e. *Κρησιδας* corrigendum esse optime intellexerit. Ceterum apparet iota in *μειζων* et *κρείσων* (e *μερίων* et *κρετίων*) recentius additum esse.

7) E contrario iota vocalibus ante sequentem vocalem additum, ut diphthongum efficiat, in *πνοιά* (quo semel Pindarus utitur Ol. III, 33, qui praeterea *πνοά*), *χροιά* et similibus Doriensium esse dicitur a Gregorio ⁷⁾, cui non multum crederemus, nisi in Astypal. 2483 *στοιά* legeretur, quanquam in Ther. 2448 est *στοά*. Hinc in Acharn. 757, ubi librorum lectionem *κἀναχρῶανθῆ* Elmsleyus in *κἀναχρῶανθῆ* mutavit, potius *κἀναχρῶανθῆ* scribendam esse videtur. Pro Attico *ἐλάα* vulgaris forma *ἐλαία* ubique est in Heracl.

Longae vocali iota additum est in *ζῶον* Ther. 2448. I, 12, quae scriptura etiam in bonis codicibus reperitur, vid. Bast. Epist. p. 82, Jacobs. ad Anth. Pal. III p. 8. Mirum est *ἡρώων* ibid. II, 5. 14. 27 (*ἡρώων* II, 12, *ἡρωσι* IV, 7), quod quum ter repetitum sit, non audeo cum Boeckhio corruptelam agnoscere, cf. quae disputabimus §. 31. — Ante consonam iota additum est in *σφζόμενα* ibid. I, 8, *κατεσῶξάμεσ* Heracl. II, 30, *κατεσῶσάμεσ* B. 47. I, 3 (unde correximus *σῶσαι* Sophr. 27), deinde apud Lacones *ἀπέσοιξεν*, *ἀπέσωσε* secundum Hesychium, *Σοιξιτέλης* in recentibus titulis Laconicis nr. 1271.

7) Gr. C. 220. τὸ ἐπειθεῖναι τὸ ἰ τῷ ὄ τῶν Δωριέων ἵστί cum exemplis *πνοιά* e Pindaro, *χροιά*, *ψοιά*, *ῥοιά*, *ποιά*, cf. Scholl. II. γ, 236 et Et. M. 289, 16, qui *δοιώ* Doricum praedicantes addunt: αἱ γὰρ Δωριεῖς τὴν ἐν τοῖς ἑήμασιν ἀναλογίαν φυλάττοντες καὶ ἐν τοῖς ὀνόμασι πλεονάζουσι τὸ ἰ.

1282. 1373 et *Σοῖξιππος* nr. 1457 cf. Keil. Anall. p. 117, quum in Anaphaeo nr. 2477 et in aliis recentioribus *Σωσικλῆς* et similia legantur. Iota in *σῶζω* secundum Et. M. 741, 27 ἡ παράδοσις etiam in vulgari lingua habebat, nec raro codices et tituli offerunt, vid. Keil. Anall. p. 115. Jam Dorica dialectus docere videtur, *σῶζω*, quod est *εσωῖζω* natum, verius esse, quum Lacones adeo in *σοῖξαι* etc. propriam diphthongum assumere potuerint, nisi *σοῖξαι* scribere praestat, quocum compares *ἀφηροῖξαι* Ther. 2467. 2471, quod Boeckhiius fortasse non recte in *ἀφηρωῖξαι* mutavit. Contra *χρηζω* sine iota (cf. Et. M. 815, 4) legitur in Ther. 2448. VIII, 15 et Rhod. 2525, b. 94, quanquam *χρηζω* (Boeckhiius maluit *χρηζω*) in Astyp. 2483. Mero errore *τέτρωρος* scriptum videtur Heracl. I, 42, quum ibidem I, 111 *τέτρωρος* legatur.

Non omnino temere *κεινός* pro *κενός* Doricum vocari videtur in Scholl. Pind. Ol. III, 81. Nam et N.P. *Ξεινιαδάς* legitur in Rhod. 2538, quam ad normam corrigimus *Ξηνιαδάς* in Agrig., et *ξεῖνος* apud Timocreontem Rhodium fr. 1, ut Rhodii antiquam formam tenuisse videantur, quanquam plerique Dores *ξένος* et *κενός* proferebant. Contra *φανειρός*, *εῖν*, *ἐπιφανείστατος* in corruptissimo titulo Aeginetico nr. 2140 non magis cum Müllero et Boeckhio ad singularem quandam dialecti proprietatem referenda ducimus quam *εἰνδογενῆ* Delph. 1699 vel *πεῖδιον* in Corcyr. 1840, quae correxit Boeckhiius.

8) Iota vocalibus finalibus subscriptum non omittitur in titulis paullo antiquioribus et integrioribus, praeterquam in conjunctivo, ut *ἄγη* pro *ἄγγη*, vid. §. 35, 3. Quod in Herm. 1193, Corcyr. 1843 et in titulo Alaesino saepius in dativis neglectum est, describentium incuriae tribuas; tituli Romanorum imperatorum aetate scripti hac in re non diligentiores esse solent, si quid Dorici tenent, quam qui vulgari lingua utuntur. Quanquam adeo Byzantiorum decretum nr. 2060 non ante Tiberii aetatem scriptum nunquam icta non adscriptum habet praeterquam in conjunctivo.

9) Addimus, quanquam res ab hoc capite aliena est, apocopen a grammaticis Doridi tribui⁸⁾, non praepositionum, quae ab antiquis potius syncope appellatur (vid. §. 43), sed audaciorem illam in δῶ, κρῖ pro δῶμα, κρῖ-μνον, de quibus dixit Lobeckius Parall. p. 115. Ista tamen exempla HomERICA sunt, quocumque modo de grammaticorum opinione judicabis, Attica Ποσειδῶ et κυκῶ, quae Gregorius et Trypho addunt, κίνδυν pro κίνδυνος, quod Trypho, Aeolicum, vid. L. I §. 22 not. 4. Itaque nullo jure hoc apocopae genus Doriensibus adscribi videtur, nisi id propter Epicharmum factum est, qui et ἀπό-τροκτον primus invenisse traditur⁹⁾ et Strabone VIII p. 560 teste λλ dixit pro λλακ, Συρακῶ pro Συράκουσαι, quare recte Schneidewinus Conjectt. p. 73 frustulum in Etym. M. sine nomine servatum¹⁰⁾ ad Epicharmum retulit et in eodem Συρακοῦς genitivum esse intellexit. Hoc non recte ad apocopen referri, sed poëtam stagni Συρακῶ nomen, unde Syracusas appellatas esse constat, ad ipsam urbem adhibuisse vidit Lobeckius. Quid de λλ judicandum sit, latet.

Syncope Cretica αἰπόλος ex αἰγοπόλος factum esse dicitur in Etym. Gud. 14, 25.

§. 23.

De diaeresi.

1) Diaereseos duo genera distinximus L. I §. 18. Alterum, quum diphthongus, quae antiquitus fuit, in singulos sonos dirimitur, ut οἶδα pro οἷδα, Lesbiorum

8) J. Gr. 242, b, Vatic. 693 cum exemplo δῶ, Meerm. 656 cum δῶ et κρῖ, Gr. C. 309 cum δῶ, Ποσειδῶ. — Tryph. παθ. λεξ. cum exemplis δῶ, κυκῶ, κίνδυν. — Draco p. 161, 13 apocopen et Doricam et Atticam esse tradit.

9) Suid. s. v. ἄλφι, ἄλφικον· τοῦτο δὲ καλεῖται ἀπότροκτον, ὃ φασὶ πρώτον εἰρηῖν Ἐπίχαρμον.

10) Et. M. 736, 26. καὶ τὰς κλεινὰς Συρακοῦς ἀποβολῆ ἐκ τοῦ Συρακούσας. Correxerit Schneidewinus καὶ τὰς κλεινὰς Συρακοῦς, quod idem Schleusnerus proposuerat.

fere proprium est, alterum, quo vocales antiquitus separatae non conjunguntur in diphthongum, ne ab antiquiore quidem Doride alienum erat et apud Cretenses paullo diutius vigeat; praeterea e Laconica dialecto et antiquiore Delphica singula exempla supersunt.

In titulis diaeresis diphthongorum non potest cognosci, nisi simul prior vocalis, quae in diphthongo corripitur, ita producta apparet, ut *ηῖ* sit pro *ει*. Talia leguntur in Cret. 2554 l. 51. 52 *πρυτανήϊον, ἀνδρήϊον*, quibus simile est N.P. *Δωρηῖα* l. 86, nr. 2556, l. 5 mensis *Δρομήϊος*, l. 29 *πρειγήϊα δὲ ὦ κα χρεῖαν ἔχη πορήϊω, παρεχόντων* etc., ubi *πορήϊον* est pro *πορεῖον*, *πρειγήϊα* (vid. §. 15, 6) a Boeckhio pro *πρεσβεῖα* accipitur, vix recte, quum et constructio impeditior sit et in proximis legatur: *αἱ δὲ μὴ παρίσχειεν — ἀποτεισάντων — τᾷ πρειγεία στατήρας δέκα*, unde apparet, *πρειγήϊα* esse pro *πρεῖγεια*, *πρέσβεια*; postremo l. 39 *ἀνδρήϊον*. Accedit Creticum *θειῖον* apud Hesychium pro *θειον*, *θεεῖον*, vid. §. 17, 2. Laconibus tribuitur *τοπήϊα* i. e. *τοπέα*, ὄπλα νεώς a Scholl. Callimach. in Del. 315. In Amphictyonum decreto nr. 1688, 14 est *ιερήϊα*. Contra in Delph. 1705 non credimus Boeckhium cum Chandlero recte dedisse *Ἀπελλήϊου*, sed e Fauveliana lectione *Ἀπελλαιου* malimus *Ἀπελλαιου* restituere, quae est ejus mensis appellatio apud Macedones et in tabulis Heracleensibus. Postremo Choeroboscus Ann. Oxx. II, 244, 28 *οικηῖος* Doricum esse dicit pro *οικεῖος*.

In reliquis purioribus Doridis fontibus nullum talis distractionis vestigium reperitur; adeo in ipsis illis titulis, qui antiquiorem usum servarunt, contra constantiam peccatur. Nam in Cret. 2556 non solum *πρειγήϊα* et *πρεῖγεια*, ut vidimus, reperiuntur, sed etiam plus semel *αρχεῖον*. Ceterum unde oriatur *η* in illis formis distractis, melius quaeretur, quum de dialecto Ionica disputabimus. Hoc apparet, in omnibus, quae conguessimus, exemplis iota ad terminationem pertinere neque ab origine diphthongos fuisse. Idem judicare oportet de *Ἀτρεῖδας*,

quod Pindarum e Doride duxisse testatur Eustathius p. 20. Diaëresin *ἔμμαρῆα* Epicharmo concessimus fr. 23.

2) Plerumque diaeresis notio etiam latius extenditur, ut omnia comprehendat, quaecunque, quum vulgo contrahantur, in dialectis vocales non conjunctas exhibent. Pleraque ejus generis, quae in antiquiore Doride reperiuntur, infra commemoranda ducimus, quum de contractione, de declinatione et de conjugatione agemus. Nunc varias vocalium conjunctiones, quae vulgo contractionem postulant, perlustrantes paucis indicabimus, si quae apud Dorienses non contrahantur:

αε, αει, αη, αη in conjugatione nunquam non contrahuntur, vid. §. 24. Non coalescunt vocales in *δαε-λός*, quo Sophron secundum Et. M. 246, 35 pro *δαλός* usus est, et *ἀείδω*, ut Lysistr. 1243, quae voces antiquitus digamma intersertum habebant.

αο, αοι, αου, αω in declinatione et conjugatione semper coalescunt, plerumque in reliquis, vid. §. 24.

εα in declinatione tertia modo contractionem patiuntur, modo non coalescunt, vid. §. 30. Non contrahuntur nomina in *εα* desinentia, ut *φακῆα* Epich. 17, *συκῆα* Heracl. I, 24 pro *φακῆ* et *συκῆ*. In nonnullis vocibus Doris contra vulgaris linguae usum contrahit, ut *κρηῆς* pro *κρέας* Doricum esse traditur a Gregorio p. 235, e dialecto affertur ab Arcadio p. 126, 9 et Theognosto Oxx. II, 135, 2, et legitur Acharn. 761, quo spectat Gregorius, Sophr. 51, Theocr. I, 6 et *κρηῆ*, quod Doricum esse pro *κρέα* tradunt J. Gr. 243, b, Gr. C. 359, Meerm. 659, quanquam *κρέα* scriptum extat Epich. 82; *βλήρ*, quo Alcman usus est pro *δέλεαρ*, vid. L. I §. 6 not. 5, deinde *δέλητα*, quod Theocrito XXI, 10 probabili conjectura restitutum est, *δέλητι* apud Hesychium, quod jam Doricum videtur, *δέλήτιον* Sophr. 20, quae vox commemoratur etiam ab Eustathio 1721, 1 et Hesychio (cf. *φρήτια* in titulo Acrensi nr. 3); *ἀλήτων* pro *ἀλειάτων* ab *ἄλειαρ* Rhintho apud Athen. XI p. 500. f., *ῆρ* Alcman.

59 (24) et ἤρι Epich. 29, Καρνήδας i. e. Καρνεάδης Cyren. 2.

εε in declinatione tertia ab antiquioribus Doriensibus non videntur esse contracta, vid. §. 30; in conjugatione εε, εει, εη, εη ubique coalescunt etiam in stirpibus monosyllabis, vid. §. 38, praeterquam in νέεσθαι Cret. 2555.

εο, εοι, εου, εω ubi contrahantur vel non contrahantur, videbimus §. 26. Nunc monitum volumus, adjectiva in εος exeuntia ut χρύσεος nunquam contractionem pati, cf. §. 17, 2.

ια, ιε in declinatione tertia nunquam coalescunt; τρις vel τρεῖς pro τριές et τρίας e contrario nunquam diaeresin admittit.

οα, οε, οο, οω in declinatione tertia (excepta voce βοῦς) et in conjugatione verborum in οω semper contrahuntur. Nomina in οος exeuntia in antiquiore Doride saepe non contrahuntur, ut πλόος Sophr. 6, νόος Epich. 133, χόου Corcyr. 1838, εὔνοως et εὔνοσι Cret. 3048. 3052, ἀπλόως Cret. 2554. 2555, δυωδεκάπλοα Brutt. (sed διπλοῦν Ther. 2448. VII, 28, adverbium διπλῆ Corc. 1845, διπλεῖ Heracl. I, 61, ἕξαπλα (?) Cret. 2554, 65); ἐπιπλόω Epich. 8. Non minus nomina in οεις apud Dorienses antiquiores vel antiquae rationis tenaces contractionem aversabantur, ut Cret. 2554, 135 Ἀρκευθόεντα, l. 139 Σπιωόεντα, l. 141 Πρινωόσσας, in antiquis Selinuntis nummis Mionn. Descr. I p. 285 Σελινοες i. e. Σελινοείς (in aliis Σελινος et Σελινοντιον i. e. Σελινοῦς et Σελινοντιων), alia contractionis exempla vide §. 25, 4. d.

Hoc loco etiam antiqua forma Ἀθαναία pro Ἀθάνα, Ἀθήνη commemoranda est, quae legitur in antiquo titulo Laconico nr. 71 Leak., Cret. 2554. 2555. 2556, Ἀσαναία in fragmento, quod Alemani restituimus, vid. §. 4 not. 5; contra contracta forma Ἀσάνα est Lysistr. 1300, Ἀθάνα Heracl. etc.

§. 24.

De *a* cum sequentibus vocalibus contracto.

1) Dorienses vocales *ae* in *η*, non in *ā* contraxisse, grammatici saepissime testantur¹⁾, exemplis e conjugatione contracta petitis. Nunc in melioribus fontibus haec exempla leguntur: in antiquo titulo Laconico Leakii nr. 71 *ένικη* pro *ένικα* ex *ένικαε*, in epigrammate Argivo nr. 55 Ross. *νίκη*, Epich. 117 *όρη* ex *όράει*, 94, 12 *όρη* imperativus, 115 *σιγη*ν (unde correximus *σιγα*ν 130), *φογκιην* Epich. apud Hesychium; apud Sophronem fr. 45 *όρης*, 46 *παδη* pro *πηδα*, 66 *έλωβητο*; Archim. Aren. p. 322 *όρηται*; Alem. 9 (12) *ποτηται*; Acharn. 766 *ερώτη*, 700 *πειην*, 744 *σιγης*²⁾, 800 *πειρησθε*; Lysistr. 1080 *όρην*; 171 *πλαδδιην*, 990 *πλαδδιη*, 1321 *πάδη* imperativus pro *πηδα*. Exempla a stirpibus monosyllabis ducta nunc omittimus, vid. §. 42 de *λω*, *ζω*, *βω*.

Adversatur *έπερωτα* in titulo Anaphæo Rossii nr. 1 l. 24, quod non recte lectum est aut recentiori aetati debetur. Contra *επελάσθω* in tabb. Heracl. I, 79, quae est tertia pluralis imperativi, quum ex *επελαέσθω* contra Dóricam consuetudinem natum videatur, accuratius quae-

1) Et. M. 410, 49 — 413, 13, Gud. 231, 24 — 233, 22, Ann. Oxx. I, 181, 25, Herod. in H. Ad. 190, b et 207, a, Choerob. Bekk. 1282, Ann. Oxx. IV, 172, 3, qui fere Attica *ζης*, *πειης*, *δηης* e Dorica contractione explicant, ut Homericum *τη* e *ταε* Dorice ortum dicitur Et. M. 756, 23, Gud. 528, 5. Doridi propria afferuntur in Et. M. 201, 52 *βοης* et *γελης*, 751, 7 *βοης*, *όρης*, *τιμης*; Ann. Oxx. I, 191, 32 *εφοιτη*, *εούλη* et e Stesichoro *ποταύδη* pro *προσηύδα*. Adde de *όρη* et Sophroneo *πιμπλη* (fr. 49) Herod. in Et. M. 478, 13, Gud. 288, 21; de *όρητε*, quod Zenodotus Homero vindicavit, Scholl. II. α, 56. 198; de *όρην* Macrob. II p. 325 ed. Bip. Hinc *ā* Dorice in *η* mutari dicitur Et. G. 156, 28 — 193, 15 etc.

2) Recte Bergkiius in Mus. Rhen. Nov. I p. 89 scribi jussit *ούρησθα*; *σιγας*; nisi quod e scholiorum lectione *σιγας* vulgarem formam restituit, quum omnium librorum lectio *σιγης* potius Doricum *σιγης* monstret.

renti analogiam tuetur. Nam activa forma *τυπτόντων* et reliquis tertiis personis pluralibus docentibus, etiam in passivo olim *ο* erat (*τυπτονσθων*), quod *ν* ejecto in *ε* mutatum est, vid. dissert. nostr. de conjug. in *μι* p. 8. Itaque *ἐπελάσθω* potius ex *ἐπελαόσθω* contractum est et reliquarum personarum tertiarum analogiam servat. — Ceterum nonnulla verba in *αω* apud Dorienses *ε* assument, ut *τιμῆν* pro *τιμᾶν* vid. §. 38, 4.

Eadem contractionis ratio spectatur in crasi, vid. §. 27, non item in reliquis. Nam *ἄλιος* Doricum est ex *ἄελιος*, *ἀργᾶς*³⁾ ex *ἀργάεις* pro *ἀργήεις*, unde apud Pindarum Ol. XIII, 66 *ἀργᾶντα*, nec minus Ol. II, 93 *φωῶντα*, IX, 77 *ἀλκᾶντα*.

2) Aequae *αη* in *η* coalescunt in conjunctivo, ut *ὄκῃ ὄρη* pro *ὄταν ὄρα* Epich. 10, *ἐπιβῆ* Heracl. 1, 80 ex *ἐπιβάη* ab *ἐπιβάω*. Aliter in conjunctivo conjugationis in *μι* vid. §. 39, 2.

3) Doridem *αο* et *αω* in longum *ᾶ* conjungere⁴⁾ omnis generis exempla docent. Primum ea contractionis ratio valet in declinationis primae genitivo plurali et masculinorum genitivo singulari. Nam Doricas formas *Ἀτρείδα* et *τιμᾶν* ex *Ἀτρείδαο* et *τιμᾶων*, quas antiquissimas formas Boeotica potissimum dialectus servavit, natas esse, certissimum est, vid. §. 28.

Deinde in conjugatione contracta grammatici⁵⁾ testantur de participiis *γελᾶν*, *ἐλᾶν*, *σιγᾶν* pro *γελῶν* e *γε-*

3) Ann. Bekk. 442, 32. *Λωριεὶς καὶ μάλιστα Ἀργεῖοι τὸν ὄφω ἀργαν ἐκάλουν. Τιμαρχος δὲ ὁ Ῥόδιος οὐ κατὰ γλῶτταν οὕτω καλεῖσθαι φησιν, ἀλλὰ γένος εἶναι ὄφεις τοὺς ἀργας* (Hesych. ἀργᾶς, ὄφεις). Timarchus recte, quum apud Hippocratem ὄφεις ἀργῆς commemoretur. Ceterum vix dubium est, quin rectius ἀργᾶς scribatur (cf. Meinek. ad Comm. Gr. III p. 388) et ex ἀργάεις contractum putetur; ad declinationem primam, si quid grammaticis in ea re dandum est, facile vox delabi poterat, vid. §. 28. Iota subscriptum recte in ἀργᾶς et similibus omittitur, quia antiquissima forma est ἀργάεις.

4) Choerob. in Theod. 16, 2 — 30, 33 — 92, 13 (Bekk. 1181).

5) J. Gr. 243, a, Gr. C. 305, Meerm. 657.

λάων etc., et de γελᾶντι, βοᾶντι (Heraclid. ap. Eustath. 1557, 14) e γελάοντι, βοάοντι pro vulgaribus γελῶσι, βοῶσι. Exempla nunc in titulis casu nulla leguntur, apud scriptores pauca: Epich. 82 ὀπτᾶντες, Sophr. 41 ἐπεγγυάμενοι pro ἐπεγγυώμενοι, Acharn. 717 διαπεινώμεσ pro διαπεινώμεν, in proverbio Dorico apud Poll: IX, 74 τὰν ἀρετὰν καὶ τὰν σοφίαν νικᾶντι χελῶναι; in dicto Leonidae Plutarch. Apophth. Lac. p. 225 ἤδη γὰρ ἦκαμες τοὺς βαρβάρους ἢ αὐτοὶ τεθνάναι μέλλομες corrigendum est ἤδη γὰρ ἢ νικᾶμες (in nova editione Parisiā ita Latine redduntur: aut vincendi barbari). Apud Theocritum ejusmodi formae nunc duae solae receptae sunt: ἀμάντεσσι (VI, 41) X, 16 et πειῶντι participium XV, 148; sed e bonis libris praeterea restituenda sunt γελᾶσα I, 86, γελᾶντι 3 plur. I, 90; παρελᾶντα V, 89. VIII, 73, ἐρᾶντι VII, 97, vid. Zeitschr. f. A. W. 1840 nr. 110.

Neque tamen raro vulgaris contractionis ratio in fontibus Doricis reperitur: in titulis Rhod. 2527 νικῶντα, Chalced. αἰσιμῶντες, Aetol. 2350. 3046 ὀρωμῆνοσ, Rhod. 2525, b ζῶντας, ζῶντι, Corcyr. 1845, 119 λῶντι. Quae quum recentiori aetati tribui possint, similia leguntur apud antiquiores auctores: Epich. 19 ἰστιῶν, λῶντι participium et tertia pluralis, 65 ἰστιῶν, 96 ζῶντα, 137 λῶν optativus; Sophr. 62 τατωμένα pro τητωμένη, cf. Hesych. τατωμένα, στερομένη; Lysistr. 1005 ἐῶντι, 1253 ἐνίκων, 1162 λῶμες; Thucyd. V, 77 ἐκβῶντας. Hinc valde fit dubium, an Dorienses non ubique peculiarem suam contractionis rationem tenuerint, sed etiam vulgarem subinde probaverint. Et primum quidem stirpes monosyllabae tanta constantia ω praebent, ut ipsi Dorienses in his Doricum *ā* aversati esse videantur. Deinde nullum adest vestigium, etiam in prima persona praesentis *aw* in *ā* coaluisse; ut τιμᾶ pro τιμῶ e τιμάω. Nam quod Herodianus περὶ σολοικισμοῦ in Boissonadii Anecdotis III p. 250 Simonidem lyricum in verbis ὡς δὴ ἐγὼ γελᾶ (fr. 129 Schn.) tertiam personam pro prima posuisse tradit, inde non audemus Doricum γελᾶ efficere, quum Simoni-

des tam recondito Dorismo praeterea non usus sit. Postremo etiam Sophroneum *τατωμένα* accedente Hesychii glossa satis certum videtur, et *ταταμένα* fortasse ob cacophoniam spreum est. Nec reliqua corrigere audemus, quanquam in his corruptelae suspicio gravior est.

4) Aoristi medii secunda persona apud Syracusanos testibus grammaticis ⁶⁾ in *α* exhibat, ut *ἐγράψα* pro *ἐγράψω* et antiquiore *ἐγράψαο*, ut eadem contrahendi ratio appareat. Inde recte in loco Theocriti, ad quem id adnotatur, IV, 38 bonis libris addicentibus *ἐπάξα* scriptum est, cui V, 6 *ἐκίασα*, quanquam e pejoribus libris, pro vulgata lectione *ἐκίασω* addendum videtur. Postremo pro *ἐρασσαι* Theocr. I, 78 *ἐράσσα* corrigendum videri, in Emendationibus nostris Theocriteis docuimus.

Persimile est *ἐπρία* pro *ἐπρίω* (ex *ἐπρίασο*, *ἐπρίαο*), quod Doricum esse testatur grammaticus in Ann. Oxi. III, 241, 11 (Herodianus, ut videtur), cf. not. 6. Inde Epicharmo fr. 93 *πρία* pro imperativo *πρίω*, qui aequè e *πρίασο*, *πρίαο* ortus est, reddendum duximus.

Nec minus eadem contractionis ratio spectatur in verborum in *μι* conjunctivo: Heracl. I, 68 *αἱ δὲ κα μὴ φᾶντι*, Cret. 2556, 68 *ἀφ' ἅς κα ἀμέρας ἐπιστᾶντι*, Cret. 3053 *ὄπᾳ* (i. e. ὄπως) *ὦν ἰσᾶντι*, Theocr. XV, 22 *βᾶμες*, Sophr. 42 *θάμεθα* i. e. spectemus a *θαῖσθα* vid. §. 42, quae sunt pro vulgaribus *φῶσι*, *ἐπιστῶσι*, *βῶμεν* e *φᾶντι*, *βᾶμες*, *θαῶμεθα* contractione nata.

5) Deinde hanc contractionem patiuntur nomina antiquitus in *ων* exeuntia: *Ποτιδάν*, *Ποτειδάν*, *Ποσειδάν*, vid. §. 31, pro *Ποσειδάων*, *Ποσειδῶν* et inde *Ποτιδανία* Aetoliae oppidum Thuc. III, 96 et Steph. Byz. atque

6) Scholl. Theocr. IV, 28. τὸ δεύτερον πρόσωπον τοῦ πρώτου μέσου ἀορίστου οἱ Συρακούσιοι διὰ τοῦ *α* προφέρονται· ἐνοήσω, ἐνοήσω — ἐγράψω, ἐγράψα· οὕτω καὶ τὸ ἐπάξα ἀντὶ τοῦ ἐπάξω. — Et. M. 579, 19. Μενίλας — ἀπὸ τοῦ Μενίλαος, ἀμφίβολον εἴτε συγκοπῇ Μενίλας καὶ Λογύλας, εἴτε κράσει τοῦ *σ* καὶ *α* εἰς *α* μακρόν, ὡς ἔλλεξαι ἔλλεξαι· ἐπρίαο ἐπρία· ἐπαιδεύσασαι ἐπαιδεύσαι, quae omnia Dorica esse patet.

Ποσειδανία, ut *Posidonia Magnae Graeciae* in nummis scribitur, vid. Mionn. Descr. I p. 163 et Suppl. I p. 306 seqq.; *Ἀλκμάν* ⁷⁾ ex *Ἀλκμαίων*, *Ἀλκμάων*, herois nomen Pind. P. VIII, 48. 59 et inde *Ἀλκμανίδαι* P. VII, 2, et vulgo Spartani poëtae nomen, qui se ipse *Ἀλκμάων* appellat fr. 20, ab aliis etiam *Ἀλκμαίων* vocatur, vid. Welck. p. 2; *Ἀμυθάν* Pind. P. IV, 29 pro *Ἀμυθῶων*; *Παιάν* Pind. P. IV, 270 et *παιάν* pro *παιῶν*, Ion. *παιήων* (e *παιῶων*), quae forma a Doribus etiam ad alios manavit; *ξυνᾶν* Pind. N. V, 27 pro *ξυνῶων* Ion. *ξυνήων*, nec minus *κοινᾶν* P. III, 28, alia ejusdem vocis forma pro *κοινῶων* (e *κοινῶων*) et inde verbum *κοινανέω* Thucyd. V, 79; Doricum est etiam *Ἰᾶνες* pro *Ἰάωνες*, qua forma utitur Aeschylus in canticis Pers. 911. 972.

6) De compositis cum *λαός* eandem contractionem apud Dorienses passis testantur grammatici ⁸⁾ *Μενέλας*, *Πτερέλας* pro *Μενέλαος*, *Πτερέλαος* afferentes, et leguntur talia: *Περίλας* in antiquissimo titulo Theraeo nr. 1, *Σθενέλας* in antiquo Argivo C. I. nr. 2, *Ἀριστόλας* Ambr. 1799. Lac. 1457, *Ἀρκεσίλας* Astyp. 2483 et apud Pindarum, *Νικόλας*, Spartani nomen Herod. VII, 137, quum apud Thucydidem II, 67 sit *Νικόλαος*, *Πλειστόλας* Spartani nomen Thucyd. V, 19. 24 et alia haud pauca, cf. §. 28. Soluta forma *Ἀγελάου* legitur Corcyr. 1847, *Ἀρχελάου* 1846.

7) Huc traxeris etiam *γαμέτρας* Heracl. I, 139, *γαμετρία* apud Pythagoreos ut Stob. Flor. I, 63, Archyt. p. 23 Hart., *γάμοροι*, qui erant apud Syracusanos, Herod. VII, 105 (eadem voce Aeschylus utitur Suppl. 608), Laconicum *γαβεργός* apud Hesychium, vid. §. 5, 4, et si-

7) Eustath. 138, 8. *Παιήων* — *Παιῶων*, ἵνα ὡςπερ *Ἀλκμάων* *Ἀλκμᾶν* παρὰ Πινδάρῳ, οὕτω *Παιῶων* *Παιᾶν*.

8) Choerob. Bekk. 1181. κατὰ κρᾶσιν Δωρικὴν τοῦ *ᾰ* ὀ εἰς *ᾱ* μακρὸν γίνεται ὁ *λᾶς* ὡςπερ *Μενέλαος* *Μενέλας*, *Πτερέλαος* *Πτερέλας* (Gaisf. 16, 2 — 30, 33 — 92, 13). — Apoll. de adv. 585, 22 ex Heraclide: συναλοφῆς γενομένης τοῦ *ᾰ* καὶ *ὀ* εἰς *ᾱ* μακρὸν, ὡς τὸ *Μενέλαος* *Μενέλας*, *Δορύλαος* *Δορύλας*, *Πτερέλαος* *Πτερέλας*, cf. not. 6.

milia pro γεωμέτρης, γεώμοροι, γεωργός, quum et Ionico-Atticum γεω et Doricum γᾶ ex antiquo γαιο, γαιο nata esse videantur. Licet tamen in illis Doricum γᾶ pro γη accipere, quum Attica quoque et Ionica lingua in aliis utraque compositionis ratione utatur, ut γεώλοφος et γήλοφος. Tum γεμέτρης esset pro γημέτρης, forma insolita, sed analogiam servante.

Similia sunt Λαοσθένης et Λαφάνης Acarn. 1794, Λαβώτας, Λαδίκια, Λακράτης et alia Doriensium nomina (vid. Papii Lex. Nu.Pp.) e Λαοσθένης pro Ionico et Attico Λεωσθένης etc., nec credimus Λευτυχίδας, quae est Ionica nominis Laconici, quod vulgo Λεωτυχίδης, forma, recte apud Timocreontem fr. 1 scribi; ceterum ne Attici quidem Dorica ratione abstinebant, ut Λάμαχος, Λαχάρης. Deinde huc pertinet λαοργός, ἀνόσιος· Σικελοί Hesych. pro λεωργός e λαοοργος (cf. Λυκόοργος); vix enim recte λεουργός Doricum dicitur a Photio (cf. §. 25, 4. d), quod male scriptum putaverim pro λαουργός, quae forma non minus apud Dorienses oriri poterat.

8) Eodem contractionis genere πάραρος Theocr. XV, 8 natum est e παράρος, quod Ionice est παρήρος, cf. Valck. ad Adon. p. 242; deinde Doricum haberi oportet πόταρος, γνώριμος Hesych., quod Ionice sonaret προσήρος; nec minus apud eundem ἀύλαρός, ἀύλωρός ex ἀύλαορός vel ἀύλαωρός (cf. πύλαωρός) Dorice ortum esse patet. Adversari videtur τέτρωρος Heracl. I, 42. 111, si compares τετράρος. Vox tamen obscurioris significationis a Mazocchio nihil cum τετράρος commune habere et potius ad ὄρος referenda esse putatur.

Postremo commemoranda est Dorica particula ᾶς, quae legitur Heracl. I, 52, Lysistr. 173, Epich. 19 Pind. Ol. XI, 53, Theocr. XIV, 70, cf. Hesych. ᾶς, ἔως, μέχρις οὐ. Est enim ex ᾶως contracta, ut docet Hesychii glossa τᾶως, τέως· Κρηῖτες. Cretenses solutarum formarum amantes non minus ᾶως dixisse videntur. Ionico-Atticum ἔως in recentiorem Doridem irrepsit et

legitur Ther. 2448. III, 29. IV, 34, Megalop. 1534, Phoc. 73 R.

9) Vulgaris contractionis ratio conspicitur in τραγῳδός, κομῳδός Corcyr. 1845, Astypal. 2483, quae ab antiquioribus Doriensibus haud dubie τραγαιοδός et κομαιοδός pronuntiabantur, et in crasi vid. §. 27. Vides igitur, Dorienses, recentiores potissimum, in vocalibus his contrahendis non ubique proprietatis studiosos fuisse. Scilicet $\bar{\alpha}$ contractione ex $\alpha\omega$ vel $\alpha\omega$ natum sonum vocali ω similem habuisse videtur, unde fieri poterat, ut nonnulla ipsum ω praeferrent.

§. 25.

De εε, οε, οο contractis.

1) Heraclides tradit ¹⁾ Dorienses εε in η conjungere. Accuratius tamen quaerentibus apparet, severiorem solum Doridem ita a vulgari ratione discedere, cujus in fontibus fide dignioribus ejus generis reperiuntur haec:

a) Primum in conjugatione contracta, unde φιλήτω, νοήτω, αἰρηῆσθαι pro Doricis afferuntur ²⁾, ad severiorem Doridem pertinent: ἐπαμώχη Heracl. B. 14 a παμωχέω, Lysistr. 1314 ἀγῆται pro ἡγεῖται, 1318 πόη imperativus (male ὕμνει 1321). Eodem pertinere videtur Hesych. κάκκη, κάθευδε· Λάκωνες a κατακέω, neque alienus est infinitivus κοπραγωγῆν Lysistr. 1174, quanquam Lacones etiam infinitivos non contractos in ην terminant, vid. §. 20, 5. Saepius infinitivi in ῆν apud Theocritum leguntur (ubique tamen varia lectio cum terminatione εἶν adest) et apud Pseudo-Pythagoreos. — Non recte Boeckhii in Cret. 2556, 68 pro τέλεται scripsit τελείται, quod

1) Heraclid. ap. Eustath. 1892, 40. παρὰ δὲ Δωριέων τὰ τοιαῦτα δύο εἶς ἡν (leg. ῆ) συναίρεται. τὸ γὰρ ἔπλεον, ἔρῳεν ἔπλην καὶ ἔρῳην παρ' αὐτοῖς.

2) Heraclid. ap. Eustath. 1411, 23. οὕτω Δωριεῖς μεταποιοῦσι τὰς τοιαύτας παραληγουσας, τὸ φιλείτω, νοείτω φιλήτω, νοήτω λέγοντες. — Ann. Oxx. I, 143, 22. ἀπαρέμφατον Δωριεστὶ πληῖσθαι, ἐνεσιῶτος ὡς ἡρηῆσθαι. Apparet corrigendum esse αἰρηῆσθαι.

certe *τελήται* esse debet, nisi forte Cretes verbo non contracto *τέλεισθαι* (ut *πέλεισθαι*) usi sunt. Pro *ἀπερόφοις* apud Rhinthonem Athen. XI p. 500. f. corrigas *ἀπερόφοις*. Ceterum in secunda et tertia persona singularis praesentis *ει* servatur, ut *παμωχεῖ* Heracl. I, 120. Accedente enim iota vocalis *η*, quam contrahendo fieri oportebat, in *ει* transiit, id quod etiam in conjunctivo subinde factum est.

b) In futuro Dorice contracto: Tabb. Heracl. I, 90. 103 etc. *ἴσσηται* pro *ἴσσειται* ex *ἴσειται*, I, 93 *οἰκοδομησῆται*, I, 83 *ἐγδικαξῆται*, I, 111. 113. 120 *καρπευσῆται*, I, 120. 121 *ἐργαξῆται*. Hic quoque *φυτεσεῖ*, *ἐμβαλεῖ* et similia vulgarem rationem non relinquunt.

c) Eodem pertinent *ἦχον* et *ἦλκον*, quae Dorica esse traduntur pro *εἶχον* et *εἶλκον*³⁾, quippe quae ex *ἔχον* et *ἔλκον* contrahendo facta sint. Similia in fontibus severioris Doridis nunc casu nulla reperiuntur, neque tamen magis, quae contra sint.

d) Postremo huc referenda sunt *Ἡράκλητος* Heracl. B. 5. 9 etc.; in nummis Heracleensibus apud Mionn. Suppl. I p. 298 et Tarentinis Désér. I p. 142, *Κλήτα*, Gratiae nomen apud Lacones, quod pro *Κλειτή* esse videtur, Pausan. III, 18, 4 et Alem. 43 W., *Δαμοκλήτα*, *Εὐρύκλήτα* Cyren. 2, *Κλησθένης* pro *Κλεισθένης* Cret. 2558. Nam ut hoc e *Κλεισθένης* (vid. §. 26, 4) factum est, ita illa ex antiquissima forma *κλειτός*, *κλειτός* prodierunt a verbo *κλέω*, *κλέω*.

2) Mitio rem Doridem hac in re a vulgari lingua non differre, meliores fontes satis superque docent. Exemplorum quantum satis est eundem ordinem sequuti afferemus:

3) Et. M 419, 40 ex Apollonio: οἱ γὰρ Δωριεῖς πολλάκις τὴν εἶ διφθογγὴν εἰς ἠ τρέπουσιν, οἷον ἦχον, ἦλκον. ἀλλ' οἱ Δωριεῖς τότε τρέπουσιν, ἥρκα τὸ εἶ ἐν τῇ μετοχῇ ἀποβάλλεται. ἔχον γὰρ καὶ εἶλκον ἢ μετοχή. ὅτε δὲ μὴ οὕτως ἔχει, οὐ τρέπεται· τὸ γὰρ εἰκόνικον καὶ εἶργον οὐ γράφεται διὰ τοῦ ἠ· εἰκονίζων γὰρ καὶ εἶργων ἢ μετοχή.

a) E verbis contractis: Amph. 1688 ἐφαιεῖσθων, ἐφακίεσθαι, Corcyr. 1845 αἰρεῖσθαι (recte Boeckhius non toleravit ποιήτω l. 94), Rhod. 2525, b ποιεισθων, ποιείσθωσαν, εὐχαριστέιν, κινεῖν, 2905 ἀμφεσβάτει, Astypal. 2483. 2484 ἐπεστάτει, διετέλει, Ther. 2448 πωλείτω, αἰρείτω, προνοεῖσθαι, ποιεῖσθαι, ἐπιχεῖσθαι, Agrig. τιμείν, εὐργετέιν etc. Deinde Epich. 135 δωρεῖται, 19 καλεῖν, 97 δοκεῖν etc., Sophr. 35 εἰλισκοπεῖται, 41 θωκεῖτε, apud Archimedes ubique, Acharn. 743 φώνει.

b) Futura: Alaes. ἐργαξεῖται, Epich. 98 ἐσσεῖται, 106 πνιξεῖσθε, Dinoloch. ap. Phot. p. 639, 15 δραμεῖται. Sophr. 23 ἐσσεῖσθαι, 88 ὠνασεῖται; Archim. de Helic. p. 219 ἐσσεῖται, de Conoid. p. 276 δυνασεῖται etc.; Acharn. 707 δοξεῖτε, 708 ἴξεῖτε, ut nunc Dindorfius e Ravennate pro ἴξετε rescripsit, 709 πειρασεῖσθε, 712 γρυλλιξεῖτε, 717 ἠσεῖτε. Praeterea vulgo ejusmodi formae Doricae vocantur, vid. §. 35 not. 3.

c. d) Saepius εἶχεν est in titulis Delphicis, ἀφείλετο Coreyr. 1838, b, ἀνειλόμαν Acharn. 776, Ἡράκλειτος Acarn. 1793, a etc.

3) Eadem ratione severior Doris οο et οε in ω conjungit, quae in mitiore Doride sicut vulgo in ον coalescant. Illa contractionis ratio in his spectatur:

a) Genitivi secundae declinationis terminatio ω a grammaticis Dorica vacatur ⁴⁾ et reperitur in his severioris Doridis fontibus: Tabb. Heracl., Brutt., Cret. 2554 — 2558. 3047. 3050 — 3054 et in recentibus Creticis 2563. 2566. 2567. 2598, Cyren. 1—3. 4—9. 11—13 (in titulis nr. 6. 7 vulgaris genitivi forma subinde intermixta est, fortasse solo describentium errore). Deinde ejusdem formae exempla plurima sunt apud Alcmanem et in Lysistrata, Ποτιδᾶ ποτιῶ in Eupolidis Helotibus apud Herod. π. μ. λ. 10, 34, ἐπὶ τὰ μαθαλίδας ἐπέχε' ἡμῖν (leg. ἐμῖν) τῶ γλυκνιάτω in Blaesi Itali Saturno apud Athen.

4) Apollon. de pron. 98. C Doricos vocat genitivos τήνω, τοῦτω, αὐτῶ, cf. Greg. C. 191, Scholl. Theocr. VII, 149.

XI, 487. C. Postremo recte hanc severioris Doridis proprietatem exprimunt epistolae, quae feruntur, Archytæ et Lysidis Tarentinorum, Epimenidis Cretensis, Chilonis Spartani, fragmenta Philolai et Pseudo-Pythagoreorum.

b) Femininorum in ω genitivos in $\omega\varsigma$ exeuntes Choeroboscus in H. Ad. 268, b (vid. L. I §. 21 not. 10) bene praeter Aeoles Laconibus vindicat, ut *Σαπφῶς* a *Σαπφῶ* pro *Σαπφούς*; utrumque e *Σαπφῶς* contractum esse constat. Reperiuntur talia in recentissimis titulis Laconicis *Ξενῶς* nr. 1365, *Ἀφροδῶς* 1386, quae tamen ad aliam causam revocare licet, ut videbimus infra §. 30, 8. — Ad declinationem tertiam pertinet praeterea *ἐλάσσως* Lysistr. 1260, quod est ex *ἐλάσσονες*, *ἐλάσσοες* natum pro vulgari *ἐλάσσους*.

c) E conjugatione verborum in ω exempla genuina haec adsunt: *μισθῶντι* Heracl. I, 50 pro *μισθοῦσι* e *μισθόοντι*, *δουλῶται* Epimenid., *ὑπνῶν* Lysistr. 143 e *ὑπνόειν*, *σῶμαι* in Epilyci Coralisco pro *σοῦμαι* e *σόομαι* cf. Hesych. *σῶμαι*, *ἔρω*; *Δωριεῖς* et *σῶται*, *ὄρμαται*, *ἔρχεται*, *πορεύεται*. Infinitivus *ῥιγῶν*, qui Doricus dicitur in Scholl. Arist. Av. 935, ne ab Attide quidem alienus est, vid. Buttm. Gr. Gr. §. 105 not. 16; praeterea Homericum *σάω* pro *σάου* ad Doricam dialectum refertur Et. M. 708, 38, Gud. 530, 13.

d) Nec minus in compositione ea ratio apparet. Eo pertinent: *παμῶχος*, *ὁ κύριος* Ἴταλοί Hesych., *παμωχεῖ* et *ἐπαμώχη* Heracl. I, 120 et B., 14, *παμωχίων*, *κεκτημένος* Hesych. (vid. §. 15 not. 1); *δαδῶχος*, *λυχνία* Hesych., ubi restituto literarum ordine *δαιδῶχορ* scribendum est, aperte vox Laconica pro *δαδοῦχος* eodem sensu, quo etiam vulgo *λυχνοῦχος* utitur, vid. Lobeck. ad Phryg. p. 60; *γερωχία* Lysistr. 980, vid. §. 6, 6 et cf. *κεροῦχος*. Nam haec e *παμόοχος*, *δαιδύοχος*, *γερόοχος* contracta esse apparet. Deinde *ἀμπελωργικά* Heracl. II, 43 ab *ἀμπελοεργός*, quod vulgo in *ἀμπελουργός* contrahitur, *πρώγυος* Heracl. I, 52 etc. et *πρωγγυεύω* I, 107 pro *προύγγυος* e *προέγγυος* (unde pro *πρόκροον* Lysistr. 1252 *πρώ-*

κροον rescibendum videtur, nec Laconicum est φροῦδος v. 106. Addimus hic etiam λωτροόν, δειλινόν ἄλειμμα· Λάκωνες Hesych. et λωτήριον Heracl. I, 136, quae sunt pro λουτροόν, λουτήριον e λοετροόν, λοετήριον. Postremo in crasi eandem legem valere videbimus §. 27.

4) Contra mitior Doris in illis omnibus cum Atthide et Iade οο et οε in ου conjungit.

a) Primum genitivum declinationis secundae in ου exeuntem hi tituli exhibent: Laconici recentiores, Messen. Arg. Hermion. Calaur. Aegin. Megalop. Tegeat. 2 Ross. Megar. Delph. (etiam antiquiores 1688. 1690) Phoc. Locr. Aetol. Acarn. Thaumac. Corcyr. — Rhod. Astyp. Anaph. Calymn. Ther. Mel. Byzant. Chalced. Messembr. — postremo omnes Siculi, ut Agrig. Gel. Syrac. Acr. Taurom. Alaes., cum Issensibus et marmore Farnesiano, cujus patria latet. In his omnibus genitivus in ω non legitur nisi per corruptelam idque rarissime. Ita in Corcyr. 1840 l. 12 traditum est ενμινωιαποτωιπορωι εσχάτω . . ., unde Boeckhii effinxit (πλέθρα εΐκατι δύο) εν Μίνω από τῷ πόρω εσχάτω. Sed haud cunctanter legendum est εν Μινωΐα ποτιῶ πόρω εσχάτω, cf. l. 17 πλέθρα εΐ ποτιῶ Κωμικοῦ et similia in titulo Acrensi nr. 3, ut l. 12 εν Βάλσα ποτι τῷ Ἀρτεμισίῳ (scribitur ποπτωι, quod quid sit, Goettlingius nescit), l. 13 ποτι φρητίοις, l. 21 ποτι τῷ οἴνω, l. 23 ποτι τῷ Ἀρτεμιτίῳ. Quod in titulo Opuntio nr. 1752, qui pessima fide a Meletio traditus est, δάμω et Ἐροδάμω leguntur, flocci faciendum est.

Non minus vulgaris genitivi forma ubique legitur apud Siculos Epicharmum, Sophronem, Dinolochum (καπηλικῶ ζυγοῦ Poll. X, 177), Archimedem. Tantum apud Epicharmum fr. 95 vulgo scribitur περι τῶγαθῶ, ubi vulgarem genitivi formam non sine librorum ope restituiamus; deinde Sophr. 10 apud Apoll. de pron. p. 45 a Bekkero editum est καθαιρημένος θην καὶ τῆνος ὑπὸ τῷ χρόνω, ubi praetulimus, quod in Excerptis Vossianis p. 549 traditur ὑπὸ τῷ χρόνω, de quo dativi usu vide Matth. §. 395 Not. Utique corruptum est θωτέρω Epich. 48.

Deinde eadem genitivi forma est apud Timocreontem Rhodium et in Chelidonismo, nec minus Megarensis ea utitur in Acharnensibus, nisi quod v. 764. 800 in omnibus libris τῷ πατρός esse videtur et v. 709 ex uno pejore codice Δ λιμῶ receptum est (in nuperrima editione Oxoniensi Dindorfus etiam plura ejus generis male e conjectura edidit). In foedere Argivorum et Spartanorum Thucyd. V, 79, quod mitiorem Doridem referre indicavimus, recte Poppo librorum lectiones Πελοποννάσου (his) et ἄλλου servavit. Recte etiam in ficticiis epistolis Cleobuli Lindii et Periandri Corinthii vulgaris genitivi forma scripta est.

b) Genitivi tertiae declinationis in ους leguntur: Κλεοῦς, Ἀριστοῦς Delph. 1705, a. b, Συρακοῦς a Συρακῶ Epich. 166, αοῦς Epich. 82. In titulis quibusdam ad mitiorem Doridem pertinentibus, sed valde recentibus genitivi in ως exeuntes reperiuntur, ut Καλλιστώς, quae quam rationem habere videantur, infra §. 30, 8 explicabimus.

c) In conjugatione contracta vulgarem rationem sequuntur haec: Herm. 1193 ἀνανεοῦται, Aetol. 3046 ἀνεοῦντο et ἀξιουν, Amph. 1688 ζαμιούντων, Rhod. 2525, b στεφανούντων, Calymn. 2671 ἀξιοῦντες, Ther. 2448. VI, 36 ἀποκυροῦται, Corcyr. 1845 μισθουμένα et μισθοῦσθω, Acharn. 752 δελφακουμένα. Adversari videtur μαστιγῶν τι (ut correximus pro μαστιγῶντι) Epich. 19 et ἔδοξε στεφανῶν· αἰρέθη Astyp. 2483, quod non debebat Boeckhius in στεφανῶσαι· ἠρέθη mutare, cf. §. 19, 2. b. At si compares στεφανῶ in Astypal. 2483. 2484, quod Boeckhius in vulgare στεφανοῖ mutavit, et in Gelensium decreto, eundem vocalis ω amorem in his agnosces, qui conspicitur etiam in Atticis ῥιγῶ, ῥιγῶν, vid. Buttm. Gr. Gr. §. 105 not. 16. Non audemus certe quidquam mutare.

d) Composita ου praebent haec: Δαμουχίδας Corcyr. 1850, δαμουργός Herm. 1193, λιθουργός Phoc. 71 Ross., λειτούργεν Ther. 2448. IV, 28. 31, quibuscum conferas

λεωργός (potius λαουργός, vid. §. 24, 7), quod diserto Photii testimonio s. v. λεωργός Doricum esse dicitur pro hac Attica voce; φρούριον Rhod. 2905.

Addimus quaedam, quibus in severiore Doride contractas formas respondententes non invenimus, quia haec solutionem potius servabat: ροῦς Megalop. 1534, νοῦς Epich. 117, ἄρους Acharn. 702, εὔρους Megar., Chal. 1567, Delph. 67 R., Calyma. 2671, Ἀλκίονον Corcyr. 1838, εἰσπλουν Messembr., διπλοῦν Ther. VII, 28, Σελίλους et Ὀπους, Σελινούντιοι et Ὀπούντιοι cum similibus multis, vid. §. 6, 4, Δρουῦσα Rhod. 2905 e Δρούεσσα etc. Adversatur τυρῶντα Sophr. 32, cujus in locum eo libentius τυρόεντα rescripserim, quod Theocritus I, 58 solutam formam adeo praetulit, ut synizesi opus sit. De crasi videbimus §. 27.

§. 26.

De eo et ew contractis.

1) Insignis in hoc loco varietas conspicitur, quum vocales eo apud Dorienses aut non contractae reperiantur, aut in ου, ευ, ιο, ιω, ο, ω mutatae, deinde ew aut integrae aut in ιω vel ω mutatae.

Primum eo in ιο vel ιω, et ew in ιω apud eos solum mutantur, qui severiore Doridis genere utuntur, Lacones, Italiotas et Cretenses. Laconica sunt in antiquo titulo Leakii nr. 71 ἀνιοχίων pro ἡνιοχέων, in Lysistrata v. 198 ἐπαινίω (ut Dindorfius in editione Oxoniensi recte scripsit pro ἐπαινιῶ) pro ἐπαινέω, 1305 ὑμνίωμες (item olim ὑμνιῶμες) pro ὑμνέωμεν, 1002 μογίωμες, 1003 λυχροφορίωντες, 1148 ἀδικίωμες, quod Dindorfius pro ἀδικοῦμες e Ravenatis lectione ἀδικιοῦμες recte restituit. Non minus in Hippocratis Spartani epistola, quam in Appendice exhibebimus, e bonis libris restitutum est ἀπορίωμες. Grammaticus quidam 1) testari videtur, Lacones ὑμνίω dixisse,

1) Et. G. 322, 41, qui locus misere mutilus in hunc modum

sed *δονέω* et *κινέω*, quod ante terminationem *νεω* vocalis esset, cui de his non credimus; certe nec ratio sufficiens ejus discriminis apparet et adversantur multa de exemplis supra propositis. Postremo etiam Alcman fortasse eadem Laconica proprietate usus est, si quidem recte fragmentum Doricum ab Apollonio de pron. p. 61. B. servatum *ώτε χερνήτις γυνά οὐδέν προμαθιομένα* (cf. §. 45), illi vindicavimus et *προμαθιομένα* correximus in Mus. Rhen. VI p. 234, quanquam Alcmanica fragmenta nihil praeterea ejus generis tenent, sed *αίνέοντι* fr. 16, *δοκίων* fr. 68. — Verborum contractorum rationem futura contracta sequi consentaneum est, et legitur *ὀμιώμεθα* Lystr. 183 pro *ὀμούμεθα* ex *ὀμεόμεθα*.

In tabulis Heracleensibus haec sunt: I, 90 *ἀδικίων*, I, 18. 45 *ἐμετρίωμες* pro *ἐμετροῦμεν* ex *ἐμετρέομες* B, 18. 22. 28. 33, neque aliter se habent *ἐξεπόιον* II, 19, *ποιόντασι* I, 2, *ποιών* I, 127, *ποιώντι* I, 85 pro *ἐξεποιοῦν*, *ποιοῦσι* (*ποιεόντεσσι*), *ποιῶν*, *ποιῶοι* (male Mazocchius *ἐξέποιον* etc. scripsit vocales non dirimens); nam iota, quod servatur in *ποιήσει* et *ἐποιήσαμεν* I, 89. II, 29. 42, in illis propter accedens alterum iota omissum est, vid. §. 22, 6. In Archytae Tarentini epistola apud Diog. Laert. III, 22 legitur *ἀφορμιῶντι*, quod a desiderativo

---

restituendus esse videtur: *κινῶ* διὰ τοῦ ἰῶτα· πρῶτον μὲν παρὰ τὸ *κινεῖν* (leg. *κειῖν*) ἐστὶ· δεύτερον δέ, ὅτι *κινέω* λέγουσιν οἱ Λάκωνες. εἰ δὲ ἐγράφετο διὰ τῆς εἰ διφθόγγου *κινεῖω* (leg. *κινίω*) ἔμελλον λέγειν. καὶ [γὰρ τὰ εἰς *νῶ*] περισπώμενα, ἥνικα μὲν [συμφώνῃ παρα]λήγεται, διὰ τοῦ ἰῶτα γράφεται παρὰ τοῖς Λάκωσιν, οἷον [ὑμῶ ὑ]μνέω (leg. ὑμνίω)· ἥνικα δὲ φωνήεντι παραλήγεται, διὰ τοῦ εἰ· οἷον *δονῶ* *δονέω*. εἰ (leg. *εῖ* cum Sturzio) οὖν τὸ *κινῶ* λέγουσιν οἱ Λάκωνες. Priora illustrat Choeroboscus in Ann. Oxh. II, 227, 15. *κινῶ* διὰ τοῦ ἰ· παρὰ γὰρ τὸ *κινεῖν* (leg. *κειῖν*)· οἱ δὲ Λάκωνες *κινέω* λέγουσιν καὶ διὰ τοῦ ἰῶτα. Apparet enim, Herodianum, unde Choeroboscus sua derivavit, inde demonstrasse, *κινῶ* scribendum esse, non *κινεῶ*, quod Lacones *κινέω* dicerent, non *κηνέω* diphthongo *ει* Laconice mutata. Etymologus Gudianus addidit de Laconico *κινέω*, quae prorsus aliena sunt.

quodam ἀφορμιᾶν derivarunt aliunde non cognito. Nos potius ἀφορμίωντι scribimus, ut ab ὀρμῆω ducatur cf. §. 37, 4, etiam sententia suadente, quum sibi opponantur μένοντι τε καὶ ἀφορμίωντι, manenti et abeunti. Deinde Tarentinorum secundum Hesychium est κλαυμαριόμενον, κλαίοντα, quod pro κλαυμαρούμενον esse, docet sequens glossa κλαυμαρεῖται, κλαίει, Italiotarum haud dubie ejusdem glossa παμωχίων, κεκτημένος, vid. §. 15 not. 1 et §. 25, 3. d. — Deinde huc pertinent futura contracta Heracl. I, 70 ἀνανγγέλιοντι pro ἀναγγελοῦσι, I, 84 ἀποκαθαρίοντι pro ἀποκαθαροῦσι, I, 86 ἐπικαταβαλίοντι²⁾ pro ἐπικαταβαλοῦσι. In futuris verborum, quorum stirps non exit in liquidam, tabulae Heracleenses secundam contractionis rationem sequuntur, vid. nr. 2. — Tum eadem mutatio agnoscitur in ἐγφληθίοντι Heracl. I, 104, quod est pro ἐξειληθέωντι, ἐξειληθῶσι ab ειλῆω, vid. §. 20, 6. — Singularis est genitivus Τιμοκράτιος I, 118, quum praeterea in hac terminatione ε servetur, vid. infr. nr. 4. — Postremo commemorandi sunt pronominum personaliū genitivi ab Apollonio e Rhinthone Tarentino allati ἐμιο, ἐμίω, ἐμίως et τῶ, τίως, quibus simile est τίος, quod idem Doricum dicit; nam apparet eas formas ex ἐμέο, ἐμέος et τέο, τέος natas esse. Accuratiora vid. §. 32, 2.

Inter Creticos titulos similia praebent foedus Latio-
rum et Olontiorum nr. 2554, horum, ut videtur, dialecto
usum, et decreta Istroniorum nr. 3048, Sybritiorum nr.
3049, Latio- nr. 3058 et fortasse Eleuthernaeorum nr.
3047. Leguntur enim κοσμίοντες 3049. 3058, ὀρμῖόμενοι

2) In aere exaratum traditur ἐπικαταβάνοντι, barbara forma, quam pro verbi ἐπικαταβαίνω futuro venditare non erubuerunt. Nos ea mutatione (AI pro N), quae etiam in hoc titulo accuratissime vel exarato vel expresso liceat, aequae linguae Graecae et dialecti Italioticae legibus satisfacimus atque sententiae consulimus. Jam enim in τοὶ πολιάνομοι ἐπικαταβαλίοντι καὶ ζαμμωσόντι vox ἐπικαταβάλλω de mulctis dicta est ut vulgo ἐπιβάλλω, quum ἐπικαταβαίνω temere pro ἐπεξέρχομαι dictum esse credatur.

3048. 3049. 3058 ab ὀρμέω pro ὀρμάω, vid. §. 38, 4, minus certe πολεμίον(τας) 2554, 24; deinde futura ἐμμενίω, βοαθησίω, προλειπίω 2554, 197 seqq., πραξίωμεν, χαριζιόμεθα, φυλαξίωμεν 3048, hoc etiam 3058. Deinde non alienum esse videtur ἴωμεν 3058 pro ἔωμεν, neque ἀμίων 3047 e Sherardi lectione, quum Böeckhii Chishullianum ἀμίων receperit. Nec mirum est pro conditione istorum titularum, quod in iis haud pauca contraria reperiuntur, non solum quae Attica contractione utantur, sed etiam quae ε retineant, ut nr. 2554, 71. 72 πολέοντα et ὠνόμενον, l. 202. 203 εὐορκέοντι et ἐφορκέοντι, nr. 3048 ἔωμεν, nr. 3047 ἐπαινέωμεν. Eodem traxeris genitivum τίριος, θέρους· Κρήτες Hesych.

Accedunt glossae quaedam Hesychii, quae ad quem populum Doricum pertineant, non certo constat: μογιόντι (leg. μογιόντι), μογοῦσι· Δωριεῖς — πονιῶμεν (leg. πονιῶμεν), πονῶμεν — γηλιῶμενοι (leg. Φηλιῶμενοι), κατεχόμενοι. Hoc est pro vulgari εἰλούμενοι, vid. §. 5, 8 et §. 20, 6, et Italicum esse videtur, si compares simillimum μετριῶμενος in tabulis Heracleensibus.

His comparatis primum apparet, quam non recte Koenius ad Gregor. p. 225, qui et alios multos seduxit et Valckenarium ad Adon. p. 264 atque Lobeckium ad Butt. Gr. Gr. II p. 391, apud Dorienses verba in εω vulgo exentia dicat in ιωω terminari ut ἐμετριῶμες pro ἐμετροῦμεν etc., cujus legis in gratiam Laconica nonnulla in Lysistrata conjecturis tentata sunt, ut μογιῶμες, λογοφοριῶντες et alia scriberentur. Ad terminationem ιωω, quae sane in recentiore potissimum Graecitate subinde pro εω esse videtur (vid. Lobeck. I. I.), recte referes λειοστρακιῶσαι Sophr. 52, ut scripsimus pro λειοστραχιῶσαι, a λειόστρακος ut ἐρυθριῶ ab ἐρυθρός: sed in exemplis e severiore Doride supra propositis rem longe aliter esse primum inde perspicies, quod nunquam μετριῆν vel similia reperiuntur, deinde quod saepissime in titulis et libris ιω legitur, ubi illa ratio ιω postulet, tum quia eadem mutationes in futuris et pronomibus spectantur, postremo

quia ipsa illa *μετριώμενος, ἐμετριώμενος*, quibus Koenius maxime innixus est, si recte a *μετριάω* ducerentur, potius Dorice *μετριώμενος* et *ἐμετριώμενος* sonarent. Ceterum eodem errore inductus esse videtur ille grammaticus, cui Hesychiana glossa *γηλιᾶσθαι, κατέχεσθαι* debetur, quam e participio *γηλιώμενος* male fictam putamus. — Aliquanto rectius Boeckhius C. I. p. 403 ε ante sequentem vocalem in ι mutari tradit, quam explicationem admittunt Cretica, quibusde agit V. C., exempla omnia. Neque tamen ille animum eo satis advertit, quod in verbis ε non mutatur in ι nisi ante ο et ω, adeo in nr. 2554 ipse non recte finxit infinitivum *βαθησιεν*. Porro quid iudicabimus de *μετριώμενος* et reliquis, ubi *ιω* est pro *εο*? Veram rationem monstrat Ionico-Atticum *εω* pro *αο* ut *λεώς* pro *λαός*, *Ἀτρείδεω* pro *Ἀτρείδαο*. Quod uti saepissime ita unam syllabam efficit, etiam ad accentus rationem, ut diphthongi instar habendum sit, ita *ιω*, quum est pro *εο*, diphthongus est aut diphthongi simile et contractione quadam natum. Jam vero apparet, *ιω* pro *εω* et *ιο* pro *εο* in verbis contractis, futuris et pronomibus non posse aliam originem habere, sed etiam haec contrahendo orta esse et quasi diphthongos (compares, quaeso, diphthongos *io* et *iu* in antiquiore lingua Theotisca). Quibus intellectis aliorum, quae mira videri possint, ratio et causa patefit. Primum cur pro *εο* protaiseue *ιο* et *ιω* scripta sint, scilicet in diphthongo non multum interest, utrum altera vocalis producatur an corripitur, uti saepissime in vulgari lingua scriptio fluctuat inter η et ει, ω et οι, ε et αι. Deinde cur Heraeleenses certiore eam legem sequuti sint, ut *εο* in *ιω* mutarent, quum syllaba vocali elauditur ut *ἐμετριώμενος, μετριώμενος*, quibuscum conspirat Hesychianum *Ἡηλιώμενος*, praeterea in *ιο* ut *ἐξεπόϊον, ἀναγγέλιοντι*; haud dubie illic productio magis apparebat, quum ante consonam in eadem syllaba sequentem secunda diphthongi pars corripereetur. Eam tamen legem nec Tarentina exempla servant, ut *κλαυμαριώμενος, ἐμίο, ἐμίοω, ἐμίως*, nec Laeonica vel Cretica, quae ubique *ιο* praebent

Astypalacenses ea usi esse certius cognoscuntur, in genitivis nominum tertiae declinationis in *ης* et *ος* exeuntium praeter illos Rhodii, Coi, Cyrenaei et raro Theraei, Anaphaei, Siculi, in pronominum genitivis maxime Siculi; in compositis cum *θεός*, *νέος*, *κλέος* ea contractio recentiore demum tempore apud varios populos Doricos in usum venisse videtur. Itaque haec ratio maxime est eorum Doriensium, qui in insulis ad Asiae oram sitis habitabant Ionibus, qui eadem usi sunt, vicini; nec minus Theraei, Anaphaei, Syracusani Iadis contagio patebant, aut Cyrenaei, quo multi Iones commigraverant; in ipsa Graecia vix recentissima Doris aliqua ejus vestigia habet. Ceterum qui maxime *εο* in *ευ* conjungunt, *ω* faciunt ex *εω*, ut *προαιρῶνται* Calymn. 2671, *ἐτῶν* Rhod. 2905. Jam videamus singula:

a) In conjugatione contracta ab Heraclide apud Eustath. 1557, 42 Dorica afferuntur *φρονεῦντι* et *νοεῦντι*, neque tamen nunc in melioribus fontibus ullum ejus generis exemplum reperitur praeter *προωνεύμενος* Astyp. 2483. 2484 (in recentiore 2485, III est *προαιρούμενος*). Futura contracta eandem legem sequuntur in Calymn. 2671 *κρῖνεῦντι*, *διαλυσεῦντι*, *ὑπαρξεῦντι*. Frequentantur ejus generis formae apud Theocritum (ut *φιλεῦντι* V, 80, *ἔδοκεῦμες* XIII, 1, *οἰκεῦντες* VII, 116, *αἰτεύμενος* XIV, 63, *βομβεῦσα* III, 13, *βασεῦμαι* II, 8, *κείσεῦμαι* III, 53 etc.) et in aliis fontibus minus limpidis. Ceterum in Calymn. 2671 *ἐνεργετοῦσι* dat. plur. legitur, quum analogia *ἐνεργετοῦσι* postulare videatur.

b) Nomina tertiae declinationis in *ος* et *ης* exeuntia genitivum in *εως* 4), quod est ex *εος* contractum, in his exemplis exhibent: Astypal. 2483 *Μοιραγένεως* et *Ἀριστοκλεῦς*, 2485. III *Εὐκλεῦς*, 2488 *Καιρογένεως*, 2489 *Ἐνοκράτεως*; Rhod. 2905. D. 13 *ὄρεως*, 2525, a *Ἀντοκράτεως*,

4) J. Gr. 242, b. Gr. C. 298, Vatic. 692. τὰς εἰς οὐς ληγοῦσας γενικᾶς, τὰς ἀπὸ τῶν εἰς ἡς εὐθειῶν γενομένας, εἰς εὐς τρέπουσι· ὡς Διογένης, Διογένους, Διογένεως.

2530 Διοκλεῦς, 2537 Φιλοκράτης, neque minus Εὐκράτης, Rhodii nomen Cret. 3047, adeo per heteroclisin Σαμιάδης 2534 et Βασιλείδης 2546; in Cois titulis 2517 Νικομήδης et 2513 Βασιλείδης; Cyren. 2. Θρασυκλεῦς, 6 Χαρικλεῦς, 7 Εὐφάνης et Ἀντισθένης (Ἰσοκράτους corruptum videtur), 8 Εὐφάνης. Deinde aliis formis intermixta leguntur: Ther. 2448. III, 15. 37 Ἰσοκλεῦς, quum genitivi nominum non cum κλέος compositorum in ους exeant, vid. seqq.; Anaph. 2481 (Ross. 6) Τελεσικράτης, Ross. 1. 5 Σωσικλεῦς, 16 Νικοφάνης et Θρασυπέθης (rarius in Anaphæis est terminatio ους); Corcyr. 1905 Σοφοκλεῦς in monumento sepulcrali fortasse peregrini; in titulis Erycinis Torremuzz. XV, 42 Σωσικλεῦς, 47 Κλευκράτης. — De genitivo Ὀδυσσεῦς, qui a grammaticis Doridi tribuitur, vid. §. 30, 7.

c) Epicharmi, Sophronis et Theocriti sunt pronomina ἐμεῦς, ἐμεῦ, τεῦς; suspectius est μεν in Ther. 2448. III, 9, ubi praeterea semper μου, et τεῦ in apophthegmate Dorico, quanquam non dubitamus, quin Doricum et hoc recte ab Apollonio appelletur et illud haberi possit. Accuratiore videbimus infra §. 32, 2. — Addimus hic, πλεῦνα vulgo legi Epich. 135, sed e Stobaei codice Ἀπλέονα praeferendum videri.

d) Doridi a grammaticis et θεῦς adscribitur, quod Callimachus ausus est H. in Cer. 58. 130, et composita cum θεός eandem contractionem passa⁴⁾. Et haec et composita cum νέος atque κλέος itidem affecta in titulis et nummis paullo recentioribus reperiuntur: Rhod. 2538 Θεύλυτος, in nummo Coο Θευφαν. Mionn. Suppl. V p. 567, in recentioribus titulis Theraeis, qui editi sunt in Actis Academiae Berolinensis, nr. 85 Θεύδοτος, 102 Θευδόσμος, 64 Θευκρίσιος, 102 Θευκλείδας; νευμηνία Cret. 3052, quum Cretes νεομηνία dicere tradantur a Proclo in Cratyl. c. 83 (Bekk. Ann. p. 1164), in titulis recentioribus 2573. 2574. 2575 Κλευμενίδας, Cyren. 6 Θεύτιμος et in breviori Romanae aetatis Κλεύθεμος (?); Corcyr. 1844 Θεύδωρος nomen Locri et idem 1845, 38 (sed Θεο-

μήδης in titulo bonae aetatis nr. 1896); Epidaur. 1183 *Θεύδαρος*; in Erycino Torrem. XV, 47 *Κλευκράτης*, in Messanio I, 16 *Θευγνίς*; in nummis Tarentinis *Νευμήνιος* Mionn. Descr. I p. 139. 142, Suppl. I p. 180 (sed *Θεύδαρος* Heracl. I, 134). Valde dubium videtur *Θεύξενος* Delph. 1702, 17, quum *Θεόξενος* sit 1703, mensis *Θεοξένιος* 1700 etc. — Vides haec contrahendi morem apud plerosque Doriensium aut nunquam aut recenti demum tempore viguisse videri; paullo antiquior fuerit apud eos, qui in reliquis *eu* contrahendo efficere consueverant.

4) Quarta vocales *eo* contrahendi ratio, quae apud Dorienses valebat, vulgaris est illa, qua in *ou* conjunguntur. Qua qui utuntur, *ew* in *ω* contrahere solent. Observatur vero maxime in titulis Theracis et Anaphacis, ubi pauca tertiam rationem sequentia vidimus, in Rhodiis praeter genitivos in *ews* exeuntes, in Megaricae dialecti fontibus, in titulis Corcyraeis; rarius in titulis Siculis et apud scriptores Siculos.

a) In conjugatione contracta Heraclides apud Eustath. 1557, 40 pro Dorico affert *ποιούντι* et reperiuntur in Ther. 2448 *ἀφαιρούντων*, *ἀφαιρούμενος*, *ποιούντα*, *ἐνοικοῦντες*, *νοοῦσα*, *φρονοῦσα*, deinde *ποιῶντι*, *ἀφαιρῶνται* pro *ποιέωντι*, *ἀφαιρέωνται*; Anaph. 2477. 2480 *καλούμενος*; Hermion. 1193 *ἐπιδαμῶντι* conjunctivus; Messen. 1339 *καρτεροῦντες*; Megar. 1052 *ἔστρατάγουν* et Acharn. 696 *ἐπόθουν*; Corcyr. 1845 *ποιούντιω*, *ποιούντες*. Et apud hos quidem alia in verbis contractio non reperitur. Eadem est in titulis Rhodiis 2525, b *τιμοῦντες* a *τιμῆν* pro *τιμᾶν*, 2905 *ἐγκαλοῦντες*, *μαρτυροῦντες*, *οἰκοῦντες* (sed *ἐπαινώ* apud Timocreontem, quod *synizesin* postulat); apud Epicharum leguntur *καλοῦσα* fr. 82, *φθονούμενος* 137, apud Sophronem 97 *ἀνδούμενος*, sed certiores apud eosdem sunt formae non contractae. E vulgari lingua hanc contractionem in recentiores titulos Delphicos illatam judicamus, ut 1693 *ἀφικνούμενος*, 1699. 1703 *ποιούσα*, 1704 *ποιῶν* pro formis non contractis, deinde in Astypal. 2485. III *προαιρούμενος* pro *προαιρέμενος*.

b) Futurum hoc contractionis modo non solum utitur apud eosdem, qui in verbis contractis ei assueverunt, sed etiam apud eos, qui in illis solutam formam praeferebant, solis, quantum scimus, antiquioribus Delphis exceptis. Leguntur enim in Ther. 2448 *ἐμβαλοῦμες, ἐξοῦντι, δεῖξοῦνται, ἐγγραφοῦνται, συναχθησοῦνται*; in Corcyr. 1843 *ἐκδανεισοῦντι, χειριζοῦνται*; in Acharn. 744 *ἀπολουμένα, 716 ἀγορασοῦντες*, quod Dindorfius e Ravennate recepit, 714. 745 *καρυξῶ et ἀποισῶ*; deinde in Alaesino titulo ποιησοῦντι, Sophr. 19 *νησοῦντι*, Epich. 167 *θωσοῦμεθα*, Archim. de Hel. p. 219 *ἔσσοῦνται, ἐξοῦντι*, de Plan. Aeq. p. 7 *ἰσορροπησοῦντι*, Aren. p. 320 *πειρασοῦμαι* etc. Ab Heraclide apud Eustath. p. 1557, 40 ut Dorica afferuntur ποιησοῦντι, ὀρθωσοῦντι, γελασοῦντι, βοασοῦντι.

c) Secunda persona subjectivi eandem contractionem patitur Epich. 143 *πορεύου, 149 διανοοῦ*. Valde tamen dubium est, an ea fragmenta non sint genuina. In certiore ejusdem fragmento fr. 20 est *ᾄχεο*. — Coniunctivus aoristi passivi *ἐγδανεισθῶντι* est in Corcyr. 1845, in quo Siculos contractionem abstinentes videbimus.

d) Genitivus declinationis tertiae nominum in *ης et ος* vulgo hanc rationem sequitur in Theraeo nr. 2448, ubi *γένους, Τηρείδους, Πραξιτέλους, Δίσοσθένης, Βωδοκράτους, Σωτέλους* (excepto uno *Ἰσοκλεῦς*). Apud reliquos omnes, qui ceterum contractionis in *ου* patientes sunt, genitivi in *ους* suspectiores sunt, ne vel infima aetate e vulgari lingua irrepserint vel describentium culpa corrupti sint. Talia leguntur in recentibus titulis Anaphaeis nr. 2480 *Τελεσιγένους*, nr. 12 Ross. *Κρινοτέλους* (praeterea *εως*) in corruptissimis Locrico nr. 1751 *Ἀριστογένους* et Delph. 1703, quum in titulis ejus regionis sit *εος*, nec minus apud omnes reliquos populos, qui in verbis *ου* probaverunt. — In Ther. 2448 convenienter etiam genitivus pluralis *συγγενῶν* contractus est.

e) Genitivi pronominum ita contracti non solum *μου* in Theraeo 2448, sed etiam *ἐμοῦς, τεοῦς, τεοῦ* apud poetas Siculos sunt, vid. §. 32, 2. — Composita cum *θεός*,

νέος, *κλέος* nunquam apud Dorienteses ου admittunt; nam *Νουμήνιος* in Calymn. 2671 est Iasensis nomen, et *νουμηρία* Pind. N. IV, 35 certe non e Doride petitum.

5) Eadem composita singulari quadam contractione, qua *εο* in *ει* transit, subinde affici videntur. Eo primum traxeris nomina propria in recentissimis titulis Laconicis (vid. §. 7, 1) *Σειδέκτας*, *Σείτιμος*, *Σειμήδης*, *Σείπαμπος*, quae sunt pro vulgaribus *Θεοδέκτης* etc. At in his *ει* non esse, id quod voluit Boeckhius ad nr. 1239, Laconica quadam mutatione (de qua e genuinis fontibus nihil constat vid. §. 22, 5) pro *ευ* positum neque contrahendo ex *εο* factum, facile inde apparet, quod Lacones paullo antiquiores non dixerant *σεός*, *Σεοδέκτας*, sed *σιός* et *Σιοδέκτας*. Itaque potius *ιο* recentibus Laconibus in *ι* abiit, pro quo ex aetatis consuetudine *ει* scriptum est. Quae sententia confirmatur scriptura *Σιδεκτας* et nomine *Σιμηλίδης* in alio titulo Laconico C. I. nr. 1391 illis, nisi fallimur, paullo vetustiore. Nam nomen insolentius, quocumque Boeckhius *Σειμήδης* et reliqua non conferenda esse ducit, a Lobecio Parall. p. 6 recte cum Laconico nomine *Θεομηλίδας* apud Pausaniam III, 14 componitur. — Deinde advocaveris nomen *Κλειδίκη*, quo appellatur Pindari mater in vita metrica, quod Eustathius Prooem. Comm. Pind. p. 15 contractione e *Κλεοδίκη* natum dicit et Boeckhius comparato nomine *Κλειδικος* apud Pausaniam I, 3, 2 et alios tuetur, cui addimus *Κλεισθένης*, *Κλειδημος*, alia. At, si conferas nomen *Κλεισιδίκη* Hom. h. Cer. 109, veram illorum rationem facile intelliges. Nam *Κλεισιδίκη* et *Κλειδίκη* nata sunt e *Κλεεσιδίκη* et *Κλεεδίκη* (cf. *έλκεσίπελος* et *έλκεχίτων*) a verbo *κλέω*, *κλέψω*, neque aliter reliqua, unde factum est, ut *Κλησθένης* Cretice sit pro *Κλεισθένης*, vid. §. 25, 1. Minus recte de hoc nomine iudicat Buttmannus Gr. Gr. §. 105 Not. 21, quem vide praeterea contra contractionem illam in *πλεῖν*, *δεῖν*, *δοκεῖν* agnitam disputantem.

Jam non dubitabis, quin genitivus *Κλεμράταις* et similia, quae haud pauca in Torremuzzae inscriptionibus

Siculis Cl. XV leguntur, e *Κλευκράτεως* etc. corrupta sint. Magis haerere licet in *ποιείμενος*, quod legitur in corruptissimo titulo Delphico nr. 1693, quum in Rossiano nr. 67, qui simillimus est neque tamen idem, *ποιεμ.σνος* tradatur. Nam quod Boeckhius, Rossio dubitanter adstipulante, correxit *ποιεύμενος*, a Delphica dialecto alienum est. Neque tamen Rossii suspicionem, *ποιείμενος* fortasse Delphicae dialecto proprium esse, veram existimamus. Potius lacuna in Rossii apographo notata aliquam corruptelam indicare videtur.

6) Postremo vocales *eo* et *ew* non contractae servantur, maxime in septentrionali Graecia et (exceptis tamen futuris) apud Siculos. Genitivi et composita cum *θεός* etc. apud plerosque Doriensium solutionem praeferrunt.

a) Ad verba contracta pertinent: Amph. 1688 *εὐορκέοντι*, *ἐφιορκέοιμι* et in reliquis Delphicis *συνευδοκέοντος*, *συνευδοκεούσας*, *συλέων*, *συλέοντος*, *στραταγέοντος* etc. (formae vulgari ratione contractae minus genuinae videntur); Phoc. 81 R. *ἐπιτευμέοντες*, *νοέοντες*, *φρονέοντες* et in alio Phocico apud Rossium p. 36 *βουλαρχέοντος*; Chal. 1567 *δαμοργέοντος*; Aetol. 1756. 1757. 3046 *στραταγέοντος*, *συνευδοκεούσας*, *κατοικέοντες*, *παρεκάλεον*. Deinde e Sicilia in titulo Alaesino *ἀκολουθέοντι*, Sophr. 74 *ποιέω*, 37 *ὕλακτιών*, Epich. 19 *συνδειπνέω*, *ἐπαινέω*, 51 *καλέομες*, 56 *ποιέω*, 114 *ἀποχρέω* et cum synizesi 19 *ποιέω*, 98 *δοκέω*, 23 *καλέοντι*, quare formae contractae (vid. nr. 4) suspectiores sunt. Neque minus apud Archimedem *ἰσορῶπέοντι* et similia frequentantur. — Minus certa sunt, quae ejusdem generis in titulis Creticis suspectissimae fidei leguntur: 2554 *πολεμέων*, *πωλέοντα*, *ἄνεομένη*, *εὐορκέοντι*, *ἐφορκέοντι*, *ἐρευνέοντες* et 3047 *ἐπαινέομεν*, quum in iisdem primus contrahendi modus reperiatur, deinde quae apud Philolaum et Pseudo-Pythagoreos, talium aman-tissimos.

b) Futuri non contracti nulla exempla reperiuntur praeterquam *ὀρμιξέω* et *ἐκπραξέω* in Amph. 1688; Siculi quoque contrahunt, vid. nr. 4.

c) In conjunctivo aoristorum passivi solutae formae frequentissimae sunt apud Archimedes, ut de Hel. p. 219 ἀποτμαθέωντι et περιενεχθέωντι, p. 220 ἀποκατασταθέωντι, p. 230 ἀναγραφέωντι etc.

d) Genitivi in εος a nominibus in ος et ης apud plerosque Dorienses non contrahuntur. Ita in Delph. Locr. 1763. Phoc. 85 R. Thaumac. Argiv. Hermion. Tegeat. Megalop. — Megar. Byzant. — Corcyr. Acarn. Ambrac. — Agrig. Gel. Acr. Iss. et Δειωμένεος in galea Hieronis. Item apud Sophronem fr. 79 est σκότεος, apud Timocreonem fr. 2 μέλεος cum synizesi. Severior quoque Doris in tabulis Heracleensibus ἔτεος profert, una voce Ἀριστομένεος antiquam formam non retinente. De genitivo plurali infra videbimus. Pronominum solutae formae afferuntur ἐμέος Sicula, τέοσ Cretica, τέο apud Alcmanem, vid. §. 32, 2.

§. 27.

De crasi.

Crasis apud Dorienses eandem legem sequitur, quam apud Iones, ut vocales secundum contractionis regulas jungantur. Quum prior vox in diphthongum exit, *i* et *u* ejiciuntur, ut vulgo fit. Jam vero quum in prioribus Doridis fontibus nullae voces crasin patiantur praeter articulum et conjunctionem καί, hae vocales coalescunt :

α - α in ā ut vulgo: τᾶλλα Petil. C. I. nr. 4 et Epich. 117, τὰγαθά Amph. 1688, ταῦτά Cret. 2557, θάτεραι Epich. 23 e ται et Dorico ἄτεραι, vid. §. 16; κᾶπό Epich. 19. Sophr. 40, κᾶίσω Lysistr. 1243, κᾶνις Acharn. 800 etc. Cum sequenti αἰ (Dorice pro εἰ) καί in καί conjungitur, quum accuratior ratio κᾶ postulet, ut Brutt., Cret. 2554, 15 et Astypal. 2483, 13 (ubi καί δέ κα, quod Boeckhius in αἰ δέ κα mutat), καίκα Heracl. I, 53, Epich. 19, Theocr. III, 27.

α - ε in η secundum Doricam contractionis legem et

grammaticis testantibus ¹⁾, qui τῆμά afferunt e τὰ ἐμά. Nunc leguntur: Amph. 1688, 43 κῆπί, Cret. 2554 sæpius κῆπί et κῆς e καὶ ἐς, 3047 κῆπαινέομεν; Epich. 19 κῆπειτα, 42 κῆκτραπελογάστορας, 48 κῆκλήσατο (corrigen- da erant κὰγώ 94, 17 et κένβάφια 46); Sophr. 6 κῆγώ, 29 κῆπειτα, 71 κῆκεκρατηρίχημες; Acharn. 701 κῆπειτεν, 753 κῆρουθραί, 756 κῆκ; Alcim. 52 (19) κῆπί, 56 (17) κῆν. Multa similia apud Theocritum leguntur, qui recte etiam κῆπε I, 97, κῆπέ II, 101, κῆτε II, 150 pro καὶ cum εἶπε, εἶπέ, εἶτε. Cum sequenti diphthongo εν lege contractio- nis accurate servata καὶ apud Dorienses in ην conjungi- tur; certe Epich. 23 in libris est κηύγονοι, unde κηῦωνοι procedimus, et Theocr. IV, 31 κῆν, quum vulgo κέντυ- χοῦσα et similia scribantur.

α-η justa contractione coalescunt, ut κῆσεῖτε Ach. 713.

α-ι quam crasin in Doride patientur, non satis ap- paret. Nam χιππίδια Epich. 50 e corruptissima librorum lectione λιηπίδια effictum est.

α-ο et α-ω secundum Doricae contractionis proprie- tatem in longum ā coalescerent. Ejus tamen rationis ne ullum quidem vestigium reperitur, sed ω, ut vulgo, con- spicitur in his: Epich. 45. 60 χῶ pro καὶ ὄ, 27 χῶς (libri χος) pro καὶ ὄς, 31 κῶλίγου, 40 κῶξύρουχοι; Theocr. IV, 16 τῶσται, II, 30 χῶς pro καὶ ὄς, IV, 30 κῶχετο IV, 10 etc. Deinde κῶκτίρμονος Theocr. XV, 75 Meine- kius sine libris scripsit, nec spernendum est χῶ i. e. καὶ οἶ, quod in paucis libris legitur VIII, 28. 29. IX, 4, vid. Buttm. Gr. Gr. §. 29 not. 19. Ut apud Sapphonem κῶν fr. 1, 24, ita Epich. 19 κῶνδέν in libris scriptum est, cujus ad normam etiam κῶποκα fr. 94, 15. 18 cor- rigendum duximus, quanquam in Theocriti libris κῶ I, 62, κῶδέ II, 25, κῶπω VII, 10 etc. scripta leguntur.

1) Choerob. Bekk. 1282 (Gaisf. 530, 15). παρὰ τοῖς Δωριεῦσιν εἰς ἠ κρηναται τὸ ᾱ καὶ ε̄, οἷον τὰ ἐμά τῆμά. Item Et. M. 201, 54, cf. Ann. Oxx. IV, 361, 27.

ο-α et ω-α justa contractione in ω coeunt²⁾, ut τῶβυσσον *Lysistr.* 174, τῶνδρες pro τοὶ ἄνδρες 1260 et in Hippocratis epistola (male τὰργύριον *Lys.* 174); τῶγαθοῦ *Epich.* 95, ὠπόλος *Theocr.* I, 87, τῶσύλω *Greg.* 2557 pro τῶ ἀσύλω, τῶντροφ *Theocr.* XI, 44. τῶτύου *Acharn.* 756, τῶύλιον *Theocr.* XI, 12, ὠτύος XI, 34, unde apud Epicharmum fr. 94 ὠτύος, τῶντύῳ, ὠτύοι scribenda erant pro ὁ αὐτύος, ταὐτύῳ, αὐτύοι. Si Boeckhiius in C. I. nr. 29 recte restituit τὰργεῖοι i. e. τοὶ Ἀργεῖοι, ea crasis certe non Dorica est.

ο-ε et ο-ο secundum contractionis leges in mitiore Doride vulgari ratione in ου conjungenda sunt, ut τούναντιον *Rhod.* 2905, quare non tulimus τῶνυμα *Epich.* 27, contra severior Doris postulat ω, cujus generis multa leguntur apud Theocritum, ut ὠξ I, 65, ὠλαφος I, 135, ὠριφος V, 24. 30, ὠγῶ pro ὃ ἐγῶ II, 54 etc. Alienum est ὠτερος, quod scholiasta Theocriteus crasi Dorica factum dicit, quoniam Dorice ex ὃ ἄτερος natum est. Contra Laconicam dialectum peccat τῶγγκυκλον *Lysistr.* 1162.

ὀ-υ conjuncta reperiuntur in δυπέρθυρον in Chelidonio, ut restituerunt pro τὸ ὑπέρθυρον; nos malimus θουπέρθυρον, quae est etiam Atticorum ratio, vid. *Lob. ad Aj.* 9.

De declinatione.

Praemonendum est, Doricae dialecto, quanquam grammaticis tacentibus, dualis numeri usum non magis familiarem videri quam Aeolicae. Unica ejus exempla, quae in fontibus paullo certioribus legere meminimus, sunt jurandi formula Laconica ναὶ τὸ σιώ, quae frequenter in *Lysistrata*, et ibidem v. 1310. 1318 ποδοῖν. Prae-

2) *Greg. C.* 190. τὸ κρηῶν τὸ ὀ ἄρθρον μεθ' ἑτέρου φωνήεντος, ἦγουν τοῦ ᾠ ἢ τοῦ ἔ, εἰς ὦ μέγα καὶ τῶν Ἰόνων καὶ τῶν Λακωνίων ἐστὶν ὡς Θεόκριτος (*add. I*, 65).

terea nullum dualis vestigium, ne apud Archimedem quidem, qui quam saepe eo numero uti potuerit, facile existimabis; nam pro *ἐπιπέδων* de Conoid. p. 290 e Basileensi et quinque codicibus *ἐπιπέδοις* reponendum est, quod idem in simillimo loco p. 292 legitur et saepius. Et sicuti apud hunc haud raro ipsum numerale *δύο*, quod dualem quam maxime postulare videtur, cum plurali jungitur, ita non minus in reliquis fontibus vel optimis. Ita in Heracl. leguntur *δύο ἀπέχοντας* I, 29. 31. 34, *πόδες δύο* II, 55. 56, *δυῶν τριγύων* II, 21, *δυῶν χοινίκων* II, 36 etc., in Rhod. 2525, b *στεφάνοις δυσι* et *ἀτελείαις δυσι*, Epich. 89 *σκόροδα δύο καὶ γαθυλλίδες δύο* et alia complura; simul intelligis, eodem pertinere numeralis vocis *δύο* in Doride declinationem pluralis terminationibus usam, *δυῶν* et *δυσι* vid. §. 34. Dualis terminatio servata est in *ἄμφω* et *ἀμφοῖν*, sed etiam hoc cum plurali jungitur Thucyd. V, 79 *ἀμφοῖν ταῖς πολίεσσι*, cf. Cret. 2556 *ἀμφοτέραις ταῖς πόλεσι*. Satis quidem constat, Atticae quoque dialecto simillimum pluralis pro duali usum licere, quare Doridis potissimum in hac re constantia et vocis *δύο* declinatione nitimur. Praeterea notatu dignum est Aristophanem, qui constanter duali *τῷ σκέλη* utitur, pluralem *κατιῶν σκελῶν* admisisse in Dorico carmine Lysistr. 1259 et adeo in Attici hominis ore ibid. 1170 *τὰ Μεγαρικὰ σκέλη* commemorantis i. e. longos Megarensium muros vid. Meinek. ad Comm. Gr. III p. 451. Non saepius dualem verborum in Doricis fontibus reperiri docebimus infra §. 36, 5. Itaque hoc affirmare licet, Dorienses duali numero non omnino abstinuisse, sed rarissime tamen, multo certe rarius quam Atticos usos esse.

§. 28.

De declinatione I.

1) In terminationibus declinationis primae Doricam dialectum ubique longum *α* pro *η* exhibere supra docuimus §. 19, 2. In reliquis qualis sit ejus apud Dorienses ratio, haec paradigmata aperiunt:

Singularis:

Nom.	πύλα	γλώσσα	Ἀτρεΐδας
Gen.	πύλας	γλώσσας	Ἀτρεΐδα
Dat.	πύλα	γλώσσα	Ἀτρεΐδα
Acc.	πύλαν	γλώσσαν	Ἀτρεΐδαν
Voc.	—	—	Ἀτρεΐδα.

Pluralis:

Nom.	πύλαι
Gen.	πυλῶν
Dat.	πύλαις
Acc.	πύλας, (πύλας, πύλανς).

In tanta exemplorum copia exempla congerere non opus est. Jam adnotabimus, si qua aliquid explicationis desiderare videntur. Quae ad accentum pertinent, supra exposuimus §. 3.

2) Nominativi singularis masculinorum brevior forma, de qua vide L. I §. 20, 2, non aliena esset a Doride, si recte a scholiaste Theocriteo ad VIII, 30 ἄγκτα Doricum diceretur, aut Μύριλλα, architecti Syracusani, cujus Sophron meminerat, agnomen jure ab Eudaemone¹⁾ huc relatum esset. At hoc ab Herodiano²⁾ rectius pro muliebri nomine haberi videtur viro per ludibrium dato; illud Doricum male dicitur, quia apud Theocritum legitur.

Genitivum singularem masculinorum apud Dorientes in α exire grammatici saepissime testantur³⁾,

1) Eustath. 1457, 24 ex Eudaemone Pelusiota de masculinis in α exeuantibus: καὶ Συρακούσιοι τὸ Μύριλλα, οὗ μνησθαι λέγει τὸν Σώφρονα, ἰστορῶν ὅτι τοῦ Συρακουσίου τούτου κύριον Δημόκοπος ἦν ἀρχιτέκτων· ἐπεὶ δὲ τελειουργήσας τὸ θέατρον μύρον τοῖς ἑαυτοῦ πολιταῖς διένειμε, Μύριλλα ἐπεκλήθη, cf. de homine Mülleri Archaeol. p. 81.

2) Ann. Ox. IV, 333, 7 ex Herodiano: περὶ τῶν τελικῶν τῶν ἀρσενικῶν: οὐ μὴν οὐδὲ τὸ α παραδεξόμεθα διὰ τὰ θηλυκὰ ἐπώνυμα, τὸ τε Κόπεννα καὶ Μύριλλα· ἢ τὰ ποιητικῶς μεταπλασθέντα· νεφέλη-γερέτα Ζεὺς· ἱππότα Νέστωρ.

3) Et M. 11, 11 — 35, 37 — 154, 5 — 552, 54, Et. G. 359,

neque alia forma in certioribus Doridis fontibus reperitur, nisi forte per errorem describentium. Ita praeter ea, quae Boeckhii in titulis correxit, male *Εὐθηθίδου* legitur in Thaum. 1772, ubi quum Leakii apographum *ου* omittat, haud dubie *Εὐθηθίδα* restituendum est. Excusationem habet *Δρακοντίδου*, peregrini Iasensis nomen in Calymn. 2671. Errore *Πηληϊάδαο* Doricum dicitur in Ann. Oxx. I, 346, 26 et Et. Gud. 456, 38; neque magis credimus Boeckhio in antiquo titulo Theraeo nr. 13 *Ἰσοκλείδαο θετὸν* sc. *υἰὸν* ex *Ἰσοκαη* || *ιαοθετον* restituenti. — Mira genitivi forma est *Ψύλλας* in Coreyr. 1845, 36. 37. 40. 43. 50 etc., cujus nominativus *Ψύλλας* legitur l. 5, dativus *Ψύλλᾱ* l. 111. 123. Boeckhii singulari quadam Coreyraeae dialecti ratione *Ψύλλας* pro *Ψύλλα* dictum idque in *Ψύλλας* contractum existimat. At potius l. 5 nominativum *Ψύλλα* restituendum et feminam intelligendam esse, certissime inde apparet, quod ibidem tribus significatio *ἄλλας* feminino genere additur, cujus in locum Boeckhii *ἄλλῆς* rescribere coactus est.

Dativus singularis nunquam iota subscripto caret, nisi in titulis vel recentissimis vel minore fide descriptis, vid. §. 22, 8.

3) Genitivus pluralis et grammaticis 4) et innumeris exemplis docentibus in *ᾶν* circumflexum exit, quod est ex antiqua terminatione *ων* contractum, ut *τιμᾶν*, *τεχνιτᾶν*. Nae adjectivorum feminina excipiuntur, quae in vulgari lingua accentu eundem cum masculinis sonum affectant, ut *ἄκρᾶν*, *ἀμφοτερᾶν* pro femininis *ἄκρων* et *ἀμφοτέρων*, vid. §. 3, 6. Ipsa terminatio *ων* errore

31, Choerob. Gaisf. I. 30, 25. Ann. Oxx. I, 258, 21, III, 229, 27 ex Herodiano, IV, 201, 30, Eustath. p. 12 extr. — 1396, 25, Scholl. Pind. Ol. III, 56.

4) Choerob. Bekk. 1184, J. Gr. 242, b, Gr. C 226, Leid. 636, Meerm. 656, Vatic. 692; Præcl. ad Hesiod. p. 45, b, Drac. p. 110. 10, Ann. Oxx. III, 241, 11 *ἄκρᾶν* (leg. *ἄκρῶν*) pro *ἄκρων*, Ann. Oxx. I, 278, 19 *Ῥηγυῖὸν μοισᾶν* (leg. *Ἀργεῖον μοισᾶν*) vid. §. 14, 3, etc.

Dorica dicitur ⁵⁾, nec minus Ionica *εων* ⁶⁾). Vulgaris terminatio describentium vitio in titulis corruptioribus subinde legitur, ut Coreyr. 1845, b. 35 *τεχνιτῶν*, quum l. 16. 41 recte sit *τεχνιτᾶν*, Herm. 1193, 20 *ἐκατέρων πολιῶν*, quod Boeckhii non debebat relinquere, Lacon. 1334 *Γερωνθρατῶν* ab eodem retentum etc.

Dativus pluralis in titulis omnibus vulgari terminatione *αις* utitur. Longior forma *ταῖσιν* legebatur Lysistr. 1268, ubi nunc *ταῖς* scriptum est. Non dubitamus, quin etiam Epicharmo illa uti licuerit, ut simili terminatione in declinatione secunda.

Accusativus pluralis plerumque vulgarem formam tenet; pars Doriensium ultimam corripiebat, quod idem omnibus poëtis Doricis licuisse videtur, vid. §. 21, 1; pars Cretensium et antiquiores, ut videtur, Argivi, antiquissimam terminationem *αις* retinuerant, vid. §. 14, 1.

4) Composita cum *λαός*, quod Dorice in *λας* contrahitur (vid. §. 24, 6), primam declinationem sequuntur, ut Gen. *Ἀρχεσίλα* Argiv. C. I. nr. 2, *Ἀριστόλα* Lacon. 1457, Dat. *Ἰόλα* Pind. III, 36, *Μενέλα* N. VII, 28. Accus. *Ἀρχεσίλαν* Astypal. 2483, Voc. *Πρωτεσίλα* Pind. Isthm. I, 58.

§. 29.

De declinatione II.

1) Vulgaris Doris in hac declinatione ab Attica dialecto nihil differt. Severior Doris genitivum singularem in *ω* terminat, vid. §. 25, 3, et plerumque accusativum pluralem masculinorum et femininorum in *ως*, vid. §. 20, 2. d. Idem in nonnullis vel severioris vel mitioris Doridis generibus in *ος* corripitur, vid. §. 21, 1 et

5) Et. M. 40, 52 *Δωρικῶς ἀγχιματῶν*, cf. Et. G. 317, 60. — Ann. Oxx. I, 278, 17 Laconicum dicitur *μωσῶν*, corr. *μωσᾶν*.

6) Et. M. 40, 59 — 507, 14 — 577, 44, Et. G. 23, 36 — 396, 6, Ann. Oxx. I, 23, 26 — 239, 1 — 382, 11.

de accentu §. 3, 5. Postremo pars Cretensium et antiquiores, ut videtur, Argivi ejusdem vetustissimam terminationem *ωνς* retinuerant, vid. §. 14, 1. Itaque hoc paradigma, unde neutrorum quoque rationem facile intelliges, Doricam declinationem refert:

	Singularis.	Pluralis.
Nom.	ἵππος	ἵπποι
Gen.	ἵππου, ἵππω	ἵππων
Dat.	ἵππῳ	ἵπποις
Acc.	ἵππον	ἵππους, ἵππως, ἵππος, ἵππωνς
Voc.	ἵππε	—

2) Pauca praeterea adnotanda sunt. In dativo singulari nunquam iota subscriptum negligitur nisi per errorem, ut Ther. 2448. V, 30, aut in titulis recentissimis. In Cretico titulo nr. 2556, 3. 39 pro dativo legitur antiquus locativus ἐν Πριανσιῶι a Πριανσιῶς ut οἴκοι, Ἴσθμοῖ ab οἶκος et Ἴσθμός, sed hic memorabilem in modum etiam cum praepositione junctus. Confer ἐν Ἴσθμοῖ Simonid. fr. 209 Schn., quod Meinekios in Delect. Anthol. p. 189 non debebat in ἐν Ἴσθμῶι mutare. — Dativi pluralis longior forma saepe apud Epicharmum legitur, ut fr. 24 γανλοῖσιν, 35 τούτοισι, 71 Ἀχαιοῖσιν, 97 αὐτοῖσιν, 98 λόγοισι, item Lysistr. 1180 τοῖσι — ἀμοῖσι. Itaque antiquiorem Doridem non minus quam Atthidem plenioram formam admisisse putamus; neque enim Epicharmus ex epica lingua quidquam assumpsisse videtur.

Attica, quae vocatur, declinatio in substantivis appellativis et in adjectivis a Doride aliena est. Quae voces eam sequi solent, apud Dorienses reliquorum, quae secundae declinationi obtemperant, terminationes exhibent, aut aliis simul rebus diversae, ut λαός, ναός, ἀνώγειον pro λεώς, νεώς, ἀνώγειον (vid. §. 22, 5), aut sola terminatione, ut λαγός in Helotibus (inter Laconica opinor) secundum Athen. IX, 400. C; λαγοί Epich. 36 ab Attico λαγώς, γλυκύκρεον Sophr. 54, ἀξιοχρέοις Ther.

2448. V, *ιλίος* accusativus pluralis Cret. 2555 extr., quam hic miramur, quod non *ιλίως* scriptum est, *ἐκπλεον* Heracl. II, 32, unde Timocreonti fr. 1 *υπόπλεως* restituumus pro *υπόπλεως*. Pro Attico *ἔως* Doricum est *άως*, quod tertiam declinationem sequitur. Quomodo *Κῶς*, Doricae insulae nomen apud ipsos Dorienses flexum sit, non apparet. Neque tamen dubitamus, quin et in hoc et in aliis nominibus propriis, ut Cretico *Τάλως*, Doris cum Athide non discreperit, cf. §. 30, 8.

§. 30.

De declinatione III.

1) In universum casuum terminationes excepto dativo plurali non differunt a vulgaribus. Nominativus singularis in paucis quibusdam singulari usu *ς* assumit, ut *μάκας* pro *μάκαρ* Alem. 64 (66), quocum conferas *Περίηρος*, quod quum pro *Περίηρης* apud Alcmanem legi referat Herodianus in Et. M. 663, 55 (nomen proprium esse intellexit Schneidewinus Conjj. Critt. p. 9), non syncope inaudita natum putare, sed eandem compositionis rationem agnosce, quae est in plurali *ἐρίηρες*. Deinde nominativo *χέρος* usus est Timocreon fr. 6; vulgo tamen etiam Dorienses *χείρ* dixisse videntur, quod est apud Epicharmum fr. 118. Accedente sigma *ν* excidit in *ἄρσην* pro *ἄρσην*, si id recte legitur in recenti titulo Laconico nr. 1454 et in *μής* vel *μεις* pro *μήν*, vid. §. 31. — De Cretico et Argivo *τιθένς* pro *τιθείς* diximus §. 14, de *χαρίης* et similibus in severiore Doride §. 20, de corrupta ultima in *Αἶας*, *χαρίης* pro *χαρίεις*, *Φυκός* pro *Φυκοίς* §. 21.

2) Genitivus pluralis ubique, ut vulgo, in *ων* exit. Nec recte Epicharmo hexameter tribuitur, in quo est *Σειρηνάων* pro *Σειρήνων* 1), neque incorrupta esse vi-

1) Scholl. B. V. II. τ, 1. *ροάων*· *Βοιώτιος ἢ φωνή*. *ποιούσι δὲ καὶ ἀπὸ τῶν εἰς εἰς ἀρσενικῶν*· *Ἄρτεμι Κρητῶν πότνια τοξοφό-*

dentur *τραπεζητᾶν κυνᾶν* Ibyc. 40, *τῶν αἰγῶν* Theocr. V, 145, *τῶν λευκᾶν αἰγῶν* VIII, 49 pro *κυνῶν*, *αἰγῶν*, quae facile a librariis ad vicinarum terminationum similitudinem conformari poterant. Si tamen sunt ab ipsis poëtis profecta, certe nihil est cur Dorica existimemus.

3) Dativus pluralis vulgo in titulis vulgarem terminationem *σι(ν)* non relinquit, quae legitur in Tegeat. Rhod. Ther. Messembr., Corcyr. 1845, 60. 93 *αἰρεθεῖσι*, Cret. 2556 *διδῶσιν* et *προγεγονόσι*, 2555 *εὐορκῶσι*, 2558 *εἰσάγωσι* et *ἐξάγωσι* (in quibus *ω* pro *ου* est secundum §. 20, 2. b), nec minus *χερσίν* apud Sophronem fr. 65. — Longior terminatio *εσσι(ν)* sola regnat in decreto Amphictyonum nr. 1688, ubi l. 39 *ιερομναμόνεσσι*, l. 21. 44 *πάντεσσι*, quocum conferas *πάντεσσι* in oraculo Delphico apud Demosthenem Mid. p. 531; deinde in Corcyr. 1845, 39. 63 *Ἀρμάτεσσι*, loci cujusdam appellatio eandem ser-

ρον. — *Λαοὶ τοξοχίτωνες ἀκούετε Σειρηνάων, Ἐπίχαρμος. καὶ ἀπὸ τῶν εἰς ὄς· καλοὶ νησάων ἀστῆρες.* — Schneidewinus versus Sirenum fabulae addendum censuit post Eustath. Prooem. p. 53, quanquam heroicorum versuum ab Epicharmo intermixtorum nullum aliud vestigium extat. Et ipse genitivus *Σειρηνάων* a Dorica Epicharmi dialecto, quae ne in prima quidem declinatione eam terminationem admittit, alienissima est. Convenit Callimacho, qui *νησάων* ausus est Hymn. Del. 66. 275 et reliquorum fragmentorum supra propositorum auctor habetur a Naekio et Schneidewino, neque de alia medii fragmenti origine quisquam suspicaretur, nisi Epicharmi nomen additum esset. Jam vero simillima ratione in Excerptis ex Herodiano Ann. Oxx. III, 354, 21 Simonidi tribuuntur verba *ἐπίκικοι δρομέσι*, quae a Callimacho Simonidis epiniciis in cursores inscripta fuisse Schneidewinus (*ἐπίνικοι* simul restituens) egregie demonstravit Exercitt. Critt. p. 20. Deinde Callimachus libris a se editis haud raro epigrammata praeposuisse videtur, quo pertinent Epigr. 6 in Creophyli *Οἰχάλιας ἄλωσιν* et fr. 92 Bentl. *ἀκούσαθ' Ἰππώνακτος· οὐ γὰρ ἀλλ' ἦκω.* Itaque hexametrum illum ex epigrammate a Callimacho Epicharmi Sirenebus praeposito sumptum censemus. Ceterum *τοξοχίτωνες*, quod Schneidewinus satis audacter novatum arcubus armatos significare censet, nos quidem a librario antecedentis vocis *τοξοφόρων* recordatione decepto male pro *χαλκοχίτωνες* scriptum arbitramur.

vavit. Epicharmi fragmenta illam solam offerunt, fr. 9 ὄνεισι, 156 γυναικάνδρεσι; apud Sophronem fr. 99 est τρηματιζόντεσι; apud Archimedem longior forma brevior frequentior est, ut de Hel. p. 217 κοιμισθέντεσι, p. 220 διαστημάτεσσιν (unde corrigas διαστήμασσιν p. 253. 254), Aren. p. 331 κεκοινωνηκότεσι et μεταλελαβηκότεσι etc. Apud Thucydidem V, 79 πολίεσι est in bonis libris, unde corrigas πολίεσι V, 77. Pseudo-Pythagorei eandem formam frequentant, ut Archytas in Stob. Floril. I, 74. 79 πάντεσι, III, 76 μαθημάτεσι, ἀκροαμάτεσι, πραγμάτεσσιν etc. Haud raro alterum σ omissum est, ut παρεόντεσι CXV, 27, θρεμμάτεσι XLVI, 61 etc., quae non minus falsa sunt quam μαθημάτεσι III, 76, cui nunc e cod. A alterum σ accessit. Recte etiam πολίεσι Pind. Pyth. VII, 9 a Boeckhio damnatum est.

In tabulis Heracleensibus terminatio α σ σ ι (ν) sola reperitur: ἔντασσιν I, 56 pro οὔσι, ὑπαρχόντασσιν I, 127, πρᾶσσόντασι I, 110, ποιόντασι I, 2 (de ν ἐφέλκ. vide §. 10, 12). — Jam igitur, quum in titulis Alexandri aetatem superantibus sola longior terminatio α σ σ ι vel ε σ σ ι reperiatur, neque aliter apud Epicharmum, dubitare licet an brevior terminatio σ ι recentiore demum tempore in Doridem invecta et χερσίν apud Sophronem pro corrupto habendum sit. Sed quum utraque terminatio jam antiquissimis temporibus apud Graecos in usu fuerit et quum Aeoles quoque utraque eodem tempore usi sint, vid. L. I §. 23, 3, quidquam affirmare non audemus.

Postremo in titulo Delphico nr. 1693, l. 3. 7 et in simillimo Rossii nr. 67, l. 13. 25 leguntur dativi ἀγώνοις et ἐντυγχανόντοις, in alio Delphico, quem edidit Curtius Mus. Rhen. Nov. II p. 114 Λαμίοις pro Λαμιεῦσι, Λαμιέεσι, et in Aetolorum ad Milesios epistola, cujus initium servavit Aristophanes grammaticus apud Eustath. p. 279, 40, γερόντοις, postremo παθημάτοις in versu ab eodem Aristophane allato, quem comici cujusdam poëtae esse hominem Aetolum inducentis Meinekius conspiciatus est Comm. IV p. 626. Jam egimus de singulari illa

forma L. I §. 54, 3 eamque septentrionali Graeciae propriam et contractione quadam e longiore ἀγώνεσσι etc. natam indicavimus. Nunc in Tauromenitano titulo Franzii saepe repetitos legimus dativos ἱεροναμόνοις et σιτοφυλάκοις. Ceterum quum in antiquiore Amphictyonum decreto nr. 1688 terminatio εσσι sit, formam in οις paullo recentiore tempore in usum venisse conjicimus.

4) Male grammatici tradunt²⁾, accusativi pluralis terminationem ας in Doride vocalem producere, id quod ex accentus ratione Dorica, de qua vide §. 3, 4, collegisse videntur. Productionis neque ullum exemplum reperitur et corrigiunt ultimam, ne plura asseramus, apud Epicharmum fr. 23 λεπάδας, μύας, σωλήνας. Ulterius progressus scholiasta Theocriteus adeo nominativum pluralem declinationis tertiae in αι exeuntem somniavit.

Quam accentus rationem Dorienses in hac declinatione propriam habeant, vide supra §. 3.

5) Vocum earum, quarum stirps in ι desinit, haec est declinatio:

Singularis genitivus vulgo in ιος exit, ut πόλιος Heracl., οικήσιος Amph. 1688, κρίσιος Rhod. 2905, φύσιος Epich. 135, etiam in titulis paullo recentioribus, sed minus corruptis. Atticum διαλύσεως in Ther. 2448. VIII, 4 nobis suspectum est. In Phocico Rossii nr. 81 est ἀναθέσεος, in recenti Gretico nr. 2567 πόλεος. — Dativus in antiquioribus titulis habet terminationem ι, quae est ex ι contracta: πόλι Heracl. I, 108, Λυγδάμι et Σχινόρι Corcyr. 1840. Eadem rectius scriberetur Acharn. 721 et Thucyd. V, 77. 79, ubi libri πόλει praebent. Vulgaris forma est in titulis Alexandri aetate re-

2) Scholl. Π. ε, 371. οἱ Λορμῆς ἀπεναντίως τῇ κοινῇ διαλέκτῃ τῶν μὲν εἰς εἶς εὐθειῶν πληθυντικῶν ληγουσῶν τὰ δυϊκὰ (leg. τὰς αἰτιατικὰς) διὰ τοῦ ᾱ μακροῦ ἐκφέρουσαν, τῶν δὲ εἰς αἶ τὰς αἰτιατικὰς διὰ τοῦ ᾱ βραχίους ἐκφέρουσαν. Eadem docent Eustath. 558, 23 et Drac. 10, 17, eundem Homeri locum spectantes. — Scholl. Theocr. I, 109 vid. §. 3 not. 10.

centioribus, ut ἀναγορεύσει Rhod. 2525, b, παρευρέσει et πόλει Coreyr. 1845, παρευρέσει Ther. 2448 etc.

Pluralis Nominativus apud antiquiores Dorienses in *ιες* exit: Epich. 5 μάντιες, 30 πρήστιες, Lysistr. 981 πρυτάνιες, Thucyd. V, 77. 79 πόλιες. — Genitivus vulgo in *ιων*, ut πολίων Herm. 1193, πρυτανίων Astyp. 2484. 2485, ὑποθεσίων Archim. Aren. p. 319. Quod in Cret. 2556, 52 πόλεων scriptum est, miramur. — Dativus apud antiquiores in *ιεσσι*, ut πολίεσσι Thucyd. V, 77. 79; in titulis infra Alexandri aetatem est vulgaris forma, ut πόλεσι Herm. 1193, Cret. 2556, πρυτάνεσι Rhod. 2905, ἐπιχύσεσι Rhod. 2525, b. — Accusativus vulgo in *ιας*, ut κρίσιας Coreyr. 1845, πόλιας Cret. 3053, ἐμμάνιας Cret. 2555, ἀποδείξιας Archim. Aren. p. 320.

Itaque hoc est hujus declinationis schema :

	Singularis.	Pluralis.
Nom.	πόλις	πολίες
Gen.	πόλιος	πολίων
Dat.	πολιῖ, rec. πόλει	πολίεσσι, rec. πόλεσι
Acc.	πόλιν	πολίας.

Vides, ubique *ι* teneri praeterquam in dativi pluralis brevioris forma, ubi πόλισι cacophoniae causa evitatum est. Quare quanquam ea non reperitur in fontibus Alexandro antiquioribus, non videtur tamen ex Attica dialecto assumpta esse, sed, si quidem antiquior Doris brevioris terminatione usa est, eam non *ισι* sonuisse persuasum habeto. De *ει* pro *ι* in dativo singulari a recentiore Doride assumpto vid. §. 22, 3.

Sequuntur hanc declinationem haud pauca nomina propria, quae vulgo *δ* asciscerent: Gen. Πάριος Pind. P. VI, 33, Θέτιος Ol. IX, 32 etc., Σωτήριος fem. Delph. 1705, Ἴσοπόλιος Anaph. 1 R. Ἀριστοπόλιος Taurom. apud Torremuz. VIII, 6, Λευκάσπιος (ut corrigimus pro Λευκασπιφς) Cyren. 6, Dat. Λυγδάμι et Σηνοῦρι, loci nomen Coreyr. 1840, Σαράπει, Ἴσει, Ἀνούβει Ambt.

1800 et *Σαράπει* Phoc. 81 R. Idem fit in omnibus nominibus propriis virorum, quae more Doribus consueto longiorem terminationem *ιας* in *ις* corripunt. Eo pertinent *Ἄγις*, Laconicum nomen notissimum pro *Ἀγίας*, *Φίντις* Pind. Ol. VI, 22 pro *Φιντίας*, *Λύσις*, Pythagoreus, pro *Λυσίας*, et genitivus *Λύσιος* Cyren. 2, *Δεῖνις* pro *Δεινίας*, unde Gen. *Δεινίος* in Cyrenaico titulo minore et Pind. Nem. VIII, 16, *Ἀνάξιος* et *Ἀναξίον* Cyren. 5, *Ἀριστις* et *Δεξις* Cyren. 6 (illud etiam Theocr. VII, 99), *Δάμιος* Gen. in Cyrenaico minore, *Κάλλις* Herm. 1211, *Νίκιος* Delph. 1705, Herm. 1205 et *Νίκιον* Herm. 1197, *Φάνιος* Cret. 2557, *Σώσιος* in titulo Acrensi et Cyren. 4 etc. Vulgo ejus generis nomina apud scriptores non Doricos δ asciscunt, ut *Ἀγίδος*, *Λύσιδος*, cujus generis *Νικίδος* legitur Herm. 1210. Ceterum, id quod obiter adnotamus, male *Ἄγις* cum acuto scriptum est apud Thucydidem V, 24, ubi recte Goellerus circumflexum restituit (temere Poppone judice), *Λύσις* apud Diog. Laert. VIII, 42 et sic saepe. — In substantivis appellativis δ retinetur, ut *πενταετηρίδα* Heracl., *τριετηρίδα* Rhod. 2525, b, *ἄσπιδος* Amph. 1688, Epicharmea *κουρίδες*, *σκιαθίδες*, *θυρνίδες*, *σμαρίδες* etc., nec recte grammatici de dialectis ³⁾ ita praecipunt, ut δ ubique ejectum esse videatur. In adjectivis cum *πόλις* compositis vix unquam assumptum est, ut *μεγαλοπόλιες* est apud Pindarum; nominum priorum genitivos *Ἰσοπόλιος* et *Ἀριστοπόλιος* supra attulimus. Ceterum, quantopere nomina propria ad hanc declinationis rationem inclinaverint, maxime docet genitivus *Λευκάσιος* Cyren. 6, quum *ἄσις* δ retineat.

6) Nomina in *ος* et *ης* (Gen. *εος*) in antiqua Doride contractionem non patiuntur, praeterquam in dativo singulari; *θέρει* quidem iambum efficit apud Epicharmum fr. 34. Reliquorum casuum exempla sunt: *Δεινωμέντος* in *γαλῆα* Hieronis C. I nr. 16, *σκότεος* Sophr. 79, *μέλεος*

3) J. Gr. 242, b, Gr. C. 311, Meerm. 656, Vatic. 693, qui Homicum *Πάριος* apponunt.

Timocr. 2, *τριήρεις* Lysistr. 172, *κοριοειδέες* et *ἐροθακώδεις* Epich. 26. 33. 50, *ἑυμάρεα* Epich. 23, *κύρφεα* Sophr. 45. Retinuerunt eum usum maxime Cretenses, in quorum titulis etiam ea servatur: *Μενευλία* 3052, *τέλεα* 2556; adde *Κρητογενία* 2554, 176 et *ψούδια* pro *ψευδή* apud Photium, quae *ι* pro *ε* errore scriptum habere videntur, vid. §. 17, 3. De *βιοπλανές* pro *βιοπλανείς* vid. §. 21, 3. Plerique tituli, etiam tabulae Heraclenses, reliquos casus contrahunt praeter genitivos, ut *Ἐτεος* et *χαράδεος* (a *χάραδος* pro *χέραδος* vid. §. 16) Heracl. (singulare est *Τιμοκράτιος* I, 118), *Ἀριστομένεος* Corc. 1845, *Ἀριστομένη* ibid., *ἔτη* Heracl. Corcyr. *Ἐτέων* Heracl., *ἀφανέων* Aetol. 3046. — Genitivus singularis in *eus* contrahitur maxime in titulis Rhodiis, Astypalacensibus, Cyrenaeis, ut *ὄρεως* Rhod. 2905, *Μοιραγένεως* Astyp. 2483, *Εὐφάνεως* Cyren. 7. 8, quae genitivi terminatio grammaticis prae ceteris Dorica est⁴⁾. Vulgari ratione genitivus potissimum in Ther. 2448 contractus legitur, ut *γένους*, *Πραξιτέλους*. Iidem tituli, qui genitivum singularem, reliquos quoque casus eosque vulgari ratione contractos exhibent, ut *ἐτών* Rhod. 2905, *συγγενῶν* Ther., *ἀσφαλεῖς* acc. Ther. 2448. III, 11. Accuratus de genitivi singularis contractione supra disputavimus §. 26. Itaque hoc paradigma statuendum est:

Singularis.

Nom.	<i>γένος</i>	<i>συγγενής</i> n. <i>συγγενές</i>
Gen.	<i>γένεος</i> , Rhod. etc. <i>γένεως</i> , Ther. <i>γένους</i>	<i>συγγενέος</i> , Rhod. etc. <i>συγγενεῦς</i> , Ther. <i>συγγενοῦς</i>
Dat.	<i>γένει</i>	<i>συγγενεῖ</i>
Acc.	<i>γένος</i>	<i>συγγενέα</i> , rec. <i>συγγενῆ</i> n. <i>συγγενές</i>
Voc.	—	<i>συγγενές</i> .

4) Choerob. Bekk. 1236, J. Gr. 242, b, Gr. C. 298, qui Homericum *Διογένεως* apponunt; de *ἐρέβενος* Et. G. 273, 27 etc.

Pluralis.

Nom. γένεα, rec. γένη	συγγενέες, rec. συγγενεῖς (συγγενές) n. συγγενέα, rec. συγγενῆ
Gen. γενέων, Rhod. Ther. etc. γενῶν	συγγενέων, Rhod. Ther. etc. συγγενῶν
Dat. γενέεσσι, γένεσι	συγγενέεσσι, συγγενέσι
Acc. γένεα, rec. γένη	συγγενέας, rec. συγγενεῖς n. συγγενέα, rec. συγγενῆ.

Dativi pluralis exemplum in purioribus fontibus legere non meminimus; itaque secundum analogiam finximus. Longiore forma *γενέεσσι* antiquiores Dores usos putamus. — Non Dorica sunt heteroclita, quae in recentibus titulis leguntur: *Θηραμένου* in Pholegandrio Rossii nr. 29, *Φερεκράτου* Anaph. nr. 7 R. (*Έχεκράτου* in Ther. 2448. III, 21, quod contra ipsius tituli consuetudinem peccat, corruptelae suspectum est); deinde *Άριστομένην* Anaph. 2478, *Στρατοκλήν* Astyp. 2488, *Διομήδην* in marmore Farnesiano etc., vocativus *Σωκράτη* et similia Argiv. 1148 seqq. Contraria ratione peccant *Βασιλείδευς* in titulo Coo nr. 2513 et Rhodio 2546, *Σαμιάδευς* Rhod. 2534, et ipsa recentia atque ab Ionibus, si quid videmus, accepta. Nam Doricum *Βασιλείδας* haud facile ad tertiam declinationem delabi poterat.

Voces cum κλέος compositae ubique ε ejiciunt: Nom. *Ήρακλῆς* Sophr. 27. 100 etc. — Gen. *Ήπποκλέος*, *Διοκλέος* etc. in Tegeat. Megalop. Hermion. Megar. Acarn. Coreyr. Cret. Agrig. Gel. Acr., et contracte *Σωσικλεῦς*, *Χαρικλεῦς* in titulis Rhodiis, Cyrenaeis etc. vid. §. 26, 3; nunquam *Σωσικλοῦς* vel similia leguntur. Pindarus adeo κλέος dixit pro κλέος secundum Scholl. Nem. II, 77, Et. M. 517, 25, Et. G. 326, 3. — Dat. *Φαινοκλεῖ*, *Θαμικλεῖ* Coreyr. 1840 etc., Acc. *Μενεκλέα* Cret. 3052. Vocativi exemplum in purioribus fontibus non reperitur; sed videtur *Ήρακλες* Doricum esse. — Plenior forma in titulis recentibus vulgaris linguae est, ut Ther. 2557 *Ήσοκλέους*, 2473 *Σωσικλέους*. E Timocréonte *Θεμιστοκλέους*

expellendum erat et *Θεμιστοκλή*, quae forma non minus a Doride aliena est.

Neutra in *ας* apud Dorienses *τ* abjicere ut *κέρως*, quae ratio omnino antiquior est, docent J. Gr. 242, b, Gr. C. 311, Meerm. 656, Vatic. 693. Vix recte *δέρος* et *κῶος* Dorica esse traduntur pro *δέρας* et *κῶας* in Et. M. 257, 9.

6) Voces in *υς* (gen. *εος*) contractionem ne in nominativo quidem et accusativo pluralis admittunt, ut *πρέσβεις* in decreto Agrigentinorum, *τραχέες* Epich. 110. Minus Doricum est *πρέσβεις* Lysistr. 1102. Vulgari quoque linguae commune est *τὰ ἡμίση* Ther. 2448. VI, 17. Ejusdem vocis nova forma *τὸ ἡμισον* legitur in Rossii titulis Phocicis nr. 73 et 74, b. Neutrum pluralis *τὰ θήλεια* Ther. 2448. II, 29 Arati usu v. 1068 sustinetur, vid. Buttm. Gr. Gr. §. 62 not. 3.

7) Nomina in *εως* teste Prisciano ⁵⁾ Dorienses *ευ* in *η* mutant *Τύδης*, Voc. *Τύδη*, Acc. *Ὀρφην* proferebant. Sed Antimachus et Ibycus, quos apponit, non sunt genuinae Doridis auctores, neque in purioribus fontibus ullum exemplum reperitur, quod aliquo jure eo trahi possit, nisi forte Hesychianum *ἀντιβολήρ*, *στρωτήρ μικρός*, quod Laconice pro *ἀντιβολεύς* esse videtur. Certius *ιερός* pro *ιερεύς* est in dialecto Arcadica, vid. L. I §. 53. Vulgo apud Dorienses nominativus in *εως* exit et per reliquos casus in hunc modum flectitur:

Singularis genitivus in *εος*: Argiv. 1120 *Κρηθείος*, Megar. et Calaur. 1188 *βασιλέος*, Delph. 1693 *Λαοδικέος*, Acarn. 1793 *γραμματέος*, Coreyr. 1845 *Μαχανέος*

5) Priscian. I p. 293 de Achilles, Ulixes: „in quo Dores sequimur, qui pro *Φυλεὺς Φύλης*, pro *Ὀρφεὺς Ὀρφης* et *Ὀρφη* dicunt, pro *Τυδεὺς Τύδης*. Sic Antimachus in I Thebaïdos: *Τύδης τε Ὀνήδης*. Et vocativum in *ε* productum: *τὸν καὶ φωνήσας προσέφησεν Οἰνίδα Τύδη* teste Herodiano; qui hoc ponit in primo Catholicorum. Similiter Ibycus *ὀνομάκλυτον Ὀρφη*“ (vid. Schneidewitz ad Ibyc. fr. 22, qui multa bene correxit).

etc. Contractio, quae a grammaticis ⁶⁾ Doridis esse dicitur in *Ἰδομενεύς*, *Ὀδυσσεύς* (quae sunt HomERICA), nusquam reperitur. Attica terminatio *εως* praeter titulos dubiae fidei et valde recentes etiam in Rhodiis nr. 2525, b et 2905, ceterum satis puris, sola regnat; ut *ιερέως*, *βασιλέως*, *Μακαρέως*. — Dativus nihil differt a vulgari ratione, ut *ἀμφορεῖ* Epich. 91. — Accusativus apud Dorienses in *η* exire refertur ⁷⁾, eaque terminatio vulgo in titulis apparet, ut *βασιλῆ* Rhod. 2905, *Ἀλεξανδρῆ* Rhod. 2525, b, *Λαοδικῆ* Chal. 1607, *Πατρῆ* Acarn. 1793, nec dubitamus, quin pro *βασιλῆα* Delph. 1693, quae forma a Doride abhorret, *βασιλῆ* restituendum sit; ibidem est *Λαοδικέα*.

Pluralis nominativus aliquoties non contractus reperitur, ut *Πριανσιέες* Cret. 2556, 46, *ὑπογραφείες* Acr. 3, *τομέες* Archim. de Hel. p. 244. Saepius in titulis vulgaris forma legitur, ut in Rhod. *Πριανεῖς*, Hermion. Chal. Delph. Post contractionem extrema syllaba correpta est in *Πριανσιέες* Cret. 2556, 30 et *ιαρές* Cyren. 7, vid. §. 21, 3. — Genitivus ubique fere in *εων*; in Chal. 1567 et *Χαλειέων* et *Χαλειῶν* legitur. — Dativus *Πριανσιεῦσι* Cret. 2556, (*πρυτα*)*νεῦσι* a rariore *πρυτανεύς* Boeckhio supplente Rhod. 2530, *Λαμείοις* Delph. vid. supr. nr. 3. Callimacheum *δρομέσι*, de quo vide Schneidew. Exercitt. Critt. p. 20, Buttmannus Gr. Gr. §. 52 not. 6 non recte Doricum iudicavit, *τομέσι* comparans, quod in Archimedis editione Basileensi p. 99 corrupte legitur, quum in Oxoniensi p. 247 *τομεῦσι* sine lectionis discrepantia editum sit. — Accusativi soluta forma casu non reperitur; *Πριανεῖς* est Rhod. 2905 (corrupte

6) Herod. Oxx. III, 233, 29 et 236, 28. — Choerob. Bekk. 1204. 1240, cf. 1236. — Id. in H. Ad. 268, a, Et. M. 189, 29, Et. G. 273, 27, Eustath. 1965, 25, Gr. C. 178.

7) Scholl. II. o, 339 et Et. M. 670, 9 ad HomERICA *Μημιστῆ*, *Τυδῆ*. — Herodian. Oxx. III, 238, 6. *Πόθεν τὸ Τυδῆ καὶ βασιλῆ παρ' Ὀμήρου; φαμέν ὅτι παρὰ Λωριεῦσιν ἔστιν ἡ κλίσις καὶ γοῦν ὑπάρχει βασιλῆϊ, βασιλῆα (suspicor βασιλέος, βασιλεῖ, βασιλῆα) αἰτιατική· καὶ κατὰ συναλοιφήν βασιλῆ, ὡσπερ Κηφία Κηφῆ.*

3) Singulae voces anomalae vulgarem rationem relinquunt hae:

"*Ἀρης*, unde accusativus "*Ἄρεα* est in Cret. 2554, 181 et 2555; vix recte "*Ἀρηϊ* Doricum dicitur, vid. L. I §. 22 not. 6.

"*Ἀρτεμις* et *Θέμις* a Doricis per τ flecti traduntur¹⁾ et leguntur *Ἀρτάμιος* Amph. 1688, *Ἀρτάμι* Coreyr. 1849, *Ἀρτάμντι* Argiv. 1172, ubi υ corruptum putamus, *Ἀρτέμντι* Zacynth. 1934 et Anaph. 2481; *Ἀρτέμιος* ex Alcmane affert Herodianus apud Eustath. 1618, 29; Acc. "*Ἀρτεμιν* est Cret. 2554. 2556. Doricum τ apparet etiam in derivatis *Ἀρταμίτιον*, *Ἀρτεμίτιον*, *Ἀρταμίτιος*, *Ἀρτεμίτιος*, vid. §. 6, 4. — *Θέμις* et nomen proprium et appellativum Dorica flexione utitur apud Pindarum, *Θέμιτος* Ol. XIII, 8 et *Θέμιτες* Ol. XI, 25; derivati inde nominis genitivus *Ἀριστοθέμιτος* est in titulo Megalopolitano nr. 1535.

βοῦς in certioribus Doridis fontibus, qui nunc quidem manant, vulgarem rationem non relinquit. Nam leguntur Nom. *βοῦς* Epich. 97, Gen. *βοός* Amph. 1688, Dat. *βοῦ* Epich. 97, Acc. *βοῦν* Hermion. 1193, Nom. Pl. *βόες* Sophr. 69. De Dorico, quod fertur, *βῶς* supra disputavimus §. 20, 10. Simillima declinatio est vocis *χοῦς*, unde in tabulis Heracleensibus leguntur Gen. *χοός* I, 36. 57, Dat. *χοῦ* I, 55, Acc. Plur. *χοῦς* I, 55. De nominativo *χοῦς* vel *χῶς* vide §. 20, 10.

γέλως Acc. *γέλωτα* Epich. 19, ut vulgo, unde intelligitur simul, *ἔρως* flecti *ἔρωτος* etc.

γυνή vel Dorice *γυνά* vocativum *γυνά* habet Epich. 72. Vulgarem consuetudinem sequuntur *γυνάϊκες* et γυ-

1) Choerob. Bekk. 1188. *Θέμις* *Θέμιδος* *Θέμιτος* λέγουσιν οἱ Δωριεῖς — καὶ τὸ "*Ἀρτεμις* *Ἀρτέμιδος* *Ἀρτέμιτος* καὶ χάρις *χάριδος* *χάριτος*. — De *Θέμις* Herodian. Oxx. III, 232, b, Et. M. 445, 18, Eustath. 735, 52. Male *χάριτος* e Doride fluxisse putabatur, de quo adde Eustath. 1618, 30 etc. — Perperam *Θέμιστος* Doricum habetur ab Eustathio p. 92, 46.

ναϊκῶν Sophr. 33. 54, *γυναϊκας* Epich. 5. Quid lateat apud Joannem Grammaticum f. 243, a et Gregorium Corinthium p. 345, qui tradunt Siculos *τὴν γυναῖκα γανῆν* (all. *γάναν*) dicere, obscurum est.

δόρυ genitivum *δόρατος* habet Amph. 1688, unde etiam de vocis *γόνυ* declinatione conjectura fieri potest.

Ζεύς, Gen. *Διός* Cret. 2554 etc., Dat. *Διφι* C. I. nr. 29 et fortasse Coreyr. 1869, *Δι* in galea Hieronis nr. 16; praeterea *Ζανός* etc., vid. §. 19, 6. Nominativo *Δις* Rhintho usus fertur a Choerobosco Bekk. 1194, quae forma commemoratur etiam ab Herodiano π. μ. λ. 6, 15, Theognosto Oxx. II, 135, 8 et Arcadio p. 125, 2. Alamanem nominativum *Ζάν* usurpasse Lobeckius Parall. p. 71 tradit ex Anecdosis Baroccianis in Mus. Philol. Cantabr. II, 413; in Anecdd. Oxx. III p. 228 seqq., ubi eadem excerpta repetita sunt, nihil ejus generis legimus. Idem Lobeckius p. 92 *Ζεῖς* in nummo Syracusano confert cum *μείς*, *μηνός*. At Doricum *Ζανός* non poterat nominativum *Ζεῖς* habere, quare de hac forma valde dubitamus:

ἦρωσ. Priscianus 2) tradit Syracusanos *ἦρων* pro *ἦρωσ* dixisse exemplo e Sophrone allato, ubi *παρ' ἠρώ-νεσσι* legendum esse videtur. Conferenda sunt *ἄλωσ*, *ταώς*, *τυφώς*, quae in vulgari lingua per reliquos casus *asciscunt*, vid. Buttm. Gr. Gr. §. 56 not. 9. Itaque plebejam Syracusanorum elocutionem, quae *ἦρωνος*, *ἠρώ-νεσσι* proferebat, nominativum *ἦρωσ* mutasse non credimus. Deinde notatu dignum est, quod in Ther. 2448. II, 5. 14. 27 *ἠρώων* cum iota scriptum traditur, semel

2) Priscian. I p. 265 Kr. ubi de Minonis pro Minois apud Sallustium in V historiarum: „Syracusani enim heron pro heros dicunt. Sic Sophron Parenon pro Parenos dixit.“ Ultima corruptissima in melioribus libris sic leguntur: Erl. 2 *παρηρωνσιων ηροσι*, Dresd. 2 *ΠαΡεΡοΠεCιNoHePoCι* etc., unde Krehlius in Ad-dendis p. 518 conjicit: „*παρ' ἦρωνσι* (aut *ἠρώνεσι*) non *ἦρωσι*.“ At *ἦρωνσι* nimis barbarum esset; longior dativi forma geminatum sigma postulat.

sine iota II, 12 et ἥρωσι IV, 7. Boeckhius iota delevit; nos paullulum dubitamus, an e summa antiquitate retentum sit. Quum enim antiquissima lingua hiatus in mediis vocabulis impatiens esset, saepe inter vocales iota consonans interjecit, quo in vocalem mutato nata sunt ἵπποιο pro antiquo ἵπποο, ἐμεῖο pro ἐμείο, στειώ pro στήω, τεθνηειώς pro τεθνηώς etc., vide quae disputavimus in libello de conjugatione in *μ* p. 19. Nonne probabile est, illud iota in ἡρώων ad eandem originem referendum esse? Nec Syracusani alia de causa *ν* interseruisse videntur. Ceterum vulgaris forma ἥρωος est in Amph. 1688.

κλείς. Nominativus κλάξ legitur apud Theocritum XV, 32 (codd. A. K. κλάγξ) et Doricus dicitur a scholiasta ad hunc locum et ad VI, 32, mira forma et dubitationi valde obnoxia. Si integra est, quomodo orta existimari possit, supra diximus §. 19, 6. Certius Dorica habenda sunt κλαῖς et κλαῖς vel κλάς et inde κλαῖδας Pind. Pyth. VIII, 4, κλαῖδα, κλαῖδας, vid. §. 19, 6.

μήν. Grammatici testantur, Dorienses μής dicere³⁾, idque legitur Heracl. B. 1. Sed crediderim eam formam severiori Doridi propriam esse pro Ionico et Attico μείς, quo mitiorem quoque Doridem usam arbitramur. Reliqui casus μηνός etc. non discrepant cum vulgari ratione.

ναῦς apud Pindarum et Theocritum hac flexione utitur: ναῦς, ναός, ναῖ, ναῦν (ναῖα apud Callicratidam Pythagoreum Stob. Flor. LXXXV, 16 e codd. A. B. pro ναῦν restituendum videtur), ναῖες, ναῶν, ναυσί (hoc etiam in Rhod. 2525) vel νάεσσι, νᾶας, neque dubitamus, quin ea declinationis ratio et vere Dorica et antiquissima sit.

3) Et. G. 384, 45 (cf. Excerpta ex Etym. Reg. Par. post Orionem p. 192, 12). μείς. — οἱ Δωρικῆς διὰ τῆς ἧ γράφουσιν αἰτίο. Hinc corrigas p. 383, 41 μείς (leg. μής) Δωρικῶς, μής (leg. μείς) Ἀττικῶς καὶ μὴν κοινῶς Male Et. M. 583, 3, ubi μείς e μὴν natum dicitur: καὶ ἐτραπή τὸ ἧ Δωρικῶς εἰς τὴν εἶ διφθογγον. Commemoratur μής ut mutatione ortum a Theognosto Oxx. II, 134, 30 et Arcadio p. 126, 9.

Grammatici tamen testantur ⁴⁾, Dorienses navem *vān* dixisse sine *v*. Quibus si fides habenda est, reconditoris cujusdam dialecti aut plebejæ elocutionis eam formam esse putamus, cf. §. 20, 10.

ὄρνις. Dorienses *ὄρνιξ*, *ὄρνιχος* dixisse traduntur ⁵⁾, et leguntur in eam rationem apud Alcmanem, Pindarum et Theocritum, *ὄρνιχος*, *ὄρνιχα* Ol. II, 97, *ὄρνιχες*, *ὄρνιχων*, *ὄρνιξιν* et *ὄρνιχεσσι* et compositum *ὄρνιχολόχος*. At nominativus *ὄρνις* reperitur Alcman. 9 (12) et Pind. P. IV, 19, accusativus *ὄρνιν* Pind. P. IV, 216, nominativus pluralis *ὄρνεις* Alcman. 12 (21), nusquam *ὄρνιξ*. Quare Buttmannus Gr. Gr. I p. 231 recte judicare videtur, hanc nominativi formam a grammaticis propter reliquos casus fictam esse.

Ποσειδῶν. Doricae formae a grammaticis commemorantur ⁶⁾ et nunc in Doricis fontibus leguntur *Ποτιδάν*,

4) Steph. Byz. s. v. *Κατάνη*: *ναῦς*, ἣν Δωριεῖς χωρὶς τοῦ *υ* *vān* φασιν. — Et. M. 605, 24. *νάς* παρὰ Δωριεῦσι, unde corrigas Ann. Oxx. I, 298, 7. — J. Gr. 243, a et Gr. C. 315 *τὴν ναῦν vān λέγουσιν*. — Commemoratur *vās* a Joann. Al. 7, 34.

5) Athen. IX, 374. d. οἱ Δωριεῖς λέγοντες *ὄρνιξ* τὴν γενικὴν διὰ τοῦ *χ* λέγουσιν. Ἀλκμάν δὲ διὰ τοῦ *σ* τὴν εὐθείαν ἐκφέρει· ἀλιπόρφυρος ἴαρος *ὄρνις*. — Phot. s. v. *ὄρνις*: Δωριεῖς *ὄρνιξ*· παρ' Ἀλκμάνι δὲ ἀπαξ *ὄρνις*, addito fr. 12. — Eustath. 1419, 16 — 1439, 38 et Prooem. Pind. p. 11 de Doricis *ὄρνιξ*, *ὄρνιχος*. — J. Gr. 243, b, Meerm. 659, Gr. C. 218 (qui addit Pindaricum exemplum) τὸν *ὄρνιθα*, *ὄρνιχα*.

6) Choerob. Bekk. 1413. Δωριεῖς *Ποτιδάν* λέγουσιν ὀξετόνας. Eustath. 708, 28. *Ποτιδάν* παρὰ Δωριεῦσιν λέγεται κατὰ τὸ Ἀλκμάν. — Et. G. 476, 57. *Ποσειδῶν* παρ' ἡμῶν καὶ Ἀθηναίους διὰ τῆς *εἰ* διφθόγγου γράφεται, παρὰ τοῖς Ἴωσι δὲ διὰ τοῦ *ι* μακροῦ καὶ παρὰ τοῖς Αἰολεῦσι καὶ Δωριεῦσι ἔστι διὰ τοῦ *ι* γραφόμενον. — Choerob. Oxx. II, 253, 23 de *Ποσειδῶν*: οἱ δὲ Αἰολεῖς καὶ οἱ Δωριεῖς διὰ τοῦ *ι*. — Herodian π. μ. λ. 10, 13. οὐδὲν περισπώμενον ὑπὲρ δύο συλλαβὰς τρέπει τὸ *εῶ* (leg. *ω*) εἰς *ᾶ* παρ' Αἰολεῦσιν ἢ Δωριεῦσιν· τὸ δὲ γε *Ποσειδῶν* ἐτράπη· *Ποσειδάν* γὰρ λέγεται. Deinde l. 27 παρὰ δὲ Δωριεῦσι τρεπομένου τοῦ *σ* εἰς *τ* *Ποτειδάν* (cod. *ποσειδάν*) κατ' ὀξειαν ἴασιν (additur Epich. 16, ubi codex item *Ποσειδάνος*)· εἰρηται δὲ καὶ *Ποτειδᾶς* (cod. *ποτειδᾶς*) ὡς *Κερκιδᾶς* (cod. *κερκιδᾶς*), adduntur Epich.

Ποτειδάν, Ποσειδάν, quae sunt ex antiquo *Ποτιδάων* natae, et *Ποτιδάς*. Prima forma legitur in his: Nom. *Ποτιδάν* Epich. 24; Gen. *Ποτιδάνος* Pind. Ol. XIII, 5. 39 in optimis libris, a Boeckhio non recte pejorum librorum lectioni *Ποτειδάνος* posthabitu, quod metrum brevem penultimam non admittat, vid. seqq.; nomen duxit ab hac forma oppidum Aetolicum *Ποτιδανία*, quod commemorant Thucydides III, 96 et Stephanus Byzantius. — Ad secundam formam pertinent: Gen. *Ποτειδάνος* Epich. 16 et in pejoribus Pindari libris Ol. XIII, 5. 39, deinde mira accusativi forma *Ποτειδά* Acharn. 764 secundum plerosque libros (Ald. *Ποτειδαν*, Rav. *Ποσειδῶ*) et vocativus *ῶ Ποτειδαν* (sic) in dicto Rhodii apud Aristidem Oratt. I p. 542, 11. — Tertia forma apparet apud Pindarum: *Ποσειδάν* Ol. I, 26. VIII, 31. IX, 33. Isthm. VII, 27, *Ποσειδάνος* Pyth. IV, 138, *Ποσειδάνα* Ol. VI, 58, Voc. *Ποσειδάν* Pyth. VI, 51. In eandem formam lacerum (*Ποσ*)ειδάνος Lacon. 1335 a Boeckhio restitutum est. Indidem descendit adjectivum *Ποσειδάnios* Pind. Ol. V, 21. XI, 27. N. VI, 42 et urbis Italicae nomen *Ποσειδανία*, vid. §. 24, 5. — Postremo quartae formae genitivus *Ποτιδά* est in Helotum fragmento apud Herodianum, accusativus *Ποτιδάν* Epich. 62, vocativus *Ποτιδά* Sophr. 21, et inde nominata est Corinthiorum colonia *Ποτίδαια*. — Vides primam et quartam formam *Ποτιδάν* et *Ποτιδάς* certissimis et testimoniis et exemplis confirmari. Hanc *ι* producere Meinekius ad Eupol. Helot. 6 intellexit ex Epicharmeo versu fr. 62 et nominis *Ποτίδαια* analogia. Inde ne *Ποτιδάν* quidem mediam syllabam corripere colligi potest, et accedit Ionici *Ποσιδέων* analogia, quod in Etymologici Gudiani loco allato *διὰ τοῦ ι μακροῦ* scribi

---

62 et Sophr. 21, deinde: *ὁ δὲ τοὺς Εἰλωτας τὴν γενικὴν φησὶ· τίμενος Ποτιδά ποτίω* (cod. *τιμενο — ποτίω*). — Herodian. Oxx. III, 241, 10. *Δωρεῖς Ποσειδάν εἶπον ὀξυτόνως*, deinde l. 17. *Δωρεῖς Ποσειδάν βαρυντόνως ἢ καὶ Ποτίδας· Αἰολεῖς Ποτιδάν ὀξυτόνως*, quae corruptiora esse apparet.

dicitur. Itaque antiquam et genuinam Doridem Ποτιδάν pronuntiasse, ut *Είκατι* pro Ionico, Attico et Lesbiaco *εἴκοσι*, cf. §. 22, 3, certum habemus nec dubitamus Pindaro optimorum librorum lectionem Ποτιδᾶνος restituere. Neque omnino secunda forma Ποτειδάν satis luculenta auctoritate confirmatur. Facile enim existimaveris, Herodianum π. μ. λ., qui $\bar{\sigma}$ in $\bar{\tau}$ mutari docens nihil de diphthongo mutata tradit, minus accurate locutum et codicis lectiones Ποσειδάν atque in fragmento Epicharmeo Ποσειδᾶνος e Ποτιδάν et Ποτιδᾶνος, non e Ποτειδάν et Ποτειδᾶνος corrupta esse. Jam restat mira accusativi forma Ποτειδᾶ Acharn. 764, quam e Ποσειδᾶνα natam putant ut Ποσειδῶ e Ποσειδῶνα. At ut haec apocope vel potius contractio, qua accusativus in ω exiens gignitur, multis analogiis utitur, ita illa singularis est atque solitaria. Itaque eo inclinamus, ut Aldinae lectionem ποτειδαν proxime ad verum accedere et ν propter Attici Ποσειδῶ analogiam in plerisque libris abjectum esse, denique ut quartam formam, cujus accusativus in ν exit, Ποτιδᾶν restituendam esse putemus. Πότειδαν in Rhodio dicto parum auctoritatis habet. Ne Ποσειδάν quidem sine dubitatione genuinae Doridi assignari potest. Nam Pindarus eam formam e Lesbiaca dialecto asciscere poterat, et Posidonia, quam Solinus c. 2 a Doriensibus conditam dicit, secundum Scymnum Chium v. 245 et Strabonem V p. 384 potius Sybaritarum Achaeorum colonia erat, de quorum dialecto parum constat. Neque Herodiani testimonia dubitationem non admittunt; nam in libro *περὶ μου. λεξ.*, ubi Ποσειδάν Doridi et Aeolidi tribui videtur, Doricum Ποτιδάν excidisse videtur aut ab ipso omissum; in Ann. Oxx. ultima ita transponendo sananda sunt, ut Ποτιδάν ὀξύτωνως Doricum dicatur, Ποσειδαν βαρυτώνως Aeolicum, quare etiam antecedens Ποσειδάν in suspicionem cadit. Restat ut de accentu dicamus. Ποτιδάν (nec minus Ποτειδάν et Ποσειδάν, si ea vere Dorica sunt) secundum grammaticorum praecepta et reliquorum nominum in αν, quod ex αων contractum est, analogiam (vid. §.

3, 1) acutum in fine habet nec *Ποσειδᾶν*, quod apud Pindarum scribitur, probari posse videtur; num vocativus *Πότειδαν* in Rhodii dicto recte accentum retrahat, sicut fit in Attico *Πόσειδον*, nescitur. *Ποτιδᾶς* ab Herodiano cum *Κερκιδᾶς* comparatur, unde constat de ultima syllaba circumflexa 7). — Ceterum patet, male a Gregorio p. 209 Doricum vocari vocativum *Ποσειδαον*, qui legitur Pind. Ol. I, 75 ab Homericā forma *Ποσειδάων* Pindaro familiari, nec melius ab eodem p. 309 accusativum *Ποσειδῶ*. οὔς. Dorienses ὡς dixisse referuntur 8), quod legitur Theocr. XI, 32. Ea tamen mutatio ad severiorem Doridem pertinere videtur; nam οὔατα est apud Epicharum fr. 9, contra ὠαθ' ἑταίρων Alcmani fr. 24 (61) probabili Bergkii emendatione pro ὠατα θ' ἑταίρων restitutum est et eadem forma apparet in *ἐξωβάδια*, *ἐνώτια*· *Λάκωνες* Hesych., in *ὠατωθήσω*, quod Doricum dicitur pro ἀκούσομαι 9), in *ἀμφῶες* Theocr. I, 28. Dialecto non nominata ab Herodiano 10) ὡας (quod e casibus obliquis fictum

7) Arcad. p. 21, 16. Τὰ εἰς δας βαρύνεται, εἰ μὴ διὰ τοῦ δος κλίνοντο ἢ συναληθευμένα εἴη ἢ ὑποκοριστικά, Ἰδας, Βρασιδας. τὸ μέντοι Θευδᾶς περισπᾶται, Μητρᾶς, Ζηγᾶς, Πυθᾶς· τὸ δὲ Κερκιδᾶς ἀπὸ συναλοιφῆς. — Choerob. Οἰκ. II, 270, 29. τὰ εἰς αῖ εἴτε δξύντονα εἴτε περισπώμενα ἀρσενικά, οὐ θέλουσι τῇ εἰ διφθόγγῳ παραλήγεσθαι· οἷον Ζηγᾶς, Μητρᾶς, Γλιῶς, Κερκιδᾶς, Ἰοτᾶς καὶ Φιλιτᾶς. — Ann. Bekk. 1159. τὰ εἰς αῖ κύρια ἰσοσυλλάβως κλινόμενα καὶ ἐπὶ τέλους ἔχοντα τὸν τόνον περισπᾶται, ὁ Γρᾶς τοῦ Γρᾶ, ὁ Λᾶς τοῦ Λᾶ — Μηγᾶς Μηγᾶ, Ζηγᾶς Ζηγᾶ, Κερκιδᾶς Κερκιδᾶ. Meinekii dissertationem de Cercida in Actis Acad. Boruss. 1831 p. 93 inspicere nobis non licuit.

8) Et. Or. 94, 10, Et. M. 554, 21 — 639, 2, Et. G. 94, 10. Dialecto non nominata commemoratur ab Arcadio p. 127, 3.

9) Phot ὠατωθήσω, ἀκούσομαι· Ἀωριεῖς (Pors. ὠατωθήσομαι). Suid. ὠατοθήσομαι, ἀκούσομαι· Ἀωριεῖς. Suid. ὠατοθήσω (olim ὠατοθήσομαι), ἀκούσομαι· Ἀωριεῖς. — Hesych. ὠατωθήσω, ἀκούσομαι. Genuinum esse ὠατοθήσω infra apparebit §. 35, 3.

10) Herodian. π. μ. λ. 14, 30 e correctione Meinekii ad Theocr. I, 28: οὔας καὶ ἡ γενικὴ οὔατος· καὶ δας ἐνθεν ὄατος· καὶ ὡας, ἐνθεν ὠατος· καὶ (ὡς, ἐνθεν) ὠτός· καὶ δός (leg. δος) οὐκ εἰρημένον μὲν συν-

videtur) et ὄατος, ab Hesychio ὄασιν et ὄατα afferuntur. Itaque in mitiore Doride οὖς, οὔατος fuisse videtur, in severiore ὦς, ὠατος. Suspecta est Hesychii glossa ἄτα, ἄτα· Ταραντινοί, nec facile probari potest, quod huc trahitur ejusdem glossa αὖς, αὐτός· Κρηῖτες καὶ Λάκωνες. Nam et desideraretur explicatio οὖς, ὠτός, et contra Hesychii morem genitivus additus esset nominativo. Cognatae quidem linguae in hac voce diphthongo au utuntur: Lat. auris, Goth. auso, Litth. ausis.

De pronomibus.

§. 32.

De pronomibus personalibus et possessivis.

1) Eundem ordinem sequendum ducimus, quem Apollonius in libro de pronomine optimae frugis pleno instituit.

Nominativus singularis primae personae secundum grammaticos ¹⁾ Dorice ἐγών sonat, quod legitur Sophr. 39. 65. 74, Epich. 64. 114. 124, Lysistr. 983, Acharn. 714. 726 (Rav. ἐγώ), et saepe quidem ante sequentes consonas. Vulgaris tamen forma ἐγώ legitur in titulo Coreyraeo antiquae scripturae nr. 20, Cret. 2555, Sophr. 6, Epich. 94, 17 et 98, Acharn. 776, Lysistr. 117. 1174. 1243, neque facile a genuina Doride abjudicari potest. Adeo ante vocales ἐγώ est in titulis: nr. 20 ἐγὼ ἔστακα, nr. 2555 ἐγὼ εὐνοησῶ. Ceterum Sanscritum aham docet ἐγών antiquius esse quam ἐγώ. — Auctae

ισχηματισμένον δὲ παρὰ Θεοκρίτῳ ἀμφῶτες. Minus recte Meinekius pro ὄος, unde et hic et in Etym. M. 639, 5 Theocriteum ἀμφῶτες deducitur, ὄος scripsit; poterat enim utrumque fingi.

1) Apollon. de pron. 63. B, qui addit Sophr. 39, Et. M. 314, 37 — 315, 17, Et G. 159, 50, Ann. Oxx. I, 150, 11 — 162, 5, Gr. C. 248.

formae apud Dorienses sunt *ἐγώνγα*²⁾, quae legitur Alcman. 34 (65), Lysistr. 986. 990, Acharn. 702. 731, et *ἐγώνη*³⁾, quae ex accuratioribus grammaticorum testimoniis Laconum potissimum erat et Tarentinorum, nunc nusquam legitur.

Secundae personae nominativus apud Dorienses est *τύ*⁴⁾, qui legitur Lysistr. 1192, Epich. 18. 20. 94. 95. 154 etc. Augetur in *τύγα*⁵⁾, quo utitur Laco apud Plutarch. Pyrrh. c. 26, *τύγ'* Epich. 125. 130, *τύγα* Theocr. V, 89. 71 et Timocr. 1, ubi libri *τύγε*; deinde in *τύνη*⁶⁾, quo Chilo utitur *Λακωνίσας* apud Plutarch. Conv. Sept. Sap. p. 150, A, quodque recentiorum Lacorum more apud Hesychium legitur *τούνη*, *σύ· Λάκωνες*.

2) Genitivus singularis formarum varietate insignis est, quae inde originem habet, quod modo *ς* in fine additur, modo omittitur, deinde quod vocales *εο* aut non contrahuntur aut variis rationibus coalescunt.

a) Ad primam personam hae formae apud Dorienses pertinent:

ἐμέος Doricum apud Epicharmum teste Apollonio p. 95. A.

2) Apollon. 64. B, Eustath. 695, 26 et Et. M. 315, 17, ubi accurate de accentu et de *ν* non mutato exponitur.

3) Hesych. *ἐγώνη*, *ἐγώ· Λάκωνες*. Apollon. de conj. 524, 4. *ἀπὸ τοῦ ἐγὼν τὸ ἐγώνη παρὰ Ταραντινοῖς*. Doricum dicunt Apollon. de pron. 64. B, Et. M. 314, 44, Ann. Oxx. I, 150, 11 — 162, 5, Eustath. 641, 55, Tzetz. ad Hesiod. Opp. 10 etc.

4) Apollon. 68. B, qui versum affert, quem Alcmani vindicavimus in Mus. Rhen. VI p. 234, Et. M. 314, 49, Ann. Oxx. I, 412, 9, Priscian. I p. 30, J. Gr. 243, b, Gr. C. 231 etc.

5) Apollon. 68. B, Greg. C. 268. Male in Et. M. 732, 30 scribitur *σύγα*, vid. L. I §. 23 not. 2.

6) Doricum dicitur in Scholl. A. II. ζ, 262 (*ἀκρωὶς Λάκων*) et τ, 10, Eustath. 573, 20, Tzetz. ad Hesiod. Opp. 10, Et. M. 314, 20, Drac. 106, 21, ab Hesychio et Suida, cf. Apollon. de pron. 69. B, ubi dialectus tacetur. — Meerm. 659 *σύ, τοῖν* leg. *τύνη* cum Koenio.

ἐμοῦς ⁷⁾ Syracusanorum secundum Apollon. 94. C.

μου encliticum Ther. 2448. II, 32 et saepius.

ἐμεῦς Doricum apud Epicharmum secundum Apollon. 95. A.

ἐμεῦ ⁸⁾ e Sophrone fr. 64 ut Doricum affertur ab Apollonio p. 82. C. Idem legitur Theocr. XIV, 27 etc.

μεν encliticum Ther. 2448. III, 9, in quo titulo praeterea μου traditur, et saepe apud Theocritum.

ἐμίο e Rhinthone ab Apollonio afferri videtur ⁹⁾.

ἐμίω ⁹⁾ indidem ibidem.

ἐμίως ⁹⁾ item.

ἐμῶς item.

μεθ' ἐν encliticum apud Syracusanos, quod e Sophrone fr. 46 Apollonius affert p. 83. C et p. 98. A.

b) Secundae personae haec sunt:

τέος encliticum e Sophrone fr. 75 ab Apollonio p. 95. C affertur. Convenit apud Hesychium τέορ, σοῦ· Κρητες, vid. §. 9.

τέο Doricum ex Alemane fr. 67 W. apud Apollonium p. 96. B.

τεοῦς e Sophrone fr. 27 ab Apollonio p. 95. C commemoratur et Theocrito XI, 25 e codicibus K. e. et

7) Priscian. I p. 561 Kr.: „apud illos enim (Graecos) ἐμοῦ et ἐμοῦς Dorice, σοῦ et σοῦς (potius τεοῦς), οῦ et οῦς dici solet.“

8) Praeterea Doricum dicitur Apoll. de adv 597, 32, Et. M. 189, 36, Ann. Ox. I, 156, 32 etc.

9) Apollon. de pron. 95. B. ἡ μέντοι ἐμεῖο καὶ ἐτι ἐμείω καὶ ἐτι σὺν τῷ ὀ ἐμείως καὶ ἐμῶς δυσλλάβως παρὰ Πίνθωνι. Ex his ἐμεῖο, notissima ex Homero forma, non poterat ab Apollonio inter Doricas enumerari, neque diphthongus in ἐμεῖο, ἐμείω, ἐμείως ulla Doricae dialecti analogia sustinetur. Deinde apud eundem Apollonium p. 96. C haec leguntur: καὶ ἐτι ἡ τίος (quae verba fortasse post ἐμείως transponenda sunt). ἡ μέντοι τίω καὶ τίως συζυγοῦσαι τῇ ἐμέω καὶ ἐμείως πάλιν παρὰ τῷ αὐτῷ Πίνθωνι εἴρηται, unde patet utroque loco ἐμίω et ἐμείως restituenda esse. Neque jam dubitabis, quin ἐμεῖο ex ἐμίο corruptum sit, cf. infra.

XVIII, 41 e Juntina et Sanctamandi Vatic. 4 restitutum est. Male apud Priscianum ⁷⁾ σοῦς scriptum est.

τεοῦ Apollon. 96. B. e Sophr. 74 et Epich. 157. Idem Epicharmo fr. 68 e τε οὔ restituimus. Usurpavit etiam Callimachus in Cer. 99.

τεῦς Apollon. 96. A ex Epicharm. 64 et Theocr. V, 39, ubi idem in Juntina legitur. Praeterea τεῦς receptum est Theocr. II, 126 e K. et Junt., X, 36 e Junt., XI, 52. 55 e K. Junt.

τεῦ Doricum dicitur ab Apollonio p. 96. B et legitur Theocr. VII, 25, ubi nunc pro enclitica habetur, in dicto Laconico Stob. Flor. CVIII, 83 et Plutarch. Instit. Lac. p. 241. A κατὰ φάμα τεῦ κακκέχεται, in alio apud Plutarch. Pyrrh. c. 26 ἔσσειται καὶ τεῦ κάρθρον ἄλλος.

τιος inter Dorica est apud Apollonium p. 96 et Tarentinorum esse videtur, vid. infr.

τιως Apollonius p. 96. C e Rhinthone.

τιω item.

c) Tertiae personae hae genitivi formae Doricae tribui videntur:

έοῦς ab Apollonio ¹⁰⁾, qui eam Dorico τεοῦς respondere dicit, neque tamen ipsam Doricam esse diserte affirmat, sed exemplum e Corinna apponit.

έοῦ, ab eodem cum τεοῦ (Dorico) compositum, ut itidem dubitare liceat, an Apollonius non in Doricis fontibus legerit.

οῦς a Prisciano ⁷⁾.

Εἶο apud Hesychium (vid. §. 5, 8) Tarentinum videtur.

Itaque praeter Syracusanum μεθέν et formas solutas ἐμέος, τέος, τέο quinque vocalium εο jungendarum genera spectantur: a) in ου: ἐμοῦς, μου, τεοῦς, τεοῦ, ἐοῦς, ἐοῦ, οῦς; b) in ευ: ἐμεῦς, ἐμεῦ, τεῦς, τεῦ; c) in

10) Apollon. p. 98. B. έοῦς· αὐτὴ ἀκόλουθος Δωρικῆ τῆ τεοῦς, ἢ συνεχῶς καὶ Κόρινθα ἐχρήσατο (additur Corinn. fr. 4, in quo έοῦς). — έοῦ· τῆ τεοῦ ἀκόλουθος.

ω: ἐμῶ et τῶς (quibus simillimum est Hesychianum *Ἔω*);
 d) in *ω*: ἐμῶς, ἐμῶ, τῶς, τῶ; e) in *ω*: ἐμῶς. Tri-
 ultima genera ex uno Rhinthone, cui etiam τῶς vindicare
 non dubito, cognita sunt; sed quae supra disputavimus
 §. 26, produnt ea non aliis solum Italiotis, sed etiam
 Laconibus et Cretensibus communia fuisse. Reliquae
 formae e Sicularum potissimum dialecto traditae sunt,
 quanquam contractio in *εῦ* praeterea illis non placebat.
 De *ε*, quod in *τεοῦς*, *τεοῦ*, *εοῦς*, *εοῦ* insertum esse vi-
 detur, infra dicemus.

3) Dativi singularis hae formae Doricae sunt:

a) in prima persona:

ἐμῶν¹¹⁾, quod nunc legitur Epich. 94, 9, Acharn.
 699 et saepe apud Theocritum.

ἐμῶν γα¹²⁾, nunc Sophr. 53 et, si recte suspicamur,
 in decreto Amphictyónico nr. 1688, 7.

ἐμῶν η Tarentinum e Rhinthone ab Apollonio p.
 104. B. affertur, Doricum dicitur Et. M. 314, 42. Chi-
 lioni Laconi Diog. L. I, 73 ἐπιστέλλεις ἐμῶν στρατείαν
 restituendum esse videtur, quum in libris sit ἐμῶν ἀστρα-
 τείαν et vulgo e conjectura ἐμῶν ἐκστρατείαν scribatur.

μοι encliticum est in Ther. 2448, Acharn. 704. 738,
 Epich. 3. 19 etc.

b) in secunda persona:

τίν¹³⁾ Alcman. 15 (29), saepe apud Pindarum et
 Theocritum. Male in loco Alcmanico καί τιν editur,
 quasi enclitica esset; recte enim Theocr. XXI, 28 ποιεῖ τιν,
 quod olim ex emendatione legebatur, nunc explosum est.

τίν η Tarentinorum esse dicitur ab Apollonio p. 104.
 C et restituendum videtur in Archytae Tarentini epistola

11) Apoll. 104. B, Eustath. 839, 34, Scholl. Arist. Av. 931,
 Ann. Oxx. I, 285, 5.

12) Apollon. 104. B. Tarentinis assignatur in Ann. Oxx. I,
 285, 5, ubi cum ἐμῶν confusum videtur.

13) Apoll. 105. B, Id. de synt. 159, 20, Ann. Oxx. I, 409, 32,
 Scholl. Pind. Ol. XII, 4.

apud Diog. Laert. VII, 70 e librorum lectione *καί τινα ἀπεστάλκαμες*, ubi critici correxerunt *τιν*. Eadem medela etiam certius adhibenda est dicto Laconico, in quo apud Plutarch. Lycurg. c. 20 editum est *ὁ τὴν ἀνομοιότητα*, in Apophth. Reg. p. 190 *ὁ τὴν ἀνομοιότητα*, leg. *τιν*. Ceterum Doricum dicitur Et. M. 314, 37.

τεῖν saepius Doricum dicitur ¹⁴⁾, sed nunquam legitur in purioribus Doridis fontibus, ne apud Pindarum quidem vel Theocritum, quare grammatici Homericum *τεῖν* Doricae terminationis causae Doricum existimasse videntur.

τοῖ ὀρθοτονούμενον ut Doricum ex Alcmane 67 (68) ab Apollonio affertur ¹⁵⁾. Neque tamen dubitare licet, quin etiam in Doride saepe enclisin passum sit, ut semper apud Homerum, Pindarum, Lesbios. In eam rationem nunc editum est apud Epicharmum fr. 65. 94, 9. 95, saepissime apud Theocritum.

c) in persona tertia:

ἴν num ab Apollonio Doricum habitum sit, non satis apparet ¹⁶⁾. Nunc e conjectura restitutum est Pind. Pyth. IV, 36, ubi Boeckhius minus recte lenem appinxit, Adde *ἴν* §. 5, 8.

οἷ in Doride sicut in vulgari lingua esse dicitur ab Apollonio p. 106. A exemplum Sophroneum fr. 77 afferente.

Dubitatio aliqua est de ultimarum syllabarum in *ἐμίν* et *τιν* quantitate. Illud apud Theocritum (nam Pindarus eo non utitur, neque in reliquis quantitas apparet) vulgo producitur, ut II, 144. 156. III, 49. XI, 65 etc., quare Meinekius et VI, 36 *καλὰ δέ μοι ἅ μία κώρα pro δ' ἐμίν*

14) Apollon. 105. B, Scholl. II. λ, 201, Scholl. Pal. Od. δ, 619, Scholl. Arist. Av. 931, Hesych. s. v.

15) Apollon. 105. A. *ὀρθοτονεῖται δὲ καὶ παρὰ Ἀλκμᾶν σιγήθους Δωρμεῦσαι*, addito Alcman. 67 (68).

16) Apollon. 107. A. *τῇ τὴν σύζυγος ἢ ἴν* (cod. ην) τοῦ ἔ ἀρθέντος. Ἡσίοδος: *ἴν δ' αὐτῷ θανάτου ταμίης*.

et V, 18 αἶτε μοι ἴλαοι pro αἶτ' ἐμίν ex optimis libris restituit. Item τίν apud Theocritum producitur II, 20. III, 33. V, 52 etc., nunquam corripitur, ut fit apud Alcmanem fr. 15 (29), et a Pindaro Pyth. I, 29. VIII, 71. Nem. X, 30 (item ἴν P. IV, 36); ne usquam apud hunc longam syllabam efficeret, Isthm. V, 3 τίν γ' ἄωτον scriptum est particula contra librorum auctoritatem inserta, quod vereor ne non sit recte factum. Apparet enim, terminationem ω apud Dorienses non minus in singulari dativo ancipitis mensurae esse quam in plurali, neque e tribus locis, ubi τίν corripitur, certam regulam de peculiari Pindari usu constituere licet.

4) Accusativus singularis

a) primae personae

ἐμέ Apollon. 106. B e Sophr. 78 et με encliticum Ther. 2448, Cret. 2555 etc.

ἐμεί Apollonius 17) ex Epicharmo, vid. infr. ad τεί.

b) secundae personae

τέ Apollonius 18) ex Alcman. 35 (69) et Theocr. I, 5. Idem nunc recte e Ravennate legitur Acharn. 745 πάλιν τ' ἀποισῶ pro vulgari lectione πάλιν τύγ' ἀποισῶ, quam invenit etiam Gregorius p. 211; nam τύ encliticum particulam γε respuit. Minus recte Apollonius, mixta Alcmanis dialecto deceptus, etiam vulgare σέ Doridi tribuit 19). Notabilem formam Creticam τρεί, quae e τφε

17) Apollon. 106. B. ἡ ἐμέ πρὸς πασῶν διαλέκτων λέγεται. παρὰ Δωριεῦσι μετὰ τοῦ ἰ, ἐμεί, ἢ συνεχῶς Ἐπίχαρμος χρῆται. — ἡ ἀποκλειμένη οὐκ ἐπεκτείνεται.

18) Apollon. 106. C. Δωριεῖς διὰ τοῦ τ· εἰς τὲ καταρῆξι· Θεόκριτος· πρὸς δὲ τὲ τῶν φίλων· Ἀλκμάν.

19) Apollon. ibid. καὶ ἐπὶ μετὰ τοῦ τ· τεῖ γὰρ Ἀλεξάνδρου δαμασσεῖ (Bekk. suspicatur Ἀλέξανδρος δεδάμασται; rectius forsitan scripseris δάμασε sc. Aphrodite). καὶ ἔτι κοινῶς· σὲ γὰρ ἄζομαι. — Id. p. 107. C. οὐκ ἔστι παρὰ Δωριεῦσιν ἐν τρίτῳ ἢ διὰ τοῦ ἰ ἐπέκτασις ὁμοίως τῆ τεῖ καὶ ἐμεί. — Id. p. 120. C. ἡ ἐμεί καὶ τεῖ παρὰ τοῖς Δωριεῦσι προσλαβοῦσαι τὸ ἰ, οὐκ ἔτι κατὰ τὸ τρίτον προσελαβον.

nata est, supra attulimus §. 5, 7. De *τένη*, quod apud Archimedem legitur, vide infra.

τεί Apollonius¹⁹⁾ Doricum dicit versu addito, quem Alcmani vindicavimus in Mus. Rhen. VI p. 234. Apud Apollonium a Bekkero *έμεί* et *τεί* editum est, in Excerptis Vossianis *έμεί* et *τεί*. Diaeresis tamen nulla re postulatur; nam de iota Attice demonstrativis adjecto cogitari nequit. Potius versus ille, qui dactylicus esse videtur, diphthongum agnoscere jubet. Praeterea Boeoticus accusativus *τιν*, de quo vide L. I §. 45, 2 e Dorico *τεί* per Boeoticam diphthongi mutationem et *ν* addito, sicut ab iisdem Boeotīs in nominativo *τούν* addebatur, natus esse videtur²⁰⁾. Nec scio, an plenior forma *τείν* (conferantur *tvām* et *tvā* in lingua Sanscrita) in rustica lingua haeserit. Nam quum in Theocriti idyllio undecimo ter v. 39. 55. 68 accusativus *τιν* legatur, poëta, quanquam in eo carmine rariora et quasi immania vocabula, quae Polyphemo digna essent, sectatus, vix tamen quidquam e Boeotica dialecto arripere potuisse videtur; sed usurpavit fortasse obsoletam formam *τείν*, a librariis facile in notioris dativi similitudinem corruptam. Ipsum Doricum *τεί*, de quo paullo certius constat, Theocrito restituendum esse videtur XIV, 1, ubi nunc *ἀλλά τυ αὐτόν* legitur e conjectura Reiskii ipso sensu parum commendata. Quis enim salutanti respondeat at te ipsum sc. salvere jubeo? De-

20) Apollon. 105. C de accusativo *τιν* apud Corinnam: *τις μένοι ήξιωσαν τεινεν το ι, ίνα εν της τε (leg. τεί) παρά Λωρμεύσι διά του ε (leg. έι) γραφομένης ή έσχηματισμένη, μεταθήσει του ε (leg. έι) εις το ι, όπερ σύνηθες, προςειληφυιά τε το ν όμοίως τῷ έκεινοσίν, ούτοςίν. Ita haec corrigenda esse primum inde apparet, quod grammatici illi *τιν* producendum putarunt (cur enim producerent, si e *τέ* natum existimarent?); deinde quod vovulae scriptura accuratius indicatur, quod vix opus erat in *τέ*; tum quod mutatio vocalis usitata dicitur, quum *ε* ante consonas Boeotice non mutetur in *ι*. Itaque erant ante Apollonium, qui idem sentirent, quod nos illorum consensu nondum cognito olim proposuimus. Ceterum in his novum testimonium de monosyllabo *τεί* accessit.*

sideratur καὶ σέ, vel quod similem sententiam habeat, cf. Arist. Lysistr. 6 χαῖρ' ὦ Καλονίκη. Κ. καὶ σίγ' ὦ Λυσιστράτη et familiarem Latinis responsionem et tu salveto. Jam quum vulgo ἀλλά τοι αὐτῷ legatur, optimi libri praebent τοὶ αὐτά, alii τοιαῦτα, τὸ αὐτά, τὸ αὐτός, τὸ αὐτό, τὸ αὐτό, codices teste Wartono αὐτα. Itaque legendum esse videtur :

A. χαίρην πολλὰ τὸν ἄνδρα Θυώνιχον. Θ. ἀλλὰ τεί αὐτᾶ, Αἰσχίνα.

ut αὐτᾶ sit pro αὐτως (vid. §. 44, 7): ego vero te item sc. salvare jubeo. Ceterum non valde repugno, si quis malit ἀλλά τοι αὐτᾶ et ab accusativo in dativum, qui in salutatione etiam usitatior est, transiri non aegre ferat. Deinde in Cleobuli epistola Diog. Laert. I, 6, 93 libri praebent πάρ τοι βασουῦνται, ubi correxerunt πάρ τυ, quanquam encliticam cum praepositione jungere vix licet. Nec magis ferri potest πάρ τύ, quod Huebnerus in Ad-dendis proposuit, quum de τύ non enclitico nihil constet, sed etiam hic τεί latere videtur. Idem judicamus de ἐγὼ τοι ἀμυνοῦμαι in epistola Periandri Diog. Laert. I, 6, 100, ubi item τυ vel τύ scripserunt. Postremo in apophthegmate Charilli Plutarch. p. 189, ubi editur κατέκτανον τεῦ, aut τεί aut τυ restituendum est.

τυ semper encliticum est teste Apollonio p. 68. B et 106. C; legitur in versu καὶ τυ φίλιππον ἔθηκε apud Apollonium, quem Alcmani vindicavimus in Mus. Rhén. VI p. 234, Sophr. 24. 74, Epich. 20 (libri τοι), Acharn. 696 et saepe apud Theocritum.

c) tertiae personae

ἔ, quod teste Apollonio p. 107. A dialectis commune est. Hoc non producebatur in εἴ¹⁹).

ῥίν encliticum Dorice est pro epico μιν secundum Apollon. 108. A. Illud cum Sanscrito enam conferendum est, hoc cum inam a nominativo ajam (i. e. ἴν, ῖ). Legitur νιν Sophr. 63, Epich. 9, pro feminino Acharn. 741, ut omittamus fontes minus puros. Pluralis usus

certa exempla Dorica non extant; Apollonius Pindarum et Bacchylidem in eam rem advocat.

5) Nominibus et dativus singularis primae et secundae personae apud omnes Dorienses addita particula *γα* vim augment, *ἐγώνγα, τύγα, ἐμίνγα*. Nec minus reliquis casibus et numeris *γα* addi poterat ut vulgo *γε*, cf. Lysistr. 1162 *ἀμέγ γα*, sed cum illis solis in unam vocem coaluisse videtur. Eisdem enim nominativos et dativos Lacones et Tarentini propria quadam ratione augebant, *ἐγώνη, τύνη, ἐμίνη, τίνη*. Apud Archimedes in praefatione ad librum de Quadr. Parab. etiam accusativus *τένη* legitur. Sed quum hoc additamentum praeterea aequae a Syracusanorum dialecto atque ab accusativo abhorreat et ubique productam penultimam postulare videatur, quumque in illa praefatione alia sint, quae offendant, eam non ab ipso Archimede sed a recentiore homine Dorismum affectante profectam esse suspicamur. Si tamen etiam Syracusanis idque in accusativo eo augmento uti licuit, *τένη* dictum esse a *τελ* vel *τέιν* crediderim.

Jam inter antiquos grammaticos dubitatum est ²¹⁾, utrum *η* in his formis ad vim augendam additum sit an *νη*. Rectius egisse videntur, qui illam opinionem amplexi sunt. Quanquam enim nominativum *τύν* non esse Doricum, recte opponitur, tamen Boeoticum *τούν* et Sanscritum *tvām* docent, antiquissimam eam nominativi formam fuisse; neque *ν* geminati, quod ex altera ratione in

21) Et. M. 314, 37. *ἐγών, Δωρῶν διάλεκτός ἐστι. προσλαμβάνει τὸ ὄ, καὶ τὴν σὲ ἀντωνυμίαν λέγουσι μετὰ τοῦ ὄ τύν, ὅπερ προσθίσει τοῦ ἠ γίνεται τύνη* (item Ann. Oxx. I, 150, 11 et, ubi *σύν* et *σύνη*, Et. G. 159, 50). Sequitur de *τύνη* et *ἐγών* apud Homerum et Hesiodum, deinde: *παρὰ γὰρ τὴν ἐγὼν ἐγώνη καὶ παρὰ τὴν ἐμὴν ἐμίνη τὴν τίνη· οὕτω καὶ σύνη (leg. τίνη) κατ' ἐπέκτασιν τῆς ὠῆ συλλαβῆς. οὐ γὰρ μόνον τὸ ὄ (leg. ἠ) ἐπλεονάσεν, ἀλλ' ἡ ὠῆ συλλαβῆ· οὐ γὰρ λέγουσιν οἱ Δωρῆες τύν, ἵνα πλεονάσῃ μόνον τὰ ὄ (leg. ἠ), ἀλλὰ τὸ λέγουσι καὶ τύνα (leg. τύνη)· ὅλη ἄρα ἡ ὠῆ προσῆλθε συλλαβῆ. ἐπεκτείνεται δὲ τὸ ὄ, ἵνα μὴ ἡ ἐπέκτασις μείζων τῆς ὅλης λέξεως γίνηται.*

reliquis necessarium esset, ullum vestigium reperitur. Jam intelligis, a *τείν* fortasse *τείνη* deduci potuisse, non *τένη* a *τέ*.

6) Secundae personae variae formae cum Attica et Ionica dialecto comparatae non solum (ut de terminationum discrimine nunc taceamus) *σ'* in *τ* mutatum exhibent, sed etiam in *τεούς*, *τεού*, (*τείν*) et possessivo *τέός* ε pleonastice intersertum ²²). Scilicet stirps, unde omnes eae formae procreverunt, est *τFε* (Sanscr. *tva*), ut *έμε* in persona prima. Ea terminatione nulla addita extat in Cretico accusativo *τρέ*, qui digamma in *ρ* mutavit, deinde in nominativo et accusativo *τύ* et *τυ*, ubi *Fε* in *υ* abiit. Deinde digamma ejecto stirps *τε* nata est, quae apparet in *τέός*, *τέο* et quae inde contrahendo nata sunt, dativo *τίν*, ubi *ε* elisum est, accusativo *τέ* et *τεί*, cf. *έμέος*, *έμέο*, *έμίν*, *έμέ*, *έμεί*. Postremo e *τFε* euphoniae gratia *τεFε* factum erat, quod digamma ejecto in *τεε* abiit. Hinc descendunt *τεούς*, *τεού*, *τείν* cf. *έμοός*, *έμοού*, *έμίν* et possessivum *τέός* cf. *έμός*. Simile quid in pronomine tertiae personae factum. Nam antiqua stirps *σFε* modo in *Fε* et *έ* transiit modo in *έε* (pro *σεFε*), unde *έούς*, *έίν*, *έός* et alia descendunt; quanquam haec aut incertiore aut nulla auctoritate Doridi vindicantur.

7) De Dualis formis Doricis parum constat. Nominativi et accusativi *νῶϊ* et *σφῶϊ* ab Apollonio *κοινοί* dicuntur i. e. dialectis variis communes atque eadem ejus opinio de genitivis et dativis *νῶϊν* et *σφῶϊν* fuisse videtur ²³). De raro dualis apud Dorienses usu supra dictum est.

8) Nominativus pluralis:

22) Apollon. 105. B. *ιδίως γάρ η μεταθήσεις η εις τὸ τ τοῦ ε δεκτική εστι· σου — τοῦ — τεοῦ, σός — τέός.*

23) Apollon. 109. C. *εὐθείας μὲν καὶ αἰτιατικῆς κοινῶς νῶϊ, σφῶϊ — γενικῆς δὲ καὶ δοτικῆς νῶϊν καὶ σφῶϊν. — Ineptissime Scholl. II. θ, 352. νῶϊ: ἡμῶν κοινῇ διαλέκτῳ· Λωρῆις γάρ φασιν ἄμμις, Αἰολεῖς δ' ἄμμε, Ἀττικοὶ δὲ νῶ, Ἴωνες ἡμέας· ἔστι δὲ ἀντωνυμία δυνάμη ὀρθῆς καὶ αἰτιατικῆς πτώσεως, ἡμῶν καὶ ἡμῶν.*

pers. 1. *ἀμέες*²⁴⁾, quod legitur Heracl. I, 3, Cret. 2557, Epich. 23, Alc. 72 W., Lysistr. 168. 1162.

pers. 2. *ὑμέες* Apollon. 119. B (ubi cod. *υμμες*), qui affert Sophr. 41; praeterea legitur Acharn. 726. 727.

pers. 3. *σφεῖς* Doricum dicitur apud Apollonium²⁵⁾, levioere quodam testimonio²⁶⁾ *σφές*, quod analogia postulare videtur.

9) Genitivus pluralis:

pers. 1. *ἀμέων*²⁷⁾ Alc. 16 (73), Ign. nr. 2670, Cret. 3047, nisi praestat hic e Sherardi schedis *ἀμίων* recipere, formam contractionis genere severiori Doridi proprio natam, vid. §. 26, 1. Vulgari ratione contractum est *ἀμῶν*²⁷⁾ Ther. 2448, Cret. 3052, Tegeat. H. L., Epich. 147, Lysistr. 168.

pers. 2. *ὑμέων* et *ὑμῶν*²⁸⁾, quorum illud legitur Sophr. 1. 79, hoc Syracus. apud Torrem. XVIII, 3 et apud Rhinthonem Herodian. π. μ. λ. 19, 26.

24) Apollon. 118. C. *ἄμες* (potius *ἀμῖς*) *Δωριον.* Ἄλκμαν· ὡς ἀμῖς τὸ καλὸν μελίσκον· Οὐκ ἐπιληπτος δὲ ἢ τάσις, καθὸ τὰ πτωτικὰ ἀπέστραπται τὴν εἰς τὸ εἶς ὀξείαν· — πρῶτον αἱ πρωτότυποι ἀντωνυμῖαι οὐκ ἀκόλουθοι ἰδεδείχθησαν τοῖς ἄλλοις πτωτικοῖς. Ἐπειτα αἱ Δωρικῆς ἐπὶ τὸ τέλος φιλοῦσι τὴν ὀξείαν προσάγειν, παρ' οἷς πάλιν ἡ ἀφαίρεσις τοῦ ἰ ὀξείας γίνεται ἐμπονητικῆ, ἐπεὶ ποιεῖς — ποιεῖς etc. Male *ἄμες* Doricum dicitur Choerob. 217, 14 et Et. G. 243, 18.

25) Apollon. 120. C. ἡ *σφεῖς* οὔτε παρ' *Αἰολεῦσιν* οὔτε παρὰ *Δωριεῦσιν* ἀκολουθίαν ἔσχε πρὸς τὰ τούτων πρῶτα καὶ δεύτερα, οὐκ ἀπεικόντως· καὶ γὰρ ἡ ἐμεῖ καὶ τεῖ (leg. ἐμεῖ καὶ τεῖ) παρὰ τοῖς Δωριεῦσι προσλαβοῦσαι τὸ ἰ, οὐκίτε κατὰ τὸ τρίτον προσέλαβον

26) Phavor. Ecl. 412, 2. *σφεῖς*, *σφεῖς* καὶ *σφές* Δωρικῶς — ἡμεῖς, ἡμεῖς κοινῶς, Δωρικῶς δὲ καὶ Αἰολικῶς *ἄμμες*, οὐ κατ' ἀναλογίαν ἐστὶν ὀνομαστικῆ δυνεῖ *ἄμμεε* — *ἄμμένων* Αἰολικῶς — Δωρικῶς *ἄμμιν* καὶ Αἰολικῶς *ἄμιν* — Αἰολικῶς *ἄμε*. Vides insulsum recentissimae aetatis grammaticulum.

27) Apollon. 121. B. ἡ *ἀμῶν* παρὰ Δωριεῦσι καὶ ἀναρθηρὸν γενικὴν σημαίνει ἀκόλουθον τῇ ἀμός· τῇ μέντοι διαφέρει ἡ πρωτότυπος διαλλάσσει τῆς κτητικῆς, additur Alc. 16 (73), ubi *ἀμένων*.

28) Apollon. 122. A. *ὑμῶν*· αὕτη κοινὴ καὶ Δωριεῶν, σημαίνουσα τε πάλιν καὶ κτητικὴν τὴν ἀπὸ τῆς ὑμός εὐθείας, πάλιν δὲ ἐν διαφύσει διαφέρει ἡ πρωτότυπος cum Sophr. 79.

pers. 3. σφείων teste Apollonio²⁹), quod in σφείων mutaverim. Idem significat Syracusanos ψείων et ἔων dixisse, postremo e Sophrone fr. 80 ὦν affert³⁰), quod quum pro αὐτῶν esse dicat, haud dubie ex ἔων contrahendo natum est.

10) Dativus pluralis:

pers. 1. ἀμίν, ubi est orthotonumenon, et ἄμιν in enclisi, utrumque cum ultima correpta teste Apollonio³¹), qui illius exemplum apponit Alcm. 61 (75), hujus Alcm. 74 W. De ἀμίν cum acuto in ultima correpta ἐν ὀρθῇ τάσει praeterea alia testimonia adsunt³²), quae simul docuerunt, Theocrito VII, 2. 135 contra libros, qui in ἄμμιν consentiunt, ἀμίν reddendum esse; neque aliter scriptum est Lysistr. 1081, Acharn. 798, ubi ultimae correptio apparet. Eadem tamen producit Acharn. 787 et saepe apud Theocritum V, 106. VII, 145. VIII, 13 etc. Tum vero circumflexus exarari solet nec minus,

29) Apollon. 122. B. σφῶν καὶ σφείων ἀκολουθῶς τῇ ἡμέων — καὶ σφείων ὡς ἡμείων. Τῇ σφείων (fort. σφείων) καὶ Αἰολεῖς χροῦνται καὶ Λωρεῖς, Λωρεῖων δὲ Συρακούσιοι διὰ τοῦ ψ πάσας τὰς διὰ τοῦ ὄφ μονοσυλλαβούσας μὲν ἀναμφιλέτως, ἐπὶ δὲ τῶν ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν ἀμφίβολα τὰ τῶν γραφῶν· ἕνα γὰρ δίχα τοῦ ψ.

30) Apollon. 122. C. ἐπ' ἴσῳ τῶ αὐτῶν παρὰ Συρακουσίοις τίθεται τὸ ὦν cum Sophr. 80.

31) Apollon. 123. B. ἡ ἀμίν (?) Λωρικὴ ἐγκλωμένη συστέλλει τὸ ἰ, ἐν οἷς προπερισπᾶται· αἱ γὰρ ἄμιν τοῦτων μέλοι· ὀξύνομέν τε (Valck. ὀξינוμένη τε)· ἀμίν δ' ἵπαυλήσει μέλος· Ἀλκμάν. οἰκίος ὁ χρόνος πληθυντικῆ διὰ τοῦ ἰ ἐφερομένη.

32) Eustath. 1112, 36. Λωρεῖς δὲ ἀμίν συστέλλοντες τὸ ἰ καὶ ὀξύνοντες. Θεόκριτος· πολλοὶ δ' ἀμίν ὑπερθε κατὰ κρατὸς δονίοντο. — Apollon. de pron. 52. C. διὸ καὶ τοῖς ἀξιοῦσιν ὀρθοτονεῖν τό· σὶν καὶ τρίτος ἀμίν Ἀμίντας· παρὰ Θεοκρίτῳ (VII, 2) συγκαταθετίον. — Id. de synt. 127, 9. καὶ ἔνεκα τοῦτου τὸ παρὰ Θεοκρίτῳ· σὶν καὶ τρίτος ἀμίν Ἀμίντας· δειόντως ἤξισάν τινες ὀρθοτονεῖν. — Ann. Oxx. I, 5, 9 — 188, 22, Et. M. 84, 21, Et. G. 59, 26. οἱ δὲ Λωρεῖς συστέλλουσι τὸ ἰ καὶ ὀξύνουσι (male in Oxx. I, 5 et Et. M. additur ἡμίν pro ἀμίν). — Et. M. 432, 29 ἡμίν, ἀντωνυμία· ἔστι δὲ διαλέκτου ἴδιον Λωρικῆς, συστέλλει γὰρ αὐτὴν καὶ ὀξύνει. — Male Choerob. Oxx. II, 216, 14. ἀμίν (leg. ἀμίν) λέγουσιν οἱ Λωρεῖς.

si quando de syllabae quantitate parum constat, ut Cret. 2555, Sophr. 50. 51, et apud Theocritum. Dindorfius Lysistr. 1163. 1298 *ἀμίν* edidit, ultimae mensura ancipite. Quid in hac re judicandum sit, in proximis patefaciemus.

pers. 2. *ὑμίν ἐν ὀρθῇ τάσει* et *ὑμιν* in enclisi, utrumque cum ultima brevi secundum Apollonium ³³), qui illius exemplum Sophr. 82 apponit, hujus Sophr. 81. Nam eam grammatici mentem esse formam *ὀρθοτονουμένην* e Sophrone afferentis, nec recte *ὑμίν* editum esse, praeter pronominis *ἀμίν* analogiam id ipsum patefacit, quod Dorici scriptoris exemplum apponere dignatus est, id quod vix facturus erat in vulgari forma *ὑμίν*. In Cretico titulo nr. 2557, 25 *υμεν* traditur, quod Boeckhius vix recte in *ὑμεῖν* mutavit, quum haec recentissima scripturae corruptela ab ejus tituli aetate aliena sit; potius *ὑμίν* corrigendum videtur. — Jam restat ut de ultimae syllabae in orthotonumenis *ἀμίν* et *ὑμίν* quantitate et accentu certiora constituamus. Hoc apparet, fieri potuisse, ut et corripere et acueretur; minus constat de ultimae productione, quum et Aristophanes et Theocritus eam rationem facile e vulgari lingua asciscere potuerint. Sed genuinae quoque Doridi eam licuisse, e genitivorum singularium *ἐμίν* et *τίν* analogia colligimus, quorum productionem Theocritus e vulgari lingua transferre non poterat. Ut ut est, vulgo syllabam correptam esse et Apollonii reliquorumque altum de productione silentium evincit et quod correptionis in *ἀμίν* et *ὑμίν* ab Apollonio ea exempla proponuntur, in quibus quantitas non versu appareat, Alcmanicum fr. 61 (75) *ἀμίν δ' ὑπανλήσει* et Sophroneum fr. 82 scriptoris pedestri oratione usi. Itaque *ἀμίν* et *ὑμίν* in Doricis edendum est, ubicunque de ultima producta non constat. At ne productam quidem circumflecti

33) Apollon. 124. B. *πάλιν παρ' Ἰωσι προπερισπᾶται ἐγκλινομένη, καθὸ συστέλλει τὸ ἰ· καὶ ἐτι παρὰ Δωριεῦσιν· ὅσαις ὑμιν αἰτίσασ' Σώφρων. καὶ ἐν ὀρθῇ τάσει· οὐ μάν τοι δίφρον ἐπημμένον ὑμίν (leg. ὑμίν).*

vel necesse est vel probabile. Nam grammatici circumflexum omnino ignorant; acutus ut praeferatur, suadet eadem dativorum singularium *ἐμίν* et *τίν* analogia, quorum ultimam productam circumflectere nemodum instituit. Persuasum enim habeto, non casu quodam dativis et accusativis singularis et pluralis numeri in Doride easdem terminationes esse: *ἐμίν*, *τίν*, *ἴν* et *ἀμίν*, *ὕμιν*, *σφίν*; *ἐμέ*, *τέ*, *ἔ* et *ἀμέ*, *ὕμέ*, *σφέ*.

pers. 3. *σφίν* vulgaris Doridis fuisse videtur ³⁴⁾ et legitur Amphict. 1688, 25; Syracusanorum *ψίν* erat, quod traditur Sophr. 83, Laconum *φίν*³⁵⁾, cf. §. 15, 3. Hac forma etiam Callimachus usus est H. Dian. 125. 213 et fr. 183. B.

11) Accusativus pluralis:

pers. 1. *ἀμέ* Apollon. 127. A, 128. A, 131. A, quod legitur Cret. 2557. 2563. 3050, Ign. 2670, Syracus., Sophr. 66, Epich. 97 ex emendatione nostra, Lysistr. 95. 1250. 1254, Acharn. 725 etc. In Lysistr. 1244 Aristophanem Atticum *ἡμᾶς* tolerasse non credo, sed suspicor hanc genuini *αὐτῶς* interpretationem esse: *ἐς τῶς Ἀσαναίως τε κῆς αὐτῶς ἄμα*.

pers. 2. *ὕμέ* Apollon. ibid. et legitur Ign. 2670, Sophr. 25, Lysistr. 87, Acharn. 703. 705.

pers. 3. *σφέ* haud dubie a Doride non alienum erat; *ψέ* est Syracusanorum ³⁶⁾ et legitur Sophr. 84, Theocr. IV, 3.

34) Apollon. 126. C. *καὶ τὸ σφίν ἀπὸ ἐνικοῦ τοῦ ἴν Δωρικῶς.*

35) Apollon. 126. B. *Συρακοῖσιν ψίν· ἄμα νι ψιν γενομένα· Σώφρων. ἡ διὰ τοῦ ψ γραφὴ ἐπὶ πλήθους τασσομένη οἰκειότερα τῆς διὰ τοῦ σφ. — Et. M. 702, 42. Συρακοῖσιν δὲ ψίν λέγουσι, Δάκωνες δὲ φίν (ut e MS. Leid. apud Koen. ad Gr. C. 254 pro σφίν legendum), cf. Hesych. ψίν, αὐτοῖς, αὐτόν (leg. αὐταῖς) et ψίν, αὐτοῖς ἢ αὐταῖς.*

36) Apollon. 128. A. *σφέ εἴρηται ὡς μόνως ἐγκλιτικὴ ἐστίν· συζυγεῖ μέντοι Δωρικῇ τῇ ἀμέ καὶ ὕμέ. Id. 131. A. παρὰ γὰρ Δώριον τὴν ἀμέ καὶ ὕμέ καὶ ἔτι σφέ τὸ ἀμέτερος καὶ ὕμέτερος καὶ σφέτερος. — Id. 128. A. ψε Συρακοῖσιν cum Sophr. 84; idem Doricum dicitur a*

12) Possessiva Dorica haec vel commemorantur vel leguntur :

a) Singularis numeri :

ἑμός, ut vulgo.

τέός³⁷⁾, quod legitur Lysistr. 1249, saepe apud Theocritum et in reliquis fontibus minus puris.

ός ab Apollonio Doricum dici videtur³⁸⁾ et cum digamma apud Alcmanem erat in τὰ *Fὰ κάδεα* (vid. L. I §. 5 not. 4), quod neque Apollonius jure ex Aeolica dialecto repetit, neque alii recte *Feά* scripserunt. Supra enim vidimus, ex antiquo σ*Fός* modo sigma abjecto *Fός* factum esse, modo ε euphoniae causa interjecto (ut e *τFός* sit *τεFός*, *τέός*) primum *σεFός*, deinde *έFός*, *έός*, quare hoc neque digamma in fronte instructum erat, neque apud Homerum certa ejus indicia tenet. — Alcman etiam σ*φός* et σ*φεός*³⁹⁾ de singulari numero usurpabat fr. 80. 81 W.

b) Pluralis numeri

ἀμέτερος et ἀμός³⁹⁾. Hoc legitur Cret. 2557.

Scholl. Theocr. IV, 3 et Greg. C. 253. Hesych. *ψέ, αὐτούς, αὐτάς, αὐτόν, αὐτά, αὐτήν, αὐτό.*

37) Apollon. 134. C, cf. 95. C et 136. B, Id. de synt. 159, 15, Et. M. 752, 11; Ann. Oxx. I, 412, 9. Male *τός* Doricum dicitur in Et. M. 625, 28.

38) Apollon. 143. B. *πάλιν δὴ ὁ Ἄλκμαν τὸ σφείας* (leg. *σφεῖας*, quum fragmentum p. 142. B. commemoratum *σφεῖας* *ἔειξε* *χώρας* spectari videatur) *ἀντι ἐνικοῦ ἔταξε καὶ τὸ σφοῖς ἀδελφοῦδεοῖς κάραν* (correxerunt *κᾶρα*) καὶ φόνον.

39) Apollon. 142. A. *διχῶς λέγουσι Λωρικῖς· ἀμέτερος γὰρ καὶ ἀμός, ὑμέτερος καὶ ὑμός, σφέτερος καὶ σφός.* Deinde *ἀμός* et *ὑμός* apud Homerum Dorica dicit et contra eos disputat, qui *ἀμός* scribentes id ab *ἑμός* deducant. — Et. M. 84, 49: *ἀμός· ὡς περ ἀπὸ τοῦ σφέτερος γίνεται Λωρικῆ διαλέκτῃ σφός, καὶ ἀπὸ τοῦ ὑμέτερος ὑμός, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ ἀμέτερος ἀμός Λωρικῶς ἢ θέμα ἐστὶ τῆς Λωρικῆς διαλέκτου.* — Scholl. A. II. ζ, 414. *Δημητρίως φησὶν ἀντὶ τοῦ ἑμόν· διὸ καὶ ἄντικρυς ψιλοῖ. πιθανώτερον δὲ ἐστὶ Λωρικώτερον εἶναι ἀντὶ τοῦ ἡμέτερον ἀμόν* (leg. *ἀμόν*). οὕτως Ἀπολλώνιος. Scholl. B. V. L. *ibid.* τὸ δὲ ἀμόν ἐν μὲν τῇ Ἰλιακῇ προσφθίγα φησὶν ὁ Ἡρωδιανὸς Λω-

3050. 3053, Agrig., Lacon. 1336, ubi Boeckhius minus recte ἀμόν edidit, Alcman. 67 (68), Lysistr. 1181 etc.

ὑμέτερος et ὑμός teste Apollonio³⁹). Neutrum nunc in purioribus fontibus legitur. Alcman eodem sensu σφέτερος et σφέος usurpavit fr. 36. 37 (78. 79), si ea fragmenta recte antiquo poëtae Laconico tribuuntur⁴⁰).

σφέτερος et σφός³⁹), quae nunc in purioribus fontibus non extant plurali potestate tertiae personae instructa.

13) Pauca de pronominum personalium et possessivorum primae et secundae personae pluralis scriptura quaerenda restant. Primum de spiritu dubitatum est. At utrasque formas asperum postulare vel ex Apollonii silentio colligi potest, qui ne verbo quidem significat, Doros cum Lesbiis lenem probasse, et e Scholl. II. ζ, 414³⁹) apparet, Apollonium Homericο ἀμός, quod Dorice pro ἡμέτερος esse putabat, asperum dedisse, quum alii ex ἐμός ortum arbitrati lenem praeferrent, nec minus de Dorico ἀμῶν aspirato testatur Lexic. de spir. p. 214⁴¹). Deinde asper additus est in ἀμές Heracl. I, 3 et tenui in aspiratam mutata proditur in ποθ' ἀμέ Cret. 2557 bis, ποθ' ὑμέ Ign. 2670, ποχ' ἀμίν Sophr. 50, Lysistr. 95 ποθ' ἀμέ, 1076 ποθ' ὕμμε, ut e libris editum est. Itaque

ρῥώτερον εἶναι ἀπὸ τοῦ ἀμέτερον· ἐν δὲ ἐπιμερισμῷ φησὶν ὅτι ἀπὸ τοῦ ἐμόν ἐκτέταται τὸ εἰς ᾧ μακρόν. — Scholl. D. II. θ, 178. μένος ἀμόν· τὴν ἐμὴν δύναντιν Λωρικῶς, male. — Hesych. ἀμάς, ἡμετέρας· Λωρικῶς. — De σφός cf. Apoll. 125. C.

40) Apollon. 139. C. πλεῖστα γοῖν ἔστι παρ' ἑτεροῖς εἶρεῖν, σφέτερον πατέρα ἀντι τοῦ ὑμέτερον, ἀντι τοῦ τεὰ τοι κήδεα λέξον ἐὰν παρὰ Καλλιμάχῳ, καὶ πάλιν παρ' αὐτῷ ἀντι τοῦ σφωῖτέρον. Ἀλκμάν·
ἕμέ τε καὶ σφετέρως ἵππως·

σφέα δὲ προτι γοῖνᾶτα πίπτω.

Pro Alcmanicis expectas Callimachea. Itaque aut suspicari licet quaedam excidisse aut e Callimacheo carmine ad Dioscuros desumpta esse verba: Ἀλκμάν ἕμέ τε καὶ σφετέρως ἵππως (suppl. ἐκλέγσσης vel simile quid). Tum sequentia non minus Callimachi essent.

41) Corruptela latet ibid. p. 211. ἀμωγέπη. τοῦτο δὲ παρὰ ἑτέροις ψιλοῦται, οἱ ἀπὸ τοῦ ἀμός, ὃ σημαίνει τὸν ἡμέτερον, ἐτιμολογοῦσιν εἶναι.

haud dubium est, quin et in reliquis, quae Dorica sunt et in Lysistratae partibus Laconicis asper his pronomibus etiam contra libros restituendus sit, nec recte relicta esse *ἀμέ* 1099. 1250. 1254. 1265, *ἀμές* 1162 (male enim Reisigius iudicat Synt. Crit. p. 14), vel *ἀμός* a Boeckhio in Lacon. 1336 scribi. Ne tenuem quidem non mutatum certum lenis spiritum indicium praebere supra vidimus §. 4, 4, quae ratio observatur in *ποτ' ἀμέ* Ign. 2670, *ἐπ' ἀμέ* Cret. 2563, *ποτ' ἀμέ* Cret. 3050, quae Boeckhio minus recte leni ornavit, et fortasse in *ἐστ' ἀμῶν* Epich. 147.

Postremo haud raro in libris Lesbiaco more *μ* geminatum est, ut Sophr. 7 *ἄμμε*, Sophr. 6 *ῥμμε*, Lysistr. 1076 *ῥμμε*, Plut. Lyc. c. 20. 21 *ἄμμες* etc. (nam de fontibus mixtae dialecti nunc tacemus), eaque scriptura levi quodam testimonio confirmari videtur ⁴²⁾. Sed tituli et Apollonii accurata testimonia nullam dubitationem relinquunt, quin liquidae geminatio, quae cum psilosi Lesbiis propria est, a Doride alienissima sit.

§. 33.

De reliquis pronomibus.

1) Simplicissimum pronomen demonstrativum sive articulus praepositivus hac flexione utitur:

Singularis.

Nom. <i>ὁ</i>	<i>ᾶ</i>	<i>τό</i>
Gen. <i>τοῦ</i> mit., <i>τῶ</i> sev.	<i>τᾶς</i>	<i>τοῦ</i> mit., <i>τῶ</i> sev.
Dat. <i>τῷ</i>	<i>τᾷ</i>	<i>τῷ</i>
Acc. <i>τόν</i>	<i>τάν</i>	<i>τό.</i>

42) Et. M. 84, 17. *ἄμμε ἐκ τοῦ ἡμᾶς Δωρικῶς ἢ Αἰολικῶς.* — Et. G. 243, 36. *ἄμμιν λέγουσιν οἱ Δωρικεῖς κατὰ τροπήν τοῦ ᾶ εἰς ἦ (leg. ἦ εἰς ᾶ) ὡς ἄλιος ἦλιος καὶ κᾶπος κῆπος.* Hic vero apparet grammaticum voluisse *ἀμίν*.

Pluralis.

Nom. τοὶ (οἱ)	ταί (αἱ)	τά
Gen. τῶν	τᾶν	τῶν
Dat. τοῖς	ταῖς	τοῖς
Acc. τοὺς mit., τῶς sev.	τάς	τά
Cret. Cyr. Ther. etc. τός	τᾶς	
Cret. Arg. τόνς	τάνς.	

Reliqua, quibus a vulgari ratione disceditur, ad declinationem primam et secundam illustrata sunt. Restat ut de nominativo plurali dicatur, quem antiqui grammatici in Dorica dialecto τ̄ assumere tradunt ¹⁾. Ea ratio sola regnat in his titulis: Amph. 1688, ubi saepe τοὶ ἱερομνάμονες et I. 26 τοὶ ἱερομνάμονες τοὶ Ἀμφικτιόνων, Astyp. 2483. 2484 τοὶ πρυτάνεις τοὶ πρυτανεύοντες, Byzant. 2060 τοὶ στραταγοί. Eadem plerumque est in tabulis Heracleensibus: B. 2. I, 48 τοὶ ὀρισταί, B. 8. II, 6 τοὶ ὀρισταὶ τοὶ αἰρεθέντες, I, 9 τοὶ ἔμπροσθα ὄροι, I, 47 τοὶ πολיאνόμοι, I, 69. 130 τοὶ πολיאνόμοι τοὶ αἰεὶ ἐπὶ τῶν Φετίων ἔντες, I, 101 τοὶ καρπιζόμενοι etc. Vulgaris forma ter reperitur eaque cum participio juncta: I, 59 οἱ παραβόντες et οἱ πριάμενοι, I, 102 οἱ μισθωσάμενοι. Eadem usus ambiguitas observatur in Rhod. 2525, b: I. 86 τοὶ ἄρχοντες, 20 τοὶ ἄρχοντες οἱ τε ἐνεστακότες καὶ οἱ μετὰ ταῦτα αἰεὶ αἰρούμενοι, 29 τοὶ ἄρχοντες αἰεὶ τοὶ ἐν ἀρχῇ ἔόντες, 71 τοὶ ἄρχοντες οἱ μετὰ ταῦτα αἰεὶ αἰρούμενοι. Contra vulgares formae οἱ et αἱ in plerisque titulis post Alexandrum scriptis solae extant: Lacon. 1331, Messen. 46 L., Delph.

1) Apollon. de adv. 592, 8. τὸ οἱ τοὶ φασὶ Λωριεὺς καὶ τὸ αἱ ταί, ταῦται ταὶ θύραι μᾶτερ. λέγω δὲ ὅτε κατὰ προτακτικὴν θέσιν ἔστι τὸ ἄρθρον ἐπὶ ὅτε γε καθ' ὑπόταξιν ἔστι, τὸ εἶ οὐ πάντως προστίθεται, ἐπεὶ φυσικὴ ἔστιν ἡ ἀπόστασις τοῦ εἶ, οὐκ ἐν πάθει γενομένη. ὅθεν οὐδ' ἐπιμεμπτον ταὶ γυναικες αἱ τὰν θεόν φαντι ἐξελάων ἐτέτακτο γὰρ οὐ κατὰ πρόταξιν, ἀλλὰ καθ' ὑπόταξιν. — Id. de synt. 50, 21 et de pron. 11. C, Choerob. Bekk. 1283, Scholl. Dion. Thr. 901, 11, Et. M. 749, 21, Gud. 531, 52, Ann. Oxx. I, 404, 8.

1702, Phoc. 81. R., Corcyr. 1845. 1847. 1848. 1849, Ther. 2448, Rhod. 2905, Cret. 2554—2557 etc., Cyren. 1, Agrig., Alaes.

Apud Sophronem *τοί* est fr. 12. 29. 44, *ταί* 6. 33. 54. 88, quare corrigenda duximus fr. 51 *αἱ γὰρ μὲν κόγχαί* et 75 *αἱ δυσθαλίαι*. Neque minus Epicharmus illis utitur, *τοί* fr. 23. 44. 94, *ταί* 23, 31. 34, et quae adversabantur *αἱ* 23, 9, *οἱ* 120 etiam aliis rebus corruptelae arguuntur. In Lysistratae Laconicis partibus ubique *τοί* et *ταί* leguntur, neque aliter apud Thucydidem V, 77. 79. Archimedes semper vulgaribus formis utitur. Apparet igitur antiquiorem Doridem ubique *τοί* et *ταί* pronuntiasse, postea *οἱ* et *αἱ* primum cum participiis jungi coepta esse, ut in Heracl. et Rhod. 2525, b, deinde apud plerosque Doriensium invaluisse. Ceterum Dores et Boeotos (vid. L. I §. 45, 7) nominativos *τοί* et *ταί* e summa antiquitate traditos accepisse, docet et lingua Sanscrita, quae in pronomine *sa*, *sā*, *tad* per reliquos casus omnes t praefigit, etiam in nom. pl. *tē*, *tās*, *tani*, et Gothica, quae a *sa*, *sō*, *thata* pluralem *thái*, *thōs*, *thò* fingit. Nam spiritus asper apud Graecos e *s* natus est. Itaque *οἱ* et *αἱ* recentiore tempore ad nominativi singularis analogiam facta sunt.

Consentaneum est, pronomen *ὄδε* articuli declinationem sequi, et reperitur *ταῖδε* Sophr. 54.

2) Pronomen *οὔτος*, quod est ex articulo derivatum, necessario in nominativo pluralis eandem *τ* praeponendi consuetudinem sequebatur, nec solum grammatici ²⁾ de Doricis *τοὔτοι* et *ταῦται* testantur, sed legitur *τοὔτοι* Sophr. 55, *ταῦται* Sophr. 88. In titulis recentioribus vulgares formas esse, ut *οὔτοι* Phoc. 81 R., non mirum est. — Deinde satis apparet, genitivum pluralem femini, qui a *τᾶν* derivatur et ex antiquo *ταυτάων* contractus est, *ταυτᾶν* esse oportere pro vulgari *τούτων*, idque ipsum

2) Apollon. de adv. 592, 7, de pron. 72. B, de synt. 111, 22; male etiam *τοὔτος* Doridi adscribitur Ann. Oxx. I, 414, 10.

legitur in Ther. 2448. III. Reliqui casus a vulgari ratione nulla re differunt, nisi quam facile e Dorica declinatione prima et secunda intelligere possis. Nam quod Joannes Grammaticus et qui eum exscripserunt ³⁾ tradunt, Dorienses *τούτας* pro *ταύτας* dixisse, id corruptela aliqua laborare persuasissimum habemus. Fortasse Doricum *τουτεῖ* i. e. *ταύτη* restituendum est, vid. §. 44, 7.

3) Pro *ἐκείνος* Dorienses et *κῆνος* vel *κεῖνος* et *τῆνος* dixisse referuntur ⁴⁾. Gravissimo tamen testimonio ⁵⁾ intelligitur fuisse, qui *κῆνος* usurpari dicerent ἐπὶ τῆς πόρρω δειξέως, contra *τῆνος* ἐπὶ τῆς πλησίον δειξέως, Apollonium autem affirmasse *τῆνος* etiam ἐπὶ τῆς πόρρω δειξέως reperiri. Jam ut videamus, quid de pronominis *τῆνος* significatione judicandum sit, optimorum fontium usum perlustremus, quibus hic etiam Theocritum adnumerare licet.

a) Nec propinqua nec longinqua demonstratio, sed ambigua quaedam potestas, quae in utramque partem

3) J. Gr. 243, b, Meerm. 659, Gr. C. 364. τὸ ταύτας τούτας.

4) Apollon. de pron. 73. B. Ἴωνες κείνος, Αἰολεῖς κῆνος, Δωριεῖς τῆνος. Ibid. 75. A. Δωριεῖς τῆνος· καθηρημένος θην καὶ τῆνος ὑπὸ τῷ χρόνῳ· Σώφρων. σπανίως διὰ τοῦ κ· καὶ κείνος ἐν σάλεσιν πολλοῖς ἡμενος· Ἀλκμάν. — Choerob. Oxx. II, 206, 9. ἐκείνος· εἶ διφθόγγος· καὶ γὰρ οἱ Δωριεῖς κῆνος καὶ τῆνος διὰ τοῦ ἠ ποιοῦσι τὴν γραφήν, unde manaverunt, quae in Et. M. 321, 35, Et G. 176, 27 et Ann. Oxx. II, 366, 29 de Dorico ἐκῆνος διὰ τοῦ ἠ et rectius in Et. M. 508, 54 et Et. G. 310, 30 de Dorico κῆνος traduntur. J. Gr. 243, b, Meerm. 659 τὸ κείνος κῆνος. — Ann. Oxx. I, 223, 30. κείνος· γράφεται διὰ τῆς εἶ διφθόγγου· οἱ γὰρ Αἰολεῖς κῆνος λέγουσιν, οἱ Δωριεῖς δὲ τῆνος. ibid. I, 249, 6. κείνος γράφεται διὰ τῆς εἶ διφθόγγου· τῆνος γὰρ καὶ κῆνος Συρῆηνοῦσιν. De Dorico τῆνος pro ἐκείνος praeterea Scholl. Theocr. I, 1 et III, 10.

5) Et. M. 321, 31. ἐκείνος — τὴν πόρρω δεῖξιν σημαίνει· καὶ οἱ Δωριεῖς κῆνος αὐτὴν φασὶ καὶ τῆνος, ἀντιδιαστέλλοντες αὐτὴν ἐπὶ τῆς πλησίον δειξέως. εὐρίσκεσθαι μέντοι φησὶν Ἀπολλώνιος τὴν τῆνος καὶ ἐπὶ τῆς πόρρω δειξέως. Eadem corruptiora leguntur in Et. G. 175, 10, ubi κείνος scribitur.

trahi possit, in geminato τήνος conspicitur Epich. 124 τόκα μὲν ἐν τήνοις ἐγὼν ἦν, τόκα δὲ παρ τήνοις ἐγὼν. Eodem sensu τήνος et simplex demonstrativum conjunguntur Theocr. I, 36 ἄκὰ μὲν τήνον — ἄλλοκα δ' αὖ ποτὶ τόν. Attici eodem sensu articulum geminant, ut Xenoph. de rep. Ath. 2, 8 τοῦτο μὲν ἐκ τῆς, τοῦτο δὲ ἐκ τῆς et ibid. 2, 12 τὸ μὲν τῆ, τὸ δὲ τῆ sc. πόλει. Nos in eandem sententiam dicimus *der* — *der*, vel *dieser* — *jener*, ut Latini hic — ille.

b) Deinde τήνος ea significat, quae in conspectu sunt et quasi digito demonstrantur, sicut vulgo ὄδε: Theocr. I, 1. 8. 23, V, 15. 117, VIII, 86. Secundae personae pronomen est, ut Latinum *iste*, Theocr. V, 65 τὰς ἐρείκας τήνας τὰς παρὰ τίν, XXVII, 39 οὔνομα σὸν λέγε τήνο, Theocr. V, 45 οὐχ ἐρωῶ τηνεῖ (i. e. ad te)· τουτεῖ δρύες, ὦδε κύπειρος (hic prope me). Ibid. v. 33 τηνεῖ, quod ad primam personam spectat, bonis libris ducibus in τουτεῖ mutandum est. Eodem pertinet XIV, 38 τῆν' ὧ τεὰ δάκρυα καλλαδρέοντι, quomodo locum emendandum esse alio tempore demonstrabimus. Attici de secunda persona οὔτος usurpant. Ceterum ad primam personam τήνος pertinet VII, 98.

c) Non minus τήνος cum Latino *iste* contemptus notionem communem habet Theocr. V, 1 τήνον τὸν ποιμένα, istum pastorem, qui simul digito demonstratur, XV, 8 ὁ πάμαρος τήνος et v. 15 ἀπφῦς τήνος de absente, quo sensu Attici οὔτος, ut Aeschyl. Prom. 437 θεοῖσι τοῖς νέοις τούτοις.

d) E contrario etiam ea significat, quae sunt clara et omnibus cognita, ut Latinum *ille*. Ita in epigrammate Ithacensi bonae aetatis C. I. nr. 1927⁶⁾, Theocr.

6) Apponimus epigramma bellum, quia duobus in locis cum Boeckhii iudicio dissentendum est.

Τῆνω τοι τόδε σᾶμα τὸ λαῖνον, ὃ ξέν', Εὐθυδάμω
ὅς ποτ' ἐν ἀμφιάλω πρῶτος ἐνεῖτ' Ἰθάκῃ
καὶ βουλᾷ καὶ χερσὶν ἐς Ἄρεια, Τιμῆα δὲ παιδὶ
ἔλλπε καὶ κτῆσον καὶ κλίος ἀθάνατον.

XIV, 26 τὸν κλύμενον τήνον, I, 120. 126, VII, 151. Ea sententia apud Atticos saepius οὗτος quam ἐκεῖνος ponitur.

e) Saepissime τήνος ad ea spectat, quae paullo ante commemorata sunt, ut Latinum is: Heracl. I, 87 κόψει δὲ τῶν δειδρῆων οὐδὲ πριώσει οὐδὲ ἦς οὐδὲ ἔν οὐδὲ ἄλλος τήνω, ubi τήνω refertur ad οὐδὲ ἦς i. e. οὐδεὶς; Epich. 19 καίκα τις ἀντίον τι λῆ τήνω λέγειν, τήνω κυθάξομαι τε κάπ' ὦν ἠχθόμεαν, ubi utrumque τήνω ad τὸν ἰσιτιῶντα, qui antea commemoratur, pertinere videtur; Epich. 95, 7, Theocr. I, 4. 5. 11. 71. 72. V, 43. 63. VII, 63. 104. XI, 29. XIV, 7. XVI, 42. XVII, 16. 46. XXI, 16. Epigr. 6. Eiusdem generis est, quod Id. II in versu intercalari v. 17 etc. et praeterea v. 31. 60 absens amasius, de quo antea dictum erat, per τήνος significatur. Graecitas vulgaris hanc in sententiam αὐτός adhibet, ubi nulla pronominis vis est, οὗτος et rarius ἐκεῖνος, ubi pronomini aliquid ponderis tribuitur. Eadem ratio est adverbii τηνεῖ in his locis: Epich. 19, Theocr. II, 98. IV, 35. V, 97. XI, 45. Epigr. 4, 13, ubi interpreteris ibi. Postremo τηνώθεν Acharn. 720 est inde. Vulgo Graeci adverbiis ἔνθα et ἔνθεν in eam rationem utuntur.

f) Ad sequens relativum spectat, ut Latinum is: Theocr. Ep. 18 ἀντὶ τήνων, ὦν, Id. III, 10 τηνώθε — ὦ, ibid. 25 τηνώ — ὦπερ, ut e bonis libris restituendum est. Vulgo Graeci οὗτος et ἔνθεν ea vi instruunt, raro ἐκεῖνος et adverbia ejus stirpis.

Omittimus nonnulla, ubi pronominis vis minus apparet, ut Sophr. 10, Epich. 105 et Theocritea quaedam. Et satis, opinor, intellexeris, τήνος significatione multum ab ἐκεῖνος abhorrere. Nam ne ullus quidem locus reperitur, ubi illud pro hoc positum existimari oporteat, multi, ubi vulgari Graecitati οὗτος familiarius esset quam

---

Boeckhius ΩHEN in ὦνερ mutavit, nos facilius in ὦ ἔν', deinde e Buttmanni conjectura scripsit ἔγενε' Ἰθάκα, quum mutatione non opus esse videatur. Conjungas enim ἐνεῖτο ἐς Ἄρεια et compares Homericum νισσόμενος πόλεμόνδε Il. v, 186. o, 577.

ἐκεῖνος, haud pauci, ubi ἐκεῖνος nulla arte excusari posset. Neque tamen τῆνος nihil differre ab οὔτος et ea docent quae primo loco proposuimus et quod Theocr. V, 45 τῆνῆι et τουτεῖ sibi opponuntur, hoc ad primam personam pertinens, illud ad secundam. Bene igitur Apollonius pronomini Dorico propinquam significationem ita tribuit, ut longinquam non excludat; ita enim inter οὔτος et ἐκεῖνος medium est, ut propius ad illius potestatem accedat, sicut Latinum iste inter hic et ille, quantum cum iste non potest ubique comparari, sed proprium usum habet, ubi propinqua et longinqua demonstratio non discernuntur neque opponuntur.

Jam vero quomodo fieri potuit, ut Dorienses, adeo Syracusani (vid. not. 4 extr.) pro ἐκεῖνος duplicem formam κῆνος vel κείνος et τῆνος haberent, et hanc quidem significatione longe diversam? Scilicet τῆνος nequaquam, id quod antiquis grammaticis creditum est, Dorica forma pronominis ἐκεῖνος habenda est (neque κ apud Dorienses in τ mutati alterum exemplum extat), sed non minus diversae originis est quam significationis. Doricum enim pronomen τῆνος a simplicissimo demonstrativo eadem ratione derivatum est, qua Doricum τοσοσῆνος, quod nunc non legitur nisi apud Theocritum I, 54 et III, 51, a τόσος formatione quadam Syracusanis potissimum, ut videtur ⁷⁾, usitata. Neque hoc jure opponeretur, τοσοῆνος nihil differre a τοσοῦτος, haud levi discrimine τῆνος et οὔτος distare. Nam neque satis constat de τοσοῆνος et, si forte minus discrepant, simili ratione τοιόςδε et τοιοῦτος multo minus distant quam ὅδε et οὔτος.

Redeundum est ad κείνος vel κῆνος. Hanc for-

7) Arcad. 65, 1. τὰ εἰς ἦρος (leg. ἦρος e cod. Havn. apud Dind. Gramm. Gr. I p. 56) ὑπερδιύλλαβα ἀπλᾶ ἢ παρασύνθετα δέξινται, εἰ μὴ παρώνυμα εἶη κατὰ τροπὴν γένους θηλυκοῦ εἰς τὴν εἰς ὄς κατάληξιν γεγόμενα, ἢ παρὰ γενικῆς ἀναπεφθίοντα (leg. ἀναπεμφθίοντα ex Havn.) ἢ παρὰ Συρακουσίου παράγοιτο καθ' ὁμοιωματικὴν σημασίαν. Intelligo τοσοῆνος, τοῖνος et similia, in quibus comparativa notio apparet.

nam, quam grammatici Doribus in universum tribuunt, severioris certe Doridis fuisse certum est. Nam Alcmani fr. 64 (66), quanquam et Apollonii codex et Hephaestionis p. 3 libri κείνος exhibent, jure κῆνος redditum esse videtur, quia Apollonius (vid. not. 4) post τῆνος commemoratum pergit: σπανίως διὰ τοῦ κ̄, et idem in Cretica dialecto fuisse apparet e glossis Hesychianis κηρούει (leg. κηρούει) ἐκεῖ· Κρηῖτες — κηρούει, ἐκεῖ — κηρῶ, ἐκεῖ. Accedit Lesbiacae dialecti analogia. Valde contra dubium est, rectene idem κῆνος mitiori Doridi tribuatur, quanquam in Ann. Oxx. I, 249, 6 (vid. not. 6) Syracusani κῆνος et τῆνος dixisse referuntur (ubi non licet κείνος scribere, quia e Doricis formis demonstratur, vulgo ἐκεῖνος scribendum esse, non ἐκείνος). Nam et reliquorum analogia, de quibus exposuimus supra §. 20, mitiori Doridi κείνος concedi jubet, idque ipsum traditum est Epich. 94 et ubique apud Pindarum (vid. Boeckh. Nott. Critt. p. 366), cujus auctoritas hac in re non spernenda est. Quum enim neque epicam dialectum sequutus sit, quae ἐκεῖνος et κείνος promiscue profert, neque Lesbiacam, quae κῆνος, mitioris Doridis consuetudinem expressisse videtur. Itaque in grammatici testimonio illo corruptelam aliquam latere arbitramur et restituendum esse aut τῆνος γὰρ τὸ κείνος Συρακούσιοι aut, id quod altero ejusdem libri loco p. 223, 30 (vid. not. 4) commendatur: τῆνος γὰρ Συρακούσιοι καὶ κῆνος Αἰολεῖς. Apud Epicharmum fr. 48, ubi boni libri κηνον, in loco corruptissimo fortasse nec κῆνον nec κείνον verum est. Ceteram κείνο Epich. 94, 12 in τῆνο mutari ne sensus quidem permittit, quum vere longinquam demonstrationem habeat: illud, quod antea fuit. E Theocriti carminibus magis Doricis κείνος nunc propulsum est, de qua re alio tempore dicemus. Hoc libenter concedimus, frequenti pronominis τῆνος apud Siculos potissimum usu factum esse, ut κείνος, cujus in locum haud raro illud substitui poterat, quodammodo obsolesceret. Ex Attica dialecto sumptum videtur τοῦτ' ἐκεῖνο Acharn. 786.

4) Dorienses nunquam more Atticis familiarissimo demonstrativis iota addidisse videntur. Neque enim quidquam ejus generis legitur praeter *ταδί* Acharn. 710, quod si ab Aristophane scriptum esset, ex Attica consuetudine immixtum videri posset, et ad eum ipsum locum scholiasta haec adnotavit: ἄμεινον δὲ ἀντὶ τοῦ γράφειν ταδί, τὰ δὴ. Δωρίζει γὰρ et Aldina praebet *ταδὴ τὰ ὄνυχια*. Itaque Dorienses et iota demonstrativum ignorabant et ὀδὴ dicere poterant pro ὄδε, id quod eo credibilius est, quia δε illud demonstrativis additum haud dubie e particula δὴ ortum est. Eandem plenior formam agnoscimus Epich. 94, 16, ubi quum et pronomem αὐτός parum conveniat et in duobus libris pro καὐτὸ δὴ extet κατὸ δὴ, in uno καὶ τοδί, restituendum videbatur ἄτερον εἶη κα τοδὴ.

5) Pronominis αὐτός apud omnes Dorienses eadem vulgaris forma fuisse videtur. Dubitationi enim valde obnoxia est Hesychii glossa ἀντετοῦς, τοῦ αὐτοῦ ἔτους· Λάκωνες, quacum conferas alias: ἀντακάς, σήμερον — ἀντακές, σημεῖον (corrigitur σήμερον) — ἀνταλλές, ταύτης τῆς ἡμέρας — ἀνθήμερον, σήμερον ἡμέρα· Σοφοκλῆς Δανάη — ἄνθα, αὐτὴ· Κύπριοι. Crederemus rudiores quasdam dialectos ἀντός vel ἀνδός pronuntiasse, nisi parum probabile esset, Sophoclem tam reconditam formam arripuisse et inde ad reliquas quoque glossas corruptionis suspicio permaneret. Non plus fidei est alii ejusdem Hesychii glossae αὐς, αὐτός· Κρηῖτες καὶ Λάκωνες, in qua nonnulli αὐς et αὐτός pro οὐς et ὠτός esse temere existimarunt, vid. §. 31. Ceterum αὐτός et in reliquis Doridis fontibus reperitur et in antiquo titulo Laconico Leakii nr. 71.

Doridi peculiaris est ejus pronominis geminatio, ejus exemplum ταῖς αὐταύταις χερσίν Apollonius ⁸⁾ e Sophrone apponit. Idem pronomem optime Epicharmo 94, 7

8) Apollon. de pron. 79. B. μόνη διπλασιάζεται παρὰ Δωρικῶν ἢ αὐτός ἐν τῷ αὐταντος, αἱ δὲ μὴ ἐγὼν μαθὼν ταῖς αὐταύταις χερσίν.

a Porsono restitutum est πεπαίδευται γὰρ αὐταύτας ὑπο pro αὐ ταύτας. Saepissime autem in Pseudo-Pythagoreorum fragmentis, quae Stobaei Florilegium servavit, a Gaisfordio e librorum corruptelis elicatum est: I, 74 μὴ μόνον αὐταυτον (libri αὐ ταυτόν et ἀντ' αὐτῶν) οὕτως διατιθεῖς ἀλλὰ καὶ τοὺς ἐμπιστεύσαντας αὐτῶ; I, 75 ἃ μὲν αὐτὰ ἐπι δι' αὐταυτα αἰρετὰ, οὐ μὰν δι' ἕτερον· ἃ δὲ δι' ἕτερον, οὐ μὰν δι' αὐταυτα (vulg. διὰ ταῦτα), deinde ὃ καὶ δι' αὐταυτον αἰρετόν (ll. διὰ ταυτόν et δι' αὐτὰ ταυτόν), δι' αὐταυτο, αὐτὰν δι' αὐταύταν et saepe δι' αὐταυτα libris eadem corruptelas offerentibus; XLVIII, 62 πρέπει τὸν ἐτέρων ἄρχεν χρήζοντα τῶν αὐταύτω παθίων πρῶτον δύνασθαι ἄρχεν (libri αὐτοῦ vel αὐτ' αὐτῶ vel ἐν ἑαυτῶ); LXV, 16 καὶ μέμψιος ποτὶ κολάσει δικαίως ἐστὲ ἄξιοι τυγχάνεν διὰ τὰς αὐταύτων ἀκολασίας (vulgo αὐτῶν, Trinc. ἀντ' αὐτῶν); LXXXV, 18 πρωτονύμφευτοι — εὐφυῶς ἔχοντι ποτὶ τὸ ἀγαπάσαι τὸν αὐταύτας ἄνδρα (ll. αὐ ταύτας); XCVIII, 71 φύσιος — κύκλον αὐταύτας ἀναποδιζοίσας (vulg. αὐ ταύτας); CXV, 27 ἴνα — αὐτὸς αὐταυτον διορθοῦν δύνηται (ll. αὐ ταυτόν et αὐτ' αὐτόν); CIII, 27 ὁ θεὸς — ἐξ αὐταύτω τελέηδός ἐστι (vulg. ἐξ ἑαυτοῦ, Trinc. ἐξ αὐ ταυτῶ) et ἀρχάν ἐν αὐταύτω τοιαύτην (vulg. ἑαυτῶ, Trinc. αὐ ταυτῶ). Eodem modo alia in Stobaei Eclogis sananda sunt, quae hic apponere piget. Postremo in titulo Cretico nr. 2566 εὐξαμένα ὑπὲρ αὐσαύτας εὐχάν, ubi Boeckhius correxit ἑαυτῶς, potius αὐταύτας scribendum videtur (et Dorvillius ad Charit. p. 302 Lips. ἑαυτῶν corrigens αὐτ' αὐτας edi tradit), nisi forte quis ipsum αὐσαύτας ita defendere audeat, ut glossam Hesychii supra allatam in hunc modum corrigendam esse dicat: αὐσαυτος, αὐτός (pro αὐς, αὐτός)· Κρητες καὶ Λάκωνες.

Significationem hujus pronominis Valckenarius ad Adon. p. 206. C, qui unicum exemplum Sophroneum cognitum habebat, non recte ita descripsit, ut αὐτὸ τοῦτο t αὐτὰ ταῦτα e vulgari Graecitate conferret. In reliquis locis omnibus reflexiva potestas facile apparet; et ple-

rumque quidem pro αὐταυτον, αὐταύτων, αὐταυτο etc. reflexivum tertiae personae εαυτόν, εαυτήν, εαυτό substitui posset; semel tamen Stob. LXV, 16 αὐταύτων est pro ὑμῶν αὐτῶν. Verissime igitur Porsonus in Sophronis loco correxit ταῖς αὐταύτας χερσίν i. e. εμαυτῆς. Neque jam latet, unde Doricum hoc pronomem originem traxerit. Quis enim non meminit eum Atticorum usum, de quo dixit Matthiae Gramm. Gr. p. 868 haec exempla afferens: Aesch. Ag. 845 τοῖς αὐτὸς αὐτοῦ πῆμασιν βαρύνεται, Prom. 929 τοῖον παλαιστήν νῦν παρασκευάζεται ἐπ' αὐτὸν αὐτῷ, Soph. Trach. 451 εἰ δ' αὐτὸς αὐτὸν ὧδε παιδεύεις, Oed. C. 930 αἰσχύνεις πόλιν τὴν αὐτὸς αὐτοῦ etc.? Quae si Dorice scripta essent, αὐταύτου, αὐταύτω optime locum tuerentur; contra in Sophroneo loco substituere licet ταῖς αὐτὰ αὐτῆς χερσίν, in Epicharmeo πεπαιδευταὶ ὑπ' αὐτῆ αὐτῆς neque minus in reliquis. Itaque αὐταύτου compositum est ex αὐτός vel alio quopiam casu et αὐτοῦ. At, dixerit aliquis, Attica illa exempla altero loco reflexivum cum spiritu aspero habent, quare αὐθαύτου necessarium foret. Verissime tamen Bernhardy Synt. p. 287 iudicavit, videri rectius scribendum esse αὐτοὶ κατ' αὐτῶν, αὐτὸς πρὸς αὐτοῦ, quae scriptura haud raro a libris suppeditatur, vid. Elmsl. ad Heracl. 144. Ipsi Epicharmo fr. 111 e libris reddidimus αὐτὸς δ' ἐπ' αὐτοῦ χαίρω, quum e conjectura ἐφ' αὐτοῦ scriptum esset, nec minus lenem tenuimus fr. 97 in αὐτοῖσιν αὐτούς et 132 in αὐτὸς αὐτόν cf. Chilo Diog. Laert. I, 73 ἐξ αὐτὸς αὐτῶ et αὐτὸς αὐτόν (potius αὐτόν) Delph. 67 Ross., qui loci simul docent geminatum αὐτός non semper apud Dorienses coeuisse, quanquam poterat in his ipsis substitui ἐπ' αὐταύτου, αὐταύτοισιν, αὐταυτον. Valde memorabilis usus spectatur in Heracl. I, 76: τὼς δὲ πολιανόμως τὼς ἐπὶ τῷ Ἔτεος ποθελομένως μετ' αὐτὸς αὐτῶν ἀπὸ τῷ δάμω μὴ μείον ἢ δέκα ἄνδρας ἀμφίστασθαι etc. Ubi quum Mazocchius novam et miram vocem μέταυτος pro μετά esse finxerit, potius μετ' αὐτὸς αὐτῶν ita pro μετ' αὐτῶς αὐτῶν vel αὐτῶς μετ' αὐτῶν i. e. μεθ' ἑαυτῶν esse apparet, ut

αὐτός indeclinabile habitum sit, qui usus medius est inter *μετ' αὐτῶς* (*αὐτοῦς*) *αὐτῶν* et *μετ' αὐταυτῶν*.

Jam vero geminatum *αὐτός*, sive voces secernuntur (nec tum collocationis ratio discrimen efficit) sive Dorice in unam coalescunt, reflexiva potestate utitur eo aucta, quod et subjecti et objecti notio pronomine *αὐτός* distinguitur. Itaque *ταῖς αὐταύτας χερσίν* est ipsa meis ipsius manibus, *πεπαιδευται ὑπ' αὐταύτας* a se ipsa sola instituta est. Recentiore tamen tempore *αὐταύτου* emphasi abjecta ita pro simplici reflexivo haberi coeptum est, ut etiam tertium *αὐτός* addi posset, cujus usus exempla supra apposuimus Stob. I, 75 *αὐτὰ δι' αὐταυτα* et *αὐτὰν δι' αὐταύταν*, CXV, 27 *αὐτὸς αὐταυτον*. — Si vero pronominis potestas reflexiva est, non rectius Apollonius nominativum *αὐταυτος* finxit, quam si quis *ἐμαυτός*, *ἐαυτός*, ἄλληλοι fingere velit. Neque intelligitur, quo jure accentus retrahatur. Non dubitamus, quin ex *αὐτὸς αὐτοῦ* factum sit *αὐταυτοῦ*, non *αὐταύτου*.

Itaque jam praecipui oportet, Doriensibus peculiare fuisse pronomem reflexivum, quod ad omnes tres personas aequae referri posset, olim emphaticum, postea vix a vulgaribus reflexivis potestate diversum, idque hac flexione usum:

Gen. sing. *αὐταυτοῦ(ῶ)*, *αὐταυτῆς*, *αὐταυτοῦ(ῶ)*
 Acc. — *αὐταυτόν*, *αὐταυτάν*, *αὐταυτιό* vel *αὐταυτόν*
 Gen. plur. *αὐταυτῶν*, *αὐταυτῶν*, *αὐταυτῶν*.

Reliquorum casuum ratio facile apparet. Accusativum neutrius generis *αὐταυτό* supra attulimus ex Stob. I, 75 et indidem *αὐταυτόν*. Illa forma verior est et antiquior.

6) Relativum simplex apud Dorienses teste Apollonio (vid. not. 1) in nominativo plurali modo τ praefigit modo spiritum asperum servat, quam formae ambiguitatem excepto nominativo singulari masculini et feminini reliquis casibus communem fuisse, vel, ut rectius dicamus, genuinae Doridi licuisse articulo pro relativo uti, e titulis et scriptoribus satis apparet. Nam in tabulis

Heracleensibus quum relativa plerumque spiritum asperum servant, tamen relativa potestate utuntur τὸν B. 12, τὰ I, 120, τῶν I, 40, item in titulo Bruttio τῶς pro τούς. In Amph. 1688 vulgaris forma regnat praeter τάν l. 6. 16 et κατά l. 10 i. e. κατὰ τὰ (non κατ' ἄ, ut Boeckhius voluit), item in Creticis praeter τῶν et τῶς pro οὔς in jurejurando nr. 2555, 23 seqq. Postremo τούς legitur in Phoc. 81 R., reliquis titulis nunquam praefigentibus. Apud Epicharmum vulgares formae sunt ὄν 66, ἄν 51, ὄ 98, οἷ 26. 32, ὄν 24, αἶτε 5, ἄπερ 23; alterius generis sunt τόν 18, τοί 110, τὰς 23, 10, τὰ 23, 4. 6 et 114. Apud Sophronem αἷ est fr. 33; in Lysistrata ἄσπερ 1164, contra τοί 1302, τῆ 1306; in foederibus apud Thucydidem V, 77. 79 τῶπερ et τοῖςπερ. In Acharnensibus ἄ n. pl. est 766, τῶν 727, adeo τῶς pro ὡς 728; nam adverbia ab articulo derivata item pro relativis esse possunt, ut in aliis dialectis τῆ, τόθι, τόθεν. Rhinthonis aetati οἷ concedimus, quod legitur in versu apud Cicer. ad Att. I, 20.

Dorienses maturius quam reliquos Graecos ὅς μὲν — ὅς δέ pro ὁ μὲν — ὁ δέ usurpasse, e Pseudo-Pythagoreorum usu parum recte collectum est (vid. Matth. p. 289) quorum Archytas Stob. Flor. I, 75. 76 ἄ μὲν — ἄ δέ n. pl., Tim. de an. mund. p. 95. D καθ' ὃ μὲν — καθ' ἄν δέ etc. Nec multo gravior est auctoritas versus, qui Epicharmeus dicitur fr. 136 ὁ τρόπος ἀνθρώποισι δαίμων ἀγαθός, οἷς δὲ καὶ κακός. Nam ut apud Stobaeum alia complura fragmenta male Epicharmo assignantur, ita hoc quoque Menandreum potius quam Epicharmeum χαρακτηῖρα habere videtur. Rhinthonem in versu apud Cicer. ad Att. I, 20 servato οἷ μὲν παρ' οὐδέν εἰσιν, οἷς δ' οὐδέν μέλει, recentiorem consuetudinem sequutum esse facilius credideris. Dialectus tamen Dorica ἐντι postulat, quod appositivum ἢ impatiens est. Itaque quum Orellius secundum Lambinum εἰσι τοῖς ediderit, verius videtur ἐντι, τοῖς. Certior est is relativorum usus in adverbis ἄ μὲν — ἄ δέ, ut in Heracl. I, 33 ἀπέχοντας ἀπ' ἀλλήλων

ἧ μὲν τριάκοντα πόδας ἧ δὲ *Ἴκατι* i. e. qua — qua vel in alteram partem — in alteram, deinde in epigrammate Corcyraeo mixtae dialecti nr. 1907 pro *καί* — *καί*. Conferas *ὅτε μὲν* — *ὅτε δέ*, ubi *ὅτε* haud dubie ab origine relativum est, cf. Reiz. de accent. incl. p. 30 seqq.

7) Interrogativi et indefiniti *τίς* declinatio a vulgari ratione non differre solet. Breviores genitivi et dativi formae non reperiuntur; nam quod *τεῦο* (leg. *τεῦ*) in Et. G. 526, 3 Doricum dicitur pro *τίνος*, *τίο*, *τοῦ*, propter contractionis modum factum est. In Acharn. 789 minus recte nunc Megarensi continuari videtur *φαντάζομαι ὑπό του*. Melius placet antiquarum editionum distinctio: *φαντάζομαι*. ΔΙΚ. ὑπὸ τοῦ; *τίς ὁ φαίνων σ' ἐστίν;* — Memorabile est *σὰ μάν* in Megarensis ore Acharn. 723. 751, quod Scholia et Greg. C. p. 236 pro *τί μὴν* esse dicunt, recte quidem, si sensum spectas, minus recte, si formam. Quum enim *σά* non possit pro *τί* esse, verius Herodianus ⁹⁾ docere videtur, *σά* Megarice esse pro *τινά*, nisi quod hic potius pro *τίνα* positum est. Nam ex antiqua forma *τια* (vid. L. I §. 23, 11) facile *σα* fieri poterat, ut *ἄσσα* pro *ἄτινα* ex *ἄτια* factum est. Pluralis in ea interrogatione vulgo non usitatus est neque tamen per se habet, cur reprehendatur. Parum recte Dorienses *τά* pro *τί* vel *τινά* dixisse traduntur ¹⁰⁾.

Quo jure indefinitum pronomen *ἄμός* ad Doridem referatur in Scholl. E. Od. α, 10 et Et. M. 95, 22, obscurum est. — Syracusanum ab Apollonio de pron. p. 75. C Sophroneo exemplo allato fr. 24 dicitur *ὁ δεῖν* vel

9) Scholl. LV. II. α, 551 de *ἄσσα*: *ἔστι δὲ κατὰ τὸν Ἡρωδιανὸν δύο μέρη λόγου, τὸ ἄ ἄρθρον καὶ τὸ σὰ Μεγαρικὸν δηλοῦν τὸ τινά, cf. Eustath. 148, 38. σά, ὃ δηλοῖ τὸ τινά Μεγαρικῶς καὶ Δωρικῶς, Et. M. 157, 48. σά, ὃ ἐστὶ Μεγαρικὸν δηλοῦν τὸ τινά.*

10) Greg. C. 212 e Pind. Ol. I, 82, ubi unus codex *τά*, reliqui recte *τί*. Et. M. 167, 37. *ἄτια, γέγονε δὲ ἀπὸ τοῦ τὰ Δωρικῶν, τοῦ σημαινοντος τὸ τινά.*

potius *ὀδεῖν* pro *ὀδεῖνα*; commemoratur idem in Et. G. 418, 48.

Pronomen *ὄστις* antiquo et Aeolico more (vid. L. I §. 23, 11) indeclinabile *ὄ* pro relativo pronomine praefixum habet in Amphict. 1688, ubi *ὄτινος* et *ὄτινι*. In reliquis fontibus vulgaris ratio conspicitur, ut *ὄστις* Heracl. I, 60, Herm. 1193, Astyp. 2483, Epich. 95, *ἄτις* Lysistr. 1249, *ἄτινα* Thuc. V, 79 etc.

§. 34.

De numeralibus.

1) Cardinalia:

εἷς, *μία*, *ἕν* ubique Doriensium sunt, nisi quod severior Doris *ἦς* proferebat pro *εἷς*, vid. §. 20, 2, Cretensium pars et Argivi haud dubie *ἕνς*, vid. §. 14. De compositis *οὐδεῖς* et *μηδεῖς* supra diximus §. 10, 7.

δύο, G. *δυῶν*, D. *δυσί(ν)*, A. *δύο*. Ea flexione antiqua et genuina Doris usa esse videtur; nam et in tabulis Heracleensibus genitivus ubique *δυῶν* sonat, ut I, 91. II, 21 etc. et aliquoties apud Archimedem ut Aren. p. 324, cf. Hesych. *δύων*, *δύο*· *Δωριεῖς*, et dativus *δυσί(ν)* legitur in Rhod. 2525, b et apud Archimedem de Helic. p. 228. Vulgo tamen et in titulis et apud Archimedem *δύο* indeclinabile est, ut *δύο δραχμῶν* Coreyr. 1845. Vix ullo jure Doricum dicitur *δοιῶ* vel *δύω*¹⁾.

τρῖς et *τριῖς*, n. *τρία*, G. *τριῶν*, D. *τρισί*, A. u. nominativus. Antiquior forma *τριῖς*, quod est contrahendo e *τριες* et *τρίας* natum, legitur in titulo Bruttio et tabulis Heracleensibus, nisi quod altera recentiorem quoque *τριῖς* ter admisit I. 15. 53. 70. Eadem vulgaris forma praeterea in titulo Delphico nr. 1690 reperitur, ceterum antiquiorum in numeralibus formarum tenaci, et in recentioribus omnibus.

1) Ann. Oxx. I, 108, 15, Et. M. 289, 16, Et. G. 149, 33 de *δοιῶ*, Tzetz. ad Hesiod. Opp. II de *δίω*.

τέτορες, τέτορα est genuina forma Dorica ²⁾, quae nunc legitur in tabulis Heracleensibus et Delph. 1690, deinde Epich. 100 bis, libris Athenaei et Eustathio priore loco τέτταρας exhibentibus, quanquam hunc τέτορας voluisse apparet ²⁾; altero loco meliores libri τέττορας tenent, editio Lugdunensis τέτορας. Apud Theocritum XIV, 16 τετόρων est, non Dorice τέσσαρας XI, 41 (ubi codices pauci pejores τέττορας et τέτταρας), τέτταρες XIV, 29. Male aliquoties apud Timaeum τέττορες scriptum est p. 96. B. C., 99. B, 101. C., rectius nunc Diotogeni Stob. Fl. XLIII, 130 τέτορες e Trinc. restitutum. Vulgaris forma τέσσαρες semel legitur in altera tabularum Heracleensium II, 50, semper in titulis recentioribus, ut Delph. 1702. 1704. 1705, Taurom. et apud Archimedes. Ceterum de origine Dorici τέτορες vide L. I §. 12, 3.

πέντε cf. §. 10, 1, ἕξ (in tabb. Heracl. *Ἑξ*, vid. §. 5, 2), ἑπτά, ὀκτώ (tabb. Heracl. *ὀκτώ* §. 4, 2), ἑννέα (ἑννέα tabb. Heracl.), δέκα praeterquam in tabulis Heracleensibus a vulgari ratione nihil differunt.

Pro ἑνδεκα legitur δέκα εἰς Delph. 1690.

δωδέκα antiquae Doridis esse docet δωδεκάπλοος in titulo Bruttio; δώδεκα tamen e δωδέκατος Rhod. 2525, b colligitur; δέκα δύο est in Heracl. II, 53.

Pro εἴκοσι multae Doricae formae erant. Omnium antiquissima est *Ἑίκατι*, quae extat in tabb. Heracl., Lacon. 1511 et in antiquo titulo Argivo, ubi *Ἑίκα* resedit; paullo recentior est *Ἑείκατι*, quae in altera tabularum Heracleensium promiscue cum illa usurpatur; Laconicum *βείκατι* apud Hesychium ad aetatem multo inferiorem pertinet, vid. §. 5, 4. E formis digamma carentibus antiquissima est *Ἴκατι*, de qua testantur gram-

2) Eustath. 1398, 23 post priores Epicharmi fr. 100 versus alatos, ubi τέτταρας scriptum est: τὸ τέττορας Λωρικῶς λεχθέν, οὐ εὐθεία κείται παρ' Ἡσιόδου, quibus spectat Opp. 696 ἡ δὲ γυνή τέτορ' ἠβώου.

matici ³⁾; *εἴκατι*, quod *ν ἐφελκ.* pati traditur ⁴⁾, legitur in Corcyr. 1840, Callim. in Cer. 70 et apud Theocritum IV, 10. V, 86. XV, 139. XVI, 51. Quod pejores Theocriti codices exhibent, *εἴκοτι*, barbarum est, quanquam in Ann. Oxx. IV, 215, 6 Doricum dicitur. In titulis Alexandro inferioribus vulgaris forma *εἴκοσι* reperitur, ut in Tauromenitano Torremuzzae etc., item apud Archimedem.

τριακόντα nihil peculiare habet.

τετρώκοντα, genuina Dorica forma servata est in Heracl. et Delph. 1690, et in epigrammate Corcyraeo mixtae dialecti nr. 1907. Apud Archimedem, unde affertur, non invenimus; sed versus e Dinolochi Siculi Medea a Polluce IV, 174 allatus legendus videtur.

— *ο τετρώκονταλίτρος τινὶ νεανίσκῳ πέδας* (pro *τετταράκοντα* vel *τετράκοντα*). Nulla dialectus *τετρώκοντα* pronuntiasset videtur, cf. infra ad *τετρωκοσιτό*. Vulgaris forma *τεσσαράκοντα* reperitur semel in altera tabularum Heraacleensium II, 49, deinde in titulis recentioribus, ut in Tauromenitanis. Ceterum *τετρώκοντα* e *τετορήκοντα*, *τετροήκοντα* factum est, ut *ὀγδώκοντα* ex *ὀγδοήκοντα*.

πεντήκοντα, *εξήκοντα* (Heracl. *Ἑξήκοντα*),

ἐβδμηκοντα in tabb. Heracl. et Delph. 1690; vulgare *ἐβδομήκοντα* est in Corcyr. 1845 et Tauromenitanis.

ὀγδοήκοντα est in Corcyr. 1845 et Tauromenitanis, sed genuinam Doridem ut *ἰαδὲμ. ὀγδώκοντα* protulisse suspicamur.

ἐνενηκοντα, Heracl. *ἐνενηκοντα*.

ἐκατόν ut vulgo, cujus vocis composita apud Heracl. et Delph. 1690, et in Tauromenitanis antiqua forma servata in *κατιοι* exeunt: *διακα-*

3) Choerob. Oxx. II, 205, 4. *Λοιμῆς διὰ τοῦ ἰ γράφοντες αὐτὸ τρέπουσι τὸ ὀ ἐν τῇ παραληγοίῃ εἰς τὸ ἄ λέγοντες εἴκασι (leg. ἑκασι).* — Hesych. *ἑκασι ἢ εἴκατι, εἴκοσι.*

4) Ann. Oxx. I, 147, 32. *τὰ δὲ εἰς τ̄ (leg. τ̄ι) Λοιμῆς ὀνόματα προλαμβάνει (leg. παραλ.) τὸ ν̄ εἴκοσι, εἴκατι, εἴκατιν.*

τίοι, τριακατίοι, τετρακατίοι, πεντακατίοι, Ἑξακατίοι, ἑπτακατίοι, ὀκτακατίοι (Doricum accentum appinximus), omnia in tabulis Heracleensibus. Praeterea διακαταίαι est in Amph. 1688, ὀκτακατίοι in Lacon. 1511, cf. infra de πεντακατιάς in Iss. 1834. Vulgares formae sunt in titulis post Alexandri aetatem scriptis, διακόσιοι jam in Heracl. II, 35, τετρακόσιοι B. 40, hoc tamen nescio an Maittairii errore (vid. §. 2, 7), διακόσιοι, τριακόσιοι, τεσσαρακόσιοι in Calymn. 2671, Ther. 2448, Tauromenitanis etc. et apud Archimedem.

χίλιοι, διςχίλιοι etc. nunc leguntur in Heracl. B. 36. 37, Ther. 2448, Calymn. 2671 etc., contra in Lacon. 1511 antiqua scriptura l. 12. 19 χελιοι (nam χιλίους l. 22 duplici ratione corruptum esse videtur, vid. §. 20, 2. b). Jam vero quum Lesbiacum χέλλιοι et Boeoticum χείλιοι significant, severioris Doridis χηλίοι, mitioris χείλιοι fuisse, illud in Laconici tituli antiqua scriptura agnoscī oportere et in tabularum Heracleensium fragmento Britannico fortasse Maittairii culpa in vulgarem formam mutatum esse supra suspicati sumus §. 20, 6. In recentioribus titulis vulgaris forma locum tuetur.

2) Ordinalia:

πρῶτος (vid. §. 21, 1), δεύτερος, τρίτος, τέταρτος, πέμπτος, ἕκτος (Heracl. Ἑξέτος) et in tabulis Heracleensibus et in aliis fontibus reperiuntur. De proximis e certioribus fontibus non constat. Suspiciamur tamen ἑβδεμος dictum esse ut ἑβδεμήκοντα, nec credimus recte Siculis εἴνατος tribui pro ἔννατος vel ἔνατος, vid. §. 14. — Saepius δέκατος legitur, δωδέκατος Rhod. 2525, b.

Non constat, quid Dorienses pro εἰκοστός dixerint, suspicari licet de antiquissima forma Ἑκαστός, deinde ἰκαστός, εἰκαστός. Sequentium terminatio vulgarem analogiam sequitur; nam τριακοστός est in Coreyr. 1845 et inde τριακοστιαῖος in Heracl., deinde Doricum τετρακοστός apparet apud Archimedem Aren. p. 325, ubi in Dxonienti editum est τετρακοστομόριον, quum in Basi-

leensi sit *τέρωκον τὸ μόνιον*, in codice Parisiensi C *τέρωκον τομόριον* et D. *τεροκοστομόριον*. Ibidem paullo inferius et p. 327 *τετρακοστομόριον* sine varietate lectionis editum est; at *τετρακοστός* non magis ferri posse videtur quam *τεράκοντα*.

3) Adverbia numeralia:

ἀμάκισ, *ἅπαξ*· *Κρηῆτες* et *ἀματίς*, *ἅπαξ*· *Ταραντῖνοι* Hesych., quorum hoc, nisi vehementer fallor, pro eodem *ἀμάκισ* male scriptum est aut potius utrumque pro *ἀμάκισ*, antiquissima hujus adverbii forma, quae a plerisque Graecis in *ἅπαξ* corrupta est, vid. §. 10, 8.

τριάκισ, *τρίς*· *Λάκωνες* Hesych., quae forma in Ann. Bekk. p. 942 etiam ex Aristophane affertur.

Reliqua ejus generis adverbia *δίσ*, *τεράκισ* etc. terminatione nihil proprii habent.

De *διᾶ*, *τριᾶ* pro *δίχα*, *τρίχα*, quo pertinet etiam *ἀμᾶ* pro *ἅμα*, unâ cf. *ἀμάκισ*, diximus §. 3, 11 et dicemus §. 44, 8.

4) Substantivum numerale singularis formae Boeckhii finxit in titulo Issensi nr. 1834 *ἐν πεντακα(τ)ίδι* supplendo restituens, quod a Dorico quodam *πεντακατῶς* pro *πεντηκοστός* derivat. At substantiva numeralia neque in *ισ* exeunt, sed in *ας*, neque ab ordinalibus ducuntur, sed a cardinalibus; postremo *πεντηκοστός* Doricum est, *πεντακατῶς* nullius dialecti. Itaque potius *πεντακατιάδι* legendum esse videtur, quod recte a *πεντακαῖοι* descenderet. — De adjectivis in *πλοος* vid. §. 23, 2.

De conjugatione.

Largior materiae copia, quam Doricae dialecti fontes praebent, in conjugatione illustranda accuratius, quam in primo libro fieri potuit, eam viam sequi permisit, quam et Graecae linguae proprietati convenire et brevitati atque perspicuitati consulere arbitremur. Quare quum dissertatio nostra de conjugatione in *μι*, ubi primum sen-

tentiam nostram exposuimus, paucorum in cognitionem pervenisse videatur, summam rei succincte jam repetemus.

Omnis Graecae conjugationis ratio maxime in systematis versatur, quae ne ullum quidem verbum omnia amplectitur. Systemata autem haec a nobis vocantur: 1) Praesens cum Imperfecto, 2) Perfectum cum Plusquamperfecto, 3) Futurum, 4) Aoristus I Act. et Med., 5) Aoristus II Act. et Med., 6) Aoristus I Pass., 7) Aoristus II Pass., 8) Iterativum. Jam omnis conjugatio duabus rebus continetur, systematum formatione et flexione. Systematum formationem eam appellamus, qua e stirpe verbali singulorum systematum stirpes efficiuntur, ut a *τυπ* derivantur stirps Praesentis *τύπτ*, Perfecti *τετυφ*, Futuri et Aoristi I *τυψ*, Aoristi I p. *τυφθη*, Aoristi II p. *τύπη*. Systematum flexio fit per terminationes, per augmentum indicativi praeteritorum et aliquatenus per vocalium mutationem. Quatuor in ea spectantur conjugationis varietates: 1) conjugatio in *ω*, quae complectitur pleraque Praesentia et plerosque Aoristos II a. m., omnia Futura et Iterativa; 2) conjugatio in *μι*, quam sequuntur pauca Praesentia et pauci Aoristi II a. m., omnes Aoristi I. II Passivi; 3) conjugatio Aoristi I a. m.; 4) conjugatio Perfecti. Terminationum duplex genus spectatur, alterum in iis, quae vulgo ad activum referantur et in aoristis passivi, alterum in reliquis medii et passivi formis. Objectivi nomine illa complexi sumus, haec Subjectivi.

§. 35.

De systematum formatione.

1) Pauca sunt, quibus praesentis formatio Dorica a vulgari ratione distinguitur. De *ζ* apud Lacones Megarenses in *δδ* mutato, ut *παιδδω* pro *παιζω*, diximus §. 12, 3. 4; de Tarentinorum *λακτίσω* pro *λακτιζω* etc. §. 12, 5; de eorundem, si recte traditur, *ανάζω* pro *ἀνάσσω* etc. §. 13, 3; in iisdem paragraphis de aliis ra-

rioribus vel incertioribus mutationibus, quas praesentis terminationes ζω et σσω patiuntur. — Saepe Dorienses a grammaticis ¹⁾ traduntur ν pleonastice in praesentibus inserere, ut θύνω et δύνω pro θύω et δύω. Verum neque haec Doridi propria sunt (adeo e contrario καταδύη 2 sing. praes. obj. legitur Sophr. 91) neque reliqua, quae a grammaticis ad Doricum illum morem revocantur, neque postremo in Doricis fontibus reperiuntur, unde patet, illos non omnino temere in hoc loco versatos esse, una Hesychii glossa excepta ἀγνεῖν, ἄγειν· Κοῦτες, cf. ἀγνεῖ, λαμβάνει et ἀγνησόει, ἀγήοχε· Λάκωνες, leg. ἀγνήκει aut, quum apud Phavorinum ἀγνήσοε sit, ἄγνηκε. Nec fortasse aliena est corruptissima glossa ἀγνήκαμες, ἡγνοήκαμεν· Διολεῖς.

Stirpes in νν exeuntes plerumque conjugationem in ω conjugationi in μι praeferunt. Ita ὀμνύω est in Cret. 2555. 2556, ὤμννε Epich. 71, δείκννε imperat. Epich. 132 (si quidem fragmentum genuinum est), ἐπιζεγννύουσα Archimed. de Plan. Aeg. p. 5 et saepe, ἐπιζεγννέτω ibid. p. 14, ἀποδεικνύειν Aren. p. 320; contra παραδεικνύτας Rhod. 2905, ἀναδείκννντι 3 sing. Cret. 3050, ἀποδεικννμεν Cret. 3047, ἐπιζεγννύμενος Archim. de Pl. Aeg. p. 15 et saepe, δείκννται p. 46, δείκνννται de Helic. p. 233, δείκννσθαι Aren. p. 324. Illa conjugationis ratione etiam duo verba Doriensibus propria utuntur: στανύω pro ἴστημι, unde στανέσθων Cret. 2556, et σωννύω, quae Dinolochus Siculus pro σώζω usus est secundum Ann. Bekk. 114, 5.

1) Append. Et. Gud. 661, 84. Δωριεῖς τὰ εἰς ῶ καθαρὸν λήγοντα ἔχηματα διὰ τοῦ ν προφέρουσι· οἷον δύω δύνω, θύω θύνω; similiter Herodian. in H. Ad. f. 205 et Eustath. 154, 19. Praeterea hic Doridis mos commemoratur ab Herodiano apud Eustath. 562, 42, Heraclide ibid. 670 extr., Ann. Oxx. I, 313, 18, Et. Or. 49, 18, Et. M. 466, 27 — 632, 22, Et. G. 434, 18, Eustath. 172, 20 etc., ubi ex illo more explicantur ελαίνω, ἐρευνῶ, φορένω, ἀρτύνω, δαμνῶ, δάκνω, δέχνημαι etc., quorum nonnulla ω non purum habere vides.

Siculi terminationem αζω amasse referuntur 2) pro vulgari αω, ut σιγάζω, ἀνιάζω. Ejus generis nunc superest ἀκροαζομένα Epich. 75 ab ἀκροᾶσθαι. Neque tamen solum praesens ea mutatione tactum est, sed reliqua quoque systemata cum nominibus verbalibus affecta sunt. Nam χαλάξαι, γελάξαι apud Pindarum, qui Siculorum morem imitari videtur, et Theocritum ad Dorica χαλάζω et γελάζω referenda esse videntur, Epicharmeum σκυφοκώνακτος ad κωνάζω, ἀάβακτος ad ἀάζω etc., vid. §. 11, 2. 4. Ceterum vides, non omnia haec Siculis propria esse. Simile praeterea est κλάζω aut κλάξω pro κλώω, κλείω, vid. §. 11, 2 et §. 19, 6, unde futurum κλαξῶ, et Laconicum πάζω pro παύω, quod cognoscitur e glossis Hesychianis ἀμπάξαι, ἀναπαῦσαι Ἰάκωνες et ἀμπάζονται, ἀναπαύονται.

Commemoramus etiam Doricum σκευόω pro σκευάζω, unde in Ther. 2448 leguntur κατεσκεύωκε IV, 13 et κατασκευωθῆ VIII, 25, quibus inducti sumus, ut nuper apud Aeschylum Eumen. 604 παρεσκεύωσεν pro παρεσκήνωσεν (Med. παρέσκωσεν) proposuerimus.

2) In perfecti formatione primum de reduplicatione vel augmento illius vicario videndum est. Stirpes, quae consonam in fronte habent, nihil fere a vulgari ratione discrepant. Augmentum, ut vulgo, est in ἔρδηγα Heracl. a ῥήγνυμι, contra reduplicatio in βεβλαστιάκοντι in Lysidis epistola p. 53, quum vulgo sit ἐβλάστηκα; εἰ pro reduplicatione vulgari modo est in εἴρηκα Rhod. 2905 et ειλάφει Phoc. 73 R., quum in subjectivo apud Archimedem utraque forma reperiat, εἴλαμμαι et λέλαμμαι vid. §. 42. Ibidem de Dorico ἐμβραμαι pro εἴμαρμαι dicitur et de Rhodiaco εἶσχημαι pro ἔσχημαι ab ἔχω. — Eae

2) Heracl. ap. Eustath. 1654, 18. βῶ βάζω Σικελικῶς κατὰ τὸ σιγῶ σιγάζω, ἀνιῶ ἀνιάζω, ἀτιμάζω, πελάζω. — Herodian. H. Adon. f. 205, b et Append. Et. Gud. 661, 48. ἐκ τοῦ φῶ κατὰ παραγωγὴν Ἀσρικῆν φάζω, unde φαύζω, φαύσχω, πιφαύσχω factum dicitur, cf. §. 12 not. 8.

stirpes, quarum initialis litera vocalis est, plerumque secundum vulgarem usum pro reduplicatione augmentum temporale asciscunt, quo α non in η , sed in α longum Dorice transire supra indicavimus §. 19, 2. Talia sunt *μετάλλαγα* Ther. 2448. I, 12, *άλιφθέρωκα* Sophr. 63, *ἄγμαι* saepissime apud Archimedes; apud eundem *ἀφαίρημαι* legitur de Con. p. 259. 301. 302. 305 seqq. et *διαίρησθωσαν* de Helic. p. 241 ex editione Basileensi et codice Parisino B restitui oportet pro *διηρήσθωσαν* (saepe tamen *ἦρημαι* est sine varia lectione), quare *καθαιρημένος* scripsimus Sophr. 20 pro *καθηρημένος*. Rectiusne *αἶρημαι* scribatur an *ἄρημαι*, infra quaeremus §. 36, 8. Augmentum neglectum est in *οἰκοδόμημαι* Heracl. I, 64. 89. 91 et item in *οἴκημαι* Archim. Aren. p. 319. — Reduplicatio Attica est in *ἀπόλωλα* Heracl. B. 39, in *ἀγάγοχα* ab *ἄγω* vid. §. 42, nec dubitamus, quin in plerisque reliquis fuerit, quae vulgo eam postulant. Nam *ἄκουκα*, de quo vide §. 42, potius est perfectum I Doribus proprium pro vulgari perfecto secundo *ἀκήκοα* neque inde de reduplicatione saepius neglecta conjecturam facere licet; *ἦνεγμαι*, quod aliquoties legitur apud Archimedes de Helic. p. 220 seqq., mero sphalmate pro *ἐνήνεγμαι* scriptum esse videtur, quod ibidem multo saepius traditur; Doridi non proprium est *ὑπακατώρυνται* Sophr. 33 sine reduplicatione vid. Buttm. I §. 85 not. 1. — Ceterum reduplicatio et augmentum praepositionibus, ut fit vulgo, etiam in iis verbis, quae potius e compositis derivata quam ipsa compositionem passa sunt, plerumque postponuntur, ut *ἐνδεδίωκα* Heracl. I, 72 a novo verbo *ἐνδιώω*, *ἐνδεδάμηκα* Cret. 3053; e contrario *πεπρωγγύευκα* Heracl. I, 117 est a *πρώγγυος* i. e. *προὔγγυος*, *προέγγυος*.

Quum antiquissima Graecorum lingua, id quod ex Homericis carminibus satis patet, non duo diversa perfecta finxerit, sed unum ea lege, ut post vocales terminationi κ , in parte saltem formarum, praefigeretur, consonae autem stirpem claudentes ne unquam mutarentur, recentioris linguae consuetudinem Dorica dialectus sequuta

perfecta prima ea fingit, quae ab antiquae linguae ingenio alienissima sint, ut *κεκρατήριχα* Sophr. 71, *μετάλλαχα* Ther. 2448, *ἀπέσταλκα* Cret. 3047. 3048. 3052. 3058. Ign. 2670. Deinde quum Homericæ lingua perfecta, activi potissimum, vix ulla habeat praeterquam verborum primitivorum, Doris cum vulgari lingua verborum denominativorum perfecta prima frequentat, ut *πεφύτευκα*, *ἐνδεδίωκα*, *πεπρωγγύενκα* in Heracl., *ἐπιτετέλεκα* Ther. 2448, *ἀδίκηκα* Aetol. 3046, *ἀλιφθέρωκα* Sophr. 63 etc.

Pauca sunt praeterea, quae Doris in perfectorum formatione peculiaris habet, de quibus infra dicemus §. 42, ut *τέθεκα* a *τίθημι*, *ἔωκα* ab *ἴημι*, *ἀγάγοχα* ab *ἄγω*, *ἔθωκα* ab *ἔθω*, *γέγακα* a *γίγνομαι*, *πέποσχα* a *πάσχω*, *εἶκα* pro *ἔοικα*, *ἔῤῥηγα* a *ῥήγνυμι* etc.

3) Futurum et Aoristum I eorum verborum, quorum praesens in ζω desinit, pro vulgari σ in genuina Doride semper ξ assumere supra docuimus §. 11. Alia verba σ post brevem vocalem geminant, ut *ἔσσοῦμαι* vid. §. 41, *τελέσσω*, quod Siculum dicitur vid. §. 13, 1, *δάσασθαι* Heracl., neque tamen omnia vel ubique, quum ὁμόσαι sit in Heracl. I, 70 et Amph. 1688, *καλέσαι* Epich. 19. 20. 65. Sed in *ἔσσοῦμαι* alterum σ ad radicem ες pertinet, alterum ad terminationem; item verbi *τελέω*, quod descendit a *τέλος* (cf. *τελεσφόρος*) vera stirps est *τελες*; in *δάσασθαι* a radice *δατ* prius σ e τ factum est. Itaque duplex sigma in illis ex antiquitate retentum est.

Futura omnia, etiam quae sigma servent, in Doride circumflecti, saepissime grammatici docent³⁾. Accuratus

3) Et. M. 548, 30 (Ann. Oxx. IV, 198, 31). οἱ Δωριεῖς πάντας τοὺς ὀριστικοὺς μέλλοντας περισπῶσιν. Apollon. de synt. 274, 18. τοὺς Δωριεῖς καθ' ὅλης τῆς ἐγκλίσεως τὴν περισπωμένην φυλάττειν τῷ μέλλοντι. Macrob. II p. 299 Bip. „(Dores) in omni futuro in ω desinente ultimam circumflectunt.“ — J. Gr. 243, a, Meerm. 658 de *δωσῶ*, *θεραπευσῶ*, *νοησῶ* — *δωσεῖ*, *θεραπευσεῖ*, *νοησεῖ* — *δωσοῦντι*, *λεξοῦντι*, *ποιησοῦντι*. — Scholl. Theocr. III, 18 et V, 53, Greg. C. 235. 276. — Ann. Oxx. I, 136, 7, Et. M. 381, 30, Eustath. 23, 10 — 129, 23 — 655, 13 de tertia singulari ut *ἔσσειται*, *πλευσειται*,

tamen quaerentibus ita praecipendum est: Doris futuri primi (ut ea appellatione uti liceat) stirpem in *σε* terminans vocalem *ε* ante terminationes secundum regulas in §. 25. 26. 21 explicatas modo immutatum relinquit modo vario modo mutat aut cum terminatione conjungit. Vulgaris futuri primi ratio, quae solum *σ* pro caractere habet, non reperitur unquam in fontibus paullo majoris fidei; nam *οἰσόντι*, *ἐργαζόνται* et similia in tabulis Heracleensibus alio trahenda esse, supra satis demonstratum est §. 26, 2. Lapidicae Tejo debentur in Creticis 3047 *πειρασόμεθα*, 3049 *ποιήσομεν*, 3052 *ἀναγράφομεν*, eorum, qui descripserunt, negligentiae *προάξονται* Herm. 1193 et *ἀποδώσουσι* Ther. 2448, VI. 16, nec verum videri potest *ἐξορκίζοντι*, quod Boeckhius in corruptissimo titulo Cret. 2554, 36. 41 restituit (idem haud raro Dorice circumflectere neglexit). Vulgaris forma, quam propelli metrum vetat, *κοῖξετε* Acharn. 712 (e Ravennate nunc *ἔξεῖτ'* 708 et *ἀγορασούντες* 716 pro *ἔξετ'* et *ἀγοράσοντες* restituta sunt), Attico poëtae condonanda est; pro *πωτάομαι* i. e. *πωτάσομαι* Lysistr. 1013 *πωταῖομαι* suspicari licet. Quod in Chelidonismo genuinus Dorismus bis negligitur, in *ἔασομες* et *οἴσομες*, recentiorem ejus originem indicaverit. Apud Archimedem frequentes sunt formae vulgares, maxime in futuris passivi.

Doridem in illa futuri formatione antiquissimae linguae vestigia premere Sanscrita lingua docet, cujus futurum secundum in *sjāmi* terminatur, ut *bhōtsjāmi* a *budh*, cf. *πενσοῦμαι* a radice *πυθ*. Apparet enim antiquum *j* apud Dorienses in *ε* transisse, quum Lesbiaca lingua *js* in *σσ* mutaret (vid. L. I §. 9, 1), reliquae dialecti, nec minus Dorica in aoristo primo, *j* plane abjicerent. Futurum secundum, quod vocant, ita ortum esse

---

κλανσεῖται, *πορευσεῖται*, quae formae pro parte Doribus non sunt propriae; de *ἔσειται* Scholl. A. II. β, 353, Et. G. 212, 16. — Heraclid. ap. Eustath. 1557, 40 de tertiis pluralibus (vid. §. 36 not. 2) etc.

constat, ut post liquidas ε insereretur, deinde σ ejiceretur, ut e τέν - σω τενέσω, τενέω, τενῶ. Jam in Doride quum duo ε concurrerent, alterum ejectum est; vestigium tamen ejus in Heracleensium dialectoprehenditur, qui primi futuri tertiam pluralem οἰσόντι habent, secundi ἀγγέλιοντι, neque fortasse aliter explicandum est, quod Lystr. 183 ὁμιώμεθα est pro ὁμούμεθα, non ὁμιόμεθα.

Futura passivi h. e. illa futura, quae ab aoristis passivi derivantur, in Doride cum ipsis aoristis terminationes objectivas habuisse videntur. Primum in Ther. 2448. I, 25 traditum est συναχθησοῦντι, quod Boeckhii in συναχθησοῦνται mutavit; deinde in Astypal. 2483, 25 ἐπιμεληθη. .ει multo facilius in ἐπιμεληθησεῖ mutaveris quam cum Boeckhio in ἐπιμεληθήσεται aut potius in ἐπιμεληθησεῖται; tum Doricum ὠατωθήσω pro ἀκούσομαι, quod Photius, Suidas, Hesychius afferunt, haud dubie est futurum primum passivi a verbo quodam οὐατόω male illud a variis doctis in ὠατωθήσομαι mutatum vid. §. 31, not. 9. Postremo apud Archimedes Aren. p. 331 est φανήσειν, quod Lobeckius ad Buttm. Gramm. II p. 311 e φανήσεσθαι corruptum esse suspicatur, et de Conoid. p. 277 δειχθησοῦντι (cod. Par. B δειχθησοῦνται, C. D. Ven. δειχθήσονται), idem p. 278 (B. δειχθησοῦνται), atque Aren. p. 320 Basileensis lectio δειχθεῖσι et δειχθεισῶν in Par. A pro δειχθήσεσθαι fortasse genuinam lectionem δειχθησεῖν produunt. His exemplis exceptis apud Archimedes ea futura nunquam contracta reperiuntur neque in editionibus neque in codicum varia lectione, sed ubique vulgares formae, ut δειχθήσεται de Plan. Aeq. p. 6, de Quadr. Parab. p. 22. 24 et saepissime, δειχθήσονται de Con. p. 276, διαιρεθήσεται de Plan. Aeq. p. 8, λαφθήσεται et κρεμασθήσεται de Quadr. Parab. p. 24, τμαθήσονται de Plan. Aeq. p. 36 etc. etc. Jam vero quum in reliquis futuris raro vulgares formae pro Doricis legantur, futurorum passivorum peculiarem quandam rationem esse apparet. Aut librarii insolentiores formas Doricas cum terminationibus objectivis in vulgares mutarunt, aut ipse Archimedes futurorum

genus genuinae Doridi raro usitatum e vulgari lingua ascivit, pauca quaedam vere Dorica relinquens. (Ex *εἰκασθήσεται* Acharn. 749, quod Dorice certe contractionem postulare, nihil contra nostram opinionem efficere neque magis ex *ἀναγραφῆσεται* in Aeginetico titulo n. 2138 et recenti et corruptissimo). — Objectiva forma futuris, quae descendunt ab aoristis passivi, ipsis ad objectivum pertinentibus, non minus convenit quam futuris, quae derivantur a perfecto objectivo, *τεθνήξω* et *έσθήξω*, quae in recentiore lingua subjectivam formam *τεθνήξομαι* et *έσθήξομαι* praetulerunt vid. Butt. Gramm. II p. 199. 207. Doridem etiam in his objectivam formam tenuisse consentaneum est et *δεδοικῆσω* Syracusanorum proprium dicitur a Macrobio p. 304 Bip. Nihil auctoritatis tribuimus Brasidae epistolae Plut. Morall. p. 219. D, ubi *τεθναξοῦμαι* legitur.

4) Aoristus I. a. m. aequè ac futurum in verbis, quorum praesens in ζω desinit, ξ assumit et in aliis σ geminat. In verbis λ, μ, ν, ρ producitur ᾱ in ā pro vulgari η ut *ἔφᾱνα*, ε a severiore Doride in η ut *ἄγγηλα* pro *ἡγγειλα* vid. §. 20, 4. De anomalis *ἦνεργα*, *εἶπα*, *ἔχεα* vid. §. 42. — De Aoristo I pass. verborum in ζω desinentium supra egimus §. 11, 4. Aoristi II praeter pauca quaedam, quae infra commemorabimus §. 42, nihil a vulgari ratione differunt. —

Iterativa e Dorica dialecto a grammaticis afferuntur⁴⁾, neque tamen ullum eorum exemplum in purioribus fontibus reperitur; *ἦσκε*, quod ex Alcmane affertur in Ann. Oxx. I, 154, 32, etiamsi Doricum habeatur, non potest documento esse, ab aliis verbis iterativa derivata esse.

4) Heraclid. ap. Eustath. 1642, 9. *Λωρίων τὰ εἰς εἰ διφθογγον περαιούμενα (περατούμενα) ἐν παρατατικῷ χρόνῳ ἐπὶ τρίτου προσώπου κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ ἰ ἐκφερόντων μετὰ προσθέσεως τριῶν στοιχείων, ὡς ἐφίλει ἐφίλεισεν, ἐνόει ἐνόεισεν.* Similiter Et. M. 381, 41. Ineptissima praecipiuntur Et. M. 793, 40, Et. G. 551, 37.

§. 36.

De conjugationis ratione communi.

1) Prima persona pluralis objectivi in *μες* exire traditur ¹⁾ et regnat ea terminatio sola in tabulis Heracleensibus, ut *εύρισκομες, κατετάμομες, ἐστάσαμες* etc. in Ther. 2448. VIII, 26, ubi *ἐμβαλοῦμες*, Ign. 2670, ubi *ἀπεστάλακαμες*, in Cret. 2557 *εὐχαριστῶμες*. Contra vulgaris terminatio non solum est in Rhodio nr. 2905 et Tejo - Creticis 3047. 3048. 3049. 3052. 3058, ubi lapicidae culpaē tribui possit, sed etiam in Creticis majoris fidei nr. 2555, ubi *ἐπιγράψαιμεν*, et nr. 2556, ubi *ἔλομεν*. Deinde in Epicharmi fragmentis ubique Dorica terminatio servata est: fr. 51 *καλέομες*, 82 *ἀποπυρίζομες, παρσχιζομες, χναύομες, ἐπίομες*. Apud Sophronem leguntur *ἴωμες* fr. 40, et plusquamperfectum *ἐκεκρατηρίχημες* fr. 71, quare *γινώσκωμεν* fr. 83 corrigendum erat. Apud Archimedem rarius Dorica terminatio inter vulgares formas conspicitur, ut *κομίζομες* de Hel. p. 218, *δειξοῦμες* de Conoid. p. 259. 281. In Lysistratae Laconicis partibus ubique est Doricum *μες*, ut *ἴκομες* 1077, *πεπόνθαμες* 1098, *ὕμνῶμες* 1305 etc., item in Acharnensibus 716 *ἴκομες*, 717 *διαπεινᾶμες*. Postremo in Chelidonismo Rhodio libri praebent *ἀπίωμες* et *φέρωμες*, sed *ἐάσομεν, οἴσομεν* et *ἐσμέν*. Omittimus fontes parum limpidos. Jam enim satis intelligitur, olim eam terminationem omnibus Doriensibus solam propriam fuisse et tertio demum saeculo vulgarem terminationem accipi coeptam esse. Ceterum Doridem antiquissimae rationis tenacem fuisse et Sanscrita et Latina linguae docent, in quibus *tudāmas* et *amamus* primae sunt praesentis personae.

2) Tertia persona pluralis temporum prioriorum ²⁾ et conjunctivi in objectivo in omni-

1) Choerob. Bekk. 1198 et Ann. Oxx. IV, 421, 8, Eustath. 1892, 46, Greg. C. 179.

2) Heraclid. ap. Eustath. 1557, 36. *πᾶς μίλλων τοιοῦτος ἐπὶ τρι-*

bus titulis, etiam recentioribus, qui aliquatenus Doricam dialectum referunt, nec lapicidarum vel describentium culpa corrupti sunt, summa constantia in *νι* exit, ut Praes. Ind. ἔχοντι, ἄγοντι, μισθῶντι pro μισθοῦσι Heracl. I, 50, ἀκολουθέοντι Alaes. — Ind. Perf. ἀνατεθέκοντι Daul. 81 R. — Futur. Ind. ἀπαξόντι et ἀναγγελιόντι Heracl., κρινεῦντι et διαλυσεῦντι Calymn. 2671, ἐξοῦντι Ther. 2448 — Conj. Praes. ἀπογηράσκωντι, διδῶντι, φᾶντι pro φῶσι Heracl., ποιῶντι Ther. 2448 — Conj. Aor. I ἀπογηράσωντι Heracl. — Conj. Aor. II ἐκπέτωντι pro ἐκπέσωσι, διαγνῶντι Heracl. — Conj. Aor. Pass. ἐγέληθητιοντι pro ἐξεληθῶσι Heracl., ἐκδανεισθῶντι Coreyr. 1845. Quibus similia innumera leguntur in Hermion. Delph. Phoc. Aetol. Coreyr. Rhod. Ther. Calymn. Ign. 2670. Alaes. Heracl. Cret. 2554. 2556. 3047. 3048. 3058. Peccant contra Doricam proprietatem paucissima quaedam in titulis pessimae fidei: δικαῶσι nr. 2554, 66, quam vocem non una de causa corruptissimam judicare oportet et nonnulla in Cret. 3049. 3052, quae lapicidae Tejo debentur. In titulo Cretico minus suspecto nr. 2558 ἐράγωσι et ἐξάγωσι perperam pro conjunctivis habita esse supra demonstravimus §. 20, 2. b.

του πληθυντικοῦ Δωρικῶς εἰς τὸ $\bar{\tau}\iota$ (potius $\bar{\nu}\tau\iota$) λήγει τῆς $\bar{o}\bar{\nu}$ διφθόγγου παραληγούσης· οὕτω δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ποιοῦντι ἀντὶ τοῦ ποιοῦσι καὶ ὀρθοῦντι ἀντὶ τοῦ ὀρθοῦσι καὶ τῶν ὁμοίων θεμάτων τῆς πρώτης καὶ τρίτης τῶν περισπωμένων· ἔτι δὲ καὶ τῶν μελλόντων· ποιήσοῦντι γὰρ καὶ ὀρθωσοῦντι καὶ τὰ ὅμοια. ἐπὶ μὲντοι δευτέρας διὰ τοῦ $\bar{\alpha}$ μικρομένου καὶ τοῦ $\bar{\nu}$ · γελασοῦντι γὰρ καὶ γελαῶντι, καὶ βοασοῦντι βοᾶντι· ἐπὶ δὲ βαρυτόνων ἢ $\bar{o}\bar{\nu}$ συλλαβῇ ἐν τούτοις παρατελεντᾶ· οἷον λέγοντι ἀντὶ τοῦ λέγουσι καὶ τὰ ὅμοια. τῶν δ' αὐτῶν Δωρικῶν καὶ τὸ φρονοῦσι καὶ νοοῦσι φρονεῦντι λέγουσι καὶ νοεῦντι. — τὰ εἰς $\bar{\sigma}\iota$ περατούμενα τρίτα πληθυντικὰ θέματα τῇ $\bar{\epsilon}\iota$ διφθόγγῳ παραληγόμενα μετατιθέασι τὸ μὲν ἴωτα εἰς $\bar{\nu}$ Δωρικῶς, τὸ δὲ σίγμα εἰς τ , τιθεῖσι τιθίντι, ἰῶσω ἰέντι. — Ann. Oxx. I, 147, 26, ubi φαντί et λέγοντι apponuntur, et IV, 353, ubi δίδοντι et φαντί, Et. M. 661, 49, Greg. C. 318. 324, Scholl. Theocr. I, 43 etc., J. Gr. 243, b de φέροντι et λέγοντι.

Non minus in scriptoribus pura Doride usis pleraque recte a librariis tradita sunt: Epich. 5 *γινώσκοντι*, 25 *λαμβάνοντι*, 19 *λᾶντι*, 26 *ἴσαντι*, quum corrigenda essent *εὐρήσουσι* 92, *πωλοῦσιν* 120; Sophr. 44 *βαλλίζοντι*, 52. 54 *ἐντί*, 33. 44 *φαντί*, 51 *κεχάναντι*, 75 *ἐκπεφάναντι*, sed corrupta *κνπτάζουσι* 43, *εἰσί* 100; apud Archimedem raro vulgares formae Doricis intermixtae sunt, ut *ἀποδεδείχασιν* de Quadr. p. 18, *ἀντιπεπόνθασιν* de Conoid. p. 260. Denique nulla in re omnes Doridis fontes, qui aliquam fidem merentur, melius concinunt. Quamdiu Dorica dialectus, quae quidem eo nomine aliquo jure appellatur, vigeat, haec terminatio in vulgarem non abiit. Ceterum non minus quam vulgaris elisionis patiens erat, ut *καλέονθ'* et *ἐντ'* Epich. 23, neque Theocritus elisionis evitandae legem (vid. Meinek. p. VI) ab ipsis Doricis poëtis accepit. *N ἐφέλκ.* nunquam assumitur, cf. §. 10, 12, praeterquam in *ἐντί* apud Pseudo-Pythagoreos vid. §. 40.

Mira quaedam ejus terminationis mutatio in Eleuthernaeorum Cretensium decreto conspicitur; nam *ἀπεστάλκαντες* l. 4 pro *ἀπεστάλκασιν* et *δειξάγοντες* l. 24 pro *δειξάγουσιν*, quum se invicem tueri videantur, non audeo cum Boeckhio in *ἀπέσταλκαν* et *δειξάγοντι* mutare. Neque in Cretica ejus aetatis dialecto formas singulares et semibarbaras nimis in suspicionem vocare debemus. — Hesychiana glossa *ἔχονι, ἔχουσι* *Κρηῆτες* vix sana est, neque tamen credibile videtur, notissimam formam *ἔχοντι* e Cretica dialecto enotatam esse, quare nescio an corrigi possit *ἔχουσι, ἔχουσι*, ut sit dativus pluralis, cf. §. 14. — De tertia persona plurali perfecti *ἀπέσταλκαν* in titulis Creticis nr. 3048. 3052. 3058 infra dicemus.

3) Conjunctivi objectivi tertia persona singularis mira formae ambiguitate insignis est. In titulis enim terminationes *η, η, ει* reperiuntur caequè non constantia quadam electae, sed saepe temè et nulla lege mixtae. In plerisque quidem titulis iota, quanquam in declinatione et reliquis accurate servatur, non adscriptum est: Hermion. 1193, Tegeat. H. L. et Agrig. *ῆ*; Delph

1699. 1701. 1703 — 1706 *θέλη*, 1693 et 67 R. *παρακαλή*; Aegin. 2040, b *συνείκη*, Corcyr. 1838, b *βλάβπη*, 1841. 1843. 1844 *δοκῆ*, 1850 *πάσχη*, Iss. 1834 *λύση*; Rhod. 2525, b l. 39 *μεταλλάξη*, l. 94 *ἀδικῆ*. — In aliis titulis illae terminationes promiscue usurpatae sunt et omnes quidem tres in tabulis Heracleensibus, ubi vulgaris ratio observatur in *θραύη*, *κόπη*, *πριῶ* I, 81, *ἐπιβῆ* et *ἀποδιδοῖ* I, 61, deinde iota semel omittitur in *ἀμμισθωθῆ* I, 63, postremo plerumque terminatio *ει* spectatur: I, 59 *ἀρύσει*, 60 *ποτάγει*, 63 *τελέθει*, 69. 80 *νέμει ἢ φέρει*, 82 *λάβει*, 103 *ἀποθάνει*, 112 *εἶ*, 112. 115. 128 *πράξει* (Mazocchius ea omnia pro indicativis praesentis et futuri, adeo *λαβεῖ* et *ἀποθανεῖ* pro futuris secundis vendidit, quanquam constructio cum *ὅς κα*, *αἶ κα* etc. nullam de conjunctivo modo dubitationem relinquit). Eadem ratio est tituli Theraei nr. 2448, in quo leguntur *ποιῆ* II, 20, *ἐπιμηνιεύση* IV, 35, *ἀποδῶ* III, 2 — deinde *πάθη* II, 29, *ἐκτίση* V, 2. 22, *ῆ* VI, 20, *ἀναγραφῆ*, *εἶπη*, *ἀποδειχθῆ*, *κατασκευωθῆ*, *αἰρεθῆ* VIII, 2. 10. 16. 25. 28, *ἀποδῶ* VI, 16 — postremo IV, 36 *ἐξοδιάξει*, *γράψει*, *ποήσει*, *ἐπιμηνιεύσει*, V, 25 et saepe *δόξει*, VI, 37 *ποιεῖ*, VII, 32 *ἐπιβάλλει*, VIII, 16 *ἐγγράφει*, VIII, 25 *ξυλογραφηθεῖ*. Praeterea in Amphict. 1688, 10 est *εἶ* pro *ῆ*, quanquam hic in reliquis vulgaris terminatio conspicitur ut *ἀποτίη*, *δοκῆ* etc.; in Astyp. 2483. 2484 est *δόξει* conjunctivus, quanquam *χηρῆ* in priore; in Cret. 2557 *συνδοκεῖ*, quanquam reliqui tituli Cretici vulgari forma utuntur, ut *δόξη* 2555, *ἐχη* 2556; in Aetol. 2350 *ἄγει*; in Corcyr. 1845 quum modo *η* modo *η* traditum sit, ultra ratio verior sit, pro ejus tituli conditione adjudicari nequit.

Boeckhius in primo Corporis Inscriptionum volumine in *ἄγη* et similibus iota subscriptum per negligentiam omissum ratus ubique addidit; in altero volumine dialecti proprietatem quandam subesse intellexit, vid. ad nr. 1841. Contra in utroque terminationem *ει* ex antiquiore orthographia *ε* pro *η* usurpante resedisse ratus in vulgarem rationem transtulit. At ne hoc quidem recte factum vi-

detur, quum in omnibus illis titulis nullum praeterea antiquae illius orthographiae vestigium resederit excepto Amphictyonum decreto nr. 1688, de quo in Appendice disputabimus. Facilius in titulis Attica dialecto scriptis, ubi subinde eadem conjunctivorum ratio spectatur ut ἀρόσει nr. 103, δόξει nr. 2353. 2360, Boeckhianam opinionem probaveris, quia tituli Attici multis annis post Euclidem archontem exarati haud raro *ει* pro *η* etiam in aliis exhibent, ut *τεῖ βουλευῖ* pro *τῆ βουλῆ*, vid. Franz. Elemm. Epigr. p. 150. Sed etiam haec potius dialecto et pronuntiationi tribuenda esse quam antiquae orthographiae cuidam recordationi persuasum habemus. Primum enim cur *ει* pro *η* scribere pergerent, quum *ε* pro *η* vel *ει* pridem obsolevisset, nisi ipsa pronuntiatio illam scripturam adjuvaret? Deinde Atticos in multis *ει* pro antiquiore *η* non solum scripsisse, sed etiam pronuntiasse certum est, ut *κλείς* et *κλείω* pro *κληῖς* et *κληῖω*, *κλήω* — *λεῖον* pro *λήιον* — *τύπτει*, *βούλει* pro *τύπτῃ*, *βούλῃ*, vid. Buttm. Gramm. I §. 87 not. 9 — *Ἐρεχθείδος*, *Αἰγείδος* pro *Ἐρεχθηίδος*, *Αἰγηίδος* vel *Ἐρεχθηίδος*, *Αἰγῆδος* vid. ibid. II §. 119 not. 30. Itaque nescimus, cur Atticos *τεῖ βουλευῖ* pro *τῆ βουλῆ* et *λέγει* vel *θάνει* pro *λέγῃ* et *θάνῃ* pronuntiasse credere noluerint, praesertim quum de Attico *δεῖ* pro *δέῃ* vel *δῆ* notabile testimonium extet, vid. Buttm. II p. 151. Recentior usus, quem libri manuscripti exhibent, ad eam rationem reflexit, quae illarum formarum origini maxime convenire videbatur.

Quidquid de Atticorum usu accuratior investigatio docuerit, hoc pro certo tenebimus, Doriensium pronuntiationem mature tam ambiguum fuisse in tertia conjunctivi persona, ut triplici illo modo exprimi posset. Et plerisque quidem Doriensium terminatio *η* sine iota subscripto aequae ac Lesbiis (vid. §. 24, 6) maxime probata esse videtur; neque minore jure ex antiquo *λέγῃσι* nasci poterat *λέγη*, quam e *φῆσι* Anacreonteum *φῆ* fr. 38 Bergk., quod iota caruisse Apollonii testimonia de synt. p. 238 et de adv. p. 543, 7 patefaciunt. — Scriptoribus Doricis vulgarem terminationem relinquere non dubitavimus,

quae a Doride certe non aliena, fortasse antiquiori Doridi etiam aptior est; in antiquissimo quidem titulo, quem hoc in loco consulere licet, Amph. 1688, fere sola regnat. Dignum tamen memoratu est, apud Archimedem conjunctivos saepissime iota carere, quod in dativis raro neglectum est. Ceterum verisimillimum est, secundam personam, cujus exempla in titulis non leguntur, eadem ambiguitate fuisse.

4) Imperativorum objectivi tertia persona pluralis triplici forma utitur in Doricae dialecti fontibus: *ντω, ντων* et *τωσαν*.

a) Prima forma in his titulis reperitur: Lacon. 1331 *δόντω*, Delph. 1699. 1701—1706 et 71 R. *έόντω* et *παρχόντω*, Phoc. 73 R. *θαψάντω* et 74, a *έόντω*, Corcyr. 1845 *έόντω*, *ποιούντω*, *ἀποτεισάντω* etc., Rhod. 2525, b *λαμβανόντω* et *στεφανούντω*, Astyp. 2483. 2484 *δόντω* et *στεφανωσάντω*, Heracl. I, 74 *ἀνγραφάντω*.

b) Secunda terminatio est in Amph. 1688 *έόντων*, *διδόντων*, *συναγόντων* etc.; in Ther. 2448 *έχόντων*, *ἀφαρρούντων*; in Cret. 2554—2557. 3048. 3049 *έπιόντων*, *θέντων*, *έρπόντων*, *σασάντων*; in foedere apud Thucyd. V, 79 *κοινανέοντων*. Eadem est apud Archimedem, ut Aren. p. 322 *έπιψανόντων* et *τεμνόντων*; nec minus pro *ποτιπιπέτων* de Helic. p. 232 et *ποτιπιπέτωσαν* p. 233 e Basileensis et codicum lectionibus *ποτιπιπόντων* restitui oportet et *έκπιπόντων* pro *έκπιπέτων* p. 232, *ἀνεστακότων* pro *ἀνεστακέτων* de Conoid. p. 285 etiam sine libris. De *έστων* 3 pl., quod apud eundem modo editum modo pro *έστωσαν* aut *έστω* restituendum est, vid. §. 40.

c) Tertia terminatio non reperitur nisi in titulis satis recentibus: Phoc. 73 R. *παρამεινάτωσαν*, *ποιησάτωσαν*, quanquam ibidem est *θαψάντω*, 74, b *παρამεινάτωσαν*, 81 *έστωσαν*; Lacon. 1464 *αίρέτωσαν*.

In subjectivo ejusdem personae item triplex est terminatio minus tamen distincte inter variorum populorum titulos divisa:

a) Prima in Corcyr. 1845: l. 13 *διδόστω*, l. 104

ἐλογιζέσθω, l. 125 κρινέσθω, 133. 135 ἐκδανειζέσθω (quam ibidem l. 97 ἀπολογιζάσθωσαν) et in Heracl. I, 79 ἐπελάσθω. Vides hanc formam non differre cum tertia persona singulari.

b) Secunda, quae formas efficit a tertia persona duali non diversas, in Amph. 1688 ειλέσθων et ἐφακέσθων, Ther. 2448. III, 31 πορευέσθων (sed III, 26 πορευέσθωσαν), Cret. 2554 ἦσθων, 2556 χρήσθων, στανυέσθων, ποιησάσθων. Eadem est in Rhod. 2525, b, ubi πριάσθων, ἀποδόσθων, καταχρείσθων, l. 29. 70 ποιείσθων (contra l. 22 ποιείσθωσαν). Rarius apud Archimedem reperitur, ut de Helic. p. 285 ἄχθων, p. 286 ἀναγεγράφθων; illud de Plan. Aeq. II p. 46 pro ἄχθωσαν e codicibus fere omnibus restituendum esse videtur, de Conoid. p. 303 pro ἄχθω e Par. C (B. D. Ven, ἄχθωσαν), p. 308 pro eodem e conjectura (A. Ven. ἄχθωσαν). Nam Archimedem ἄχθω pro plurali usurpasse non credimus.

c) Tertiam terminationem illis admixtam vidimus: Corcyr. 1845, 97 ἀπολογιζάσθωσαν, Ther. 2448. III, 26 πορευέσθωσαν, Rhod. 2525, b. 22 ποιείσθωσαν. Frequentissima est in Archimedis libris: de Plan. Aeq. p. 8 ἄχθωσαν, p. 10 ἐπεξεύχθωσαν, de Hel. p. 220 λελάφθωσαν, p. 221 συγκείσθωσαν, p. 241 διαιρήσθωσαν, ἐκβεβλήσθωσαν, γεγράφθωσαν etc.

Harum terminationum antiquissimam esse eam, quae in ω exit, et Latinae linguae comparatio evincit et ipsius Graecae linguae analogia. Ubique enim tertiae personae pluralis antiquissima terminatio litera ν inserta a tertia singulari distinguitur, id quod maxime apparet in Doricis τίθητι et τιθέντι, deinde in λέγεται et λέγονται, ἴστατο et ἴσταντο etc. Eadem igitur ratione e δότω, γραψάτω, ἐχέτω recte facta sunt δόντω, γραψάντω, ἐχόντω, et hic quidem ε propter sequens ν in ο mutatum est, vide dissertationem nostram de conjug. in μι p. 8. De anomalis formis ἐόντω, ἔστων, ἰόντων vid. §. 40 et 42. In subiectivo e διδόνσθω et κρινέσθω plurales formae διδόνσθω et κρινόνσθω fieri debebant, sed ν ante sequens σ ejecto,

deinde vocali *o*, quae non ad stirpem pertinet, in *ε* mutata, quod sequente sigma postulatur, nullam discrimen inter singularem et pluralem manet. — Jam a parte Dorienſium *ν* in fine additum est, ut in Homericis et Attica dialecto, quia *ν* in exitu tertiarum personarum pluralium audire consueverant; ita in objectivo forma genitivo plurali participii, in subjectivo tertiae duali imperativi aequa nata est. Multo recentior est tertia forma, quae tertiae personae singulari terminationem *σαν* addit ea ratione, quam justae analogiae adversari accuratius quaerenti apparet. Videtur ea primum in subjectivo placuisse, quoniam hic prima forma cum tertia singulari, secunda cum tertia duali permutari poterat. Simili ratione Rhodii, in objectivo antiquissimae formae tenaces, permoti esse videntur, ut in subjectivo secundam praeferrent; minus enim molesta erat pluralis cum duali quam cum singulari similitudo.

5) In tertia duali praeteritorum et optativorum objectivi et subjectivi atque in prima singulari praeteritorum subjectivi *α* est pro *η*, ut *ἐποησάταν* Delph. nr. 25, *κησάσθαν* Pind., *συνεθέμαν* Cret. 2555, *ἐμπορευόμαν* et *ἀνελόμαν* Acharn. 720. 776, *ὀλοίμαν* Tragg. etc. Dualis tamen verborum in certioribus Doridis fontibus non minus rarus est quam nominum. Praeter *ἐποησάταν* in antiquo illo titulo Delphico nr. 25 nusquam dualem legere memini praeterquam Acharn. 699 *ἀκούετον*, quod Hermannus metro suadente recte in *ἀκούετε* mutasse videtur; semper enim Megarensis ambas filias alloquens plurali utitur. Nec genuinos existimabis duales *ποτιπιπέτων* et *ἐκπιπέτων* apud Archimedem de Helic. p. 232, quanquam de duabus lineis agitur; nam ne hic quidem duali, cujus frequentissima occasio erat, unquam usus esse videtur.

6) In prima plurali subjectivi terminatio *μεσθα* Dorica dicitur a Greg. Cor. p. 180 Theocritum respiciente. Cui haud multum fidei tribuendum est. Potius vulgaris terminatio *μεθα* sola reperitur in titulis, ut

Heracl. II, 26.28 *ἔδικαζάμεθα, κατεδασσάμεθα*, saepe *ποτε-δισσάμεθα*, et Cret. 3058 *χαριζιόμεθα* etc., deinde apud Epicharmum fr. 167 *θωσούμεθα* et secundum Ann. Bekk. 90, 3 *δεούμεθα*, apud Sophronem fr. 34 *ἀκρατιζόμεθα*, 42 *θάμεθα*, Acharn. 722 *ἀπολοίμεθα*, ubique apud Archimedem. Item in Lysistrata sunt *ἀμβαλώμεθα* 1096, *παισαίμεθα* 1272; pleniores formae *ποιησώμεσθα* 1006 et *δέομεσθα* 1164 poëtae, non Doridi tribuendae videntur.

7) Tertia pluralis optativi in subjectivo Dorice, Ionice et Aeolice in *ατο* exire traditur in Ann. Oxx. I, 148, 32, ut *πλώατο* (?), quocum componuntur *πυθοίατο, κεχαροίατο, μαχοίατο*. Nunc in certioribus fontibus haec forma non legitur, vulgaris *παραγένοιτο* Core. 1845, 7. Neque tamen grammatico, qui in proximis insignem doctrinam prodit, omnem fidem denegare audeamus, quia vulgaris terminatio, quam Homericus dialectus abhorret, recentior esse videtur, vid. dissert. nostr. de conj. in *μι* p. 12. 13.

8) Augmento temporali *α* in *ā* producitur, ut *ἄγον, ἄγγελια*, Archim. de Helic. p. 217 *μετάλλαξεν, προάγαγεν*, p. 230 *ἄρξατο*, de Conoid. p. 257 *ἀπόρησα*, quod ex omnibus fere libris pro *ἠπόρησα* restituendum est etc., vid. §. 19, 2; diphthongus *αι* utrum in *α* mutetur ut *ἀνέθη*, an retineatur ut *αἰνέθη*, dubitari potest. Illud primo obtutu convenientius videtur. At si reputaveris, diphthongos *ει* et *οι* apud Dorienses augmento non affici, propriam diphthongum *αι* servandam judicabis, id quod factum est in libris Pindari vid. §. 19, 2 et Archimedis vid. §. 35, 2. De diphthongo *ει* servata vide Et. M. 419, 44, cujus testimonium attulimus §. 25 not. 3, de *οι* supra §. 35, 2 exempla *οἴκημαι* et *οἰκοδόμημαι*. Diphthongus *αυ* itidem non mutatur, ut *αὔξησε* vid. §. 19, 2 neque *ευ* et *ου* augmenti amantiore fuerint quam in vulgari lingua. — Initiale *ε* etiam eorum verborum, quae vulgo *ει* assumunt, in severiore Doride in *η* abit, ut *ἠγον*, mitiore Doride vulgarem rationem servante, vid. §. 25, 1. c.

Abjicitur augmentum non magis quam in Attide; adeo Lysistr. 1252, quanquam in lyrico carmine poetica licentia excusationem habet, nescio an *πρόκροον* in *πρόκροον* mutari oporteat, quod Laconice pro *προῦκροον* esset.

Pseudo-composita augmentum vulgari ratione post praepositionem accipiunt haec: *ἐπεστάτει* Astyp. 2483. 2484, *ἀμφεσβάτει* Rhod. 2905, nisi hic potius *α* productum est, ut augmentum duplex sit quomodo in Attico *ἡμφεσβάτουν*. Contra in *ἀπελευθέρωσαν* Phoc. 74, b R., ubi item *α* produci videtur, praeter consuetudinem, sed rei convenientius augmentum initio accessit; quippe *ἀπελευθερῶ* ab *ἀπελεύθερος* derivatum, non ex *ἀπό* et *ἐλευθερῶ* compositum est; *ἐμπορευόμεαν* Acharn. 720 (ab *ἐμπος*) cum Atticis *ἐγγύησα*, *ἐκκλήσιλασον* (Buttm. §. 86 not. 5) componendum est; *ἐπροχειριζάμεθα* Archim. de Quadr. Parab. p. 17 (*α* *πρόχειρος*) genuinam legem sequitur, cf. de perfecti augmento §. 35, 2.

9) Accentus verborum duplici potissimum ratione a vulgari consuetudine recedit. Primum certissimis testimoniis constat, tertias plurales praeteritorum objectivi in omnibus conjugationibus penultimam acuisse, vid. §. 3, 3. Eandem regulam ad optativum transferre oportet, qui cum praeterito arctissima terminationum cognatione conjunctus est, ut *λεγοίεν*, *λεξάιεν* Dorica habeantur. Praeterea consentaneum est, Doricum *ἐφιλέον* post contractionem ultimam circumflectere *ἐφιλοῦν*, *ἐφιλεῦν*. Deinde Doriensibus *ἔσσειται* et *φορείται* paroxytona fuisse traduntur, id quod eo credibilis est, quia etiam in nominativo plurali declinationis secundae terminationem *οι* acutum in antepenultima, circumflexum in penultima prohibere constat, vid. §. 3, 2. Illis comparatis collegimus diphthongos *αι* et *οι* vocem claudentes Doriensibus ubique longarum syllabarum vim exercuisse et in conjugatione quidem pronuntiata esse *λεγόμαι*, *λεγάι* (unde per contractionem *λεγῆ* fieri oportet), *λεγέται*, *λεγόνται*, *λεγέσθαι*, *ποιήσαι* Aor. I obj. inf. et subj. imperat., et quae sunt similia. Adversari aliquatenus visum est testimonium ejusdem

scholii Theocritei, quod de φορείται praecipit, vid. §. 3 not. 8. Accuratius tamen examinatum nihil habet, quod nos morari possit. Loquitur enim de formis verbalibus in *εται* exeuntibus, quarum penultima et apud Atticos et apud Dorienses gravem teneat. Quae quum corrupta esse appareat (ignorantur enim ejusmodi formae), nihil est, cur de λέγεται et similibus etiam in Doride proparoxytonis praeceptum fuisse putemus. — De accentu formarum Doricam ultimae correptionem passarum diximus §. 3, 5.

§. 37.

De conjugatione in ω.

1) Secundam personam praesentis indicativi objectivi apud Dorienses in *ης* exire, ut λέγης, tradit Choeroboscus Ann. Bekk. 1282, cui cur non credamus, supra aperuimus §. 20, 10. — A parte Dorisium terminationem in *ες* correptam esse, ut λέγες, sed male Theracis etiam λέγε pro λέγει assignari supra exposuimus §. 21, 5.

2) Tertiam personam Rhagini in *ησι* pro *ει* exeuntem habuisse referuntur ¹⁾, ut λέγησι, φέρησι, nec minus

1) Eustath. 1576, 56. ἰστίον, ὡς εἶπερ μὴ ἐγράφετο Κατακλιῶθίς τε βαρεῖαι, ἀλλὰ κατακλιῶθῃσι βαρεῖαι, ἣν ἂν τὸ ἕημα Ῥηγίων διαλέκτου, οἱ καθ' Ἡρακλείδην τὰ τρίτα τῶν ὀριστικῶν περισηπωμένων τῆς πρώτης συζυγίας καὶ τῶν βαρυτόνων δὲ ῥημάτων κατὰ τὸ ἐνικὸν εἰς τὴν οὐ συλλαβὴν περαμοῦσι (leg. περατοῦσι) τοῦ ἧ παραλήγοντος· τὸ γὰρ φιλεῖ καὶ νοεῖ καὶ λέγει καὶ φέρει φίλησι, φησί, καὶ νόησι, καὶ λέγῃσι καὶ φέρῃσι. τοιοῦτον δὲ καὶ τὸ λαμπρὸν παμφαίνῃσι παρ' Ὀμήρω (II. ε, 6), ἅπαξ, φησί, χρησαμένου τῆ διαλέκτῃ ἐπὶ τούτου. καλεῖται δὲ καὶ τὸ σχῆμα Ἰβυκίον ὑπὸ τῶν γραμματικῶν διὰ τὸν μελοποιὸν δηλαδὴ Ἰβυκὸν φιληθήσαντα τοιαύτῃ γλώσσῃ. εἰ δὲ, φησί, καὶ τὸ ᾧ, τούτεστιν, ὑπάρχω, πρώτης ἐστὶ συζυγίας, κατὰ τὸ φιλῶ, καὶ ἐστὶ τρίτον αὐτοῦ εἶ, Δωριζόμενον κατὰ Ῥηγίους γένοιτ' ἂν ὁμοίῳ λόγῳ ἐκ τούτου ἦσαν ὁ ἐριστώς. Ἰστίον δὲ, ὅτι οὐ περὶ τρίτων ἀθύποτάκτων ἐστὶν ὁ λόγος, ὁποῖον τὸ λάβῃ, λάχῃ, ἐξ ὧν λάβῃσι, λάχῃσι. αὐτὰ γὰρ καὶ

in verbis contractis, ut *φιλησι* et *νόησι*. A nonnullis grammaticis ea proprietates, quia maxime apud Ibycum Rheginum conspiciebatur, Ibycei schematis nomine significata est, quippe qui conjunctivum pro indicativo positum esse male opinarentur; schematis enim appellatio ad syntacticam permutationem pertinet. Nunc apud Ibycum ejus generis leguntur *ἔχῃσι* fr. 8 et *ἐγείρησι* fr. 15. Quaeritur, utrum Ibycus eum usum e Rheginorum dialecto hauserit, an Rheginis propter Ibycum popularem adscriptus sit. Illam opinionem Schneidewinus ad Ibyc. p. 66 minus recte amplexus est. Primum enim in Dorica Rheginorum dialecto illae formae certe in *τι* pro *σι* exire debebant, sicut *τίθητι* pro *τίθησι*. Deinde alii quoque poëtae eo formarum genere usi sunt, quos neque a Rheginis neque ab aliis Doriensium mutuatos esse patet. Nam apud Homerum pleraque quidem, quae olim huc tracta sunt, ad conjunctivum pertinere Buttmanus Gramm. §. 106 not. 7 bene demonstravit, miro tamen casu neglexit Od. τ, 111, ubi, etiamsi *ἀνέχῃσι* ad conjunctivum revoces, tamen *φέρῃσι* et *βρίθῃσι* pro indicativo esse aegre negaveris. Ceterum eum locum non ab ipso Homero profectum esse persuasum habemus. In Hymnis Homericis XXXI, 16 et XXXII, 5 sunt *πέμπῃσι* et *στίλβῃσι*, vid. Franck., apud Bacchylidem fr. 16 (21) *θάλλῃσι*, ut Alexandrinos hic omittamus. Ad quam igitur dialectum eae formae referendae sunt, si non ad Doricam? Dicam quod sentio. In verbis contractis *νόησι* et

---

ὄσα τοιαῦτα, οὐ Ῥηγίνων εἰσὶ ἀλλὰ Ἰώνων. Recte Schneidewinus intellexit ea, quae dicuntur de schemate Ibyceo, male ab Eustathio Heraclideis, quibus repugnant, intermixta esse. — Et. M. 650, 6, postquam de *παμφαίησι* et *ἔχῃσι*, qui conjunctivi essent, cum subscr. scribendis praeceptum est: *ἢ ἔστι φαίνω, φαίνεις, φαίνεις· διαλέκτῳ δὲ Ῥηγίνων γράφεται τὸ τρίτον πρόσωπον διὰ τοῦ ἦ μετὰ τοῦ ἰ· τὸ γὰρ νοεῖ καὶ φιλεῖ νοῆσι καὶ φιλῆσι λέγουσιν ἐκεῖνοι πλεονασμῷ τῆς εἰ συλλαβῆς. οὕτω καὶ τὸ παμφαίησιν Ἰλιάδος ἐ, quae confusa esse apparet. — De Ibyceo schemate vid. Herod. περ. σχημ. p. 80 Dind. Lesbos. p. 179 Valck., Scholl. Ven. Hom. II. ε, 6.*

φίλησι aliqua cum veri specie Lesbiacae dialecti tribui possunt, quanquam ne huic quidem, quae vulgo *νόει* et *φίλει* protulerit, certo vid. L. I §. 26, 5; contra *λέγησι* et *φέρησι* a nullo unquam Graecorum populo usurpata, sed a poëtis Homeri locos nonnullos male interpretatis per imitationem procusa esse arbitror. Antiquissima enim forma, cujus tamen in ipsa Graeca lingua nullum vestigium remansit, *λέγετι* erat, non *λέγητι*, unde *λέγησι* fieri posset.

3) Infinitivus Objectivi triplicem terminationem habet in variis Doridis generibus: *ην* ut *αἰείδην*, *λαβῆν* certissime apud Lacones vid. §. 20, 5; *εν* ut *φέρειεν*, *ἀγαγέεν* apud Italiotas, Cretenses, antiquiores Delphos, Theraeos vid. §. 21, 6; vulgo *ειν* apud plerosque, qui mitiore Doride utuntur, vid. §. 20, 12.

Male grammatici infinitivos in *εμεν* exeuntes e Dorica dialecto ducunt ²⁾, cujus erroris causa in iis locis apparet, ubi *λεγέμεν* e Dorico *λέγεν* inserta syllaba *με* derivatur, et quae sunt similia ³⁾. Terminationem *εμεναι* poëticam, non Doricam esse consentiant ⁴⁾; *ἀλεξέμεναι* in decreto Spartanorum Thucyd. V, 77 corruptum putamus.

2) Et. M. 190, 46, Gud. 105, 36 (corrupte Ann. Oxx. I, 90, 9) de *βασκίμεν*: οἱ Δωρικῆς τὰ εἰς εἰν ἀπαρέμματα διὰ τοῦ εμεν προφέρουσι. — Et. G. 463, 27 — 568, 31, Ann. Oxx. I, 342, 24 — 353, 23 — II, 368, 15 de *ἐλθέμεν*, *πισσέμεν* etc.

3) Eustath. 54, 35. ἐν δὲ τῷ χολωσέμεν ἰστίον ὡς τὰ εἰς εἰν ἀπαρέμματα εἰς εἴν ποιοῦσιν οἱ Δωρικῆς ἀποβολῆ τοῦ ἰ. — ἀντὶ γὰρ τοῦ λέγειν καὶ γράφειν λέγεν φασὶ καὶ γράφειν. ταῦτα δὲ προσλήψει τῆς με συλλαβῆς λεγέμεν γίνεται καὶ γραφέμεν. οὕτω οὖν καὶ τὸ χολωσέμεν παραγίνεται χολώσειεν χολώσεν χολωσέμεν. Male ea explicatio in breve contrahitur in Scholl. L. II. α, 78. χολωσέμεν· Δωρικῶν. ἐκείνοι γὰρ τὰ εἰς εἰν εἰς εἴν μεταποιοῦσι, τύψειν τυψέμεν. Item Eustath. 69, 41 *ἐλθέμεν* e Dorico *ἐλθέν* factum dicit.

4) Et. M. 21, 16, Et. G. 10, 50 (unde corrigas Ann. Oxx. I, 25, 26): *αἰεῖόμεναι*· παραγωγή ποιητικῆ, οὐ Δωρικῆ διάλεκτος. Phavorinus Ecl. 115, 2 addit: τὸ γὰρ Λακωνικὸν ἐστὶν αἰεῖειν, οὐ αἰεῖδεν· μὴ δ' ἔμ' αἰεῖδειν ἐπέρυκε· κατὰ δὲ τὸν ἐνεστώτα τὰ εἰς εἴν λέγοντα οὐ ποιοῦσι παραγωγὴν Δωρικῆς, quae corruptissima unde manaverint, nescimus. — Ann. Oxx. I, 69, 9, Drac. 11, 19.

4) Levi Phavorini auctoritate (Lexic. s. v.) ἐφύγοσαν pro Dorico venditatur, quae tertiae pluralis praeteritorum terminatio potius Boeotorum, Chalcidensium et Hellenisticae linguae propria est ⁶⁾. Nam Chalcedonii apud Choeroboscum male pro Chalcidensibus nominantur ⁶⁾. Similis tamen est optativus παρέχοισαν pro παρέχοιεν, qui legitur Delph. 1702. Eam tamen flexionem ne apud Delphos quidem valde vetustam existimo; universa enim Doris genuina terminationem σαν adeo ibi spernere solebat, ubi vulgari linguae probabatur, in imperativis vid. §. 36, 4 et in conjugatione in μι vid. §. 39, 7.

5) Grammatici testantur ⁷⁾, Syracusanis impera-

5) De Boeotis vid. L. I §. 46, 2, de Chalcidensibus §. 54 not. 5 et adde testimoniis ibi collectis: Tzetz. ad Lycophr. 251 ubi Χαλκιδικῆς (Phavor. s. v. πέφρικαν, ubi scholion exscribit, Χαλδαικῆς) ἦτοι Ἀττικῆς διαλέκτου (leg. Ἀσιατικῆς, quae eadem correctio ad Tzetz. Lycophr. v. 21 adhibenda est). — Maxim. Planud. in Ann. Bachm. II p. 40, 11, qui talia Χαλκιδαικῆς διαλέκτου esse dicit. — Ann. Bachm. II, 200 Lycophroneum ἐσχάζοσαν ad Euboicam dialectum refertur.

6) Choerob. Bekk. 1294 (Gaisf. 537, 16) de ἐπληροῦσαν Eurip. Hecub. 574 (ubi nunc οἱ δὲ πληροῦσιν πυράν) et ἐσχάζοσαν: ταῦτα Καλχηδονέων ἰδιώματά εἰσιν. In Ann. Oxx. IV, 182, 17, ubi eadem leguntur, Χαρχηδονέων scriptum est. De Chalcidensium, Chalcedoniorum, Carchedoniorum nominibus permutatis vid. Intt ad Steph. Byz. s. v. Χαλκίς.

7) Et. M. 302, 33 e Joanne Charace: εἶπὸν ἀντὶ τοῦ εἶπε δεῦτερος ἀόριστός ἐστι κατὰ τὴν Συρακοσίαν γλῶσσαν· καὶ γὰρ οἱ Συρακούσιοι τὰ τρίτα πρόσωπα (leg. τὰ προστακτικά e Phavor. Ecl. 172, 30) τοῦ δευτέρου ἀορίστου μεταποιοῦνται (Phav. μεταποιοῦντες) εἰς ὧν τὸν τόπον φυλάττοντες (Phav. φυλάττουσι) τῶν προστακτικῶν· οἷον τὸ λάβε λάβον καὶ τὸ ἄνελε ἄνελον. Vide nunc Choerob. Gaisf. 755, 12. — Minus accurate J. Gr. 243, a, Gr. C. 340, Meerm. 658 talia Dorica dicunt: τὰ προστακτικά ἤματα τὰ ἐκφερόμενα διὰ τοῦ ε̄ διὰ τοῦ ὦν ἐκφέρουσι, cum exemplis θίγον, λάβον, δράμον. Adeo imperativum aoristi I in ὦν exeuntem a Syracusanis derivabant, ut Theodos. Bekk. 1028, qui eadem quae Charax de Syracusanorum usu tradit, Ann. Oxx. I, 205, 30 et IV, 201, 33, aliis recte adversantibus et τύπον κοινόν dicentibus, de qua re multus est Choeroboscus Ann. Oxx. IV p. 422 (Gaisf. 747 seqq.).

tivum aoristi secundi activi in ω exisse, ut *θίγον*, *λάβον*, *ἄνελον*. Nunc nulla exempla supersunt, quibus eorum praeceptum vel confirmetur vel refutetur. Nam *εἶπον* pro *εἶπέ* Theocr. XIV, 11 ne ab Attica quidem consuetudine alienum est. Alexandrinos et recentissimam Graecitatem aoristis secundis saepe primi aoristi terminationes dedisse constat, praecipue in indicativo, vid. Sturz. de dial. Alex. p. 60, Buttm. Gramm. I §. 96 not. 9. Eo Buttmannus Gramm. II p. 136 retulit *γενόμενος*, quod subinde pro *γενόμενος* apud Archimedes legitur ut de Plan. Aeq. p. 17, de Conoid. p. 259. 260, obloquente tamen Lobeckio, qui librariorum errorem agnoscit. Certe eam formam ab antiqua Syracusanorum dialecto alienam putamus. Certius est *ἀφέλαι* in Cret. 2557, nisi recte Boeckhio *ἀφελέν* restituit, ut in nr. 2555 est *ἐξελέν*.

6) Secunda singularis praesentis subjectivi nunquam non contracta reperitur, ut Sophr. 23 *οἶη*, 91 *καταδύη*. Conspirant etiam futura duplicem contractionem passa: Epich. 18 *λαψῆ* (e *λαφέσαι*), Sophr. 93 *σκανασῆ*, 102 *δεησῆ*, Aeginet. 2140, b *αἰτιασῆ*. Et hic quidem iota subscriptum deest, quod adjicienti Boeckhio calculum addere non audemus. Vide enim, quantum analogiae sit inter triplicem conjunctivi formam *θάνη*, *θάνη*, *θάνει* §. 36, 3 et secundae objectivi *τύπη*, *τύπη* cum Attico *τύπτει*. Praeteriti secunda persona non contracta *ᾄχεο* legitur Epich. 20. Suspecta sunt ejusdem fragmenta 143 et 149, ubi imperativi *πορεύου* et *διανοοῦ* leguntur.

7) Jam licet hoc Doricae conjugationis in ω paradigma proponere :

Objectivum.

Subjectivum.

Praesens.

Indicativus.

Sing. 1. *λείπω*

λειπόμαι

2. *λείπεις*, *λείπεις*

(*λειπέαι*), *λειπῆ*

3. *λείπει*

λειπέται

II.

20

Objectivum.**Subjectivum.**

- Plur. 1.** λείπομες
2. λείπετε
3. λείποντι

- λείπόμεθα
 λείπεσθε
 λειπόνται.

Praeteritum.

- Sing. 1.** ἔλειπον
2. ἔλειπες
3. ἔλειπε(ν)

- ἐλειπόμαν
 ἐλείπεο
 ἐλείπετο

- Plur. 1.** ἐλείπομες
2. ἐλείπετε
3. ἐλείπον

- ἐλειπόμεθα
 ἐλείπεσθε
 ἐλείποντο.

Conjunctivus.

- Sing. 1.** λείπω
2. λείπῃς (ῆς, εῖς)
3. λείπῃ, λείπῃ, λείπῃ

- λείπώμαι
 (λείπῆαι), λειπῆ
 λειπῆται

- Plur. 1.** λείπομες
2. λείπητε
3. λείποντι

- λείπώμεθα
 λείπησθε
 λειπόνται.

Optativus.

- Sing. 1.** λείποιμι
2. λείποις
3. λείποι

- λείποιμαν
 λείποιω
 λείποιτο

- Plur. 1.** λείποιμες
2. λείποιτε
3. λειποίεν

- λείποιμεθα
 λείποισθε
 λειποίντο (λείποίατο?)

Imperativus.

- Sing. 2.** λείπε
3. λειπέτω

- λείπεο
 λειπέσθω

- Plur. 2.** λείπετε
3. λειπόντω, λειπόντων

- λείπεσθε
 λειπέσθω, λειπέσθων (rec. λειπέσθωσαν).

Infinitivus. λείπειν mit.,

λείπην sen., λείπεν λειπέσθαι.

§. 38. De praes. contract. et futur. conjugatione. 307

Objectivum.

Subjectivum.

Participium.

Masc. λείπων

λειπόμενος

Fem. λείπουσα mit., λείπωσα sev., λει-
πωά Lac., λείπονσα Cret. Arg.

λειπομένα.

Aoristus II.

Indicat. ἔλιπον

ἐλιπόμαν

Conjunct. λίπω

λιπόμαι

Optat. λίπομι

λιποίμαν

Imperat. λίπε, λίπον Syrac.?

λίπεο

Infinit. λιπεῖν mit., λιπήνσεν., λιπέν

λιπέσθαι

Particip. Masc. λιπών

λιπόμενος

Fem. λιποῦσα mit., λιπῶ-
σα sev., λιπῶά Lac.,
λιπόνσα Cret. Arg.

λιπομένα.

reliqua
ut in
Praesenti.

§. 38.

De praesentium contractorum et futurorum conjugatione.

1) Verba in εω et futura, quorum stirpem in genuina Doride in ε exire docuimus, his contractionis legibus supra §. 25. 26 expositis parent:

Primum εε ubique contrahuntur et a mitiore quidem Doride secundum vulgarem usum in ει, a severiore in η. Contra εει in secunda et tertia singularis numeri apud omnes Dorienses in ει coalescunt ut vulgo. In conjunctivo εη semper in η coalescunt, ut δοκῆ Amph. 1688, φιλῆ Epich. 102, δοκῆ Corcyr. 1841. 1843. 1844, παρακαλῆ Delph. 1693 et 67 R., πωλῆται Astyp. 2483, ἐξαίρηται Rhod. 2525, b, nisi quod in tertia singulari objectivi etiam ει pro η scriptum reperitur, ποεῖ Ther. 2448. VI, 37, συνδοκεῖ Cret. 2557, vid. §. 35, 3. Errore describentis in Ther. 2448 προαιρεῖται et διοικεῖται pro conjunctivis tradi videntur, vid. §. 22, 2. — Maxima va-

rietas conspicitur in vocalium ϵ - o et ϵ - ω concursu. Nihil mutatur apud plerosque, qui mitiore Doride utuntur (futuris tamen exceptis), nec fortasse in antiqua Doride severiore, vid. §. 26, 6. Quum contractio admittitur, ex eo in severiore Doride aut io fit aut io aut ω aut o (vid. §. 26, 1. 2), in mitiore Doride aut ou aut eu , hoc fortasse etiam apud Cyrenaeos, vid. §. 26, 3. 5. Vocales $\epsilon\omega$ in ω coalescunt, praeterquam apud eos, qui eo in io aut io mutant; hi enim ex $\epsilon\omega$ faciunt io . Ceterum futuri contractionem non passi tantum in Amph. 1688 exempla quaedam reperiuntur.

Monosyllabae stirpes secundum Atticae dialecti normam contractionem aut patiuntur aut repudiant. Ita $\acute{\rho}\acute{\epsilon}\acute{\omicron}\nu\tau\alpha$, $\acute{\rho}\acute{\epsilon}\acute{\omega}\sigma\alpha$, $\acute{\delta}\acute{\epsilon}\acute{\omega}\nu\tau\alpha\iota$ in Heracl., $\nu\epsilon\acute{\omicron}\nu\sigma\alpha\varsigma$ Epich. 63. Et e contrario $\delta\acute{\epsilon}\iota$ Heracl., $\nu\acute{\epsilon}\iota\nu$ Epich. 26, $\acute{\epsilon}\pi\iota\chi\epsilon\acute{\iota}\sigma\theta\alpha\iota$ Ther. 2448, Laconicus imperativus $\kappa\acute{\alpha}\kappa\kappa\eta$ a $\kappa\alpha\tau\alpha\kappa\acute{\epsilon}\omega$ vid. §. 25, 1. a, item $\sigma\eta$, $\tau\rho\acute{\epsilon}\chi\epsilon$ (si quidem recte ita scripsimus pro $\tau\rho\acute{\epsilon}\chi\epsilon\iota$) vid. §. 7, 2, $\acute{\epsilon}\pi\lambda\eta\nu$ et $\acute{\epsilon}\rho\theta\eta\nu$, quae Heraclides Dorica esse tradit pro $\acute{\epsilon}\pi\lambda\epsilon\iota$ et $\acute{\epsilon}\rho\theta\acute{\epsilon}\iota$ (vid. §. 25 not. 1). Adeo conjunctivi contractio in $\delta\eta$, quod agnoscimus in $\kappa\alpha\theta\acute{\omega}\varsigma$ $\kappa\alpha$ $\delta\eta$ Corcyr. 1845, 138 nec cum Boeckhio $\delta\acute{\eta}\nu$ corrigere volumus, et $\delta\eta\sigma\theta\epsilon$ Sophr. 1 Atticae consuetudini non adversatur, vid. Dind. ad Arist. Ran. 264; $\delta\acute{\eta}\nu$ tamen scriptum est Thucyd. V, 79. Nec magis $\acute{\alpha}\nu\delta\alpha\acute{\nu}\mu\epsilon\nu\omicron\varsigma$ Sophr. 97 ab Attico usu alienum vid. Buttm. I p. 481. Antiqua solutio ab Atticis aliena conspicitur in $\nu\acute{\epsilon}\acute{\epsilon}\sigma\theta\alpha\iota$ Cret. 2555 et $\acute{\epsilon}\pi\iota\chi\epsilon'$ apud Blaesum Athen. XI, 487 C.

Mirum est, quod Heraclides (vid. §. 25, 1) de Doricis $\acute{\epsilon}\pi\lambda\eta\nu$ et $\acute{\epsilon}\rho\theta\eta\nu$ post contractionem ν $\acute{\epsilon}\phi\epsilon\lambda\kappa$. servantibus tradit, neque tamen incredibile, quum hoc ν e τ natum sit, quod tertiae singulari praeteriti ab origine adhaeret. — De ultimae correptione, qua pars Doriensium secundam singularem atque infinitivum afficiunt, ut $\pi\omicron\iota\acute{\epsilon}\varsigma$, $\pi\omicron\iota\acute{\epsilon}\nu$, $\acute{\alpha}\pi\omicron\gamma\rho\alpha\phi\acute{\epsilon}\nu$, vide §. 21, 5. 7. — Optativus vulgarem rationem sequitur in $\acute{\epsilon}\phi\iota\omicron\rho\kappa\acute{\epsilon}\omicron\upsilon\mu\iota$ Amph. 1688, Atticam, quam dicunt, in $\acute{\alpha}\delta\iota\kappa\omicron\iota\eta$ Cret. 2556 et $\delta\omicron\kappa\omicron\iota\eta$ Thucyd. V, 79. Ceterum futuri optativus non reperitur.

Conjugationis paradigma apponere in tanta formarum, quae partim ipsae leguntur, partim certa analogia demonstrantur, difficillimum nec satis utile videtur. Singulas formas e regulis propositis facile formaveris et e §. 25. 26. 21 exemplis adstruxeris. Solum praesentis, quocum futurum concinit, indicativum objectivi apponemus, unde ingens formarum varietas appareat.

Sing. 1. φιλέω — φιλω̄ — φιλίω sev.

2. φιλεῖς — φιλές

3. φιλεῖ

Plur. 1. φιλέομεν — φιλοῦμεν mit. — φιλεῦμεν — φιλιόμεν, φιλίωμεν, φιλω̄μεν sev.

2. φιλεῖτε mit. — φιλήτε sev.

3. φιλέοντι — φιλοῦντι mit. — φιλεῦντι — φιλιόντι et φιλόντι sev.

2) Verba in *aw* quam contractionis rationem sequantur, in §. 24 expositum est. Vocales nunquam non coalescunt, ut etiam hac de causa ἀπήλαον Lysistr. 1001 in ἀπήλααν mutandum sit i. e. ἀπήλασαν vid. §. 9, 3. Coalescunt autem *ae* et *ah* ubique in *η*, deinde *ao* et *aw* saepe in *ā*, non semper. Primum enim stirpes monosyllabae, ut *λω̄*, *ζω̄*, *βω̄*, de quibus vide §. 42, ne ullum quidem ejus contractionis Doricae vestigium tenent; deinde non magis plurisyllabarum *cae* formae, quarum ultimae syllabae contractione tanguntur, ut *νικῶ*, *ἐνίκων*, *νικῶν* (nam participia *γελᾶν*, *ἐλᾶν* a grammaticis commemorata e reliquis casibus, ut *γελᾶντες*, *ἐλᾶντες* ficta videntur); postremo etiam in mediis syllabis genuina Doris *ω* non omnino respuisse videtur.

Optativus modo vulgares terminationes assumpsisse videtur, ut *νικῶ* Alc. 54 (83), si in tanta exemplorum penuria Alemane uti licet, *λω̄τε*, quod Epich. 58 agnosci posse videtur, modo Atticas, ut *λόῃη* Epich. 137.

De nonnullorum verborum ad conjugationem in *ew* transitu mox dicemus. Nunc etiam hic indicativum praesentis, objectivi exempli causa proponemus:

Sing. 1.	νικῶ
2.	νικῆς
3.	νικῆ
Plur. 1.	νικᾶμεν (νικῶμεν?)
2.	νικῆτε
3.	νικᾶντι (νικῶντι).

3) Verba in *ow* vulgari contractionis ratione utuntur in mitiore Doride, in severiore et *oe* et *oo* in *ω* conjungunt, ut expositum est §. 25, 3. c et 4. c. Neutrum Doridis genus tertiam singularem praesentis indicativi et conjunctivi in objectivo vulgari ratione in *oi* terminasse videtur; nam indicativus *στεφανῶ* est in Astyp. 2483. 2484 et Gel., conjunctivus *πριῶ* in Heracl. I, 81. Inde conjectura fit de persona secunda. Infinitivus quoque in mitiore Doride contra quam expectes in *ων* desinit, *στεφανῶν* Astyp. 2483, *μαστιγῶν* Epich. 19. Postremo *στεφανώτω* est in titulo Megalopolitano nr. 1536, 42, quod in *στεφανούτω* mutari jusserunt et Boeckhius et Keilius nuper de Philopoemenis illo epitaphio praeclare meritis vid. Anall. Epigr. p. 10 seqq. Paradigmatis partem apponimus, ut supra:

Sing. 1.	μισθῶ
2.	μισθῶς?
3.	μισθῶ
Plur. 1.	μισθοῦμεν mit. — μισθῶμεν sev.
2.	μισθοῦτε mit. — μισθῶτε sev.
3.	μισθοῦντι mit. — μισθῶντι sev.

4) Nonnulla verba in *aw* apud Dorienses ad conjugationem in *ew* transeunt, quae est nota Iadis consuetudo. Ejus generis sunt haec:

δρέων Alc. 68 (53), quocum conferas Lesbicum *δρημι*, Theocriteum *ποθόρημι* VI. 22. 25, ejusdem *δρεῦσα* III, 18. V, 85. VI, 31. XI, 69, quod aut ex Iade aut e Doride petatum est (*δρεῦντι* IX, 35 lectioni *δρητε* post-

ponendum videtur). Eae formae, quae contractionem in *η* postulant, ne apud Theocritum quidem a conjugatione in *αω* deflectunt, ut *ὄρη*, *ὄρητε*, *ὄρη XV*, 2. 12 etc., multo minus in puris Doridis fontibus vid. §. 24, 1. 2.

ὄρμιόμενοι Cret. 3048. 3049. 3058 ad severioris Doridis normam ex *ὄρμέομενοι* factum est, nec minus *ἀφορμίωντι* in Archytæ epistola ex *ἀφορμόντι* vid. §. 26, 1. Itaque Doricum est *ὄρμέω* pro *ὄρμάω*; nam Archyteum illud, cui simplex abeundi notio inest, vix recte ad vulgarem vocem *ἀφορμέω* i. e. vela dare referri posse videtur. Ceterum in Aetolicis titulis 2350. 3046, quorum tamen minor fides, *ὄρμώμενοι* legitur.

συλέων Delph. 1699. 1702. 1704, cf. *συλεύμενος* Theocr. XIX, 2.

τιμεῖν in Agrig., *τιμοῦντες* in Rhod. 2525, b. 10, *ἐπιτεριμέοντες* Phoc. 81 R. cf. Lesbianum *ἀτίμημι* infra Add. ad L. I p. 85. In formis tamen et vocibus derivatis ubique *α* est, non *η*, ut in ipso titulo Rhodio *ἐτίμασε* et *τιμαθείς*, Epich. 48 et Acharn. 725 *πολυτίματος*.

ἐρρευνέοντες in titulo malae fidei Cret. 2554, 8. 59.

χρέω apparet in *ἀποχρέω* Epich. 114 et *καταχραίσθων* Rhod. 2525, b. 86, atque eodem referri possunt e severiore Doride *χρηῖσθαι* Heracl. II, 66 et *χρήσθων* Cret. 2556, 65, vid. §. 42. Voces ab hac stirpe derivatae *η* postulant, vid. §. 19, 3.

E contrario quaedam verba in *εω* ad conjugationem in *αω* deflectere e derivatis intelligitur, ut *ᾠνασεῖται* ab *ᾠνέομαι* vid. §. 19, 3. Postremo verbum *κοινώω* ad conjugationem in *αω* transit in Pindaricis *παρεκοινᾶτο* et *κοινάσαντες* Pyth. IV, 115. 133 vid. §. 22, 1.

§. 39.

De conjugatione in *μι*.

1) Tertia singularis praesentis in *τι* exit pro *σι*¹⁾, ut *δίδωτι* Petil. 4, Corcyr. 1845. 1850, Rhod.

1) Anñ. Oxx. I, 147, 26 de *φατι*, *τιθῆτι*, Heraclid. ap. Eustath

2525, b, *τιθητι* Delph. 67 R. et Ulr. p. 67, *ἀφιητι* Phoc. 73 R., *ἴσατι* et *ἀποδίδωτι* Brutt., *φατι* Acharn. 737, *ἦτι* Alc. in Ann. Oxx. I, 190, 20 (cf. *ἦσι* Sapph. 48). Mira forma est *ἀναδεικνυτι* Cret. 3050, quacum optime concinit *βιβαντι* tertia singularis in epigrammate quodam Laconico, vid. Append., et *ἐντι*, quod qui Doridem imitantur, pro *ἔστι* frequentant vid. §. 39. Plebejæ igitur elocutionis vitio tertia singularis et tertia pluralis confusæ esse videntur. Cum illis, quæ *ν* inserunt, comparare possis *τεῖνδε* pro *τεῖδε* vid. §. 44, 1.

Brevior forma *τιθεῖ* et *δίδοι* (rectius *τιθει* et *δίδοι* vid. diss. nostr. de conj. in *μ* p. 16), quæ in aliis dialectis frequentatur, nusquam legitur; de secunda persona parum constat. Pro *ἴσης* Theocr. XIV, 34 optimi libri *ἴσαις* praebeant, quod aut in *ἴσας* mutandum est ut *ἰσᾶς* (rectius *ἴσας*), aut ipsum retinendum est. Haec enim scribendi ratio, quæ in Lesbiaca dialecto disertis testimoniis postulatur vid. L. I §. 26, 5, in Ionica quoque et Dorica dialectis reliquorum, *τιθεις* et *δίδοις*, analogia commendatur vid. diss. de conj. in *μ* p. 16. In duobus pejoribus libris est *ἴσας*, quod vulgari *ἴσσης* responderet. Vulgaris lectio *ἴσης* propter *η* non Doricum intolerabilis est.

2) **Conjunctivus stirpium in *α* exeuntium ubique contractionem patitur.** Primum *αω* (prima singulari, ni fallor, excepta) in *ᾶ* Dorice coalescunt vid. §. 24, 4, ubi exempla attulimus: *βᾶμες* Theocr. XV, 22, *φᾶται* Heracl. I, 68, *ἐπιστᾶντι* Cret. 2556, 68, *ἰσᾶντι* Cret. 3053, *θάμεθα* Sophr. 42. Contra dubitatio aliqua est, quo modo *αη* a Doribus conjuncta sint. Olim propter *ἐπᾶν* Heracl. I, 80 et *ἀναστῆ* Theocr. I, 52 secundum verborum contractorum analogiam *η* ex *αη* fieri existimavimus.

1603, 26 de *δίδωτι*, *τιθητι*, Herodian. in H. Ad 207, b et Append. Et. G. 662, 24 de *φατι*, *δίδωτι*, Ann. Oxx. IV, 353 de *φατι*, Greg. C. 247. 255 etc.

Nunc errorem confitemur. Nam Theocrito parum fidei habendum est, et ἐπιβῆ in Heracl. potius a Dorico verbo contracto ἐπιβῶ derivandum esse videtur, quod docent vicina praesentia (αὶ δὲ τίς καὶ ἐπιβῆ ἢ νέμει ἢ φέρει τι τῶν ἐν τᾷ ἰαρεῖ γὰρ ἢ τῶν δενδρέων τι κόπτη ἢ πριῶ ἢ ἄλλο τι σίνηται). Contra in Aeschyli cantico Suppl. 423 meliorum librorum lectio μητι τααις (sic etiam Guelph.) suadet ut pro Turnebi commento τλῆς restituatur τλᾶς, quam formam poëta haud dubie Doricam esse voluit. Deinde conjunctivus καθιστᾶται est in Calymn. 2671 e verissimo Boeckhii supplemento (ὅπως μή — ἐς πλέω ταραχὰν ὁ δᾶμος [καθισ]τᾶται) et ἔρᾶται Pind. Pyth. IV, 92. Itaque Doris vulgari linguae contrariam rationem sequuta est et in conjugatione contracta et in conjugatione in μ , illic η pro $\bar{a}$, hic $\bar{a}$ pro $\bar{\eta}$ proferens; nam ut ὄρης, ὄρη Dorica sunt pro conjunctivis ὄρες, ὄρε, ita τλᾶς et τλᾷ pro τλῆς et τλῆ.

Stirpes in ϵ exeuntes, quo pertinent etiam aoristi passivi; easdem contractionis leges sequuntur, quas verba in $\epsilon\omega$, ut παρατιθῆ Epich. 112, θαλφθῆ Sophr. 14, τεθῆ Cret. 2556, ἀμμισθωθῆ Heracl. I, 63, αἰρεθῆ, ἀποδειχθῆ, ξυλογραφηθεῖ Ther. 2448, vid. §. 35, 3; deinde ἀπομαθῶντι, ἀναγραφῶντι Archim., ἐκδανεισθῶντι Coreyr. 1845, ἀναγραφῶντι Ign. 2670, ἐγΓηληθῶντι Heracl. I, 104, vid. §. 26; postremo in subjectivo ὑπέχθηται i. e. ὑπέκθηται Cret. 2556, 22.

Stirpes in o exeuntes secundum vulgarem rationem per omnes personas ω tenent: διδῶς et διδῶ Acharn. 765, 801; ἀποδιδῶ Heracl. I, 61, διδῶντι Heracl. I, 55, ἀποδῶ Ther. 2448. III, 2, δῶντι Heracl. I, 58. Coreyr. 1845, γνῶντι Heracl. I, 105. Cret. 2556, 44; in subjectivo ἀποδῶται Ther. 2448. VII, 22. Cret. 2556, 25, ἀποδῶνται Heracl. I, 58.

3) Optativi quae formae reperiuntur, cum vulgari ratione nihil differunt, ut ἀνθειη et ἀνειη Brutt., ἀδηλωθειη Heracl. I, 9, βλειης Epich. 154, de quo vide infra §. 42, διδοίη Coreyr. 1845. Tertia pluralis brevior ter-

minatione utitur in *πρῦειεν* Amph. 1688, 18, utut vox dubia legenda est, vid. Append. In reliquis quoque personis dualibus et pluralibus Dorienses breviores formas *τιθεῖτε* etc. usurpasse, haud scio an e testimonio valde perturbato colligere liceat 2).

4) Imperativi praesentis objectivi non reperitur nisi brevior forma, quae terminatione *θι* abjecta vocalem producit, *ἐγκίκρα* Sophr. 2, *τίθει* Timocr. 2, *ἐπιθη* Cyren. 4, *πίμπλη* Sophr. 49. Pro hoc expectaveris *πίμπλα*, quum contractum verbum *πιμπλώω*, quo Herodianus 3) refert, nusquam reperitur. Satis tamen ex iis, quae supra disputavimus §. 19, 3, apparet radicalem hujus stirpis vocalem *ε* esse, non *α*, quare *πίμπλη* dictum est ut *τίθη*, quod jam non ad severiorem Doridem *ε* in *η* mutantem referes. Universa igitur Doris in his et similibus *η* pro vulgari *ε* pronuntiasse videtur, id quod non miraberis in ea vocalium inconstantia, qua verba in *μ* insignia sunt vid. diss. nostr. de conj. in *μ* p. 16. Minus fidei habent *τίθει* apud Timocreontem et *δίδου* Theocr. I., 143, cujus in locum ex eadem analogia *δίδω* expectaveris. Nolumus tamen in re lubrica quidquam pro certo affirmare, cf. infr. nr. 6. Pindaricus imperativus *δίδοι* certe non est Doricus, ut Gregorius somniatus est 4). —

2) Heraclid. ap. Eustath. 1756, 14. ἀπό τοῦ θείσ και βλείσ γίνεται θεῖο εὐκτικὸν και βλείο, οὗ χρῆσις ἐν Ἰλιάδι. πᾶν δὲ τοιοῦτον εὐκτικὸν ἤγουν ἐς ὃ λῆγον παρὰ Σικελοῖσ ἀπό τῶν παρ' ἡμῶν εἰς *ε* ληγουσῶν μεταβάλλον τὸ ὀ εἰς *ε* πληθυντικὸν ποιεῖ προσθέσει τοῦ *ε*: θεῖο θεῖτε, σφαγεῖο σφαγεῖτε, βληθεῖο βληθεῖτε. εἶτα εἰπὼν ὅτι οὕτω και Ὅμηρος ἀπό τοῦ διακρινθεῖσ και τοῦ ἐκείθεν Σικελικοῦ διακρινθεῖσ λφη τὸ διακρινθεῖτε τάχιστα και ἀπό τῆσ κατὰ Σικελοῦσ εἰς μετοχῆσ τοῦ εἰο εὐκτικοῦ τὸ εἶτε etc., quae, ut nunc leguntur, ineptissima sunt.

3) Et. M. 478, 13, Et. G. 288, 13. Λωρεῖσ λέγουσι *πίμπλη Κοικία* και γὰρ τὸ ὄρα ὄρη λέγουσιν· οὕτω *πίμπλα πίμπλη*. Ἡροδιανὸσ περὶ παθῶν.

4) Gr. C. 212. τὸ *δίδου* *δίδοι* λέγουσι και ἄλλα ὁμοίως τοῖσ τρίτοισ προσώποισ τῶν εὐκτικῶν τὰ δευτέρα πρόσωπα τῶν εἰς ὧν προστακτικῶν ἐμφέροντες. Πίνδαροσ· τὸ δὲ πρᾶξιν φίλαν *δίδοι* (Ol. I, 85).

Imperativi aoristorum vulgares terminationes exhibent: *γνώθι* Epich. 129, *σιᾶθι* Theocr. Ep. 19, Laconica *κάββασι* et *ἄττασι* i. e. *κατάβαθι* et *ἀνάσταθι*, vid. §. 7, 2, *δός* Epich. 118, *ἀποδός* Sophr. 49; pro *ποτιθῆι* Theocr. XIV, 45 e quatuor libris pejoribus *ποτιθες* repositum est; nos suspicari malimus *ποτιδεῖ δύο*, ut *δύο* pro genitivo sit, duo desunt. — De tertia persona plurali supra diximus §. 35, 4. exempla *δόντω*, *θέντων*, *διδόντων* afferentes.

5) Infinitivus vulgo in *μεν* exit ⁵⁾, ut *διδόμεν* Aetol. 2351. Cret. 3048. 3049. 3058, *εἶμεν* et *ἦμεν* vid. §. 40, *δόμεν* et *θέμεν* cum compositis *ἀποδόμεν*, *ἐγδόμεν*, *ἀναθέμεν* in Lacon. 1334, Hermion. 1193, Corcyr. 1841. 1843. 1844. 1845, Messembr. 2053, b, Ther. 2448, Astyp. 2483, Calymn. 2671, *ἀφέμεν* Byz. 2060, *προσιᾶμεν* Phoc. 73 R., *ἀποκριθῆμεν* Herm. 1193, *καταχρησθῆμεν* Corcyr. 1845, 107. 127, *ἐγδανεισθῆμεν* ibid. 80, *δοθῆμεν* Cret. 3052, *ἀπογραφῆμεν* et *τεθῆμεν* Byz. 2060. Item Epich. 23 *ἐμπαγγῆμεν*, Lysistr. 1163 *ἀποδόμεν*, Thucyd. V, 77. 79 *δόμεν*, *ἀποκριθῆμεν* etc.

Apud Rhodios eorumque colonos Gelenses et Agrigentinos peculiaris terminatio *μεν* reperitur: Rhod. 2525, b *ποτιθέμεν* et *εἶμεν*, 2905 *εἶμεν*, Gel. *ἀναθέμεν*, Agrig. *εἶμεν*, *ἀναθέμεν*, *ἀποδόμεν*. Ejusdem terminationis vestigia sunt apud Epicharmum. Nam fr. 71 Athenaei libri praebent *προδιδόμεν*, quod Schweighauserus metro patiente in *προδιδόμεν* mutavit; deinde fr. 94 v. 8 in quinque Epicharmi libris pro *ποτιθέμεν* est *ποτέ θέμιν*, v. 10 in nonnullis *ποτ' ἔθεμιν*; quae quum facile e *προδιδόμεν* et *ποτιθέμεν* corrupta esse suspiceris, rem conficere videtur fr. 48, ubi librorum lectionem *καθθέμεν ἀπ᾽* metro respuente particulam *γ'* parum aptam intruserunt. Apparet enim, quanta cum veri specie *καθθέμεν* rescribi possit. Licet autem eum Epicharmi usum ad Gelensium con-

5) Et. M. 224, 53 de *τιθέμεν*, Et. G. 383, 17 de *μεθέμεν*, Ann. Oxx. I, 117, 8 de *δόμεν*.

suetudinem referre, vid. §. 48, 2. Neque mirum est, quod εἶμεν fr. 94., 9 metro certum est; Syracusanos enim ut Corcyraeos vulgari Dorica forma usos esse, Epicharmum alteramutram rationem pro arbitrio amplexum esse existimato.

Male grammatici ⁶⁾ aliis recte repugnantibus plenissimam terminationem μεναι, quam Lesbiaca dialectus ternerat, Doridi assignant. Legitur nunc εἶμεναι Acharn. 742, quanquam brevior forma est 707. 738. Quod in tanta optimorum fontium constantia corruptum judicamus; fortasse suspicari licet: τὸ δὲ νῦν εἶμεν αὖ τίνος δοκεῖς; Hesychii γισάμεναι, εἰδέναι e Γισάμεν corruptum existimamus vid. §. 42.

Vulgaris terminatio ναι non legitur nisi in titulis suspectissimae fidei, ut ἐκδανεισθῆναι Corcyr. 1845, 15, προσθεῖναι et εἶναι Cret. 2557, δοῦναι et εἶναι Cret. 3052. Nec minus corruptum est σκιρωθῆναι Sophr. 36; de Hesychii glossa Cretica σεῖναι, θεῖναι vid. §. 7, 3.

6) In Imperfecti singulari verborum τίθημι et δίδωμι de vocalium ratione nihil certi constat. Ex imperativi analogia, vid. nr. 4, Dorienses flexisse conjeceris ἐτίθην, ἐτίθης, ἐτίθη et ἐδίδων, ἐδίδως, ἐδίδω, et ἐτίθη a Meineckio Theocr. II, 156 ex uno libro editum est pro ἐτίθει; alia et certiora exempla deficiunt.

Eorundem verborum Aoristi II hae formae reperiuntur: ἔδωκε et ἔθηκε, (ἔθήκαμεν et ἔδώκαμεν Rhod. 2905), ἔδον et ἔθεν vid. seqq., ἔδωκαν Corcyr. 1845. Delph. 1691. Messeibr. 2053 et ἔθηκαν Phoc. 81 R. Quae cur omnia ad aoristum secundum referamus nec communem errorem sectati eas formas, in quibus * èst, aoristo primo adscribamus, paucis indicavimus in dissertatione nostra

6) Et. M 262, 48, Et. G. 168, 44 — 259, 1, Ann. Oxx. I, 117. 8 — 130, 17 — 200, 11, Scholl. Pind. Ol. VI, 45, Diacon. ad Hes. Sc. 196, Greg. C. 309 etc. Contra in Ann. Oxx. I, 69, 9 τῆθῆμεναι, στήμεναι, πανθῆμεναι, δύμεναι non Dorica, sed poetica esse traduntur.

de conj. in *μ* §. 7. Ibidem demonstratum est primam pluralem *ἔθῆκαμεν* et *ἔδώκαμεν* genuinis linguae legibus repugnare et recentiorem habendam esse; antiquior quoque Doris *ἔθεμες* et *ἔδομες* dixerit. Ceterum neque in reliquis objectivi modis neque in subjectivo reperiuntur formae, quae et *κ* et primi aoristi terminationes habeant.

7) In tertia plurali praeteriti Doribus sicut Aeolibus et Boeotis pro vulgari terminatione *σαν* brevior illa *ν* adscribitur, quae vocalem antecedentem corripit⁷⁾, neque fere alia in genuinis Doridis fontibus reperitur. Eo pertinent in Lacon. 1511 *ἔδον*, in galea Argiva nr. 29 *ἀνέθεν*, in tabulis Heracleensibus II, 16 *ἀπέσταν*, I, 51 *διέγνον*, I, 94. 95 *κατεδίκασθεν*, Cret. 3050. 3052 *διέλεγεν*; item apud Archimedes regnant, ut de Quadr. Par. p. 17 *κατέγνωσθεν*, de Con. p. 257 *συνεξέδοθεν*, Aren. p. 325 *ἔτεθεν*. Imperfecti exempla, ut Pindarica *τίθεν* P. III, 65, *ἔεν* Isthm. I, 25, in puris fontibus casu non leguntur. Sed eodem pertinet Doricum *ἦν* pro *ἦσαν*, de quo videbimus §. 40.

Vocalem ultimae corripit diximus, de qua re constat etiam ex Homerica dialecto vid. diss. nostr. de conj. in *μ* p. 10. Cui regulae quae adversantur, suspectissima sunt. Pindarica *ἔγνων* P. IX, 79 et *ἀνέγνων* Isthm. II, 23 non minus metro patiente in *ἔγνον* et *ἀνέγνον* mutanda sunt, quam metro jubente P. IV, 120 *ἔγνον* e paucis libris receptum est, neque aliter *ἔγνων* Hom. H. Cer. 111 in *ἔγνον*. Pro *μῖανθην* II. δ, 146 *μῖανθεν* restitui posse, Homericis versu ante caesuram bucolicam trochaeum tolerante, indicavimus l. l. p. 36. At etiam in titulo Cretico

7) Ann. Oxx. I, 429, 7, Et. M. 532, 34, Et. G. 547, 13 de *φάσανθεν*: *ἔθος γὰρ ἔχουσαν οἱ Αἰολεῖς καὶ Δωριεῖς τὰ ἔχοντα ἕήματα τὴν μετοχὴν εἰς ἕ μετ' ὀξείας τάσεως σχηματίζειν τὰ τρίτα τῶν πληθυντικῶν (ὡς τὰ μὴ ἔχοντα add. Oxx.): ὡςπερ καὶ τὸ κόσμηθεν. — Et. G. 156, 46 *ἔσταν*, Et. M. 418, 25 *ἤγερθεν*, Id. 532, 34 et Et. G. 534, 22 *τράφεν* et *κόσμηθεν*, Scholl. II. γ, 1 *κόσμηθεν*, Ann. Oxx. I, 9, 21 *ἀπέψυχθεν*. — Perverse Ann. Oxx. II, 359, 11 *ἔδον καὶ Δωρικῶς ἔδοσαν*.*

nr. 3048 *διελέγην* traditur, quod Boeckhius in *διέλεγεν* mutavit. Qui, quamvis Cretica dialectus singularium formarum dives sit, recte tamen egisse videtur, quum neque apographorum fides magna sit et in simillimis titulis Creticis 3050. 3052 *διέλεγεν* legatur. Nec minus recte idem in optativo *περιμειῖεν*. Amph. 1688, 18 terminationem *ην*, quae est in Claraci apographo, sprevit, vel in Corcyraeo titulo malae fidei nr. 1845, 74 *παραδοῖεν* reposuit pro *παραδοῖην*.

Vulgaris forma *διελέγησαν* Cret. 3047 Tejo lapicidae deberi videtur; certius est *παρῆσαν* Epich. 94, quod certe in omnibus libris esse videtur.

7) Subjectivi paucae formae reperiuntur, quae cum vulgari ratione discrepent. De conjunctivo supra diximus nr. 2. Imperativum *μῶσο* Epicharmo restituimus fr. 121 vid. §. 42; idem post *σ* ejectum contractionem passus est in *περίδου* Acharn. 738 et *πρία* (i. e. *πρίασο*), ut pro *πρίω* rescripsimus Epich. 93, vid. §. 24, 4. De imperativi persona tertia plurali egimus §. 35, 3. Secunda singularis praeteriti Doricam contractionem passa est in *ἐπρία*, quod in Ann. Oxx. III, 241, 12 Doricum dicitur pro *ἐπρίω*, *ἐπρίασο*. Corruptum esse iudicamus *συνέθοντο*, quod in Cret. 2554, 2 legitur pro *συνέθετο* nec probare possumus *συνεθόμεθα*, quod ibidem l. 201 Boeckhius e *συνθεόμεθα* effecit.

§. 40.

De verbo *εἶμι*.

1) Praes. Indicat.

Sing. 1. *εἶμι* Epich. 19; in severiore Doride procul dubio *ἦμι* erat vid. §. 20, 3. a.

Sing. 2. *ἔσσι* Syracusanis tribuitur ab Herodiano p. μ. λ. 44, 19, qui apponit Sophr. 90, et legitur praeterea Epich. 130, *ἔσο* Epich. 125, nec minus in dictis Laonicis Plutarch. Pyrrh. c. 26 et Apophth. Lac. p. 211. 233. Postremo ne Theocritus quidem et Pindarus alia

forma utantur. Epicharmi fragmentum 151, ubi *εἶ* traditur, aut corruptum aut spurium judicandum est; ne *εἶς* quidem Doridi usitatum fuisse videtur.

Sing. 3. *ἔστι* ubique in titulis legitur ut Heracl. II, 80, Rhod. 2905. Ther. 2448 etc., apud Epicharmum 23. 51. 90. 94. 95. 96. 100. 111. 147. 150. 168 (male enim fr. 105 *ἐντί* e Koenii conjectura pro *ἔτι* receptum erat), in Lysistrata v. 143. 980, in Acharnensibus v. 704. 735. 738 etc., in Chelidonismo Rhodio v. 16. Facile etiam in Tarentino *ἔστοκα*, *ἐνόστε* apud Hesychium i. e. *ἔστ' ὄνα* agnoscitur. At Gregorius Corinthius p. 280 Dores *ἐντί* dixisse tradit pro *ἔστι*. Scilicet Theocritum procul dubio respexit, qui eam formam non minus frequentat quam Pseudo-Pythagorei. Archimedi raro obtrusa est: de Plan. Aeq. I p. 8 bis, altero loco codicibus Ven. et Flor. *ἔστι* praebentibus; de Quadr. Parab. p. 28 et 30, de Plan. Aeq. p. 46 bis et p. 50, de Conoid. p. 265. 274. 287. Sexcenties contra *ἔστι* sine varia lectione traditum est, quare pauca illa mero librariorum errori tribuere non dubitamus. — Quum igitur nostro jure in libro primo p. 282 singularem *ἐντί* ab antiqua et genuina Doride abhorreere affirmassemus, Franzius noster in utilissimo libro de Epigraphice Graeca Philolaum nobis opposuit. Cujus fragmentis quanquam in rebus ad dialectum pertinentibus nulla fere auctoritas concedi potest, id quod virum veri amantissimum post hos nostros labores et intellecturum et libenter confessurum speramus, attamen telum in nos conjectum retorquere licet. Quid enim, si *ἐντί* pro *ἔστι* nusquam apud Philolaum aliquo jure editum sit? Legitur *ἐντί* apud Boeckhium primum p. 66 in fragmento, quod servarunt Stobaeus Ecl. I p. 460 Heer. et Nicomachus Harm. I p. 17; hic eam ipsam vocem omittit. Paulo post *ἔστι* sine varia lectione editum est. Deinde p. 139 B. in fragmento, quod quum a Canteriana Stobaei abesset, primum editum est in Observv. Misc. Crit. VII, 1 p. 184, deinde ab Heerenio I p. 8, *ἐντί* est apud hunc, *ἔστιν* in Obsv. Misc.; p. 141 B. in

codem fragmento Boeckhius recte *ἐντί*, quod est apud Heerenium, respuit et ex *εἰς* in Obs. Misc. cum Koenio ἦς elicit; p. 145 B. pro priore *ἐντί* Heerenii in Obs. est *ἔστί*, alterum cum vicinis verbis in his deest. Postremo p. 151 B. in fragmento Philoni debito *ἐντί* pro *ἔστί* a Boeckhio scriptum est. Nusquam igitur *ἐντί* reperitur nisi ex Heerenii auctoritate (rarissimam Canteri editionem nobis inspicere non licuit), quae quam in his rebus sit nulla, supra indicavimus §. 2, 16; quicumque alii lectionis fontes manant, *ἔστί* constanter praebent. Apparet, egregie nostrum de formae *ἐντί* recentiore origine iudicium inde confirmari, quod ne in tanta quidem dialecti corruptione Philolai fragmentis facili errore obtrusa est, et vicissim reliquiarum genuinae origini aliquid praesidii hinc quaeri posse. — Jam vero, unde mira ista forma a Doridis simulatoribus petita est? Vix tibi persuaseris, temere fictam esse. Itaque suspicamur plebejam recentioris Doridis elocutionem, sicut in ἀναδείκνυντι et βιβάντι (vid. §. 38, 1) tertiam singularem et pluralem confudisse, inde Theocritum arripuisse, a quo Pseudo-Pythagorei suam Doridis cognitionem maxima ex parte hausisse videntur. Ceterum istud *ἐντί* nunquam apud Theocritum, saepius apud Pythagoreos *ν ἐφέλκ.* asciscit, ut Stob. Fl. I, 64 p. 10 l. 54, Ecl. I, 5, 29 in libris Heerenio *ἐντί* edente.

Plur. 1. *ἔσμεν* Doricum dicitur ab Eustathio p. 780, 36 ex Heraclide et in Chelidonismo apud Athenaeum traditum est. Hoc certum est, Dorienses non *ἔσμεν* dixisse, sed, nisi omnis fides illis abroganda est, *ἔσμεν*. Hoc ipsum est in duobus Theocriti libris II, 50, quum et hic et XV, 73. 89. 91 vulgo *εἰμές* legatur, in peioribus nonnullis libris *ἦμές*. Idem *εἰμές* traditur in cantilena Laconica Plut. Lyc. c. 26, Apophth. p. 234; et hic quidem procul dubio male; severiorem enim Doridem aut *ἔσμεν* aut *ἦμές* pronuntiasse certissimae analogiae docent vid. §. 20, 3. a.

Plur. 3. *ἐντι* est apud Epicharmum fr. 23. 27. 32.

92. 94. 110, Sophronem fr. 52. 54, Timocr. 3, Thucyd. V, 77, saepe apud Archimedes et in reliquis fontibus minus puris. Non magis quam reliquae tertiae plurales in *ντι* exeuntes *ν ἐφελκ.* tolerat praeterquam apud Pseudo-Pythagoreos, ut Stob. Flor. I, 69 p. 12, 12, CIII, 27 p. 553, 48 etc. Apud Archimedes de Conoid. p. 281 semel *ἔοντι* legitur, bis *ἔωντι*, quum indicativus necessarius sit. Formam *ἔοντι*, quae etiam in isto *ἔωντι* latere videtur, confidenter damnare non audemus. Contra *παρέοντι* Epich. 117 certissime conjunctivus est.

Conjunctivus.

Sing. 3. *ἦ* Lysistr. 174, Thucyd. V, 79, Anaph. 1 R.; *ἦ* Hermion. 1193, Tegeat. H. L., Agrig.; *εἶ* Amph. 1688, 40 et Heracl. I, 112, de qua scripturae varietate vid. §. 36, 3.

Plur. 1. *ἔωμεν* Cret. 3048. 3052, *ἴωμεν* Cret. 3058 vid. §. 26, 1, *ῶμεν* Theocr. XV, 9. Antiquior Doris procul dubio *ἔωμεν* habebat.

Plur. 3. *ἔωντι* Rhod. 2525 b. 55, Cret. 2554, 15, saepe apud Archimedes, ubi male *ἔωντι* scribi solet, ut de Plan. Aeq. p. 4. 5. 7 etc.; *ῶντι* Coreyr. 1840, Ther. 2448. V, 12. Apud Epicharmum fr. 117 libri *παρέοντι* pro *παρέωντι* praebent.

Optativi tertia singularis *εἶη* legitur Ther. I, 7, Epich. 94. 95, Lysistr. 1274.

Imperativus.

Sing. 2. *ἔσο* ter in dictis Laconicis legitur Plutarch. Instit. Lacon. p. 241, et in Pythagorae dicto ceterum non Laconico Stob. Fl. I, 19. Conspirat Homericum *ἔσο* et Sapphicum *ἔσοο*. Nihilominus paullum de medialis formae antiquitate dubitamus, vid. infra Addend. ad L. I p. 257.

Sing. 3. *ἔστω* saepe.

Plur. 3. *ἔόντω* Coreyr. 1845, Delph. 1699. 1701—1706 et 71 R., Phoc. 74 R.; *ἔόντων* Amph. 1688; *ἔστωσαν* Phoc. 81 R., quod non est vere Doricum, vid. §. 35, 4. Item *ἔστωσαν* apud Archimedes frequens est; aliquoties tamen apud eundem *ἔστων* reperitur, ut de

Conoid. p. 263 (Par. B. ἔτιωσαν) et Aren. p. 326; saepius ἔτιω est pro plurali, ut de Conoid. p. 263 (B. C. D ἔτιωσαν), p. 264 (B. C. D. Ven. ἔτιωσαν), p. 294 (B. C. D ἔτιωσαν), p. 301 (A. B. D. Ven. ἔτιωσαν, C. ἔτιων), p. 305 ἔτιω in Basil. (Ox. A. B. D. ἔτιωσαν, C. ἔτιων). Vides pluralem ἔτιω furca expellendum esse et ἔτιωσαν aut ἔτιων reponendum. Sed ne hae quidem formae ad genuinam Doridem referri possunt. Minus aegre ferrem, sicubi ἔτιω vel ἔτιων legeretur.

Infinitivus εἶμεν est in recentioribus titulis Laconicis 1334. 1335, Megar. 1052, Amph. 1688, Delph. 1693. 1699. 1702. 1703. 1704. 1706. 1707. 1709, Phoc. 81 R., Locr. 1567, Aetol. 3046, Acarn. 1793, Corcyr. 1838. 1841—1844, Byzant. 2060, Epich. 94. 95. 96, saepissime apud Archimedes. Rhodiaca forma εἶμεν est in Rhod. 2525, b. 2905 et Agrig. Severior Doris ἦμεν pronuntiavit, quod legitur in Heracl. et Creticis titulis majoris fidei nr. 2555. 2556. 2558 (etiam 2554, 68. 202), in Chilonis et Epimenidis epistolis, in dicto Laconico Instit. Lac. p. 242 etc. Postremo εἶμεν est in Cret. 3058 et Delph. 1705, a, hic a Boeckhio in εἶμεν mutata neque fortasse illic genuina.

Minus recte ἦμεν traditur, si quid reliquis analogiis tribuendum est, in Ther. 2448. V, 17, Anaph. R. 1 (C. I. 2477) et 2, quibus in titulis saepius η et εἶ propter ductuum similitudinem permutata sunt, deinde Acharn. 707. 738. Contra εἶμεν male se habet in titulis Creticis minoris fidei 2554, 85 et 2557, 15 et Lacon. 1511, ubi a Boeckhio ex εἶ...ν restitutum est, nec minus in dicto Laconico Plutarch. Lyc. c. 6. Apud Thucydidem V, 77. 79, ubi libri utramque formam praebent, in Laconico decreto c. 77 ἦμεν praefendum est, in Argivorum federe c. 79 εἶμεν.

Longiorem formam εἶμεναί, quae legitur Acharn. 741 et inde a Greg. C. 227 Dorica vocatur, supra §. 38, 5 in suspicionem vocavimus. Pejus etiam Lesbiacum εἶμεναι Doricum dicitur in Ann. Oxx. I, 130, 17, Et. M.

335, 12 etc. Pessime ἤμεσ Doribus tribuitur in Scholl. Theocr. VII, 86; nam *s* pro *v*, quod Doris in prima persona plurali et in ἦς e summa antiquitate traditum accepit, ab infinitivi terminatione alienissimum est. Neque ea forma legitur nisi in parte librorum Theocriteorum, unde in editione Meinekiana septies recepta est: II, 41. III, 8. VII, 129. VIII, 73. XI, 79. XIII, 6. XIV, 6, et in malo Aristophanis codice *A* Acharn. 707. Muehlmannus de dial. Bucol. p. 132 sola librorum auctoritate fretus recte ne Theocrito quidem concedit illam formam, quam nos hyperdoricam esse affirmamus.

Participium.

ἔων gen. ἔόντος Megar. 1052. Delph. 1699. 1702. 1704. 1705. 1706, Phoc. 81 R., Corcyr. 1845, Rhod. 2525, b. 30, Epich. 94, Timocr. 1 ἔόντα, quod synizesin patitur, saepe apud Archimedem; fem. ἐοῦσα Delph. 1705 et apud Archimedem, ἐῶσα Cret. 2556.

ῶν gen. ῶντος Delph. 1704 et 1709, b, Aetol. 2350, Thaum. 1772. 1773, Iss. 1834 (οῦσι), Rhod. 2525, b. 5, Calymn. 2671, Ther. 2448, Cret. 2554. 3048. 3049. 3058; fem. οὔσα Delph. 1699. 1703. 1706, Aegin. 2140, Anaph. 1. R. Vides in titulis paullo recentioribus utriusque formae usum regula certa constitui non posse, adeo in titulo Rhodio utramque apparere. Antiquiorem Doridem plenior formam, qua sola et Homerus et Pindarus et Lesbiaca dialectus utebantur, praetulisse persuasum habemus. Epicharmo pro ῶν fr. 98 ὶν dedimus; ejusdem fr. 140, ubi συνόντα, suspectum est. Facile tamen illic ἔων, hic συνέοντα ita restitui posset, ut synizesis admitteretur, qualis est in παρέωντι fr. 117 et ἔοντα Timocr. 1.

Contractam formam εῦντα Theocr. II, 3 rectissime Meinekius expulit βαρυνεῦντα restituens; femininum εῦσα apud eundem legitur II, 76, παρεύσας V, 26, Callim. Lav. Pall. 69, quae forma latet num jure Dorica existimari possit.

Rarior forma in tabulis Heracleensibus legitur ἔντες t dat. ἔντασσι I, 56. 69. 130 et item apud Alcmanem

fr. 121 W. *παρέντων* secundum Heraclidem apud Eustath. 1787, 43. Postremo Choeroboscus ¹⁾ *ἔντα* affert fortasse ex eodem Alcmanē aut e Rhinthone. Ceterum nominativus *εἷς*, quem grammatici ponunt, a severiore Doride, quae ἤς pronuntiasset (vid. §. 20, 2), aliena est et nescio an nominativus *ἑών* sonuerit apud eosdem, qui *ἔντος* postulerunt. Tum *ἑών*, *ἔντος* comparari posset cum *κυνών*, *κυνός*.

Feminini reconditiores formae duo apud Philolaum et Pseudo-Pythagoreos servatae sunt. Primum *ἔσσα* et *ἔσαι* sunt apud Philolaum Stob. Ecl. I p. 458. 460, quae ab Heerenio temere mutata jure Boeckhius revocavit p. 62. Item apud Archytam Stob. Ecl. p. 714 in editione Canteriana est *ἔσσα* pro *ἔασσα*, quod Heerenius nescio quo jure dedit, et *ἔσαν* varia lectio est pro *ἔασσᾶν* Tim. Loer. p. 97. C. Ab eadem forma Boeckhius ad Philol. p. 63 substantivum *ἔσσια* pro *οὐσία*, quod a Platone ex incerta quadam dialecto commemoratur ²⁾, deducens, et ipsum ad Doridem Italioticam retulit et ipsi Philolao *ἔσσια* pro *οὐσία* donavit p. 139. 141. At abstracta in *ια* exiunt non derivantur a femininis, sed casu formae similitudinem quandam accipiunt, quum stirpium in *ια* exiuntium ultima litera in *σ* mutatur, ut *γερονσία* pro *γεροντία* e stirpe *γεροντι* factum est, non a feminino quodam *γέρουσα* (is esset vetularum senatus). Itaque si supra §. 6, 6 recte contendimus, Doridem in illis abstractis antiquum *τ* retinuisse, neque *ώσια*, de quo diximus

1) Choerob in Theod. 859, 20. ὁ εἷς, τοῦ ἔντος, ἔντα, ἔντα ἀντὶ τοῦ ὑπάρχοντα, ὡς καὶ ἡ χρῆσις δηλοῖ οὕτως ἔχουσα· πᾶσι δὲ ἔντα ἀντὶ τοῦ παῖδα ὑπάρχοντα. καὶ λοιπὸν τὰ πληθυντικὰ, οἱ ἔντοι τῶν ἔντων, τοῖς εἷσι βαρυντόνως. Eadem leguntur Ann. Oxx. IV, 356, 22, ubi verba οὕτως ἔχουσα male ad sequens frustulum tracta sunt. Idem εἷς, ἔντος dialecto non nominata commemoratur a Choerobosco in Theod. p. 536, 12 et saepe in Etymologicis.

2) Plat. Cratyl. p. 401. C. ὁ ἡμεῖς οὐσίαν καλοῦμεν, εἰσὶν οἱ ἐπί (multi libri *ἔσσιαν* vel *ἔσσιαν*) καλοῦσαν, οἱ δ' αὖ ὠσίαν.

§. 20, 2, neque ἔσοια vere Dorica esse possunt, sed a participio ἐντ-ος Itali substantivum ἐντία derivare debent. Utraque tamen vox philosophica aegre ad aliam dialectum revocatur praeterquam ad Italico-Doricam, quae ὠσία eo minus fingere poterat, quod participii forma ὦν, f. οὔσα vel ὦσα ab antiquiore Doride aliena est. Itaque putaverim, Pythagoreos vocem οὔσία, quam Ionicis philosophis acceptam debebant, minus recte Dorica specie donare studuisse aut leviori mutatione ὠσία proferentes, aut, participiorum οὔσα et ἔσοια analogia deceptos, ἔσοια.

Altera feminini forma Pseudo-Pythagoreis peculiaris est εἶσα, quae legitur Tim. Locr. p. 96. A. D. (v. l. εἶσσα, εἶουσα), 97. C (v. l. ἔσαν), 98. A (v. l. εἶσσα, εἶουσα) restituenda est Stob. Fl. I, 64, ubi Gaisfordius e conjectura εἶουσα dedit, quum vulgo εἶουσα, in A. εἶσα, in Trine. εἶσας legatur; XLVIII, 63 p. 331, 3, ubi Gaisf. pro vulgata εἶσα e B εἶουσα; XLVIII, 64 p. 333, 17 et 65 init., ubi Gaisf. εἶσας e conj. pro vulg. εἶσας et εἶσας in cod. B; CIII, 27 p. 557, 23, ubi Gaisf. pro vulg. εἶσας et εἶουσας in cod. B. e conj. εἶσας (leg. εἶσας); Append. p. 46 ubi Gaisf. εἶσαν in εἶουσαν mutavit — postremo εἶσας est apud Ocellum, εἶσα apud Aristaeonem Stob. Ecl. p. 428, εἶσσα (Cant. εἶσσα) apud Aresam ibid. p. 856. Vides feminini εἶσα usum apud Pseudo-Pythagoreos satis certum esse. Neque est cur eum e genuina Italiotarum Doride depromptum negemus. Videntur enim illi feminini formam ἦσα, quam a stirpe εντ reliquorum participiorum analogia postulabat, vid. §. 20, 2. c, ut minus suavem duplici ratione evitasse, aut eam rationem sequendo, quae est in adjectivis χαρίεσσα etc., aut vocalem inferendo, ut fit in tertia plurali εἶσι apud epicos. Nullo modo εἶσσα excusari posset; hoc dubium relinquimus, utrum εἶσα an εἶσα pronuntiatum sit.

Praeteritum.

Sing. 1. ἦν Epich. 124.

2. ἦσθα Theocr. V, 79. X, 23.

Sing. 3. ἦς ex antiquis testimoniis³⁾, et legitur Epich. 73, ἐνῆς 38, ἀπῆς 56, quare correximus ἦν Sophr. 27. Eodem Alcman usus est teste Heraclide ap. Eustath. 1892, 44 et recte a Schneidewino fr. 11 (8) ἦς e papyro restitutum est, quanquam Bergkio obloquente, qui secundam praesentis εῖς vel ἦς agnoscit, vix Doricam. Frequentatur ἦς a Theocrito. Ceterum Doris etiam hic antiqui tenax erat; antiquissima enim forma a radice ες erat ἦστ.

Dual. 3. ἦστην Meinekius Theocrito VIII, 3 e cod. K et aliis libris bene restituit pro ἦτην; genuina tamen Doris ἦσταν dixisse putanda est, si quidem duali usa est.

Plur. 1. ἦμες in cantilena Laconica Plut. Lyc. c. 21 et Theocr. XIV, 29.

Plur. 2. ἦστε, quod e parte antiquarum editionum et nonnullis libris (de multis e silentio Gaisfordii constat) pro ἦτε Theocr. I, 66 restitui oportet.

Plur. 3. ἦν, quod Doricum dicit Heraclides⁴⁾, legitur Lysistr. 1260, Epich. 30. 31. 38. 49, ἐνῆν 28. 52, παρῆν 82, et reliquorum verborum in μι analogiae convenit, vid. §. 39, 7, nisi quod augmentum et sigma ejectum (nam ex ἐ-εσ-ν factum est) vocalem corripere vetabant. Male grammatici antiquiores⁵⁾ et recentiores plerique (vid. Matth. §. 303 et Buttm. §. 108 not. 17) Hesiodicum usum Theog. 321 ἦν τρεῖς κεφαλαί et 825 ἦν

3) J. Gr. 243, b, Gr. C. 257, Meerm. 659. — Choerob. Bekk. 1198 et Ann. Oxx. IV, 421, 10 e Theocr. VII, 1. — Ann. Oxx. I, 160, 1.

4) Heraclid. ap. Eustath. 1759, 32. Δωρικῶς Ἡσιόδου ἔφη· τῆς δ' ἦν τρεῖς κεφαλαί.

5) Herodian. περὶ σχημ. p. 60, 15. Πινδαρικὸν — παρ' Ἡσιόδου τῆς δ' ἦν τρεῖς κεφαλαί. — Eustath. 1110. Πινδαρικὸν σχῆμα — καὶ παρ' Ἡσιόδου τὸ· τῆς δ' ἦν τρεῖς κεφαλαί· καὶ παρ' Ἐπιχάρμου (addit fr. 30. 49). — Id. 1892, 47. τὸ δὲ παρ' Ἡσιόδου· τῆς δ' ἦν τρεῖς κεφαλαί ἀντὶ τοῦ ἦσαν, Βοιωτῶν λέγεται γλώσσης εἶναι, οἱ ἐνικὰ ῥήματα πληθυντικῶς ὀνόμασι συντάττον.

ἑκατὸν κεφαλαί, adeo Epicharmeum ad schema Pindaricum referunt, ἦν ubique substantivo plurali praeponi arbitrati. At postponitur Epich. 82 φάσσαι τε τοσσαῦται παρῆν, ubi pessime Schweighäuserus et Diindorfius sine libris παρῆς scripserunt (ut non melius fr. 38 ἦς pro plurali ἦν cum Koenio dederunt), nec nisi casu factum esse, quod in reliquis locis ἦν antecedit, perlustranti cuique facile patebit. Atque ne quidquam dubitationis resideat de Dorico usu, vide quam accurate in Epicharmeis fragmentis, modo ne corrigendo depravatis, ἦς et ἦν distinguantur, illud cum singularibus, hoc cum pluralibus junctum. Hesiodicum ἦν plurale esse praeter Heraclidem intellexit Choeroboscus ⁶⁾ et nuper Goettlingius ad Theog. 183, hic tertiam pluralem et primam singularem lege quadam consonare arbitratus, id quod in ἦν, ἔλεγον casu factum est. Nec dubitamus, quin in epigrammate, quod Matthiae affert, ἦν ἄρα κάκεινοι ταλακάρδιοι idem usus agnoscendus sit. Plus dubitationis est in Tragicorum locis, de quibus nunc disputare non vacat.

Longior forma semel in purioribus fontibus legitur, Epich. 94 παρῆσαν χυπέλιπον, ubi, quod facili opera restitui potest, παρῆν τε χυπέλιπον, necessarium judicare non audemus.

Futurum.

Sing. 3. ἐσσεῖται, quod saepe Doricum esse dicitur vid. §. 35 not. 3, mitioris Doridis est, ut Epich. 98 et saepe apud Archimedes; contra ἐσσῆται severioris in Heracl. vid. §. 25, 1. Vix Doricum est ἔσται Acharn. 758 et subinde apud Archimedes.

Plur. 3. ἐσσοῦνται mitioris Doridis apud Archimedes; ἐσσόνται Heracl. vid. §. 26, 2.

Infinit. ἐσσεῖσθαι Sophr. 23. Archim. de Helic. p. 220 mitioris Doridis.

6) Choerob. in Theod. 536, 7. τῆς δ' ἦν τρεῖς κεφαλαί ἀντί τοῦ ἦσαν· ἔστι γάρ ἡμεν, ἦτε, ἦσαν καὶ γίνεται παρὰ τοῖς ποιηταῖς ἦν τὸ

§. 41.

De conjugatione perfecti et aoristi primi.

1) Perfecti indicativus in objectivo plerumque apud Dorienses vulgares terminationes tenet, nisi quod prima et tertia pluralis secundum leges supra expositas §. 36, 1. 2 in *αμες* et *αντι* desinunt; *ἄκουκα* in Agesilai dicto Plutarch. Ages. c. 21, *εἶκας* pro *ἔοικας* Alcim. 21, *πέποσχε* Epich. 7, *τέτριγε* 9, *ἔσταχ'* ὤδε 18, *οἶδεν* 96, *ἔοικε* 113, *ἀπεστάλακαμες* Ign. 2670, *ἀποκεκύφαμες* Lysistr. 1003, *ἀνατεθέκαντι* Phoc. 81 R., *κεχάναντι* Sophr. 51, *ἐκπεφάναντι* Sophr. 75 (cod. *ἐκπεφαντι*) etc. Tertia pluralis fortasse apud poëtas *ν* ejicere poterat; neque enim incredibilis forma est *ἐθώκατι*, *εἰώθασι* apud Hesychium, quam quum recte e Doride petitam existimarent, *ἐθώκанти* corrigi jusserunt. Cum ea correptionem illam comparare licet in *πεφύκασι*, *πεφήνασι*, de qua vide Buttm. Gramm. I p. 345, qui nondum uti poterat testimonio Herodiani in Ann. Oxx. III p. 296 et Choerobosci in Theodos. p. 566. Ejusdem personae alia brevior forma est *ἀπέσταλκαν* in Cret. 3048. 3052. 3058, ab aliis dialectis non aliena vid. Buttm. ibid.

Siculi vel Syracusani saepissime traduntur 1) perfecta

τρίτον τῶν πληθυντικῶν. Deinde Herodianum affert, qui *ἐν τῷ περὶ αὐτοῦ μονοβίβλῳ* non minus Hesiodum ἢ pluralem habuit.

1) Eustath. 1596, 1. *πέπληγον Ἰώνων καὶ Συρακουσίων λέξις* — *Σικελοὶ γὰρ καθ' Ἡρακλείδην τὸ ἄ τῶν περισπωμένων* (leg. *παρακειμένων* e Phavor. Ecl. 357, 28, qui locum exscripsit) *εἰς ὦ μετατιθίσω, οἶον πεποιήκα πεποιήκω* cf. p. 576, 13 et Scholl. II. ε, 504. — Ann. Oxx. I, 374, 24 ad *πέπληγον*: *γίνονται δὲ ἀπὸ παρακειμένων θεμάτων, ὡς ἀπὸ τοῦ δέδοικα δεδοίκω ὄλωλα ὄλώλω ταῦτα συνιγῶ παρὰ Συρακουσίων*. — Ael. Dionys. *περὶ ἀκλίτων ῥημάτων* in H. Adon. (cf. Ann. Oxx. IV, 339, ubi rectius Aelius Herodianus nominatur) *εἰώθασι γὰρ οἱ παρακειμένοι τρίπειν τὸ ἄ εἰς ὦ ἢ ποιῶν ἐπιστώτα· πολὺ δὲ τὸ τοιοῦτον πάθος παρὰ Συρακουσίων· ὄλωλα ὄλώλω, δέδοικα δεδοίκω· ἀλλὰ μὴν καὶ τὸ κέκλυκε παρ' Ἐπιχάρμῳ ἀπὸ θήματος τοῦ κελύκω*. — Cf. Ann. Oxx. I, 212, 27 ubi ἦκω a perfecto

§. 41. De conjugatione perfecti et aor. I. 329

ita in praesentium formam redegisse, ut *δεδοικῶ*, *ὀλώλω* pro *δέδοικα*, *ὄλωλα* dicerent et inde reliquas formas derivarent. Nunc ejus generis formae apud scriptores Syracusanos in indicativo objectivi hae leguntur:

Sing. 1. *δεδοικῶ* Theocr. XV, 50, quem conjunctivum esse pro indicativo bonus Gregorius somniatur p. 324.

Sing. 2. *πεπόνθης* Theocr. VII, 83 e tribus libris et idem X, 1 ex octo libris pro *πεπόνθεις* editum. Item V, 28 *πεπόνθεις* vulgo legitur et *πεποιίθης* in paucis libris pro *πεποιίθη*, quod nunc e conjectura, nisi fallor, editum est; secunda tamen persona defendi posse videtur cf. Bernhardy Synt. p. 455. Postremo *λελόγης* pro *λέλογχας* e codicibus S. h. restitui jussit Bergkiius Mus. Rhen. VI p. 39.

Sing. 3. *γεγάθει* Epich. 70 (libri *γεγαθεῖ* et *γεγάθη*), *ἀιφθερώκει* Sophr. 63, *τετμήκει* Archimed. de Conoid. p. 289 et 297, *ὀπώπη* Theocr. IV, 7, quod e quatuor libris et Gregorio p. 256 male plusquamperfectum esse opinato scriptum est pro *ὀπώπει*; IV, 40 *ὄς με λελόγη* e quinque libris, qui *με λελόγη* aut *μ' ἐλελόγη* pro vulgata *μ' ἐλελόγει* (plusquamperfectum ferri nequit); V, 33 et 93 *πεφύκη* e binis libris pro *πεφύκει*, item XI, 1 e quatuor libris.

Jam primum intelliges, nullo jure (id quod etiam Muehlmannus vidit de dial. Bucol. p. 142) Theocrito terminationes *ης* et *η* donatas esse. Damnantur et grammaticorum testimoniis, qui praesentis terminationes a Siculis assumptas dicunt i. e. *εις* et *ει* vid. §. 20, 10, et librorum auctoritate, plerorumque apud Theocritum, omnium apud Epicharmum, Sophronem, Archimedes. Deinde animadvertite, solum singularem ea mutatione tangi;

ῆκα e Syracusano illo more repetitur et, ubi Siculi nominantur, Ann. Oxon. I, 282, 25, Et. M. 322, 56, Et. G. 275, 5, Herodian. in H. Adon. f. 206. — Scholl. Theocr. V, 28 ad *πεποιίθεις*: ἀπὸ τοῦ πέποιθθα πεποιίθω ἐπιστῶς ὡς ἀπὸ τοῦ δέδοικα δεδουίω.

pluralis terminationes perfecto proprias et in exemplis supra e Sophrone allatis tenet et apud Theocritum in *δεδοίκαμες* I, 16, *τεθνάκαμες* II, 5, *εστάκαντι* XV, 82 etc. Unicum exemplum terminationum praesentis ad pluralem adhibitaram est in Lysidis Tarentini, non Siculi, epistola p. 53 Orell. *ἐκβεβλαστάκοντι* idque valde dubium, quum ibidem *ἐγκαταδεδύκοντι* legatur, p. 54 *ἐμπεφύκοντι*. Temere Schaeferus in Lysandri epistola Plut. Lysand. c. 14 *ἀλώκοντι* scripsit pro *ἀλώκοντι* (in Apophth. p. 229 *ἐαλώκοντι* editur). Postremo ne in singulari quidem Siculi semper terminationes praesentis asciverunt. Inter contraria exempla Epicharmea, quae supra conguessimus, *ἔστακε* fr. 18 et *οἶδεν* 96 ne emendando quidem in praesentis similitudinem redigi possunt; e Theocrito vide I, 46 *βέβρωθεν*, I, 86 *ἔοικας*, VII, 99 *οἶδεν* etc.

2) Coniunctivus secundum vulgarem usum praesentis terminationibus utitur, ut *εἰδῆ* Epich. 95, *πεφουτεύκωντι* Heracl. I, 74.

Optativi unicum exemplum habemus *πεπαγοίην*, quod ex Eupolide in Scholl. II. ξ, 241 commemoratur. Nam quum parum probabile sit, quod Meinekius proposuit Hist. Crit. p. 113, Eupolidem aoristum *πέπαγον* fingere ausum esse, potius Laconicam vocem ex Helotibus desumptam agnoscimus pro Attico *πεπηγοίην*.

Imperativus conjugationis in *ω* terminationes exhibet, ut *κέκλυκε* Epich. 1), *γεγονέτω* Archim. de Plan. Aeq. p. 11, *ἀνεστακέτω* de Conoid. p. 276, *παραπεπιπέτω* p. 292. 3 plur. *ἀνεστακέτων* p. 285, quam formam ex *ἀνεστακόντων* corruptam esse indicavimus §. 36, 4. Easdem terminationes vulgaris lingua non ignorat. Exceptum est *ἴσθι* Acharn. 749.

3) Infinitivus vulgo in *ειν* exit: Rhod. 2905. B. *γεγόνειν* et [*ἀμφισ*]βατήκειν, Agrig. *γεγόνειν*, Pind. Ol. VI, 49 *γεγάκειν*, Plut. Lysand. c. 14 *ἀλώκειν*, quanquam in Laconico sermone potius *ἀλώκην* postulaveris aut *ἀλωκῆμεν*. Hinc apud Epicharmum fr. 97 pro *πεφουκίνας*, cui metrum adversatur, recte *πεφύκειν* repositum est et apud

Theocritum I, 102 *δεδύκειν* e codice P et Eustathio, qui *δεδουκῆν* (vulgo *δεδύκει*, pauci libri *δεδύκην*). Alia infinitivi terminatio conspicitur in tabulis Heracleensibus, ubi I, 74 *πεφυτευκῆμεν*, I, 107 *πεπροωγγυευκῆμεν* secundum analogiam verborum in *μι*. Similis forma apud Archimedem legitur de Plan. Aeq. p. 8 ὥστε τὰ τράματα αὐτῆς ἀντιπεπονθῆμεν κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον τοῖς μεγέθεσιν; inerte enim in editione Oxoniensi ἀντιπέπονθε μὲν editum est. Vulgo in ejusdem libris vulgares formae *τετελευτηκῆναι*, *πεπιστευκῆναι* etc. editae sunt. Simillimum est *προειδῆμεν* apud Archytam in Append. Stob. Gaisf. p. 46. Quod *γεγάμεν* in Et. M. 224, 53 Doricum vocatur, propter terminationem *μεν* factum est.

4) Participii masculinum et neutrum cum vulgari ratione nihil discrepant, ut *ἐνεστακότος* Rhod. 2525, b, *εἰρηκότα* Rhod. 2905, *μεταλλαχότος* Ther. 2448, *ἐνδεδιωκότα* et *πεφυτευκότα* Heracl., *συμμεμνκότα*, *παρεξεστακότος*, *ἐσκληκότες* Epich. 23. 94. 106, neque unquam aliter apud Archimedem, ut de Helic. p. 220 *μεμενακός*, de Conoid. p. 272 *ἀνεστακός*, p. 289 *ἀνεστακότα*, Aren. p. 331 *κεκοινωνηκότεσσι*, *μεταλελαβηκότεσσι*, *πεφροντικότεσσι*. Pindarica *κεγλάδοντας* et *πεφρίκοντας* Pyth. IV, 179. 183 potius e Lesbiaca dialecto repeti oportet quam e Dorica vid. L. I §. 27, 2. Pessime a quibusdam *ἐκλελάθοντα* Theocr. I, 63 ad perfectum relatum est.

Femininum apud plerosque Doriensium terminationem *εῖα* habebat pro *ῥια*, cujus generis nunc leguntur *ἐρηγηεῖα* Heracl. B. 17 seqq., *ἐπιτετελεκεῖα*, *ἐστακεῖα*, *συναφαγοχεῖα* Ther. 2448. I, 27. 28, et in Myiae epistola nr. 13 Orell. ex antiqua lectione *ποτε οικείας* haud dubie non *ποτεοικνίας* cum Koenio ad Greg. C. p. 191 et Orellio efficiendum est, sed *ποτεοικείας*. — Apud Archimedem femininum ad conjugationem in *ω* deflectit, *μεμενακοῦσα* de Conoid. p. 257. 258. 259, *ἀνεστακοῦσα* p. 268. 270. 272, de quarum formarum accentu infra dicemus.

5) Plusquamperfectum, de cujus genuinis formis Atticis parum constat, in Doride multo etiam plus

dubitationis habet. Reperitur tertia singularis ἀπολώλη Heracl. B. 39, εἰλάφει Phoc. 73 R., ἐλελήθη Theocr. X, 38 et πεφύκη XIII, 40, quae e minore librorum parte pro ἐλελήθει et πεφύκει recepta sunt, postremo λελοίπει I, 139 et ἐώκει VII, 14, quae Bergkiius e singulis libris in λελοίπη et ἐώκη mutanda censuit. Praeterea prima pluralis ἐκεκρατηρήχημες est Sophr. 71; nam ἐπεπόνθεμες Lysistr. 1098 ex Elmsleji conjectura parum probabili scriptum est ²). Jam si Sophronea vox recte tradita est, non solum severior Doris, de qua constat ex ἀπολώλη in Heracl., vulgare εἰ in η mutavit, sed etiam mitior per omnes personas; εἰλάφει in titulo Phocico satis recenti e vulgari lingua assumptum existimari potest; Theocritus, apud quem librorum auctoritas terminationem εἰ tuetur, utrum Doricam an epicam dialectum in hac re secutus sit, dubium est.

6) Subjectivi terminationes a vulgari ratione nihil differunt praeterquam in tertia plurali indicativi. Ea post vocales stirpem claudentes vulgares terminationes νται et ντο tenet, ut in Ann. Oxx. I, 224, 26 assertum

2) Libri haec praebent:

ὦ πολυχαρίδα, δεινά γ' αὖ πεπόνθαμες
αἶκ' ἴδον ἀμέεσ ἀνδρες ἀναπεφασμένως (vel ἀναπεφλασμένως)

Nunc editur δεινά τῶν ἐπεπόνθεμες, αἶ κ' ἴδον ἀμέ τῶνδρες ἀναπεφασμένως violenta mutatione, quae ne sententiam quidem idoneam efficiat. Haud dubie Lacones Atheniensium querelae αἰσχρά γ' ἔπαθον respondēt, id quod priore versu tam apte fit, ut nulla corruptelae suspicio in hoc esse possit. Ad alterum conferas Hesychii glossam αἶκουδα, αἰσχύνη· Λάκωνες. Cui ut fidem habere liceat, correxerim: δεινά γ' αὖ πεπόνθαμες καἰκουδαν ἀμέεσ, reliqua ad sequentia Atheniensis verba traxerim: ἀνδρες, ἀναπεφασμένως ἄγε δή, Λάκωνες, αὐθ' ἕκαστα χρῆ λέγειν. Nam neglecta apocope in ἀναπεφασμένως Atticum sermonem significat et ἀνδρες Λάκωνες item est V. 1074. 1122. At vox αἶκουδα per se mira est et seriem alphabeticam turbat, quum sit post αἶκτος et αἶκτη. Hoc cadit etiam in αἰκίδα, quod Hemsterhusius proposuit; aliquo tamen jure αἰκίδα, Lac. αἶκουδα ab αἰκίω derivari possit, ut σχίζα a σχίζω.

κατακέκλανται leg. κατακέκλονται a Dorico κλάω pro κλήω, κλείω, in Ann. Bekk. 112, 13 πέπαινται e Dinolochō, et in Heracl. II, 22. 25 est ἐπεποιήντο. Consona stirpem claudente circumscriptio vulgo usurpata in Doricis fontibus nusquam reperitur, sed difficultas formae aliis modis superata est. Primum in Heracl. I, 73 est γεγράφαται; neque enim recte Bastius ad Greg. Cor. p. 484 γεγράφαται legendum esse dicit, quod † in nummis et titulis saepe pro φ sit. At in aere Heracleensi non † est, sed Ψ, quam literam in inscriptione optime servata cum φ; φ vix permutatam existimare licet. Et idoneam excusationem illius formae ἴσασι et εἴξασι praebent, in quibus aequae ante terminationem σ insertum est; terminatio αται Iadi et antiquiori Atthidi familiaris est. Apud Archimedem de Helic. p. 245. 246. 248. 249. 250 legitur ἀναγεγράφονται τομέες transitu ad conjugationem in ω factō; notior forma ἀναγεγράφεται p. 245 est in codice Parisino B. Contra p. 244 sine varia lectione editum est ἀναγεγραπται τομέες, quod damnare non audeamus; nam non solum κέκρανται Eurip. Hippol. 1255 cum Buttmano §. 101 not. 13, sed etiam δέδοκται Bacch. 1348 pro plurali habuerim, quae formae ν ejecto natae sunt.

Coniunctivi rara forma, sed quae analogiam servet, legitur Heracl. I, 89 ὅσσα κα ἐν αὐτᾷ τᾷ γᾶ, ᾧ μεμίσθωται, οἰκοδόμηται; item πέπραται Ther. 2448. VII, 12 conjunctivus esse videtur 3); alia mira forma est Heracl.

3) Leguntur haec VII, 10 seqq.: ὁ ἀρτυτήρ — ἐξοδιαεῖ τοῖς ἐπιμηρῖοις τὰ γεγραμμένα ἐν τοῖς νόμοις καὶ τὸ συλλογευτικὸν καὶ τὰ ἐς τὰς θυσίας οκακαμῶν πέπραται. Ultima Boeckhii audacissime sic correxit: τὰ ἐς τὰς θυσίας ὅσον καὶ ὅτῳ πέπραται. Nos una litera mutata efficimus τὰ ἐς τὰς θυσίας ὅσα κα μὴ ὄν πέπραται. Antea enim VI, 20 haec praescribuntur: εἰ δὲ κα ἢ ἐπιμηρῖα δωρεάν, πωλείτω ὁ ἐπίσοφος, ὅστις θυσεῖ τὰς θυσίας, αὐτὰς κατὰ τὰ γεγραμμένα ὅσον δὲ κα ἀποδῶται, ὁ ἀρτυτήρ ἐξοδιαεῖτω. Itaque ὁ ἀρτυτήρ pretium sacrificiorum venditorum i. e. locatorum non τοῖς ἐπιμηρῖοις numerat, sed iis qui conduxerunt, quo intellecto apparet in altero loco Boeckhianam lectionem ne sensu quidem commendari, nostram commodissimam esse. De particulae ὄν collocatione vid. §. 45, 5.

I, 58 τὰν γὰν, ἄν καὶ αὐτοὶ μεμισθώσονται ἢ ἀρτύσωντι ἢ ἀποδῶνται, quem potius aoristum primum appellare oportet a perfecto eodem modo derivatum, ut vulgo futurum tertium, nisi praeferas σ ita insertum putare ut in γεγράφαται, aut adeo aerarii errorem suspicari.

Optativus a Pindaro usurpatus (fr. 277) μεμναῖτο pro μεμνήτο vel μεμνώτο Doricus dicitur⁴⁾, satis probabiliter.

Reliqui subjectivi modi nihil proprii habent praeter tertiam pluralem imperativi, de qua supra diximus §. 36, 4.

7) In universum de perfecti conjugatione Dorica in hanc rationem judicandum est. Perfectum in antiquissima Graecorum lingua iisdem fere terminationibus usum esse, quibus conjugatio in μι, Homericæ dialectus patefacit. Postea quum perfecti usus ita propagatus esset ejusque formatio, in objectivo saltem, ita mutata, ut antiquae conjugationis ratio aut obsolesceret aut ne posset quidem servari, factum est, ut lingua alias analogias sequuta terminationum rationem mutaret. Ut alia nunc omittamus, conjunctivus, imperativus et optativus etiam in Attica lingua ad conjugationem in ω transierunt, ille ubique, hi subinde. Ulterius progressi sunt quum omnes Doricienses tum Syracusani, qui etiam singularem indicativi, infinitivum, femininum participii et tertiam pluralem objectivi secundum illam normam conformarent. Cur reliquis, plurali potissimum indicativi et participii masculino in objectivo etiam Syracusani antiquiorem formam reliquerint, quaerere vix licet. Infinitivus tamen ex antiqua conjugationis in μι cognatione in Heracleensi πεφντευκῆμεν et Archimedeo πεπονθέμεν terminationem μεν servavit, vocali tamen inserta. Plura, quae Atticam quoque linguam tangant, nunc disputare nolumus, sed hoc unum

4) Et. M. 579, 1. μεμνάτο — Ξενοφῶν δὲ μεμνώτο ἄνευ τοῦ ε· Κράτης δὲ μεμνοῖτο· τὸ δὲ ἀνάλογον μεμνήτο διὰ τοῦ ἦ προσκειμένου τοῦ ι· Πίνδαρος δὲ Δωρικώτερον διὰ τῆς αἰ μεμναῖατο (Sylb. recte emendavit μεμναῖτο).

§. 41. De conjugatione perfecti et aor. I. 335

addimus, eas formas, quae quum syncopen passae existimantur, potius antiquissimam rationem servarunt, a Doride, quae quidem ad nostram notitiam pervenit, alienas esse et omnino Doridem in hoc loco recentiore quendam *χαρακτήρα* prae se ferre.

8) Aoristi primi terminationes in objectivo nihil proprii exhibent praeter ea, quae in §. 36 illustrata sunt. Optativus ubique diphthongum *αι* servat, ut *ἐπιιορκήσαιμι* Cret. 2555, *ποιήσαι* Corec. 1846, *ἀποστείλαι* et *προσιατήσαι* 1845, *ἐπιγράψαιμεν* Cret. 2555, *ποιήσαιεν*, *ἐγδανείσαιεν* Corecyr. 1845 etc. Aeolica forma *πίσειεν* Lysistr. 171 Attico poëtae deberi videtur.

In subjectivo secunda persona pluralis antiquiorem terminationem *αο* in *ᾶ* contrahit, ut *ἐπάξᾶ*, *ἐγράψᾶ* vid. §. 24, 4.

Paradigma apponere placet, quia de singulis formis modo ex ipsis fontibus Doricis modo e certissimis analogiis optime constat.

	Indic.	Conjunct.	Optat.	Imperat.	Infinit.	Partic.
Sing.						
1. ἔγραψα	γράφω	γράφωμαι	—	γράφειν	γράφαι	γράφας (γράφας)
2. ἔγραφας	γράφῃς (ης, εις)	γράφαις	—	γράφῃσθαι	—	—
3. ἔγραψες(ν)	γράψῃη, γράψῃη, γράψετε	γράψαις	—	γράψαίτω	—	—
Plur.						
1. ἔγραψαμεν	γράφωμεν	γράψαιμεν	—	—	—	—
2. ἔγράψατε	γράψητε	γράψατε	—	γράψατε	—	—
3. ἔγραψαν	γράψωσθε	γράψαλεν	—	γράψάσθω,	—	—
				γράψάστων.		

S u b j e c t i v u m .

Sing.						
1. ἔγραψάμην	γράφωμαι	γράφαιμαι	—	—	γράφάσθαι	γράφάμενος
2. ἔγράψῃ	γράψῃ	γράψω	—	—	—	—
3. ἔγράψατο	γράψῃται	γράψατο	—	—	—	—
Plur.						
1. ἔγραψάμεθα	γράψωμεθα	γράψαίμεθα	—	—	—	—
2. ἔγράψασθε	γράψησθε	γράψασθε	—	—	—	—
3. ἔγράψαυτο	γράψωσθαι	γράψαυτο	—	—	—	—
				(γράφαιατο ?)		
				γράψάσθω,		
				γράψάσθων.		

§. 42.

De conjugatione anomala.

Congeremus in hunc locum, ut consuetudo fert, quaecunque regulis supra propositis non comprehensa sunt, alia in memoriam revocabimus, nonnulla verba Doriensibus propria accuratius pertractabimus. Fontibus minus puris cautissime utemur, quia apud lyricos et bucolicos, apud Pseudo-Pythagoreos et adeo Archimedem plurima, quae huc pertinent, non possunt certo ad genuinam Doridem referri.

ἀγγέλλω, Aor. I ἀγγήλωντι Cret. 2556, 43, quae lectio certior videtur quam Aor. II ἀγγέλωντι, quem Boeckhiius unum Pricaeum sequutus edidit, quanquam et hic in minusculis η praebet, vid. §. 20, 4. Futur. ἀγγελίοντι Heracl. §. 26, 1.

ἄγω, Imperf. ἄγον, Aor. II ἄγαγον, Fut. ἀξῶ, Perf. συναγάγοχα Ther. 2448. I, 28, II, 10, III, 13 cf. Buttm. Lexil. I p. 297, qui e Sigeensium decreto ἀγήγοχα affert Theraci tituli non memor; Perf. Pass. ἄγμαι Archimed., Aor. I p. συνάθην et Futur. I p. συναχθησῶ Ther. 2448 vid. §. 35, 3. — Aucta forma quaedam est apud Hesychium: ἀγνεῖν, ἄγειν· Κρητες et ἀγνησόει (Phavor. ἀγνησοε, fort. ἄγνηκε), ἀγήοχε· Λάκωνες.

αἰρέω, Aor. I κασαίρηον Laconice pro καθαιρησον §. 7, 2, Perf. αἶρηκα §. 35, 2, Aor. I p. αἰρέθην §. 36, 8; Aor. II εἶλον (in severiore Doride ἦλον fuerit §. 25, 1. c), infinitivus cum terminatione aoristi primi ἀφέλαι? Cret. 2557 vid. §. 37, 5; Fut. διελῶ Ther. 2448. VI, 19.

ἀκούω, Perf. ἄκουκα secundum grammatici testimonium in Ann. Oxx. IV, 188, 14 et in dicto Agesilai Plutarch. Agesil. c. 21, Morall. p. 191. 211.

(ἀλίσκομαι), Perf. ἐάλωκαντι in epistola Lysandri Plutarch. Morall. p. 229 et Scholl. Dion. Chrysost. p. 597. B., contra in eadem Plut. Lysand. c. 14 ἀλώκαντι et ibidem in Spartanorum responso infin. ἀλώκειν cf. §.

41, 1. 3. Verius videtur *ἑάλωκα*, quum Lysandri aetate digamma plane in oblivionem abisse non credibile sit.

βαλνω, Fut. *βασοῦμαι* mit., Perf. *βέβᾱκα*, Aor. II *ἔβαν* (conj. *βᾱμες* §. 24, 4, imperat. *κάβασι* i. e. *κατάβηθι* Laconice §. 7, 2). — A verbo *βιβᾱμι* tertia singularis *βιβαντι* est in epigrammate Laconico §. 39, 1 de Laconico saltationis genere, quod *βιβασις* appellabatur. — Postremo verbum contractum *βῶ* agnoscito in his: *ἐπιβῆ* conj. Heracl. I, 80 vid. §. 39, 2 (inde corrigas *ἐμβῆ* in Cret. 2554, 15 *καὶ τις κ' ἐμβέη εἰς τὰν τῶν Λατίων χώραν ἢ ἀποτάμνηται χώρας τᾶς Λατίων ἢ λαμβάνηται* etc.), imperat. *ἔμβη* Lysistr. 1305, part. *ἐκβῶντας* Thucyd. V, 77, hoc quidem potestate transitiva.

βάλλω, Fut. *βαλῶ*, unde *ἐπικαταβαλιοντι* Heracl. vid. §. 26, 1; Aor. II *ἔβαλον*; Perf. *βέβλημαι*. Rara aoristi forma est in optativo *βλείης* Epich. 154, qui quum a nonnullis syncope e *βληθείης* fieri dictus sit ¹⁾, passivam potestatem habere videtur; si libet, aoristum secundum passivi appelles et *ἔβλην* syncope ex *ἐβάλην* factum dicas, cui opinioni Homericæ *ξυμβλήτην* Od. φ, 15 et *ξυμβλήμεναι* II. φ, 378, quae intransitiva potestate utuntur, non obstant.

1) Scholl. A. II. v, 288. *βλειῶ, βληθείης. ἔστι δὲ ἀκόλουθον μετοχῆ τῆ βλέμενος. κίχρηται Ἐπιχάρμος καὶ τῷ ἐνεργητικῷ αἶξα τὴ βλείης σφενδόνα· ὡς οὖν θέμενος θεῖο, οὕτω βλέμενος βλειῶ· τὸ δὲ βλείης τῆ βλείς παράκειται. — Et. M. 199, 51. βλείς· Ἐπιχάρμος τυροβλείς· φασὶν οἱ μὲν ἀπὸ τοῦ βληθείς καὶ κατὰ συγκοπήν τοῦ ἠ καὶ θ βλείς. ἢ ἀπὸ τοῦ βλήμι· ὁ δεύτερος ἀόριστος ἔβλην οἶον· πόθιν δὲ ὠλκός (fort. ἔλκος) εὐπετές ἔβλης. κίνημα γὰρ καὶ οὐ συγκοπή· οὕτως Ἡρωδιανός περὶ παθῶν. — Hesych. βλείεις (leg. βλείης), βληθείης. καὶ βλειῶ ἔτι. — Ann. Oxx. I, 93, 3. ὁ δεύτερος ἀόριστος ἔβλην· εὐκτικὸς βλείην, ἀφ' οὗ τὸ δεύτερον βλείης καὶ μετὰ τῆς θα βλείησθα· ἢ μετοχῆ βλείς καὶ (leg. ὡς) θείς. — His comparatis satis apparet, errare Schneidewinum post Eustath. Prooem. p. 69 βλείς apud Epicharmum, quanquam metro repugnante, in βλείς mutari iubentem atque adeo in Etym. M. βλείς et βληθείς e βλείης et βληθείης corrupta videri, monstrosam vocem τυροβλείς e τὴ βλείης. Cuius poëtae sit frustulum ibidem additum, nescitur.*

(γαθέω) γεγάθει Epich. 70 vid. §. 41, 1.

γίνομαι (vid. §. 15, 7), Aor. II. ἐγενόμαν (de γε-
νάμενος vid. §. 37, 5), Perf. γεγένημαι, Aor. I ἐγενήθην,
qui ex Epicharmo ut Doricus afferri videtur²⁾; Perf. II
γέγονα, ut Rhod. 2905, Agrig., Cret. 2556. Perfecti
primi infinitivus γεγάκειν apud Pindarum Ol. VI, 49 et
conjunctivus γεγάκω apud Hesychium a radice ΓΑ non
male Dorici haberi videntur.

γενώσκω (vid. §. 15, 7), Aor. II ἔγνω (3 pl. ἔγνω
§. 39, 3, conj. γνώντι §. 39, 2, imperat. γνώθι Epich.
129); futurum ἀναγνώσονται Cret. 2554, 39. 45 barbarum
est et in corruptissimo titulo corruptum, e conjunctivo
aoristi ἀναγνώντι, si quid video.

γράφω, Aor. II p. ἐγράφη. De tertia plurali per-
fecti subjectivi γεγράψαται, γεγράφονται, γέγραπται vid.
§. 41, 6.

(δαίω), dividere, Aor. I κατεδασσάμεθα et ποτε-
δασσάμεθα in Heracl.

(δαίω), urere, Aor. II p. ἐδάβην Laconice §. 5, 5.

δειῖ, Conj. δῆ Coreyr. 1845, 138 vid. §. 38, 1. —

Subj. Conj. δῆσθε Sophr. 1, δέωνται Anaph. 1688, δευο-
μένα Sophr. 92, Fut. δεήση Sophr. 102, δεοῦμεθα ἀντι-
τοῦ δεθησόμεθα Ἐπιχάρμος Δευκαλίωνι Ann. Bekk. 90, 3.

δείκνυμι vel δεικνύω §. 35, 1, Aor. I ἔδειξα, Aor.

I p. ἐδείχθην.

δήλομαι verbum Doridi proprium pro βούλομαι vid.

§. 19, 9. e.

δίνω: ἀποδίνωντι Heracl. I, 54, quod brevioris for-
mae (pro δινέω) exemplum fugit Lobeckium ad Buttm.
I p. 154. Neque enim tabularum Heracleensium diale-
ctus permittit, ut ἀποδινῶντι scribatur et a δινέω deduca-
tur. Adde Lesbiacum δίννω L. I §. 8, 5 et infra Addend.
I L. I p. 256.

2) Phrynich. p. 109. (γενηθῆναι) παρὰ Ἐπιχάρμῳ καὶ ἐστὶ Δωρίων·
λ' ὁ Ἀττικίζων γενέσθαι λεγέτω. Lemma, quod in libris excidit,
obabili ratione suppletum est vid. Lobeck.

δοκέω, Aor. I ἔδοξα, Perf. Subj. δέδογμαi.

ἔθω, Perf. Dorice ἔθωκα vel ἤθωκα fuisse videtur et hoc quidem, nisi fallor, in severiore Doride ἤχον pro εἶχον proferente vid. §. 25, 1. Primum enim Hesychianam glossam ἐθώκατι, εἰώθασι (§. 40, 1) Doricam habere oportet; deinde apud Joann. Gr. 243, b et Greg. Cor. 356 τὸ εἰώθα ἤθῶ (sc. Doricum) a Koenio vocula καί, unde sequens paragraphus in antiquis editionibus orditur, adscita bene in τὸ εἰώθα ἔθωκα mutatum est, melius etiam a Buttmano Lexil. I p. 296 in ἤθωκα; postremo comparanda est Hesychii glossa εὐέθωκεν, εὐώθεν, quae propter digamma in υ mutatum Lesbiaca videtur ut εὐάλωκα L. I §. 5, 5 et fortasse in εὔωθα vid. L. I §. 16 not. 2 et infra Addend. ad L. I p. 36. Itaque a *Ἔθω* perfectum *Ἔἔθωκα* factum est, unde prodiit Lesbiacum *εὐέθωκα*, in severiore Doride digamma omissio et contractione facta ἤθωκα, postremo altero ε abjecto ἔθωκα. Ceterum ad formam perfecti conferas Doricum ἔωκα ab ἴημι (*E*), vulgare πέπτωκα a πίπτω (*ΠΕΤ*, *ΠΤ*).

ΕΙΚ, Perf. ἔοικα Epich., εἶκας pro ἔοικας³) Alc. 21, ubi Schneidewinus minus recte οἶκας praetulit, quod est Ionicum. Breviore illa perfecti forma etiam Attici utuntur.

(εἶμι), ἔξειτε, ἔξελεύσεται Hesych. Doricum haberi oportet; Conj. εἶω Sophr. 2 e diserto grammaticorum testimonio⁴), indicativum tamen εἶω minus recte fingentium,

3) Choerob. in Theod. 871, 28 (Ann. Bekk. 1294, Ann. Oxx. IV, 187, 4). εἶκα (Bekk. ἤκα), ὃ σημαίνει τὸ ὁμοῦ ὡς παρὰ Ἀλκίμαν· εἶκας μὲν ὠραίῳ λίνῳ. Item in Ann. Oxx. I, 287, 9, ubi οἶκας scriptum est. — Choerob. in Theod. 587, 30 (Ann. Bekk. 1404, Ann. Oxx. IV, 415, 30) eadem brevius (Bekk. οἶκας). Vides οἶκας majore auctoritate niti quam οἶκας, in quod eo facilius corrumpi poterat, quia componuntur a grammaticis bisyllaba perfecta οἶκα et εἶκα.

4) Choerob. in Theod. 584, 31 (Et. 121, 30). εἶω (σημαίνει δὲ τὸ πορεύομαι) ὡς παρὰ Σωίφρονι· ἐγκίρνα ὡς εἶω· τοιτίεσι κέρασον ὡς πορευθῶ. In Choerobosci codicibus est ἐγκίρα et ἐγκιήρα i. e. ἔ-

quum potius conjunctivus eandem vocalis mutationem passus sit quam indicativus, vid. diss. de conj. in μ p. 17. Est tamen ἴη Thucyd. V, 77 et ἴωμες Sophr. 40; quo jure ἴομεν brevi penultima ad schema Corinthium referatur⁴⁾, nescimus. — Optativum περιῖεῖν Amph. 1688, 18 Boeckhius e variis lectionibus composuit ut ἰεῖη II. τ, 239; Imperat. ἴθι Lysistr. 1271 et 3 pl. ἐπιόντων Cret. 2554, 56; Partic. ἰών Epich. 93.

εἶπον aoristi primi terminationibus utitur in infin. εἶπαι et partic. εἶπας Ther. 2448. VIII, 5. 11.

ἔργω, unde futura οὐδὲ ἐφερξόντι τὸ ὕδωρ οὐδὲ ἀφερξόντι et paullo post οὐδὲ συνέρξόντι sc. τὰς ὕδως Heracl. I, 83. 85.

ἐλάω pro ἐλαύνω apparet in ἐπελάσθω Heracl. I, 79 et in παρελάωτα (ut rescribi oportet) Theocr. V, 89. VIII, 73; ἀπήλαον Lysistr. 1001 corruptum est ex ἀπήλαον i. e. ἀπήλασαν vid. §. 38, 2.

ἔρχομαι, Aor. II ἦλθον et ἦνθον vid. §. 15, 4.

ἔσθιω Timocr. 1, ἔσθω Epich. 9. 23, Aor. ἔφαγον.

εὐρίσκω, Fut. εὐρησῶ Epich. 92.

ἔχω, Imperf. ἤχον in severiore Doride vid. §. 20, 1, Futur. ἐξῶ; Perf. Subj. παρείσχηται Rhod. 2525, b (idem in titulo Delio 2271) et παρεισχῆσθαι Agrig., quae nova forma num forte casu quodam in solis Rhodiorum et Agrigentinarum, qui ad illos originem referunt, reperiuntur, non apparet; Aor. I ἔσχησε Marm. Farnes., de qua aoristi forma raro apud scriptores obvia dubitaverat Lobeckius ad Buttin. II p. 188. Mira forma est παρίσχειεν Cret. 2556, 32, quam errore pro παρίσχοιεν exa-

κίρα. — Et. M 424, 23. εἶω τὸ πορεύομαι διὰ διφθόγγου, ὡς φησι Σώφρων ἐν Θυνοθήρῃ· ἐγκίρα ὡς εἶω. Similiter Ann. Oxx. I, 211, 22. — Ann. Oxx. I, 128, 17, Et. M. 301, 28, Et. G. 174, 40. εἶω (Et. G. εἶομεν) γράφεται καὶ διὰ διφθόγγου καὶ διὰ τοῦ ἰῶτα· τοῦτου ὁ ἀόριστος ἴων διὰ τοῦ ἰῶτα ἔτι δὲ καὶ ἀπὸ βαρυτόνων τὸ ἵποτακτικὸν ἐὰν ἴω· τὸ πληθυντικὸν ἐὰν ἴωμεν καὶ ποιητικῶς ἴομεν. τὸ ὀ μικρὸν διατί; καὶ λέγομεν ὅτι σχῆμά ἐστι Κορίνθιον.

non si quis de verbo ἰσχυαί cogitet,
 ἰσχυαί et inde ἰσχυαί.

monosyllabarum stirpium ratio-
 nis § 38, 2. Reperiuntur hae formae:
 Conj. ζῶντι Phoc. 73. §1 R., Partic.
 ζῶντι, h, ἀναζῶσα Cret. 2566. Fu-
 tur. ζῶσσι 149 (si hoc fragmentum genuinum
 est) § 19, 3.

Alem. in Ann. Oxx. I, 190, 20.
 Verbum Doridi fere proprium, quod ex an-
 tiqua radice θαF (unde θαῦμα, τέθηκα, τα-
 λανθῆμα abjecto natum est. Reperiuntur hae formae:
 Conjunct. θάμεθα Sophr. 42 vid. §. 39, 2.

Imperat. θάεο in epigrammatis Nossidis Anth. Pal.
 VI, 354, Anytae ibid. IX, 749, Leonidae Anth. Plan.
 IV, 306 cf. Hesych. θάεο, θεώρει; θᾶσθε Acharn. 736.

Partic. Laconice σαμένα, θεωμένη, θεωρούσα Hesych.
 a nostra correctione pro σαωμένη, θεωρούσα.

Praeter. ἔσαμεν, ἐθεωρούμεν Λάκωνες Hesych.
 Corrigimus ἐθάμεθα, quod in terminationem interpreta-
 menti, ut saepe fit apud Hesychium, corruptum est. Nam
 obiectivi nullum vestigium praeterquam in suspectissima
 Hesychii glossa θάοντα, διδάσκοντα, θεωρούντα, quam
 excipit θαούντα ὁμοίως.

Aorist. I. Imperat. θᾶσαι Epich. 78. Sophr. 44.
 Theocr. I, 149. III, 12. IV, 50. X, 41.
 XV, 65. Ep. 16.

Infin. θάσασθαι Theocr. II, 72.

Partic. θασάμενοι Heracl. I, 70.

Futur. θασεῖ 2 sing. et θασεῖσθε Callim. in Cer. 3.
 55, Partic. θασόμεναι Theocr. XV, 23 (magis Doricam
 esset θασούμεναι).

Imperativus θάεο, qui contra reliquorum analogiam
 in ω sequitur, fortasse non e genuina Do-
 sed a recentioribus poetis fictus est. Si

reliqua quoque ad contractam conjugationem referre velis, certe *θᾶσθε* Doricam contractionis legem laedit. — Ceterum ad Doricum *θᾶσθαι* pertinent *θᾶα*, quod Theognostus in Ann. Oxx. II, 102, 21 Doricum esse tradit pro *θεία*, et glossae Hesychianae *θατῆρας*, *θειατάς* et *εἰς θατύν*, *εἰς θειωρίαν*.

θᾶξαι, *τέθαγμαί*, *ἐθάχθην* Dorice pro *θᾶξαι* i. e. *μεθύσαι* etc. vid. §. 22, 1. Haec stirps male cum sequenti confundi solet; quae est prorsus aliena. Rectius cum *θήγω* (Dor. *θάγω*) componi posse videtur, cf. *πήσσω* et *πῶσσω*; nam facillime fieri poterat, ut eadem stirps ad iram, qua potestate saepius *τεθηγμένος* utitur, et ad ebrietatem traheretur. Adeo in Hesychii glossis *τεθωγμένοι*, *τεθυμιαμένοι* et *τέθωκται*, *τεθυμίεται* interpretamenta *τεθυμωμένοι* et *τεθύμωται* reponenda esse videntur. Et egregie res confirmatur Hesychii glossa, quam illis jam perscriptis detegimus: *κατθάξαι* (leg. *καθθαῖξαι*), *παρὰκονῆσαι*, *μεθύσαι* i. e. pro *καταθῆξαι* et *καταθᾶξαι*. Pesissime Musurus *καθίξαι* scripserat.

θῶσθαι, epulari, vox Dorica esse traditur ⁵⁾. Ejus haec inclinamenta reperiuntur:

Praes. *θῶται*, *εὐθηνεῖται* (cod. *εὐθύνεται*), *θουᾶται*, *τρέχει* (quod potius ad *σῶται* spectat vid. infr.) Hesych.

θῶνται, *θουῶνται*, *εὐωχοῦνται*, *εὐθηνοῦνται* Hesych.

θῶσθαι ⁵⁾, *δαίνυσθαι* (cod. *δύνασθαι*), *θουᾶσθαι*, *εὐωχεῖσθαι*. *Λίσχυλος Δικτυούκοις*. *θωμένους*, *θουωμένους*, *εὐωχομένους*.

Futur. *θωσοῦμεθα* Epich. 167.

5) Et. M. 461, 1. *θῶσθαι* λέγουσιν οἱ Λωρεῖς τὸ εὐωχεῖσθαι ἀπὸ τοῦ *θῶ* τὸ εὐωχοῦμαι. — Ibid. 460, 31 ad *θώραξ*: *θῶ* τὸ εὐωχοῦμαι ἤτοι ἐν εὐωχίᾳ εἰμι — ἀφ' οὗ Λωρεῖς θωρεῖσθαι λέγουσι τὸ εὐωχεῖσθαι; Larcherus ex Et. Or. 73, 4, ubi eadem fere docentur, recte *θῶσθαι* reponi jubet. — J. Gr. 243, b, Greg. C. 356 τὸ εὐωχεῖσθαι εὐῶ, ubi recte corrigunt *θῶσθαι*.

ratam putaverim; nam si quis de verbo ἴσχαμι cogitet, ἴσχημι potius postulamus et inde ἴσχεϊεν.

ζάω in contractione monosyllabarum stirpium rationem sequitur vid. §. 38, 2. Reperiuntur hae formae: Indic. ζῆ Epich. 95, Conj. ζῶντι Phoc. 73. 81 R., Partic. ζῶν Epich. 96, Rhod. 2525, b, ἀναζῶσα Cret. 2566. Futurum ζησῶν Epich. 149 (si hoc fragmentum genuinum est) η servat vid. §. 19, 3.

ἦτι, dicit, Alcm. in Ann. Oxx. I, 190, 20.

θαῖσθαῖ verbum Doridi fere proprium, quod ex antiquo θηέομαι (θαέομαι Pind. P. VIII, 47), Att. θεάομαι ita mutatum est, ut conjugationem in μι sequatur, aut potius ex antiqua radice θαF (unde θαῦμα, τέθηπα, ταφών) digamma abjecto natum est. Reperiuntur hae formae:

Conjunct. θάμεθα Sophr. 42 vid. §. 39, 2.

Imperat. θάεο in epigrammatis Nossidis Anth. Pal. VI, 354, Anytae ibid. IX, 749, Leonidae Anth. Plan. IV, 306 cf. Hesych. θάεο, θεώρει; θαῖσθε Acharn. 736.

Partic. Laconice σαμένα, θεωμένη, θεωροῦσα Hesych. e nostra correctione pro σαωμένη, θεωροῦσα.

Praeter. ἔσαμεν, ἐθεωροῦμεν. Λάκωνες Hesych. Corrigitur ἐσάμεθα, quod in terminationem interpretationi, ut saepe fit apud Hesychium, corruptum est. Nam objectivi nullum vestigium praeterquam in suspectissima Hesychii glossa θάοντα, διδάσκοντα, θεωροῦντα, quam excipit θαοῦντα ὁμοίως.

Aorist. I. Imperat. θαῖσαι Epich. 78. Sophr. 44.

Theocr. I, 149. III, 12. IV, 50. X, 41.

XV, 65. Ep. 16.

Infinit. θάσασθαι Theocr. II, 72.

Partic. θασάμενοι Heracl. I, 70.

Futur. θασεῖ 2 sing. et θασεῖσθε Callim. in Cer. 3. 55, Partic. θασόμεναι Theocr. XV, 23 (magis Doricum esset θασοῦμεναι).

Imperativus θάεο, qui contra reliquorum analogiam conjugationem in ω sequitur, fortasse non e genuina Doride petitus, sed a recentioribus poetis fictus est. Si

reliqua quoque ad contractam conjugationem referre velis, certe *θᾶσθε* Doricam contractionis legem laedit. — Ceterum ad Doricum *θᾶσθαι* pertinent *θάα*, quod Theognostus in Ann. Oxx. II, 102, 21 Doricum esse tradit pro *θέα*, et glossae Hesychianae *θατῆρας*, *θειαίας* et *ἐς θατύν*, *εἰς θεωρίαν*.

θᾶξαι, *τέθαγμαί*, *ἐθάχθην* Dorice pro *θᾶξαι* i. e. *μεθύσαι* etc. vid. §. 22, 1. Haec stirps male cum sequenti confundi solet; quae est prorsus aliena. Rectius cum *θήγω* (Dor. *θάγω*) componi posse videtur, cf. *πήσσω* et *πώσσω*; nam facillime fieri poterat, ut eadem stirps ad iram, qua potestate saepius *τεθηγμένος* utitur, et ad ebrietatem traheretur. Adeo in Hesychii glossis *τεθωγμένοι*, *τεθυμιαμένοι* et *τέθωκται*, *τεθυμίλται* interpretamenta *τεθυμωμένοι* et *τεθύμωται* reponenda esse videntur. Et egregie res confirmatur Hesychii glossa, quam illis jam perscriptis detegimus: *κατθάξαι* (leg. *καθθαῖξαι*), *παρακονῆσαι*, *μεθύσαι* i. e. pro *καταθῆξαι* et *καθαθῶξαι*. Pesissime Musurus *καθίξαι* scripserat.

θᾶσθαι, epulari, vox Dorica esse traditur 5). Ejus haec inclinamenta reperiuntur:

Praes. *θῶται*, *εὐθηνεῖται* (cod. *εὐθύνεται*), *θοινᾶται*, *τρέχει* (quod potius ad *σῶται* spectat vid. infr.) Hesych.

θῶνται, *θοινῶνται*, *εὐωχοῦνται*, *εὐθηνοῦνται* Hesych.

θῶσθαι 5), *δαίνυσθαι* (cod. *δύνασθμι*), *θοινᾶσθαι*, *εὐωχεῖσθαι*. *Αἶσχυλος Δικτυούλκοις*. *θωμένους*, *θοινωμένους*, *εὐωχομένους*.

Futur. *θωσοῦμεθα* Epich. 167.

5) Et. M. 461, 1. *θῶσθαι* λέγουσιν οἱ Λωρεῖς τὸ εὐωχεῖσθαι ἀπὸ τοῦ *θῶ* τὸ εὐωχοῦμαι. — Ibid. 460, 31 ad *θώραξ*: *θῶ* τὸ εὐωχοῦμαι ἦτοι ἐν εὐωχίᾳ εἰμί — ἀφ' οὗ Λωρεῖς θωρεῖσθαι λέγουσι τὸ εὐωχεῖσθαι; Larcherus ex Et. Or. 73, 4, ubi eadem fere docentur, recte *θῶσθαι* reponi jubet. — J. Gr. 243, b, Greg. C. 356 τὸ εὐωχεῖσθαι εὐῶ, ubi recte corrigunt *θῶσθαι*.

Aor. I θώσασθαι, εὐωγηθῆναι, μεθυσθῆναι Hesych.
(hoc interpretamentum errori debetur vid. antec.)

Perf. τέθωται, τεθοίνηται Phot.

Aor. I p. θωθῆναι, φαγεῖν, γεύσασθαι Hesych.

Derivatium est θωστήρια, εὐωχητήρια Hesych.

(θιγγάνω), **Aor. II** ἔθιγον et **Laconice** ἔσιγον vid.

§. 7, 1. 2.

θνάσκω, **Aor. II** ἔθανον, **Perf.** τέθνακα.

ἴημι, **Perf.** ἀφέωκα Doricum dicitur a Suida s. v. ἀφεῖκα et ἀνέωσθαι legitur in Heracl. I, 105. Suidas eadem perfecti forma Iones uti tradit et Herodotum, cui II, 165 ex optimo codice F. ἀνέωνται pro ἀνέονται restituendum est; item ἀφέωνται in Ev. Matth. 9, 5. Commemorantur ἀφέωκα, ἀφέωνται in Et. M. 176, 45 ex Herodiano, adeo Attica esse traduntur ibid. l. 51 et Et. G. 96, 11. Analogae sunt ἔθωκα vid. supr. et πέπτωκα. — In titulo Phocico nr. 73 Rossius ἀφεμένα restitui jussit, quum in lapide legisset ἀ δουλαγωγία ἄκυρος καὶ ἀφεμένα ἔστω, Phocicum τεθεμέμενος comparans, de quo vid. infra. Nos valde dubitamus nec credimus augmentum omissum satis excusari posse.

ἴκω pro ἦκω Doricum est vid. §. 22, 2, vel potius εἴκω, id quod nunc rectius perspicimus. Neque enim solum apud Epicharmum fr. 19 Athenaei libri εἴκω praebent et fr. 24 εἴκαι i. e. εἴκε (nec minus Sapph. 2, 8 libri εἴκει), sed etiam in titulo sepulcrali Aeginetico bonae aetatis nr. 2140, b⁶) συνείκη legitur i. e. prosit, quocum commodissime comparabis Hesychii glossam συνείκη, συμφέρει. Ea enim est codicis lectio, quam Musurus male in συνήκει mutavit literarum insuper ordine laeso; aut συν-

6) Nos titulum in hunc modum legimus: μὴ ἄνοιγε· οὐ γὰρ μὴ συνείκη τοι ἄλλον τινα καθέντι ἐς ταύταν τὰν σορόν. α(δ) δὲ μὴ, (τ)ὸ αὐτὸν αἰτιασῆ. Boeckhii συν(ε)νείκη dedit, quod ne Doricum quidem esse videtur pro συνενέκη vid. infr. s. v. φέρω; deinde sine causa τῷ ἄλλον; tum (σ)ὺ contra dialectum; postremo αἰτιασῆ. Nos et Doricum accentum restituimus neque iota subscriptum addere ausi sumus, de qua re vid. §. 37, 6.

εἰκει aut συμφέρει scribendum esse apparet. Jam vero hoc verbum συνείκει novo usu pro συμφέρει positum ad ἦκω vel ἴκω pertinere Latini convenit comparatio evincit, neque καθήκει et προσήκει valde dissimilem potestatem habet. Itaque in genuina Doride e radice ἸΚ praesens εἴκω factum est, ut λείπω et πείθω e ΛΙΠ et ΠΙΘ. — Futurum ἰξεῖτε est Acharn. 708; Perf. ἴκαντι, ἴκουσι apud Hesychium non spernendum est; nescio enim an grammaticus in Ann. Oxx. I, 212, 27 praesens ἦκω recte e perfecto natum judicaverit. — Subjectivi Aor. II est ἰκόμαν.

ἴσαμι. Hujus verbi Doridi peculiaris ⁷⁾, quod e perfecti οἶδα tertia plurali ἴσασι, Dor. ἴσαντι et plusquamperfecti ἴσαν pullulasse videtur, haec inclinamenta repertiuntur:

Indic. sing. 1. ἴσαμι ⁷⁾ Epich. 98 ex emendatione nostra, Pind. P. IV, 148, Theocr. V, 119.

2. ἴσαις vel ἴσας Theocr. XIV, 34, vid. §. 39, 1.

3. ἴσᾶτι Brutt., Theocr. XV, 146.

plur. 1. ἴσᾶμεν Pind. N. VII, 14 (magis Doricum esset ἴσαμες).

2. ἴσατε in Periandri epistola Diog. Laert. I, 99.

3. ἴσαντι Epich. 26, Theocr. XV, 64, quod aequo jure ad οἶδα trahi potest.

Conjunct. plur. 3. ἴσᾶντι Cret. 3053.

Infinit. ἰσάμεν, quam formam colligimus ex Hesychii glossa γισάμεναι, εἰδέναι, quam interpretamenti terminatione ascita e *Ἰσάμεν* corruptam putamus, cf. §. 39, 5.

Partic. ἴσας ⁷⁾ et cum terminatione Lesbiaca ἴσαις

7) Hesych. ἴσαμι, ἐπίσταμαι· Συρακόσιοι. Doricum dicitur a Choerob. in Theod. 894, 27 (Ann. Oxx. IV, 390), Et. M. 476, 29) ubi additur Theocr. V, 119, deinde Drac. 49, 17, Et. M. 43, 11. — Apoll. de adv. 587, 8. ἴδει οὖν καὶ παρὰ τὸ ἴσαμι τὸ ἰσᾶς εἶναι· ἀλλ' ἐπεὶ ἅπασι αἰ εἰς ἴσας λήγουσαι μετοχαὶ βαρύνονται, τῷ ἴ παραληγόμεναι, γεμίσας, λεπίσας, λακτίσας, συνεξίδραμε καὶ ἡ ἴσας τοῖς τοιοῖτοις.

in Nossidis epigrammate Anth. Pal. VII, 718 cf. Meinek. Del. p. 97, ἴσαντι Pind. P. III, 29.

ἴσταμι, Futur. στασῶ, Aor. II ἴσταν, Perf. ἐστάκα. In Ther. 2448. I, 27 ἐστακεῖα, quod transitiva potestate utitur, ad recentius perfectum ἐστάκα referendum est, de quo vide Butt. II p. 208. De σταυνέσθων Cret. 2556 vid. §. 35, 1.

καλέω, Aor. I ἐκάλεσα.

κεῖμαι raro apud Archimedes ad conjugationem in ω Ionico more deflectit, ut κέεσθαι de Plan. Aeq. p. 1. 10, saepe apud Pseudo-Pythagoreos, vix recte. Hesychianum κάκκη, κάθευθε· Λάκωνες e. κάκκε contractum est.

κέλομαι. Doricum dicitur κέλεται pro κελεύει a J. Gr. 243, b, Meerm. 659, Gr. C. 361; κέντο pro κέλειτο, κέλτο ab Alcmane usurpatum est vid. §. 15, 4; Aor. I ἐκλήσατο Epich. 48.

κίγκραμι Doridi proprium fuisse videtur pro κίρνημι, κεράννημι. Apud Sophronem fr. 2 imperativus ἐγκίρα legitur, qui ad κίγκρῶ refertur⁸⁾ et simplex verbum est in Hesychiana glossa κίγκρᾶ, κίρᾶ. Malumus tamen hanc in κίγκρα, κίρνα mutare et verbum in μ agnoscere, quia ab ἐγκίρῶ imperativus ἐγκίρη descenderet. Propter γ in simplici verbo adjectum, in composito expulsum conferas πίμπλημι et ἐμπίλημι, πίμπρημι et ἐμπίρημι.

κλάζω, claudio. Dorienses pro Ionico κληῖω, Attico κλήω primum κλαῖω, κλάω dixisse videntur, quo referendum est κατακέκλανται, quod ex Epicharmo affertur in Ann. Oxx. I, 224, 26 (ubi κατὰ κέκλανται scriptum est), deinde κλασῶ, quod in Scholl. Theocr. VI, 32

8) Ann. Oxx. I, 167, 16. κερῶ — καὶ συγκοπῆ κρῶ, διπλασιασμῶ κερῶ, πλειασμῶ τοῦ γ κίγκρῶ, ἀφ' οὗ παρὰ τῷ Σόφρονι· ἐγκίρα ὡς εἶω. Minus accurate Eustath. 234, 40. ἐκ δὲ τοῦ κρῶ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν τὸ κερῶ, οὗ χρῆσις τὸ ἐγκίρα ὡς εἶω, ἦγουν κίρνα ὡς ὀδέω. — Hesych. ἐγκίρα, ἐγκίρνα (cod. ἐγκίρα, ἐκίρνα).

Doricum esse traditur ⁸⁾, et fortasse *κλαῖσαι* i. e. *κλῆσαι* apud Hesychium, ubi nunc *κλῆσαι* e Musuri correctione vid. §. 11, 2. Recentiores ζ addiderunt, sicut etiam in vulgari lingua recentiore *κλήζειν* reperitur vid. Lobeck. ad Buttm. II p. 221. Eo pertinent Hesychii glossa *κατεκλάζετο*, Theocritea *κλαζῶ* VI, 32 (quod ex optimis libris pro *κλασῶ* vel *κλασῶ* rescriptum est) *ἀπόκλαζον* et *ἀποκλάζας* XV, 43. 77. Scholiasta Theocriteus (vid. §. 19 not. 10), qui et *κλασῶ* et *κλαζῶ* Dorica esse tradit, in hoc aequae iota subscribi jubet. Librorum tamen auctoritas ubique repugnat nec minus, id quod nunc intelligimus, credibile est, in *κλάζω* ab ipsis Doriensibus iota omissum esse quam in *χρήζω* vid. §. 22, 7, vel *υ* in *πάζω* pro *παύω* vid. §. 35, 1. Ceterum conferantur, quae disputavimus §. 11, 2 et §. 19, 6.

κλέω, Lysistr. 1299 *κλεῶα*, rectius *κλέωα* i. e. *κλέουσα*. (*κλύω*), Perf. imperat. *κέκλυκε* apud Epicharmum vid. §. 41 not. 1.

κοῶ Epich. 19 vid. §. 10, 8.

κρέμαμαι. Apud Archimedes de Quadr. Parab. p. 20 seqq. saepe repetita leguntur *κρεμάμενος* et *κρεμάσθω*; pro hoc haud raro perfectum *κεκρεμάσθω* modo sine librorum dissensu receptum est modo in varia lectione enotatum. At quum *κρεμάμενος* in perfectum mutari nequeat, *κρεμάσθω* verius videtur quam *κεκρεμάσθω*.

κρίνω, Aor. I p. *ἐκρίθην* Epich.

λαγχάνω, Aor. II. *ἔλαχον*.

λαμβάνω, Futur. *λαψοῦμαι* Epich. 19, Aor. *ἔλαβον*, Perf. *εἶλαφα* Phoc. 73 et Archim., *μεταλελάβηκα* Archim. Aren. p. 331, Perf. Subj. *εἶλαμμαι* et *λέλαμμαι* Archim., Aor. I p. *ἐλάφθην*.

λέγω, Aor. II. p. *διελέγην* Crett. vid. §. 39, 6.

λῶ, volo, antiquum verbum a Doriensibus potissimum servatum, cujus hae formae reperiuntur:

Praes. Indicat.

sing. 1. *λῶ* Lysistr. 981, cf. Hesych. *λῶ*, *θέλω*.

sing. 2. *λῆς* ⁹⁾ Epich. 44. 94. 95. 96, Lysistr. 95. 1188, Acharn. 715. 738 etc., Theocr. all. Adeo Euripides usus dicitur ⁹⁾.

3. *λῆ* ⁹⁾ Epich. 94, Lysistr. 1163, Theogn. 299 ¹⁰⁾.

plur. 1. *λῶμες* Lysistr. 1162 (libri *λῶμεσθ'*).

2. *λῆτε* Lysistr. 1105 ¹¹⁾.

3. *λῶντι* Epich. 19, Theocr. IV, 14.

Conjunct. *λῆς* Theocr. V, 21. XXIII, 45 et *λῆ* Epich. 19.

Optat. *λῶη* Epich. 137 (libri *λοίη*) et fortasse *λῶτε* Epich. 58 in fragmento corruptissimo.

Infin. *λῆν* Thucyd. V, 77 vid. Append.

Partic. *λῶντι* Corcyr. 1845, Epich. 19 v. 1. Ibidem in versu secundo, ubi libri *τῶ γαμηλιῶντι* Dindorfius Hesychianam glossam *λέωμι*, *θέλωμι* comparans, quam *λεῶμι* scribi jubet, *τῶ γα μὴ λεῶντι* corrigit. Nos non credimus de verbo *λεάω*. Nam optativum *λέωμι* Ionicum esse apparet, unde hoc intelligitur aut Iadem antiquam vocem *λῆν* non plane ignorasse aut recentiore quendam poetam Doricum verbum Ionica terminatione instruxisse. Apud Epicharmum quum Ionici quidquam tolerari nequeat, emendationem *τῶ γα μηδὲ λῶντι* praetulimus. — Descendit ab hac stirpe Laconicum *λῆϊς*, *βούλησις* apud Hesychium i. e. *λῆσις* vid. §. 9, 4.

μανθάνω, Aor. II *ἔμαθον* Epich.

9) Anacreont. X, 7. ὁ δ' εἶπε Λωριάζων· λάβ' αὐτὸν ὀππόσον λῆς. — Scholl. Theocr. I, 12 Λωρικὸν τὸ λῆς. — Et. M. 534, 21 (brevius in Et. Or. 93, 28). Λητώ. ὁ δὲ Ἀρίσταρχος παρὰ τὸ λῶ τὸ θέλω, ὅθεν καὶ τὸ λῆς ἀντι τοῦ θέλεις μετὰ τοῦ ἰ Εὐριπίδης· καὶ τὸ λῆ τὸ θέλει Λωρικῶς. — Hesych. λῆ, θέλει

10) E palmaria H. Sauppil conjectura in Epist. Crit. ad G. Hermannum p. 99 οὐδεὶς λῆ pro vulgari οὐδ' ἐθέλει et οὐδεὶς δῆ, quod est in optimo codice Mutinensi.

11) Nunc quidem legitur *καὶν λῆτε*, ut conjunctivus sit; sed pro *καὶν*, quod contra Doricam dialectum peccat, eo confidentius *καὶ* i. e. *καὶ αἰ* reponimus, quod *αἰ λῆς* (non *αἶνα λῆς*) concedentium vel precantium formula est Epich. 94, Acharn. 715. 738. 780, Theocr. V, 64.

(μείρομαι), Perf. ἐμύρανι, τεύεχασι Hesych. Doridi vindicandum esse videtur. Pro εἰμαρμένη secundum Et. M. 334, 10 apud Sophronem et Lacones erat ἐμβραμένα, quocum confer glossas Hesychianas ἐμβραμένη, εἰμαρμένη — ἐμβραται, εἴμαρται — ἐβραμμένον, εἰμαρμένον.

(μιμνάσκω), Perf. Subj. optat. μεμναῖτο vid. §. 41, 6, imperat. μέμνασο Epich. 119.

ΜΟΛ, Aor. II ἔμολον Epich. 94, Lysistr. 984.

μῶσθαι, quod verbum Doricum esse traditur pro ζητεῖν¹²⁾, in his formis extat:

Indicat. sing. 3. μῶται Epich. 12) et Hesych. μῶται, ζητεῖ, τεχνάζεται.

plur. 1. μώμεθα, ζητοῦμεν Hesych.

3. μῶνται apud Euphorionem¹²⁾.

Optat. μῶτο (editur μῶτο) apud Diotogenem Pythagoreum in Stob. Floril. V, 69.

Imperat. μῶσο Epich. 121, quod e librorum vestigiis rescripsimus pro μῶεο, quae forma contra reliquorum analogiam conjugationem in ω sequeretur. Confirmat eam lectionem Hesychii glossa μωσοῖ, ζητεῖ, quam aegre faciliore emendatione sanaveris, quam μῶσο, ζήτεω scribendo.

Infinit. μῶσθαι Theogn. 769.

Partic. μώμενος Soph. O. C. 836, μωμένα Aesch. Choeph. 44. 435, μώμεναι Sophocl.¹²⁾.

12) Hellad. Chrestom. in Phot. Bibl. p. 1582 de μούσα: τὸ γὰρ ζητεῖν Δωριεῖς λέγουσι μῶ (corrigitur μῶσθαι) καὶ μῶται τὸ τρίτον πρόσωπον παρ' Ἐπιχάρμῃ, καὶ μῶνται παρ' Ἐυθόριονι καὶ μώμεναι ἢ μετοχή παρὰ Σοφοκλεῖ. — Et. M. 589, 42 ad μούσα: μῶ γὰρ καὶ μῶμαι τὸ ζητῶ Ἐπιχάρμος ὁ κωμικός· Πύρρον γε μῶ καὶ Λευκαλίονα. — Suid. μῶσθαι — τὸ ζητεῖν παρὰ Λάκων. — Id et Phot. s. v. μῶν: μῶσθαι τὸ ζητεῖν. Plat. Cratyl. p. 406. A μούσα a μῶσθαι deducit. Μῶ, ζητῶ in vocis μούσα et aliorum etymologia commemoratur Ann. Oxx. I, 278, 10, Suid. s. v. Μούσα et saepissime in Etymologicis.

Aor. I ἐμώσατο (ita codex), εὔρεν, ἐτέχνασατο, ἐξήτησεν, Hesych.

Objectivum μῶ, quod saepe a grammaticis affertur¹²), fictum esse videtur, unde μουσα et alia derivarentur. In corrupto Epicharmi frustulo fr. 80 Πύρραν γε μῶ καὶ Δευκαλίωνα tertia persona μῶται latere videtur, qua Helladius Epicharmum usum esse testatur.

οἶομαι Epich. 56, οἶμαι Epich. 100, οἶη Sophr. 23. Laconicum οἶῶ, quod legitur Lysistr. 81. 156. 998. 1256 et in Coralisci Epilycei fragmento, a Suida et Scholl. Arist. Lysistr. 998 pro οἶμαι esse dicitur, a Lobeckio ad Buttm. II p. 53 ex οἶσομαι contractum putatur, quod quomodo fieri potuerit, non intelligimus. Haud dubie Laconibus pro interjectione affirmativa erat, ut Viennensium illud halter, id quod maxime apparet in Coralisci loco ποττὰν κοπίδ' οἶῶ σῶμαι. Quae si e verbo οἶω nata est, accentum miramur circumflexum a codicibus plerumque exhibitum.

οἶδα a Doride, quanquam novum verbum ἴσαμι finxerat vid. supr., non alienum erat. Leguntur οἶδεν Epich. 96, Lysistr. 1250, Conj. εἶδῃ Epich. 95, Imperat. ἴσθι Acharn. 749, Infin. προειδέμεν apud Archytam vid. §. 41, 3.

ὄλλυμι, Perf. ὄλωλα Heracl., Fut. ὀλοῦμαι mit., Aor. ὠλόμαν.

ὀμνύω vid. §. 35, 1, Fut. ὀμνόμεθα Laconice Lysistr. 183 vid. §. 26, 1, Aor. I ὤμοσα Amph. 1688, Heracl., Cret. 2555.

ὀράω vid. §. 38, 1. 4, Aor. II εἶδον, Perf. ὄρωπα Lysistr. 1157, Desiderat. ὤψεον Sophr. 39 vid. §. 22, 6.

ὀρύσσω, Perf. ὑποκατώρυνται Sophr. 33 sine reduplicatione Attica cf. Buttm. §. 85 not. 1.

(πάγνυμι), Aor. I ἔπαξα, Perf. Opt. πεπαγοίην vid. §. 41, 2, Aor. II p. ἐπάγην.

πάσασθαι, quod verbum Doridi tribuitur vid. §. 15, 1. Reperiuntur Aor. I ἐπασάμαν et Perf. πέπαμα (exemplis supra allatis adde ἐπάσατο in vase Magnae Graeciae C. I. nr. 5), praeterea Fut. πάσεται Aesch. Eum.

169, Fut. III πεπάσεται apud Pempelum Pythagoreum Stob. Flor. LXXIX, 52.

πάσχω, Aor. II ἔπαθον, Perf. πέπονθα Lysistr. 1098 et Archimed. Alia mira perfecti forma πέποσχα Siculi Epicharmus fr. 7 et Stesichorus¹³⁾ usi sunt.

παύω. De Dorico πάζω vid §. 35, 1.

πέταμαι, volare, Doricum esse traditur ab Aelio Dionysio (Herodiano?) in H. Ad. et in Ann. Oxx. IV, 339, 8; legitur πέταται apud Pindarum, sed πετομένους Epich. 63; Aor. II ἀμπτάμενος Lysistr. 106.

(πεύθομαι), Aor. II πύθωντι in Delph. ap. Ulrichs. p. 67, quod in πύθονται confidenter mutamus.

πίμπλημι, Imperat. πῖμπλη Sophr. §. 39, 4, Aor. I ἔπλησα.

πίνω, Aor. II ἔπιον.

(πιπράσκω), Perf. Subj. πέπραμαι Ther. 2448, Acharn.

πίπτω, Aor. II ἔπετον in genuina antiquiore Doride vid. §. 6, 8.

ΠΛΑ, Perf. πέπλαμαι Doricum dicitur in Ann. Oxx. I, 148, 29 pro Atticoπέπλημαι, quod cohaeret cum πελάζω.

(πλάσσω), Aor. II p. πλάγεις Epich. 159.

πνίγω, Fut. πνιξιῶσθε Epich. 106.

πρίαμαι (de imperativo πρία et 2 sing. imperf. ἐπρία vid. §. 24, 4). Memorabilis forma est ἐμπρίατο Corcyr. 1840 pro ἐπρίατο, quod cum Boeckhio restituere non ausi sumus, vid. §. 15, 7.

ρήγνυμι, Perf. ἔρηγησα saepe in Heracl. B, forma etiam aliunde cognita.

(ῥώννυμι) Perf. Subj. imperat. ἔρωσθε Cret. 2557.

(σκέλλω), Perf. ἐξεσκληκότες Epich. 106.

στρέφω, Aor. I p. ἐστράφθην vid. §. 16.

(σώζω), Aor. I ἔσωξα et ἔωσα, Laconice ἔσοιξα

13) Phot. πέποσχα· Δωριέων τινὲς τούτω κέχρηται, ὧν καὶ ἐστὶ Στησίχορος.

vid. §. 11, 1. 2. *Dinolochus Siculus* nova praesentis forma *σωννύω* usus est, ad quam aoristum *σῶσαι* Sophr. 27 referre licet, quare nunc neque iota subscriptum neque ξ desideramus.

σῶμαι, *σῶται* severioris Doridis sunt pro *σοῦμαι*, *σοῦται* vid. §. 25, 3, et ipsum *σοῦσθαι*, quod apud poetas solum dramaticos et Callimachum legitur, in mitiore potissimum Doride servatum fuerit ¹⁴). — De Laconico, si diis placet, ἀπεσοῦσα diximus §. 19, 8.

TA, Imper. *τῆτε* Sophr. 100, ut Homericum *τῆ* cf. Buttm. II p. 297.

τάμνω, Aor. *ἔταμον* vid. §. 16, Perf. *τέμακα*, *ἔταμαι*, Aor. I p. *ἐτάμθην* Archim. (idem semper *τέμνω*, *ἔτεμον*, *τεμῶ*).

τίθημι, Fut. *θήσω*, Aor. *ἔθηκα*, Perf. *τέθεικα* et Subj. *τέθειμαι*, quae formae in uno titulo Phocico Rossii nr. 81 servatae sunt, ubi l. 10 *ἀνατεθέκαντι*, l. 14. 15. 18 *ἀνατεθεμένος* et multo melius analogiam servant, quam vulgares *τέθεικα* et *τέθειμαι* (quae in Doricis fontibus non reperiuntur), cf. *δήσω*, *δέδεκα*, *δέδεμαι*, *ἐδέθην* et *λύσω*, *λέλυκα*, *λέλυμαι*, *ἐλύθην*. — Aor. I p. *ἐτέθην*.

τίνω, Aor. I *ἔτεισα* vid. §. 22, 3.

τράπω, *τράφω* et *τράχω* vid. §. 16. Hujus futurum *δραμεῖται* est apud Dinolochum Phot. Lex. II p. 634.

τυγχάνω, Aor. II *ἔτυχον*.

φαίνω, Perf. *πέφανα* Sophr. 75, Fut. II p. *φανησῶ* vid. §. 35, 3.

φέρω, Fut. *οἰσῶ* (Heracl. *οἰσόντι*), Aor. I *ἤνεγκα*, ut *εἰσήνεγκε* Corcyr. 1846, *ἔξενέγκαι* Ther. 2448. II, 23, *ἐνεγκάμενος* Astyp. 2485. Quare quum in Aegin. 2140, b

14) Mirum est Platonis testimonium Cratyl. p. 412. B. in vocis σοφία etymologia: ἀλλὰ δεῖ ἐκ τῶν ποιητῶν ἀναμνησθεσθαι, ὅτι πολλοῦ λέγουσι περὶ ὅτου ἂν τύχῃσι τῶν ἀρχομένων ταχὺ προϊέναι, εἰσὶθη φασί. Λακωνικῷ δὲ ἀνδρὶ τῶν εὐδοκίμων καὶ ὄνομα ἦν Σοῦς· τὴν γὰρ ταχεῖαν ὁρμὴν οἱ Λακκεδαιμόνιοι τοῦτο καλοῦσι. Ultima inde a Λακωνικῷ Heindorfius e glossemate orta censuit (repugnante tamen Stallbaumio) et sunt dubitationis plena.

Boeckhii *συνείκη* non recte in *συννεύκη* mutasse videatur, nihil mutandum esse supra docuimus s. v. *ἴκω*. — Perf. Subj. *ἐνήνεγμα* Archimed., nam mero sphalmate apud eundem aliquoties reduplicationem omitti supra monuimus §. 35, 2.

φθαίρω Doricum esse refertur pro *φθείρω* vid. §. 22, 5; Aor. II p. *καταφθαρείς* Epich. 19.

(*χάσκα*), Perf. *κέχανα* Sophr. 51.

χέω, Aor. I *ἐγγέας* Epich. 61.

ΧΡΕ. Hujus stirpis haec inclinamenta variae significationis reperiuntur:

a) *χρή*, oportet, quam vocem ab initio non verbum esse, sed substantivum, olim docuimus in diss. de conj. in *μ* p. 28, legitur Epich. 122. 131. 133, neque ullum aliud ejus inclinamentum.

b) *χρηῖσθα* Acharn. 744 pro *χρηῖσεις* dictum esse, de quo vocum *χρηῖς* et *χρηῖ* usu Dindorfius dixit ad Soph. Antig. 887, rectissime Bergkii intellexit vid. §. 24, 1. Eodem sensu *χρηῖζω* vel *χρηῖζω* usurpatur vid. §. 22, 7.

c) *χρηῖσθαι*, uti, in his formis reperitur: Imperat. *χρηῖσθων* Cret. 2556, 65 et *καταχρηῖσθων* Rhod. 2525, b. 86; Inf. *χρηῖσθαι* Heracl. II, 66; Partic. *χρηῖμενος* Cret. 2554, 61. Vides ultima forma excepta, quae in titulo corruptissimo parum fidei habet, reliquas a *χρέομαι* ita descendere, ut severior Doris *εε* in *η* conjunxerit, mitior in *ει*, cf. §. 38, 4. — Aor. I p. *κατεχρηῖσθην* i. e. usu confici plus semel repetitur in Coreyr. 1845.

d) *ἀποχρέω*, sufficio, Epich. 114.

Derivata hujus radices in genuina Doride *η* tueri supra docuimus §. 19, 3.

§. 43.

De praepositionibus.

1). Ut in Aeolicis dialectis, ita in antiquiore Doride *ἄροπopen* patiuntur praepositiones *παρά*, *ἀνά*, *κατά*, quo accedit Doricum *ποτέ* pro *πρός*. Primum titulos perlu-

stremus, qui quo antiquiores sunt, eo ad apocopen propensiores esse solent. — In tabulis Heracleensibus ubique apocope afficiuntur παρά et ανά: B, 15. 25. 42. 44 et saepe πὰρ τάν vel πὰρ τὰ, I, 6 πὰρ Πανδοσίαν etc., I, 58 παρδῶντι, I, 59 παραβόντες, I, 54 παραμετρησόντι; ἂν τάν I, 100, ἂν τῶς II, 32. 38, ἀνκοθαρίοντι i. e. ἀνακαθαροῦσι I, 84, ἀγγράφειν, ἀγγράφαι, ἀγγραψάντω I, 78. 79, ἀνχωρίζαντες I, 8. 11¹⁾, ἀμμισθωθῆ I, 63, ἀμπώλημα I, 62, 107. Praepositiones κατά et ποτί apocopen pati solent ante articulum, ut κατάν, κατᾶς, κατὰ, κατᾶδε, ποτιῶ, ποτιόν, ποτιό, ποτιάν, ποτιᾶς, cui regulae adversantur solummodo ποτι τόν et ποτι τάν B. 16, II, 13. 18. 38. 100, quae in altera tabula inter reliqua recentioris aetatis indicia retuleris, quum in fragmento Britannico ποτι τάν minus accurate a Maittairio descriptum videri possit. Raro apocope fit ante alias voces, quae a lingualibus ordiuntur, ut προκαδδεδικάσθω I, 123 (contra καταδικᾶν I, 108), ποτιθέντες II, 30, nunquam ante alias consonas, ut καταλιπόντες I, 14, κατὰ βίω B, 50. I, 51, ποτιφυτεύω etc. — Eaedem regulae valuerint in Brattio titulo, in quo nihil legi potest, quod huc pertineat, praeter ἀνθείη; deinde in Lacon. 1511, ubi saepe repetitur ποτιόν (l. 3 ποτιόν traditur), in Amph. 1688, ubi κατῶ 17, κατάν 41, κατάν 11, κατὰ i. e. κατὰ pro καθ' ἃ 10 (at καταδικασθέντα 5) — ποτιός 26, ποτιόν 47, in Coreyr. 1838, a, ubi ποτιόν, et 1840, ubi ποτιῶ (vid. §. 25, 4) et ποτιᾶ, postremo in Aegin. 2140, b, ubi κατιθέντι.

Praeterea apocope reperitur in Megar. 1052 ἀνθείω et ἀγγραψάντω (sed κατὰ γᾶν καὶ κατὰ θάλασσαν) — Coreyr. 1845 ἀνπράξαιεν l. 73, ἀνπράξωντι 91, ἀπάρβολος 115, quae pro mala tituli fide dubia videntur, quum frequentur in eodem παραλαβεῖν, παραδόντες, παραγίνεσθαι et similia, ἀναπράξαντες 58, κατὰ τόν 15, ποτι τοῖς 62 — Herm. 1193, ubi ποτιάν valde suspectum est, quia ibidem

1) Ut in his ν non est in γ mutatum, ita adeo ἀναγγελίοντι i. e. ἀναγγελοῦσι legitur I, 70, contra πρῶγγνος et ἕγγωνος.

ἀναγράψαι, ἀναθέμεν, ἀνανεοῦται, παραγινόμενος — Cret. 2555 ἀγγραψάντων, 2554 ἄμ ποταμόν et ἄν ῥάχιν, sed ibidem ἀναγινώσκω et similia — Cret. 3050 παραδέχεται, παρακαλεῖ, πὰρ τᾶ et ἀναδείκνυντι, 3047 πὰρ τῶν et παρὰ τῶ, 3043 πὰρ Τηϊῶν, 3058 ἀγγράψαι.

Reliqui tituli apocopen ignorant: Delph. Phoc. Aetol. Acarn. Corcyr. 1838, b. 1841—1844. Rhod. Astyp. Calymn. Ther. — Cret. 2556. Cyren. etc., qui omnes Alexandri aetate recentiores sunt. Paullulum miramur, quod in Issensi nr. 1834, ceterum antiquiorem indolem referente, ἀναγράψαι traditur.

Scriptores antiquiores genuina Dorica dialecto usos apocopen certe non magis aversatos esse quam fit in tabulis Heracleensibus et reliquis titulis paullo vetustioribus, consentaneum est. Apud Epicharmum leguntur κατόν 19. 94, κατθέμεν 48 (et κατθεῖναι inter syncopae exempla ex Epicharmo affertur a Tryphone πάθ. λέξ. §. 23), κατθανών 146, ποτιούτοισι 35, ποτθέμεν 94 (contra κατὰ πόδας 18, κατὰ φύσιν 94, καταφαγεῖν 19. 23, καταμαθεῖν 95, καταδικά 99); item ἄμ πεντόγκιον Epich. 5 et ἀνδούμενοι Sophr. 97, nec dubium est, quin ἀνανέμειν, quo Suidas Epicharmum pro ἀναγινώσκειν usum dicit, ex Hesychniana glossa ἀννέμειν, ἀναγινώσκειν corrigi oporteat. Itaque non videntur genuina παρατιθῆ et παρὰ τήνοις Epich. 111 et 124, quae contra titulorum illorum legem peccant. Item in Megarensis Aristophanei verbis apocope regnat: ἄμβατε 698, ἄντεινον 732, ἄν τὸν ὀδελὸν ἀμπεπαρμένον 762, ποτιάν et ποτιτό 698. 717. 749; unum ἀναχνοανθηῖ 757 Attico poëtae condonamus, et Doricis adeo poëtis licuisse putamus, ut metri gratia apocope abstinerent, quale est ποτὶ τάν Timocr. 6. — Neque alia syncopae lex apparet in Lysistrata: ἄν γάρ 1001, ἀμπτάμενος 106, ἀμβαλώμεθα 1096, ἀμπάλλοντι 1310 (neglecta in ἀναπεφασμένως 1099 syncopae indicio est, vocem ad Attici orationem trahendam esse vid. §. 41 not. 2); πὰρ τὸν 1309, πάρφαινε 183, quare in παρὰ τᾶ σιῶ 174 Koenius recte apocopen postulare videtur; κατιῶν 1259, ποτιτό 117, ποτι-

τάν 1006, ποτιά 1252, ποτιάς 1264 (sed ποτι πυγάν 82). Adde ποτιάν in Coralisci fragmento. Postremo apud Thucydidem V, 77. 79 leguntur καττάδε, κατιά, ποτιώς.

Quum igitur genuina Doris in universum eam legem secuta esse videatur, quam in tabulis Heracleensibus valere diximus, Lacones tamen Aeolico more (vid. L. I §. 28) praepositionem κατὰ duriore apocope affecerunt. Praeter κάτθανε in dicto Laconico Plutarch. Pelop. c. 34 et κατθάνη in Chilonis epistola, quae vulgari consuetudini non repugnant, eo pertinent καππώτας Pausan. III, 22, 1 pro καταπαύτης, καββαλόντας in dicto Laconico Plutarch. Lysand. c. 14²⁾, κακκέχται Plutarch. Instit. Lacon. p. 241, Hesychii glossae Laconicae κάκκη, κάθουδε — κάβλημα, περιστρωμα — καμμένειν, καταμένειν — κάβασι, κατάβηθι et κατράγοντες, οί βόαγοι, quod pro κατατράγοντες dictum putant, postremo Alcmanem καβαίνων fr. 20 (34). In hoc consona plane abjecta est ut in Pindarico κάπειτον pro κατέπεσον Ol. VIII, 38. Simile est κάβασι apud Hesychium (cf. ibid. πόδικε, πρόσροψον i. e. ποτιδικε dialecto non nominata) et quae e titulis Lacon. 1511, Amph. 1688, Corcyr. 1840 supra attulimus ποτόν, κατάν, κατὰ, ποτιῶ et κατάν apud Alcmanem vid. §. 13 not. 4 (cf. L. I §. 47, 3). Itaque pronuntiatio eo inclinasse videtur, ut altera consona ejecta syllabam corripere; accuratior tamen tabularum Heracleensium orthographia ubique consonam geminat nec reliqua exempla praeter Alcmanicum et Pindaricum valde certa sunt. Ejectae consonae aliam rationem esse vides in κάβλημα. — Alia dura praepositionis mutatio est in Hesychiano ἄττασι, ἀνάστηθι, quod Laconicum esse videtur; nam in ἄνσταθι, quod vulgaris Doridis esse putamus, primum Aeolico more (vid. L. I §. 28, 1) ἄσταθι factum est, deinde per Laconicas mutationes ἄττασι vid. §. 13, 4.

2) Raro praepositio ἀμφί eam apocopen passa est, quae

2) J. Gr. 243, b, Meerm. 659, Gr. C. 362 καββαλιῶν inter Dorica enumerant.

apparet in vulgari ἀμφορεύς pro ἀμφοροεύς et in Latino anquiro, anceps et similibus, quae cum amb composita sunt. Eo pertinent glossae Hesychianae: ἄμψαιδες, οἱ τῶν παιδῶν ἐπιμελούμενοι παρὰ Λάκωσιν, quod pro ἀμψίπαιδες dictum existimant, ἀμπέσαι, ἀμψέσαι· Λάκωνες, quod pro ἀμψέσαι, ἀμψιψέσαι esse supra suspicatum sumus §. 5, 7, ἀγχιρίανασθαι, περιαλείψασθαι. Itaque ἀμψί apocope illa, consona φ ejecta, in praepositionis ἀνά item apocopen passae similitudinem redigitur. Quare suspicio oritur, num forte in ἀν τὸν ὀδελὸν ἀμπεπαρμένον Acharn. 762 ἀν nou sit pro ἀνά, cujus ille usus novus esset, sed pro ἀμψί, quod in eam sententiam ex Homericā locutione ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειραν notissimum est. Ne ἀμπεπαρμένος item praepositionem ἀμψί continere suspicemur, prohibet Acharn. 975 ἴν' ἀναπέρω τὰς κίχλας.

In Alaesinorum terminis saepius ἀν τοῦ ῥοῖσκου repetitur pro ἀπὸ τοῦ ῥ., si sensum spectas. Novam eam apocopen eo magis suspectam habemus, quod inscriptio solito apocopae genere abstinet; itaque accuratiora apographa expectanda sunt.

3) Περι plerumque in Doride ut vulgo neque apocopae neque elisionis patiens est. In uno decreto Amphictyónico nr. 1688 l. 16 elisionis exemplum reperitur πέροδος. Eadem vocis forma apud Pindarum legitur N. XI, 40³⁾, qui praeterea περάπτων P. III, 42, περιδαῖος fr. 126, περ' ἀτλάτου πάθας Ol. VI, 38, περ' αὐτῆς P. IV, 265 vid. Boeckh. Nott. Critt. p. 376 et ad fr. 126. Item in Hesiodi Theogonia 678. 733 εὐντ περιάχε et περιόχεται, et pertinent eodem Hesychii glossae περούσγια, τὰ ῥάκη cf. intt., περώσιον, μέγα, περομνύναι (ita codex), ἐλέγγειν. Is elisionis usus ex Aeolica dialecto repetitur vid. L. I §. 28, 3. Exempla tamen Lesbiaca, quae quidem supersunt, eo differunt, quod post elisionem ρ geminatur ut in Sapphico πέρροχος. Itaque Hesiodus et Pindarus ut alia nonnulla ita hanc dialecti proprietatem

3) Dorica dicitur ab Eustathio Prooem. Pind. p. 12 Schneidew.

ex antiqua Delphorum lingua assumpserint. Attamen in eodem Amphictyonum decreto l. 18 περιέειν recte legitur videtur.

4) Dorica praepositionis πρὸς forma est ποτί aut per apocopen πότ⁴) vid. supra. Προτί, quod aliquoties Doricum esse dicitur, ut ab Apollonio de synt. p. 50, 23, in purioribus Doridis fontibus non legitur; Alemanem enim fr. 36 (78) epicam dialectum imitatum credideris. Alia tamen forma e προτί per transpositionem nata πορτί est in Creticis titulis 3048. 3050. 3051. 3053, et per elisionem πορτ' 3050 (ποτί est nr. 2557. 3047. 3051, hic fortasse male pro πορτί). Mirum videtur, quod in titulo nr. 2556 satis purae dialecti in πρόστιμα l. 81 vulgaris praepositionis forma conspicitur. Nam in nr. 2554. 2557 πρὸς, quod et per se et in compositis saepius legitur, vel lapicidis vel iis qui titulum tradiderunt tribui potest. Ceterum quae sit antiquissima hujus praepositionis forma Sanscritum prati docet.

5) Ἐκ in titulis paullo antiquioribus ante medias in ἐγ transire solet, ut ἐγδικάξασθαι Heracl., ἐγ Βακχιδᾶν 1850, id quod in Atticis quoque titulis fieri constat; item ante digamma in ἐγῆληθίωντι Heracl. I, 104. Rarior est consonae in aspiratam mutatio, quam Boeckhiius in ὑπέχθηται et ὑπεχθέσιμος Cret. 2556 recte agnovit Hesychianas quasdam glossas comparans: ἐχθειάσας, ἐχθύσαι et ἐχθύσση. — Creticum praeterea secundum Hesychium est ἔλλυσιw pro ἔκλυσιw per novam quandam assimilationem. Compara apud eundem ἐττων, ἐκ τῶν.

6) Praepositionis εἰς antiquissima forma ἐνς ab Argivis et Cretensibus servata fuisse traditur, quanquam

4) Eustath. 1106, 20. ἡ δὲ ποτί πρόθεισις — καὶ ἀποθλίβει τὸ τῆς ἐπεκτάσεως ἰῶτα Δωρικῶς, ὡς ἐν τῷ ποταίνιον τὸ πρόσφατον — καὶ ἐν τῷ πόταγε, ὅπερ ἐστὶ πρόσγαγε καὶ ἐν τῷ ποτῶπαν (leg. πότωπον) ἦται πρόσωπον κατὰ Δωριεῖς· ἔτι δὲ καὶ μονοσυλλάβως ἐκφέρεται συμφώνου ἐπαγομένου, ὡς ἐν τῷ πὸτ τῷ Διός — ὃ καὶ αὐτὸ γλώσσης Δωριδος ἐστὶ. — Doricum ποτί commemoratur Ann. Oxx. I, 351, 22, Et. M. 685, 24, Et. G. 477, 32 etc.

nunc in titulis Creticis nr. 3050. 3058, qui praeterea antiquum literarum *vs* concursum servant, *ἐς* legitur et *εἰς* vid. §. 14, 1. Jam analogia postulat, ut ex antiquo *ἐνς* in severiore Doride *ἦς* factum putetur (ut *ἦς* ex *ἐνς* pro *εἶς*), in mitiore *εἰς*, apud eos Doriensium, qui ultimas syllabas corripere solent, *ἐς* vid. §. 21. Neque tamen unquam *ἦς* in usu fuisse videtur, sed *ἐς* non solum est apud illos, qui corripiunt ultimas, Cretenses (male *εἰς* est nr. 2556, 11 et aliquoties in titulis minoris fidei), Cyrenaeos, Theraeos, quibus adde Heracleenses et Alacsinos, qui infinitivi saltem ultimam corripiunt: sed etiam Lacones, ut apparet e Lysistrata, et in his titulis, qui mitiorem Doridem referunt: Coreyr. 1838. a, Iss. 1834, Aegin. 2138. 2140. b, Astyp. 2483. 2484, Anaph. 1 R.

Contra *εἰς* apud plerosque eorum erat, qui mitiore Doride utebantur; legitur enim in titulis Megar. 1052, Calaur. 1188, Hermion. 1193, Lacon. 1334, plerisque Corcyraeis, Syracusano, Rhodiis, Messembriano nec minus apud Epicharmum fr. 61. 126 (quare non toleravimus *ἐς* fr. 107) et Sophronem fr. 9. 36. 58. 67, Timocr. 1; homini Megarico in Acharn. 711 e Ravennate *εἰς* restituendum est.

Grammatici tradunt Dorienses *ἐν* pro *εἰς* dixisse (vid. L. I §. 54 not. 3). Is tamen usus non reperitur nisi apud septentrionalis Graeciae incolas in his titulis: Amph. 1688, 15 *ἐν δύνασιν* et l. 40 *ἔντε* pro *ἔστε*, Delph. apud Ulrichsium p. 67 *ἐν τὸ πρωτανεῖον*, Phoc. 85 R. *ἐν αὐτούς*, Aetol. 2350, 6 *ἐν Αἰτωλίαν* et l. 9 *προσβέουστας ἐν Κέω*, Aetol. 3046, 18 *ἐν τοὺς νόμους*, Thaumac. 1771. 1772 *ἐν τὸν ἅπαντα χρόνον* (vid. L. I §. 54, 3). Apud eos, qui vulgo inter Dorienses numerantur, nullum certum ejus usus vestigium reperitur. Nam decreto in Timotheum, ubi *ἐν τὰν ἀμετέραν πόλιν* in librorum parte pro *ἐττὰν ἀ. π.* legitur, nihil tribuimus nec in Coralisci fragmento *ἐν Ἀμυκλαῖον* ferri posse putamus vid. Append. Itaque Delphi, Phocenses, Aetoli, Thaumacenses, denique, si quid videmus, quicumque Graecorum ultra Bocotiam habitau-

tium Dorica dialecto non a Corinthiorum colonis accepta utebantur, cum Boeotis et Thessalis (vid. infra Addend. ad L. I §. 50) ἐν pro εἰς dixerunt, et ab iis potius quam a Boeotis Pindari consuetudo repetenda est vid. L. I §. 54, 3.

Mirum est, quod Dores ἐνό et ἐξό pro ἔνεστι et ἔξεστι dixisse referuntur, quorum illud etiam Aeolidi vindicatur⁵⁾. Recte Dindorfius ad Stephani Thesaurum Vol. III p. 1055 accentum in penultima postulare videtur.

7) Ξύν in titulis non legitur praeterquam Ther. 2448. III, 37 ξυνοικοῦντες, IV, 7 ξυγγενῶν, quanquam in eodem σύν frequentatur. In Lysistratae Laconicis ξυναλιαξε est v. 93, sed συνθήκα 1268. In decreto Laconico Thuc. V, 77 constanter ξύμμαχος, ξυμμαχία, ξυμβάλεσθαι traduntur, et item in foedere Argivorum V, 79. Itaque non audemus ab antiquiore Doride formae ξύν usum abjudicare.

8) Aeolicum πεδά pro μετά (vid. L. I §. 28, 3 et §. 47, 5) ne a Doride quidem antiquiore alienum fuisse videtur. In vetustis titulis Argivis nr. 14. 19, siquidem Boeckhius recte vidit, πεδάΦοικοι est pro μέτοικοι. Deinde in Epimenidis epistola est πεδά αισχύνας, quod e genuina Cretensium dialecto hausisse videtur, qui istam finxit. Nam in Vaxiorum decreto nr. 3050 antiqui situs pleno pro διέλεγεν μετά πάσας σπουδᾶς, quod Boeckhius cum Chishullo edidit, Sherardi apographum praebet δι. . . ειση. δαπανσας σπ., unde πεδά πάνσας restituendum esse videtur. Postremo ex Hesychio confer: πέδευρα, ὕστερα· Λάκωνες et πέδευρον, ὕστερον, πάλιν, ὀπίσω, quae a πέδα descendere apparet.

5) Ann. Oxh. I, 160, 26. ἐξὸ ῥήμα παρὰ Λωριεῦσι ἀντὶ τοῦ ἔνεστι. — Ibid. 176, 12. ἢ ἐν πρόθεσις παρὰ τὴν Αἰολίδα καὶ Λωρίδα διάλεκτον ἐνό γίνεται, ὁπόταν καὶ ἀντὶ ῥήματος, cf. p. 170, 28.

§. 44.

De adverbii loci et temporis.

1) **Adverbia locum ubi indicantia apud Dorienses in εἰ circumflexum exire grammatici magno consensu affirmant** 1), exempla apponentes εἶ, πεῖ, αὐτεῖ, τουτεῖ, τηνεῖ.

1) Apollon. de adv. 625, 9. πεῖ καὶ εἶ παρὰ Λωριεῦσι χρῆ τοῖν ὅτι οὐ παράκειται τῷ πῆ καὶ ἐτι τῷ τῆ ἀνταποδοτικῶ· καθὼ τὴν ἐν τόπῳ σχέσιν δηλοῦντα τῷ ποῦ μᾶλλον καὶ τῷ ὅπου παράκειται· τὸ γὰρ εἶ τὰ τῶν χοιραγχαῶν ἐν ἴσῳ ἐστὶ τῷ ὅπου, καὶ τὸ πεῖ γὰρ ἄσφαλτος ἐν ἴσῳ τῷ ποῦ. ἄλλως τε τὰ διὰ τοῦ ἧ ἐκφερόμενα τροπὴν μᾶλλον τὴν διὰ τοῦ ᾧ παραδέχεται ἢ τὴν διὰ τοῦ εἶ, πάντῃ πάντα, ἄλλη ἄλλα. — Id. p. 622, 18 eadem exempla (Sophronis) afferens addit αὐτεῖ pro αὐτοῦ. — Id. p. 542, 30 de δεῖ: οὐδὲ γὰρ ἔστιν ἐπνοῆσαι ἐπιζῆγμα εἰς εἶ λῆγον ἐν περισπασμῶ κατὰ τὸ κοινὸν ἔθος, διὰ τὸ παρὰ Λωριεῦσι πεῖ γὰρ ἄσφαλτος καὶ εἶ τὰ τῶν χοιραγχαῶν. — Id. de synt. 238, 9 de δεῖ: οὐχὶ οὖν καὶ ἐπιζῆγματα περισπᾶται, ὡς τὸ πεῖ, αὐτεῖ, τουτεῖ; τὸ πρῶτον Λώρια — τὸ δεῦτερον ἀντὶ παρακειμένου τοῦ ποῦ καὶ ἐτι τοῦ οὐ καὶ αὐτοῦ. σύνεστι τῷ πεῖ τὸ εἶ, τὸ αὐτεῖ. — Ibid. 335, 1 ex Heraclide: ἐκ τοπικοῦ γὰρ ἐπιζῆγματος τοῦ οὐ ἀπετελεῖτο Λωρικὴ μετάληψις ἢ εἶ, ὁμοίως τῷ ποῦ καὶ πεῖ, αὐτοῦ — αὐτεῖ. — Theogn. in Ann. Oxx. II, 159, b (Ann. Bekk. 1404). τὰ Λωρικῶς παρηγμένα καὶ περισπᾶται καὶ διὰ τῆς εἶ διφθόγγου γράφεται· τουτεῖ, τινεῖ (Bekk. recte τηνεῖ), αὐτεῖ, ἐκεῖ, quod minus recte additur. — Ann. Oxx. I, 71, 33. τὸ τηνεῖ, τουτεῖ, αὐτῆ (leg. αὐτεῖ) ὡς Λωρικὰ περισπᾶται. — Joann. Al. 36, 32. περισπώμενα δὲ τοπικὰ Λώρια τηνεῖ, τουτεῖ, πεῖ, αἰτεῖ (leg. αὐτεῖ) et 32, 14 ποῖ (leg. πεῖ) εἶ· εἶτα τὸν χοιραγχαν, Σώφρων, πεῖ γὰρ ἄσφαλτος. — J. Gr. 243, b, Meerm. 658, Gr. C. 351 τὸ αὐτοῦ αὐτεῖ. — J. Gr. 243, b, Meerm. 659, Gr. C. 364 τὸ ταύτας τούτας, quae e ταύτη τουτεῖ corrupta videntur vid. §. 33, 2. — Ammon. de diff. p. 121. πῦς (leg. ποῖς) καὶ ποῖ (leg. πᾶ) καὶ πεῖ καὶ πῶ διαφέρει παρὰ Λωριεῦσι· τὸ μὲν γὰρ πῦς καὶ ποῖ τὴν εἰς τόπον σημασίαν δηλοῦ· τὸ δὲ πεῖ τὴν ἐν τόπῳ· τὸ δὲ πῶ τὴν ἐκ τόπου· ὡσθ' οἱ Λωριζόντες καὶ λέγοντες πεῖ πορευτῆ ἀμαρτάνουσι· δέον γὰρ πῦς πορευτῆ· τὸ γὰρ πεῖ τὴν ἐν τόπῳ σχέσιν δηλοῦ. Σώφρων· πεῖ γὰρ ἄσφαλτος, ποῖος εἰλλυσκοπεῖται ἀντὶ τοῦ ποῦ. ὅταν δ' εἰς τόπον θέλῃ εἰπεῖν, φησί· πῦς εἰς μυχὸν καταδύῃ ἀντὶ τοῦ εἰς τίνα μυχόν. Ibidem p. 118 corruptissime: ποῖ καὶ ποῦ παρὰ τοῖς Λωριεῦσι τὴν εἰς τόπον σημασίαν δηλοῦ· πῆ μὲν τὴν ἐπὶ τόπῳ, ποῦ δὲ τὴν ἐκ τόπου. — Hesych. τεῖδε (cod. τεῖδαι), ἐνθάδε.

Nunc pauca ejus generis in titulis reperiuntur: Corcyr. 1841. 1843. 1844 ἀναθέμεν, ὅπεῖ κα δοκῆ προβούλοις, προδίοις καλῶς ἔχειν, ubi Boeckhius non debebat minusculus ὄπη edere; inde corrigas Corcyr. 1845, 143, ubi eadem formula in hunc modum corrupta est: ἀναθέμενον ποι καδοκῆ προβούλοις καὶ προδίοις καλῶς ἔχειν (Boeckh. ἀναθέμεν ὅποι κα δοκῆ). In Anaphaeo Rossii nr. 1 (C. I. nr. 2477) l. 11 est ὅπεῖ (C. I. minus recte ὄπη) et l. 13. 19 (ὀ)πεῖ, l. 19 αὐτεῖ. Deinde apud Sophronem leguntur πεῖ fr. 35, εἰ fr. 86, apud Epicharmum fr. 19 τηνεῖ. Apud Theocritum adverbium ejus generis haec vel recepta sunt vel e libris recipienda:

τηνεῖ I, 106. II, 98 bis, IV, 35. V, 45. 97. XI, 45, sed IV, 95. V, 45 et II, 98 priore loco haud ambigue locum in quem significat. Eandem adverbiorum permutationem mox in τεῖδε notabimus, neque aliarum linguarum usus abhorret, Anglicae potissimum, quae come here vel go there nunc accuratioribus locutionibus come hither et go thither praeferre solet.

τουτεῖ V, 33 (id enim bonis libris ducibus pro τηνεῖ reponi oportet), ibid. 45. 103.

τεῖδε e paucis bonis libris Meinekius recepit V, 32 τεῖδ' ὑπὸ τὰν κότινον — καθίξας, VIII, 40 τεῖδ' ἀγῆρ, utrobique pro huc, recipi jussit I, 12 τεῖδε καθίξας. Mira ejusdem vocis forma τεῖνδε, quae in scholiis ad V, 32 Dorica esse dicitur pro ἐνταῦθα, a Meinekio e quibusdam libris recepta est V, 118; eadem pro varia lectione est V, 32. VIII, 40 et praeterea V, 67, ubi Meinekius retinuit τᾶδε, quod librorum auctoritate carere videtur (antiqua vulgata pro τεῖδε et τεῖνδε ubique est τῆδε vel τῆδε). Forma ista, nisi a librariis casu quodam ficta est, ad rusticam pronuntiationem revocanda esse videtur.

2) Severioris Doridis fontes idem adverbiorum genus in η vel η terminant. Talia sunt in Cret. 2554, 56 ὄπη et l. 75 κατὰ τὼς ταυτᾶ νόμωσ τὼς ἐκατερῶ κειμίνωσ; Cret. 2556, 20. 26. 28 κατὰ τὼς νόμοσ τὼς ἐκατεῖ κειμένος, l. 77 οἱ ἐνεστακότες ἐκατερῶ Κόσμοι (B. Dorici

accentus proprietatem non expressit); illinc restituas adverbium *ἐκατεροῦ* in Cret. 2554, 54 οἱ πρεῖστοι οἱ ἐπὶ εὐνομίας ἐκάτεροι ἐρευνέοντες καὶ ὀφθαλμίζοντες. — In Epi-
 menidis, quae fertur, epistola ad Platonem Diog. Laert. I, 113 haec leguntur: ἀλλ' ἔρπε ἐς Κρήτην. τουτᾶ γὰρ οὐκ ἐσεῖται τοι δεινὸς ὁ μόναρχος· αἱ δὲ πη πλατεῖη ἐγκύρ-
 σωντί τοι τήνω τοὶ φίλοι, δειμαίνω μὴ τι κακὸν πάθης. Pro librorum et antiquarum editionum lectione πλατεῖη vel πλατεῖη Huebnerus Valckenarii conjecturam ἐπ' ἀλα-
 τεῖα recepit; nos haud cunctanter restituimus αἱ δὲ πη πλατεῖη, sicubi in vicinia, ut sit adverbium loci a Dorico πλατίος pro πλησίος. Ibidem pro τουτᾶ corrigi oportere videtur τουτῆ; neque enim adverbii loci in quem agnoscī posse infra videbimus. — Deinde epigramma Laconicum legitur apud Pollucem IV, 102 χιλιά ποκα βί-
 βαντι πλείστα δὴ τῶν πῆποκα i. e. plura quam usquam et unquam. Meinekius ad Theocr. VIII, 64 corrigi jubet πάποκα, quae vox esset pro vulgari πάποτε vid. infra nr. 6. Librorum tamen lectionem et Hesychii glossa πη, πόκα tuetur, quam πῆποκα scribendam esse et interpretamentum intercidiisse Toupius intellexit; deinde librorum consensus apud Theocritum VIII, 34 πῆ ποκα praebentium, quod Wintertono demum auctore in πᾶ ποκα vel πάποκα mutatum est; postremo XI, 64 pro vulgata πά ποκα (recc. πᾶ ποκα, πᾷ ποκα, πάποκα) e paucis bonis libris πῆ ποκα enotatur. Apud eundem Theocritum τῆδε vel τῆδε in locis supra notatis olim vulgabatur pro τεῖδε et τεῖνδε, praeterea in nonnullis melioribus libris pro τᾶδε conspicitur V, 50 et XV, 118, quibus in locis hic postulatur, non huc; item πῆ in bonis quibusdam libris est pro πᾶ I, 66, ubi utrumque tolerari potest; postremo ὄπη, ubi, est XXVII, 43 in carmine incertioris vel dialecti vel lectionis. Haud parva igitur librorum auctoritate Theocrito etiam severioris Doridis formae in η exeuntes vindicantur, quanquam τηνεῖ et τουτεῖ nusquam mitiorem Syracusanorum relinquunt. Quid de reliquis judicandum sit, nunc accuratius disquirere

non vacat. — In antiquo epigrammate Megarico C. I. nr. 1050, quod recenti tempore restitutum est, τῆδε legitur, quod pro antiquo τεῖδε in restitutione male scriptum esse, Boeckhius recte suspicari videtur. — Ceterum haec severioris Doridis adverbium rectius iota subscripto carere videntur; quum enim reliquis fontibus parum fidei habere liceat, in titulo digniore cui confidatur Cret. 2556 ter ἐκατερῆ scriptum est, semel ἐκατερῆ.

3) Singulares eorundem adverbiorum formae quaedam e Cretica dialecto apud Hesychium afferuntur: τῶι, ᾧδε· Κρηῆτες, quam glossam, nisiCRETENSIS nomen additum esset, ad Lesbios referremus vid. L. I §. 29, 3; similem Creticam vocem τῶδε fortasse in corrupto Procli loco²⁾ detegere licet. Deinde κηρούει, ἐκεῖ· Κρηῆτες, cui compares κηνούει, ἐκεῖ et κηνώ, ἐκεῖ (nisi forte hic ἐκεῖθεν corrigere oportet), quae docent κηνούει a Dorico κῆνος Creticum habendum esse aut potius κηνούι, si quid videmus.

Argivis ποῖ pro πόθι tribui videtur³⁾, quae terminatio horum adverbiorum Lesbiacae quoque dialecto non ignota fuisse videtur. Eadem legitur in oraculo Tirynthiis dato, quod valde corruptum apud Stephanum de urbb. s. v. Ἀλιεῖς extat: ποῖ τῷ λαβῶν (fort. λάβω) καὶ ποῖ τῷ καθίξω καὶ ποῖ τὸ οἴκησιν ἔχων Ἀλιέα τε κεκληῖσθαι. At ποι in foedere Argivorum Thuc. V, 79 locum in quem indicare videtur vid. nr. 6.

4) Vides quanta sit in his adverbii terminationis varietas. Sed et haec et quae sunt in reliquis dialectis

2) Procl. ad Hesiod. Opp. 635 (ὅς ποτε καὶ τῆδ' ἦλθε): δηλοῖ γὰρ αὐτὸ τοῦτο τὸ τῆδε οὐκ ἄλλο τι ἢ τὸ τῆδε καὶ ἐνταῦθα. καὶ οἱ λεξόγραφοι Κρητῶν εἶναι τὴν φωνὴν ἀπέγραψαν. Apparet Proclum nec τῆδε nec τῆδε, quae forma parum cum illa differt, ante oculos habuisse.

3) Et. M. 678, 44. ποῖ παρὰ Ἀργείοις ἀντὶ τοῦ ποτί, ἀφανίσαι τοῦ π, εἶτα συνόδω. περὶ παθῶν. Recte Sylburgius πόθι pro ποτί postulare videtur; item Apollonius ἐνδοι ex ἐνδοθι factum dicit, vid. not. 4.

ad communem fontem revocanda esse censemus. Antiquissima enim terminatio *Fi* fuisse videtur vel, vocali praemissa, *oFi*. Hinc primum facile nata est Latina terminatio *bi* (*ibi*, *ubi*, *utrobi*) et Graeca *φι*, quae in *αὐτόφι* aliquoties apud Homerum servata est; hinc per aspiratarum permutationem, cui favebat adverbiorum in *θεν* analogia, usitator terminatio *θι* prodiit, *πόθι*, *αὐτόθι*. Deinde *Fi* facillime transit in Lesbiacum *υι*, ubi teste Prisciano *υ* pronuntiatum est sicut *u* in *suavis*, quae terminatio item in Cretico *τίι* conspicitur; neque aliter ex *oFi* factum est *ουι* in Cretico *κηρούι*. Diphthongus *υι* quam vergat in *υ* et *οι*, quae sunt terminationes Lesbiacae, haec etiam Dorica, conspicuum est; e Cretica terminatione *ουι* facillime vulgarem *ου* derivaveris. Paullo magis ab antiqua forma recessit Dorica terminatio *ει*; compares tamen *γλυκεῖα*, quod pro *γλυκῖα* esse apparet, et Doricum *ἔοικεῖα*, quod est pro vulgari *ἔοικῖα*, Ionico *ἔοικοῖα*. Difficillima autem ad explicandum est severioris Doridis terminatio *η*, neque, quum iota huic adverbiorum generi ab origine inhaereat, reliquis, in quibus severior Doris *η* pro vulgari *ει* habere certius cognoscitur, nisi dubitanter comparari potest.

5) Quae adverbia modo enumeravimus, omnia a pronominibus descendunt, una Epimenidea voce *πλατή* excepta. Similia tamen sunt adverbia quaedam, item multiformia, quae a praepositionibus *ἐν* et *ἐξ* derivantur. Eo pertinent primum Hesychii glossae *ἐνύει*, *ἐνδον*· *Λάκωνες* et *ἔξει*, *ἔξω*· *Λάκωνες*. Illud ex *ἐντεῖ* corruptum videtur; utriusque terminationem miramur, si *πεῖ*, *τεῖδε* etc. jure a Laconica dialecto aliena putantur. — Deinde constat de *ἐνδοι* et *ἔξοι* apud Syracusanos 4) pro *ἐνδον* et *ἔξω*, quo-

4) Et. M. 663, 28. οἱ Συρακούσιοι ἔξοι λέγουσι — τὸ ἐνδον ἐνδοῖ λέγουσιν ὡς παρὰ Θεοκρίτῳ· ἐνδοῖ Πραξινοῦ. — Eustath. 140, 13 et Ann. Oxx. III, 397, 8. ἀρμόϊ Συρακουσίων ἔν κατὰ τὸν τεχνικόν — κατὰ τὸ ἔξω ἔξοι καὶ ἐνδον ἐνδοῖ παρὰ Θεοκρίτῳ. De Siculorum *ἐνδοι* vid. §. 14 not. I. — Gr. C. 367 *ἐνδοῖ* Doricum dicit Theocritum

rum illud legitur apud Theocritum XV, 1. 77 et Callimach. in Cer. 77. De accentu inter antiquos grammaticos disceptatum est. Apollonius et Herodianus penultimam acui jubent, ut in ἔνδον et ἔξω; alii ultimam circumflexerunt propter reliquorum adverbiorum locativorum in οι analogiam, quorum sententiam magis probamus. — Postremo Dorica et Syracusana afferuntur ἔνδος et ἔξος⁵⁾, quae fortasse ex ἔνδοθι et ἔξοθι facta sunt, ut δός e δόθι. Ipsum ἔνδοθ' traditum est Epich. 9. In fragmento, quod Sophroni e conjectura dedimus, fr. 27. b sunt ἔνδον et ἔξω.

Adverbia, quae huc pertineant, a substantivis derivata pauca quaedam extant: Ἰσθμοῖ Timocr. 1 secundum vulgarem usum, ἐν Πριανσιοῖ Cret. 2556 et ἐν Ἰσθμοῖ Simonid. fr. 209, praepositione easum locativum arguente vid. §. 29, 2, postremo πεδοῖ vel πέδοι (de accentu item disceptatur, ut in ἐνδοῖ⁴⁾) Aeschyl. Prom. 272, quam vocem Aeschylum e Sicilia accepisse suspicamur; ceterum pro πέδονδε est.

6) Nonnulla adverbia locum ubi designantia, quae a praepositionibus descendunt, quum vulgo inθεν vel θε terminentur, apud Doricenses ut apud Aeoles inθα ex eunt⁶⁾. Afferuntur ejus generis a grammaticis πρόσθα,

---

respicens. — Apollon. 610, 20. ἔνδοι — ὅπερ ἐν χρήσει Συρακουσίοις καὶ Αἰολεῦσιν ἐστὶ, γινόμενον ἐκ συγκοπῆς τοῦ ἔνδοθι. — ἐβαρύνετο εὐλόγως καὶ τοπικῶν ἦν (ὄν?). οὐκ ἀγνοῶ μέντοι γε, ὅτι τινὲς τὸ ἔνδοι περιφράζουσα περιέσπασαν τῷ λόγῳ τῶν εἰς οἰ ληγόντων ἐπιπέδημάτων. — Joann. Al. 36, 7. τὰ δὲ ἀπὸ βαρυτόνων βαρύνεται, ἔξω ἔξοι, πίδον πίδοι· πέδοι δὲ βᾶσαι· Αἰσχυλος Προμηθεὶ δεσμώτη, ἔνδον ἔνδοι· ἔνδοι Πραξινοῖα· ὁ Θεόκριτος, οἶκος οἶκοι.

5) Theogn. Oxx. II, 162, 9 de ἔνδον: λήγει δὲ καὶ εἰς δος· ἔνδος γὰρ λέγεται πολλάκις καὶ ἔνδοι. Ibid. 164, 10 de adverbii in ος: τὸ γοῦν ἔνδος, ἔξος βαρύνοντα Δώρια. — Ann. Oxx. I, 345, 1 de adverbii in ος: παρὰ δὲ Συδρακουσίοις τὸ ἔξος καὶ τὸ ἔνδος.

6) Apollon. de adv. 563, 19 — 604, 16 — 606, 16 (vid. L. I §. 29 not. 1. 3). — Macrob. II p. 310 Bip. „Δωριεῖς τὸ πρόσθιν

ἐμπροσθα, ἐνέρθα, ὑπερθα, ὀπισθα, quorum pars inter Doricam et Lesbiacam dialectum ambigua est. Deinde leguntur in tabb. Heracl. B, 17. I, 39 ἄνωθα et I, 9. 52 ἐμπροσθα. Eodem pertinent Hesychii glossae Laconicae: ἐξέσας, ἔξωθεν· Λάκωνες, ubi cum Hemsterhusio ἐξεσα i. e. ἔξεθα corrigendum esse satis evincit altera glossa aequae Laconibus vindicanda ἔντεσα, ἔσωθεν i. e. ἔντεθα, ἔντοθεν, ἔντοσθεν. Simul vocalis mutationem inesse vides. Similis glossa ἔξουθα, ἐκτός i. e. ἔξωθεν propter ω in ου mutatum Thessalica haberi possit. — Contra ἄπωθεν certa emendatione nostra Epicharmo restitutum est fr. 153, neque eas formas, quae post ν ascitum α in ε mutant, a Doride alieniora fuisse existimamus quam a Lesbiaca dialecto cf. L. I §. 29, 2. — Ceterum ab hoc adverbiorum genere ea diversa esse, quae cum significatione loci unde per terminationem θεν etiam apud Lesbios et Dores a nominibus et pronomibus ducuntur, ibidem et infra nr. 10 docetur. Ea, quae modo commemoravimus, a praepositionibus descendunt, ut quae in lingua Sanscrita praepositionibus suffixum stat addunt: avastāt, ὀπισθεν ab ava — uparischtāt, ὑπερθεν ab upari. Jam intelligis inter Graecas suffixi formas antiquiorem esse σθα vel σθεν, recentiorem θα vel θεν, eaque suffixa variis vocalibus cum praepositionibus jungi solere.

7) Locum in quem teste Ammonio (vid. not. 1 extr.) significant πῦς, cujus exemplum e Sophrone addit fr. 91, et ποῖ. Hujus in locum πᾶ restituendum esse mox docebimus; de altera adverbiorum forma Dorica nemo praeterea antiquus quidquam tradit, sed ποῖς corrigendum esse et omnino Doridem terminatione οῖς pro vulgari οἰ usam esse liquidissime docent tituli Delphici nr. 1699. 1703. 1705. 1706, ubi forma ἀποτρέχουσα οῖς

πρόσθα dicunt καὶ τὸ ἐνθεν ἐνθα“, quorum hoc minus recte inter Dorica refertur.

κα θέλη repetitur i. e. quo voluerit. Item apud Hesychium pro ἀμύς, ὁμοῦ, σὺν αὐτῶ fortasse corrigere licet ἀμοῖς, ὁμοῦ, quum *οι* et *υ* apud Hesychium promiscua sint. In ejusdem glossa ὕσειμι, ἐκεῖ βαδίζω, initium mutilum esse videtur; fortasse κήνοις εἶμι aut τήνοις εἶμι scriptum erat. Dubium ex omni parte est ἄλλῦς, quod apud Theognostum Ann. Οκτ. II, 164, 10 (Bekk. 1316) inter adverbia in *υς* exeuntia sine dialecti vel potestatis significatione commemoratur. Attica adverbia in *οι* sigma abjecto ex antiquioribus illis formis, quas Doris servaverat, nata esse apparet, nec ποι, quod in foedere Argivorum legitur Thuc. V, 74 αἱ δὲ ποι στρατείας δέη, damnaverimus, quum enclitica vox breviorē formam facilius assumere potuerit cf. infr. nr. 13. Ceterum ποῖς e πόσε factum existimaverim.

8) Frequentius vel commemorantur vel leguntur adverbia in *α*, quae quum ab Apollonio ⁷⁾ juxta atque vulgaria in *η* locum in quem describere referantur, haud raro locum ubi indicare videntur. Itidem adverbia in *η* inter utramque notionem ambigua esse constat et Hermannus ad Eurip. Herc. fur. 1236 et ad Vig. p. 789 ποῖ et πῆ ita differre dixit, ut ποῖ motum notet, qui fit versus aliquem locum, πῆ simul et motum talem et quietem isto in loco, quo quis tendit. Nos discrimen, quod intercedit inter Attica ποῖ et πῆ, Dorica ποῖς et πᾶ, paullo aliter definiendum censemus ita: ποῖ et ποῖς motum notant, quo aliquid ad alium locum defertur; πῆ et πᾶ, quorsus, quam partem versus, nach welcher Seite hin, regionem describunt, quo aliquid conversum est vel quum movetur vel quum suum locum immutatum tuetur.

7) Apollon. de adv. 625, 10. τὰ διὰ τοῦ ἠ (leg. ἦ) ἐκφερόμενα τροπήν μᾶλλον τὴν διὰ τοῦ ᾠ παραδέχεται ἢ τὴν διὰ τοῦ εἶ, πάντα πάντα, ἄλλη ἄλλα (leg. παντᾶ et ἄλλᾶ), quibuscum confer p. 616, 13, ubi πῆ et p. 624, 31, ubi ἦ locum in quem significare dicuntur. — Et. G. 464, 44. πῆ — οἱ Δωριεῖς διὰ τοῦ ᾠ ἀπὸ τοῦ ποῖ ἢ πόσε (leg. ποῖ ἢ πόσε).

Quae definitio quam sit in Doricis certe particulis vera, mox videbimus. Praeterea Dorica adverbia in α cum vulgaribus in η eam significationem communem habent, ut nihil fere ab adverbiiis in $\omega\varsigma$ diversa rationem et modum notent; multo tamen apud Dorienses eum usum latius patere demonstrabimus.

Aliae dubitationes horum adverbiorum formam tangunt. Primum Apollonius et alii adverbiiis in α iota adscribi docent ⁸⁾; quod quum in codicibus et editionibus saepissime negligatur, in titulis Doricis ubique accuratissime servatur. Neque iota, in parte saltem illorum adverbiorum, grammaticorum praeceptis deberi, sed e summa antiquitate acceptum esse, vox $\chi\alpha\mu\alpha\iota$ docet, quam cum illis cognatissimam esse apparet. Ultimam in $\pi\alpha\upsilon\tau\tilde{\alpha}$, $\acute{\alpha}\lambda\lambda\tilde{\alpha}$, $\acute{\omicron}\pi\tilde{\alpha}$ a Doriensibus circumflexam esse supra docuimus §. 3, 10. Lysistratae, Pindari et Theocriti codices Doricam tonosin servare solent in $\pi\alpha\upsilon\tau\tilde{\alpha}$, negligunt in reliquis.

Jam istorum adverbiorum in titulis haec exempla reperiuntur: Heracl. I, 93 $\pi\epsilon\upsilon\tau\epsilon\kappa\alpha\iota\delta\epsilon\kappa\alpha$ $\pi\omicron\delta\omega\tilde{\nu}$ $\pi\alpha\upsilon\tau\tilde{\alpha}$ i. e. quoquo versus, I, 93 ($\acute{\omicron}\rho\omega\varsigma$) $\acute{\tau}\acute{\epsilon}\tau\omicron\rho\alpha\varsigma$ $\acute{\alpha}\pi\acute{\epsilon}\chi\omicron\nu\tau\alpha\varsigma$ $\acute{\alpha}\pi'$ $\acute{\alpha}\lambda\lambda\acute{\alpha}\lambda\omega\tilde{\nu}$ $\acute{\alpha}$ $\mu\acute{\epsilon}\nu$ $\tau\tau\iota\acute{\alpha}\kappa\omicron\nu\tau\alpha$ $\pi\acute{\omicron}\delta\alpha\varsigma$, $\acute{\alpha}$ $\delta\acute{\epsilon}$ $\acute{\Phi}\iota\kappa\alpha\tau\iota$ i. e. in alteram partem — in alteram; Corcyr. 1907 in epigrammate metrico mixtae dialecti $\acute{\alpha}$ $\mu\acute{\epsilon}\nu$ — $\acute{\alpha}$ $\delta\acute{\epsilon}$ translato sensu qua — qua, *einerseits* — *anderseits*; Corcyr. 1845, 128 $\epsilon\iota$ $\delta\acute{\epsilon}$ $\tau\iota\varsigma$ $\pi\rho\sigma\sigma\tau\alpha\tau\acute{\eta}\sigma\alpha\iota$ $\epsilon\iota\varsigma$ $\acute{\alpha}\lambda\lambda\omicron$ $\tau\iota$ $\kappa\alpha\tau\alpha\chi\omicron\rho\eta\sigma\theta\eta\mu\epsilon\nu$ η $\kappa\alpha\tau\alpha\chi\rho\eta\sigma\alpha\iota\tau\omicron$ $\acute{\alpha}\lambda\lambda\tilde{\alpha}$ $\pi\alpha$, ubi $\acute{\alpha}\lambda\lambda\tilde{\alpha}$ $\pi\alpha$ potestate nihil fere differt ab $\epsilon\iota\varsigma$ $\acute{\alpha}\lambda\lambda\omicron$ $\tau\iota$ aut ab $\acute{\alpha}\lambda\lambda\omega\varsigma$ $\pi\omega\varsigma$; Astyp. 2483 $\acute{\alpha}\nu\acute{\alpha}\theta\eta\mu\alpha$ $\acute{\alpha}\nu\acute{\alpha}\theta\acute{\epsilon}\mu\epsilon\nu$ $\acute{\omicron}\pi\tilde{\alpha}$ $\kappa\alpha$ $\chi\rho\eta\acute{\zeta}\eta$ $\tau\acute{\alpha}\varsigma$ $\acute{\alpha}\gamma\omicron\rho\acute{\alpha}\varsigma$ (in Corcyraeis titulis supra nr. 1 $\acute{\omicron}\pi\epsilon\iota$ ad simillimam formulam adhibitum vidimus); Cret. 2554, 75 $\tau\acute{\omega}\varsigma$ $\tau\alpha\upsilon\tau\tilde{\alpha}$ $\nu\acute{\omicron}\mu\omega\varsigma$ leges huc spectantes, ibidem in finium descriptione l. 110 $\epsilon\varsigma$ $\tau\acute{\alpha}\nu$

8) Apoll. de adv. 625, l. $\tau\eta$ $\kappa\alpha\iota$ $\pi\epsilon\upsilon\sigma\tau\iota\kappa\acute{\omicron}\varsigma$ $\tau\acute{\omicron}$ $\pi\eta$ $\kappa\alpha\iota$ $\epsilon\tau\iota$ $\tau\acute{\omicron}$ $\acute{\alpha}\omicron\rho\iota\sigma\tau\omega\delta\acute{\omega}\varsigma$ $\acute{\omicron}\pi\eta$, $\pi\rho\sigma\tau\iota\theta\epsilon\mu\acute{\epsilon}\nu\omicron\upsilon$ $\tau\omicron\upsilon$ ι , $\kappa\alpha\theta\acute{\omega}\varsigma$ $\kappa\alpha\iota$ η $\pi\alpha\rho\acute{\alpha}\delta\omicron\sigma\iota\varsigma$ $\acute{\omicron}\mu\omicron\lambda\omicron\gamma\epsilon\iota$. — Choeroboscus in Et. M. 78, 28 iota instrui jubet $\acute{\alpha}\lambda\lambda\eta$, $\pi\acute{\alpha}\nu\tau\eta$, $\kappa\upsilon\phi\tilde{\eta}$, $\sigma\pi\omicron\upsilon\delta\tilde{\eta}$, $\epsilon\iota\kappa\tilde{\eta}$, $\acute{\omicron}\pi\eta$, $\pi\tilde{\eta}$.

ἄλλαν πείραν, ἧ ἄ ταινία et l. 144 περιαιπέτιξ, ἧ αἰ στεφάναι — κῆς τὰν Αἴγιρον, ἧ αἰ στεφάναι, ubi ἧ est quam partem versus ab εἶ, οὐ non ita diversum; Cret. 3053 ὄπᾳ ὦν ἰσᾶντι, ubi ὄπᾳ est pro ὅπως, ἵνα, qua potestate nescio an ὅπη nunquam utatur. Postremo ἄπερ i. e. ὡςπερ Amph. 1688 l. 15 recte a Boeckhio pro εἰπερ restitui videtur.

Apud Epicharmum et Sophronem nulla ejus generis adverbia leguntur praeter ὅμα, rectius ὄμᾳ Sophr. 92, quod pro ὄμῃ, de quo vide Jacobs. Anth. Pal. p. 31. 575, ὄμῶς esse videtur.

Multa sunt in Lysistrata (iota saepe neglecto):

πᾶ: v. 980 πᾶ τᾶν Ἀσανᾶν ἐστὶν ἡ γερωχία i. e. quam partem versus, nach welcher Seite hin, quo eam, ut senatum inveniam, v. 171 pro πῶς.

πᾶ indefinitum v. 155, ubi Dindorfius barbaram nonnullorum librorum formam πο probavit; οὔπα v. 1160 pro οὔπη vel οὔπω, quod ex οὔπως natum est. Ceterum fluitans harum vocularum potestas efficit, ut utroque in loco πα pro ποτε dictum videri possit.

ὄπᾳ: 1080 ὄπα σέλει i. e. θέλει et 1188 ὄπα τὴ λῆς pro ὅπως; 118 ὄπα μέλλομι γ' εἰράναν ἰδεῖν pro ὅπως, ἵνα. τᾶ δε 180 i. e. ὦδε, οὔτως.

ἧ 1319 pro ὡς et eodem sensu ἧτε 1308, si nunc recte legitur⁹⁾, et ἧπερ 84. 1000. 1003. 1255. 1312.

παντᾶ (editur παντᾶ) 169. 180. 1013. 1081. 1096 pro πάντως.

In foederibus apud Thucydidem V, 77 est βουλευσαμένους ὄπα κα δικαιότατα δόξη τοῖς Πελοποννασίοις et V, 79 βουλευέσθαι — ὄπα κα δικαιότατα κρίναντας τοῖς ξυμμάχοις i. e. pro ὅπως eo sensu, quo ὅπη usurpatum esse nescio. — In Acharnensibus v. 696 est ἧπερ pro ὡςπερ,

9) Legitur nunc ἧτε πῶλοι δ' αἰ κόραι πᾶρ τὸν Εὐρώταν, quem pro δ' αἰ olim ταῖ vulgaretur, quare nescio an scribendum sit: ἧ δὲ πῶλοι ταῖ κόραι.

698 αἰ χ' εὔρητε πα pro πη, πως, 714 ἐγὼν δὲ καρυῶ Δικαιοπόλιν ὅπα pro exhortativo ὅπως.

Apud Pindarum leguntur: Isthm. V, 56 πα encliticum, ὅπα Ol. XI, 10. 11 (utrumque, nisi fallimur pro exhortativo ὅπως), ibid. 58 pro ὅπως, quod eodem sensu sententiam continuat, N. III, 24 pro ὅπη, quorsum; ἄ τάχος Ol. VI, 23 pro ὡς τάχος; πολλῆ pro πολλὰ Ol. VIII, 23; πατᾶ pro πάντη saepe.

Apud Theocritum haec sunt:

πα, quo II, 19. VII, 21. XI, 72. Ita accipe etiam II, 1 πα μοι ταὶ δάφναι et XV, 33 ἀ κλαῖ τὰς μεγάλας πα λάρνακος, eodem sensu, quem supra in Lysistr. v. 980 inesse diximus.

πα encliticum I, 59. 63. IV, 3. VII, 149. 151; idem XI, 28 pro πω e libris restituendum est. De πάποκα vide supra nr. 2.

ταῖδε II, 101, huc. Praeterea a Meinckio retentum est I, 12, ubi ipse in annotatione τεῖδε praefert, et V, 67, ubi libri omnes τῆδε aut τεῖνδε habere videntur vid. nr. 1, deinde V, 50. XI, 118, ubi fortasse e bonis libris τῆδε aut e conjectura τεῖδε reponendum est, quum motus significatio vix ferri possit vid. nr. 2.

ταυτᾶ ἔχει XV, 18 i. e. οὕτως ἔχει recte a Reiskio e meliorum librorum vestigiis, qui ταῦτ' ἔχει pro ταῦτά γ' ἔχει, proponi videtur; nam vocalium ratio in ταυτᾶ, quod ex Epimenide supra nr. 2 attulimus, incredibilis est.

ἄ, quo XIII, 70. XIV, 42; ἄ τὰ Λύκωνος II, 76 i. e. quam partem versus, item I, 22 ἄπερ ὁ θῶκος, I, 13, V, 101 ἄ τε μυρῖκαι (ca enim genuina est lectio). Sed IV, 33 (τὸ Λακίνιον, ἄπερ ὁ πύκτας Αἴγων ὀγδώκοντα μόνος κατεδαίσατο μάσδας) necessarium videtur εἶπερ. Pro ὡς est in ἄ τάχος XIV, 68.

παντᾶ pro πάντη I, 55. VIII, 41. XV, 6.

ἄλλῃ II, 6. 127, alio.

αὐτᾶ i. e. αὕτως, eodem modo, restituimus XIV, 1 e meliorum librorum vestigiis vid. §. 32. 4.

9) Postremo omnibus, quae in fontibus minus etiam

puris leguntur, praetermissis, voculam $\tilde{\alpha}\chi\iota$ addimus, de qua dubitatio est paullo gravior. Dionysius enim grammaticus, qui e Dorico $\tilde{\alpha}\chi\iota$ colligit $\tilde{\eta}\chi\iota$ sine iota scribendum esse ¹⁰⁾, illud quoque iota carens invenit; contra Apollonius de adv. 624, 24, qui $\tilde{\eta}\chi\iota$ scribit ¹⁰⁾, non minus $\tilde{\alpha}\chi\iota$ praetulerit. Idem $\tilde{\eta}\chi\iota$ docet *τὴν εἰς τόπον σχέσιν* significare; quo jure, non intelligimus. quum apud Homerum ei voculae apertissime loci in quo significatio insit. Nec facile ad illam trahi possunt Dorici $\tilde{\alpha}\chi\iota$ exempla, quae e poëta anonymo, fortasse Callimacho, afferuntur ¹⁰⁾. Itaque eo inclinamus ut Apollonium non recte $\tilde{\eta}\chi\iota$ per paragogen ab $\tilde{\eta}$ ducere judicemus, rectius Aristarchum et Dionysium iota aspernari, qui haud dubie potestatem locativam in terminatione $\chi\iota$ inesse putarunt. Ea vero vocula $\tilde{\eta}\chi\iota$ vel $\tilde{\alpha}\chi\iota$ non minus solitaria et originis obscurae est quam *ἴνα*.

10) Rectius ad adverbia in α modo commemorata alia quaedam retuleris, quae pro vulgaribus in α correptum exeuntibus esse videntur vid. §. 3, 11. Primum Doricum $\tilde{\alpha}\mu\tilde{\alpha}$, quod pro $\tilde{\alpha}\mu\alpha$ vel $\delta\mu\tilde{o}\tilde{u}$ esse putatur, accuratius ab Herodiano pro $\tilde{\alpha}\mu\tilde{\eta}$ esse dicitur, quae forma nunc non legitur nisi cum potestate indefinita in $\tilde{\alpha}\mu\tilde{\eta}\ \gamma\epsilon\ \pi\tilde{\eta}$ (eandem enim stirpem duplicem significationem assumpsisse, recte Buttmanus intellexit Gramm. II p. 361) et ab origine in unum significat sicut $\tilde{\alpha}\mu\tilde{\nu}\delta\iota\varsigma$, deinde non minore jure quam hoc una. Jam apparet rectius iota adscribi, de quo veteres grammatici dubitabant vid. §. 3 not. 20. Apud Callimachum Lav. Pall. 75 $\tilde{\alpha}\mu\alpha\iota$ editur parum recte. — Deinde $\kappa\rho\upsilon\phi\tilde{\alpha}$, quod rectius $\kappa\rho\upsilon\phi\tilde{\eta}$ scripseris, potius Doricum est pro $\kappa\rho\upsilon\phi\tilde{\eta}$ quam pro $\kappa\rho\upsilon\phi\alpha$;

10) Scholl. A. II. α, 607. Ἀριστάρχος τὸ $\tilde{\eta}\chi\iota$ χωρὶς τοῦ $\tilde{\iota}$ γράφει. παρατίθεται δὲ ὁ Διονύσιος τοὺς Δωρικεῖς λέγοντας $\tilde{\alpha}\chi\iota$, cf. Scholl. B. L. — Et. M. 417, 1. ἰστίον ὅτι τὸ $\tilde{\eta}\chi\iota$ τὸ γενόμενον ἐπεκτάσει τῆς χ συλλαβῆς ὡς τὸ *ναί, ναιχι, οἱ Δωρικεῖς $\tilde{\alpha}\chi\iota$ λέγουσι διὰ τοῦ $\tilde{\alpha}$. $\tilde{\alpha}\chi\iota$ Λίχα μέγα $\tilde{\sigma}\tilde{\alpha}\mu\alpha$. — τουτέστιν ὅπου τοῦ Λίχα τὸ μέγα μνημῖον· καί· $\tilde{\alpha}\chi\iota$ ὁ κλεινὸς Ἀμφιτρωνίδης (leg. Ἀμφιτρωνιάδας).*

conferas κρυφάδεις, quod commemorant Theognost. Oxx. II, 163, 22 et Joann. Al. 38, 27 i. e. *insgeheim*. Nec minus διχᾶ et τριχᾶ, rectius διχᾶ̃ et τριχᾶ̃, sunt pro διχῆ̃ et τριχῆ̃ in duas et tres partes aut, si malueris, eodem sensu ac διχῶς et τριχῶς.

11) Adverbia a substantivis per suffixum δε derivata non reperimus in fontibus Doricis praeter οἴκαδε Thucyd. V, 77. Contra pro οἴκαδε Doricum dicitur οἴκαδεις a J. Gr. 243, b, οἴκαδες a Gr. C. p. 364 et (ubi Acharnenses spectantur) p. 230, item οἴκαδες Et. M. 617, 24 in recentiore additamento. Dialecto non nominata οἴκαδεις proparoxytonon inter adverbia in δις commemoratur a Theogn. Oxx. II, 163, 22. Legitur οἴκαδεις Acharn. 708 (ubi lemma scholiastae οἴκαδες) et 745; Epicharmo fr. 19 ex οἴκαδ' εἰς, quod est in Athenaei codice P et editionibus VL, Heringa οἴκαδες restitui jussit, Dindorfius οἴκαδεις dedit. Recte hic, si quid videmus; nam οἴκαδες in scholiis Aristophanis calami lapsu scriptum et inde ad Gregorium et in Etymologicum magnum propagatum esse videtur. Doricam terminationem δις, quam extra Doridem in χαμάδεις, ἄμυδεις, ἄλλυδεις et aliis apparet, tuentur etiam, quae Dorica vocantur, χαμάνδεις, ἀγρόνδεις, Ὀλυμπιάνδεις 11). Quaeritur, quomodo eae formae, quae ν pleonasticum habere videntur, explicari possint. In Ὀλυμπιάνδεις apparet suffixum δις accusativo additum esse, sicut δε in οἰκόνδε, ἄλαδε, Τροίηνδε; item χαμάνδεις ad obsoletum substantivum χαμά (cf. Buttm. II p. 351) revocare licet. Refragatur ἀγρόνδεις, quod pro ἀγρόνδε esse putant vel pro ἄγραδε, quod Callimachus (vid. Buttm. II p. 351, ubi Lobeckius minus probabilia adnotavit) contra justam analogiam finxisse videtur; neque enim de nominativo ἀγρά pro ἀγρός cogitari potest. Itaque suspicamur hanc vocem ex ἀγορόνδεις i. e. ἀγορήνδε corruptam

11) Theogn. Oxx. II, 163, 31 (Bekk. 1303). τὰ εἰς δις ἐπιφθέματα ἔχοντα πρὸ τοῦ δ̄ τήν ἄν συλλαβὴν διὰ τοῦ ἰ γράφεται καὶ λῶριά ἐστιν, οἷον χαμάνδεις, ἀγρόνδεις, Ὀλυμπιάνδεις.

esse. Ceterum οἴκαδις ut οἴκαδε item ad accusativum οἴκα ab obsoleto nominativo οἴξ referri oportet.

12) Adverbia locum unde indicantia grammaticis¹²⁾ testibus in ω circumflexum exeunt pro vulgari terminatione οθεν vel ωθεν. Exempla afferuntur πῶ, τουτῶ, αὐτῶ, τηνῶ. De accentu consentitur; nam, quod Apollonius contra ipsius disertum praeceptum τουτώ scripsisse fertur in Et. M. 773, 18¹²⁾, ad corruptelam revocandum est.

Nunc ejus adverbiorum generis haec exempla leguntur: Cret. 2554 in finium descriptione l. 112. 121. 123. 163 τουτῶ (Boeckhiius parum recte τούτω scripsit et ἐκ e

12) Apollon. de adv. 604, 3. τὰ τῷ ὀ παρεδρευόμενα παρὰ Λωμεῦσι τῶν ἐπιρρήμάτων ἀπειράκις ἐν ἀποκοπῇ γίνεται τοῦ θεν καὶ ἐν μεταθέσει τοῦ ὀ εἰς ὦ, καθὼς προείπομεν, αὐτόθεν — αὐτῶ, αὐτῶ ὀ ρῆς Φύσκα, τουτόθεν — τουτῶ, τουτῶ θάμεθα. τῆδε εἶχε καὶ τὸ πόθεν λεγόμενον οὕτως πῶ, πῶ τις ὄνον ὠνασεῖται, cf. p. 622, 81, ubi eadem exempla, et p. 598, 9. — Id. de pron. 99. A. τὸ τουτῶ περισπώμενον ἐπιρρήματος ἔστι παραστατικόν, τουτῶ θάμεθα, Σώφρων. — Et. M. 698, 40 (Et. Or. 137, 12). τὰ τῷ ὀ παραληγόμενα ἐπιρρήματα ἀποκοπῇ τῆς θεν καὶ ἐκτάσει τοῦ ὀ εἰς ὦ γίνεται παρὰ Λωμεῦσι· οἷον αὐτόθεν αὐτῶ, τουτόθεν τουτῶ (hoc om. Et. Or.). οὕτω καὶ πόθεν πῶ· καὶ παρὰ Σώφρονι (ἐν τοῖς Μίμοις add. Et. Or.)· πῶ τις ὄνον ὠνάσεται; (Et. Or. ὠνασεῖται) ἀντὶ τοῦ πόθεν. — Ann. Oxx. I, 245, 30. πόθεν πῶ· αὐτόθεν αὐτῶ· τουτόθεν τουτῶ· παρὰ Σωφρόνασι οὕτως λεγόμενα. — Et. M. 773, 18. τῶ σημαίνει τὸ ἐξ αὐτοῦ τοῦ τόπου. πολλά εἰσιν ἐπιρρήματα εἰς θεν λήγοντα, ἅτινα ἀπεβάλλουσι τὴν θεν συλλαβὴν καὶ ἐκτείνουσι τὸ ὀ· οἷον πόθεν πῶ, αὐτόθεν αὐτῶ· καὶ γέγονε τουτῶ (fort. οὕτως καὶ γέγονε τὸ τῶ)· τοῦτο δὲ ὁ μὲν Ἀπολλώνιος δέξινει, ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς περισπᾷ, λέγων ὅτι οὕτως ἔχει ἢ παραδόσις. Apollonius non adverbia ista loci unde acuit, vid. supra, sed Homericum τῶ (nunc τῷ), quod alia ratione explicuisse censendus est. — Ann. Oxx. I, 163, 15. εἰ δὲ πον περισπασθήσεται τὰ εἰς ὦ (sc. ἐπιρρήματα) Δωρῶν ἔστι. — Ann. Bekk. 942, 29. τὸ εἰς ὦ παράγωγα κοινὰ βαρύνεται, ἄνω, κάτω. πρόσκειται κοινὰ διὰ τὰ Δωρικά, οἷον τουτῶ, αὐτῶ, τηνῶ. — Phot. s. v. πῶ μαλα: πῶ Δωρῶν ἀντὶ τοῦ πόθεν, cf. de πῶ Ammonium supra not. l extr. — Hesych. πῶ, ποῦ, ὅθεν, ὀπόθεν (fort. πῶ, πόθεν, ὀπόθεν) et τοῦτο (leg. τουτῶ), ἐντεῦθεν.

praecedentibus suppleri jussit) et l. 158 τῶδε; in marmore Farnesiano saepe τουτῶ repetitur; μηδέπω i. e. μηδέποθεν restituimus Amph. 1688 l. 11. Apud Sophronem fr. 42 τουτῶ, 45 αὐτῶ, 89 πῶ; apud Theocritum III, 26 ἐς κύματα τηνῶ ἀλεύμαι, ὥπερ τῶς θύνηως σκοπιάζεται Ὀλπις ὁ γριπεύς, ubi τηνῶ pro vulgata τήνα e codice P (τήνω 9) restitui oportet, accedente verissima scholiastae interpretatione ἐκεῖθεν ἀλοῦμαι, ὅθεν ὁ Ὀλπις etc., qui optime praeterea ὥπερ pro ὅθενπερ esse intellexit; III, 10 τηνῶθε (P. W. 9 τηνῶ δὲ) καθεῖλον, ὧ μ' ἐκέλευ καθελεῖν τύ, ubi et ὧ pro ὅθεν est et bonorum librorum lectio τηνῶ δὲ verior fuerit, quanquam Theognostus¹³⁾ e Theocrito τηνῶθεν afferens eum ipsum locum spectare videtur. Dubium est in loco difficillimo XIII, 45 αὐτῶ (vulgo αὐτῶ), quod scholiasta interpretatur ἀντὶ τοῦ αὐτόθι (?), ὥσπερ αὐτόθεν ἐκ νεότητος. Idem αὐτῶ XI, 14 ὁ δὲ τὰν Γαλάτειαν αἰείδων αὐτῶ ἐπ' αἰῶνος κατετάκετο φυνκισέσας non potest pro αὐτοῦ esse, ut opinati sunt, sed videtur αὐτῶ ἀπ' αἰῶνος corrigendum esse et cum αἰείδων jungendum; conferas αὐτόθεν ἐξ ἔδρης (μετέειπε) Hom. II. τ, 77, ἔσπεισαν αὐτόθεν ἐξ ἔδρεων Od. φ, 420, Heliodor. p. 2 Cor. αὐτόθεν ἀπὸ τῆς ῥαχίας.

Adverbia, quae quidem a pronomibus descendunt, in *θεν* desinentia non reperiuntur praeterquam *μηθαμόθεν* vel *μηθαμόθεν* Aetol. 2350. 3046, ὅθεν Epich. 126 et Acharn. 787, *τηνῶθεν* Acharn. 720, *τηνῶθε* Theocr. III, 10 (vid. supr.) et in epigrammate Nossidis Anth. Pal. VI, 354. Minus recte Boeckhiius in Latiorum decreto ad Tejos Cret. 3058, ubi traditur καὶ εἴ τινές κα τῶν ὄρμιονμένων ατ οθεν ἀδικήσωντί τινα τῶν Τητῶν, corrigere vide-

13) Theognost. Oxx. II, 157, 9 (in Ann. Bekk. 1413 per errorem Choeroboscus nominatur) de adverbii in *θεν*: τὸ τηλῶθεν διὰ τοῦ ῶ γραφὴν ποιητικῶς ἐκπέταται (leg. ἐπέταται). τὸ δὲ Κριῶθεν ἀπὸ τοῦ Κριῶθεν γέγονεν, συγκαπέτος τοῦ ᾠ — τοιοῦτω (leg. τοιοῦτο) δὲ καὶ τὸ τήνωθεν παρὰ Θιοκρίτω. Hoc, nisi fallor, a Theognosto reliquis Herodianis additum est.

tur *αὐτόθεν*. Nam si comparaveris decretum Istroniorum nr. 3048 *εἰ δὲ τινές κα τῶν ὀρμιομένων ἐξ Ἰστρωῶνος* et decretum Sybritiorum nr. 3049 *εἰ δὲ τινές κα τῶν ὀρμιομένων ἐξυβρίτας* (i. e. *ἐκ Συβρίτας*) etc., nobis *Λατῶθεν* corrigentibus calculum addes. Adverbia in *θεν* a nominibus propriis derivata Doridi non ignota fuisse, *Κορίνθοθεν* docet in galea (Argivorum?) C. I. nr. 29.

Restat, ut de Doricorum adverbiorum in *ω* origine quaeramus. Antiquis grammaticis, qui *πῶ* apocope e *πόθεν* natum existimant etc., vix assentietur nunc quisquam. Nec rectius recentiores quidam Doricam in illis genitivi formam agnoverunt; nam Siculi, qui genitivos secundae declinationis in *ου* terminant, ut *τούτου*, *αὐτοῦ*, adverbia *τουτῶ*, *αὐτῶ* cum reliquis Doriensibus communia habent; praeterca genitivi *τούτω*, *τήνω* et adverbia *τουτῶ*, *τηνῶ* in severiore quoque Doride accentu differunt. Potius ea adverbia e pronominum ablativis nata putamus. Ablativus enim singularis, qui antiquissimo tempore, linguis Sanscrita et prisca Latina docentibus in *d* exibat, apud Graecos non minus quam apud Latinos paullo recentiores consonam finalem abiecit et *πῶ*, *τουτῶ* e *πωδ*, *τουτωδ* facta sunt, ut eo ex eo d.

13) Adverbia temporis, quae vulgo in *στε* exeunt, apud Dorienses testibus grammaticis¹⁴⁾ in *οκα* terminantur ut *πόκα*, *ῶκα*, *ἄλλοκα* pro *πότε*, *ότε*, *ἄλλοτε*. Nunc in titulis ejus generis nihil legitur praeterquam in Cret. 2556, 40. 3048. 3049. 3058 *οἱ τόκ' αἰὶ (τόκα αἰὶ 3048.*

14) Apollon. de adv. 606, 29 postquam adverbia in *στε* apud Aeoles et Dores *α* assumere docuit: *διαφέρει δὲ πάλιν τὰ Λιολιαῖ τῶν Δωρικῶν, ἣ τὸ μὲν Δωρικὸν τὸ εἰς κ μεταβάλλει, ὅτε τὸ πότε πόκα ἐστὶ, τὸ ἄλλοτε — ἄλλοκα, ὅτε — ὅκα καὶ μετὰ περισσοῦ τοῦ ε ὅκα· ὅκα δὲ γυνή.* — Et. M. 620, 36. *ὅκα δὲ τὴν εἴην παρὰ Ἀλκμᾶνι· τὸ ὅτε ὅκα λέγει ἡ διάλεκτος· εἶτα διπλασιάζουσα ὅκα· περὶ παθῶν.* — Ann. Oxh. I, 328, 20. *τὸ ὅτε οἱ Λιολεῖς ὅτα λέγουσι, Λαίωναες δὲ ὅκα· καὶ οἱ μὲν μόνον ἔτρεψαν τὸ εἰς α, οἱ δὲ καὶ τὸ σύμφωνον.* — J. Gr. 243, b, Meerm. 659, Gr. C. 366 de *τόκα* pro *τότε*. — Gr. C. 186 de *ποκα*, 257 de *ἄλλοκα*.

3049) κοσμόντες (κοσμίοντες, κοσμοῦντες). In Rhod. 2525, b. 85 minus Dorice est ὅτε δέ' κα. Deinde apud Epichar-
mum ποκ' indefinitum est fr. 94, οὔποκ' et οὐπάποκα 94,
apud Sophronem fr. 50. 54 indefinitum ποκά, fr. 1 ὄκα,
apud Alcmanem ποκά 13. 25. (23. 82), ὄκα 14. 59. (25.
24), Lysistr. 105 ποκά, 1251 ὄκα, Acharn. 720 ὄκα;
apud Theocritum πόκα interrogativum IV, 7. V, 39. XV,
44, ποκά indefinitum saepissime, ὀπόκα XIII, 12 et con-
sona minus Dorice geminata ὀπόκα V, 98, τόκα VII,
154 etc., ὄκα relativum saepe, ὁκὰ μὲν — ἄλλοκα δέ,
modo — modo I, 36. IV, 17, ἄλλοκα μὲν — ἄλλοκα δέ
IV, 43. Postremo notatu dignum est apud Hesychium
ἔστοκα, ἐνότε παρὰ Ταραντίνοις i. e. ἔσθ' ὄκα, ἔσθ' ὅτε.
— Non recte Dorienses in ὄκα subinde κ geminasse a
grammaticis traduntur, vid. §. 45, 3.

14) Adverbia modi in ὡς exeuntia cum vulgari ra-
tione saepe accentu differunt vid. §. 3, 9. Nunc id po-
tissimum in memoriam revocatum volumus, ea, quae ab
adverbiis ducuntur, circumflexum in penultimam ascen-
dere, οὐτῶς, ἀλλῶς, παντῶς, nec minus, si recte judi-
cavimus ὀπῶς, quibus αὐτῶς addendum esse, quanquam
nunc vulgare αὐτως apud Theocritum extat II, 133. III,
30. V, 40, eo magis confidimus, quod ipsum pronomen
oxytonon est. Demonstrativum ὦδε Epich. 18. 99 etc.
ex ὡςδε factum est, ut vulgo. Quae vox quod apud
Theocritum saepe locativa potestate utitur hic et huc,
vix e Doride hausta est. Relativum ὡς, pro quo semel
τῶς legitur Acharn. 728 (quo respiciens Gregorius p. 243
Doricum esse affirmat), eodem modo, qui in ὦδε conspi-
citur, sigma abjicit in ὠτε, quod a grammaticis Doricum
dicitur, exemplo Alcmanico, ut videtur (vid. Mus. Rhen.
VII p. 234), addito¹⁵⁾. Idem apud Pindarum libris ple-

15) Apollon. de pron. 61, B. οἱ δὲ βαρυτοῦσι τὸ φ̄ (Pind. fr. 1)
Δωρικῶς δεχόμενοι ἀντὶ τοῦ ὡς, ὁμοίως τῷ ὦ τε χειρᾶτις (cod. χειρι-
της) γινὰ οὐδὲν προμαθιουμένα. — Id. de synt. 156, 20 ad idem
Pindari fragmentum: ἐνοι μίντοι τὸ ὦ ἐπιζήρηματικὸν ἐκδεξάμενοι —

En novem particulae formas Doricas (aut, si *αι* *Fei* ab *αι* *ei* discernis, decem), quarum pars Atticae et Ionicae dialectis communis est. Si addideris quatuor formas Lesbicas *αῑ*, *αῑν*, *αῑ*, *αῑν* vid. L. I §. 29, 4 et Boeoticam *η̄* L. I §. 40 not. 1, quatuordecim conspiciuntur formae, non duodecim, quot Herodianus enumeravit. Nam in Etymologicis Parisinis, ubi plenus numerus reperitur, desunt *αῑν* et *αῑε*, quanquam hoc quidem ab Herodiano commemoratum esse Theognostus docet. Ceterum, quae sint tantae varietatis causae, nunc quidem explicare non conabimur. Prae reliquis Doricis formis miramur Tarentinum *αῑη*, quia diphthongi *ει* in *η* mutatae nulla idonea causa apparet, et servarunt Tarentinorum coloni Heraclenses in *αῑει*.

2) Doricum esse *αι* pro *ει* nec minus *αῑθε* pro *εῑθε* saepissime grammatici testantur vid. §. 22, 5. Inter titulos illa forma utuntur Amph. 1688, Corcyr. 1850, Astypal. 2483. 2484; Cret. 2555, tabulae Heraclenses, nisi quod *εῑτινες* legitur I, 79. Promiscue *αι* et *ει* usurpantur in Rhod. 2525, b, Cret. 2556 et Creticis minoris fidei 2554. 3048. 3049. 3058. Solum *ει* reperitur in recentioribus Delphicis et Phocicis, in Corcyr. 1845. 1846, Ther. 2448 et aliis inferioris aetatis. Genuina Dorica forma *αι* (nam *ει* in recentioribus titulis e vulgari lingua acceptum esse apparet) ubique reperitur apud Epicharum fr. 44. 94. 96, Sophronem fr. 65, in foederibus apud Thucydidem, in Megarensis verbis Acharn. 732. 738. 739. 754 (nisi quod *εῑπερ* traditum est 720), plerumque apud Theocritum, qui etiam compositis utitur *αῑπερ* VIII, 37, *αῑτε* — *αῑτε* V, 74. 75, *αῑθε* III, 12 etc., saepe apud Archimedem. Eadem forma apparet in *οιοναι* Epich. 106, *ω̄σπεραι* Epich. 5, *ω̄σπεραῑ* i. e. *ω̄σπεραῑει* Sophr. 51 et maxime in *αῑκα* pro *εῑαν* vid. seqq.

Memorabili usu *η̄* pro *ει* in interrogatione indirecta positum est Heracl. I, 77 *ᾱμφιστασθαι η̄ κα πεφυτεύκασι* i. e. anquirere num plantaverint, et Astypal. 2483. 2484 *διασφαρίζασθαι, η̄* (Boeckhius correxit *αῑ*) *δοκεῑ αῡ*

τὸν στεφανῶσαι θαλλοῦ στεφάνῳ i. e. deliberare, num placeat etc. En eundem particulae ἤ usum in interrogatione indirecta simplici, qui aliquoties apud Homerum relictus est, ut Il. VIII, 111 Ἔκτωρ εἴσεται ἦ καὶ ἐμὸν δόρον μαίνεται ἐν παλάμῃσιν. Ceterum cum Heynio et Thierschio ἦ scribi maluerim, ut particula interrogativa ad interrogationem obliquam translata sit.

3) Pro particula ἄν Doricum est κα²⁾ et ubique in purioribus Doridis fontibus reperitur. Atticum ἄν non est nisi in titulis recentibus, ut ἕως ἄν Phoc. 73 R. Vix enim recte ἄν pro εἰάν a Boeckhio agnitum est in titulis non infimae aetatis, primum Laconico nr. 1331, qui corruptior et mutilior est, quam ut quidquam inde intelligere possis, deinde in Aetol. 2350 τοὺς συνέδρους καταδικάζοντας τοῖς Κείοις τὰν — ζαμίαν, ἄγ κα δοκιμάζωντι κυρίους εἶμεν, quod Boeckhio vertit: synedris potestas esto Ceis multam adjudicandi, postquam examinaverint damnum. At eo sensu ἐπεὶ κα δοκιμάζωντι scribi debebat, et multo melius leges ἄγ κα δοκιμάζωντι eam multam, quam justam judicabunt. Postremo Delph. 1706 ἔκτιμοι ἐόντω μνᾶν τριάκοντα Σελεύκῳ Σελεύκου, ἃς Σέλευκος θέλη, ubi Boeckhio ἃς per assimilationem pro ἄν i. e. εἰάν esse vult, rectius scripseris ἃς Σέλευκος θέλη i. e. Seleucus ab iis triginta minas exigendi jus habeto, quamdiu volet (ἃς cum conjunctivo Lysistr. 173). Epicharmo fr. 79 οὐδ' ἄν εἷς pro οὐδὲ εἷς hiatus vitandi causa donatum esse videtur. Apud Sophronem fr. 94 ἄν i. e. εἰάν non recte a Suida tradi, varietas Photiana prodit. In Lysistrata et Acharnensibus facilius toleraveris Atticum ἄν Dorico sermoui obtrusum; sed ne hic quidem usquam jure legi videtur. Nam Lysistr. 171 πᾶ καὶ τις ἄν πείσειεν αὐ̄ μὴ πλαδδίην apte mutabis in πᾶ καὶ τις ἀμπείσειεν, v. 1080 τί κἄν λέγοι τις in

2) Ann. Oxh. I, 160, 1. κε σύνδεσμος· οἱ Δωριεῖς ἢ μετὰ τοῦ ἄ λέγουσι ἢ τροπή τοῦ εἰ εἰς ἄ. — Apollon. de adv. 604. ὁ κὲ σύνδεσμος κέν ἐσθ' ὅτε λέγεται παρὰ Δωριεῦσιν.

τι κα λέγοι τις, v. 1105 κᾶν λῆτε in καὶ λῆτε vid. §. 42 not. 11, v. 105 κᾶν ἐκ τᾶς ταγαῖς ἔλση paullo violentius in καῖκ' ἐκ τᾶς. Item Acharn. 757 pro ἀλλ' ἄν παχυνθῆ facile restituitur ἀλλ' αἰ παχυνθῆ. Apud Archimedes haud raro ἄν e vulgari lingua acceptum esse non miraberis.

Itaque genuina Doris ignorat ἄν et quoruncunque partem ea particula efficit, ἑάν sive ἄν, ὅταν, ἐπὴν sive ἐπάν; contra ubique particula κα utitur ejusque compositis αἶκα, ὄκκα pro ὄνα κα, ἐπέικα; rectius enim αἶκα quam αἶ κα et fortasse ἐπέικα quam ἐπεὶ κα scribi, mox demonstrabimus. Nunc de simplicis particulae forma videndum est. Grammatici etiam κεν Doricum esse tradunt ²⁾, quae forma Theocrito familiaris a purioribus fontibus aliena est, et miramur, cur Apollonius κεν pro κε frequentissimum apud Homerum e Dorica dialecto reperere voluerit. Idem Apollonius ³⁾ κα vocalem producere docet. Nunc et simplex κα et compositorum ultima apud poëtas semper fere producuntur, ut Epich. 94. 137 κᾶ, ᾶς κᾶ 19, αἶκᾶ 19. 111. 154 (ὄκκα 115 ambiguum mensuram habet), Acharn. 703. 765 κᾶ, Lysistr. 171. 180 κᾶ ex emendatione nostra, Theocr. ἐπεὶ κᾶ II, 100, ὡς κᾶ II, 142, αἶκᾶ I, 4. 5. 9. 61, III, 27, V, 20, XI, 61, ὄκκᾶ VIII, 68. Solum ὄκκα ultimam corripit Theocr. IV, 21 et in Nossidis epigrammate Anth. Pal. VI, 353, quae mensura nescio an non magis e genuina Doride petita sit, quam κε, αἶκε, quae idem Theocritus frequentat. Contra longae vocalis in hac particula singularis elisio certissime Dorica est; reperitur enim Tabb. Heracl. I, 53 αἶκ' ἔμπροσθα ἀποδίνωντι, I, 104 αἰ δέ χ' ὑπὸ πολέμῳ ἐγΓηληθίῳντι, Sophr. 51 ὡςπεραικ' ἐξ ἐνός κελεύματος, Epich. 19. 94. 95. 102 χ', 9 αἶκ', 10. 90 ὄκχ', Acharn. 698 αἶχ', 728 ὄκκ' et saepe apud Theocritum.

3) Apollon. de pron. 142, C. ἄμὸν (Doricum) ἴσον ἐστὶ τῷ ἡμίτερον, ἀλλ' οὐχ ὡς τινες ὑπέλαβον ἐκ τοῦ ἐμός μετελλήφθαι. οὐ γάρ ποτε τὸ εἰς ᾧ μακρὸν μεταλαμβάνεται, ὅτι μὴ ἐπὶ τοῦ κεν συνδίσμων, καὶ ταῦτα, εἰ δοθείη.

Inter composita ὄκκα male a grammaticis 4) ex ὄκα geminata consona ortum putabatur, nec melius recentiores quidam illud certe ὄκκα, quod ultimam corripit, pro ὄκα esse existimarunt; nam * in ea voce non magis geminari potest quam in πόκα, τόκα, ἄλλοκα et ὄκκα pro ὄκα κα, ὅταν esse ipsa constructio atque sententia ubique docet vid. Buttm. II p. 370. Recte ὄκα et ὄκκα distinguuntur in glossis Hesychianis: ὄκ' ἦ, ὅτε ἦ et ὄκκα σάζει (?), ὅταν τύχη. Jam vero, ut in ὄκκα particulae in unam vocem coaluerunt, ita rectius αἶκα quam αἶ κα scribi videtur, suadente praeterea collocatione particularum Theocr. I, 5 αἶκα δ' αἶγα λάβη (cf. ὄκκα δ' ἐντύχω Epich. 19). Itaque ancipitem editionum usum ad eam normam constituimus. Plerumque tamen conjunctio δέ ante κα ponitur, ut αἶ δέ κα Heracl. I, 68. 74. 130, Theocr. I, 10. 23 (ὅτε δέ κα Rhod. 2525, b), nec minus indefinitum τις ante κα accipi solet, αἶ τινι (τινα, τινες) κα Heracl. I, 57. 69. 123, Cret. 3058, αἶ δέ τις (τινι etc.) κα Heracl. I, 71. 80. 103, Cret. 3048. 3049.

4) Ναί potestatem affirmativam non solum Attico more cum μα et accusativo junctam habet, ut Epich. 14 ναί μὰ τὰν κράμβαν, 60 ναί μὰ Δία etc., sed etiam sine μα pro Attico νή, ut Acharn. 708 ναί τὸν Ἐρμῆν, 740 ναί τὸν Διοκλέα, 764 ναί τὸν Ποτειδᾶ, Lysistr. 81. 86. 90 etc. ναί τὸ σιώ, 206. 988 ναί τὸν Κάστορα, nec raro apud Theocritum, qui aliquoties articulum omisit II, 106 ναί Μοίρας, XXIV, 74 ναί ἐμὸν γλυκὺ φέγγος. Minus recte ναί σιώ sine articulo scriptum erat Lysistr. 81, ubi nunc Dindorfius recte probavit Reisigii emendationem μάλα γ' οἰῶ ναί τὸ σιώ.

5) De ὦν, quae forma universae antiquiori Doridi cum dialectis Ionica et Lesbiaca communis est pro οὦν, supra diximus §. 20, 11. Hic addimus singularem particulae collocationem inter praepositionem et verbum, quae

4) Greg. C. 242. τὸ ὄκκα ἀντὶ τοῦ ὀρηκῆ καὶ ὀπότε καὶ ὀπου χρώται, cf. §. 14 not. 14.

Herodoto potissimum familiaris est, etiam apud Epicharmum reperiri fr. 19 ἀπ' ὧν ἠχθόμεαν et fr. 82 ἐπ' ὧν ἐπίομες. Similem collocationem supra §. 40 not. 3 in Ther. 2448. VII, 10 restituimus: ὅσα κα μὴ ὧν πέπρωται.

6) Encliticam *θην* genuinae Atthidi ignotam Doris cum epica dialecto communem habet, Syracusanorum certe lingua. Legitur enim apud Sophronem fr. 10. 54. 92, Epich. 18 nec raro apud Theocritum. Eandem Aeschylus Prom. 930 Siculis debere videtur. Potestate non multum a *θή* differt vid. Hartung. Partic. Gr. I p. 313.

7) ἄνις pro ἄνευ legitur Acharn. 800, quanquam ibid. 764 ἄνευ in libris est. Idem commemoratur a Theognosto Ann. Oxx. II, 163, 8 ἄνις ἀντὶ τοῦ χωρὶς et legitur praeterea Lycophr. 350, Nicand. Al. 419 et in epigrammate Cyrenaico Journ. des Sav. 1828 p. 184.

χωρὶ, quam formam grammatici προπερισπᾶσθαι docent⁵⁾, pro *χωρὶς* legitur Ther. 2448. V, 7 et apud Callimachum fr. 48, vulgare *χωρὶς* Corcyr. 1845.

ἄχρῖ, non *ἄχρῖς*, semper legitur in tabulis Heraeleensibus etiam ante vocales ut *ἄχρῖ ἐς ποταμόν*. Eadem forma nescio an restituenda sit Corcyr. 1845, 135 pro *ἄχρῖοι*, quod Boeckhii in *ἄχρῖς* mutavit.

De *πέρυτις* vel *πέρυτι* pro *πέρυσιν* diximus supra §. 6, 7. Adverbia numeralia in *κῖς* non abjiciunt *ς* finale nisi licentia poëtica, ut *τετράκι* in epigrammate metrico Argivo nr. 35 Ross., *τουτάκι* Pind. P. IV, 28 et fr. 283 etc.

8) Ἐπειτεν, quod Ionicum pro *ἔπειτα* esse traditur ab Aelio Dionysio apud Eustath. 1215, 32 et dialecto non nominata commemoratur a Theognosto Ann. Oxx. II, 161, 29, legitur Acharn. 711 et Pindaro aliquoties a Böeckhio restitutum est vid. Nott. Critt. ad Pyth. IV, 211.

ἔνεκα et *ἔνεκεν* eadem ratione differunt. Illud est Megar. 1052, Rhod. 2525, b, Astyp. 2483. 2484. 2487 etc., hoc Calaur. 1189, Calymn. 2671, Astyp. 2488, Gel. etc.

5) Et. M. 607, 23, Eustath. 122, 10 — 630, 25 — 1679, 55.

9) Ἄρμοι vel ἄρμοι (nam de spiritu dissentitur) Syracusanorum esse traditur pro ἀρτίως⁶⁾; altera explicatio, per ἀρμοδίως, quantum quidem nunc apparet, minus vera esse videtur. Legitur apud Theocritum IV, 51, Callimachum fr. 44. 230, Aesch. Prom. 618. Contra ἀρμῶ scriptum est in Pindari fragmento apud Eustath. Prooem. Pind. p. 12; dubia scriptura est apud Lycophronem Alex. 106 cf. Schneidew. ad Eustath. l. l. Tertia forma ἀρμῶ e Pherecrate Attico affertur⁶⁾ et a Doride abjudicatur.

10) ἕνας et ἐξένας, Laconice ἔναρ, solitis mutationibus sunt pro ἕνης, quod legitur Arist. Eccl. 796 vel ἐξένης Dio Cass. 47, 48 i. e. perendie. Praeter glossas Hesychianas⁷⁾ ἕνας reperitur apud Theocritum XVIII,

6) Et. M. 144, 49. ἀρμῶ· σημαίνει τὸ ἀρτίως. ὁ δὲ τεχνικός λέγει, ὅτι παρὰ τοῖς Συρακουσίοις διὰ τοῦ ἰ γράφεται. ἐκεῖνοι γὰρ ἄρμοι λέγουσι κατὰ συστολήν τοῦ ὦ εἰς τὸ ὀ· ὡς παρὰ Καλλιμάχου· ἄρμοι γὰρ Ἀναῶν γῆ ὡς ἀπὸ βουγείως: — σημαίνει τὸ ἀρτίως ἢ ἀρμοδίως, Ἄρμοι που κἀκείνῳ ἐπέτερχε λέπτος Ἰούλος: οὕτω Θέων ὁ Ἀρτεμιδώρου. προστίθησι δὲ, ὅτι τὸ ἄρμοι ψιλούμενον μὲν σημαίνει τὸ ἀρτίως, δασυνόμενον δὲ τὸ ἀρμοδίως. Μεθόδιος, ἔστι καὶ παρὰ Λυκόφρονι. — Eustath. 140, 13 et Ann. Oxx. III, 397, 8. ἄρμοι ἐπιρῶμα, ὃ δηλοῖ τὸ νεωστί, διαφορεῖται μὲν κατὰ τοὺς παλαιούς· ἢ δὲ πλείων χρήσις δασύνει αὐτὸ Συρακουσίων ὄν κατὰ τὸν τεχνικόν· ἄρμος γὰρ φησιν, ἄρμου, ἀρμῶ καὶ συστολῆ ἀρμοῖ κατὰ τὸ ἔξω ἔξοι καὶ ἔνδον ἔνδοι παρὰ Θεοκρίτῳ. — Eustath. Prooem. Pind. p. 12. ἀρμῶ, ἤγον ἄρτι, ὃ παρ' ἑτέροις ἀρμοῖ λέγεται, ὡς καὶ παρὰ Λυκόφρονι γινόμενον, ὅθεν καὶ τὸ ἀρτίως, οἶον· ἐλπίσιν ἀθανάταις ἀρμῶ φέρονται, quod est fragmentum Pindaricum. — Ann. Oxx. I, 163, 13 de accentu adverbiorum in ω: εἰ δὲ που περισπασθήσεται τὰ εἰς ὦ, Δωριά ἐστι· μόνον οἶν παραφυλακτέον τὸ ἀρμῶ, ὅπερ ἐστὶ καὶ ἀρμοῖ, οὐ Δωρίον. — Erotian. Lex. Hippocr. p. 50 ἀρμῶ· ἡσυχῆ, μικρῶς ὡς καὶ Φερεκράτης ἐν Μεταλλεῦσιν. — Hesych. ἀρμοῖ, ἀρτίως, ἡσυχῆ, ἐξαίφνης, προσφάτως et ἔρμῶ, ἀρτίως.

7) Hesych. ἕνας, εἰς τρίτην. — ἐξένας, εἰς τρίτην ἡμέραν. — ἔναρ, εἰς τρίτην· Λάκωνες. — ἐπέναρ, εἰς τετάρτην· Λάκωνες. — ἕνης, τὸ ἕνης, ὅπερ ἐστὶ εἰς τρίτην· Δωριεῖς δὲ νῆς λέγουσι, cf. Interpret. ad voc. ἔναρ. Male eodem retulerunt glossas εἶδας, εἰς αὐτίον (quam ex ἕνας corruptam putant) et ἕνσας, αὐρίον, quum ἕνας

14. Laconicum ἐπέναρ ab Hesychio explicatur εἰς τετάρτην, ut praepositio ἐπί eandem vim habeat, quam μετά in μεταύριον, perendie cf. apud eundem ὑπένες, εἰς τετάρτην. Corrupte νῆς Doricum dicitur ⁷⁾ pro ἔνης, cujus in locum νᾶς restituendum esse videtur. Ceterum vix dubium est, quin ἔνης et ἔνας olim primae declinationis genitivi fuerint, ita postea in adverbiorum naturam mutati, ut etiam cum praepositione εἰς jungi potuerint.

11) Mira forma utitur adverbium διπλεῖ Heracl. I, 61 vel διπλή Corcyr. 1845, quum διπλῆ postulemus.

§. 46.

Varia quaedam.

1) Pauca quaedam substantiva alio genere apud Dorienses utuntur atque in vulgari lingua. Primum femininum pro masculino est λιμός, ut Acharn. 709 in Megarensis oratione τᾶς λιμοῦ, quem locum spectant ii grammatici ¹⁾, qui feminini usum Doricum dicunt. Deinde masculinum pro feminino est ὁ φάρυγξ Epich. 9, quem locum et Phrynichus significare videtur, quum masculinum genus Epicharmo tribuit, et alii grammatici, quum Doriensibus ²⁾; ceterum masculini usum Atthis non omnino abhorret vid. Lobeck. ad Phrynich. p. 65. Terminatio simul mutata est in ὁ ψύλλος, quo Epicharmus

---

non sit cras, sed perendie. Nos cum his comparare malumus ἄας, εἰς αὔριον· Βοιωτοὶ et ἔνας i. e. ἐνς ἄς (pro ἐς ἄας) Creticum vel Argivum habemus vid. §. 14, εἶδας ex εἶσας corruptum existimamus.

1) Scholl. Arist. Acharn. 742 (709). Δωριεῖς δὲ θῆλυ λέγοναι τῆν λιμόν. Et. M. 566, 10. παρὰ μὲν τοῖς Ἀθηναίοις ἀρσενικῶς λέγεται ὁ λιμός, παρὰ δὲ τοῖς Δωριεῦσι θηλυκῶς ἢ λιμός, cf. Et. Gud. 371, 1. In Etymologici cod. Par. 346 teste Bekkero post Et. Gud. p. 950 locus Aristophaneus additus est.

2) Phrynich. p. 65. ὁ φάρυγξ ἀρσενικῶς μὲν Ἐπίχαρμος λέγει, ὁ δὲ Ἀττικὸς ἢ φάρυγξ et similiter Thom. Mag. p. 570. Et. M. 788, 37. θηλυκῶς μᾶλλον εἴωθε λέγεσθαι, ὡς οἱ Ἀττικοὶ χρῶνται· ἀρσενικῶς δὲ οἱ Δωριεῖς προφέρουσι. Similiter Choerob. ad Theod. 82, 9.

et Dorienses usi dicuntur³⁾ pro ἡ ψύλλα; illud, quod apud Phrynichum p. 332 adeo barbarum audit, in recentiorem communem Graecitatem immigravit, vid. Lobeck. ad Phryn. p. 332. Tum nonnullae voces in *ος*, quae vulgo masculino genere utuntur, declinatione, ut par est, simul mutata, apud Dorienses sunt neutrius generis: τὸ σκότος Epich. 19 e librorum lectione a nobis restituta, Gen. σκότεος Sophr. 80, quod vocis genus ne Attici quidem ignorant; τὸ σκύφος Epich. 61, quod non magis ab Attica consuetudine alienum est vid. Athen. XI, 498. D, sed masculinum τὸν σκύφον Sophr. 48; addimus τὸ μέγαρος pro τὸ μέγαρον, quae forma apparet e genitivo plurali *μεγαρέων* Sophr. 37 vid. Anecd. Ox. I, 277, 18. Postremo masculina pro neutris sunt ὁ τάριχος, quo Epicharmus usus est teste Athenaeo III, 119. B. D, quum Attici utrumque genus probaverint, et ὁ θάμβος, cujus singularem usum Simonides (Scholl. A. Hom. II. δ, 79) fortasse Doriensibus debet.

2) In comparativi et superlativi formatione nonnulla peculiariora aut certe notabilia observantur. Primum adjectiva in *ος* apud poëtas Doricos irregulares comparativos et superlativos in *εστερος* et *εστατος* amant, neque Atticis neque Ionibus ignotos. Ab Eustathio in larga de ea re disputatione p. 1441, 11 seqq. ex Epicharmo afferuntur *ἀλλοιέστερος*, *ἐπιηρεστέρα*, *ἀναγκαιέστατος*, *ὠραιέστατος*, ex eodem *εὐωνέστερος* ab Athenaeo X, 424. D et Eustath. 746, 46 et *διακονέστερος* legitur in versu, qui eidem cum magna veri specie tribuitur fr. 159. Dinolochus Siculus ex Eustathii testimonio *γενναίεστατος* dixit, Stesichorus *ὑπερθυμέστατος*, Alcman *ἠδυμέστατος* secundum Et. M. 420, 50; apud Pindarum sunt *ἀπονέστερος* et *ἀφθονέστερος* Ol. II, 60. 104, *αἰδοιέστατος* Ol. III, 44 (*αἰδοιότατος* P. V, 18), *ἀρχαιέστερος* fr. 20; *ἐκαβολέστατος*

3) Hesych. Phot. Suid. s. v. ψύλλα Epicharmum masculino usum esse tradunt. Scholl. Arist. Plut. 537 οἱ δὲ Δωριεῖς ἀρσενικῶς λέγουσι ὃν ψύλλον.

est apud Archytam p. 30 Hartenst. Contrario modo peccatum est in *ὕγιώτερος*, Sophr. 61 inter muliebrum soloecismorum exempla. Apud eundem *καταπυγότερος* fr. 22 a Dindorfio ad Steph. Thes. recte a *καταπύγων* duci videtur, ut ab *ἐπιλήσμων* fit *ἐπιλησμότατος* apud Aristophanem, non a *κατάπυγος*, quam vocis formam lexicographi commemorant. A *πρόβατον* Sophr. 96 comparativum *προβάτερος* pro *προβατότερος* finxisse videtur et ab *οἷς*, *οἷς* ibidem *οιότερος* 4). Postremo idem a substantivo *φώρ* fecit *φώριτατος* fr. 28 5).

Quo jure Eustathius 6) *Δορες ἄσσιον* et *μᾶλλον* pro *ἄσσον* et *μᾶλλον* dicere tradat, non apparet, neque magis num recte a Gregorio p. 463 *κάλιον* pro *κᾶλλιον* Doricam habeatur, quum certius Aeolicum sit vid. L. I §. 8, 11. — Ex uno Epicharmo fr. 164 commemoratur *βάσσων* pro *βαθίων* mutatione analogiam servante. De *κάρρων* pro *κρείσσων* supra dictum est §. 13, 4, de *κρέσσων* et *μέζων* §. 22, 6.

4) Et. M. 256, 30. ο δὲ Ἡρωδιανὸς λέγει μὲν καὶ τοῦτο ὅτι συνεῖδραμε τὸ ἄριστος ἀριστερός καὶ τὸ δέξιος δεξιτερός· τοῦτο γὰρ συνεκδρομὴ καὶ οὐ πλεονασμός, ὡς περ καὶ παρὰ τὸ πρόβατον γίνεται προβάτιον· οἷος οἰότερον, ὡς λέγει Σώφρων, τοῦτο γὰρ οὐ λέγεται πλεονασμός, ἀλλὰ συνεκδρομὴ τοῦ προβάτεον. οὕτω δεξιτερὸς ὡς ἀριστερός. In loco obscuro Sylburgius proposuit: *προβάτερον καὶ οἷος, οἰότερον* et deinde *πρόβατον* pro *προβάτεον*: Blomfieldius fr. 55 vult *προβάτερον, οἷον οἰότερον*. Neuter, si quid video, recte. Nos Sophronem *πρόβατον προβάτερον, οἷος οἰότερον* dixisse suspicamur, sed Herodiani nec verba nec sententiam extricare valemus.

5) Et. M. 573 extr. *μεμπτίον Σώφρονα λέγοντα· Φωροτάτους καπῆλους παρέχεται· οὐδὲ γὰρ τὰ εἰς ᾧ λήγοντα ἤματα παρασχηματίζει συγκριτικὸν καὶ ὑπερθετικὸν, ἐτι ἀμαρτάπουσιν οἱ λέγοντες μακάρτερος*. Bene Blomfieldius correxit *φωροτάτους* et τὰ εἰς ᾧ, nisi hic etiam rectius τὰ εἰς ῥ scribendum est.

6) Eustath. 1643, 12 de iota pleonastico in *πολιπόρθιος, λίσθιος, ὁμοῖος* etc.: *πρὸς τοιαύτην ἀκολουθίαν καὶ οἱ Λωρμεῖς τὸ ἄσσον ἄσσιον φασιν, ὡς παραδίδοται, καὶ τὸ αἶψα αἶψιον καὶ τὸ μᾶλλον μᾶλλον· οὕτω δὲ καὶ τὸ ἔγγυς ἔγγιον*. Pessime de *αἶψιον* et *ἔγγιον* iudicatum est, qui sunt iusti comparativi.

3) Inter deminutorum genera nullum quidem est, quod Doridi proprium dici possit; paullo tamen frequentior apud Dorienses quam in reliquis dialectis terminatio *υδριον* fuisse videtur. Ea enim utitur *σκιφύδριον* Epich. 23 a *σκίφος* i. e. *ξίφος*, *μελύδριον* Theocr. VII, 51, *χερύδριον* Mosch. I, 13, postremo alia dilatatione accedente *Πριαμιλλύδριον* a *Πρίαμος* apud Epicharmum secundum Ann. Oxx. IV, 254, 8, cf. Theogn. Oxx. II, 126, 23 (Bekk. 1413), ubi auctoris nomen non proditur.

4) Dorienses feminina in *ω* amasse videntur. Propria certe illis sunt, quae Hesychius affert: *ἀνθρωπώ, ἡ γυνὴ παρὰ Λάκωσι* et *κινώ, κινήσις· Δωριεῖς*. Praeterea huc referimus *Συρακώ*, qua forma Epicharmus fr. 166 Syracusas appellavit vid. §. 22, 9, *μελλώ* Aeschyl. Ag. 1329, quam vocem poëta cum aliis multis e Sicilia apportaverit, *μορφώ* Archyt. ap. Stob. Ecl. I p. 710; nam *ἔστώ* Archyt. Stob. Ecl. I p. 81 et *εὔεστώ*, qua voce Aeschylus ter utitur, potius ad Ionicam originem revocanda esse videntur.

5) E substantivis neutrius generis in *αρ*, de quibus disputavit Lobeckius Parall. p. 204, duo ad Siculos referuntur: *σῦφαρ* ⁷⁾, quod Sophron fr. 8 in decrepiti senis convicium vertit et *μῶμαρ* ⁸⁾, qua voce Siculi (comicus quidam, nisi fallor) stultum appellasse feruntur, Quae voces quanquam non videntur Siculis peculiare fuisse, attamen suspicari licet eos rarioribus et fere obsoletis nominibus in *αρ* saepius quam reliquos Graecos usos esse. Nec dissimile est Sophroneum *νίκωρ* Herod. π. μ. λ. 32, 24.

6) Gentilia in *ἴνος* in ipsa Graecia ignota, in orientalibus coloniis rara, ut *Ἀμοργῆνος* ab *Ἀμοργος*, rectis-

7) Scholl. Nic. Al. 91. τὸ ἐπιπολάζον τῷ γάλακτι, ὅπερ οἱ Σικελῶι σῦφαρ καλοῦσι. Vulgo ὄφεις γῆρας significat vid. Hesych. et ibi interpr., Et. M. 737 in.

8) Fest. „momar, Siculi stultum vocant.“ Eadem voce teste Isidoro in Glossis Plautus usus est in hoc versu: „quid tu, o momar, Sicule homo, praesumis“, vid. Intt. ad Hesych. s. v. μῶμαρ.

sime a Stephano ⁹⁾ Siciliae potissimum et Italiae vindicantur, ubi nihil frequentius, ut *Ἀκραγαντῖνος*, *Λεοντῖνος*, *Ταραντῖνος*, *Μεταποντῖνος* etc. En Italicarum linguarum viciniam, unde Siceliotae et Italiotae eam terminationem assumpserant. — Obscura sunt, quae de Rheginorum adjectivis in *ωσιος* a genitivo plurali derivatis tradantur vid. L. I §. 30 not. 6. Exempla apponuntur *ἀνακώσιος* et *χαριτώσιος*, voces aliunde non cognitae; nam *ἀετώσιος* a grammaticis fictum est, unde *ἐτώσιος* duceretur.

7) Addimus voces quasdam, quas Siceliotarum et Italiotarum lingua cum Latina communia habet. Primum nummorum et ponderum multa nomina:

νόμος sive *νοῦμμος* apud Italiotas et Siceliotas monetae nomen fuisse traditur ut Latinum *nummus* ¹⁰⁾. Illam formam genuinam esse accurata grammaticorum testimonia docent et legitur in Tab. Heracl. I, 75; *νοῦμμος* apud Pollucem scriptum est etiam in Epicharmi locis

9) Steph. Byz. s. v. *Ἀμπελος*: ὁ πολίτης *Ἀμπελῖνος* ὡς *Ἀσσωρῖνος*, *Ἀβρακαῖννος*. ὁ γὰρ τύπος τῶν Ἰταλῶν. — Id. s. v. *Ἀβρακαῖνον* — τὸ ἐθνικὸν *Ἀβρακαῖννος*, ὃ οὐκ ἀγθὲς *Σικελῶν*, *Μεταποντῖνος*, *Λεοντῖνος*, *Βριεντεῖνος*, *Ταραντῖνος*, *Ἀρῆγῖνος*, *Ἀσσωρῖνος*, *Ἐρικῖνος*.

10) Phot. et Suid. *νόμος* — *Λωρεῖς* δὲ ἐπὶ νομίσματος χρῶνται τῆ λέξει καὶ Ῥωμαῖοι παραστρέφοντες *νοῦμμον* λέγουσι. — Ann. Bekk. 109, 24. *νόμους*: τὸ νόμισμα, οὗς οἱ Ἰταλικοὶ *νοῦμμους* καλοῦσιν. — In Scholio ad Gregor. Nazianz. apud Jungerm. ad Poll. IX, 87 *νόμος* scriptum est et *μῶν* aperte e *νόμων* corruptum. Idem *μῶν*, quod multo facilius e *νόμων* quam e *νοῦμμων* corrumpi poterat, est apud Suidam s. v. *τάλαντον* et Scholl. II. ε, 576 in ejusdem argumenti locis qui ex Apollodori libro de Sophrone manaverunt vid. Boeckh. p. 311. — Varro de L. L. V, 36 „in argento nummi; id a Siculo.“ Item Festus p. 172. 173 Müll. in loco nunc misere mutilo vocem nummus a Graecis derivaverat, quem Paulus Diaconus in hunc modum excerpit: „nummus ex Graeco nomismate nascitur.“ — Pollux IX, 79. ὁ δὲ *ναῦμμος* δοκεῖ μὲν εἶναι Ῥωμαίων τὸ ὄνομα τοῦ νομίσματος· ἐστὶ δὲ Ἑλληνικὸν καὶ τῶν ἐν Ἰταλίᾳ καὶ Σικελίᾳ *Λωρεῖων* (adduntur Epich. 92. 93 et Aristotelis testimonium). Id. IX, 87 *νοῦμμος* ex Aristotele affert de Sicularum talento deserente.

fr. 92. 93 et in Aristotelis verbis de Tarentinorum politia loquentis. At apud Epicharmum metrum primam syllabam brevem postulat; praeterea rectissime antiqui grammatici intellexerunt, vocem origine Graecam esse ut νόμισμα et e Graecis coloniis ad Romanos perlatam. Quare non dubitamus, quin Aristoteles quoque νόμος scripserit et altera scriptura recentissimo demum tempore e Romana lingua ficta sit, quanquam Boeckhii hanc non damnavit, egregie in reliquis de νόμῳ disputans in Disquiss. Metroll. p. 310.

λίτρα Siceliotarum est pro Romanorum libra, et pondus et nummus ¹¹⁾). Legitur in titulis Tauromenitanis, Epich. 5. 6 et Sophr. 26, praeterea apud Simonidem fr. 196 in tripodis a Gelone dedicati inscriptione et comicos Atticos Philemonem aut Diphilum in Sicelico et Posidippum in Galatea (Poll. IV, 175 et IX, 81), quae fabulae ad res Siculas pertinebant. Composita sunt ἡμίλιτρον ⁶⁾ sive ἡμιλίτριον, quae forma ex Epicharmi Chirone affertur ⁶⁾ et metri gratia restituta est Epich. 5, δεκάλιτρον ⁷⁾, quo utuntur Epicharmus fr. 6 et Sophron fr. 60, πεντηκοντάλιτρον, quo nomine teste Diodoro XI, 26 Siceliotae nummum Damaretium appellabant cf. Boeckh. p. 305, praeterea de pondere adjectivum τετρακοντάλιτρος, quo Dinolochus usus est, vid. §. 34, 1. Sophocles voce

11) Pollux IV, 173 seqq. voce λίτρα Siculos comicos de pondere et nummo usos esse tradit, exempla affert λίτρα et δεκάλιτρον e Sophr. 26. 60, τετρακοντάλιτρος e Dinolocho, deinde Aristotelem in Agrigentinarum et Himeraeorum politiis de λίτρα, ἡμίλιτρον, δεκάλιτρον cf. IX, 80. 81. — Phot. λίτρα: ἦν μὲν καὶ νόμισμά τι ὡς Διφίλος· ἐπὶ δὲ τοῦ σταθμοῦ Ἐπίχαρμος τε καὶ Σώφρων ἐχρήσαντο· Σοφοκλῆς δὲ λιτροσκόπον φησὶ τὸν ἀργυραμοιβὸν ἀπὸ τοῦ νομίσματος. Ann. Bekk. 105, 32. ἦν μὲν καὶ νόμισμα Σικελικόν· ὅτι δὲ καὶ ἐπὶ σταθμοῦ, Ἐπίχαρμος Ἐλπίδι ἢ Πλούτῳ cf. Eustath. 1282, 42. — Hesych. λίτρα, ὄβολός· οἱ δὲ νόμισμα παρὰ Σικελοῖς. οἱ δὲ ἐπὶ σταθμῶν, οἱ δὲ Ῥωμαῖοι διὰ τοῦ β λίβρα. — Id. λιτροσκόπους, ἀργυραμοιβὸς ἀπὸ τοῦ Σικελικοῦ νομίσματος, ὃ καλεῖται λίτρα. Ceterum vide Boeckh. p. 292 seqq.

λιτροσόπος usus fertur ⁶⁾, scilicet, si quid videmus, in fabula ad res Siculas pertinente. Recentiores Graeci Romanam libram apte per *λίτρα* expresserunt. Sed verissime Boeckhii p. 293 iudicavit, vocem *λίτρα*, quæ in Graeca lingua non habet quo referatur, a Siculis ex Italia acceptam esse.

ὀγκία vel *οὐγκία* apud Siculos Romanorum unciam exprimebat ¹²⁾. Illa forma, qua Epicharmus et Sophron usi traduntur (*ὀγγία* per errorem apud Eustathium scriptum est), egregie eo confirmatur, quod nummo Syracusano (vid. Boeckh. p. 365) *ΟΙΚΙ* inscriptum est. Parum recte Pollux Aristoteli *οὐγκία* obtrusit recentiorem usum secutus, qui Romanam pronuntiationem accurate imitabatur. Nec recte *ἡμιούγκιον* ex Epicharmo afferri videtur. Siculum poëtam *ἡμιόγκιον* scripsisse putamus et eidem fr. 5. 6 ex insignibus librorum corruptelis *πεντόγκιον* restituimus. Ceterum dubitare noli, Siceliotas vocem *ὀγκία* ab Italis mutuatos esse.

ἔξας, qui commemoratur ab Epicharmo fr. 6, *τέτρας* et *τρίας* Sicula nummorum nomina sunt ¹³⁾, aperte ad Romanorum sextans, quadrans, triens similitudinem ficta. Grammaticorum de *τέτραντος* et *τρίαντος* valore errores rectissime Bentlejus et Boeckhii p. 293 profligarunt et illum ter uncias tenere ut quadrantem,

12) Phot. *ὀγκίαν*: τὸν σταθμὸν Σώφρων καὶ Ἐπίχαρμος. — Eustath. 1282, 42. παρ' Ἐπιχάρμῳ, ὃς καὶ ὀγγίαν λέγει καὶ λίτραν. — Poll. IV, 175 et IX, 80 Aristotelem in politia Himeræorum *οὐγκίαν*, Siculorum nummum, commemorantem affert.

13) Pollux IV, 175 ex Aristotelis politia Himeræorum: Σικελιώται τοὺς δύο χαλκοῦς ἐξάντα καλοῦσι, τὸν δὲ ἓνα οὐγγίαν (MS. Jung. οὐγγίαν), τοὺς δὲ τρεῖς τριάντα (C. A. τριάντα). — Id. IX, 80 indidem ut Siculorum nummorum nomina: οὐγγίαν (ita Jung. e codice pro οὐγγίαν), ὅπερ δύναται χαλκοῦν ἓνα, καὶ ἕξ τάλαντα (male correxerunt διξάντα, rectius Bentlejus ἐξάντα), ὅπερ ἐστὶ δύο χαλκοῦ, καὶ τρία τάλαντα (Bentl. recte τριάντα, alii male τριξάντα), ὅπερ τρεῖς. — Hesych. τριάντος πόρνη, λαμβάνουσα τριάντα (cod. τριάκοντα), ὃ ἐστὶ λεπτὰ εἴκοσι. — Id. τετράνθα, τετράγωνόν τι σχῆμα· δηλοῦ δὲ καὶ τοὺς τέσσαρας χαλκοῦς.

hunc quatuor ut trientem demonstrarunt. Accentus earum vocum satis dubius est. In libris modo ultima acuto aut circumflexo instructa est, modo penultima acuto. Nos *τριας* etc. praetulimus propter Latini triens analogiam, quanquam liceret etiam *τριάντος* cum trientis conferre.

κύβητον, Lat. cubitus, Siceliotarum vox esse videtur, unde Epicharmeum *κυβητιζειν* derivatur¹⁴). Eadem tamen voce Iones et Hippocrates usi sunt, ut non ab Italis acceptam esse appareat.

κάρκαρον apud Sophronem carcerem significabat, apud Rhinthonem stabulum¹⁵). Vox Italis deberi videtur; nam quae apud Graecos similia sunt, diversam potestatem habent.

μοῖτος, Sicula vox, unde Varro mutuus dicit, vid. Sophr. fr. ult.

πανός, quod Messapiorum esse dicitur pro panis, vix recte ab Italiotis et Siceliotis receptum putatur. Nihil enim cum ea voce cohaerere videntur *πανία* pro *πλησμονή* et *τὰ πανία* pro *τὰ πλήσμια*, quae e Siculis et Tarentinis poëtis afferuntur¹⁶).

πατάνα est apud Sophronem fr. 31 (neutrum *πάτανον* commemorat Pollux VI, 90 cf. Hesych. *πάτανα*, *τροβλία*), unde descendit compositum *πατάνεψις* anguillae epitheton apud Epicharmum Poll. VI, 90 et deminutivum *πατάνιον*, cuius rustica forma *βατάνιον* disertio testimonio

14) Poll. IV, 141. *καὶ κύβητον εἶποις ἀν. ὅς Ἴπποκράτης. δοκεῖ δὲ εἶναι Λωρικὸν τοῦνομα τῶν ἐν Σικελίᾳ Λωρίων. ὅθεν Ἐπίχαρμος καὶ τὸ παιεῖν τῷ ἀγκῶνι κυβητιζειν λέγει. — Phot. κύβητρον: Ἴωνες τὸ ἄκρον τοῦ ἀγκῶνος· οὕτως Ἐπίχαρμος, quae manca esse videntur. — Hesych. *κυβητιζῶ*, τοῖς ἀγκῶσι πλήττω et *κυβητόν*, ὁ ἀγκῶν. De Hippocratis usu cf. Erotian. et Galen. Gloss.*

15) Phot. *κάρκαρον*· τὸ δεσμοπήριον. οὕτως Σώφρων. — Hesych. *κάρκαρα* — ἐνιοὶ τὰς μάνδρας· *Ῥίνθων*.

16) Athen. III, 111. C. *πανός*, ἄρτος, Μεσσάπιοι. καὶ τὴν *πλησμονήν* *πανίαν* καὶ *πάνια* τὰ *πλήσμια* Βλαῖσος ἐν *Μεσοτριβᾷ* καὶ *Λεωλόχος* ἐν *Τηλέφῳ Ῥίνθων* τε ἐν *Ἀμφικρύωνι* καὶ Ῥωμαῖοι δὲ *πάντα* τὸν ἄρτον καλοῦσι.

Sicula vox dicitur 17). Et deminutivum quidem frequentatur apud Atticos poëtas mediae et novae comoediae, sed tribus certe in locis ita, ut Sicula origo appareat, primum in Eubuli *Κατακολλωμένω* Meinek. III p. 228 ex Athen. IX, 396. A et Poll. X, 107 καὶ πνικτὰ Σικελὰ πατανίων σωφρέματα (Athenaei libri *πατανίων*), deinde apud eundem Ebulum p. 265 Mein. *Σικελικὰ βατάνια*, postremo in Alexidis Asclepioclide Meinek. III p. 394:

Οὕτως θ' ὄψοποιεῖν· εὐφυῶς
περὶ τὴν Σικελίαν αὐτὸς ἔμαθον, ὥστε τοὺς
δειπνοῦντας εἰς τὰ βατάνι' ἐμβαλεῖν ποιῶ
ἐπίστε τοὺς ὀδόντας ὑπὸ τῆς ἡδονῆς.

Itaque reliqui non minus aut de Siculis rebus loquentes ea voce uti aut a Siculis eam mutuati esse videntur. Scriptura valde ambigua est inter *πατάνιον* et *βατάνιον*. Nam quum Pollux X, 107 *πατάνιον* afferat ex Eubuli *Catacollomeno*, Antiphanis Euthydico Mein. III p. 51 et Alexidis Asclepioclide, *βατάνιον* e solo Hipparcho, novae comoediae poëta Meinek. IV p. 432, Athenaeus IV, 169. D in iisdem Antiphanis et Alexidis locis *βατάνιον* scriptum invenit, contra *πατάνια* in Antiphanis *Γάμων* Mein. III p. 39, ubi Antiatticista 17) *βατάνια* legit, *Πατανίων*, coci nomen, in Philetaeri Oenopione Mein. III p. 292, postremo in Eubuli *Ione* Mein. III p. 223 *πατάνια* et *βατάνια* mirum in modum conjuncta; *βατάνιον* ab Hesychio Siculum dicitur, ab Antiatticista Alexandrinis tribuitur, a Polluce ad rusticam pronuntiationem refertur 17), hoc recte, nisi fallimur. Ceterum *βατάνη* legitur apud Matronem parodum Ath. IV p. 136. D. Deminutivi tertia forma accedit *παντάνιον*, quam Athenaei libri in Eubulei

17) Hesych. *βατάνια*, τὰ λοπάδια· ἡ δὲ λέξις Σικελική. Id. *πατάνια* — τινὲς δὲ διὰ τοῦ β̄ *βατάνια* λέγουσι. — Poll. X, 107. ἐν δὲ ταῖς Ἰππάρχου Παννυχίω ἐρῆσθαι φασὶν κατὰ τὴν τῶν ἰδιωτῶν συνηθειαν ἐρημένον *βατάνιον*. — Antiatt. Bekk. p. 84, 15. *βατάνια*, τὰς λοπάδας ὡς Ἀλεξανδρεῖς. Ἀντιφάνης Γάμων. Phot. *πατάνια*: τὰ ἐκπέταλα καὶ τὰ ἀναπεπταμένα λοπάδια· οἱ δὲ πολλοὶ διαστρέφουσιν ὡς Ῥωμαϊκὸν τὸ ὄνομα.

Catacollomeni loco supra allato tuentur addicente Hesychii glossa παντάνα, τρυβλίον. Itaque omnibus comparatis satis certum habemus, Siceliotas vocem πατάνα e Latino patina fecisse (nam apud Latinos eadem stirps latius regnat ut in patera), eamque et per rusticam pronuntiationem in βατάνα (fortasse etiam παντάνα) corrupisse et ad reliquos Graecos recentiores transmisisse.

πόλτος, qua voce Epicharmus utitur fr. 11, item a Latinorum pulste descendere visum est nonnullis ¹⁸⁾. Sed quum jam Alcman eandem noverit, ab origine Graeca esse videtur.

δόγος, Siculam nomen ¹⁹⁾ horrei granarii fortasse cum Latino rogos recte componitur, quanquam hujus significatio ad aliam rem detorta est.

§. 47.

De universa Doride.

1) Postquam singulatim expositum est, quibus rebus vel universa Doris vel varia ejus genera cum reliquis Graecae linguae dialectis, praecipue cum Attica et cum lingua vulgari discrepauerint, restat ut dispersa colligamus atque in unum conspectum redigamus. Itaque infra varias Doridis discrepantias accuratius distinguemus atque describemus, quam ab antiquis grammaticis (vid. §. 2, 2) factum est; nunc levioribus omnibus et incertioribus omissis in succinctam enarrationem congerenda sunt, quibus omnium Doricensium lingua insignis fuit. Enumerabimus non solum, quae Doridi peculiaris sunt, sed etiam quae cum Aeolicis dialectis communia.

18) Varro de L. L. V, 105 „puls: haec appellata vel quod ita Graeci, vel ab eo unde scribit Apollodorus, quod ita sonet, quum aquae ferventi insipitur.“ Apollodorus, Heynio suspicante ad Apollod. I p. 441, id dixerat in libro περι'Επιχάρμου.

19) Poll. IX, 45. ταῦτα δὲ (τὰ σιτοβόλια, τὰ πυρῶν ταμῆα) ἕσους Σικελιώται ὠνόμαζον· καὶ ἔστι τοῦνομα ἐν'Επιχάρμου Βουσιρίδι. — Hesych. δόγοι, ὄροι(?) σικκοί, σιτοβαλῶνες.

In accentus ratione Doris ignoravit Lesbiorum barytonesin, adeo acuti paullo amantior fuit quam Atthis, maxime vero cum hac eo differt, quod antiquum accentum propter literarum vel pronuntiationis rationem mutatam aut aliis de causis ab Atthide desertum saepe religiose servavit. — Ad Lesbiacam psilosin quum antiquior Doris inclinare videatur, attamen in universum a vulgari spiritus ratione non multum receditur. — Digamma antiquior Doris e vetustissima lingua non minus retinuerat quam Aeolicae dialecti, quum in Iade et Atthide diu obsolevisset; sed inde a quinto fere saeculo pars Doriensium aversari id atque abjicere, quum pars, turbato tamen magis magisque usu, diutius retineret. — Inter consonas antiquum τ , quod ab Ionibus, Atticis, Lesbiis in σ mutatum est, a Doriensibus tenebatur, quem usum Boeoti in plerisque communem habent. Literam Koppa ejusque priscum sonum sola antiqua Doris (si Crotonias Achaeos Doribus adnumerare licet) servasse videtur. Item Doridi peculiare est, quod in verborum in $\zeta\omega$ declinationis ubique ξ pro vulgari σ conspicitur vid. §. 11. Quod non e summa antiquitate traditum esse docuimus sed e rudiore quodam consonarum concursu natum, unde non minore jure Lesbiacum $\sigma\sigma$ prodiit (L. I §. 9), quod a Boeotis in $\tau\tau$ mutatum est (L. I §. 37, 3), ab Ionibus et Atticis in simplex σ . — Inter vocales α pro ϵ et o positum cum Doribus plerumque Boeoti commune habent (L. I §. 38), certe ubi α vetustum esse videtur, rarius Aeoles (ut Dor. $\alpha\lambda\lambda\omicron\kappa\alpha$, Lesb. $\alpha\lambda\lambda\omicron\tau\alpha$ — Dor. Lesb. $\alpha\nu\omega\theta\alpha$), qui potius contrarias mutationes adamarunt. Productum $\bar{\alpha}$ pro η ut Dores ita Aeolicae dialecti (paucis quibusdam exceptis, quae Lesbii peculiari ratione proferebant) et omnis Graeca lingua praeter Iadem et Atthidem extremac antiquitati debent. In contractionis ratione $\alpha\epsilon$ Dorico more in η contractum utraque Aeolis non ignorat, eumque modum vocalium sono aptissimum esse apparet. Non minus $\bar{\alpha}$ ex αo et $\alpha\omega$ Dorice natum Lesbiis commune est et, quantum per contractionis fugam

licet, Boeotis. — In declinatione notamus dativum pluralem tertiae in *εσσι* exeuntem, quem Doris et utraque Aeolis ex antiquitate acceperunt, deinde Atticae declinationis vocum in *ις* et *εως* horrorem iisdem communem. — In pronomibus personalibus apud Doros et Boeotos reperiuntur genitivi singulares in *ς*, ut *ἐμοῦς*, et dativi singulares in *ω*. Nominativus apud eosdem et Lesbios in *ες* exit (Dor. Boeot. *ἀμές*, Lesb. *ἄμμες*), accusativus in *ε* (Dor. et vix aliter Boeotice *ἀμέ*, Lesb. *ἄμμε*). Articulus cum demonstrativis *ὄδε* et *οὔτος* in nominativo plurali apud Doros et Boeotos antiquum *τ* servat, relativum in iisdem et in Lesbiaca dialecto *τ* asciscere potest. Doridi propria sunt demonstrativa *τῆνος*, *τοσσῆνος* et si qua fuerunt similia, reflexivum *αὐταυτοῦ*, quod est ex *αὐτὸς αὐτοῦ* factum. — In conjugatione Dorica nihil insignius est quam futuri ratio ea, quae post *σ* inserit *ε*, in variis dialecti generibus diversissimis illud modis mutatum (§. 35, 3 et §. 26), qua formatione Doridem proprius quam reliquas dialectos ad priscam linguam accedere docuimus; futura passivi in Doride genuina objectiva forma uti videntur. E remotissima aetate manavit primae personae pluralis terminatio *μες* Doridi propria, nec minus tertiae pluralis terminatio *ντι*, quam notiores certe dialecti mutarunt (Att. Ion. *λέγουσι*, Lesb. *λέγοισι*, Boeot. *λέγονθι*, Dor. *λέγοντι*). Brevior tertiae pluralis praeteritorum conjugationis in *μι* forma aeque antiqua (*ἔγνον*, *ἔδίκασθεν*) Aeolibus communis est. Eiusdem infinitivus in *μεν* exit apud omnes Dorienses exceptis Rhodiis, qui terminationem in *μειν* producant; illa ratio non minus Boeotica est. Participii perfecti feminini terminatio, qua antiquior Doris universa usa esse videtur, una cum vulgari *ῥια* et Ionica *οῖα* e rudi quadam prisca prodiit. E verbis irregularibus et defectivis maxime notamus nonnulla Doridi aut propria aut prae reliquis dialectis familiaria: *δῆλεσθαι*, *θᾶσθαι*, *θῶσθαι*, *ἴσαμι*, *λῆν*, *μῶσθαι*, *πάσασθαι*. Quorum quum pleraque e summa antiquitate tradita eaque ipsa de causa a reliquis dialectis non omnino

sint aliena, ἴσαμι pro οἶδα errore quodam unius Doridis fictum est. — Praepositionam apocopae antiquior Doris non minus assuevit quam omnes Aeoles. Multa Doridi peculiaris sunt in adverbiorum formatione. Quae quum maximam partem ad literarum mutationes referri possint (ut πῆ vel πῆ pro ποῦ — πᾶ pro πῆ — ποῖς pro ποῖ — πόκα pro πότε), quanquam et in his Dorienses antiquissimam formam aut tenuisse aut minus immutasse videntur, adverbium tamen in ᾧ locum unde indicantia, quae ex antiquis ablativis orta sunt, in sola Doride aetatem tulerunt.

Haec potissimum sunt, quibus universa Doris distinguitur. Quibus comparatis intelliges, quam difficile sit eam peculiarem Doridis indolem, quae in orationis sono versatur, nunc, quum vivum os Doricum silet, describere. Multo enim minore et vocalium et consonarum discrimine universa Doris distinguitur quam vel Lesbiaca dialectus vel Boeotica. Antiqui πλατειασμόν potissimum Doricae pronuntiationis notarunt ¹⁾, in frequenti vocalis α usu positum, quippe quod patulo ore proferatur, atque eo grave quid et grandisonum effici non temere existimarent. At α illud frequentatum, et breve et productum, Doridi non est peculiare, sed vix rarius in Boeotica dialecto apparet et ubicunque priscus usus religiosius ser-

1) Theocr. XV, 88 de mulieribus Doricis: τρυγόνες ἐκκνασσεῖντι πλατειάσδοισαι ἅπαντα, ubi scholia: ἤγουν Δωριζοῦσαι πάντα — οἱ γὰρ Δωριεῖς πλατυστομοῦσι τὸ ᾧ πλεονάζοντες. Eundem locum respicit Hermogenes de Id. p. 283. ὁ γὰρ Θεόκριτος ἀχθόμενον τινα πεποιητα Δωριζούσας γυναῖξι διὰ τὸ πλατύνειν τὴν φωνὴν τῷ ᾧ τὰ πλεῖστα χρημέναις cf. Scholl. — Demetr. de elocut. §. 177. τὸ δὲ ὀγκυρὸν ἐν τρισὶ τραχύτητι, μήκει, πλατύτητι, ὅσον βροντὰ ἀπὸ τοῦ βροντῆ. καὶ γὰρ τραχύτητα ἐκ τῆς προτέρας συλλαβῆς ἔχει καὶ ἐκ τῆς δευτέρας μήκος μὲν διὰ τὴν μακράν, πλατύτητα δὲ διὰ τὸν Δωρισμόν. πλατεια λαλοῦσι γὰρ πάντα οἱ Δωριεῖς. — Ann. Bekk. p. 662. δοκεῖ γὰρ τὸ Δωριον ἀνδρωδέστερον τε εἶναι τοῖς βίους καὶ μεγαλοπρεπὲς τοῖς φθόγγου τῶν ὀνομάτων καὶ τῷ τῆς φωνῆς τόπῳ.

vatus est, multo etiam saepius apud Eleos; producto certe α Lesbii aequum in modum utuntur.

Hoc et gravius est et certius apparet, Doridem prae reliquis dialectis priscae indolis tenacem fuisse, antiquiorem illam Doridem maxime dicimus, qualis ante quintum fere saeculum vigeat, priusquam digammi usus perturbatus esset et apud partem Doriensium obsolescere coepisset. Nam inter ea, quibus universa Doris ab Iade et Atthide distinguitur, sive ea Aeolibus communia sunt sive Doribus propria, pleraque summam antiquitatem redolent, paucissima sunt, quae paullo recentioris originis argui possint, ut pronomen *ἀνταριῶ* et verbum *ἴσαμι*. Eam in prisca indole servanda constantiam laudabunt, qui probant perseverantiam in antiquis moribus, legibus, institutis, quique reputant, quaque linguae mutatione aliquid auferri solere e divino illo omnium partium, quasi corporis membrorum, consensu, qui eo insignior conspicitur, quo antiquiorem aut antiquae conditionis tenaciorum linguam contemplamur. Vituperabunt, qui amant mobilitatem quandam ingenii, ut ipse Jacobus Grimmus, ceterum antiquitatis minime contemptor, Germaniae inferioris linguae id vitio vertit, quod memorabilis illius consonarum mutarum mutationis, quae a superioris Germaniae dialectis, parum tamen constanter, effecta est, non particeps fuit. Nos primum antiquitatis praedicationem paullulum restringendam esse arbitramur. Necessario enim fit, ut ea quae omnia Doridis genera communia habent, antiquiore specie utantur; solent enim et linguae cognatae et variae dialecti et ejusdem dialecti genera in iis conspirare, quae antiqua sunt, raro nec nisi casu quodam in iis, quae recentius mutata. At singula Doridis genera raro antiquiora praebent, multo saepius ea, quae recentiore aetate conformata esse apparet. Et ne linguae morumque constantiam conjunctissimam fuisse arbitremur, Lacones, qui prisca ingenii Dorici tenacissimi fuisse putantur, ante quartum saeculum, quo tempore et antiqua instituta vigeant et Atticum contagium

longe aberat, ab antiqua Graecorum lingua vix minus, diversam tamen in partem, aberant, quam Attici ingenii mobilitate insignes. Memineris etiam, quantas mutationes Romanorum, quem populum vix novorum studiosum dixeris, lingua subierit. Scilicet in linguae mutationibus nihil valet consilium, quod solum regnat in legibus et institutis novandis, multum potestatis exeroet in mores. Quibus potissimum rebus fiat, ut antiqua linguae ratio aut immutetur aut conservetur, et difficile est ad explicandum et ab hoc loco alienum.

2) In universum Doridem constantiae in antiqua lingua laude, si ea laus est, non privamus, antiquiorem potissimum Doridem cum reliquarum dialectorum per eandem aetatem conditione comparatam. Nam Doridem a prima usque dialecti origine non immobilem et intactam stetisse, sed varias mutationes subisse et ratio evincit et supra monitum est §. 1, 3. Jam paullo accuratius de iis mutationibus agendum est, quae universam Doridem tangunt; singulorum enim generum historiam infra, quantum licet, delineabimus.

Tres Doridis aetates distinguere licet, antiquam Doridem ante quintum fere saeculum, mediam per quintum et quartum saeculum, recentem a quarti saeculi exitu usque ad Doricae dialecti interitum. Vix opus est monere, non subito quodam impetu et quasi saltu in novam quamque aetatem transitum esse neque eodem tempore ab omnibus populis Doricis, ut Cyrenaei post annum ducesimum a. Chr. eam linguam servaverant, quam ad mediam Doridem referri oporteat. Nec magis uno eodemque tempore Doricam dialectum abrogatam esse, supra docuimus §. 1, 3.

De antiqua Doride propter fontium penuriam parum constat. Quum enim Aleman non sit pura Doride usus, pauci tituli, qui vel corruptissimi sunt vel brevissimi, soli aliquid certioris cognitionis suppeditant. His ducibus antiquae Doridi primum vindicamus psilosin Lesbicae similem i. e. asperi, qui non e consonis spirantibus

natus sit, fugam, ut *Ἰάρων*, *Ἰππομέδων*, *Ἀρμοξίδαμος*, *ἀνοχίων* vid. §. 4, 3 seqq. Ut *Ἰάρων* jam in Hieronis galea aspero instructam reperitur, ita omnino Dorienses inde a quinto fere saeculo asperi spiritus amantiore facti esse videntur, modo in eandem rationem, quae apud Atticos spectatur, modo (in quibusdam certe generibus) ultra Atticum usum. — Digamma, cujus in Doride historiam supra delineavimus §. 5, 9, prima illa aetate et apud omnes Dorienses frequentatum esse videtur et eo usu e summa antiquitate tradito, quam postea ipsa Doridis genera prae reliquis priscae illius literae tenacia aspernarentur, quo pertinent *κλέΦος* et *αἰφέλι* in antiquissimo titulo Crissaeo. Antiqui usus turbati primum certum exemplum est *Δι* pro *Διφι* in eadem galea Hieronis. Deinde in singulis Doridis generibus digamma diversissima fata expertum est. — Ad eandem Doridis aetatem referimus literae Koppa usum; nummis enim, qui priscam consuetudinem imitari amant, fortasse exceptis, recentissimum exemplum in titulo C. I. nr. 166 esse videtur, quem Boeckhius ad n. 457 a. Chr. retulit. — Ceterum jam in antiqua Doride variorum generum discrimen apparet.

Melius de media Doridis aetate constat. Eo enim praeter inscriptiones paullo plures et graviore, Epicharmus et Sophron pertinent, Aristophanis Laconica atque Megarica (ut fontes suspectiores aut minus largos omittamus), postremo pleraque, quae grammatici de Doride tradunt. Ea tamen dialecti forma haud leviter inde ab Alexandri tempore mutata et corrupta est partim Atticae linguae magis magisque dominantis contagio, partim interna, ut ita dicam, dialecti conversione. Haec facile agnoscitur in iis, quae diversam ab Attica consuetudine rationem assumpserunt. Sed ne ea quidem, quae in recenti Doride contra antiquiorem usum cum Atthide conspirant, omnia ex hac ipsa derivari oportet; fieri enim poterat ut Doris recentiore tempore ad easdem mutationes ponte delaberetur, quas Atthis multo prius probasset.

Quaquam utramque mutationum originem discernere, apparet quam sit difficile.

Mutationem in formam non Atticam experta sunt *ὀ-θεις, μηθεις, μηθαμῶς* etc. (vid. §. 10, 7), quae in recenti Doride regnant, aliena illa a genuina Attide ante Aristotelem et Theophrastum vid. Lobeck. ad Phryn. p. 181. Latet, unde pravus aspiratae usus, qui etiam apud recentiores Boeotos reperitur, derivari possit. — Producti $\bar{a}$ usus pro η in Doride usque ad extremam aetatem perduravit; sed novissimis a. Chr. saeculis subinde, rarissime tamen in titulis, factum est, ut η , ubi per antiquum et genuinum usum non licet, hyperdorice in $\bar{a}$ verteretur, ut *ἔγκτασις, πλάθος* §. 19, 3. b, *Ἀγασιδαμος* ibid. 8, b, ut fontium minus limpidorum usum omittamus cf. §. 19, 1.

Plura sunt, quae ex Attide recepta videri possunt. Primum antiquum τ , quod antiquior Doris contra Atticum usum servaverat, in recenti, exceptis formis verbalibus in $\tau\iota$ et $\nu\tau\iota$ et praepositione *ποτί*, fere in σ abiit vid. §. 6. — Pro Dorico *ὀδελός* recepta sunt *ὀβελός* et *ὀβολός* vid. §. 10, 2. — Sigma geminatum in *μέσσοσ, ὄσσοσ* etc. simplici cessit vid. §. 13, 1. — Antiquum $\bar{\alpha}$ pro ϵ respui solet; paullo diutius Cretenses tenuerunt et Cyrenaei vid. §. 16. Particula *ὦν* in Atticum *οὖν* abire solet vid. §. 20, 11. Pro $\bar{\iota}$ producto in nonnullis vocibus et formis *ει* scribi coeptum est, ut *Ἔεικατι* vel *εἴκατι* (hoc, si recte de Corcyraei tituli nr. 1840 aetate iudicavimus, etiam paullo prius), *πόλει, τρεῖς*, vid. §. 22, 2. — In declinatione tertia longior dativi pluralis forma in *εσσι* (*ασσι*), olim apud omnes Dorienses frequens, in titulis inde a tertio saeculo scriptis breviori formae in *ε* fere cessit. Genuina articuli in nominativo plurali forma *τοί* et *ταί* per hanc aetatem obsolevit et articulo potestas relativa tribui desita est. Memorabilem in modum genuina dialectus in numeralibus ita depravata est, ut nihil fere Dorici remanserit; regnant enim *τρεῖς* pro *τρις*, *τεσσαρες* pro *τέτορες*, *εἴκοσι* pro antiquissimo *Ἐίκατι*, quod

jam antea in ἵκατι, *ἑίκατι*, εἴκατι abierat, τεσσαράκοντα pro τετρώκοντα, ἑβδομήκοντα pro ἑβδεμήκοντα, διακόσιοι pro διακάσιοι, τετρακόσιοι vel τεσσαρακόσιοι pro τετρακάσιοι et reliqua ejus generis. — In conjugatione primae personae pluralis terminatio μες raro servata est. Tertiae pluralis imperativorum antiquissimae terminationes ντω et σθω jam antea in nonnullis generibus ν finale asciverant; recens Doris longiores terminationes τωσαν et σθωσαν illis admiscuit, quae maturius in Attica dialecto deprehenduntur vid. §. 36, 4. — Praepositionum apocope abstinetur vid. §. 43.

Vides non temere Dorica Atticis mixta esse, sed leges quasdam conspici, quibus alia genuinae Doridi peculiariter religiose servantur, alia in Atthidis similitudinem abripiuntur. Cur singula quaeque aut mutata aut retenta sint, satis explicare non valemus. Numeralia etiam in hodierno Sassicæ dialecti usu, si recte observavimus, eo inclinant, ut dominantem superioris Germaniae dialectum sequantur.

§. 48.

De mitiore Doride.

1) Mitiozem Doridem eam diximus, quae declinationis secundae genitivum cum Atthide in *ου* terminat, ut ἵππου, et omnino Atticarum diphthongorum *ει* et *ου* mutatione in *η* et *ω* abstinet. Alia, in quibus minus quam severior Doris ab Atthide discedit, in sequente paragrafo apparebunt. Digamma, quod antiquiore tempore aequae ac severior Doris frequentaverat, per secundam aetatem in Atticae dialecti similitudinem abjectum est; scripti quidem certum exemplum non superstes est, quum pronuntiati aut hiatum excusantis apud Epicharmum vestigia quaedam reperiantur. Soli Argivi, Pamphylia, Syracusani in mediis vocibus aliquoties β in antiqui digamma locum acceperunt. Jam singulas mitioris Doridis

species, quae aliquanto saepius cum Attica consuetudine differunt, perlustrabimus.

2) Vulgaris Doris ea mitioris generis species a nobis appellatur, qua plerique Dorienses Peloponnesiaci cum colonis suis post Olympiadum initium deductis usi sunt, praeter ea, quae universa Doris communia habet, nulla fere graviore re ab Attide distincta quam tertiae pluralis imperativi terminationibus *ντω* et *σθω* ut *τυπτόντω* et *τυπέσθω*. Vocales *εο* et *εω* plerumque non contrahuntur; ubi contractio admittitur, in *ου* et *ω* Attico more coalescunt vid. §. 26, 5. 6. — Jam singuli populi enumerandi sunt:

Corinthii cui dialecto assueverint, in Corinthiacorum monumentorum clade e coloniarum lingua, certissime tamen, colligitur. Eadem enim dialecti ratio spectatur apud Corcyraeos, quorum linguae satis luculenta monumenta in titulis supersunt, in inscriptionibus Acarnanicis et Ambracis, quorum dialectum e Corinthiorum coloniis manasse supra monitum est §. 1, 1, postremo in universum apud Syracusanos, de quibus mox plura dicemus.

Megarenses, quorum dialectum ex Aristophanis Acharnensibus et titulo mediae aetatis (cf. §. 47, 2) nr. 1052 cognitam habemus, cum colonis Byzantiis, Chalcedoniis, Mesembrianis, quorum linguam pauci tituli exhibent. Nam Byzantium decreto apud Demosthenem fidem non habendam esse docuimus §. 2, 14. Ceterum apud Aristophanem Megarensis Laconum et Boeotorum more ζ in δδ mutat, id quod ad pronuntiationem plebejam retulimus §. 12, 4, nec dubitamus, quin ipsi Megarenses ζ scripserint. In titulis et ipsorum et coloniarum casu nihil apparet.

Argolidis incolae praeter ipsos Argivos, Troezenii, Aeginetae, Hermionenses Dryopes, Calareatae. Omnium linguam e solis inscriptionibus novimus neque iis satis luculentis §. 2, 3; ex unico Troezenio mitius modo Doridis genus cognoscitur, non singularis ejus

species. Nihilominus et hos et Epidaurios, qui arctissima cognatione cum Aeginetis juncti erant, eadem vulgari Doride usos esse, qua vicini Dorienses, persuasum habemus. Sicyonios quoque, Phliasios, Cleonaeos, quorum de dialectis nihil accuratius compertum habemus, illis addere audeamus.

Messenii, quantum e titulis paullo recentioribus intelligitur. In Messaniorum Siculorum titulo I, 16 Torrē. certe mitior Doris apparet; quanquam haec quidem urbs in tanta incolarum mixtione Messeniorum colonia vix haberi potest. Antiquiores Messenios, sub Spartanorum potissimum dominatione, Laconicae dialecti participēs fuisse, ad quam opinionem haud temere incli-
naueris, non potest inde confirmari, quod Demosthenes apud Thucydidem IV. c. 3 Messenios post tertium bellum Messenicum Naupacti sedentes Lacedaemoniis *ὁμοφώνους* dicit eaque de causa ad Pylum occupandam aptissimos, Idem enim Demosthenes, Thucydide narrante III c. 112, Ambraciotas, qui vulgari Doride utebantur, oppressurus Messenios praemisit et alloqui jussit „*Δωρίδα τε γλῶσσαν ἰέντας καὶ τοῖς προφύλαξι πίστιν παρεχομένους.*“ Itaque Doricae dialecti, non singularis speciei communio ex utroque loco apparet. Ceterum confitendum est, vulgarem Doridem in titulis Messenicis eidem causae tribui posse, quam jam ad alios titulos adhibebimus.

Arcadici enim et Laconici tituli post a. 200 a. Chr. scripti vulgarem Doridem exhibent, quanquam Arcades peculiari dialecto et Lacones severioris Doridis singulari specie usos fuisse constat. Quomodo igitur factum est, ut contra antiquam consuetudinem ea aetate vulgaris Doris, in titulis certe et cultiorum fortasse hominum sermone (Laconicam enim proprietatem ne tempore quidem multo recentiore omnem extinctam fuisse docuimus cf. §. 49, 2) probata sit? Circa annum ducentissimum Aethi per Peloponnesum dominabantur, quorum foedere multi populi vulgari Doridi assueti continebantur. Quanquam igitur non constat, quae fuerit antiquorum

Achaeorum lingua, non dubitamus tamen quin vulgaris Doris communis concilii Achaici lingua fuerit et hinc in Arcadiam et Laconicam propagata sit. Megalopolitani enim mature Achaeis additi sunt, Tegeatae post pugnam Sellasiensem a. 222, Eleutherolacones a. 194, ipsi Spartani in breve tempus. Jam intelligis eandem explicationem ad Messeniorum, qui non minus per aliquod tempus Achaici foederis erant, inscriptiones adhiberi posse. Et erunt fortasse, qui de Hermionensium dialecto non aliter iudicandum esse censeant, quanquam hos antea alia dialecto usos esse non constat. Deinde dubitamus an vulgaris Doridis publicus ille usus etiam ad antiquiora tempora referri possit. Qua communi dialecto concilium Peloponnesiacum, cui Spartani praesidebant, usum esse patemus? utrum Laconica, an ea quae plerisque familiaris erat, vulgari Doride? Hanc ab Argivis peculiaris dialecti loco usurpatum esse in foedere apud Thucydidem V, 79, quanquam Argivi Peloponnesiaci concilii non participes erant, haud inepte suspicari licet, ut Thucydides a negligentiae crimine, quod propter Argivae proprietatis absentiam supra §. 14, 1 in eum coniecimus, vindicetur, cf. §. 2, 14, ubi non satis accurate foederis dialectum Argivam diximus.

Sicilia colonos Dorienses a Corintho, Megaris, Rhodo accepit; Cretenses, qui cum Rhodiis Gelam ceciderunt, pauciores fuisse videntur, quam qui in coloniae dialecto constituenda valerent cf. Müll. Dor. I p. 111, nec magis Messenii Zanclen commigrantes in censum veniunt. Geloi eorumque coloni Agrigentini patriam Rhodiorum dialectum servarunt, de qua infra dicemus. A Corinthiis et Megarensibus vulgaris Doris in Siciliam allata est, quae etiam ad populos origine non Dorices aut adeo non Graecos transmanavit. Haec Syracusanorum et plerorumque Siculorum, praeterea Issensium a Syracusanis oriundorum dialectus minus ex inscriptionibus cognoscitur quam e scriptoribus Syracusanis et grammaticorum testimoniis. Nonnulla peculiariora aut a vulgaris

certe Doridis usu aliena habet aut habere videtur. Eo pertinent λ ante linguales in ν mutatum, qui usus etiam Laconibus et Italiotis cognitus fuisse, minus recte universae Doridi tribui videtur vid. §. 15, 4; palatinae in verborum in $\zeta\omega$ declinamentis contra antiquam et genuinam rationem subinde assumptae ut *πεκρατήριχα*, cujus consuetudinis praeterea e Laconica dialecto exempla nonnulla innotuerunt §. 11, 4; iota in *ιστία* et *ιστιῶ*, quod certe Italiotis non minus familiare est §. 16, 3; ψ pro $\sigma\phi$ in pronomibus assumptum ut *ψίν*; verba in $\alpha\zeta\omega$ pro $\alpha\omega$ exeuntia ut *ἀκροάζομαι* §. 35, 1; aoristi secundi imperativus grammaticis testibus in *ον* desinens ut *δράμων* §. 37, 5; perfecta in indicativi singulari et participii feminino praesentium rationem secuta ut *γέγαθει* et *ἔστακοῦσα* §. 41, 1. 4. Omnia tamen aut ejus generis sunt, quae a reliqua vulgari Doride confidenter abjudicare non liceat, aut minus gravia et paucas voces tangentia. Quare Siculam mitioris Doridis speciem a vulgari Doride segregare, nolimus. — Apud Epicharmum pauca syllabarum finalium correptarum exempla reperiuntur, *ρός* pro *ρούς* vid. §. 21, deinde, si recte suspicati sumus, infinitivorum conjugationis in $\mu\epsilon$ Rhodiaco more in $\mu\epsilon\iota\nu$ terminatorum ut *θέμεν* pro *θέμεν*, *θεῖναι* vid. §. 39, 5. Ille usus rectius ad poëtarum Doricorum licentiam quam ad Coam Epicharmi originem referri videtur; hic ad Gelenses a Gelone Syracusas traductos Herod. VII, 156. Consentaneum enim est, in aula Gelonis et Hieronis, ubi Epicharmus versatus est, Gelensium dialectum aliquamdiu servatam esse.

3) Argivorum dialectus, quae e paucis titulis et grammaticorum praeceptis parum accurate cognoscitur (de foedere Thucyd. V, 79 modo dictum est), a reliqua Doride mitiore, ad quam propter genitivos in *ον* referenda est, duabus rebus distincta erat: primum antiqua consonarum $\nu\sigma$ conjunctione servata ut *ἵππωνς* pro *ἵππους* vid. §. 14, quem usum nonnulli Cretensium communem habebant, deinde sigma inter vocales in asperum mutato

ut *ποιῆαι* pro *ποιῆσαι*, qua mutatione praeterea recentiores Lacones, Pamphylia et extra Doridem Eretrienses et Oropii usi sunt vid. §. 9. Praeterea Argivi inter vocales subinde β pro digamma posuisse videntur cum Cretibus et Argivis ut *ᾠβεα* pro *ᾠεα*, *ᾠά* vid. §. 5, 9, quam mutationem recens Doris superior etiam ad vocabulorum initium adhibebat. — Pamphylia igitur et asperum pro σ , et β pro digamma (nec plura de eorum lingua cognita habemus) cum Argivis communia habent. Quare dubitanter eos hoc loco commemoravimus, quanquam mitiore Doride usos esse affirmari non potest.

4) Septentrionalis Doris ea mitioris generis species appellari potest, quae in Phocensium et recentiorum Delphorum, Locrorum, Aetolorum, postremo Thaumacensium, qui est Phthiotidis populus, titulis conspicitur. A vulgari Doride non discrepat praeterquam in praepositionis *ἐν* pro *εἰς* usu, qui Boeotis communis est vid. §. 43, 6, dativis tertiae declinationis subinde in *οἰς* exeuntibus ut *ἀγῶνοἰς* §. 30, 3 et aliis quibusdam, quae composuimus L. I §. 54, 3. Adde, quod vocalium *εο* et *εω* contractio multo etiam minus quam in vulgari Doride admittitur §. 26, 4. 5. 6. Gentes illas non recte a Strabone ad Aeolicam stirpem referri docuimus L. I §. 1, 1, neque meliore jure eorum dialectos Aeolicas haberi et e L. I §. 54 et ex hoc secundo libro satis superque apparet. Quodsi quis Doricam dialectum recentiore demum tempore in eas regiones illatam existimet quemadmodum in Arcadiam, ei non solum adversatur, quod Dorienses vel coloniis vel imperio vel commercio parum ibi valebant, sed etiam quod levia quaedam sed constantia discrimina inter septentrionalem illam et reliquam Doridem intercedunt. Cur enim Aetoli et reliqui post Doridem receptam pertinaciter *ἐν* pro *εἰς* retinerent? Itaque vix possumus quin gentes illas ab antiquissimis temporibus Dorice locutas esse existimemus aut, ut accuratius loquamur, ea dialecto usas esse, quae a Doriensibus in alias terras propagata Doricac' nomen accepit.

Unam suspicionem, quae mediocriter placere possit, contra concipi posse censemus: illam Doridis speciem olim solum Aetolorum fuisse et postea Aetolici foederis auctoritate per vicinas regiones propagatam, sicuti vulgarem Doridem Achaici foederis dominatione per Peloponnesi populos circumlatam esse indicavimus. Delphos certe recentiores Aetolicam linguam adoptasse mox demonstrabimus. Sed horum antiquior quoque dialectus ad mitiorem dialectum pertinet. Accuratiore doccebit inscriptionum earumque fortasse antiquiorum larga copia, quam mox in illis regionibus detectum iri speramus. Ceterum in titulis Locricis casu septentrionalis Doridis proprietas non apparet, neque tamen magis quidquam, quod eam dialecti speciem agnoscere vetet. Acarnanicos titulos, quorum lingua acque inter vulgarem et septentrionalem Doridem dubia est, olim huic adscripsimus, nunc propter Corinthiarum coloniarum in ea regione potestatem ad illam referre maluimus.

5) Delphica dialectus antiquior memorabilem in modum a septentrionali Doride distincta est. Quae, quum vetustissimus titulus Crissaeus C. I. nr. 1 et Delphicus nr. 25 nihil habeant antiquae Doridi non commune, ex uno cognoscitur decreto Amphictionico nr. 1688 (vid. Append.), quod Ol. 100, 1 scriptum est. Neque enim dubitare licet, quin dialectus Delphica sit, quum de Delphicarum maxime rerum administratione agatur neque *ullas* alius populus cum aliqua veri specie excogitari possit, cujus lingua Amphictiones ea aetate usi sint.

Jam vero decreti dialectus ad septentrionalem Doridem eo pertinet, quod *év* pro *εις* usurpatur et quod vocalium *εο* et *εω* contractione abstinetur. Contra differt extremarum syllabarum correptione eadem, quae apud Theraeos, Coos, plerosque Cretenses, Cyrenaeos observatur vid. §. 21. Tertiae declinationis dativus pluralis a *εσσι* desinit, non in *οις*, et tertia pluralis imperativum Attico more, quo etiam Cretenses et Theraei et, in obiectivo quidem, Rhodii utuntur, in *τωων* et *σθων*, ut

διδόντων et *ειλέσθων*. Postremo notamus praepositionis *περί* elisionem in *πέροδος* l. 16, quae in purioribus fontibus Doricis praeterea non reperitur. — Vix quemquam latere putamus, quam insigni modo cum illa Doridis specie conspirent ea, quae in carminibus Hesiodicis Homericis usi adversa ad Aeolicam Hesiodi originem referri solent. Quorum alia sunt omnibus Doriensibus communia, ut *μελιᾶν* Opp. 144 et *θεᾶν* Th. 41, dativus *ἴν* fr. 134 Göttl., *ἔδον* Th. 30 et similia, *ἦν* pro *ἦσαν* vid. §. 40; alia paucis propria, ut correptiones in *κούρας* Th. 40 etc. et adeo participio *δήσας* Th. 521 secundum Choerobesci testimonium, et praepositionis *περί* elisio in *περίλαχε* et *περολχεται* Th. 678. 733, postremo praepositionis *ἐν* usus pro *εἰς*, quem in *ἐν ἐγκάθετο νηδύν* Th. 487. 890. 899 Goettlingius recte agnoscere videtur; nam quod G. Hermannus contra monuit, Atticos non minus *ἐμβάλλειν* et similia composita cum accusativo sine praepositione *εἰς* jungere, nobis quidem ejus constructionis exempla detegere non contigit. Ea igitur omnia in nulla dialecto conjuncta reperimus, praeterquam in Delphica, qualis in decreto illo Amphictionico conspicitur; Boeotica certe genitivos in *ᾶν* contractos ut *θεᾶν* et extremarum syllabarum correptionem ignorabat, nec constat de praepositione *περί* apud Boeotos elisionem passa. Contra si qua sunt alia Hesiodicae dialecto propria, quae Lesbiorum fuisse scimus, ut accusativi *ἄψιν* Opp. 426, *Θοᾶν* fr. 79 et verbum *αἴνημι* Opp. 681 (L. I §. 21, 1 et §. 26, 4), ea confidenter ab antiqua Delphorum lingua abjudicare non licet. Quidquid autem de his judicaveris, notabilis est Hesiodicae dialecti cum Delphica consensus eoque magis, quod Pythiae oraculis et Hesiodo elocutionis cognationem quandam esse Goettlingius intellexit Praef. p. XIV.

Non minus Pindaricae dialecti pars ad Delphicam linguam referenda esse videtur. Illa enim ex Homericis, Lesbiaca et Dorica ita composita est, ut haec pro fundamento habenda sit. Jam vero finalium syllabarum correptio, qua poeta aliquoties utitur, et praepositio *ἐν* cum

accusativo juneta neque ex Homerica lingua repeti possunt neque e Lesbiaca, neque utraque proprietas simul ex alia Doridis specie praeterquam e Delphica. Ne elisio quidem praepositionis *περί* (Ol. VI, 38 *περ' ἀλλάτου πάθας*, P. IV, 265 *παρ' αὐτᾶς*, P. III, 52 *περάπτων*, N. XI, 40 *πέροδος*, fr. 126 *περιδαῖος*) eodem jure ad Lesbiacam dialectum referri potest, quo ad Delphicam. Nam illa praepositionem aut apocope afficit ante consonas ut *περθέτω*, aut pro iota ante vocales eliso ρ geminat ut *πέροροχος*; simpliciter elisi iota exemplum non reperitur vid. L. I §. 28, 3. Quam vero arcte Pindarus cum Delphico templo junctus fuerit, apparet ex insignibus honoribus et vivo et mortuo dei jussu habitis vid. Boeckh. Prooem. Explic. p. 17. — Ceterum hanc de Hesiodi et Pindari dialectis quaestionem potius delibare quam ad liquidam perducere volumus.

Si tamen de utraque recte disputavimus, Delphicae dialecti proprietas, quae in Amphictionum decreto spectatur, antiquissima est. Eadem paullo post abolita est, si in titulo Delphico nr. 1690 linguam Delphis eo tempore familiarem agnoscere oportet. Cujus lingua quum transitum a media Doride ad recentem prodat (ut *τέτορες*, *τετρώκοντα*, *ἑβδομήκοντα*, *ὀδελός* et contra *τρῆϊς*), ut exeunte saeculo quarto scriptus esse videatur, abest quodque Delphicae proprietatis vestigium, ut accusativus *ὀδελός* sonat, non *ὀδελός*. Nec minus recentiores Delphici tituli omnes, inter quos nr. 1693 anno 275 scriptus est, dialecto nihil cum reliquis septentrionalibus differunt. Mutatae dialecti causam ad Phocensium per sacrum bellum dominationem non temere retuleris. Rectius tamen Aetoli, qui ab Ol. 140 per longum tempus Delphorum imperium tenebant (vid. Boeckh. ad C. I. nr. 1694 et Curtium in Mus. Rhen. Nov. II p. 115), linguam suam cum Delphis communicasse existimabuntur.

6) Insularis Doridis, quae in Sporadibus Doricis reperitur, insignis varietas est. Universa id commune habet, quod ad vocales *eo* Ionico more in *eu* conjungendas

magis minusve inclinatur, maxime, quantum scimus, apud Calymnios et Astypalaeenses, minime apud Theracos, quam contractionis rationem a vicinis Ionibus mutuati esse videntur. Ceterum inter se differunt

a) Rhodiorum dialectus, quae eadem in Gelae, Rhodiorum coloniae, et Agrigenti a Gelensibus conditi titulis conspicitur. Vocales *eo* in titulis Rhodiis contractae *eu* efficiunt in genitivis vocum in *ης* et *ος*, quae tertiam declinationem sequuntur, ut *Εὐκράτους*, *ὄρεως*, contra vulgari ratione *ou* in verbis contractis et futuris vid. §. 26, 3. 5. Timocreontis tamen dialectus antiquior omnem vocalium *eo* et *ew* contractionem aversatur, quanquam synzesis amans, et in Agrigentinorum decreto, quod in verbis *ou* frequentat, *Διωκλέος* est Rhodiaceae contractionis expers. Itaque Rhodii Ionicum *eu* post coloniam Gelensem atque adeo post Timocreontem probasse videntur. Rhodiis eorumque colonis peculiaris est conjugationis in *μι* infinitivus in *μειν* ut *δόμειν* pro *δομεν*, quod omnis reliqua Doris habet vid. §. 39, 5. Illi conjugationis in *ω* terminationem *ειν* per malam analogiam ad conjugationem in *μι* transtulisse videntur. Quod Epicharmus aliquoties Gelensium in hac re usum imitatus esse videtur, vide supra nr. 2. Minus peculiaris est infinitivus perfecti *γεγόνειν*, qui et in Rhodio titulo et in Agrigentino legitur §. 41, 5. Contra apud alios Doriensium non reperitur Ionicum *ξείνος*, quo Rhodii et coloni usi sunt vid. §. 22, deinde verbum *τιμειν* pro *τιμᾶν*, *τιμῆν*, quod Rhodiis et Agrigentinis commune est, perfectum *εἰσχημαι* ab *εχω* apud eosdem. Tertia pluralis imperativorum objectivi secundum vulgarem Doriensium usum in *τω* exit ut *λαβανόντω*, subjectivum, tertia quidem linguae aetate, *ασ* assumpsit ut *πριάσθων*, vid. §. 36, 4; de colonorum Siculorum usu non constat. Vocum in *ευς* genitivi in *εως* maturius a Rhodiis quam ab aliis Doriensibus probati esse videntur vid. §. 30, 7.

b) Calymniorum et Astypalaeensium lingua a vulgari Doride solo *eo* in *eu* contrahendi more, qui

etiam verba contracta et futura tangit, differre videtur ut *Μοιραγένεως, προωνεύμενος, διαλυσεῦντι*. Infinitivus conjugationis in *μι* terminatione vulgari utitur ut *δόμεν*, item tertia pluralis infinitivi ut *δόντω*; extremarum syllabarum correptio non usurpatur.

c) Theraeorum dialectus a vulgari Doride maxime syllabarum finalium correptione distinguitur ut *τὸς νόμος, λέγες, θύεν, ἀγαγέν* vid. §. 21; deinde tertiae pluralis imperativi terminatione *ων* ut *ἐχόντων, πορευέσθων*; vocales *εο* non coalescunt in *ευ* nisi in nominibus cum *κλῆς* compositis ut *Ἰσοκλεῦς*, quum in reliquis genitivis et in verbis *ου* nascatur, ut *Πραξιτέλους, ἀφαιρούντων, δεξοῦνται*. Infinitivus conjugationis in *μι* vulgarem Doricam terminationem servat ut *δόμεν*. — *Co*i cum Theracis finalium syllabarum correptionem communem habebant, ut apparet e titulo nr. 2508. Eos magis quam Theraeos diphthongum *ευ* contrahendo effecisse, noli e nr. 2513 colligere. Ea enim inscriptio, quam Fourmontus aperto errore Chio tribuit, Boeckhius e conjectura inter Coas posuit, Rhodo vindicanda esse videtur cf. nr. 2545. 2546.

Quo Anaphaeorum lingua referenda sit, non satis apparet. Propter arctam cum Theracis cognationem, de qua vide Rossium in Actis Academiae Monacensis Hist. Phil. 1837 p. 401 seqq., similem Theracae dialectum apud Anaphaeos suspicamur. Nullo tamen exemplo indicatur, utrum extremas syllabas corripuerint, id quod Theracis praecipue peculiare est, necne; *ευ* in genitivis saepius quam Theracis admiserunt, ut *Τελεσικράτους*; num etiam in verbis, non patet. Infinitivus conjugationis in *μι* vulgaris terminatio est ut *δοθῆμεν*. — Minus etiam accurate de Meliorum dialecto constat, quum e titulis nihil appareat nisi mitiore Doride usos esse genitivos secundae declinationis in *ου* terminantē; in Pholegandriis inscriptionibus ne genus quidem Doridis discerni potest.

§. 49.

De severiore Doride.

1) Severiore Doridis genere Lacones usi sunt, Italiotae Dorici (de Tarentinis potissimum constat eorumque colonis Heracleensibus), Cretenses, Cyrenaci. Eo maxime distinguitur, quod pro diphthongis *ei* et *ou*, quas mitior Doris cum Iade et Attide communes habere solet, saepe secundum certas quasdam leges, de quibus exposuimus §. 20 et 25, longas vocales *η* et *ω* profert, ut *ἴππω* pro *ἴππου*, *ἤμεν* pro *εἶμεν* i. e. *εἶναι*. Qua in re severior Doris conspirat cum dialectis Arcadum et, nisi opinio nos fefellit, Elcorum, deinde Lesbiorum, nisi quum liquidarum geminationem sibi propriam habent ut *ἔμμεναι*, postremo Boeotorum, praeterquam quod *η*, ubicunque est in severiore Doride, in *ei* mutantes vulgaris Doridis similitudinem receperunt ut in *εἶμεν*. — Alia, quae jam enumerabimus, Laconibus, Italiotis, Cretensibus communia fuisse scimus, quum de Cyrenacis propter fontium penuriam non constet. Primum digamma post primam Doridis aetatem in solo severiore genere, turbato tamen usu, aliquanto diutius resedit et recenti tempore in *β* mutatum est tam in primis quam in mediis vocabulis, quum Argivi, Pamphylii, Syraeusani, qui sunt mitioris Doridis, in mediis tantum vocibus idque raro *β* pro antiquo digamma accepisse videantur vid. §. 5, 9. — Tum notamus assimilationis amorem quandam, ut Lac. *ἀκκός* pro *ἀσκός*, Tar. *Ἀφραττος* pro *Ἀφραστος*, Cret. *Λύττος* pro *Λύκτος* vid. §. 13, 4. — Non minus severiori Doridi peculiaris est vocalium *εο* in *ιω* aut *ωω* aut *ο* aut *ω* et vocalium *εω* in *ιω* mutatio, quanquam in hoc ipso loco differentiae quaedam spectantur vid. §. 26, 1. 2. — Postremo omittere nolumus rariores formas *αιές* et *αἰς* pro *αἰεῖ* vid. §. 45, 1, et augmentum *η* pronomi-
 nis personalibus additum ut *ἐγώνη* et *ἐμίνη*, quod quum Lacones et Tarentini usurpasse tradantur, universae severiori Doridi vindicare audemus vid. §. 32, 5.

2) Laconica lingua plura peculiaris habet et a reliquae Doridis, etiam severioris, consuetudine aliena, quam ulla alia Doricae dialecti species. Ejus proprietates his potissimum continentur:

Vocales η et ω pro diphthongis ei et ou saepius exhibet quam reliqua Doris severior. Abhorret enim cum vulgari lingua consonarum $\nu\sigma$ conjunctionem, quam pars Cretensium cum Argivis servarunt, et extremarum syllabarum correptionem, cui plerique Cretenses et Cyrenaei, minus Italiotae assueverunt, in quotidianum usum non admittit. Itaque Laconica sunt $\mu\omega\sigma\alpha$, $\acute{\eta}\pi\pi\omega\varsigma$, $\lambda\acute{\epsilon}\gamma\eta\nu$. — Vocales eo semper in $\iota\omega$ aut $\iota\omega$ abeunt, $εω$ in $\iota\omega$, nisi quum immutatas teneri oportet, ut $\acute{\alpha}\pi\sigma\tau\acute{\rho}\iota\omicron\mu\epsilon\varsigma$, $\delta\mu\acute{\omega}\mu\epsilon\theta\alpha$, $\acute{\epsilon}\pi\alpha\omega\iota\omega$ vid. §. 26, 1. Aequae plerique Cretensium. Notamus etiam $\sigma\acute{\iota}\omicron\varsigma$, quod apud partem Cretensium $\theta\acute{\iota}\omicron\varsigma$ sonabat, pro $\theta\epsilon\acute{\omicron}\varsigma$ vid. §. 17, 3. — Cum Italiotis verbi substantivi participium $\acute{\epsilon}\nu\tau\text{-}\omicron\varsigma$ commune habent vid. §. 40.

Sequentia a reliquae severioris Doridis usu discedunt.

Sigma inter vocales in spiritum asperum convertendi mos, ut $\acute{\epsilon}\pi\omicron\lambda\eta\acute{\epsilon}$, Argivis communis est et, grammatico quodam teste, Pamphyliis, Eretriensibus, Oropiis vid. §. 9. — Sigma in ρ mutatum est a Laconibus ut ab Eleis, Eretriensibus et fortasse Chalcidensibus. Ejusdem apud Cretes mutationis unum vestigium reperitur vid. §. 8. — Laconibus solis proprium est σ pro θ , cujus mutationis extra Laconicam dialectum nullum usquam exemplum superstes est praeter unam glossam Carystiam vid. §. 7. — Pro duplici consona ζ in primis vocabulis Laconice δ ponitur, in mediis $\delta\delta$ ut $\delta\acute{\omega}\mu\omicron\varsigma$, $\acute{\omicron}\delta\delta\omega$ vid. §. 12, pariter atque in Boeotorum dialecto; e Doriensibus soli Megareses aliquatenus ejus consuetudinis participes fuisse videntur. — Item Lacones cum Boeotis σ aliquoties in vocabulorum fronte ante κ et φ abjectum commune habent ut $\varphi\acute{\iota}\nu$ pro $\sigma\varphi\acute{\iota}\nu$ vid. §. 15, 3. Postremo communi recentiorum Laconum et Boeotorum more ou pro u scribitur vid. §. 18.

Haec fere sunt, quibus Laconica lingua maxime di-

stinguitur. Quae non esse omnia e summa antiquitate religiose servata, vix opus esset admonere, nisi C. O. Müller Laconibus eandem linguae atque morum et institutorum constantiam vindicaturus in diatribe de dialecto Dorica, quae clarissimo de Doriensibus operi addita est, magis minusve aperte significasset, ut Doridem prae reliquis dialectis (de qua re supra diximus), ita Laconicam linguam prae reliquis Doridis generibus antiquitatis laude insignem esse. At ea, quae Lacones contra reliquae severioris Doridis usum peculiaria habent, omnia originem magis minusve recentem prae se ferunt. Apparet spiritum asperum e sigma ortum esse, non sigma ex aspero, ut in *ἐποίηέ, ὄρμαον*, quum sigma aoristo primo proprium sit; apparet ρ e σ degenerasse, quae mutatio etiam in Latina lingua et vernacula spectatur, ut arbor est pro antiquiore arbos, Theotisce war pro was; certissimum est, σ pro ϑ depravatae elocutioni deberi, nec minus simplicem sonum δ et semibarbarum $\delta\delta$ in locum elegantioris et Graeco ori proprii ζ , qui e dj coaluit, successisse; de σ ante consonas abjecto non est quod moneamus. Superest *ou* pro utroque *v* positum, quam scripturam non posse ad tempus paullo antiquius referri satis a nobis demonstratum est L. I §. 41; sonum, qui novata illa scribendi ratione exprimitur, a Boeotis et Laconibus ex antiquitate servatum esse libenter concedimus. — Adeo cum aliqua veri specie aetas computari posse videtur, qua illae mutationes apud Lacones primum invaluerint. Quum enim nulla earum ad colonos Tarentinos transierit, omnes post a. 710 in usum venisse videntur, et maturius quidem reliquis σ pro ϑ , quo jam Alcman usus est, qui floruit circa Ol. XXVII. Inter Alcmanem et Aristophanem sigma in asperum mutari coeptum esse, grammaticorum quoque testimoniis freti demonstrare conati sumus §. 9, 2. Ad eandem aetatem retuleris δ et $\delta\delta$ pro ζ , quorum prima exempla apud Aristophanem sunt et Epilycum. Paullo recentiori aetati tribuimus σ in ρ mutatum, cuius quum apud Aristophanem unicum exemplum *παλεόρ* legatur,

usum eo tempore ut rarum ita novum fuisse colligimus. Post Aristophanem poetam, sed ante Aristophanem grammaticum *ou* pro *v* scribi coeptum esse indicavimus §. 18. Postremo β pro digamma positum, quod Italiotis et Cretensibus commune est, tantum abest ut ad antiquissima tempora referri possit, ut post nostram demum aeram ex inculta rusticae plebis pronuntiatione arreptum esse videatur, vid. §. 9, 5. — Intelligis, Laconicam linguam magis magisque depravatam esse, ut fit in populo literis parum dedito; nihil enim linguam magis stabilis atque firmat quam literarum studium per omnes populi partes fustum.

Quomodo explicari possit, quod in titulis Laconicis post annum ducentesimum a. Chr. scriptis omni proprietate Laconica abjecta mitior Doris regnat, supra indicavimus §. 48, 2. Ea aetate propriam Laconum linguam non extinctam fuisse, luculentissime inde apparet, quod in titulis duobus ferme saeculis post nostram aeram scriptis Laconicae proprietatis (ut σ pro ϑ , σ inter vocales ejectum, β pro digamma) reliquiae quaedam, in propriis potissimum nominibus, supersunt; praeterea grammaticorum de Laconica dialecto praecepta et glossae Laconicae maximam partem ad recentiore illam aetatem pertinere videntur. Neque apud Cretenses et Cyrenaeos (de Italiotis parum constat) ante saeculum post nostram aeram exactum severioris Doridis proprietates, ut terminatio ω in genitivo declinationis secundae, obsolevit. — Ceterum ibidem diximus dubitari posse, an mitior Doris, quae est in recentioribus titulis Messenicis, non magis genuinam Messeniorum dialectum referat.

3) Inter Dorienses Italiotas potentissimi erant Tarentini, Spartanorum coloni, qui una cum Thuriis Heracleam in Siritide condiderunt; Tarentinos tamen in colonia praevaluisse et aliunde constat et e lingua appa-

rēt, quae cum Tarentina nihil differre videtur. De utroque linguae fontibus vide §. 2, 7. 16. Reliquarum urbium Italicarum nulla purae originis Doricae erat. Rhegii tamen Messenii ut imperio ita dialecto prae Chalcidensibus valuisse videntur; certe in una ex inscriptionibus Rhegiis a Morrisano collectis p. 59 *δαίτος* extat (de aliis, quae male ad Rheginorum dialectum referuntur, vide §. 14, 2. 3 et §. 37, 2, praeterea §. 46, 6); eandem linguam Buxenti regnasse credideris, quae colonia a Messaniis, qui Rhegio Zanclem commigraverant, circa Ol. LXXVII deducta esse fertur. Latet, quo Doridis genere utraque urbs usa sit. Locrorum Epizephyriorum origo obscurissima est; Doriensium et Spartani et Syracusani coloniae aliquam partem habuisse videntur vid. Müll. Dor. I, 127 et II, 228. Dialecti unicum specimen superest in carmine populari Loerico apud Athenaeum XV p. 697; Doris apparet, maxime in *ἔσορῆς* et *μολέν*, et in hoc, si recte scriptum est, Italicis infinitivi correptio. Pleraque Italiae urbes Graecae ab Achaeis conditae erant, ut Sybaris et Croton cum coloniis suis; Crotonis aliqua pars Laconibus vindicatur Müll. Dor. I p. 126. Valde tamen dolemus, quod de Achaeorum Italiae lingua non magis constat quam de Peloponnesiorum. Petiliam a Philoctete conditam esse, cf. Boeckh. ad C. I. nr. 4, haud facile credimus; tessera Petiliensis Doricam dialectum ita exhibet, ut genus propter antiquam scripturam discerni nequeat. Superest inscriptio in Bruttis nescio ubi reperta, in qua severius Doridis genus apparet. Hoc igitur ultra Tarentinorum et Heracleensium fines late per Magnam Graeciam sparsum fuisse suspicamur. Jam Italicis severioris Doridis species a reliquis severiore genere his potissimum rebus distinguitur:

Cum Laconibus Italicis *η* et *ω* pro vulgaribus *ε* et *ου* communia habent exceptis infinitivis, qui Laconice in *ην* desinunt; nam in his quidem Italicis correptionem

ultima cum Cretensibus et aliis probaverunt, ut ἵππος, ἦς, μάσα, φέρειν vid. §. 20 et §. 21, 6. — Vocales εο et εω plerumque Laconico more in ιο et ιω mutantur ut κλωμαριόμενος, μετριώμενος, ἀθούλων, sed in futuris primis nonnullorum Cretensium more ε vel ι ante sequens ουτ ejicitur ut δοκιμαζόντι, ἐσσόνται vid. §. 26, 2. Similiter duplex contractionis ratio spectatur in pronominum personalium genitivo singulari, cujus Tarentinae formae traduntur ἐμιο, ἐμιω, ἐμίως, ἐμῶς (ex ἐμέθ et ἐμέος) etc. — E solis tabulis Heracleensibus cognita est dativi pluralis in tertia declinatione terminatio ασσι ut πρασσόντασσι, neque alibi reperitur infinitivi perfecti terminatio ημεν ut πεφραυκῆμεν. In iisdem spiritus et digammi ratio multa singularia habet, quanquam non licet affirmare, quatenus cum reliquorum Doriensium usu differatur. — Tertiae plurali imperativorum vulgaris terminatio Dorica est ut ἀγγραψάντω et ἐπελάσθω. — Tarentinis tribuitur verborum terminatio ζω in σσω mutata ut σαλπίσσω (quam rationem tabulae Heracleenses ignorant) §. 12, 5, et minore, si recte suspicati sumus, jure ζω pro σσω ut ἀνάζω §. 13, 3. Iisdem vindicatur singularis adverbii forma αἰή, quum in tabulis Heracleensibus vulgo αἰι, semel αἰς legatur.

In universam antiquam linguam multa cum fide ab Italiotis servatam esse, docent et tabulae Heracleenses exeunte saeculo quarto scriptae et pauca illa e Rhinthonis, qui circa a. 300 vixit, et Blassi, qui multo recentior esse videtur, fabulis superstitia.

4) Cretenses plerique circa saeculum tertium et secundum a. Chr. severiore Doride usi sunt; si titulis Tejo-Creticis plus fidei habere liceret, in decretis Polyrheniorum, Lappaeorum et Priansiorum nr. 3054. 3055. 3057, quorum sola initia tradita sunt, unius Doridis genus agnosci oporteret. Ceterum eas ipsas urbes, quarum

linguae monumenta supersunt, Doricos colonos accepisse non constat, unica fortasse Minoa Cydoniatarum excepta, ejus in agro titulus nr. 2558 repertus est; nam Cydoniam aliquantisper Aeginetae tenuerant vid. Hoeck. Cret. III. p. 412.

Severioris Doridis per omnem Cretam non una eademque species valebat, sed haud leves spectantur differentiae, ejus tamen generis, quae certas quasdam Creticae dialecti species accurate discerni non permittant.

Gravissima differentia in accusativo plurali secundae declinationis apparet. Laconica enim et Italiotica terminatio *ως*, ut *νόμος*, in solo Latorum et Olontiorum foedere nr. 2554, quod horum linguam referre videtur, quum Latorum decretum nr. 3058 dialecto differat, et in Epimenidis epistola conspicitur vid. §. 20, 2. d. Quum autem iidem Olontii infinitivorum terminationem corrumpere videantur ut *ἔξορκίζεν* vid. §. 21, 6, in vocalium *ι* et *ο* pro vulgaribus diphthongis *ει* et *ου* usu plane cum Italiotis conspirant. — Contra plerique Cretensium cum Cyrenaeis et aliis Doriensibus extremarum syllabarum correptionis amantes, *τὸς νόμος* proferunt, quae ratio apparet in titulo Hierapytnio nr. 2555, foedere Priansiorum et Hierapytniorum nr. 2556, in quo horum lingua agnosci posse videtur, in decretis Minoae Cydoniatarum nr. 2558, Arcadum nr. 3052, Cnossiorum 3053. A, incertae urbis nr. 3053. C. Eosdem populos in infinitivis correptione uti consentaneum est, vid. §. 21, 1. 6. — Postremo alii Cretenses antiquissimam accusativi formam *τὸν νόμον* servarunt, non minus alias consonarum illarum cum Argivis patientes, ut *τιθῆνς*, *πάνσα*, *ὑπάρχονσα*, quae apud reliquos Cretenses *τιθῆς* vel *τιθές*, *πᾶσα* et *ὑπάρχωσα* sonarent. Reperitur ea ratio in decretis Vaxiorum nr. 3050 et Latorum nr. 3058, a grammaticis male Creticae dialecto in universum tribuitur vid. §. 14. Ceterum

iidem infinitivos corripere videntur. — In reliquis titulis Creticis, qui genuinae dialecti corruptionem per lapidas passi sunt, discerni nequit, quae e tribus illis rationibus cuique populo peculiaris fuerit; Allariotas tamen, in quarum epistola nr. 2557 dativus *μετέχουσι* pro *μετέχουσι* (quae sunt e *μετέχουσι* orta), et infinitivus *χαίρειν* leguntur, consonarum conjunctionem *νς* abhorruisse apparet.

Alia differentia in vocalibus *εο* et *εω* posita est. Nam pars Cretensium eas non mutabat, si fidem habere licet titulis Eleuthernaeorum nr. 3047, ubi *ἐπαινέομεν*, et Arcadum nr. 3052, ubi *πολεμέωσι*, deinde Epimenidis epistolae, ubi *ἀλγίοντι*. Alii Laconum more eas in *ιό* et *ιω* mutant, quae ratio apparet in decretis Istroniorum, Sybritiorum et Latorum nr. 3048. 3049. 3058 ut *πραξιόμεν*; in Latorum et Olontiorum foedere nr. 2554 prima et secunda ratio mixtae sunt, unde in formas illam secutas corruptelae suspicio cadit. Tertia ratio spectatur in titulis Hierapytniorum nr. 2555. 2556 et Allariotarum nr. 2557, ubi *εω* et *εο* in *ω* contrahuntur, nisi quod quum *ο* ante duas consonas est, *ε* ejicitur, *ἐξῶ* pro *ἐξέω*, *ὠνώμενος* pro *ὠνεόμενος*, *πωλόντες* pro *πωλέοντες*. De reliquorum usu propter titulorum Tejo-Creticorum foedam corruptionem judicare non licet.

In digamma usu Cretes a Laconibus non multum differunt; valde tamen singulare est *ρ* pro antiquo digamma in glossis Hesychianis *τρέ* et *δεδροικώς* positum vid. §. 5, 7. Ex eodem Hesychio solo constat de *λ* in *υ* mutato ut *αὔσος* etc. vid. §. 15, 5. — *Πρεῖγυς* pro *πρέσβυς* aut potius ejus vocis derivata in titulorum parte leguntur vid. §. 15, 6. In Vaxiorum decreto nr. 3050 *φυλάδω* esse videtur pro *φυλάσσω* §. 13, 6. Creticum esse dicitur *θιός* et in Olontiorum foedere nr. 2554 scriptum fuisse videtur vid. §. 17, 3, quum in reliquis inscriptionibus, etiam melioris fidei, *θεός* legatur. *Πορι*

pro *πρός*, forma Cretibus propria, est in decretis Istro-
niorum, Vaxiorum, Rhaucliorum et Cnoasiarum nr. 3048.
3050. 3051. 3053, quum vulgaris *Dōnica* forma *ποτί* re-
periatur in titulis Allariotarum nr. 2557, Eleuthernaeo-
rum nr. 3047 et eodem Rhaucliorum nr. 3051. *Πεδά* in
Vaxiorum decreto esse videtur, ut est apud Epimenidem
et in antiquis titulis Argivis. — Omnibus Cretensibus
contra plerorumque Doriensium usum tertiae pluralis im-
perativorum terminatio *ων* cum Theraeis et antiquioribus
Delphis communis fuisse videtur ut *ἐπρόντων* et *ποιησά-
σθων* vid. §. 36, 4.

Vides, quanta Creticae Doridis fuerit varietas, quan-
taque in nonnullis praesertim populis (*Vaxii* et Latii in-
primis notandi sunt) vel antiqui situs tenacitas vel nova-
tionis mira proprietas. Singula exempla praeterea passim
attulimus.

5) Cyrenaeorum dialectus in titulis inde a se-
cundo a. Chr. saeculo scriptis multo antiquiorem colorem
habet quam omnis reliqua Doris, qualis per eandem ae-
tatem cognoscitur; maxime ille apparet in prisco *α* pro *ε*,
quod in vocibus ab *ἰερός* derivatis tituli ante nostram ae-
ram scripti accurate servant, recentiores haud raro exhi-
bent vid. §. 16. Item *ω* in secundae declinationis geni-
tivo, severioris Doridis certissimum indicium, vulgari
terminationi *ου* non cedit nisi in titulis Tiberio recentio-
ribus et ne in his quidem cum aliqua constantia. A re-
liqua severiore Doride, quantum in fontium penuria in-
telligi potest, Cyrenaeorum lingua duabus potissimum
rebus distinguitur: primam extremarum syllabarum cor-
ripiendarum insigni amore vix ullis Doriensium aequae
familiari, ut *τὸς θεός*, *ἱερός* pro *ἱερεῖς* vel *ἱερός*, *Φυκός*
pro *Φυκοῦς*, quo etiam Callimachi Cyrenaei insolentiores
correptiones revocandae esse videntur vid. §. 21; deinde
vocalium *εο* contractio in *ευ* ut *Εὐφάνευς* et *Θεὐτίμος*,
quae a reliqua severiore Doride, praecipue in genitivis,
aliena est.

§. 50.

De Doridis generum et specierum origine.

1) **Concentum cum Attica lingua, qua mitius Doridis genus a severiore distinguitur, non recentis originis esse neque ei potentiae deberi, quam Atheniensium ingenium magis magisque in reliquos Graecos exercebat, supra §. 20 et 25 satis demonstratum est. Restat ut quaeramus, quo tempore illa Doridis divisio nata esse videatur. Primum a recentiore et cognitiore aetate ad vetustioram et obscuriorem ascendentes utrumque Doridis genus in inscriptionibus apparet, ex quo diphthongi *ei*, *ou* et longae vocales *η*, *ω*, quo in loco gravissimum generum discrimen positum est, scriptura distingui coeptae sunt. Antiquissimus titulus, in quo mitius genus ceratur, est decretum Amphictyonum nr. 1688, quod Ol. 100, 1 scriptum est; severius in titulis Creticis et Cyrenaicis vel post nostram aeram conspicitur, vulgaribus formis raro intermixtis. Quomodo factum sit, ut in Laconicis titulis post a. 200 mitius genus omnem proprietatem Laconicam propulerit, supra §. 48, 2 explicare conati sumus. In universum tanta est generum usus constantia in variorum populorum Doricorum inscriptionibus, ut vel hinc intelligatur, illam divisionem multo antiquiorem esse. Idem docent poëtae Dorici, qui ex iis civitatibus oriundi, quarum inscriptiones mitiorem Doridem praebent, ea ipsa quinto saeculo usi sunt, Epicharmus et Sophron Siculi, Timocreon Rhodius; deinde Aristophanes in Acharnensibus Megaricam dialectum imitatus, quem ne suspiceris hoc in loco Attica temere immiscuisse, Laconicae dialecti in Lysistrata imitationem comparato. Ad Epicharmum et Sophronem retulimus gravissima grammaticorum testimonia de Syracusano *Μοῦσα* et antiquiore Dorico *ἄς* vid. §. 20, 12. — Ultra quintum saeculum Alcmænis carmina severiorem Doridem exhibent, sed cum minus puram;**

mitioris nulla exempla supersunt. Nihilominus certis argumentis demonstrari potest, multo antea Dorienses inter severius et mitius genus divisos fuisse. Nam sicuti consentaneum est, coloniarum eandem ab origine linguam fuisse atque metropolium, ita vix fieri poterat ut longo intervallo direntae, diversis vicinorum generibus circumdatae, vix ullo arctiore vinculo junctae utraeque ad eandem dialecti mutationes delaberentur. Itaque, si qua coloniae cum metropoli communia sunt, ea nostro jure a conditoribus illata existimamus; si quibus discrepant, ea aut ab alteris aut ab utrisque novata. Jam vero omnes coloniae, quae historico tempore i. e. post Olympiadum initium conditae sunt, in Doridis genere cum sua quaeque metropoli concinunt. Mitius Doridis genus ut apud Megarenses ita apud horum colonos reperitur, Byzantios et Chalcedonios, nec minus Mesembriae, quae ab hominibus Byzantio et Chalcedone profugis condita est; deinde, quum de ipsorum Corinthiorum lingua non constet, in omnibus Corinthi coloniis, Corcyrae, Ambraciae, in Acarnania, quae Corinthiis coloniis referta erat, Syracusis et in Syracusanorum coloniis, Issae et Acris, quibus comparatis de metropolis mitiore Doride dubitari nequit; postremo et Rhodi et in Rhodiorum colonia Gela et Agrigenti, quod a Gelensibus conditum est. Contra severior Doris non minus quam apud Lacones Tarenti, quod Spartani per Parthenias condiderunt, et Heracleae reperitur, quae est Tarentinorum colonia. Soli Cyrenaei excepti sunt, quum Therae metropolis inscriptiones mitiorem Doridem exhibeant, Cyrenaicae severiorem. Quod quomodo factum sit, Cyrenarum historia aperit. Constat enim ex Herodoto IV, 159. 161, quum sub tertio rege Batto II multi ex omni Graecia coloni accessissent, postea a Demonacte omnes incolas ita in tres tribus divisos esse, ut una Theraeos cum perioecis teneret, alia Cretenses et Peloponnesios, tertia omnes insulanos. Nec dubium est, quin Theraei, qui tertiam reipublicae partem habebant,

incolarum numeri tertiam partem non expleverint; iis enim, qui primi urbem condiderant, prae reliquis aliquid iuris dari consentaneum erat. Cyrene igitur nomine potius quam re Therae colonia erat, nec mirum, si Theraeorum dialectus inter tot accolae alienae elocutionis evanuerit. Cretenses, id quod ipse terrarum situs existimari jubet, numero praevaluisse videntur, quum inter dialectos Creticam et Cyrenaicam praeter ea, quae universi severioris generis sunt, extremarum syllabarum correptione communis sit, quam a Cretensibus potius quam a Theraeis ad Cyrenaeos transmanasse putamus; vocalium *eo* contractionem in *eu*, quam Cyrenaei prae reliqua severiore Doride peculiarem habent, ad insulanos, qui Cyrenen commigraverant, vel Doricos vel Ionicos retulerim, quorum utrisque is usus familiaris erat. — Quum igitur Doricae coloniae post Olympiadum initium conditae cum suis quaeque metropoli aut severius aut mitius Doridis genus commune habeant, praeterquam ubi per advenarum alienigenarum confluxum mutatio facta est, et quum multae ex illis aut octavo saeculo aut ineunte septimo conditae sint, certa ratiocinatione efficitur, jam octavo saeculo Dorienses inter severius genus et mitius divisos fuisse.

Sed etiam altius ad mythica tempora escendere juvat. Videamus enim, utro Doridis genere urbes Doricae proximo post migrationem tempore conditae vel captae postea usae sint. Dorienses Achaeis victis in Peloponneso tria regna condidisse feruntur, Argivum, Laconicum, Messenicum. Argis deinde exierunt, qui Troezenem, Epidaurum, Sicyonem occuparunt, Epidauro, qui Aeginam, ex Argolide, qui Rhodum, Con, Calymnam et vicinas civitates Doricas. Quod Aletes, qui primus Corinthum in Doriensium potestatem redegit, non Argis, id quod probabile videtur, neque e Laconica vel Messenia venisse fertur, Corinthiorum fastum Argivam originem aspernatum minus vera finxisse putaverim. Megaridem Corin-

thios colonos accepisse certum est. — Omnes autem illas civitates Doricas, quarum origo ad Argivos aut refertur aut referenda esse videtur, mitiore Doridis genere usas esse modo ex inscriptionibus cognitum habemus modo probabili conjectura assequimur. Ne Creticas quidem urbes, quae Althaemene duce paullo post Megaridem captam a Doriensibus Argolicis conditae esse feruntur, cum plerisque Cretensibus severius genus commune habuisse certum est. Neque enim disertis testimoniis constat, qui Cretensium Argivam originem jactaverint, et Polyrrhenia atque Lappa, quae oppida Hoeckius II p. 438. 440 Althaemene conditori vindicare studuit, fortasse mitiore Doride utebantur vid. §. 49, 4.

Messeniorum nec minus Messaniorum in Sicilia tituli Doridem mitiorem exhibent; sed de genuina illorum dialecto paullulum dubitari posse indicavimus. Spartanorum severior Doris est et eadem in Creta dominatur, quam paullo post Laconicam a Doriensibus captam incolae inde accepisse narrant, Dorienses, Minyas et Achaeos vid. Hoeck. II p. 418. Praecipue Lyctum a Spartanis conditam esse affirmatur l. l. p. 431, et oppidorum nomina haud pauca Laconicae et Cretae communia, institutorum et morum insignis similitudo, alia multa arctiorem inter Lacones et Cretenses cognationem arguunt. — At Melus et Thera, quarum in titulis mitior Doris apparet, Spartanorum se colonias esse non multo post Doricam migrationem conditas jactabant. Erunt qui severiorem Doridem ab his derelictam esse existiment, praesertim quum Cyrenaei, Theraeorum coloni, illa usi sint. Nosmet eo minus credimus, quod Theraeorum lingua tantum proprietatis habet, ut ab alio populo nullo accepta esse possit. Neque est cur Meliis et Theracis antiquitas mitiorem Doridem familiarem fuisse negemus. Utraque enim colonia non ab ipsis Spartanis condita est, si audiamus accuratiores narrationes, sed a Minyis et Achaeis, qui

in Laconica sederant vid. Müll. Orchom. p. 317. 334. Eae vero gentes qua dialecto usae sint, omnino non constat. Si igitur ab iis mitiorem Doridem ad Melios et Theraeos mansisse suspicemur, non potest contra moneri, quod Melus ab ejusdem agminis parte, quae e Laconica in Cretam perveniret, occupata esse dicitur; latet enim, quo Doridis genere eae urbes, quae ad illam originem referuntur, ut Gortyna, usae sint. Itaque in hoc loco multum dubitationis est, sed ullam urbem ab ipsis Spartanis Doriensibus vel antiquissimo tempore conditam severius Doridis genus abhorruisse confidenter contendere non potest. Quid vero, si mythicas de Doricarum urbium narrationes, quae modo obscurae sunt, modo inter se pugnant, modo principum potius quam populorum originem spectant, contemnere audeamus? Jam intelliges ex Argolide per Melum, Pholegandrum, Theram et reliquas Sporades Doricas usque ad Cariae oras, quasi via necessaria, mitius Doridis genus profectum esse, neque aliter severius e Laconica per Cretam in Libyam.

Disquisitio nostra eo perducta est, ut proximo tempore postquam tria Doriensium regna in Peloponneso condita essent, Argivi et fortasse Messenii mitiorem Doridis genere usi esse videantur, Spartani severiore. Quid igitur? Quum nemini probabile videri possit, ipsos Dorienses in Peloponnesum irruentes non eodem dialecti genere usos esse, num Argivos an Lacones an utrosque a genuina Doride descivisse existimemus? Respicendum est ad reliquarum Graecarum gentium dialectos, num quid inde ad quaestionem propositam colligi possit. Et primum quidem eo animum attendas, quod Aetoli, Delphi et reliqui vicini populi, quum ad Doricam stirpem referri non soleant, Dorica dialecto eaque mitioris generis locuti sunt; deinde, quod Arcades, soli inter Peloponnesi Aborigines, quorum de lingua aliquid certioris cognitionis habemus, non solum eum vocalium η et ω

usum, quo severior Doris maxime distinguitur, cum Laconibus communem habent ut Gen. *Μόσχω*, sed omnino, quantum in tanta fontium penuria cognosci potest, nihil fere cum illa differunt praeterquam vocalibus *αο* in *αυ* contractis ut *Εὐμηλίδαυ* Gen. pro *Εὐμηλίδαο*, Dor. *Εὐμηλίδα*. Itaque si in illis regionibus, unde Dorienses prodierunt, apud populos cum ipsis conjunctissimos mitius Doridis genus valuit, apud Arcades Peloponnesi Aborigines lingua severiori Doridi valde propinqua, nonne verisimile est, Spartanos priscorum incolarum linguam adoptasse? Stupebunt, qui in ea opinione haerent, Spartanos Doricam in quaque re proprietatem religiosissime servasse. Neque tamen ea suspicio, quo imprudentes et paene inviti delati sumus, per se nimis absurda est. Reputa enim, quam mature Germani inter populos Latinae linguae assuefactos, Normanni inter Francogallos patriae linguae obliti sint. Quidni Spartani, pauci numero, Achaeorum ea aetate haud dubie cultiorum dialectum leviter a sua discrepantem adoptasse putemus, praesertim quum Helotes Achaei in familiis dominorum versarentur et quum ante leges Lycurgeas Spartani a reliquis Laconicae incolis vix tantopere secreti essent. Rectius dubitaveris, an Dorienses ante coloniam Creticam, quae proximo post Spartam captam tempore deducta videatur, dialectum nondum mutaverint. At vide, quam Creticarum rerum repetita contemplatio suspicionem nostram non infringat, sed confirmet. Lyctus, quae Spartanorum colonia appellatur, qua dialecto usa sit non constat. Pollis et Delphus, qui coloniam e Laconica deduxisse feruntur, Achaeos maxime atque Minyas traxerunt e priscis Laconicae incolis, quibus severiorem Doridem vindicavimus; reliqua praeter linguam, quae utriusque terrae communia sunt, pleraque facilius ad priscorum incolarum cognationem, quam ad Spartanorum coloniam trahi possunt. Postremo, id quod inprimis urgemus, eae civitates, quibus severiorem Doridem fami-

liarem fuisse constat, vix ullo jure Doricae habentur, et tanta est illius, adeo inter confines populos ut Olonties et Latios, varietas, quae vix e communi Spartanæ coloniae fonte derivari possit. Contra pone Graecas gentes, quae Cretam ante migrationem Doricam habitarunt, dialectis usas fuisse Peloponnesiacae illi, ut ita appellare liceat, cognatissimis; adde, eandem ab Achaeis Doricae potentiae cedentibus illatam esse, nec quidquam in Creticarum dialectorum ratione non explicari posse videbitur. Ceterum Doricam coloniam ante Minois aetatem Tectapho dace ex Hestiaetide profectam tacite cum Hoeckio damnavimus. — Ante Tarentinam coloniam Spartanos a gemina Doride desuevisse, satis credibile est. Quid vero, quod Achaeorum in Italia coloniae ejusdem Doridis severioris participes fuisse videntur? quis eam a Spartanis aut Tarentinis assumptam neque Achaeorum Peloponnesiacorum propriam fuisse sibi persuaserit? At Achaei ex ipsa Laconica profecti mitiorem Doridem Melum et Theram transtulerunt. Non Achaei opinor, sed Minyae, quos inter Therae quidem colonos plurimum valuisse constat. His enim, e Phocensium et Locrorum vicinia oriundis, mitiorem Doridem familiarem fuisse satis probabile est.

Multo etiam magis quam Spartani ea Aetolorum pars, quae Heraclidas sequuta Elidem occupavit, patriam dialectum mutasse videtur. Nam Eliacam dialectum non ab Aetolis importatam esse, certum esset, si Eretrienses sigma in rho mutandi morem recte ab Eleis colonis (non post Heraclidarum reditum) accepisse traderentur neque ea narratio propter illius mutationis communionem ficta videri posset. Vel sic tamen non probabile est Eliacam dialectum, quae multo magis quam Arcadica cum Doride discrepans, vix ullo jure inter hujus species referretur, ab Aetolis derivandam esse, qui circa a. 300 mitionis Doridis septentrionali specie usi sunt. Itaque Eliacam linguam ad priscos terrae incolas, Epeos, revocamus.

Agrigentinis etiam tertio saeculo servata erat, quum Gela a. 687 condita esset. Hinc primum intelligitur, Rhodios jam septimi saeculi initio minutis quibusdam rebus, quarum gravissima est infinitivorum terminatio $\mu\epsilon\upsilon$ ut $\epsilon\iota\mu\epsilon\upsilon$, a reliqua mitiore Doride discretos fuisse; deinde nullo documento luculentius apparet, quanta quasi pertinacia suae quisque populus proprietati linguae adhaeserit, quum ne Gelenses quidem et Agrigentini per tot varios casus, quanquam alienigenis hominibus haud paucis in civitatem receptis et Syracusanis per aliquantum temporis dominantibus, ad reliquorum Siculorum linguam desciverint. — De reliquis utriusque Doridis speciebus nihil habemus, quod hic addamus.

A p p e n d i x.

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

I. Epicharmi fragmenta.

Ἄγροστινος.

1. (1)

* Ὡς ταχὺ κόλαφος περιπατεῖ δεινός.

Ἄλκυων.

2. (1)

Ἀυτότερος αὐτῶν.

Ἄμυκος.

3. (1)

* Ἄμυκε μὴ κύδαξέ μοι τὸν πρεσβύτερον ἀδελφεόν.

4. (2)

* Εἶγε μὲν ὅτι κεκομβῶται καλῶς.

Ἄρπαγαί.

5. (1)

Ὡς περ αἰ πονηραὶ μαντίες,

αἱθ' ὑποκειμύονται γυναίκασι μαρῶσι ἄμ πεντόγκιον

1) Et. M. 525, 7 et Et. G. 333, 37 (hic ταχεῖ).

2) Apollon. de pron. 80. B.

3) Scholl. Soph. Aj. 737, Suid. s. v. κυδαξεται: ἀδελφόν.

4) Et. M. 341, 9 et Suid. s. v. ἐγκομβώσασθαι, cf. Phot. Epist. 56, qui de Epicharmeο ἐγκομβῶται testatur, et Hesych. ἐγκομβῶται, ἐκείληται, quare recte ἐγκομβῶται postulatum est.

5) Poll. X, 81 ὥσπερ αἰ + §. 33, 1 et §. 45, 2. — Vs. 2 ἄμπε-

ἀργύριον, ἄλλαι δὲ λίτραν, τὰ δ' ἂν ἡμίλιτρον
δεχομέναι καὶ πάντα γινώσκοντι [* τῷ τε λόγῳ].

6. (1)

Ἐγὼ γὰρ τόγα βαλάντιον λιτρᾶν
καὶ δεκαλίτρων πλήρες ἐξάντων τε καὶ πεντογκίων.

7. (2)

Ἄ δὲ Σικελία πέποσχε.

Βάκχαι.

8. (1)

* Καὶ τὸν ἄρχον ἐπικάμψας ἐπιπλώω.

Βούσιρις.

9. (1)

Πρῶτον μὲν αἱ κ' ἔσθοντ' ἴδοις νιν, ἀποθάνοις,
βρέμει μὲν ὁ φάρυγξ ἔνδοθ', ἀραβεῖ δ' ἁ γνάθος,
φοφεῖ δ' ὁ γόμφιος, τέτριγε δ' ὁ κυνόδων,
οἶζει δὲ ταῖς ῥίνεσσι, κινεῖ δ' οὐάτα.

Γᾶ καὶ Θάλασσα.

10. (1)

Ἦ ὄρη βώκας [τε] πολλοὺς καὶ σμαρίδας.

τάκιον, Bentl. ἄμ πεντούγκιον † §. 46, 7. — Vs. 3 ἀργύριον pro vulgari forma e libris restituimus vid. §. 17, 3 — αἱ δ' † §. 33, 1 — ἂν ἡμίλιτρον, quae ab H. Stephano et Bentlejo emendata sunt. — Vs. 4 γινώσκοντι † §. 15, 7 — ultima verba in codicibus desunt, Bentl. τῷ τηᾶν λόγῳ.

6) Ibid. τόγε † — λιτροκεδεκαλιτρος στατήρ ἐξάντων τε πεντόγμων. Bentl. λιτρᾶν δεκαλίτρων τε πλήρες ἐξάντων τε καὶ πεντογκίων †.

7) Et. M. 662, 12.

8) Athen. III, 106. F vulg. ἄρτος e VL vix recte et ἐπικάλυφος. quae emendatio verior videtur.

9) Ath. X, 411. A et Eustath. 870, 10 πρῶτον † §. 22, 1.

10) Ath. VII, 313. A ὄκωρη.

11. (2)

Πόντον ἔψειν ὄρθριον...

12. (3)

Κουρίδες τε φοινικίαι.

13. (4)

Κάστακοὶ γαμφονύχοι.

14. (5)

Ναὶ μὰ τὰν κράμβαν.

15. (6)

*Οὐδ' ἀμαμαξύας φέρει.**Δεύτερος?*

16.

*Τοῦ Ποτειδᾶνος δὲ χρηστόν υἱὸν ἵπποκάμπιον.**Διονύσοι.*

17. (1)

*Χύτρα δὲ φακίας ἤψετο.**Ἐλπίς ἢ Πλοῦτος.*

18. (1)

*Ἄλλ' ἄλλος ὄδ' ἔστι ἤχ' ὥδε τοῦδε κατὰ πόδας,*11) Ath. XIV, 648. B *πόντον*.

12) Ath. III, 106. E.

13) Ath. III, 105. B.

14) Ath. IX, 370. B.

15) Et. M. 77, 8.

16) Herod. π. μ. λ. 10, 29 *ποσειδᾶνος*, Dind. *Ποτειδᾶνος*, recte Welckerus Z. f. A.-W. 1835 p. 1124, qui titulum (*Ἦβας γάμος*) *δεύτερος* i. e. *Μοῦσαι* supplendum esse suspicatur — *ἵπποκάμπιον*.

17) Ath. IV, 158. C et Herod. π. μ. λ. 6, 22.

18) Ath. VI, 235. F. *ἔστιχ' ὄδε*, Dind. *ἔστιχ' ὥδε*, quod debet *σταχ'* esse; sed nescimus, quis *κατὰ πόδας* de stante dixerit, quare crispimus *ἔστ' ἤχ' ὥδε*, paululum sic post hunc est (ince-

τὸν ῥαδίως λαψῆ τυ. καίτοι νῦν γὰ θην
εὔνον αἰνεῖ σῖτον· ἀλλ' ἔμπας ὄδε
ἄμυστιν ὡσπερ κύλικα πίνει * τὸν βιον.

19. (1)

Συνδειπνέω τῷ λῶντι, καλέσαι δεῖ μόνον
καὶ τῷ γα μηδὲ λῶντι, κωδὲν δεῖ καλεῖν.
τηνεῖ δὲ χαρίεις τ' εἰμὶ καὶ ποιεῶ πολὺν
γέλωτα καὶ τὸν ἰστιῶντ' ἐπαινέω.

5 καῖκα τις ἀντίον τι λῆ τήνῃ λέγειν,
τήνῃ κυδαζόμεαι τε κάπ' ὧν ἠχθόμεαν,
κῆπειτα πολλὰ καταφαγῶν, πόλλ' ἐμπιῶν
ἄπειμι. λύχρον δ' οὐχ ὁ παῖς μοι συμφέρει·
ἔρω δ' ὀλισθράζων τε καὶ κατὰ σκότος

10 ἐρῆμος. ὄκκα δ' ἐντύχω τοῖς περιπόλοις,
τοῦθ' οἷον ἀγαθὸν ἐπιλέγω τοῖς θεοῖς, ὅτι
οὐ λῶντι πλεῖον ἀλλὰ μαστιγῶν τί με.

dit) cf. Hom. II. ψ, 336 ἦκ' ἐπ' ἀριστερά. Vs. 2 ῥαδιωνῶς. V. 3 αἰ
σῖτον, Dind. αἰεῖσιτον †. Ad αἰνεῖ, quae vox eo facilius ex αἰ ex-
sculpi poterat, quod ν male in antecedentem versum translata
videtur, ubi libri ῥαδιωνῶς, cf. Eurip. Alc. 2 θῆσαν τραπέζαν αἰ-
νέσαι. De particulae καίτοι usu cf. Eurip. Cycl. 480. Vs. 4 fort.
πίνει κυμβίον, nam cymbia non parva pocula fuisse, id quod Sima-
ristus ap. Athen. XI c. 63 deminutiva forma deceptus contendit,
sed majus et capacius poculorum genus, e reliquis in eodem Athe-
naei capite congestis satis intelliges.

19) Ibid. Vs. 2 γαμηλιῶντι τῷ γακωυθενθεν (L. δεῖ), Dind. τῷ γα
μῆ λιῶντι κωδὲν δεῖ, quibus cur Schweighaeuserianam suspicionem
μηδὲ λῶντι praetulerimus, vide §. 42 s. v. λῶ. Vs. 3 τηρίδε, D. τηρί
δέ †. V. 4 ἰστιῶντ' e codice P. pro ἰστιῶντ' recepimus vid. §. 17, 3.
V. 5 κατισαντιον λητηνω. V. 6 κάπωνηχθόμεαν, quod Bergkiius correxit.

V. 9 ὀλισθράζων post Casaubonum temere scriptum est, quanquam
ea ipsa forma alibi non reperitur, quum ὀλισθράζω a Galeno ex
Hippocrate afferatur; novam vocem κατάσκοτος librorum BP ore
propulimus. Vs. 10 ἔραμος, D. ἔραμος † §. 19, 9. e. — αἶ κα δ'
edd. post Aldinam, oodd. ἐκκαδ' †. V. 11 τοῦτοις edd., B τουτοιῖς,
P. του τοιόν †; sententia haec: so rühme ich den Göttern dies als
etwas gutes nach cf. Diod. XV, 1 τοῖς ἀγαθοῖς ἀνδράσιν τὸν δικαίον
ἐπιλέγειν ἔπαινον, et in malam partem Aesch. Suppl. 950 ἀπειπίω
φύγον ἄλλοθρόοκ. V. 12 παιῶν ἀλλὰ † — μαστιγῶντι Dind. e Ca-

ἐπεὶ δὲ χ' εἶκω οἰκάδης καταφθαρεῖς,
 ἄστρωτος εὐδω καὶ τὰ μὴ στρωτ' οὐ κοῶ,
 15 ἄς κά μ' ἄκρατος οἶνος ἀμφέπη φρένας.

20. (2)

Ἐκάλεσε γὰρ τὺ τις ἐπ' αἴκλον [οὐχ] ἐκῶν,
 τὺ δ' αὖ ἐκῶν ὄχεο τράχων.

21. (3)

Τὸν τοῦ γείτονος καλιόν.

22.

Οὔτ' ὦν Πάλαιρος οὔτε * βοιαντοῦ.

"Ηβας γάμος.

23. (1)

"Λγει δὲ παντόδαπα κογχύλια
 λεπάδας, ἀσπέδους, κραβύζους, κηκιβάλους, τήθνα,
 κτενία, βαλάνους, πορφύρας, ὄστρεια συμμεμνκότα,
 τὰ διελεῖν μὲν ἐστι χαλεπά, καταφαγεῖν δ' εὐμαρέα
 5 μύας, ἀναρίπτας τε, καρύκας τε καὶ σκιφύδρια,

sauboni conjectura. V. 13 ἐπιδεικίω, Dind. ἐπεὶ δὲ χ' ἦκω † §. 42
 s. v. ἶκω — οἰκάδ' εἰς καταφθερεῖς. V. 14 τὰ μὲν πρῶτ' †. V. 15
 ἄς καμῶν ἄκρατος.

20) Ath. IV, 139. B γάρ τοι — οὐχ supplevimus — τὺ δὲ † —
 τρέχων † §. 16.

21) Poll. X, 151.

22) Herod. π. μ. λ. 21, 13 οὔτων † §. 20, 11 — fort. Βοιωτοῦ
 πίδον. Palaerus est Acarnaniae oppidum secundum Thucyd. II, 30
 et Strab. X, 691. 705, quod commemoratur etiam a Theognosto
 Ann. Oxx. II, 71, 1. Itaque in Herodiani verbis, quibus frag-
 mentum additum est „ἄκαιρος, εὔκαιρος, εὐπάλαιρος“ ἐστι δὲ χωρίον
 τῆς ἀκαρίας“ restituas Πάλαιρος et Ἀκαρνανίας.

23) Ath. III, 85. C. Vs. 2. 3 ἀσπέτους Dind. e librorum parte
 — τηθυνάκια βαλάνους †. In voce κηκίβαλος penultimam produci ex
 Hesychiana glossa κικοβαυλιτιδες, κογχυλίου τι γένος colligimus,
 nec per se ferri poterat τηθυνάκια, quam deminutivi novam formam
 existimare ausi sunt; postremo mutilum alterius versus initium ex-
 plendum erat, quare e τηθυνάκια, ubi v male transpositum est,
 τήθνα, κτενία finximus. — Vs. 4 εὐμαρέα †. — Vs. 5 ἀναρίπτας. —

τὰ γλυκεία μὲν ἔντ' ἐπέσθειν, ἐμπαγῆμεν δ' ὄξεια,
τούς τε μακρογογγύλους σωλήνας· ἅ μέλαινά τε
κόγχος, ἄπερ * κογχόθηραν πᾶσιν ἐς τρισώνια·
θατέραι δὲ γαῖαι κόγχοι τε κάμαθιτιδεις

10 ταὶ κακοδοκίμοι τε κηνώνοι, τὰς ἀνδροφυκτίδας
πάντες ἀνθρώποι καλέονθ', ἀμὲς δὲ λεύκας τοὶ θεοί.

24. (2)

Αὐτός ὁ Ποτιδᾶν ἄγων γαύλισιν ἐν Φοινικικοῖς
εἶκε καλλίστους ἀλιτᾶν τηγανισθῆμεν σπάρους
καὶ σκάρους, ὧν οὐδὲ τὸ σκῶρ θεμιτὸν ἐκβαλεῖν θεοῖς

25. (3)

Λαμβάνοντι γὰρ
ὄρτύγας, στρουθούς τε κορυδάλλας τε φιλοκομιμένας
τετράγας τε σπερματολόγους κάγλαας συκαλλίδας.

26. (4)

Καρκίνοι θ' ἴκοντ' ἐχίνοι θ', οἱ καθ' ἄλμυρὰν ἄλα
πεῖν μὲν οὐκ ἴσαντι, πεζᾷ δ' ἐμπορευόνται μόνον.

Vs. 6 ἐνπαγῆμεν. — Vs. 9. 10 δὲ τ' αἰ, D. δὲ ταὶ † cf. Aesch. Suppl. 806, ubi item γάϊος est is qui in terra versatur — κόγχοι τε αἰ ἀμαθιτιδεις τε — κακοδοκίμοι τε κηνώνοι (D. κηγονοί) †. — Vs. 11 καλέοντι.

24) Ath. VII, 320. C ποτιδαναιων γαυλοῖς. — Vs. 2 εἶκαι, D. ἔκε † §. 42 s. v. ἴκω — καλλίστους ἀδῆτα τηγανος ἀγεμῶν (A ἀγεμῶν) σπάρους et p. 319. F, ubi priora omittuntur ἀλιεύομεν σπάρους, Dind. e Schweighaeuseri conjectura καλλίστας σαγήνας χάλιεύομεν σπάρους †. Vox ἀλιτης, quae plurimorum analogiam sequitur cf. Steph. Byz. s. v. χωρίτης, nunc non legitur nisi apud grammaticos, ut Lex. de spir. p. 209 ἀλιτης, ὁ θαλάσσιος.

25) Ath. IX, 398. D τε καὶ κορ. — φοινικείμονας, D. φοινικείμονας e Porsoni conjectura; φιλοκομιμόνας, ut emendavimus, idem esse volumus, quod κομιστικούς, quo in genere avium Aristoteles de Anim. p. 387. B. C κορυδαλλούς diserte recenset. Schweighaeuserus eodem sensu φιλοκομιμῶν e φίλος, κόνις et εἶμα compositum voluit. — Vs. 3 τετράγας σπερματολόγους τε cf. fr. 49.

26) Ath. III, 91. C ἴκοντι ἐχίνοι τε τοῖ — μόνον †.

27. (5)

Ἐντὶ δ' ἀστακοὶ κολυβδαίνειν τε χῶς τὰ πόδι' ἔχει
μικρὰ, τὰς χεῖρας δὲ μακρὰς, κάραβος δὲ τοῦνυμα.

28. (6)

Μύες ἔτ' ἀλφησταὶ τε κορακίνοι τε κοριοειδέες,
αἰολίαι πλώτες τε κυνογλώσσοι τ', ἐνῆν δὲ σκιαθίδες.

29. (7)

Καὶ σκιφίας χρόμις θ', ὅς ἐν τῷ ἤρι καττὸν Ἀνάτιον
ἰχθύων παντῶν ἄριστος, ἀνθίας δὲ χεῖματι.

30. (8)

Ἦν δὲ νάρκαι [καὶ] βατίδες, ἦν δὲ ζυγαίνοι, προσητίες,
καμίαι τε καὶ βάτοι εἶναι τε τραχυδερμόνες.

31. (9)

Ἦν δὲ σαργίνοι [τε] μελανούροι τε καὶ ταὶ φιντάται
τανίαι, λεπταὶ μὲν, ἀδείαι δὲ κώλιγου πυράς.

32. (10)

Καὶ χελιδόνες τε μύρμαι θ', οἳ τε κοιλίαν μεζόνες
ἐντὶ καὶ σκόμβρων, ἀτὰρ τῶν θυρνίδων γὰρ μειόνες.

33. (11)

Πωλύποι τε σηπίαι τε καὶ ποταναὶ τευθίδες
χὰ δυσώδης βολβίτις γραῖαι τ' ἐριθακωδέες.

34. (12)

Ἄονες φάγροι τε λαβράκες τε καὶ ταὶ πόνες
σκατοφάγοι σαλπαὶ βδέλυχραι, ἀδείαι δ' ἐν τῷ θέρει.

27) Ath. III, 105. B τ' ἔχοστα — τῶνυμα † §. 27.

28) Ath. VII, 308. E cf. 252. A, 322 F et fr. 52. Addidimus ἔτ'.

29) Ath. VII, 282. A, 328. A χρόμιος, χρομίας † vid. Athen.
p. 323. A.

30) Ath. VII, 286. B καμίται.

31) Ath. VII, 321. C, 325. F, 313. D.

32) Athen. VII, 321. A, 313. E τοὶ τε κοιλίαν — θυρνίδων — γε
μήμονες † §. 20, 9.

33) Ath. VII, 318. E, 323. F, hic πώλυτες — χαλυσωδεες.

34) Ath. VII, 321. D, 327. C.

35. (13)

Ἐτι δὲ ποιτούτοισι βώκες, σμαρίδες, ἀφύαι, καμμάροι.

36. (14)

Βαμβραδόνες τε καὶ κίχλαι, λαγοί, δρακόντες ἀλκίμοι.

37. (15)

Ἄγε δὴ τρίγλας τε κυφὰς κἀχαρίστους βαιόνας.

38. (16)

Ἦν δ' υἱαίνιδες τε βουγλώσσοι τε καὶ κίθαρως ἐνής.

39. (17)

Σκορπίοι τε ποικίλοι σαύροι τε, γλαῦκοι πιόνες.

40. (18)

Κῶξυρόγγχοι ραφίδες ἱππούροι τε καὶ χροσοφρούες.

35) Ath. VII, 286. F, 306. C.

36) Ath. VII, 287. B, 305. C, Et. M. 195, 30. Primorum lectio valde dubia est. Leguntur enim Ath. p. 287 in A (Dind. per errorem C nominat) *βαμβραδόνες δὲ τι κίχλαι καὶ λαγοί*, in P *βαμβραδόνες* (hoc etiam B) *δὲ τε κ. κ. λ.*, Ath. p. 305. AC (Dindorfio tacentes) *βαμβραδόνες τε κίχλαι τε καὶ λαγοί*, BP *βαμβραδόνες* etc. (Mursi inventa praetermissimus), Et. M. *βραδόνες τε καὶ κίχλαι, λαγοί*. Dindorfius praeunte Schweighaensero hinc composuit id quod dedimus, et *βαμβραδόνες* quidem recte, quum eam formam et hic boni et in Sophronis loco Ath. p. 287. B fr. 18 omnes codices teneantur. Dubitamus tamen an dactylus non recte se habeat. Huius enim in tetrametro Épicharmeus usus suspectissimus est. Aliquoties aliis de causis gravissimis expellendus fuit, ut fr. 23, 2 *κηκιβάλους*, fr. 99 *καὶ σφάκιλος*, fr. 21 *μῶτο*; plerumque synizesi tolli potest, ut *αἰολία* fr. 28. 52, *σκιφίας* fr. 29, *δαμονίως* fr. 71 (cf. ibid. *Ἐλευσίνιος* quadrisyllabum), *ὡς δ' ἐγὼ δοκίω, δοκίω γὰρ* fr. 98, *ὄκκᾶ παρέωντι* fr. 115. Praeterea libri dactylum non exhibent nisi fr. 94, 4. 100. 126, ubi levibus mutationibus vitatur. Quare etiam hic poeta scripserit *βαμβραδόνες ἔτ' ἦν κίχλαι, λαγοί*. — Deinde Dind. τ' ἀλκίμοι ex Ath. 305.

37) Ath. VII, 288. A, 324. E.

38) Ath. VII, 306. A, 326. E, 288. B, 330. A, Dind. male $\frac{1}{2}$ c Koenii conjectura.

39) Ath. VII, 295. B.

40) Ath. VII, 304. C, 319. C.

41. (19)

Τρυγόνες τ' ὀπισθοκέντροι καὶ χαλάνδροι, κωβίοι.

42. (20)

Μεγαλοχασμόνας τε χάννυς κήπτραπελογαστόρας ὄνους.

43. (21)

Κομαρίδας τε καὶ κύννας κέστρας τε πέρκας τ' αἰόλας.

44. (22)

Αἰ δὲ λῆϊς, σάργοι τε μελανούροι τε καὶ τοὶ ποντίοι.

45. (23)

Χαλκίδες θ' ὕες τε ἰεράκες τε γῶ πίων κυών.

46. (24)

Λεκίδα κήμβάφια δύο.

47. (Inc. 61)

*Συναγρίδας μάζους τε συνοδόντας τ' ἐρυθροποικίλους.**Μ ο ὕ σ α ι .*

48. (1)

*Τόν τε πολυτίματον ἔλοπα, * ὁ δ' αὐτὸς χαλκὸς ὤνιος,
ἓνα μόνον * καὶ κηνον ὁ Ζεὺς ἔλαβε κήκελήσατο*

41) Ath. VII, 309. D, Dind. *χάλαδροι* ex A, utrumque cum aliis vitiosum proclamans; at *χάλανδρος* idem esse videtur ac *κάλανδρος*, *καλάνδρα*, *χαλάνδρα*, *alaudarum* genus, cujus nomen ad piscem quendam juxta atque alia avium nomina translatum putamus, ut *τρυγόνες* in hoc ipso versu, fr. 86 *κίχλαι*, fr. 82 *φάσσαυ* αἰτίαι *κόκκυγες*.

42) Ath. VII, 315. F, 327. F cf. Clem. Alex. Protr. II, 1 p. 178 Pott. *κήπτραπελογαστόρας*.

43) Ath. VII, 319. B, 323. B.

44) Ath. VII, 321. B.

45) Ath. VII, 326. E, 328. E *ἰεράκες* + §. 16.

46) Poll. X, 86 *κένβάφια*.

47) Ath. VII, 322. B sine fabulae nomine; sed p. 322. F *συαγρίδες* (leg. *συναγρίδες*) in Epicharmeis fabulis Ἡβας γάμος et Γᾶ καὶ Θάλασσα commemorari dicuntur.

48) Ath. VII, 282. D. Vs. 2 καὶ κηνον A, καὶ κηνῖον B, PVL.

* κατθέμεν αὐτῷ τε εἰκαί ται δάμαρτι θωτέρω.

49. (2)

Ἦν δ' ἔρωδιοι τε πολλοὶ μακροκαμπυλαυγένης
τετραγέες τε σπερματολόγοι κάγλααι συναλλίδες.

50. (3)

Κορακίνοι δὲ κοριοειδέες
πιόνες χίππιδια λεία, * ψυχει ἀπαλοκουρίδες.

51. (4)

Ἀντὶ τοῦ
κόγχος, ἂν τέλλιν καλέομεν, ἔστι δ' ἀδιστον κρέας.

52. (5)

Αἰολίαί πλώτες τε κυνογλώσσοι τ', ἐνῆν δὲ σκιαθίδες.

53. (6)

Οὔτε γόγγρων ὦν τι παχέων οὔτε μωραίνῶν ἀπῆς.

54. (7)

Χαλκίδας τε καὶ κύνας κέστρας τε πέρκας τ' αἰόλας.

55. (8)

Σκορπίοι τε ποικίλοι γλαύκοι τε, σαύροι πιόνες.

καίκηνον, Dind. καὶ κῆνον, sed vid. §. 33, 3. — Vs. 3 κατθέμεν codd., fort. κατθέμεν vid. §. 39, 5 (particula quidem γε ab Hermanno ad metrum fulciendum inserta tolerari nequit) — Dind. e Casauboni conjectura τε οἱ καὶ τᾶ, quae placent, sed θωτέρω sensu vacuum est cf. §. 25, 4. a.

49) Ath. III, 65. B, IX, 398. D cf. fr. 25.

50) Ath. VII, 304. E κοράκων — κορακοειδέες cf. fr. 28 — λιπίδια — fort. ψήγες, quam novam vocem a ψήσσα, quod est rhomborum genus, non magis diversam putamus quam φάσσα a φάψ — fort. ἀπαλοί, κουρίδες.

51) Ath. III, 85. E.

52) Ath. VII, 307. B, 308. E. cf. fr. 28.

53) Ath. VII, 312. C, Dind. e Koenii conjectura γόγγρων τε παχέων, nos ὦν addidimus.

54) Ath. VII, 323. A cf. fr. 43.

55) Ath. VII, 320. E cf. fr. 39.

Ἡρακλῆς παρὰ Φόλω.

56. (Busir. 3)

*Ἄλλὰ μὲν ἐγὼν ἀνάγκη ταῦτα πάντα ποιέω·
οἴομαι δ', οὐδεὶς ἐκὼν πόνηρος οὐδ' ἄταν ἔχων.*

Ἡρακλῆς ἐπὶ τὸν ζωστῆρα.

57.

*Πυγμαρίων λοχαγὸς ἐκ τῶν κανθάρων
τῶν μεζόνων, οὓς φαντι τὰν Αἴτην ἔχειν.*

Θεαροί.

58. (1)

*Κιθάρα, τριπόδες, ἄρματα, τραπέζαι χαλκίαι,
χειρόνιβα, λοιβάσια, λεβήτες χαλκίοι,
κρατήρες, ὀδελοί· τοῖς γὰ μὲν * ὑπωδέλοις
* καὶ ἴωτε βαλλίζοντες σιοσσον χρῆμα εἶη.*

59. (2)

Ὀσφύος τε περὶ κῆπιπλόου.

Κύκλωψ.

60. (1)

Χαρδαί τε ἀθύ, ναὶ μὰ Δία, χῶ κωλεός.

56) Eustrat. in Arist. Ethic. ad Nic. III, 5, 5 ἐγὼ νανακῆος † — οἴομαι δ' ὡς οὐδεὶς, quae emendavit Schneidewinus Exercitt. Critt. c. VIII p. 50, quem vide praeterea de fabulae inscriptione.

57) Scholl. Arist. Pac. 73 πυγμαρίωνι, quod Dind. in editione Oxoniensi ita emendavit, ut Πυγμαρίων pro nominis proprii nominativo vendicaret. Est autem Πυγμαρίων deminutivum vocis Πυγμαῖος, quocum conferas σπηλάδιον a σπήλαιον et ἐλάδιον ab ἔλαιον, sententia autem eadem, quam Schneidewinus l. l. Πυγμαῖων corrigens efficere studuit. Praeterea μεζόνων et φασὶ τὴν Αἴτην ad Doricam proprietatem revocavimus. Fortasse verius est λοχαγωγός in cod. G.

58) Ath. IX, 408. D et VIII, 362. B χαλκίαι, D. χάλκειαι † §. 17, 3. — Vs. 2 λοιβλι — χάλκειοι et χάλκειοι †. In ultimo versu αὶ ἴωτε et σσιον agnoscī posse videntur.

59) Ath. III, 106. F καὶ ἐπίπλου † cf. fr. 8.

60) Ath. VIII, 366. A.

61. (2)

Φέρ' ἐγγέας εἰς τὸ σκύφος.

62.

Ναὶ τὸν Ποτιδᾶν κοιλότερος ὄλμου πολί.

Κωμασταὶ ἢ Ἥφαιστος.

63. (1)

Σηπίας τ' ἄγεν νεούσας περδίκας τε πετομένους.

64. (2)

[Ἄλλ'] οὐδὲ ποτιθιγεῖν ἔτ' ἔγων τεῦς ἀξιῶ.

Λόγος καὶ Λογίνας (?).

65. (1)

A. Ὁ Ζεὺς μ' ἐκάλεσε Πέλοπι γ' ἔρανον ἰστιῶν.

B. Ἥ παμπόνηρον ὄψον, ὦ τᾶν, ὃ γέρανος.

C. Ἄλλ' οὔτι γέρανον, ἀλλ' ἔρανον γὰ τοι λέγω.

66. (2)

* Οἱ τοὺς ἰάμβους καὶ τὸν ἄριστον τρόπον.
ὄν πρᾶτος εἰσαγήσαθ' ὄριστόξενος.

67. (3)

Ἀφύας τε κωρίδας τε καμπύλας.

61) Ath. XI, 498. E.

62) Herod. π. μ. λ. 10, 31 αἰνετὸν Ποτιδαν, quae correxit Meinekus Comm. Gr. II p. 482 — ὄλμου.

63) Ath. VIII, 384. A ἀγαγεούσας, D. ἄγον νεούσας †.

64) Apollon. de pron. p. 96, A οὐδέποτε ἴοι γινεῖ ἔγων τευς ἀξιῶ †.

65) Ath. VIII, 338. D ἰστιῶν † §. 17, 3. — Vs. 3 ἀλλ' ἔρανον, Dind. ἀλλά γ' ἔρανον †.

66) Hephaest. p. 45 Pors. οἱ τ. ἰ. κατὸν ἀρχαῖον τρόπον, in quibus nec sensus placet neque οἱ πρό Dorico τοι ferri potest, fort' ὅ (aut οἱ) τ. ἰ. κατὸν ἀχάριστον τρ. — Vs. 2 εἰσηγήσαθ' †.

67) Ath. III, 106. E.

Μεγαρίς.

68. (1)

Τὰς πλευρὰς οἶόν περ βατίς,
τὰν δ' ὀπισθίαν ἔχεις θαγάνεος οἶόν περ βάτος,
τὰν δὲ κεφαλὰν ὄστιςῶν οἶόν περ ἔλαφος * οὐ βατίς,
τὰν δὲ λαπάραν σκορπίος * παῖς ἐπιθαλάττιός τε οὔ.

69. (2)

Εὐνμος καὶ μουσικὰν ἔχουσα πᾶσαν φιλόλυρος.

70. (3)

Ὅρουα, τυρίδιον, κωλεοί, σφονδύλοι, τῶν δὲ βρωμάτων
οὐδὲ ἔν.

Ὅδυσσεὺς Ἀυτόμολος.

71. (1)

Δέλφακά τε τῶν γειτόνων
τοῖς Ἐλευσινίοις φυλάσσων δαιμονίως ἀπάλεσα,
οὐχ ἐκῶν· καὶ ταῦτα δὴ με συμβολατεύειν ἔφα
τοῖς Ἀχαιοῖσιν προδιδόμεν τ' αἶμνυέ με τὸν δέλφακα.

72. (2)

Ἄ δ' ἀσυχία χαρίεσσα, γυνά,
καὶ σωφροσύνας πλατίον οἰκεῖ.

73. (3)

Ποτιφόριμον τὸ τέμαχος ἦς, ὑπομελανδρουῶδες.

68) Ath. VII, 286. C ἔχθησθ' ἀτινὲς οἶον † cf. Hesych. θαγάνεον, δξύ, ἡκονημένον; nam βάτος est raja batus, *Dornenroche*. — Vs. 3 κεφαλὰν ὄστιων †, caput habet quale quivis cervus (cervi cornua non possunt ossa vocari). — Vs. 4 fort. σκορπίος πᾶς ἐστὶ παχύτερος τευῦ.

69) Hephaest. p. 14, ἔχουσα e librorum parte restituimus pro Aeolico ἔχοισα.

70) Ath. IX, 366. B, metrum perditum est.

71) Ath. IX, 374. E, Et. M. 255, 3, Zonar. p. 480: ἀπάλεσα — ἔφη † — προδιδόμην, fort. προδιδόμειν vid. §. 39, 5.

72) Stob. Flor. LVIII, 7 ἄσυχία †.

73) Ath. III, 121. B, metrum nullum et ποτιφόριμος vix recte pro πρόσφορος esse putatur.

74. (6)

*Ἄλλὰ καὶ ῥέξει τι χρῶμα.**Περὶ αλλοῦ.*

75. (1)

*Σεμέλα δὲ χορεύει**καὶ * ὑπαλισφιν σοφὸς κισθάρῃ παριαμβίδας· ἃ δὲ γεγάθη
πυκινῶν κρημῶν ἀκροαζομένα.**Πέρσαι.*

76. (1)

*Χρυσὸν καὶ χαλκὸν ὀφείλων.**Πίθων.*

77. (1)

** Ἡ θύλακον**βίον ἢ κίον φέρειν ἢ κωρυκίδα.**Πύρρα ἢ Προμαθεύς.*

78. (1)

Τὰν τελλίαν, τὸν ἀναρίταν θάσαι δὴ καὶ λεπὰς ὄσση.

79. (2)

Πολλοὶ στατήρες, ἀποδοτήρες οἰδὲ εἶς.

80. (3)

* Πύρραν γε μῶ καὶ Δευκαλίωνα.

74) Et. Or. 139, 4.

75) Ath. IV, 183. C γεγαθεῖ, γεγάθη.

76) Poll. IX, 92.

77) Poll. X, 179 βόειον vulg., quod e codicibus mutavimus —
φέρειν ἀκωρυκίδα.78) Ath. III, 86. A κᾶν (D. καί) τις Ἑλλήνων — τὸν ἄνδρα τ' αἰ
(D. ἀναρίταν) †.

79) Et. M. 725, 25 οὐδ' ἂν εἶς † §. 45, 3.

80) Et. M. 589, 42 fort. Πύρρα γὰ μῶται Δευκαλίωνα, quum μῶται
ex Epicharmo afferatur vid. §. 42 s. v.

81. (6)

Κύλικα, μαγίδα, λύχνον.

Σειρήνες.

82. (1 et Inc. 60)

A. Πρωὶ μὲν γ' ἀτενὲς ἀπ' αὐσῶν ἀφύσας ἀποπυρίζομες
στρογγύλας καὶ * δελφακίνας ὄπτα κρέα καὶ πολύπους.
καὶ γλυκὺν γ' ἐπ' ὧν ἐπίομεν οἶνον. B. οἴμοι μοι τάλας.
τρὶς ἅμα με καλέουσά κά τις καλὰ λέγοι· φοῦ τῶν κακῶν·

5 A. * ὃ καὶ παρὰ τρίγλας τε καὶ πάχηα κάμναι δύο
διατεταγμένα μεσαι, φάσσαι τε τοσαῦται παρῆν
σκορπίοι τε κάγλαοὶ κοκκύγες, οὐς παρσχίζομεν
πάντας, ὀπᾶντες δὲ χἀδυνόντες αὐτοὺς χναύομεν.

Σ κ ί ρ ω ν.

83. (1)

Καὶ παλίνων λεκίς.

84.

A. Τίς ἐστὶ μάτηρ; B. σακίς. A. τίς δ' ἐστὶν πατήρ;
B. σακίς. A. τίς ἀδελφεὸς δέ; B. σακίς.

81) Poll. X, 62.

82) Ath. VII, 277. F, fort. καὶ δελφάκιδ γ' ἔπειτα κρέα — II. πολύπους. — Vs. 4 περὶ σᾶμά (τρὶς ἅμα Fiorillo) με καλοῦσα κατιστα λέγει (cod. B λέγοι) † cf. Hom. Od. ε, 65 πρὶν τινα τῶν δειλῶν ἐτέρων τρὶς ἕκαστον αὔσαι et Theocr. XV, 38, ubi Meinekius recte κάλ' εἶπας restitui jubet; interjectionem φοῦ in φεῦ mutare non ausi sumus. Verba οἴμοι — κακῶν interlocutori dedimus. — Vs. 5 fort. τόκα τερῆς τρίγλα τε μία παχεῖα. — Vs. 6 τοσαῦται. — Dind. παρῆς male sine libris. Ultima a κάγλαοὶ inde ex Athen. VII, 309. E, ubi abulae inscriptione non addita afferuntur, adjicienda censuimus: τᾶντες — χἀδυνάντες, quod e cod. B correximus propter praesens πεᾶντες.

83) Poll. X, 87 πηλίνων.

84) Scholl. Oxx. Arist. Pac. 185 μήτηρ — σηκίς ubique — τίς πατήρ † — ἀδελφός sine δέ †.

Σ φ ί γ ξ.

85. (2)

Ἄλλ' οὐχ ὁμοιά γ' ἐρинеοῖσιν οὐδαμῶς.

86. (3)

Καὶ τὸ τᾶς Χιτωνίας αὐλήσάτω τίς μοι μέλος.

Τ ρ ὦ ε ς.

87. (1)

Παντὸς ἐκ ξύλου κλώσ τέ κα γένοιτο καὶ θεός.

88. (2)

Ζεὺς ἄνα ναίων Γάργαρ' ἀγάννιφα.

Φ ι λ ο κ τ ή τ α ς.

89. (1)

Ἐν δὲ σκόροδα δύο καὶ γαθυλλίδες δύο.

90. (2)

Οὐκ ἔστι διθύραμβος, ὅκχ' ὕδωρ πίης.

91. (3)

Οὐτ' ἐν κάδαρ * δηλοίμην οὐτ' ἐν ἀμφορεῖ.

Χ ε ί ρ ω ν.

91 b.

Καὶ πιεῖν ὕδωρ διπλάσιον χλιαρόν, ἡμίνας δύο.

85) Ath. III, 76. C ἐρνεοῖς †.

86) Steph. Byz. s. v. χιτώνη: τῆς χιτωνίης αὐλήσατο.

87) Proverb. Coisl. 168 cf. Zenob. IV, 7 ἐκ παντὸς ξύλου κλώσ γένοιτ' ἄν † (κλώσ primam corripit). Aliter Schneidewinus Conject. p. 73, qui versum Epicharmo vindicavit, sed dialecti proprietate neglecta.

88) Macrob. Saturn. V, 20 ἄναξ †.

90) Ath. XIV, 628. B οὐχ ὕδωρ.

91) Poll. X, 71.

91 b) Ath. XIV, 648. D et XI, 479. A. Non recte Grysar p. 268 et Krusemanus Chironem inter Pseudepicharmea referunt. Nam e

Χύτραι.

92. (1)

'Αλλ' ὅμως καλαὶ * καὶ πῖοι ἄρνες εὐρησοῦντί μοι
δέκα νόμους πωλῶ· τοίτας γὰρ ἐντί τᾶς ματρός.

93. (1)

Κάρυξ ἰάν

εὐθύς πρία μοι δέκα νόμων μόσχον καλάν.

"Α δ η λ α.

94. (1)

A. 'Αλλ' αἰεὶ τοὶ θεοὶ παρήσαν χύπελίπον οὐπώποκα·
τάδε δ' αἰεὶ πάρεσθ' ὁμοῖα, διὰ δὲ τῶν αὐτῶν αἰεὶ.

B. 'Αλλὰ λεγέται μὰν χάος πρᾶτον γενέσθαι τῶν θεῶν.

A. * Πῶς δὲ κ' ἀμάχανόν γ' ἀπό τινος μηδὲν ὅτι πρᾶτον μόλοι;

5 οὐκ' ἄρ' ἔμολε πρᾶτον οὐδὲν οὐδὲ μὰ Δία δεύτερον

* τῶν δ' ὧν ἄμες νῦν ὧδε λέγων μέλλει τᾶδ' εἶν.

αὶ ποτ' ἀριθμὸν τις περισσόν, αὶ δὲ λῆς, τὸν ἄριον

ποτθέμεν λῆ ψᾶφον ἢ καὶ τὰν ὑπάρχουσαν λαβεῖν,

ἢ δοκεῖ κά τοι τόκ' αὐτὸς εἶμεν; B. οὐκ ἐμὴν τάχα.

10 A. Οὐδὲ μὰν οὐδ' αὶ ποτὶ μέτρον παχυαῖον ποτθέμεν

priore Athenaei loco, quo innituntur, Schweighaeuserus meliore jure contrariam opinionem derivavit; accedit quod in altero loco et in Bekk. Anecd. p. 98, 32 Chiron sine ullo suspicionis indicio ad Epicharmum revocatur.

92) Poll. IX, 79 εὐρήσουσι † — δέ μοι καὶ νούμμου, quae Bentley correxit — πωλατιᾶς † cf. Phot. Harpocr. Suid., qui Sophronem πωλάς pro πράσις dixisse testantur.

93) Ibid. κῆρυξ — πριῶ † §. 24, 4 — νούμμων.

94) Diog. Laert. III, 10 fort. παρῆν τε vid. §. 40 — καὶ ὑπέλιτον. — Vs. 4 Herm. πῶς δέ; ἀμάχανόν γ', ἀπό τινος εἶμεν ὅ τι πρᾶτον μόλοι, fort. πῶ δέ κα (κάμάχανον γὰρ), ἔμολεν ὅ, τι πρᾶτον, μόλοι; it πῶ sit pro πόθην vel ἀπό τινος, quae verba ut glossam ejecimus. — Vs. 5 οὐκ — οὐδὲν interlocutori interroganti tributa erant. — Vs. 6 Herm. τῶνδε γ' ὧν ἄμες νῦν ὧδε λέγομεν. ἀλλὰ τᾶδ' ἔχει. — Vs. 7 Herm. τιν' ἄριον. — Vs. 8 ποτεθέμεν et quinque codices n Huebneri appendice ποτὲ θέμην, unde fortasse ποτθέμεν restituendum est vid. §. 39, 5. — Vs. 9 κά τοι καὶ ὁ αὐτός, Herm. κά τοι τόκ' αὐτός † vid. ad v. 18. — Vs. 10 οὐδὲ ποτὶ μέτρον παχὺ ἰόν

λῆ τις ἄτερον μᾶκος ἢ τοῦ πρόσθ' ἐόντος ἀποταμῆν
 ἔτι χ' ὑπάρχοι κείνο τὸ μέτρον; B. οὐ γάρ· A. ὦδε νῦν ὄν
 καὶ τὸς ἀνθρώπους· ὁ μὲν γὰρ αὖξεθ', ὁ δέ γα μὰν φθί-
 ἐν μεταλλαγῇ δὲ πάντες ἐντὶ πάντα τὸν χρόνον.

- 15 ὃ δὲ μεταλλάσσει κατὰ φύσιν κωῦποκ' ἐν ταυτῷ μέτρον
 ἄτερον εἶη κα τοδῆ τοῦ τοι παρεξεστακότος.
 καὶ τὸ δὴ κῆγὸ χθὲς ἄλλοι καὶ νῦν ἄλλοι τελέθομεν
 καῦθις ἄλλοι κωῦποκ' αὐτοὶ [τελέθομεν] καττὸν λό-

95. (2)

- A. Ἄρ' ἔστιν αὐλησίς τι πρᾶγμα; B. πάνν μὲν ὄν
 A. Ἄνθρωπος ὢν αὐλησίς ἐστιν. B. οὐδαμῶς.
 A. Φέρ' ἴδω, τί δ' αὐλητάς; τίς εἶμέν τοι δοκεῖ
 ἄνθρωπος; ἢ οὐ γάρ; B. πάνν μὲν ὄν. A. οὐ γάρ·
 5 οὕτως ἔχειν [τοι] καὶ περὶ τῶγαθοῦ; τὸ γὰρ
 ἀγαθόν τι πρᾶγμ' εἶμεν καθ' αὔθ'· ὅστις
 εἰδῆ μαθὼν τῆν', ἀγαθὸς ἤδη γινέται.
 ὡσπερ γὰρ αἶκ' αὐλησίω αὐλητάς μαθὼν
 ἢ ὄρχησιν ὄρχηστάς τις ἢ πλοκεὺς πλοκ-
 10 ἢ πάν γ' ὁμοίως τῶν τοιούτων, ὅτι τὸ
 οὐκ αὐτὸς εἶη χ' ἅ τέχνα, τεχνικός γ' ἄνθρωπος.

— codd. in Append. ποτ' ἔθεμν, fort. ποτ' ἔθεμν
 τις ἔτερον στερρόν (Herm. om. λῆ τις) †.
 unus στερρόν omittit, alius ἔτερον, tertius
 bet. — Vs. 12 κ' ὑπάρχοι — Herm. τῆν'
 τὸς ἀνθρώπων, cod. Lobc. τὸς ἀνθρώπους, Herm.
 §. 20, 12. — Vs. 15 κωῦποκ' † — ταυτῷ †
 §. 16 — καὶ τὸ δὴ, duo codd. καὶ τὸ δὴ, ὅτι
 δῆτα) † §. 33. — τοι inseruit Herm. —
 Vs. 18 κωῦποκ' αὐτοὶ † §. 33. —
 quia Dorica articuli fort. ἄλλοι κωῦποκ'
 quare αὐτοὶ restituendum, quod est
 pro ὁ αὐτὸς esse coniectura, quod est
 ad Eurip. VII p. 50.

95) Dicitur ἄνθρωπος ὢν αὐλησίς ἐστιν, quod est
 τῶγαθόν τι πρᾶγμ' εἶμεν καθ' αὔθ'· ὅστις
 γάρ· εἰδῆ μαθὼν τῆν', ἀγαθὸς ἤδη γινέται.
 ὡσπερ γὰρ αἶκ' αὐλησίω αὐλητάς μαθὼν
 ἢ ὄρχησιν ὄρχηστάς τις ἢ πλοκεὺς πλοκ-

95. 2

Εὔμαι, τὸ σοφὸν ἐστὶν εἶναι ἄνθρωπον
ἀλλ' ὅσα περὶ ζῆν, καὶ ἄλλοι
καὶ γὰρ τὸ θῆναι τὸν ἀνθρώπον
αὐτῆς καταμαθεῖν ἔστιν.

5 ζῶντ', ἀλλ' ἐπὶ τῷ κατὰ φύσιν
τὸ δὲ σοφὸν εἶναι φέρει τὸν ἀνθρώπον
μῦνα" πεπαισθησέναι γὰρ ἀνθρώπου.

96. 2

Θαυμαστὸν οὐδὲν ἐστὶν ἀνθρώπου
καὶ ἀνθρώπου ἀνθρώπου ἀνθρώπου
καλῶς περὶ τὸν ἀνθρώπου
καλλίστου εἶναι φέρει τὸν ἀνθρώπου
ὄντι δ' ἄνθρωπος καλλίστου ἀνθρώπου

Μακωνίδες,
τοὶ σὺν ἄλλοις μὲν φαγεῖν

(58)

τρίψας καλῶς
αὐτὸς δ' ἐπ' αὐτοῦ χαιρέτω.

Dind. e Koenii conjectura ἐντί † §. 40.

αἰ — μύκαι (Dind. μύκαις) ἀρ' ἐπέσκη-
θη. 65. A ἐν' ὅσπερ οἱ μύκητες ἀποπνίξαιμι
με supplevimus.

καλλάσσονται, quod correxit Erfurdcius. —
obsius et Dindorfius Atticum poetam odo-

κων † — μάραθοι — τοῖς ἄλλοις — λαχάνοις
κων (excidit ἀδέες vel simile quid) **παλιν**;
fragmentum, quod Dind. recte discreverat,

e. ὀπός, acerbus cacti succus — παρατιθῆ †
αὐτοῦ vid. §. 33, 5.

λή τις ἄτερον μάκος ἢ τοῦ πρόσθ' ἐόντος ἀποταμῆν
 ἔτι χ' ὑπάρχοι κείνο τὸ μέτρον; B. οὐ γάρ· A. ὦδε νῦν ὄρη
 καὶ τὸς ἀνθρώπους· ὁ μὲν γὰρ αὖξεθ', ὁ δέ γα μὰν φθίνει,
 ἐν μεταλλαγῇ δὲ πάντες ἐντὶ πάντα τὸν χρόνον.

- 15 ὃ δὲ μεταλλάσσει κατὰ φύσιν κωῦποκ' ἐν τωῦτῳ μένει,
 ἄτερον εἶη κα τοδὴ τοῦ τοι παρεξεστακότος.
 καὶ τὸ δὴ κήγῳ χθῆς ἄλλοι καὶ νῦν ἄλλοι τελέθομες,
 καῦθις ἄλλοι κωῦποκ' αὐτοὶ [τελέθομες] καττὸν λόγον.

95. (2)

A. Ἄρ' ἔστιν αὐλησίς τι πρᾶγμα; B. πάνυ μὲν ὦν.

A. Ἄνθρωπος ὦν αὐλησίς ἐστιν. B. οὐδαμῶς.

A. Φέρ' ἴδω, τί δ' αὐλητάς; τίς εἶμέν τοι δοκεῖ;
 ἄνθρωπος; ἢ οὐ γάρ; B. πάνυ μὲν ὦν. A. οὐκ ὦν δοκεῖ

5 οὕτως ἔχειν [τοί] καὶ περὶ τῶγαθοῦ; τό γα
 ἀγαθὸν τι πρᾶγμ' εἶμεν καθ' αὔθ'· ὅστις δέ κα
 εἰδῆ μαθὼν τῆν', ἀγαθὸς ἤδη γινέται.

ὥσπερ γὰρ αἶκ' αὐλησίην αὐλητάς μαθὼν
 ἢ ὄρχησιν ὄρχηστὰς τίς ἢ πλοκεὺς πλοκὰν

- 10 ἢ πάν γ' ὁμοίως τῶν τοιούτων, ὅ,τι τὸ λῆς,
 οὐκ αὐτὸς εἶη χ' ἅ τέχνα, τεχνικός γα μὰν.

— codd. in Append. ποτ' ἔθεμιν, fort. ποτθέμειν. — Vs. 11 λῆ
 τις ἄτερον στερόν (Herm. om. λῆ τις) †. Codicum in Appendice
 unus στερόν omittit, alius ἔτερον, tertius hoc illi superscriptum ha-
 bet. — Vs. 12 κ' ὑπάρχοι — Herm. τῆνο vid. §. 33, 3. — Vs. 13
 τὼς ἀνθρώπως, cod. Lobc. τὼς ἀνθρώπους, Herm. τὸς ἀνθρώπως vid.
 §. 20, 12. — Vs. 15 κωῦποκ' † — ταῦτῳ † §. 27. — Vs. 16 ἔτερον †
 §. 16 — καὐτὸ δῆ, duo codd. καπὸ δῆ, unus καὶ τοδί (Herm. καὐτὸ
 δῆτα) † §. 33. — τοι inseruimus. — Vs. 17 κήγῳ † §. 27 — εἶν. —
 Vs. 18 κωῦποκ' αὐτοὶ † §. 27; αὐτοὶ non poterat in ωῦτοί mutari,
 quia Dorica articuli forma τοί cum αὐτοί in τωῦτοί coalesceret.
 quare αὐτοί restituendum erat. Pronomen αὐτός apud Homerum
 pro ὁ αὐτός esse constat; de tragicorum usu dubitatur, vid. Math.
 ad Eurip. VII p. 502 et Herm. ad Soph. Antig. 920.

95) Diog. Laert. III, 14. Vs. 3 Herm. τίς αὐλητάς; — Vs. 5
 τῶγαθῶ, cod. Mon. τῶγαθοῦ cf. §. 25, 4 — γάρ †. — Vs. 8 ὥσπερ
 γὰρ εἰ τῆν, vulg. e Casauboni emendatione ὥσπερ γὰ τῶν † cf. de
 ὥσπεραῖκα pro ὥσπερανεί Sophr. 51. — Vs. 9 ἢ τῆν ὄρχησιν. — Vs. 10
 πᾶν † §. 21, 8. — Vs. 11 οὐχ αὐτός, εἶη χ' ἅ (Steph. χ' ἅ) † non

96. (3)

Εὐμαιε, τὸ σοφὸν ἔστιν οὐ καθ' ἓν μόνον,
 ἀλλ' ὅσα περ ζῆ, πάντα καὶ γνώμαν ἔχει.
 καὶ γὰρ τὸ θῆλυ τῶν ἀλεκτοριδῶν γένος,
 αἰ λῆς καταμαθεῖν ἀτενές, οὐ τίκτει τέκνα,
 5 ζῶντ', ἀλλ' ἐπώζει καὶ ποιεῖ ψυχὰν ἔχειν.
 τὸ δὲ σοφὸν ἅ φύσις τόδ' οἶδεν ὡς ἔχει
 μόνα· πεπαιδεύεται γὰρ αὐταντᾶς ὑπό.

97. (3)

Θαυμαστὸν οὐδὲν ἀμὲ ταῦθ' οὐτῶ λέγειν
 καὶ ἀνδάνειν αὐτοῖσιν αὐτοὺς καὶ δοκεῖν
 καλῶς πεφύκειν. καὶ γὰρ ἅ κυῶν κυνὶ
 κάλλιστον εἶμεν φαινέται καὶ βοῦς βοῦ,
 ὄνος δ' ὄνω κάλλιστόν [ἔστιν], ὕς δ' ὕτ.

98. (4)

Ὡς δ' ἐγὼ δοκέω — δοκέω γάρ; — σάφα ἴσαμι τοῦθ' ὅτι
 τῶν ἐμῶν μνάμα ποκ' ἔσσειται λόγων τουτῶν ἔτι·
 καὶ λαβῶν τις αὐτὰ περιδύσας τὸ μέτρον, ὃ νῦν ἔχει.
 * εἶμα δούς καὶ πορφύραν, λόγοισι ποικίλας καλοῖς
 δυσπάλαιστος ὢν τὸς ἄλλους εὐπαλαίστους ἀποφανεῖ.

ipse erit ars sed artifex, ut recte in interpretatione Latina apud Huebnerum legitur. Ceterum ex nostra octavi versus emendatione jam τὸ ἀγαθόν ars vocatur et ὁ εἰδὼς τὸ ἀγαθόν artifex.

96) Diog. Laert. III, 16. Vs. 2. ὅσα. — Vs. 3 τῶν †. — Vs. 5 ἐπώζει. — Vs. 7 αὐ ταύτας, quod correxit Porsonus Huebnero in Append. probante.

97) Ibid. οὐδὲν ἐστὶ με †, codices enim in Appendice ἐστὶ omitunt et pluralis sequenti versu postulatur. — Vs. 2 Herm. οὐδ' ἀνδάνειν vid. §. 5, 3 — ἀστοῖσιν ἀστούς Huebn. e Valckenarii conjectura, in Appendice recte librorum lectionem revocans. — Vs. 3 πεφυκέσαι.

98) Diog. Laert. III, 17 δοκέω (δοκέων) γὰρ σαφές ἀμ, Herm. δοκέω γάρ, ὁ σαφές ἀμίν †. — Vs. 3 fort. ὃ νῦν ἔχει — Vs. 4 fort. εἶμα (quod ad praecedentia trahatur) καὶ δούς πορφύραν ἔργοισι ποικίλων καλοῖς. — Vs. 5 ὢν † §. 40.

99. (48)

- A. Ἐκ μὲν θυσίας θοῖνα,
 ἐκ δὲ θοῖνας πόσις ἐγένετο. B. χαρίεν, ὡς γ' ἐμοὶ [δοκεῖ].
 A. Ἐκ δὲ πόσιος κῶμος, ἐκ κώμου δ' ἐγένεθ' ὑανία,
 ἐκ δ' ὑανίας δίκαι [τάχ', ἐκ δίκας δὲ καταδικαι],
 ἐκ δὲ καταδικας πέδαι τε καὶ σφαλὸς καὶ ζαμία.

100. (Sphinx fr. 1)

- A. Τί δὲ τὰδ' ἐστί; B. Δηλαδὴ τρίπους. A. Τί μὰν, ὅς
 π. δας ἔχει
 τέτορας; οὐκ ἔστι τρίπους, ἀλλ' [ἐστίν], οἶμαι, τετράπους.
 B. Ἔστι δ' ὄνυμ' αὐτῷ τρίπους, τέτορας ἔχει γὰρ μὰν πόδας.
 A. * Οἰδίπους τοῖνον ποτ' ἦν, αἰνυμὰ τοι νοεῖς.

101. (49)

Καπυρὰ τρωγάλα, κάρυ', ἀμυγδάλας.

102. (50)

[Καί] φασήλους φῶγε θᾶσσον, ἄς χ' ὁ Διόνυσος φιλή.

103. (51)

᾽Ωεα χανὸς κάλεκτορίδων πετεηνᾶν.

104. (52)

Πραῦτερος ἐγώνγα μολόχας.

99) Athen. II, 36. C. Vs. 1 θοῖνη †, metrum laborat. — Vs. 2 θοῖνης † — ὡς γέ μοι †. — Vs. 3. 4 ἐγένετο θυανία et ἐκ δὲ θυανίας, quae Meinekio correcta debeo — δίκη † — vulgo suppletur γένε' ἐκ δίκης δὲ καταδίκη †. — Vs. 5 σφάκελος (Bochart. σφαλός) †.

100) Ath. II, 49. C εἰμανον ἔχει πόδας, Dind. ex Eustathio 1398, 19 εἰ μὰν ἔχει πόδας †; cf. ad fr. 36. — Vs. 2 τέτταρας vid. §. 32 — Dind. ἴστιν. — Vs. 3 ὄνομ' † §. 17, 5 — γε † — γὰρ μὰν ἔχει πόδας † vid. ad fr. 36. — Vs. 4 fort. Οἰδίπους τοῖνον ἀποροίη χ' οἶον αἰνυμα τὸ νοεῖς.

101) Ath. II, 52. A καπυροτρῶγονα κάρυα †.

102) Ath. II, 56. A.

103) Ath. II, 57. D πετεηνῶν †.

104) Ath. II, 58. D ἔγωγε †.

105. (53)

‘Υγιέστερον τῆν’ ἐστὶ κολοκύντας πολύ.

106. (54)

Οἰοναὶ μύκαι περ ἔξεσκληκότες πνιξεῖσθέ [με].

107. (55)

Τουτῶν ἀπάντων ἀκρίδας ἀνταλλασσόμαι,
κόγχων δὲ τὸν σείσιλον. Β. Ἐπαγ’ εἰς τὸν φθόρον.

108. (56)

Τὰς τ’ ἐλαιοφιλοφάγους κιχήλας.

109. (57)

Θρίδακος ἀπολελεμμένας τὸν καυλόν.

110. (58)

Μακωνίδες,

μάραθα τραχέες τε κάκτοι, τοὶ σὺν ἄλλοις μὲν φαγεῖν
ἐντὶ λαχάνοις [ἀδέες].

111. (58)

Ὅπιον αἶκα τις ἐκτριψας καλώς
παρτιθῆ νιν, ἀδύς ἐστ’, αὐτὸς δ’ ἐπ’ αὐτοῦ χαιρέτω.

105) Ath. II, 59. C ἔτι, Dind. e Koenii conjectura ἐντὶ † §. 40.

106) Ath. II, 60. E οἶον αἶ — μύκαι (Dind. μύκαι) ἀρ’ ἐπεσκληκότες † cf. Ephipp. ap. Athen. 65. A ἔν’ ὥσπερ οἱ μύκητες ἀποπνίξαιμι σέ (Naekius ἔξεσκληκότες) — με supplevimus.

107) Ath. II, 63. C ἀνταλλάσσονται, quod correxit Erfurdcius. — Vs. 2 ἐς † §. 43, 6. Jacobsius et Dindorfius Atticum poetam odorantur.

108) Ath. II, 64. F.

109) Ath. II, 68. F.

110) Ath. II, 70. F μήκων † — μάραθοι — τοῖς ἄλλοις — λαχάνοις εἰς τοπιον, Dind. „λαχάνοις (excidit ἀδέες vel simile quid) ** πάλιν“; nos ὅπιον ad sequens fragmentum, quod Dind. recte discreverat, trahimus.

111) Ibid. ὅπιον i. e. ὀπός, acerbis cacti succus — παρτιθῆ † §. 43, 1 — Dind. ἐφ’ αὐτοῦ vid. §. 33, 5.

112. (58)

Θρίδακας, ἐλάταν, σχῖνα, ραφανίδας [τε καὶ] κάκτους [φέρων].

113. (58)

Ὅδε τις ἀγρόθεν ἔοικε μάρραθα καὶ κάκτους φέρειν, ἴψυον, λάπαθον, * ὀτόσυλλον, σκορόδιον, σερίδια, δάκτυλον, πτέριν ο — κάκτον, ὀνόπορδον.

114. (59)

Τὰ πρὸ τοῦ δὴ ἄνδρες ἐλέγον, εἰς ἐγὼν ἀποχρέω.

115. (36)

Ἄλλα καὶ σιγῆν ἀγαθόν, ὄκκα παρέωντι καθρόνες.

116. (62)

Σκόπας, ἐπόπας, γλαύκας.

117. (6)

Νόος ὀρη καὶ νόος ἀκούει· τᾶλλα κωφὰ καὶ τυφλά.

118. (7)

Ἄ δὲ χεῖρ τὰν χεῖρα νίξει· δός τι καὶ λάβοις τί κα.

119. (19)

Νᾶφε καὶ μέμασ' ἀπιστεῖν· ἄρθρα ταῦτα τᾶν φρενῶν.

112) Ath. II, 71. A *σχῖνον* † et *versum explevimus*.

113) Ibid. ὁ δὲ †. — Vs. 2 fort. ὀποῦ φύλλον i. e. silphii semen, quod a Dioscoride ὀπόφυλλον appellatur, vid. Schneid. Lexic. s. v. ὀπός, φύλλον et ὀπόφυλλον — σκόλιον † — σερίδα Dind. e codd. — Vs. 3 δάκτυλον — si κάκτον verum est, etiam hoc fragmentum e duobus conflatum videtur.

114) Ath. VII, 308. C et VIII, 362. D.

115) Ath. VIII, 363. F *παρέωντι* †.

116) Ath. IX, 391. D.

117) Plutarch. Morall. p. 98. B, 336. B, 961. A multique alii, οὗς † §. 23, 2, ubi adde νόψ fr. 146.

118) Aeschin. Diall. III, 6, Stob. Floril. X, 13. 34 κα addidimus, alii aliter cf. Schneidew. Exercitt. Critt. c. VIII p. 50.

119) Polyb. XVIII, 23, 4, Dio Chrysost. LXXIV p. 636 Morrell., Cicer. ad Att. I, 19 etc.

120. (21)

Τῶν πόνων πωλοῦντι πάντα τὰγάθ' ἀμὶν τοὶ θεοί.

121. (21)

ἽΩ πόνηρε, μὴ τὰ μαλακὰ μῶσο, μὴ τὰ σκλήρ' ἔχης.

122. (32)

Ἐκ διαβολᾶς λοιδορησμός, λοιδορησμοῦ δ' ἔκ μάχα.

123. (33)

Ἄρτίως τε γὰρ λελέκται κευθὺς οὐ καλῶς ἔχον
φαινέται.

123. b

Θνατὰ χρῆ τὸν θνατὸν, οὐκ ἀθάνατα τὸν θνατὸν φρονεῖν.

124. (30)

Τόκα μὲν ἐν τήνοις ἐγὼν ἦν, τόκα δὲ παρ τήνοις ἐγὼν.

125. (34)

Οὐ φιλόανθρωπος τύγ' ἔσο'. ἔχεις νόσον· χαίρεις διδούς.

126. (35)

Συγκεκριθῆ καὶ διεκριθῆ κάπηνηθεν, ὅθεν ἦνθεν, πάλιν,
γὰ μὲν εἰς γᾶν, πνεῦμ' ἄνω. τί τῶνδε χαλεπόν; οὐδὲ ἔν.

120) Xenoph. Memorabb. II, 1, 20 et inde alii πωλοῦσιν ἡμῖν πάντα τὰγάθ' οἱ θεοί † §. 33, 1.

121) Ibid. vulgo μῶσο, A. μάλα κακῶς δ, F. μάλα καμώσης φ, Stob. Flor. I, 101 vulgo μαλακῶς δ, cod. Par. Grotii μαλακὰ μῶσομ τά † §. 42 s. v. μῶσσαι.

122) Aristot. de Generat. Anim. I, 18 et Rhet. I, 7 ἐκ τῆς διαβολῆς ἢ λοιδορία, ἐκ δὲ ταύτης ἢ μάχη, quae animi causa in versum coëgimus; forsitan aliquis conjecerit, ab Aristotele ad fr. 99 respici.

123) Aristot. Metaph. XI, 11 καὶ εὐθίως φαίνεται vid. Welck. Ephemm. Antiq. 1835 p. 1132.

123 b) Arist. Rhet. II, 21 sine poëtae nomine, quem locum indicavit nobis Schneidewinus noster.

124) Demetr. Phal. de eloc. 24 παρὰ τήνοις † §. 43, 1.

125) Plutarch. Poplicol. c. 15 et de Garrul. p. 510. C.

126) Plutarch. Consol. ad Apoll. p. 110. A καὶ ἀπήλθεν ὅθεν ἀήλθε. — Vs. 2 πνεῦμα δ' ἄνω † vid. ad fr. 36.

127. (37)

Αἶτε τὸ ζητεῖ σοφὸν τις, νυκτὸς ἐνθυμητέον.

128. (37)

Πάντα τὰ σπουδαῖα νυκτὸς μᾶλλον ἐξευρισκείται.

129. (38)

Γνώθι πῶς ἄλλοι κεχρήται.

130. (63)

Οὐ λέγειν τὸ γ' ἐσοὶ δεινὸς, ἀλλὰ σιγῆν ἀδύνατος.

131. (5)

Οὐ μετανοεῖν, ἀλλὰ προνοεῖν χρὴ τὸν ἄνδρα τὸν σοφόν.

132. (8)

Μὴ ἔπι μικροῖς αὐτὶς αὐτὸν ὀξύθυμον δείκνυε.

133. (9)

Ἐπιπολάζειν οὔτε χρὴ τὸν θυμόν, ἀλλὰ τὸν νόον.

134. (10)

Οὐδὲ εἰς οὐδὲν μετ' ὀργᾶς κατὰ τρόπον βουλευέται.

135. (11)

Ἄ δὲ μελέτα φύσιος ἀγαθᾶς πλέονα δωρεῖται, φίλος.

136. (12)

Ὁ τρόπος ἀνθρώποισι δαίμων ἀγαθός, οἷς δὲ καὶ κακός.

---

127. 128) Cornut. de nat. deor. c. 14 εἶτε — ζητεῖ — τῆς.

129) Cicer. ad Q. fr. III, 1, 7.

130) Gell. N. A. I, 15 σιγᾶν.

131) Stob. Floril. I, 14.

132) Ibid. XX, 8 αὐτόν † §. 33. Idem versus alibi Menandro tribuitur vid. Meinek. Comicc. Gr. IV p. 291.

133) Ibid. XX, 9 νόμον † cf. Theogn. 631 ὥτινι μὴ θυμοῦ κρείσων νόος, αἰὲν ἐν ἄταις, Κύρον' ὄγε καὶ μεγάλαις κεύται ἐν ἀρπυλακίαις.

134) Ibid. XX, 10 οὐδεὶς — ὀργῆς †. A Trincavello Euripidi datur.

135) Ibid. XXIX, 54 et Apostol. I, 52, πλεῦνα e cod. A correximus vid. §. 26, 3 — φίλος † cf. fr. 137.

136) Ibid. XXXVII, 16. Propter οἷς δὲ pro τοῖς δὲ veremur ut versus recte Epicharmo tribuatur vid. §. 33, 6.

137. (13)

Τίς δὲ κα λῶη γενέσθαι μὴ φθονούμενος, φίλος;
 δῆλον ὡς ἀνὴρ γὰρ οὐδεὶς ἐσθ' ὁ μὴ φθονούμενος.
 τυφλὸν ἠλέησ' ἰδῶν τις, ἐφθόνησε δ' οὐδὲ εἰς.

138. (14)

* Οὐδὲν γαίᾳ κλεινᾷ γυναικὸς βαρύτερον·
 οἷδ' ὁ συντυχαῖν, μακάριος δ' ὅς ἀγνοεῖ.

139. (15)

Τὸ δὲ γαμεῖν ὁμοίον ἐστὶ τῷ τρεῖς ἕξ ἢ τρεῖς μόνους
 ἀπὸ τύχης βαλεῖν· ἐὰν μὲν γὰρ λάβῃς τεταγμένην
 τοῖς τρόποις καὶ τᾶλλ' ἄλλων, εὐτυχήσεις τῷ γάμῳ·
 εἰ δὲ καὶ φιλέξοδόν τε καὶ λάλον καὶ δαυριλῆ,
 οὐ γυναιχ' ἕξεις, διὰ βίου δ' ἀτυχίαν κοσμουμένην.

140. (16)

Σώφρονος γυναικὸς ἀρετὰ τὸν συνεόντα μὴ δικάειν.

141. (17)

Οὐκ ἔστιν οὐδεὶς ἀποδεδειγμένος τόπος,
 ὅς ἢ πονηροὺς πάντας ἢ χρηστοὺς ποιεῖ.

137) Ibid. XXXVIII, 21 τίς δ' ἐγκαλοίη. Quanquam Doris in κα λῶη apparet, locus tamen nescio quid non Epicharmeum sonat, quo accedit contractio paullulum suspecta in φθονούμενος vid. §. 26, 4. Fortasse cum antecedente et, si placet, etiam pluribus apud Stobaeum ad Pseudepicharmea referendus est.

138) Ibid. LXVIII, 9. Alterum versum τοιαῦτα post συντυχαῖν inserendo explere licet.

139) Ibid. LXIX, 17 vulg. τρεῖς κύβους, sed quum in A B τρεῖς κύβους μόνους legatur, potius κύβους glossam esse judicamus quam μόνους. Ceterum praeter κοσμουμένην nihil Dorici aut Epicharmei inest nec fere dubitamus, quin hoc fragmentum a Siculo poeta abjudicandum sit.

140) Ibid. LXXIV, 37, συνόντα † §. 40; additum ἄνδρα cum Valckenario delevimus.

141) Ibid. LXXVII, 7. Epicharmi nomen et in hoc et in sequenti fragmento Meinekii ad Menand. p. 191 suspectum habet.

142. (18)

Πνίγομ', ὅταν εὐγένειαν οὐθενῶν κακῶς
λέγη τις, αὐτὸς δυσγενῆς ὢν τῷ τρόπῳ·
τίς γὰρ κατόπτρῳ καὶ τυφλῷ κοινωνία;

143. (20)

Πρὸς [δέ] τοὺς πέλας πορεύου λαμπρὸν ἱμάτιον ἔχων
καὶ φρονεῖν πολλοῖσι δόξεις τυχὸν ἴσως.

144. (29)

Ἀποθανεῖν οὐ λῶ, τεθνάκειν οὐδὲ ἐν μοι διαφέρει.

145. (22)

Ἄσκοι φύσις ἀνθρώπων πεφυσιαμένοι.

146. (23)

Εὐσεβῆς νόῳ πεφυκῶς οὐ πάθοις κ' οὐδὲν κακὸν
καθτανῶν· ἄνω τὸ πνεῦμα διαμενεῖ κατ' οὐρανόν.

147. (24)

Οὐδὲν ἐκφεύγει τὸ θεῖον· τοῦτο γινώσκειν τυ δεῖ·
αὐτὸς ἐστ' ἁμῶν ἐπόπτας, ἀδυνατεῖ δ' οὐδὲν θεός.

142) Ibid. XC, 8 οὐδὲν ὢν † i. e. ἐξουδιῶν, contemnens; dialectus non Dorica apparet in ὅταν.

143) Append. Stob. Gaisf. IV p. 381, 10 ed. Lips., fragmentum vix Epicharmeum, dialectus vulgaris in πρὸς et πορεύου vid. §. 26, 4. Particulam δέ inseruit Welckerus.

144) Sext. Empir. I, 273 ἀποθανεῖν ἢ τεθνάκειν οὐ μοι διαφέρει, Cicer. Tusc. I, 8 emori nolo, sed me esse mortuum nihil aestumo, unde versum fingere ausi sumus.

145) Orion. Anth. II, 3, Theodoret. de fide I p. 15 Sylb., Clem. Al. Strom. IV p. 584 Pott., Ann. Oxx. IV, 254, 25 φῶς ἀνθρώπων ἄσκοι πεφυσημένοι.

146) Clem. Al. Strom. IV p. 640 Pott. νῶ et γ' οὐδὲν, quae correcta sunt in Ephemm. Antiq. 1835 p. 88 — διαμένει †.

147) Ibid. V p. 708, Euseb. Praep. Ev. XIII p. 674 Vig., Theodoret. Serm. VI p. 88 Sylb. ἐκφεύγει et διαφεύγει, fort. οὐδὲ ἐν φεύγει — σε δεῖ † — Euseb. ἐστ' ἁμῶν — ἐπόπτης.

148. (27)

᾽Ω θύγατερ, αἰαῖ τύχας,
ὅς συνοικίζων νέω σ' ὤλεσσα πολὺ παλαιτέρα.

᾽Ο μὲν γὰρ ἄλλαν λῆ' λαβεῖν νεανίδα
* ἄλλον δ' ἄλλη μαστεύει τινά.

149. (28)

᾽Ως πολὺν ζήσων χρόνον χῶς ὀλίγον οὕτω διανοοῦ.

150. (25)

᾽Εγγύας ἄτα ᾽στι θυγάτηρ, ἐγγύα δὲ ξαμίας.

151. (26)

Καθαρὸν αἶκα νόον ἔχης, ἅπαν τὸ σῶμ' ἐσσι καθαρός.

152. (46)

Εὐσεβῆς βίος μέγιστον ἐφόδιον θνατοῖς ἔπι.

153. (39)

᾽Ο κακὸς θαρρεῖ μάλ' ἄπωθεν, ἔπειτα δὲ φεύγει.

154.

Αἶκα τὸ βλείης σφενδόνα.

148) Clem. Al. Strom. VI p. 740 αἰ αἰ τύχας συνοικίζων με ὃ σεσσαπολαίτερα † — ἄλλην δῆτα λαμβάνει †.

149) Ibid. VI p. 744, fragmentum vel propter contractionem in διανοοῦ suspectum vid. §. 26, 4. Clemens, qui e Politia, quam Epicharmo suppositam esse constat, nonnullos locos affert VI p. 719, plura fragmenta ex eodem fonte hausisse recte Grysaro visus est p. 269, quare in Clementinis dialectum accurate Doricam restituere non conati sumus.

150) Ibid. VI p. 749 ἐγγύα ἄτας, quod correctum est in Ephemm. Antiq. 1835 p. 90.

151) Ibid. VII, 844 καθαρὸν τὸν νοῦν ἔαν ἔχης, ἅπαν τὸ σῶμα καθαρὸς εἶ †. Videndum tamen ne versui spurio Doridem perpetram obtruserimus.

152) Anecdd. Boisson. I p. 125 θνητοῖς ἐστί †.

153) Scholl. II. η, 93, Eustath. 667, 52 ὁ τοι κακός † — αὐτόθεν †.

154) Scholl. A II. ν, 288 cf. §. 42 s. v. βάλλω.

155. (47)

*Ενθα δέος, ἐνταῦθα καιδώς.

156. (110)

Γυναικάνδρεςσι ποθεινοί.

157. (97)

Παιδὶ τεοῦ.

158.

Τρὶς ἀπεδόθη ζόος.

*159. (120)

Φρὺξ ἀνὴρ πλαγεὶς ἀμείνων καὶ διακονέστερος.

160. (41)

*Ἀγαθῶν ἀγαθίδες.

161. (41)

Σοφώτερος σοφοῦ.

161 b. (107)

Μόρων νέον τὸ φυτόν.

161 c.

*Ἐν πέντε κριτῶν γούνασι κείται.

162. (42)

*Ἄγρον τὰν πόλιν ποιεῖς.

---

155) Scholl. Soph. Aj. 1074 καὶ αἰδώς. Quod simillimum pro-
verbium e Cypriis repetitur, ideo nolumus cum Leutschio ad Paroe-
miogr. p. 257 in Epicharmi nomine erratum putare.

156) Scholl. Il. θ, 527, Eustath. 727, 50.

157) Apollon. de pron. 96. B.

158) Herod. π. μ. λ. 41, 31, quem vide de accentu vocis ζόος.

159) Suid., Mich. Apostol. XX, 37, Greg. Cypr. V, 95. Eo-
dem jure ad Dinolochum revocari potest.

160. 161) Suid. s. v. τὰ Ταντάλου.

161 b) Phot. s. v. συνάμωα.

161 c) Zenob. III, 64, Suid. cf. Welck. l. l. p. 1124.

162) Diogenian. II, 47 etc. τήν.

163. (45)

Σικελὸς ὀμφακιζέται.

164. (79)

Βάσσον τὸ χωρίον.

165. (66)

Ἄμα τε λόγων ἄκουσας ἠδύμων.

166.

Καὶ τᾶς κλειναῖς Συρακοῦς.

167. (68)

Θωσοῦμεθ', ὃ Ζεὺς ἀναρύει.

168.

Ἄγλευκὲς ἐστ' ἄνθρωπος.

163) Zenob. V, 84 etc.

164) Et. Gud. 301, 9 cf. Et. M. 191, 8, Herod. π. μ. λ. 37, 11.

165) Et. M. 420, 48, Zonar. p. 975.

166) Et. M. 736, 26 cf. Strab. VIII p. 564 et Schneidew. Conjectt. p. 73.

167) Anecd. Bekk. 417, 20 et Anecd. Bachm. I, 113, 3 *θωσοῦμεθα ὃ Ζεὺς ἀναρύει* † cf. Ann. Bekk. 417, 6 *τὸ γὰρ θύειν ἀναρύειν*, Suid. *ἀναρύει ἀντὶ τοῦ θύει καὶ σφάττει· Εὐπολις.*

168) Ann. Oxx. I, 85, 20.

Sophonis fragmenta.

Μῖμοι Ἀνδρεῖοι.

Θυνηοθήρας.

1. (22)

Ἄ δὲ γαστήρ ὑμέων καρχαρίας, ὅκα τινὸς δῆσθε.

2. (23)

Ἐγκίκρα ὡς εἶω.

3. (102)

Λοξῶν τὰς λογάδας.

Ἔλιεὺς τὸν ἀγροιώταν.

4. (125)

Βλένωθ θελάμονι.

* Παιδικὰς ποιφύξεις.

5. (18)

Τρίγλας μὲν γένειον, τρίγολα δ' ὀπισθίδια.

-
- 1) Athen. VII, 206. D, fort. ὅκα vid. §. 45, 3.
 2) Et. M. 423, 24 etc., vid. §. 42 s. v. εἶμι et κίγκραμι.
 3) Et. M. 572, 42, Ann. Oxon. III, 69, 5.
 4) Athen. VII, 288. A, cf. de mimi titulo III, 86. A.
 5) Ath. VII, 324. F τρίγλας τενηον et 325. A τρίγλας μὲν γε πίννας †; nam τρίγλα est mullus barbatus, qui ab ipso Sophrone fr. 55 γενεᾶτις vocatur. Titulus mimi ita legitur Scholl. Nic. Ther. 179 ποιφύζειν — ἐπὶ τοῦ ἐκφοβεῖν, ὡς Σώφρων ἐν Μίμοις· παιδικὰς ποιφύξεις; Athenaei libri praebent παιδὶ κάσποι φύξις. Emendationes tentatae non satisfaciunt.

[Γέροντες].

† 6. (105)

Ἐνθάδε ὦν κῆγὸ παρ' ὑμὲ τοὺς ὁμοτριχας ἐξορμιζόμεαι
πλόον δοκάζων· * πόντιναι γὰρ ἤδη τοῖς ταλίκοιςθε
ταὶ ἀγκύραι.

† 7. (63)

Τὲ γὰρ ἀπεχθόμενον γῆρας ἀμέ μαραιῖνον ταριχεύει.

8. (64)

A. Τί μὰν, ξύσιλον; B. τί γὰρ, σῦφαρ ἀντ' ἀνδρός;

9. (58. 65)

Κνυζόμεαι δὲ οὐδὲν ἰσχύων· ἅ δὲ ξύσμα ἐκ ποδῶν εἰς
κεφαλὰν ἰππαζέται.

† 10. (72)

Καθαιρημένος θην καὶ τῆνος ὑπὸ τῆ χρόνω.

† 11. (112)

Ἄ δ' αὖ φάλης κατακυπιάξει.

* 12.

Λαθρέοντι δὲ τοὶ μυκτῆρες.

6) Demetr. de eloc. 151, qui haec allegorice dicta testatur ἐπὶ τῶν γερόντων: ὕμμε — certatim correxerunt πόντιαι, obscurum quo sensu. Ceterum vix recte quidam obscoenam sententiam odorati sunt.

7) Stob. Flor. CXVI, 30 ἀμέ, Scholl. Aesch. Choeph. 293 ἄμμε †.

8) Et. M. 737, 1, quo ipso suadente verba inter duas personas divisimus.

9) Et. G. 331, 57 κεφάλην — ἰππαζέτο, corruptius Eustath. 1766, 34 ex Herodiano; priora Ann. Oxx. I, 222 et corrupte Et. M. 523, 3.

10) Apollon. de pron. 75. B καθαιρημένος ὑπὸ τῶ χρόνω † §. 35, 2 et 25, 4.

11) Scholl. Arist. Acharn. 262.

12) Ann. Oxx. I, 123, 14 e Syracusano, quem, quum metri nullum vestigium insit, Cramerus minus recte Epicharmum esse iudicavit.

* 13.

Φαλακρώτερος εὐδίας.

* 14.

Αἶκα μὴ θαλφθῆ λόγοις.[*Ἀλιεῖς*].

15. (16)

Τριγόλα ὀμφαλοτόμου.

16. (17)

Τριγόλαν τὸν εὐδιαῖον.

17. (20)

Κέστραι βότιν καπτούσαι.

18. (21)

Βαμβραδόνι, ῥαφίδι.

19. (9)

Μελαινίδες γάρ τοι * νησοῦντι ἐμὴν ἐκ τοῦ μικροῦ λιμένος.

20. (54)

* Ἐχε τὸ δελήτιον.

21.

Ποτιδᾶ * δραστοχαῖτα.

22. (3)

Λιχνοτέρα τῶν πορφυρῶν καταπυγοτέρα τ' ἀλφησιῶν.

13) Demetr. de elocut. 127. 14) Et. M. 732, 34.

15. 16) Ath. VII, 324. F. 17) Ath. VII, 286. D et 323. F.

18) Ath. VII, 287. C ῥαφία.

19) Ath. III, 86. A. 20) Et. M. 254, 53.

21) Herod. π. μ. λ. 10, 33 fort. *πρασοχαῖτα* aut *πρασιοχαῖτα*, d. Hesych. *φῦκος*, τὸ προσβρασσόμενον ἀπὸ τῆς θαλάσσης τῆ γῆ, ὡς ἔνωι καὶ πράσον καλοῦσι et *φουνοχαίτην*, *ψαφαροχαίτην*.22) Prior pars Ath. III, 89. A, ubi *λιχνοτέρα*, altera Ath. VII, 281. E et Et. M. 72, 50.

† 22 b.

Ἄλλοτέρα τᾶν κορωνᾶν.

23. (69)

ὦ οὗτος, ἦ οἷ᾽ στρατείαν ἐσσεΐσθαι;

24. (73)

Οὐχ' ὀδεῖν τυ * ἐπικαζε;

25. (99)

Ἐμὲ δ' Ἀρχωνίδας ἴαλλε παρ' ὑμέ.

26. (101)

Σώσαι δὲ οὐδὲ τὰς δύο λίτρας.

† 27. (76)

Ἡρακλῆς τεοῦς κάρρων ἦς.

* 27 b.

Μωρότερός εἰμι Μορούχου, ὅς τὰ ἔνδον ἀφείς ἔξω τᾶς οἰκίας καθήσται.

Μῖμοι Γυναικεῖοι.

Ἀκεστρίαι.

28. (49)

Φωροτάτους ἀεὶ καπήλους παρεχέται.

- 22 b) Scholl. Aristoph. Thesm. 833.
 23) Apoll. de pron. 72. C cf. 25. C *στρατηγαν*.
 24) Ibid. 75. C.   25) Ibid. 127. B.   26) Poll. IV, 173
 27) Apollon. de pron. 95. B. *κάρων* — ἦν †.
 27 b) Suid. Phot. s. v. *μωρότερος*, Zenob. V, 13 all. e Polemone, *iceliotarum* proverbium. Zenobii lectionem expressimus, nisi *iod* εἰ e Photio in *εἰμι*, deinde *τῆς* et *κάθηται* e conjectura mutavimus. *celler* ad Polem. fr. 73 versum Epicharmi subesse suspicatur, *iem* aegre extorseris, quare de Sophrone cogitare maluimus.
 28) Et. M. 573, 53 *φωροτάτους* cf. Suid. s. v. *κάπηλος*, Ann. *kk*. p. 1464 not., Ann. Oxx. II, 456, 4.

* 45. (73)

Αὐτῷ θρηῆς, Φύσκα;

46. (48)

"Ἐτι μεθὲν ἅ καρδία παδῆ.

47. (67)

Ξυέται ὁ χοραγός.

[Mulieres epulantes].

48. (29)

Πάρφερε, Κοικόα, τὸν σκύφον μεστόν.

* 49. (30)

Πιμπλη, Κοικόα.

50. (31)

Τάλαινα Κοικόα, κατὰ χειρὸς δοῦσα ἀποδός ποχ' ἀμὶν τὰν τράπεζαν.

51. (13)

Ταί γα μὰν κόγχοι ὡσπεραϊκ' ἐξ ἐνὸς κελεύματος κεγάνωσι ἀμὶν πάσαι, τὸ δὲ κρηῆς * ἕκαστος ἐξέχει.

52. (14)

"Ἴδε καλᾶν κουρίδων, ἴδε καμμάρων, ἴδε φίλα, ὡς ἐρυθραὶ τ' ἐντὶ καὶ λειοστρακιώσαι.

45) Apoll. de adv. 623, 2.

46) Apoll. de pron. 83. C of. 98. A.

47) Phot. Suid. s. v. ξυήλη.

48) Ath. IX, 380. E περίφερε (all. παράφερε) †.

49) Et. M. 478, 13.

50) Ath. IX, 409. A. Καικόα.

51) Ath. III, 87. A αὶ γα † §. 33 — ὡσπερ αἶ κ' † — ἐκαστος vulg. post Venetam, codd. ἕκαστος, fort. ἐκαστοῖς i. e. ἐκαστόσε, ἐκασταχόσε vid. §. 44, 6, priora Et. M. 502, 19.

52) Ath. III, 106. D, vulgo post Lugdunensem λειοστρηχιώσαι, P. λειοστρηχιώσαι, Ald. λειως τρηχιώσαι †.

† 53. (10)

Μόνον ἐμίνγα τὸ τοῦ γόγγρου τέμαχος.

† 54. (12)

A. *Τίνες δὲ ἐντὶ ποκα, φίλα, ταῖδε ταὶ μακραι κόγχοι;*
 B. *σωλήνες θην τούτοι γα, γλυκύκρεον κογχύλιον, χηραῖν
 γυναικῶν λίχνευμα.*

55. (19)

Τρίγλαν γενεᾶτιν.

† 56. (6)

Τίς σταιτίτας ἢ κλιβανίτας ἢ ἡμιάρτια πέσσει;

57. (5)

*Δεῖπνον ταῖς θεταῖς κριβανίτας καὶ ὁμώρους καὶ ἡμιάρ-
τιον ἐκάστα.*

58. (7)

Εἰς νύκτα με * αἰτιᾶ σὺν ἄρωτῳ πλακίτα.

59. (15)

*Τῶν δὲ χαλκωμάτων καὶ τῶν ἀργυρωμάτων ἐγάργαι-
ρεν ἅ οικία.*

60. (100)

Ὁ μισθὸς δεκάλιτρον.

53) Apoll. de pron. 104. B, Et. M. 732, 16.

54) Ath. III, 86. E (extrema Demetr. de eloc. I51) τὸ δὲ τοὶ
μακραι (Dind. cum Toupio ταῖδε τοι).

55) Ath. VII, 324. E.

56) Ath. III, 110. C.

57) Ath. III, 110. C ἐκάτα (Dind. Ἐκάτα) †. Emendatur nostra
emendatio singulari ἡμιάρτιον, et θεῖαι non sunt deae, ut opinati
sunt, sed amitae.58) Ath. III, 110. C. Dind. cum Casaubono μ' ἐστιᾶ, quod
neque praepositio σὺν neque dialectus patitur.59) Ath. VI, 229. F, Scholl. Arist. Ach. 3 et Suid. s. v. ψαμ-
μακοσιογάργα.

60) Poll. IV, 174.

(61. (43)

Ἐπιώτερον κολοκύντας.

(62. (44)

Τατωμένα τοῦ κιτῶνος.

63. (45)

Ἐνεχυρασθεῖς ὁ τόκος νιν ἀλιφθερώκει.

† 64. (74)

Ἄκουε νῦν καὶ ἐμεῦ, Ῥώγκα.

65. (90)

Αἰ μὴ ἐγὼν ἔμαθον ταῖς αὐταιτᾶς χερσίν.

66.

Ἄ δ' ἄρ' ἄμ' ἐλωβῆτο.

Μῦμοι Ἀδηλοῖ.

67. (1)

Ἰδῶρ ἄκρατον εἰς τὰν κύλικα.

68. (28)

* Στρουθωτὰ ἐλίγματα ἐντετιμημένα.

69.

Βόες δὲ λαρινεύονται.

70. (37)

Κατάστροφον, τέκνον, τὰν ἡμίαν.

61 — 63) Et. M. 774, 41 muliebres soloecismi: ἐπέχυρα θεῖς (MS. Leid. ἐπέχυρα καὶ θεῖς) † — ἀλιφθερώκει, MS. Leid. ἀλιφερώκει. Cf. Arist. Nub. 241.

64) Apoll. de pron. 82. C.

65) Ibid. 74. Β μαθον (Valck. male ἔματτον) † — αὐταιτᾶς vid. §. 33, 5.

66) Ibid. 127. Α ἀμὲ λωβῆτο.

67) Ath. II, 44. Β τήν.

68) Ath. II, 48. C.

69) Ath. IX, 376. B.

70) Ath. XI, 479. B. vulg. κατάστροφον, quod e cod. B correctimus cf. μηδὲ στέψω κοτυλίσκον ex Aristophane ap. Athen. p. 479. C.

71. (40)

Κῆκεκρατηρήχημες.

72. (41)

Ἐπιάλῃς ὁ τὸν πατέρα πνίγων.

73. (42)

Ἐκ τοῦ ὄνουχος τὸν λέοντα ἔγραψεν, τορύναν ἔξεσεν, κύμινον ἔπρισε.

74. (97)

Τί τῷ ἐγὼν ποιέω;

75. (77)

Ἐκπεφάναντί τεος ταὶ δυσθαλαίαι.

76. (79)

Οὐχ ἦσσων τεοῦ.

77. (80)

* *Οὐκέτι οἱ δῶ.*

78. (81)

Τί οὐ παρ' ἔμ' ἐστράφη;

79. (82)

Ἐμείων γὰρ ἀπριξέ ἐχόνται.

80. (83)

Ὁ δ' ἐκ σκότεος τοξεύων αἰὲν ἕνα τινὰ ὦν* ζυγαστροφεῖ.

81. (86)

* *Ὅσαις ὑμῖν αἰνέσω.*

82. (85)

* *Οὐ μάν τοι δίφρον ἐπημμένον ὑμῖν.*

71) Ath. XI, 504. B κηκηρ.

72. 73) Demetr. de eloc. 156 κύμινον ἔγραψε.

74) Apoll. de pron. 68. B.

75) Ibid. 95. C ἐκπεφάναντι, all. ἐκπεφάναντι † — αἱ † §. 33.

76) Ibid. 99. C. 77) Ibid. 106. A. 78) Ibid. 106. B.

79) Ibid. 122. A. 80) Ibid. 122. C. 81. 82) Ibid. 124. C.

83. (87)

* Ἄμανι ψιν γενομένα.

84. (86)

Πῶς ψέ κα γνώσκωμες;

85. (89)

Τίς μοι τὰ λῆα ἐκτίλλει.

86. (117)

Εἴ τὰ τῶν χοιραγγᾶν.

87. (107)

Ἡ ῥα καλῶς ἀποκαθάρασα ἐξελεπύρωσεν.

* 88.

Ταῦται ταὶ θύραι, μάτερ.

* 88 b.

Οὐδ' ὁπῶς ἄριστα.

89. (59)

Πῶ τις ὄνον ἠνασείται;

90.

Ὀδαῖός γ' ἐσσί.

91. (110)

Ποῖς εἰς μυχὸν καταδυῆ.

83) Ibid. 126. B.

84) Ibid. 128. A καὶ γνώσκωμεν †.

85) Apollon. de adv. 567, 10.

86) Ibid. 542, 30 — 622, 18 — 625, 9, de synt. 335, 25, Joann. Alex. 32, 15.

87) Id. de adv. 581, 1.

88) Ibid. 592, 7. Hoc frustulum cum aliis Sophroni vindicavimus, quia Apollonium Doridis exempla, quae non sunt poetica, e Sophrone sumpsisse facile apparet.

88 b) Ibid. 584, 19.

89) Ibid. 604, 8 — 623, 3, Et. M. 698, 42, Et. Or. 137, 15.

90) Herod. π. μ. λ. 44, 20 fort. ὀδαγός — γε ἐσσί †.

91) Ammon. de diff. p. 122 πῦς † §. 44, 7.

92. (126)

Ὅμᾳ τέκνων θην δευομένα.

93. (122)

Σκανασῆ ἐν τᾷ ἐπιχάλακι.

94. (66)

Αἶ τις τὸν ξύοντα ἀντιξύει.

*95.

* Ἄρύει' ἂν φύζειν.

96. (55)

Προβάτου προβάτερον, οἶδς οἰότερον.

97. (47)

Κορώνας ἀνδουμένοι.

98. (109)

Κινησῶ δ' ἤδη τὸν ἀφ' ἱαράς.

99.

Δειπνήσας ὠστιξέται τοῖς τρηματιζόντεσσι.

99 b.

Ἡρακλῆς ἠπιάλητα πνίγων.

92) Plutarch. de Delph. EI p. 386. D, vid. §. 44, 6.

93) Hesych. *σκανα...τα ἐπιχαλι...π* Σώφρωνι^ε σκανὰς πορεύση ἐν τῇ ἀσπίδι, quae ita corrigenda esse videntur: *σκανασῆ ἐν τᾷ ἐπιχάλακι*, παρὰ Σώφρονι, σκηνοποίηση ἐν τῇ ἀσπίδι, quanquam vel sic proverbialis locutio obscura est.94) Suid. Phot. s. v. *ἐυήλη*, ille Σώφρον· ἂν τις, hic Σώφρονα τις.

95) Et. M. 134, 12 e Syracusanorum dialecto.

96) Et. M. 256, 34 *προβάτιον οἶδς οἰότερον* vid. §. 46, 2.

97) Scholl. A. II. λ, 385, Eustath. 851, 50.

98) Eustath. 633, 60 *ἱεράς* † §. 16.

99) Eustath. 1397, 24.

99 b) Eustath. 561, 19 ex Herodiano.

100. (46)

* Τῆτε τοι κορῶναί εἰσι.

101. (61)

Πόντος ἀγαθῶν.

102. (111)

Ἀργυρίων δεησῆ.

103. (123)

Κύμβου ἔχον ὄγκον.

104.

Μοὶ τοὶ ἀντὶ μοί.

* 105.

Βουλίας δικάζει.

100) Scholl. Aristoph. Ach. 203, Said.

101) Scholl. Aristoph. Plut. 1051.

102) Scholl. Aristoph. Nub. 754.

103) Scholl. Nicand. Ther. 526.

104) Hesych. μοιτοί, ἀντιμοί (ita cod., ἔντιμοι Musur.), παροιμία Σικελοῦ, ἣ γὰρ χάρις μοι τὸν οἰόχαρον. — Varro de L. L. V §. 179 Müll. „Si datum quod reddatur, mutuum, quod Siculi μοῖτον; itaque scribit Sèphron: μοῖτον ἀνθύμω.“ (all. anthimo, anchimo, anchinio). — Doctorum virorum suspitionibus, quae sunt parum probabiles, omissis dicam quod sentio. Siculos enim et Sophronem proverbii loco dixisse puto: μοὶ τοὶ ἀντὶ μοί i. e. *Mir Dir wieder Mir* cf. notissima similis sententiae proverbialia *Wurst Wurst wieder Wurst* et *Wie du mir, so ich dir*. Quod μοὶ pro ἐμοὶ positum est, in proverbio propter monosyllabum τοί quaesitum esse videtur. Varro ridicule erraverit; nec posset μοῖτος cum mutuus conferri, quae vox a mutuo descendit, hoc autem a moveo. Ceterum explicationis Hesychianae medela non suppetit; sententia postulatur haec: ἣ γὰρ χάρις τίττει χάρον.

105) Zenob. II, 86 cf. Demetr. 153.

III. Timocreontis Rhodii reliquiae Doricae.

1.

Στροφ. Ἄλλ' εἰ τύγε Πausανίαν ἢ καὶ τύγε Ξάνθηπον
αἰνεῖς.

ἢ τύγε Λευτυχίδαν, ἐγὼ δ' Ἄριστείδαν ἐπαινώ
ἄνδρ' ἱερᾶν ἀπ' Ἀθανᾶν

ἐλθεῖν ἓνα λῶστον· ἐπεὶ Θεμιστοκλῆ ἤχθαρε Λατώ,

Ἀντιστρ. ψεύσαν, ἄδικον, προδόταν, ὃς Τιμοκρέοντα 5
ξείνον ἔοντα

ἀργυροῖσι σκυβαλισκίοισι πεισθεῖς οὐ κατᾶγεν
πατρίδ' Ἰαλυσόνδε,

λαβῶν δὲ τρί' ἀργυρίου τάλαντ' ἔβα πλέων εἰς
ὄλεθρον,

Ἐπιθ. τοὺς μὲν κατὰγων ἀδίκως, τοὺς δ' ἐκδιώκων,
τοὺς δὲ καίνων,

ἀργυρίων ὑπόπλεος, Ἴσθμοῖ δ' ἐπανδύκει γελοιῶς 10
ψηχρὰ κρέα παρέχων·

οἱ δ' ἤσθιον κηῦχοντο μὴ ὄραν Θεμιστοκλέος
γενέσθαι.

1) Plutarch. Themist. c. 21. Accuratus de hoc carmine egimus in Museo Rhenano Novo Vol. II Fasc. III. Dispositionem metricam aliter instituímus atque Hermannus, quem Schneidewinus sequutus est, et Boeckhius. Integram Doridem restituere non ausi sumus, quia dubium videri potest, an Timocreon reliquorum lyricorum Doricorum more dialectos miscuerit, quanquam nihil est quod in Doricam formam restitui metrum vetet; nam ξείνον vs. 5 e Rhodiorum consuetudine petítum esse videtur vid. §. 22, 7.

Vs. 1. 2. Genuina Doris postularet αἰ, τύγα, τοί vs. 12, et fortasse Λαυτυχίδαν vid. §. 24, 7. — Vs. 4 Θεμιστοκλήα †, rell. Θεμιστοκλῆ. — Vs. 6 ἀργυροῖσι σκυβαλισκοῖσι †, deminutiva forma, quam conijciendo finximus, e σκύβαλον facta est ut γυναικίσκιον, κοτυλλίσκιον; de adjectivo ἀργύριος vid. §. 17, 3. Hermanní σκυβαλισκίοισι cur ferri nequeat, nunc vide §. 11, 5. — Vs. 7 εἰς πατρίδα Ἰαλυσόν †. — Vs. 10 ὑπόπλεως † §. 29, 2 — δ' ἐπανδύκευε. — Vs. 11 ψηχρὰ †. — Vs. 12 ὄραν † — Θεμιστοκλέους † §. 30, 6.

V. Spartanorum et Argivorum foedera.

Thueyd. V c. 77. 79. *

1) Conditions a Spartanis propositae c. 77.

Κατάδε δοκεῖ τῶ ἐκκλησίᾳ¹⁾ τῶν Λακεδαιμονίων ξυμβαλέσθαι ποττῶς Ἀργείως, ἀποδιδόντας τοῖς παῖδας τοῖς Ὀρχομενίοις καὶ τοῖς ἄνδρας τοῖς Μαιναλίοις καὶ τοῖς ἄνδρας τοῖς ἐν Μαντινείᾳ τοῖς Λακεδαιμονίοις ἀποδιδόντας καὶ ἐξ Ἐπιδαύρω ἐκβίνοντας καὶ τὸ τεῖχος ἀναιριόντας²⁾. Αἱ δὲ καὶ μὴ εἴκωντι τοῖς Ἀθηναῖοις³⁾ ἐξ Ἐπιδαύρω, πολεμίοις ἦμεν⁴⁾ τοῖς Ἀργείοις καὶ τοῖς Λακεδαιμονίοις καὶ τοῖς τῶν Λακεδαιμονίων ξυμμάχοις. Καὶ αἱ τῶν Λακεδαιμονίων παῖδα ἔχωντι, ἀποδόμεν ταῖς πολίεσσι⁵⁾ πάσαις. περὶ δὲ τῶ σῶσμάτος, αἱ μὲν λῆν, τοῖς Ἐπιδαυρίοις ὄρκον δόμεν· αἱ δὲ αὐτῶς ὁμόσαι⁶⁾. τὰς δὲ πολίας τὰς ἐν Πελοποννήσῳ καὶ

* De Spartanorum decreti dialecto Laconica monuimus §. 2, 13 et §. 49, 1, de foederis vulgari Doride §. 48, 2. Adnotavimus Bekkerianae lectionis discrepantiam, nisi quod accentuum rationem Doricam tacite restituimus.

1) In ipso decreto nescio an ἀλία fuerit pro ἐκκλησία cf. §. 6, 6 et §. 19, 5.

2) ἀναιροῦντας † §. 26, 1.

3) In decreto fuerit *ἔκωντι τοῖς Ἀσαναίοις*, quanquam nomen proprium non mutatum aliquid excusationis habet.

4) *πολεμίοις* † — *εἶμεν*, cui vulgatam lectionem praetulimus.

5) *πολίεσι* (cod. Lugd. *πολίεσι*, Gr. *πολίεσσι*) †.

6) *εἶμεν λῆν τοῖς Ἐπιδαυρίοις ὄρκον, δόμεν δὲ αὐτοῖς ὁμόσαι*, ipso tamen Bekkero proponente *αἱ μὲν λῆν τῶς Ἐπιδαυρίως, ὄρκον δόμεναι αὐτοῖς ὁμόσαι* (αἱ μὲν e librorum parte, *δόμεναι* pro *δόμεν* ex uno) † de sacrificio Apollinis Argivi, si placet, jusjurandum in Epidaurios transferant; sin minus, ipsi jurent, cf. de *εἰ δὲ* pro *εἰ δὲ μὴ* Plat. Symp. p. 212. C et Alcibiad. I p. 114, b.

μικρὰς καὶ μεγάλας αὐτονόμως ἤμεν ⁷⁾ πάσας κατὰ πάτρια. αἱ δὲ κα τῶν ἐκτὸς Πελοποννάσω ⁸⁾ τις ἐπὶ τὰν Πελοπόννησον γὰρ ἦν ἐπὶ κακῶ, * ἀλεξιέμεναι ἀμοθεὶ βουλευσαμένως ⁹⁾, ὅπῃ κα δικαιοτάτα δοκῆ τοῖς Πελοποννασίοις. ὄσσοι ¹⁰⁾ δ' ἐκτὸς Πελοποννάσω τῶν Λακεδαιμονίων ξυμμάχοι ἐντὶ, ἐν τῶ αὐτῶ ἔσσιόνται ¹¹⁾ ἐν τῶπερ καὶ τοὶ τῶν Λακεδαιμονίων καὶ τοὶ τῶν Ἀργείων ξυμμάχοι ἐντὶ, τὰν αὐτῶν ¹²⁾ ἐχόντες. ἐπιδειξάντας δὲ τοῖς ξυμμάχοις ξυμβαλέσθαι, αἶκα αὐτοῖς δοκῆ· αἱ δὲ τί κα ἄλλο ¹³⁾ δοκῆ τοῖς ξυμμάχοις, οἶκαδ' ἀπιάλλην ¹⁴⁾.

2) Foedus postea ictum c. 79.

Κατὰ δὲ ἔδοξε τοῖς Λακεδαιμονίοις καὶ Ἀργείοις σπονδὰς καὶ ξυμμαχίαν εἶμεν πεντήκοντα ἔτη, ἐπὶ τοῖς ἴσοις καὶ ὁμοίοις δίκας διδόντας κατὰ πάτρια. ταὶ δὲ ἄλλαι πόλιες ταὶ ἐν Πελοποννάσω κοινανέοντων ¹⁾ τῶν σπονδῶν καὶ τῶν ξυμμαχιῶν ²⁾ αὐτονόμοι καὶ αὐτοπόλιες, τὰν αὐτῶν ³⁾ ἐχόντες, κατὰ πάτρια δίκας διδόντες τὰς ἴσας καὶ ὁμοίας. ὄσσοι ⁴⁾

7) αὐτονόμους † — εἶμεν, cui vulgatam praetulimus.

8) Πελοποννάσου †.

9) ἀλεξιέμεναι pro Laconico ἀλέξην suspectissimum est vid. §. 37; adverbium ἀμοθεὶ, quod a plerisque in suspicionem vocatum est, satis confirmatur testimoniis Theognosti Ann. Oxx. II, 165, 7 et Favorini p. 103, 32 Dind., qui id ipsum inter adverbia in εἰ afferunt. Significatio obscurior est; vix tamen aliunde derivari potest quam a μόθος, quae vox quum ab Hesychio per στάσις explicetur, ἀμοθεὶ fere idem esse videtur quod ἀστασιάστως, sine seditione et dissensione.

10) βουλευσαμένους † §. 20. ὄσοι † §. 13, 1 et cf. c. 79 not. 4.

11) ἐσοῦνται, Popp. ἐσοῦνται e quibusdam libris † §. 26, 1.

12) αὐτῶν, Popp. αὐτῶν.

13) vulg. καὶ ἄλλο, quae Bekk. cum librorum parte omisit, Haackius correxit.

14) ἀπιάλλην, quod correximus ex uno codice Vat.

c. 79. 1) malim κοινανέοντω vid. §. 36 et §. 48, 2.

2) τὰς ξυμμαχίας e conj.

3) αὐτῶν, Popp. αὐτῶν.

4) ὄσοι, quod e bonis libris correximus vid. §. 13, 1.

δὲ ἔξω Πελοποννήσου 5) Λακεδαιμονίοις ξυμμάχοι ἐντί, ἐν τοῖς αὐτοῖς ἔσσουνται 6) τοῖς περὶ καὶ τοῖς Λακεδαιμονίοις, καὶ τοῖς τῶν Ἀργείων ξυμμάχοι ἐν τῷ αὐτῷ ἔσσουνται 6) τῷ περὶ καὶ τοῖς Ἀργείοις, τῶν αὐτῶν 3) ἐχόντες. αἱ δὲ ποι στρατείας 7) δέη κοινᾶς, βουλευέσθαι Λακεδαιμονίους καὶ Ἀργείους, ὅπῃ καὶ δικαιοτάτα κρινάντας τοῖς ξυμμάχοις. αἱ δὲ τινὶ τῶν πολλῶν ἢ ἀμφίλογα ἢ τῶν ἐντὸς ἢ τῶν ἐκτὸς Πελοποννήσου, αἴτε περὶ ὄρων αἴτε περὶ ἄλλου τινὸς, διακριθῆμεν. αἱ δὲ τις τῶν ξυμμάχων πόλις πόλι 8) ἐρίξοι, ἐς πόλιν ἔλθεῖν, ἄντινα ἴσαν ἀμφοῖν ταῖς πολιέσσι 9) δοκοίη. τοῖς δὲ ἔταις κατὰ πάτρια δικαζέσθαι.

VI. Laconica quaedam.

1) Ex Epilyci Coralisco.

Ποττᾶν κοπίδ', οἰῶ, σῶμαι.
'Ἐναμυκλαῖον παρ' Ἀπέλλω

5) Πελοποννήσω, Popp. Πελοποννήσου e bonis libris.

6) ἔσσουνται, Popp. e bonis libris ἔσσουνται.

7) boni libri Cass. Aug. δίσποι, unde δὲ ποι, suspicari licet vid. §. 44, 7; στρατιᾶς ab Haackio emendatum est.

8) πόλις † §. 22, 3.

9) πολιέσι, quod e bonis libris correximus.

1) Athen. IV, 140. A (Meinek. Comm. Græc. II p. 887) κοπίδων-σωμαι, quod correxit Bergk. cf. §. 42 s. v. οἰῶμαι et σῶμαι. Vs. 2 ἔναμυκλαῖον ex Aldina tenuimus, — cf. de Ἀπέλλω pro Ἀπόλλωνι §. 17, 4 et §. 30, 9. Apollo non minus recte ἔναμυκλαῖος vocatur quam a Pausania III, 19, 16 Ἀμυκλαῖος et a Theopompo apud Ath. VI, 232. A ὁ ἐν Ἀμύκλαις Ἀπόλλων cf. Lysistr. 1299 τὸν Ἀμύκλαιος Ἀπόλλω σίον. Si novum compositum jure displiceret, τὸν Ἀμυκλαῖον scribi posset. A Laconica dialecto alienum est ἐν Ἀμυκλαῖον pro ἐς Ἀμυκλαῖον, ut vulgo Casaubono auctore legitur, vid. §. 43, 6.

βαράκες πολλοὶ κᾶριτοι
καὶ δωμός τις μάλα ἀδύς.

2) Hippocratis epistola ad Spartanos.

Ἔρρει τὰ καλά· Μίνδαρος ἀπέσστα· πεινῶντι τῶνδρες·
ἀπορίομες, τί χρῆ δρῶν.

3) Epigramma Laconicum.

Χίλι' ἄθε ποκά βιβάντι, πλεῖστα δὴ τῶν πύποκα.

Bergkii emendatio ἐν Ἀμυκλαῖον· παρά Γέλλωσιν i. e. πάρεσιν Εἰλωσι
infelicioꝛ est; liquidas enim Lesbii duplicarunt, non Lacones, ne-
que Epilyctum γ pro digamma scripsisse credibile est, etiamsi voci
Εἰλωσι hoc concedas. — Vs. 3 πολλὰ οἱ κάρτα. — Vs. 4 δωδεμοστος,
quod emendavit Bergkiius cf. §. 12, 1; idem μάλα temere in μέλας
mutavit, Meinekio jure adversante. — Ceterum propter hiatum,
qui lacunam prodeꝛe videtur, secundum versum a primo inter-
punctione distinximus; jam παρ' Ἀπίλλω dictum est ut παρ' ἀμέ a
Megarensi Acharn. 725 cf. Thücyd. V, 23 παρ' Ἀπόλλωνι ἐν Ἀμυ-
κλαίῳ. Postremo notabile est, nostra emendatione quatuor paroec-
miacos natos esse, ut Helotes inter rhythmici illius embaterii carmen
ad copidem processisse videantur.

2) Xenoph. Hellen. I, 1, 23, Plutarch. Alcibiad. c. 28, Eustath.
p. 92 in. et 1792, 6. ἀπίσσυται, ἐπισσοῦα † vid. §. 19, 8. — vulg.
ἀπορίομες, v. l. ἀπορείομες et ἀπορίομες cf. Valck. ad Adon. p. 264. C
et §. 26, 1. Ceterum magis Dorica essent πεινῶντι et δρῶν.

3) Poll. IV, 102 χίλια ποκά βιβάντι vid. §. 39 et §. 44, 2.

VII. Decretum Amphictyonum.

Corp. Inscr. nr. 1688.

(vid. folium insertum.)

Rectissime Boeckhins ex Attico temporis indice, qui praemissus est, legem hanc Amphictyonicam Ol. 100, 1 Athenis positam esse demonstravit et lapicidae, utpote Attico nec Doridi assueto, tot inconstantias et errores deberi intellexit. Attamen de inconstantia orthographiae V. Cl. non omnia recte disputare videtur et, si quid videmus, ea ad orthographicam rationem refert, quae potius ad dialecti proprietatem pertineant. Antiquae enim orthographiae has reliquias in titulo esse existimavit: l. 10 ἀπογραψεν pro ἀπογράψεν et item 21 ἄγεν, 23 φερεν et ἐνοικεν, 34 θυεν; 13. 45 τος pro τούς et similiter 26 ποττος, 14 τος ὀμος, 17. 39 Αἰγματος, 20 αὔτος; l. 8 Λατος pro Λατούς; l. 1 Πυθεα pro Πυθέου neque aliter l. 35 τα Πυθια (quanquam hic Claraci apographum Πυθίου habet) et l. 41 αὔτο; postremo l. 25 ζαμιοντων pro ζαμιούντων. Nusquam Boeckhins *E* et *O* pro *H* et *Ω* scripta esse voluit praeterquam in *EI* l. 40 pro ἦ; nam in Ἰπποθοντίδος l. 1 posterius *o* per errorem lectum esse significavit, quam facillimam literarum permutationem nos etiam in l. 14 bis agnovimus, ονος τον in ὄνος τῶν mutantem. Illorum vero maximam partem memorabili Delphicae dialecti proprietate potius quam orthographiae archaismo contineri arbitramur. Accuratius enim quaerenti apparet, syllabarum extremarum correptionem eam, quam Doriensium parti propriam esse in §. 21 docuimus, eadem prope constantia in hoc titulo observari, qua in Theraeis et aliis. Primum infinitivi conjugationis in *o* ubique in *εν* exeunt, ut φέρεν, ἄγεν, θυεν, neque recte

Π — — — — — — — —
 — — — — — — — —
 δι — — — — — — — —
 γρ — — — — — — — —
 5 πα — — — — — — — τὰ αὐ-
 τοί — — — — — — — αὐτῶ
 ἐμ — — — — — — — [ὁμνύω κατ-
 ε[περιὶ ταῦτα γίνοιτο πάντα τὰ κα-
 λά — — — — — — — τῶν γ-
 10 εγ — — — — — — — —
 κ[αλλωνος τοῦ Πυθίου καὶ τὰς Λα-
 τῶν, τὰ κακὰ ἀντὶ τῶν ἀγαθῶν. τὸς δὲ
 ἰεε — — — — — — — —
 τὸ — — — — — — — τὰν ἐκ-
 15 αα τὰν γὰν ἐπιερ-
 [γρσι τοῖς Ἀμφικτιόνων — — —
 σικτιόνες ἰαρώσαν?
 κεν ἑκάστου, οὐ μὴ περιήσαν?
 με ἕξ ἕς κ' εἴ ὁ ἰαρομνάμων
 20 εἰ — — — — — — — [ἐπὶ τῶν ὀ-
 δι — — — — — — — — — —
 εἰ — — — — — — — — — μι-
 σῶ γᾶ γᾶ ἐνεῖμ-
 εὖς ἐνταῦθα γεγραμμένος, τοὶ ἰ-
 25 αἴσω τῶν?
 κ — — — — — — — στατήρες
 Α — — — — — — — πορπαμά-
 τι — — — — — — — — — —
 δι — — — — — — — στα-

Boeckhius has formas ideo respicit, quod certe ἐνοίκην l. 23 προῖνοικῶν secundum antiquam orthographiam scriptum esset; nam verba quoque contracta aeque illa corruptione tanguntur vid. §. 21, 7. Eodem pertinet infinitivus futuri ἀπογραφῆν pro ἀπογραφεῖν, ut ibidem monuimus. Productae infinitivorum terminationis ειν nullum exemplum in titulo extat; neque enim recte Boeckhius ἐνοικε. l. 24, quam duarum literarum lacuna indicata sit, in ἐνοικε[iv] supplevit, cujus loci aliam emendationem proposuimus. Deinde accusativus secundae declinationis pluralis octies in ος desinens legitur, quum e contrario his τοῖς scriptum sit l. 42. Vides, quam facile haec scriptura Attici lapicidae lapsui tribuatur, quamque probabiliter illa ad eandem referatur corripendi consuetudinem, quae in infinitivis spectatur. Postremo eandem recte in Λατοῖς l. 8 pro Λατοῦς agnoscere posse docuimus §. 21, 3. Boeckhius, illud pro Λατοῦς scriptum ratus, hoc ipsum restituit l. 12 in., ubi quum τουκαμ traditum sit, supplevit Λα[τ]οῦ[ς] καί. Probabilius tamen est ε in γ corruptum quam omissum esse, quare nos Λα[τ]ό[ς] καί scripsimus. Praeter haec nulla vox in decreto legitur, quae in Doridis speciebus corruptionis amantibus ultimae corruptionem patitur. — Non magis, ad orthographiae archaismum pertinuerit εἰ pro ἦ l. 40, quum reliqui conjunctivi vulgari scriptura utantur: l. 19 ἀποτίνη, 25 δοκῆ, 33 παρέχη, 40 ἀποτελεση. Vide, quae ea de re disputavimus §. 36, 3.

Restat ut de iis dicamus, quae dialecti excusationem sine controversia non habent. Primum in genitivorum singularium terminatione O pro ου quater legitur, contra diphthongus undecies scripta est: l. 4 ἀπτοῦ, 8 τοῦ Πυθλοῦ, 20, 48 τοῦ ἱαροῦ, 40 ἱαροῦ, 30 λόφου, 32 bis τοῦ, 35 τοῦ, 42 τοῦ δρόμου, 45 τοῦ Βουκατιου et τοῦ, 46 τοῦ Βουσιου. Deinde quum l. 25 ζαμιοντων tradatur, l. 43 est ζαμιούντων. Ipsis numeris, quibus haec aetas plurimum tribuit, satis demonstratur id quod volumus. Quum enim apud Atticos antiquam scripturae consuetudinem

Vs. 5 [ἐ]κπραξέω B., σκπραξέω Köhl., σκεραξέω Clar. Müll. Supplementa nos addidimus.

Vs. 6 τοῖς [ἐ]όντ[α], B. e Clar. τοῖς.οντ.οὔδέ. Extrema nos supplevimus.

Vs. 7 in. ἐμ[ίν]γα, B. "Ε[λλ]ηγα, quod certe "Ελλανα esse debebat, Clar. εμηNA, Müll. EMI⁷.A, Köhl. EMMα. Ad nostram correctionem cf. quae sunt in heliastarum jurejurando apud Demosth. in Timocr. p. 747, οὐτ' αὐτὸς ἐγὼ οὐτ' ἄλλον οὐδένα ἐάσω et οὐτ' αὐτὸς ἐγὼ οὐτ' ἄλλος ἐμοὶ οὐτ' ἄλλη εἰδότης ἐμοῦ. Deinde pro δωσ[έω] B. δώσ[ω] dialecto adversante, quum apographa duarum literarum lacunam indicent. In supplemento B. κατά.

Vs. 8 Λατός, B. Λατοῦς.

Vs. 9 Apogrr. εφιορκεμιοι.

Vs. 10 B. ἀπογράψειν ἄλλων, κατ' ἄ vid. supr. In supplemento B. κελεύσονται contra dialectum.

Vs. 11 B. κ[α]τάν vid. supr. — B. δεξιάσθω, quod pro δεξιάσθω esse vult, secundum Köhlerum; Clar. Müll. ΔΕΞΙΑΣΘΟΙ, unde δεξείσθαι eruimus — tum

π[ω ἐν]ο[ρκ]ως ὑπισχόμε[νας]

B. πο . δουχως ὑπισχομ[εν]..

Clar. F.....ΟΤΣΤ.....ΣΧ.Μ

Müll. Π⁷.ΔΟΤ..ΟΤ.ΣΧ.Μ

Köhl. F.. ΟΤΧΩΣυΓΙσΧΟμ

Nostrum μηδέπω pro μηδέποθεν esse volumus vid. §. 44, 12. In supplemento B. κατὰ τοῦ.

Vs. 12 in. B. Λα[τοῦ]ς], Apogrr. ΤΟΤ; deinde B. ex apographis εὐδικεονγινεμμαι composuit et correxit. In supplemento B. τοῦς.

Vs. 13 B. τοῦς et deinde ὁ[ρ]κον.ρ., Müll. ΟΙΚΟΝΡΟΜ. Reliqua nos supplevimus.

Vs. 14 Apogrr. τοσονστονδοκιμα, B. τοῦς ὄνους τὸν δοκιμα... Nobis, quanquam Hyperborei Apollini asinos obtulisse feruntur, tamen ea lectio eo minus probabilis visa est, quod τὰ ἱερεῖα jam commemorata sunt. Itaque levi mutatione eam sententiam effecimus, qua praecones (?) victimarum probatarum pretia persolvere jubentur.

Vs. 15 Apogr. *οικον* vel *ρ.κον* et *ειπερ*, quae correxit Boeckhius. Idem in fine supplet: *περιόντων δὲ καὶ τοὶ ἱερομνάμονες τοὺς ὄρους τᾶς*, quae excipit γὰς in sequentis versus initio violenta mutatione prociusum. Nos praeceptum, quod hieromnemes tangit, septimo decimo versu contentum fuisse arbitramur; praemissa erat lex de sacra terra non colenda. Neque ipse Boeckhius verbum *ἀποτίνειν* l. 16 ad hieromnemes traxit, sed ad agri sacri cultores. Jam quum ante ultimam literam Π in lapide duplex punctum legatur (:), quale est ante Δῶτις l. 26, quae vox indicis loco novae paragrapho praemissa est, hic quoque ei paragrapho, quae de sacrae terrae circuitione agit, Πέροδος praepositum fuisse suspicati, reliqua ita supplevimus, ut cum sequentis versus initio a nobis restituto concinerent.

Vs. 16 in. B. [γ]ᾶ[ς] τὰν, Clar. ΠΑ.....ΑΝ, Müll. ΠΑ...ΤΩΑΝ, Köhl. ιαΙτΑΑΝ. In fine B. supplevit *ἀποτινέτω δὲ ὅτις καὶ ληφθῆ* (potius *λαφθῆ*) *ἐπιεργαζόμενος*. De nostro supplemento cf. l. 39. Ceterum *πέροdon* circuitionem esse volumus, non periodum Pythicam, quam explicationem Boeckhius praetulit.

Vs. 17 Apogr. *κατα*. Extrema B. in hunc modum supplevit: *ἱερομνάμο[νες ἐγγραφόντων τὸν ἐπιεργαζόμενον καὶ τὰν ζαμίαν?* Nos alia desideravimus. Hieromnemes enim quaedam facere jubentur, quae nisi fecerint, eorum quae non fecerint poenam solvere. Jam probabile est eadem verba ter repetita fuisse, in enuntiationibus jussiva, conditionali, relativa. Non plura fuisse verba quam duo, e sequenti versu apparet, cujus spatium tertii restitutionem non permittit. Ibidem si Boeckhius recte vidit in tanta apographorum varietate, alterum verbum *πράσσω* superstes est in enuntiatione jussiva, prius *περιεμι* in conditionali. Itaque in hoc versu *περιόντων* restituendum, in sequentibus convenienter agendum erat.

Vs. 18 Clar. ΚΑΙΜ....ΣΟΝΤΩΝ, Müll. ΚΑΙ....ΣΟΝΤΩΝ, Köhl. πε...ΣΟΝΤΩΝ; deinde Apogr. *ἐπιεργαζόμενον*; tum Clar. ΓΕΡΠΠΕΓΗΝΗΝΗΜΙ, Müll.

ΠΕΡΝΕΓΕΝΝΗΓΓΗ; Köhl. *ΠΕΡΗΕΙ* *ΜΜΗΗΕ*, B. *περιείεν ἢ μὴ π[ράσσοιεν, ἀποτινόντων ἐκάστας μνάς? ἄς μὴ ἐπραξαν. De περιείεν vid. §. 42 s. v. εἶμι.*

Vs. 19 B. *μηδέ...ρασσαν. Ultima ita supplevit: ὁ [ἐπιεργαζόμενος τὰν ἱερὰν γᾶν, ἂ πόλις ἐξ ἄς κα ἦ. Nos supplementum eo libentius ad l. 40 conformavimus, quod in novissimis verbis hieromnemonis poena commemorata est. Et poterat populus propter hieromnemonis culpam damnari, non propter privati cujusvis hominis.*

Vs. 20 B. *αὐτούς. Ultima nos supplevīmas.*

Vs. 21 in. B *λωντ. [ἐπι?] τᾶς, Clar. ΔΩΝΤ... ΤΑΣ, Müll. Köhl. ΔΩΝΤ... ΤΑΣ. Nostra lectio concinit cum Boeckhii explicatione „ne fimus inferatur sacrae terrae, credo quo vicini utantur agris suis stercorandis.“ Deinde B. ἄγειν.*

Vs. 22 in. B. *ἐν εἰδια[ς], quod ferri nequit, quoniam ἴδιος primam corripit. Neque hujus aetatis est *ei* pro vulgari *i*, nisi in ἀποτεῖσας vid. §. 22, 3. Non magis probamus *Fιδίας*, quod idem proposuit, quam hic titulus digamma abhorreat.*

Vs. 23 in. Apogrr. *σοον*, deinde B. *φέρειν et ἐνοικεῖν. Ultima B. ita supplevit: τριάκ[οντα ποδῶν? ἀπό — — — — πέρα δὲ μηδένα, quae propter τὸν αὐτὸν vix ferri posse videntur. Sententia haec esse videtur, licere in porticibus, quae omnibus communes in terra sacra sunt, habitare neque tamen eidem ultra triginta dies.*

Vs. 24 B. *ἐνοικε[ιν] vid. supr., Clar. Müll. ΕΝΟΙΚΕ., Köhl. ΕΝΟΙΚι. Extrema B. ita supplet: [ἐνοικέος ἢ ἔχου ἐν τᾷ ἱερῷ γᾶ μύλαν ἢ ὄλμον?, τοὶ i-*

Vs. 25 B supplevit *ἐπι[ζαμλω]*, reliqua nos.

Vs. 26 in. B *κατα[βαλ]λόντων, Clar. ΚΑΙ... ΜΟΝΤΩΝ, Müll. ΚΑΛΑΓ... ΑΛΟΝΤΩΝ, Köhl. ΚΑΤΑ... ΜΟΝΤΩΝ. Maluimus id, quod dedimus, et quia mutatio*

levior est et antecedens τις potius singularem καταβάλλεω postulare. Ultima B. in hunc modum supplet; Ἀμφικτιονικᾶς πομπᾶς ἄδε ἔστω? At de pompa nihil legimus et intellexit ipse V. Cl., in proximis de unius hominis vel potius simulacri ornatu agi, quod herois simulacrum fuisse et singula ornamenta pròduunt et vox ἥρωος I. 32. Quam verò alium heròem ab Amphictyonibus tanto sumptu statutum fuisse facilius credideris quam eponymum Amphictyonem, qui Herodoto VII, 200 teste Anthelae prope Amphictyonum sedes aedem habebat. Hujus igitur e nomine literas Ἀμφ superstites esse intelleximus. De obscuriore voce δῶτις, quae ornatum simulacri aut impensas in eum impendendas significare videtur, cf. Hesych. δῶτις, δῶς, φερνή.

Vs. 31 Apogr. πορνάματα. In fine B. supplet π[λέον δὲ τῶν ἐνταῦθα γεγραμμένων μὴ δόμεν μηδενί?

Vs. 32. De bove heroe Boeckhio non credimus, neque tamen loco difficillimo expediendo ipsi pares sumus.

Vs. 34 B. θύειν. Mira forma est τρικτεύα, cui τρικτεία, quanquam minore apographorum auctoritate stabilitum, fortasse praeferendum est. E conjectura κηῦων scripsimus pro κηῦαν, cf. Hesych. κεία, καθάρματα et κήϊα, καθάρματα, deinde Sophr. 32 τρικτύα ἀλεξιφαρμάκων. Mallemus tamen κηῖων. A lapicida omissum est Ἀπόλλωνι aut aliud dei nomen.

Vs. 36 extr. B. κατὰ πέροδον? ἕκα-

Vs. 38 Apogr. ενταιταιπυθιαδι.

Vs. 39 B. Αἰγναιους. — Vs. 40 B. ἐξ ἄς κ' ἦ.

Vs. 41 B. αὐτοῦ.

Vs. 43 extr. Supplevimus ultima, ut pro indice sequentis paragraphi sit Ἱερομηγία Πυθιάς.

Vs. 44 in. B. ἃ Πυθιάς. In fine B. supplet ῥάτρας?, quod certe ῥήτρας esse debebat.

Vs. 45 extr. Β τῶς δὲ Πυθαϊσῆς.

Vs. 47 B. supplet μ[ὴ] δίδωμι, ἀποτεισάντων — — —
 στατήρας . αἱ τιμῆς. At de mulcta jam satis dictum est.

Vs. 48 in. Βι κα βιάται, ipse non vera ratus, Clar.
 κατεΩΝΤΑΙ, Müll. ΩΗΤΑΙ, Köhl. . . ΩΝΤΑ. E con-
 jectura et hic et in ultimo versu ἐνεργήσαν scripsimus pro
 ἐνεργήσαν vid. §. 20, 12.

Ceterum malevolorum causa admonemus, nos non
 magis quam Boeckhium correctiones nostras et supple-
 menta tam mutilae et corruptae inscriptionis, et cui a
 similibus nihil fere auxilii quaeri potest, pro certis ven-
 ditare.

ADDENDA ET CORRIGENDA

IN LIBRO I DE DIALECTIS AEOLICIS

ET

IN LIBRO II DE DIALECTO DORICA.

Ad Librum Primum.

Pag. 6 l. 16. Gregorii Corinthii libellum de Sapphonis dialecto, quem Petzholdtius post Aphthonii Pro-gymnasmata a. 1839 edidit, his novissimis annis inépta fraude fictum esse demonstravimus in Museo Rhenano Novo Vol. I p. 274.

Pag. 7. Decretum Cumaeorum in Corporis Inscriptionum fasciculo tertio etiamnunc desiderato legetur nr. 3524, titulus Lampsacenus ibidem nr. 3640, item alius titulus Cumaeus nr. 3523. Duobus abhinc annis Franzii nostri beneficio plagulas tum impressas Berolini inspicere nobis contigit. Praeterea accessit titulus Lesbii Deli positus in *Expédition Scientifique de Morée* Vol. III pl. 12 et Lebasii *Inscriptions Grecques et Latines* Fasc. V nr. 191, quem ante a. 167 a. Chr. incisum esse editor Franco-gallus ex Antissae potissimum nomine collegit, quum oppidum illud eo anno a Romanis dirutum sit Livio auctore L. XLV c. 31. Neque male ad tertium saeculum referri videtur, quanquam Antissa quidem a Strabone L. XIII p. 919 ut superstes commemoratur. Quum titulus, quanquam mutilus et corruptus, tamen alicujus pretii sit necdum a Lebasio satis restitutus videatur, emendatiorem, quantum valuimus, apponere placet.

Varietas lectionis. L. 1 extr. *ΕΤΜ*, Leb. ἐμ Μυτιλήνας δαίνοσ. L. 2 in. *ΘΕΛΑΙΣΙΩ*, deinde *ΜΑΟΤ, ΜΝΑ*; Leb. Μαθύμνα, qui praeterea supplevit προε[άνιοσ δαίνοσ τοῦ δαίνοσ ἐν]. L. 3 *ΑΝΤΙΣΣΑΣΕΠΙΠΡΟΤΑΝ.ΟΣ*, Leb. Ἀντίσσα δ' ἐπὶ προτάνοσ, idem supplens Κλεαφεν [... ἐν Ἐρεσῶ δ' ἐπὶ προτάνι-]. L. 4 *ΜΕ.ΑΝΤΑΩ*, Leb. Μελαντάω; idem Δαισίω dubitanter proposuit et εἰσ supplevit. L. 5. X supplevit Leb. L. 6. Supplementum Lebasio debetur. L. 7 *ΠΟΛΥΑΕΥΚΗΣ — ΕΥΑΕΝΗ*, Leb. Εὐαγένη. L. 8 *ΑΛΡΑΣΤΩΕΕΔΕΜΛΘΥΜ*, quae Leb. correxit. L. 9 *ΑΉ*, ultimum nomen Leb. supplevit. L. 10 *ΕΧΕΙΔΑΘΕΟΚΛΕΙ ΩΙ ΙΜΜΔ ΣΑΓ ΜΟΝ*, Leb. Ἐχείδα Θεοκλείω Ἀμίδασ Ἀγημωνίδαω. L. 11 *ΤΩΣΚΑΜΑΝΑ ΩΝΑ ΤΕ* etc., Leb. τῷ Σκαμάνδρῳ etc. L. 12 *ΑΑΤΚΩΝΟΣ*, quod Leb. emendavit. Duorum ultimarum versuum extrema et sequentes versus, ubi vix ulla vox certo extricari potest, omisimus nec magis Francogalli hariolationes et prava commenta commemorare voluimus, specimine in l. 10. 11 proposito contenti. Ceterum quaecunque illi non disertis verbis vindicavimus, nostra existima.

In l. 3 Σ male additum existimare maluimus ut l. 7, quam insolitam particulae δέ collocationem a Lebasio propositam tolerare. Ad novum nomen Κλεάφενος confer *Εὐήφενος*. Polyæn. V, 2, qui est Metapontinus; altera compositorum pars ἄφενος facile agnoscitur. Ibidem Lebasius in supplemento recte Eresum posuit. Nam quatuor solum Lesbii oppida nominata fuisse, lacunarum spatium arguit; quintam, quae desideratur, Pyrrham fuisse, quae Strabonis aetate diruta jacebat L. XIII p. 918, satis certum videtur et apparet simul Pyrrham ante saeculum secundum intruisse. Eo accedit Eresii hominis nomen, de quo mox videbimus. Ceterum Ἐρεσσοσ scripsimus, non Ἐρεσοσ, quod illa scriptura Lesbiorum propria fuisse videtur vid. l. 9, 1; de utraque cf. Popp. Prolegg. Thucyd. II p. 43. Nomen Ἀγέμορτασ l. 4, quod desideratur in Papii

Lexico; Pseudo-Phalaridis epistolae LXXXVIII inscriptum est: idem restitui oportet Diogeni Laertio X, 15. 17, ubi commemoratur Ἐρμαρχος Ἀγεμάρχου Mytilenaeus, Epicuri successor; pars enim librorum priore loco Ἀγεμάρχου proebet, altero ipsam Ἀγεμάρχου. Vulgo sonaret Ἀγέμβροτος ut Ἐχέμβροτος cf. Hesych. μορτός, ἄνθρωπος, θνητός; quam glossam Aeolicam haberi licet, quamquam βροτοῖσι legitur. Ak. 59. Parum recte Keilius Anall. Epigr. p. 233 proposuit Ἀγελάρχου, idem nihil de nomine Ἐρμαρχος suspicatus, quod e Villosioni conjectura editum est, quum et apud Diogenem, ubi homo in proximis sexcentis nominatur, et apud Athenaeum XIII, 588. B in libris summa constantia Ἐρμαρχος scriptum sit. Nosmet non dubitamus quin haec forma genuina sit; nam Ἐρμαίχος, quod est Boeoti nomen C. I. nr. 1593 et Hermonionensis nr. 1220, ubi quum Boeckhius Ἐρμαρχος scripsisset, Keilius Spec. Onomat. p. 28 lapidis scripturam recte tutatus est, iota primum subscripto et deinde Lesbicae abjecto facile in Ἐρμαῖχος transire poterat. Photium cod. 167; ubi Ἐρμαρχος quidam commemorari traditur, inspicere non licet. Deinde Μελαντίων recte a Lebasio restitutum videtur; qui quum Francogallice hominem Melante dixerit et infra l. 10 genitivi monstrum Ἀγημωνιδῶν (d' Hégémonide) sinxerit, genitivum a Μελάτιος voluisse intelligitur. Hoc sane erat Lesbicum nomen, quo Theophrasti Erosii pater usus est, quare Μελάτιος, quod Lesbicae pro Μελανταῖος positum est, patronymicum esse arbitramur, de qua re ad l. 10 dicemus. — In l. 7 non est dubium, quin nominativus Ηολυδάκης ferri nequeat, quum inter sequentia nomina nullum quidem nominativo casu utatur, quare S ut in l. 3 ab iis qui descripserunt male adjectum videtur; nomen Μέγων legitur in titulo Boeotico C. I. nr. 1608. d. Εὐγένης, quod Francogallus sans doute ab Εὐκ, Argolidis oppido, ductum tenet, haud dubie ex adjectivo εὐγενής = εὐγενής factum est; siquidem Lebasius recte emendavit; nam licet etiam de Εὐαφένης cogitare ab adjectivo

ἐφηφηνής, quod Aristophanes et Rhianus legerunt Hom. II. ψ, 81. Ceterum *Πολυδεύκη*, *Εὐαγένη*, *Ἐρμογένη*, *Ἀ.η* genitivi esse videntur a praepositione *διά* l. 6 pendentibus, idque certum est, si recte l. 10 *Θεοκλείω*, *Σίμμω* et l. 12 *Γλαύκωνος Ἀγωνεῖω* correximus. Tum enim omnia nomina hic congesta genitivo casu uti apparet; de memorabili terminatione vide infra ad p. 116. — Nomen *Ἐχέλας*, quod restituimus l. 10, ab Echela Orestis filio, ad quem Lesbiorum principes originem referebant, ductum putamus. Deinde scripsimus *Θεοκλείω*, quanquam in apographo inter *I* et *Ω* lacuna est, minoris tamen spatii quam quo praeterea literae omissio significatur; Lebasii *Θεοκλείτω* secundum dialecti leges *Θεοκλήτω* esse debebat vid. L. I §. 14, 2 et L. II §. 25, 1. Jam vero *Μελαντιάω* l. 4, *Δαμοδικεῖω* l. 9, *Θεοκλείω* l. 10, *Ἀγωνεῖω* l. 12 ad Boeoticum et Thessalicum patronymicorum genus referimus, quo cognatos Lesbios usos esse non mirum est; neque obstat quod in *Πολυδεύκη Μέγωνος* et *Ἐρμογένη Ἀδράστω* patrum nomina genitivo casu utuntur, quum utraque ratio non minus temere mixta deprehendatur in titulo Orchomenio vid. infr. ad p. 215. Ceterum confer de illis patronymicis §. 48 et infra Add. ad p. 215. — Nomen *Σίμμω*, quod finximus, e *Σιμμίας* natum volumus, cujus nominis prae ceteris Thebanus homo notus est. Scamandronymum Sapphonis patrem appellari constat. Lebasius mira somniavit de Scamandri fluvii filio.

p. 7 nr. 3. Opinioni nostrae, Alcaicum et Sapphonem pura dialecto Lesbica usos esse neque quidquam ex epica intermiscuisse, Schneidewinus noster adversatus est Ephemm. Gott. 1841 p. 1519. Ad Alcmanem provocat, qui Laconicam dialectum epica temperavit; ad Corinnam, quae in hexametris epica dialecto usa est; ad Erinnam, cujus in reliquiis nunc superstitibus nihil fere Lesbiaci inesse diximus. Quid vero ex his exemplis colligi potest? Neque enim fieri non potuisse, ut Lesbiaci poëtae epica quaedam admitterent, sed non admisisse optimorum fontium auctoritate confisi contenderamus.

Nam quaecunque paullo accuratius traduntur apud Dionysium, Longinum, Apollonium, Hephaestionem, Athenaeum, ab omni epicae dialecti admixtae suspicione longe absunt, nisi pauca illa ad epicam dialectum trahere vis, quae quum a vulgari Lesbiorum usu aliena sint, a poëtis ex antiquiore Aeolide servata existimare prorsus licet, ut genitivos in *οιο*. — Deinde Schn. singula quaedam affert, quae ex epica dialecto petita esse iudicat. Eo refert *ἐφύοντο* Sapph. 29, quum Lesbii *φυίω* dixerint. At Lesbii dixerunt *αῖι* et *ἄι* pro *ἄελ*, *μαίωμα* Alc. 17 et *μάομαι* Sapph. 115, *ποία* Sapph. 2, 15 et *πόα* Sapph. 76; quidni *φυίω* et *φύω*? praesertim quum iota ejiciendi mos quam maxime Lesbiacus sit. Deinde epicam putat neglectam apocopen in *καταστειβούσι* Sapph. fr. 44, cujus fragmenti ultimos versus suspicione nostra repudiata recte Bergkii conjectura Sapphoni tribui affirmat vid. infr. ad Sapph. 44. Certius neglectae apocopae exemplum est *παρὰ δ' ἔρχεθ' ᾠρα* Sapph. 24, quod olim aciem nostram fugerat. Cur vere ex epica lingua depromptum putemus? Antiquiores Aeoles et Dorienses vulgo apocopen ita praetulerunt, ut etiam in soluta oratione abstinerent, sicubi euphonia hoc postulare videretur vid. L. II §. 43. Poëtis majorem licentiam fuisse, quo facilius metro consulereat, non mirum est; adde, quod praepositio *περί* etiam tam, quum ex usu Lesbiis proprio pro *ὑπέρ* est, modo apocopen patitur modo non patitur vid. §. 28, 3. Tum *λέλάθοντο* et *ἐκλελάθοντο* Sapph. 44 Schneidewinus ad epicae linguae imitationem referenda esse censet, quanquam grammatici reduplicationis illum usum diserte ab Aeolibus repetunt. Quibus cur fidem denegemus, non intelligo. Nam quod exempla solum Homérica apposuerunt, id saepissime a grammaticis minus accuratis factum est, vide modo §. 24 not. 1, ubi Aeolicae terminationis *θα* exempla nulla nisi Homérica commemorata invenies, quam etiam nunc extant *ἔχεισθα* et *φίλεισθα*, quae additamentum illud Lesbiacae dialecto vere proprium neque ex Homérica lingua a poëtis adoptatum esse lucidissime de-

cent. Non magis nobis persuademus, ποτέονται Alc. 35 et ὠρχεῦντο Sapph. 76 ex epica lingua manasse. Illud toleravimus, quia Lesbiaca ποθήω et ἀδικήω aliquatenus Ionicam formam tutari visa sunt, quanquam in frustulo incertissimi metri corruptelae suspicio in promptu est (Cens. Darmst. proponit λάταγες δὲ πότηνται); alterum damnavimus ut omnes formas verbales, quae diphthongum *eu* contractione natam habent §. 26, 13, primum quod nusquam metro confirmantur, deinde quod nonnullis in locis meliorum librorum auctoritate propelluntur, postremo quod duo triave, quae restant, exempla apparet quam facile et ipsa a librariis Lesbiacae proprietatis parum gnaris intrudī potuerint. Nam quod Schneidewinus εὔσα Sapph. fr. 27 certum esse dicit, errorem subesse infra ad eum locum docebimus. Postremo Schneidewinus tuetur ὀππόταν, quod damnavimus §. 29, 1. At legitur Sapph. 3 apud Eustathium, ubi omnis fere proprietas Lesbiaca deleta est, et in corruptissimo frustulo Alc. 31, 4; deinde patet et exemplo docuimus, quam facile ὄτα et ὄπποτα a librariis indoctis in ὄταν et ὀππόταν corrumpi potuerint; postremo particulae ἄν ab Aeolibus usurpatae nulla alia exempla extant, quum *ne* in poëtarum fragmentis et titulo Lesbiaco nr. 2166 frequentetur. Itaque neque incaute egisse nobis videmur neque in hac voce magis quam in reliquis epicae dialecti immixtae documentum cernimus.

Pag. 9 l. 12. Quod in Erinnae reliquiis nihil fere Lesbiaci inesse affirmavimus, Schneidewinus non recte dictum putat p. 1519. Immo vero rectissime; unicum enim in illis ἔμμι legitur fr. 5, quod neque ad epicam dialectum neque ad Doricam referri possit, sed ad solam Lesbiacam. Contra multa Dorica reperiuntur, quae non sunt eadem Lesbiaca, ut in solo fragmento secundo ἔντι, τίν, ποτέθηκα, ἦς, quum Lesbiaca sint εἶσι, σοῖ, προσέθηκα, ἦν.

Pag. 10 l. 3 extr. Arcadii locus est de Accent. p. 174, 24.

Pag. 13 not. 9. Adde Arcad. 37, 7. τὰ διὰ τοῦ αὐος δισύλλαβα ὀξύνεται, ναῦος, αὔος (leg. αὔος) ὁ ξηρός. τὸ δὲ ἀγανὸς τρισύλλαβον. Pessime ὀξύνεται pro προπερισπᾶται aut βαρύνεται scriptum esse, notus vocis αὔος accentus et oxytoni ἀγανός exceptio patefaciunt.

Pag. 14 init. De vocibus Aeolicis in αῖς pro ας exeuntibus adde Arcad. 92, 7. τὰ εἰς αῖς πολυσύλλαβα Αἰολικῶς ὀξύνεται (leg. βαρύνεται)· Ἀτρεΐδαις ἀντὶ τοῦ Ἀτρεΐδαις, Ὀρέσταις καὶ τὰ σύνθετα ἄπαις, εὔπαις, ἀνδρόπαις. Exempla Ἀτρεΐδαις et Ὀρέσταις pessime apposita sunt, vid. L. I §. 15, 3.

Pag. 26 l. 7. Cum ἄτερος conferas ἄτερ, ἄτερθε, ἀτάρ, quae ad eam stirpem referenda esse indicavimus L. II §. 16.

Pag. 29 l. 5. Multum dubitavimus de Aeolico vocis ἄλιος spiritu. Quum enim certissimum videatur, in ἠέλιος et ἀέλιος (quod retinimus Sapph. 79) lenem pronuntiatam esse, haud cunctanter ἄλιος scripsissemus Alc. 70 et Sapph. 111, praesertim quum forma contracta apud Pindarum et in epigrammate metrico Corcyraeo lenis spiritus indicia quaedam habeat vid. L. II §. 4, 4, nisi retinisset nos cognatarum linguarum comparatio. Neque enim dubitari potest, quin ἀφέλιος (vid. L. II §. 5, 5) non diversum sit a Gothico saviļ, Lithuanico saule, Latino sol, quare et asper in ἄλιος rectissime e sigma prognatus et plenior forma ἀέλιος leni non legitimo instructa esse videtur. Nunc intelligere nobis videmur, unde mira illa spiritus discrepantia originem traxerit. In Graeca enim lingua (fortasse etiam in Lesbiaca dialecto) haec lex valet, ut α et η ante sequentem vocalem ne spiritu aspero ornentur. Quum igitur antiquitas ἀφέλιος pronuntiarī potuisse videatur, post digamma ejectum oportuit lenem assumi, qui post vocalium contractionem in ἄλιος quasi postliminio rediit. Nostro igitur jure in ἄλιος asperum tenemus, paullo dubitantius lenem in ἀέλιος, quum haud improbable sit, Lesbios ἀφέλιος pronuntiasse.

Pag. 30 not. 2. In Tryphania verbis post Ἰωφί
excidit καὶ Αἰολεῦσι.

Pag. 37 l. 2. In Hesychii codice est ἀθεοῦλλαι,
ἄλλαι π ἄκλ, unde Musurus vulgatam lectionem finxit
ἄλλαι παρὰ τὸ ἄλλαι. Rectius scripseris αὔειλλαι,
ἔειλλαι παρὰ Ἀλκαίῳ. Lesbicum praeterea apud Hesy-
chium esse videtur εὐέθωκεν, εἴωθεν vid. L. II §. 42
s. v. ἔθω.

Pag. 41 not. 5. Non Alcmaeonem Crotoniatam cum
Lobeckio intellexi, sed Alcmanem, qui se ipse Ἀλκμᾶων
vocavit et aliquoties in libris Ἀλκμᾶων scriptus est vid.
Fix. in Thes. Steph. Par.

Pag. 42 l. 8. De σάμβαλα, quae vox non apud so-
les Lesbios reperitur, vid. Bergk. ad Anacr. p. 101.

— l. 15. Ποικιλόφρον' et ἔλφ' in iis libris leguntur,
quibus nihil auctoritatis tribuendum est. Alcmani fr. 14
(25) Bergkii nuper probabili conjectura πολύφρονος re-
stituit i. e. πολύθρονος. Ad Aeolicum ἀψήν confer glos-
sas Hesychianas: ἀμφήν, αὐχήν et ἀμφήν, αὐχήν,
τράχηλος.

Pag. 46 init. Δία legitur in titula Delio l. 6 et
Sapph. 1, 12 (sed vide infra ad eum locum), δι' Sapph.
4. 18, καρδία Sapph. 2, 6, Διονυσόδωρος Del. 9.

Pag. 47 l. 3. Adde αἰθυσσομένων Sapph. 4.

— l. 25. Adde ἄζει Alc. 31, Ζώϊλος Del. 9.

Pag. 51 l. 5. Idem μῆνος legitur Del. 5, unde ap-
paret alteram v post longam vocalem jam ante Romano-
rum dominationem omissum esse.

Pag. 52 nr. 4. Κλειναγόρα est in recenti titulo
Camaeo C. I. nr. 3525. Vere Lesbicum est κλέενος a
κλέος, sed contractione κλήενος fieri debebat.

Pag. 55 l. 13. Unum tamen v scriptum est in προ-
ξενία Cum. 3523.

Pag. 58 not. 28. Adde Hesych. ἔλλειν, ἰλλεῖν,
κατέχειν et ἐλλάσαι, συγκλεῖσαι, κωλύσαι.

Pag. 59 et 60 init. Adde Τυρίνω, quae erat Sap-

phus amica fr. 66 et Maxim. Tyr. XXIV, a γυρίνος vid. Et. M. 243, 51. Διονυσόδωρος, vulgaris forma, est Del. 9. Deinde Schneidewinus, p. 1514 ex Hesych. Vindob. ed. Kopitar. p. 20 attulit: "Ἡπερος" — ὄνομα κύριον. οὕτω καλουμένην χώραν Αἰολεῖς "Ἀπερον ἠνόμασαν· ἀλλὰ καὶ οἱ Δωριεῖς, ubi corrige "Ἀπερρον; neque enim recte Schn. solēmi ista corruptela lectionem περάτων Alc. 25 defendi dicit. Ceterum Dorienses severioris dialecti "Ἀηρος dixerunt vid. L. II §. 20, 6. Praeterea adde "Ἐρραφιώτης pro Ἐιραφιώτης apud Alcaeam secundum Anecd. Parr. III, 121, 7.

Pag. 60 not. 41. Cyrillus in Anecd. Parr. IV, 192, 10 Eustathii loco in breve contracto male Alcaeo τερέων tribuit.

Pag. 64 l. 18. Rectius cum Hermanno ἔνη Sapph. 117 verbi νέω, Lesbiace νῆμι, imperfectum habueris. Notabilis tum est liquidae post augmentum geminatio, cuius nullum praeterea exemplum reperitur.

Pag. 66 init. Adde μέσσοις in titulo Delio et Aeolicum μέσσοι, quod Hesychio pro μεσοῖ restitui litterarum series iubet.

Pag. 67 l. 13. Adde κρύπτω Sapph. 3.

Pag. 68 l. 3. Accedit ὄντι Cum. 3523.

Pag. 69 init. Aegre nobis persuademus, eosdem Aeoles ὄθμα pro ὄμμα dixisse, quare Hesychii glossa ὄθματα, ὄμματα· Αἰολεῖς, quomodo facili sane emendatione pro Νεολεῖς scriptum est, dubitationem admittit. Voce usus est Nicander Ther. 178. 443, Alex. 33 et Auctor hymni Isiaci Col. IV v. 20. Similia sunt στέθματα, τὰ στέμματα Hesych. et γράθμα pro γράμμα, quod cum ὄθμα commemoratur in Ann. Ox. I, 102, 30.

Pag. 70 l. 17. Huc pertinet ἐπιγνοῖς C. I. 2170, si quidem integrum est in titulo valde mutilo. Certe Boeckhius non debebat ἐπιγνοῖς corrigere.

Pag. 73 l. 15. Μύρα pro σμύρα Sappho dixerat secundum Anecd. Bekk. 108, 22.

Pag. 76 extr. Quae de ὄρπετον disputavimus, non

probavit Censori Darmstadiensis, haud dubie in eo lapsus, quod pro ἄρπυς, quam vocem Hesychius et Et. M. 148, 33 per ἔρως interpretantur, ἀρτύς reponendum esse censet; nimirum in Et. M. vox ab ἀρπάζειν ducitur. Rectissime Meinekius iudicavit Anall. Alexx. p. 266, insuper suspicatus Hesychianas glossas Ὀρπα, Ἐρυνός et ὄρπαξ, θρασὺς ἄνεμος Aeolicas formas haberi posse pro ἄρπη et ἄρπαξ. Nos jam intelligimus, ἐρπετόν vix recte ab ἔρπω derivari; quid enim, quod Simonides Amorginus fr. 12 eam vocem de cantharo volante usurpavit (ἐρπετον παρέπτατο)? Neque apud reliquos antiquiores ἐρπετόν, ut volunt, est quodque animal in terra incedens, sed de rapacibus feris et belluis dicitur, ut solet θηρίον. Ita apud Homerum Od. δ, 417 cf. 456 ἐρπετά nominantur leo, draco, aper; Pindarus Pyth. I, 25 Typhoeum monstrum appellat ἐρπετόν et fr. 73 canem Lacaenam. Simonides igitur talem cantharum descripserit, quales erant ingentes illi Aetnaei, vid. Aristoph. Pac. 73 cum scholiis. Recentiores demum etymon vocis, quod apparere videbatur, sequuti, omnia animalia terrestria ἐρπετά vocarunt, quorum est Theocritus, qui XV, 118 ἐρπετά et πετεηνά inter se opponit, aut adeo vocem de reptilibus interpretati sunt. Jam vero Aeolici ὄρπετον potestas optime cum genuino illo usu conspirat. Sapphoni fr. 20 Eros est ἀμάχανον ὄρπετον i. e. κακὸν θηρίον, nec minus Theocritus XXIX, 15 ἄγρια ὄρπετα feras et belluas dixit, itaque jam concedimus ὄρπετον pro vulgari ἐρπετόν esse, ita tamen, ut hoc ipsum non ab ἔρπω descendere existimemus. Neque non probabile videtur, vocem a Cretico ἀρπετόν non diversam et cum reliquis, quae conguessimus, cognatam esse, unde et Aeolicum ο et psilosīs explicationem habent.

Pag. 77 l. 16. Adde glossas Hesychianas: βρόσσομος (leg. βρόσσονος), βραχυτέρου (ita codex) pro βράσσονος i. e. βραχίλωνος; κορτερά, κρατερά, ισχυρά; μορνάμενος, μαχόμενος pro μαρνάμενος.

Pag. 78 l. 15. Quum ἄνθος traditum sit Alc. 52

Beckh. 1842, p. 155, quod aperte et pro certo contendissemus, *θεῖναι* e *θέμ(ε)μαι, λέγειν* e *λεγεῖναι, λεγέμ(ε)ναι* factū esse, eamque explicationem falsam esse proclamat, prima quod *μ* ante sequens *ν* a Graecis non ejectum sit, deinde quod *λεγεῖναι*, id quod ipsi indicavimus, non extet. Prius argumentum contra ipsum Curtium convertere licet, qui haud tunc tunc *θέμεν* et *λεγέμεν* e *θέμεναι* et *λεγέμεναι* orta esse, idque verissime contendit, quoniam diphthongi in fine vocabulorum objectae alterum exemplum non extat; neque raro in singulis quibusdam eae consonarum conjunctiones spretae sunt, quae in plerisque nihil offensionis habuerunt, ut *ἔσμι* in *ἐμί* mutatum est, quoniam consonis *ισμ* conjunctis nihil in Graeca lingua frequentius. Alterum argumentum iis non multum valere videbitur, qui meminerint, quam saepe in formarum grammaticarum derivatione per ea procedendum sit, quae aut nanaq̄ta in usu fuerunt aut mature obsoleverunt. Ceterum ipse Curtius infinitivi antiquitas duplicem terminationem fuisse statuit, *μεναι* et *μαι*. Ad hanc refert *παλόναι*, suspectissimam apud Parmenidem formam, *εἰδέναι*, *διδόναι*, quod e *διδόναι* ortum dicit etc. Quia in re primum hoc temere finxit, eam terminationem verborum in *ω* purae radici affigi potuisse, deinde neglexit, antiquiorem linguam omnino brevem vocalem ante terminationem *ναι* ignorare uno *ἰέναι* excepto, denique ea excogitavit, ne haereamus in re ab hoc loco alieniore, quae parum probabilia videantur.

Pag. 93 l. 25 leg. Eustath. 1535, 49.

— l. 30. Metrum etiam *ῥεος* patitur Alc. 74 et versus Sapphoni e conjectura adscriptos fr. 44, 7. 8 nunc etiam certius damnamus. Ceterum *ῥεος* est Sapph. 21.

Pag. 94 l. 25. Adde *θίρωρος* Sapph. 49, quum *ἀνλαρός* Doricum esse videatur L. I §. 24, 8. Et hic quidem *ω* adeo ex *αω* factum videtur.

Pag. 97 l. 17 leg. §. 21, 6.

— l. 23 leg. §. 22.

Pag. 98 nr. 7. Aeolica esse videntur, quae Arca-

dius affert de Acc. p. 165, 23. τὰ εἰς ᾧ καθαρὸν παραληγόμενον τῆ νι βαρύνεται, εἰ μὴ παρ' ὄνομα εἴη; ἀλυίω, ἀπυίω· τὸ δὲ γυῖω περισπᾶται, ubi ἀπυίω pro ἀρπυίω restituimus e codice Havniensi in Dindorfii Gramm. Graec. Vol. I.

Page 99 l. 11. Iota subscriptam dativi abest etiam in titulo Delio, ubi ἀγάθα τύχα, ἐν Μαθημνα, ἐμ μέσσω, et in Cum. 3523.

Page 100 nr. 1. Ἀλλήκος nunc restituimus Alc. 24; Τμήναος etiam in inscriptione Cyrenaica metrica a Letronnio edita (Journ. des Savans 1828. Mart. p. 184) legitur. Μελάνταος pro Μελανταῖος est in titulo Delio.

— nr. 2. Turpi errore Ἐάδια, pro ἀδεία esse voluimus. Est enim neutram pluralis, quum τέτιξ masculino genere utatur.

Page 101 init. Fortasse rectius εὔωθα Aeolicum putatur vid. supra ad p. 37. Tum in grammaticorum locis scribendum videtur: καὶ εῶθα· οἱ δὲ (pro γὰρ) Αἰολεῖς τὸ εῶθα εὔωθα λέγουσι.

Page 105 l. 6. Cf. χοῖτα Callim. Lav. Pall. 28.

— l. 18. Adde παῖς Sapph. 16; sed Sapph. 30. 56 rectius παῖς scribendum esse videtur; παιδων nunc certa emendatione restituimus Alc. 42.

— not. 1. Arcadii locus legitur de Acc. p. 121, 25.

Page 106 not. 4. Dialecto non nominata κόϊλος commemoratur ab Apollon. de synt. p. 7, de pron. 111, Arcad. de acc. 55, 22 cf. Bergk. ad Anacr. p. 92. Ceterum dele alterum Prisciapi locum.

— not. 5. De Νεῖλος, quod jam non Aeolicum, sed a grammaticis fictum esse suspicamur, vid. L. II §. 20 not. 11.

Page 107 l. 15. Pleonasmum vocalis a grammatici agnoverunt in ἄωρος, somnus: Et. M. 111, 15. ᾠρος καὶ ἄωρος κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ᾠ μηδὲν πλέον σημαίνοντος; ᾠρος γὰρ ὁ ὕπνος, quibus praeter Sapph. fr. 97 aliae quaedam explicationes subjunguntur, cf. Hesych. ἄωρος, ἄϋπνος, ubi corrigunt, ἄωρος, ὁ ὕπνος· Μηθυμναῖοι. At

ὄσος de somno dictum suspectissimum est vid. Neue ad Sapph. fr. 39. Rectius ille pleonasmus agnoscitur in ἄσφι et ἄσφε pro σφι et σφε vid. §. 23, 6.

Pag. 109 l. 13. Vocativus *νύμφᾶ* ultima correpta legitur Sapph. 56.

Pag. 111 l. 1 leg. 35 pro 38.

— l. 4. Aliud testimonium nunc legitur in Aneedd. Parr. III, 313, 25. *θεοῖο γενική Βοιωτική καὶ Αἰολική.*

— nr. 4. Item in Delio titulo est *αὔτοις* et in Cum. 3523 praeter articulum *τοῖς* plenior dativi forma regnat paucis vocibus exceptis.

Pag. 115 l. 12. Malumus nunc *Ψάφ᾽* e *Ψάφα* factum, hanc vero vocativi formam ultimae correptione quadam e *Ψάφοι* ortam existimare. Neque enim aliter Sapphicum *αὔα*, quod ab Apollonio inter metaplasmi exempla affertur, vid. §. 22, 3, vocativus vocis *αὔως* esse videtur; nam si nominativus esset, non recte metaplasmus agnosceretur. Postremo fortasse *Γύρινα* apud Maximum Tyrium pro *Γυρίνω* Sapph. 66 et Et. M. 243, 51 e vocativo correpto factum est. Ad primae declinationis similitudinem transitum esse videtur, quod *Ψάφο* et similia parum arriderent. Neque tamen in tanta rei obscuritate pertinaciter Schneidewino refragor, qui cum aliis ipsos nominativos *Ψάφα*, *Γύρινα* apud Lesbios in usu fuisse contendit.

Pag. 116 l. 21. In titulo Delio (vid. supra ad p. 7) nominum in *ης* exeuntium genitivos formae notatu dignissimae detegere nobis visi sumus, *Πολυδεύκη*, *Εὐαγένη*, *Ἐρμογένη*, *Δ.η*. Memorabilem in modum concinit grammaticorum de dialectis praeceptum (vid. not. 7): *τῶν γενικῶν πτώσεων (τῶν εἰς ἡς ὀνομάτων) τὸ ῥ ἀφαιρούσων, Σωκράτου* etc. Quod quum per se incredibile sit quam maxime, attamen si Lesbii *Σωκράτη* dixerunt, genuinum praeceptum id fuisse suspiceris, ut Aeoles genitivum nominativi sigma abjecto facere dicerentur. Deinde satis probabile videtur, Lesbios *Ἐρμογένης*, *Ἐρμογένη*, *Ἐρμογένη*, *Ἐρμογένην* flexisse ad analogiam primae et se-

cundae declinationis et aliorum, de quibus vide L. II §. 30, 8. Nam quod Choeroboscus Bekk. p. 1188 nullos genitivos in η exire tradit praeter $\Delta\rho\eta$ et $T\rho\eta$, ea regula Aeolicam dialectum tangi non credimus. Postremo non absonus est Latinus genitivus Diocli a Diocles et similia vid. Zumpt. ad Cicer. Verr. p. 655. — Dativus Καλλικλῆ legitur in recentiore titulo Lesbio apud Rossium II nr. 197. c, ubi R. non recte Καλλικλῆϊ scribere videtur. Vocativum iidem grammatici in ϵ exire docent ut Σώκρατε , cujus terminationis exemplum esse μελιχόμειδε Alc. 45 Seidlerus p. 226 rectissime intellexerat. Nam quaecumque cum μειδάω composita sunt, omnia in $\eta\varsigma$ desinunt ut εὔμειδής , φιλομειδής et ipsa vox μελιχομειδής Hesychio restituenda est e codicis lectione μελιχομετίδης , πραῦγελως , ἡδύγελως , quum Musurus male scripserit μελιχόμεητις , ἡδύς , πραῦγελως , ἡδύγελως .

Pag. 119 l. 8. De πολυδριδι adde Et. M. 42, 37, Eustath. 407, 35 cf. Lobeck. ad Phryn. p. 326, Nev. ad fr. 111.

Pag. 122 l. 3 leg. fr. 35 pro fr. 88.

Ibid. l. 14. ᾽Ω γυνή , quod Schneidewinum sequuti ad Alcaicum lyricum retulimus, Meinekius verissime Comico vindicavit Comice. Graecc. II p. 834.

Pag. 123 not. 8. In Herodiani loco (leg. 10, 13) Ποσειδάν traditur et postea l. 25 $\text{εἶρηται δὲ ὁ δαίμων παρ' Ἄλκαϊφι διὰ τοῦ ᾱ μένοντος τοῦ ῆ}$ (leg. σ) ποσειδᾶν , ubi additur Alc. 18.

Pag. 128 l. 8 lege cardinalium.

Pag. 129 l. 9. Augmentum contra vulgarem usum Alcaeus addidit in ἔσυνῆκε secundum Et. M. 385, 9 cf. Anacr. fr. 116 Bergk. Augmentum syllabicum propter digamma est in ἔανασσε Alc. 53.

Pag. 131 nr. 1. Quod de Aeolico πάνω pro πίνω coniecimus, jam egregie confirmatur Arcadii testimonio de Acc. 160, 4: $\text{Τὰ εἰς ῆῶ παραληγόμενα φύσει μακροῦ φωνηέντα, ὅποτε μὲν}$ (leg. $\mu\eta$ e codice) $\text{εἶη κατ' Αἰολίδα διάλεκτον, περιπᾶσαι, σκηνώ, θρηνώ, σφηνῶ, φωνῶ, ὠνώ}$

καὶ ἀνοῦμαι, κοινωνῶ. τὸ πάνω βαρύνεται ὡς ἴδιον Αἰολικόν (leg. Αἰολίων e cod. Havn.). Apparet πάνω corrigendum esse, quum in penultima aut η aut ω postuletur. Idem πάνω infra ad p. 209 Boeotis vindicabimus. — Fortasse e testimoniis §. 15 not. 2 appositis colligere licet, Aeoles μναίσκω dixisse pro μμνήσκω cf. μνήσκειται Anacr. fr. 69 Bergk.

Pag. 141 l. 12. Etiam Alc. 12 μεθύσθην est in libris Athenaei.

— l. 23 leg. venditant¹⁸⁾.

Pag. 143 l. 18. Et. M. 225, 7. γέλαν, ὅλον γέλαν δ' ἀθάνατοι θεοί — κατὰ συστολήν λαμβάνεται, ὡς ἡ μετοχή δηλοῖ. γέλαντος γὰρ ἡ γενική κατὰ συστολήν τοῦ ᾠ. τὰ δὲ ἐνδέοντα συλλαβῇ τρίτα πρόσωπα τῶν πληθυντικῶν καταλήγουσιν εἰς τὴν παραλήγουσαν τῆς γενικῆς τῶν μετοχῶν. οὕτω Ζηνόδοτος. Vix dubium est, quin et γέλαντος Lesbicum sit et versus allatus Alcaei aut Sapphus, recte judicante Bergkio ad Anacr. p. 37.

Pag. 144 l. 6. Brevioris formae exemplum est γέλαν, quod modo commemoravimus, longioris ἐπόησαν Sapph. 70.

— l. 15. Adde φίλημαί apud Choerob. in Theod. p. 569, 23.

Pag. 149 init. Alcaeo fr. 62 nunc restituimus ἀκούσειας, Theocrito XXIX, 16 jam olim αἶνεσε. Prima pluralis in εἰμεν exhibat apud Aeoles teste Choerobosco in Theod. p. 564, 20 seqq. ἰστέον ὅτι τὰ εἰς ᾠ λήγοντα ἐνικά, δηλονότι πρῶτα πρόσωπα, προσθέσει τῆς μεν πληθυντικῆς γίνονται· ὅλον τέτυφα τετύφαμεν, ἐποίησα ἐποιήσαμεν etc., deinde: Δεῖ προσθεῖναι, καὶ χωρὶς τῶν Αἰολικῶν εὐκτικῶν· τοῦτο δὲ πρόσκειται, ἐπειδὴ οἱ Αἰολεῖς προσθέσει τῆς μεν τὸ πρῶτον πρόσωπον τῶν πληθυντικῶν (deest οὐ) ποιοῦσιν· οὐδὲ γὰρ λέγουσι τυφείαμεν ἀλλὰ τύψειμεν. Compares θεῖμεν α θεῖην.

Pag. 149 l. 22. Alcaei frustulum fr. 99 Meinckius Comicc. Graecc. II p. 833, quanquam certiore ratione

non innixus, Comico dedit (ceterum legitur in Scholl. Arist. Av. 847, non apud Apollonium); sed aliud certius exemplum praepositionis apocopen non passae est Sapph. 24 παρὰ δ' ἔρχεθ' ὄρα.

Pag. 150 nr. 3. Censor Darmst. affirmat, non recte apud Theocritum XXIX, 25 a nobis πέρρ ἀπαλῶ scriptum esse; neque enim illam scripturam compositorum ut πέρροχος analogia satis defendi. Non meminit, ex antiqua Graecorum consuetudine praepositiones, quas nos dirimere solemus, easdem mutationes pati atque in compositione; deinde non perpendit, de quo admonueramus, κακ, ποτ et similia per se non minus barbara esse quam πέρρ. Postremo comparato Boeoticum ἔσο pro ἔξ ante vocales. L. I §. 47, 4. Rectius scripseris περραπαλῶ, κακκεφαλᾶς, ποττόν. Ceterum ipsi olim emendati a nobis versus sensum non recte intellexeramus. Πέρρ ἀπαλῶ στύματός σε πεδέρομαι est *per molle tuum os te obsecro*, ut πέρρ pro ὑπέρ positum sit, quod cum πρὸς in precibus usitatum est. Ad eundem usum spectare videtur Hesychiana glossa περσέ, πρὸς σέ; constat enim σε post praepositionem inseri solere ut πρὸς σε θεῶν. Cum hac glossa Koenius recte composuit πρεσσε, quod apud Joannem Grammaticum et Gregorium (vid. §. 12 not. 9) Aeolicum esse dicitur pro πρὸς σέ, et πρεσσε e περσέ corruptum esse suspicatus est.

Pag. 156 nr. 4. In titulo Delio legitur αἰί; contra recte apud Sapphonem fr. 47 αἰῖ πάρθενος restitutum esse, nisi quod rectius etiam compositum αἰίπαρθενος agnoscitur, nunc apparet ex Epimerismis Homericis in Anecd. Parr. III, 321, 12 seqq. πάντα δὲ τὰ ἀπὸ τοῦ αἰὲ συντιθέμενα διὰ τῆς εἰ διφθόγγου γράφονται, ὅσον αἰεμνηστας, αἰεγενέτης, αἰεφρουρος, αἰεπάρθενος, αἰεφανῆς πλὴν τοῦ αἰδίου. Deinde duodecim vocis formae enumerantur, ubi de Aeolicis haec: καὶ αἰῖ διὰ τοῦ ι παρὰ τοῖς Αἰολεῦσι καὶ αἰεῖν (leg. αἰῖν) σύντονα παρ' αὐτοῖς: ὁμοίως δὲ παρ' αὐτοῖς καὶ αἰε (leg. αἰῖ) βαρύντονον διὰ τοῦ ι καὶ συστολῆ τῆς ἀρχούσης, ἔξ οὗ καὶ τὸ αἰδίου ι γράφεται καὶ

σημαίνει τὸ αἰεὶ ὄν. δεῖ δὲ γινώσκειν ὅτι καὶ τὸ ἀεὶπαρθενος διὰ τῆς εἰ διφθόγγου γράφεται κοινῶς, Αἰολικῶς δὲ διὰ τοῦ ἰ. **Priora eorum causa adscripsimus**, quae in nota ex Etymologicis minus plena de vocis αἰεὶ compositis allata sunt. Ceterum Censor Darmst. valde dubitat, an Aeoles non vere noverint quatuor hujus adverbii formas: αἰῖ, αἰῖν, αἰῖ, αἰῖν. Non apernit tamen, cur optimorum grammaticorum testimoniis fidem habere noluerit, praesertim quum nihil convenientius sit, quam ut i Lesbiaeo more modo ejiciatur modo teneatur, ν ἐφ. modo addatur modo absit.

P. ag. 160 not. Adde Eustath. 1214, 27 οἱ Αἰολῆς ἐκ πρωτοτύπου πληθυντικῆς γενικῆς ποιοῦσι τύπους κτηνικούς, ὁῖον ἕτερος ἑτέρων ἑτερώνιος· ἄλλος ἄλλων ἀλλώνιος· ἐτύμων ἐτυμώνιος· ἀνέμων ἀνεμώνιος καὶ δι' εὐφωνίαν ἀνερώλιος. οὕτω καὶ Ἑλικαὶ Ἑλικῶν Ἑλικώνιος.

§. 32. Praeclaræ Boeoticarum inscriptionum copiae accesserunt hae :

Orchomenii tituli, unus in Leakii Itinere per Graeciam septentrionalem Vol. II nr. 37, cujus pars media jam edita erat Corp. Inscr. nr. 1573; duo ab Eræsto Curtio editi in Mus. Rhen. Nov. II p. 186 sqq. nr. 7 et 8, quorum prior difficillimus erat ad legendum.

Lebadeensis brevior est apud Leakium II p. 32.

Copensem breviorē praebet Ulrichsius in *Itinere Graeco* Vol. I p. 203 et ibidem alius inediti pauca verba.

Thebanum ineditum inter Boeckhii copias vidi. Eum qui in Corp. Inscr. nr. 1578 editus est, Leakius et emendatiorem et ab initio auctiorem repetiit II nr. 45.

Ptoium titulum i. e. muneris a concilio Boeotorum Apollini Ptoio dedicati inscriptionem Ulrichsius l. l. p. 247 publici juris fecit, quo iudice paullo post Thebas restauratas Ol. 116, 1 scriptus est.

Thespiensis paucorum verborum Praxitelis operi pulcherrimis literis subscriptus apud Leakium II nr. 77.

Ceterum ex iisdem libris editorum subinde emendatior lectio suppetit.

§. 33. De accentu Boeotico duo graviora Arcadii testimonia negleximus. Alterum nostrae opinionioni quam maxime adversari videtur: p. 39, 8 *Τὰ εἰς ὡς ὑπὲρ δύο συλλαβὰς τῶ ἢ παραληγόμενα τὸ αἰζηὸς ἐστὶν ὀξύνομενον* (sic). τὸ γὰρ πάληος καὶ ἄρχηος κατὰ τροπὴν τῆς αἰ διφθόγγου ἐγένετο καὶ προπαροξύνεται. τὸ δὲ ὄρηος καὶ αὐτὸ παροξύνεται (leg. προπαροξύνεται) κατὰ τροπὴν τῆς αἰ (leg. εἰ) διφθόγγου γεγονός. τὸ δὲ ἐχένηος καὶ πολύνηος παροξύνεται (leg. προπαροξύνεται). σύνθετα γάρ. Nam πάληος et ἄρχηος Boeotica sunt vid. §. 40, 1. Vide tamen, ne haec regula perturbatissima sit. In ultimis correximus, quae corrigenda erant. Initium e Theognosto Oxx. II, 51, 18 et Et. M. 32, 4, qui aperte ex eodem fonte, Herodiano, hauserunt, nisi quod de accentu tacuerunt, in hunc modum supplendum esse videtur: τὰ — παραληγόμενα ἀπλᾶ κατὰ κοινὴν διάλεκτον οὐκ ἐστὶν εὐρεῖν, εἰ μὴ τὸ αἰζηὸς ὀξύνομενον. Itaque ne media quidem, quae ad Boeoticum accentum pertinent, suspicionis contagium evitare possunt, quanquam certa medella non suppetit.

Alter Arcadii locus e contrario iudicium nostrum de Boeotica accentus ratione egregie confirmat: p. 93, 21 *Τὰ εἰς εἰς πολυσύλλαβα κοινολεκτούμενα παροξύνεται, δασυήεις, κητώεις. αἰ δὲ μετοχαὶ ὀξύνονται, τυφθεῖς, τυπέις. ὀ δὲ κτεῖς ὀξύτονον ὡς μονοσύλλαβον καὶ τὸ κλείς. καὶ οἱ βοιωτοὶ τὸ ἦ τῶν εἰς ἦς εἰς εἰ τρέποντες ὀξύνουσι αὐτὰ, ὕγενεῖς ἀντὶ εὐγενῆς, ἀγενεῖς ἀντὶ ἀγενεῖς.* Corruptelae a tota regula nullum vestigium. — Postremo Boeoticum ἦς pro δαῖς ut oxytonon affertur ab Arcadio p. 106, 9, uum Lesbica dialectus circumflexum postulet.

Apparet etiam ex his Arcadii praeceptis, non caute gisse Ernestum Curtium, qui in Boeoticis, quas edidit, descriptionibus nostro iudicio spreto Lesbiacam accentuationem sequutus est.

Pag. 168 l. 21. Accedit *HEPMEIA* in antiquo titulo Coroneensi inedito, quem vidi apud Boeckhium.

Pag. 169 infr. *Φάδων* in lapide esse testatur Ulrichsius p. 230.

Pag. 170. Voces digamma instructae e novis fontibus accedunt hae: *Φάσκων* Leak. nr. 33; *Φαστίσιος* Curt. nr. 8, et *Φαστυμειδόντιος* Ulr. p. 247, utrumque patronymicum et ad *Φάστν* pertinens; *Φίστορες*, i. e. arbitri ut apud Homerum, restituimus in Leakii titulo Orchomenio nr. 37 l. 12 pro *ΕΙΣΓΟΡΕ* in extremo versu, quum magistratus aut muneris appellatio desideretur, ut *σούνδικος* l. 9; *Φίλαρχιόρων* cum Leakio II nr. 31 pro *ειλαρχιόντων* nr. 1588 restituendum est (de vocis *εἴλη* digamma cf. Tarentinum *βειλαρμόστας* L. II §. 9, 4).

Pag. 171 nr. 2. *ἘπιΦάλτεις* in titulo Ptoio Ulr. p. 247; vocis tamen lectio incertior esse dicitur.

Pag. 172 l. 5. Non dubito, quin Boeoti *πέμπε* dixerint, quanquam *δεκάπεντε* a Leakio lectum est in titulo corruptissimo Lebadeensi II nr. 32 (C. I. 1571 l. 14).

— l. 19 *γλάχων*, ut in aliis dialectis pro Attico *βλήχων* est Acharn. 840.

— l. 21 *Ἐρμάϊκος* nr. 1593 in lapide esse affirmat Curtius l. l. p. 108, neque tamen ideo verum existimari potest, sed lapicida erravit. Confer quod de eo nomine supra diximus ad p. 7.

Pag. 173 in. Lucianus Jud. Vocall. c. 7 per jocum ad Lysimachum comicum *Βοιώτιον τὸ γένος ἀνέκαθεν* revocat *τ* pro *σ* et *ττ* pro *σσ* pronuntiata. Contrariam mutationem statuit Ulrichsius I p. 174, qui cum fluvium *Προβατίαν* prope Lebadeam a Theophrasto Hist. Plant. IV, 11 p. 157 Schn. commemoratum non diversum esse a *Προβασία* C. I. nr. 1569, e bene intellexisset, (idem eodem tempore vidit Keilius Spec. Onomat. p. 112) hanc formam Boeoticae dialecto propriam vindicat. Nos e

contrário *Προβατία* ipsorum Boeotorum antiquiorem pronuntiationem esse existimamus.

Pag. 174 l. 25. Cens. Darmst. *βλεέρει* apud Hesychium vel repugnante literarum ordine in *βελεήρει* mutari jubet, quanquam *έλειος* cum derivatis nullum digammi vestigium habet neque unquam in Boeotica dialecto β pro digamma scriptum reperitur.

Pag. 175 nr. 1. *Δεύς* Acharn. 871 nunc e Ravenate a Dindorfio receptum est; *Δεύξιππος* pro *Ζεύξιππος* legitur in titulo Orchomenio Curtii nr. 8.

Pag. 176 l. 6. Suspicionem nostram de mira illa voce *όπιττομαι* vel *όπλίττομαι* non probabit Cens. Darmst., neque ipsi enixe defendimus, sed probabiliorem explanationem libenter accipiemus.

Pag. 178 l. 15. Item Boeoti *στροτός* cum Lesbiis dixere, si aliquid fidei habendum est voci dubitationis plenae in titulis Orchomeniis Leakii nr. 37 l. 27 et Curtii nr. 8 l. 6. Quum enim in illo lectum sit *τω . . ρατον-εστροτευαόν*, Curtius legit *τόν πρώτον έστροτευάθη[σαν]*, ultima supplens, quum in hoc titulo lacuna in extremo versu ante sequentem catalogum ferri possit, in Leakii autem titulo ne unius quidem literae lacuna significata sit. Dummodo igitur verbum *στροτευάω* tolerari possit, Leakius rectius legisse videtur. Deinde Curtius ad *τόν πρώτον* suppleri jubet *στράτόν* vel *στόλον*. Quod vix recte factum est; sed in Leakiano titulo legendum esse videtur *τύδε* (aut *τύ*) *πρώτον έστροτεύαον*, in Curtiano *τοι π. έ.* Simplicis articuli parem usum observamus in titulo Copensi Ulr. p. 203 *τοι άπεγράψαντο έμ πελοπόρας*. Item in alio Copensi nr. 1574, ubi apographum *τον. γεγ. αφαντ.* etc., quae Boeckhii in *το[ιδε] ά[πε]πεγράψαντο* etc. mutavit, potius *το[ι] ά[πε]πεγράψαντο έν όπλίτας* restituendum esse videtur. Contra *τύδε ένίκωσαν τὰ Χαριτείσια* est in Orch. 1585. Aliud Boeoticae formae *στροτός* documentum fortasse latet nr. 1578 (Leak. II, 45), ubi Pocockii apographum, quo Boeckhii usus est, *Μνασισροτιος* praebet (B suspicatur *Μνασιβρότιος*); Leakii *Μνασιστράτιος*, et in

manco patronymico . . . οστροτιος (fort. Δαμοστρότιος) in ejusdem tituli initio, quod apud solum Leakium extat.

Pag. 179 l. 3. Corrige Τιμασίθιος cum Keilio Anall. p. 149. Idem nomen supplendo effecit Curtius nr. 8 Τιμασ[ιθ]ιος. Adde praeterea Θιογίτων Leak. nr. 37, Θίων Curt. nr. 7, quod nomen etiam Leak. nr. 37 l. 32 pro ΟΙΩ. restituendum, Κλιάρετος, ut ibidem l. 29 pro ΚΑΙΑΡΕΤΟΣ scribendum, ἀδελφίος in Copensi Ulr. p. 203 etc.

— l. 23. Adde Μεγαλίας Leak. nr. 37.

Pag. 180 in. Accedit Νέων Lebad. nr. 33 Leak. Addimus hic singularem diphthongi ει pro ε usum in Θεισπιεύς, quam formam a Boeckhio in nr. 1593 expulsam in ipso lapide extare testatur Ulrichsius p. 188 nec minus in titulo Ptoio p. 247. Magis etiam mirum est patronymicum Φαστυμειδόντιος, quod idem in eodem Ptoio legit, i. e. Ἀστυμεδόντιος. Errorem legentis in hac quidem voce non minus suspicor quam in similibus, de quibus diximus L. II §. 22, 7. Ulrichsium in eodem titulo saepius iota addidisse infra notabimus ad p. 215. Alia ióta errore describentium inserti exempla vide apud Boeckhium ad nr. 1564. Quanquam ιου pro ου, υ positum nunc minus confidenter damnari posse videtur, vid. seqq., et Πινδάριος Corinn. 12, quod cum Boeckhio rejecimus, fortasse confirmatur epigrammate apud Boeckh. Pindar. II p. 10 et Eustath. Prooem. Pind. p. 16 Schneidew. Nam secundum versum ἔκλαυσαν πινυταὶ Πινδάρου θυγατέρες Schneidewinus recenti poëtae condonat, plerique transponendo sanare praeoptarunt Πινδάρου ἔκλαυσαν θυγατέρες πινυταί. Quid vero, si scriptum fuerit Πινδαρίου θυγατρεις? Aliam medelam adhibuit Meinekios Del. Anth. p. 239, Πινδαρίου ab Ungero Theb. Parad. p. 321 ante nos inventum spernens.

Boeoti cum Lesbiis et Doriensibus (vid. L. II §. 17, 5) ὄνυμα dixerunt, quod praeter ὠνούμηνεν Cor. 4 apparet ex Ὠνούμαστος (rectius Ὀνούμαστος) in titulo Ptoio Ulr. p. 247.

Pa g. 181 l. 6. **Multa exempla accesserunt : Orchom. nr. 37 Leak. σούνδικος, Εύρουφάων, Ὀξούμαχος Λούκωνος; Orchom. nr. 8 Curt. Θιοκούδειος; Cop. Ulr. p. 203 ούίος etc. Memoratu dignissimum est, quod subinde *ιου* pro *υ* et scriptum et pronuntiatum esse videtur. Unicum ejus rei exemplum, quod olim cognitum erat, *τιούχα* nr. 1564, cum Boeckhio damnaveramus (*τούχα* legitur Curt. nr. 7); sed accedunt nunc *Διονιούσιος* Curt. nr. 8 l. 18 i. e. *Διονύσιος*, deinde Leak. nr. 37 l. 29. 30 *ΑΙΟΤΣΙΑΣΟΝ-ΤΟΥΝΤΙΩΝΟΣ* leg. *Λιουσίας Ὀλιουνπίωνος* i. e. *Λυσίας Ὀλυμπίωνος*. Quibuscum si Anglicam vocalis *u* pronuntiationem contuleris et Zacones Thierschio teste *ψιούχα* i. e. *ψυχή* et *νιοῦτα* i. e. *νύκτα* proferre memineris, vix dubitabis, opinor, quin Orchomenii (omnes enim illi tituli Orchomenii sunt) eadem pronuntiationis ratione subinde, sed sine ulla constantia usi sint.**

Addimus Scholl. Arist. Ach. 889 et Philem. p. 46 *ἔγγελον Ἀτικοί, ἔγγελον Βοιωτοί* et, quod testimonium Schneidewino debemus, Gramm. in Mingarelli Codd. Nann. p. 492 *εὔρον καὶ τὸ ἔγγελος διὰ τοῦ ι παρὰ Βοιωτοῖς*. Eustathio teste p. 1240, 22 etiam Aristoteles *ἔγγελος* dixit. Quare Schneidewinus vix recte Lesbiacam vocalis *υ* in *ε* mutationem comparat; sed ex Attico plurali *ἔγγελοις, ἔγγελέων* recentior nominativus *ἔγγελος* (ut *πόλις*) factus esse videtur, quem propter *ἔγγελοις* in Boeoti Aristophanei verbis temere Boeotis tributum esse suspicari licet.

Pa g. 182 l. 13. Adde *νᾶσσα* Ach. 841.

Pa g. 183 not. 3 extr. Adde Grammat. apud Peyronium post Etym. Orion. p. 241 *τὸ η̄ εἰς τὴν εἰ δίφθογον τρέπουσιν οἱ Αἰολεῖς. εἴρωες λέγουσιν ἀντὶ τοῦ ἥρωες*.

Pa g. 184. Multa accesserunt exempla, quorum notatu digniora haec sunt: *μει διαγράψει* Leak. nr. 37, quae pro *μὴ διαγράψη* esse videntur, *Ἀγεισίλαος* ibid., *Ἀγεισανδρος* et *Θιογενεΐδας* Curt. nr. 8, *Ἄυτομειδεις* in Ptoio a *μήδομαι*.

Pa g. 185 l. 10. Eodem refer *τὰ Βασίλεια* Leak. nr. 37 pro Ionico et Aeolico *Βασιλήϊα, Βασιλῆα*. Alterum *iota* omissum est, quum in *μαντεῖα* servetur.

Pag. 185 l. 17. Dele, quae de *εἰλαρχιόντων* dicta sunt, quum rectius *Φιλαρχιόντων* legatur, vid. supra ad p. 170.

— l. 28. Non veriora sunt ἤμὲν Curt. nr. 7 et Ἰσμηνηῶς nr. 95 Leak.

Pag. 186 l. 7. Nunc *νελ* etiam v. 833 in Ravenate esse dicitur, et idem e cod. A a Brunckio receptum erat.

— l. 13. Adde *πρᾶτος* Leak. nr. 37, Curt. nr. 7 et Boeoticum nomen *Θεαρίδας* Pausan. X, 20, 3 a *θεωρός*.

Pag 187 et 188 in it. Adde *γέγραπτη* Curt. nr. 7, *ἔληον* Leak. nr. 33, *Φήδιμος* Leak. nr. 37.

Pag. 188 l. 16. *Πλαταεῖος* item est in Ptoio Ulr. p. 247.

— l. 24 seqq. Leakius nr. 29 (C. I. nr. 1575) *Λεβαδειοῖς* tradit, quare *Λεβαδειῶσι* restituendum esse videtur. Justae gentilium formae *Ταναγραῖος* et *Θειβῆος* sunt in titulo Ptoio. Valde veremur ne terminatio *εἰος* ubique legentium errori debeatur.

Pag. 188 not. 2. E Leakii auctoritate *Νικιῶς* legendum est.

Pag. 192 l. 4. Adde *Μύριχος* nr. 1579 et Leak. nr. 37 i. e. *Μοίριχος*.

Pag. 194 l. 6. Accedunt τοῖ bis Lebad. nr. 33 Leak., *Ἀπόλλωνι Πρωῖοι* Ulr. p. 247, τοῖ δάμοι nr. 7 Curt., ubi δάμοι restituere non dubitamus.

Pag. 195 seqq. Quae in hac paragrapho disputaveramus, novorum titulorum usu omnia fere haud mediocri cum gaudio confirmata vidimus. Ad prius titulum genus pertinet titulus Orchomenius Leak. nr. 37, in quo *ν* nunquam non in *ου* aut *ιου* mutatur (nam pro *ΥΠΕΡ* l. 5 lege *οὔπερ*, quum lacuna antecedit), item *οι* in *υ*; nec reliquae mutationes negliguntur praeter *πόλει* l. 4 quod parum certum est; deinde Copensis Ulr. p. 203, ubi *οὔδον* et *τῶς θυῶς*. Alterius generis sunt: Thebanus titulus Leak. nr. 45 (cujus pars C. I. nr. 1598), ubi *Λύσιππος* et *Ἰπατόδωρος*, et alter ineditus inter Boeckhianos, in quo *Λυκίσκος* et *Πυθίας*; deinde Leba-

deensis nr. 33 Leak., in quo *Νέων* et *τοῖ* pro *τῶ* (e nr. 1588 Leakio auctore II nr. 31 adde *Μύτωνος*, quum nunc *Ἀρίστωνος* legatur); tum Thespiensis nr. 77 Leak., ubi *Θρασύμαχος* et *τοῖς* et Copensis frustulum Ulr. p. 203, ubi *τοί*. Et in his quidem titulis nusquam *ου* pro *υ* et *υ* pro *οι* vel *ω* reperiuntur. Mixta quaedam ratio primum est in titulis Ptoio et Orchomenio nr. 8 Curt., qui productum *υ* mutant, correptum servant, diphthongum *οι* et servant et pro *ω* ponunt, ut in Ptoio sunt *Πούθων*, *Φαστυμέδων*, *Γρυλλίων*, *Ἄνύμαστος*, *Βοιωτοί*, *Βοιωτοῖς*, *Πτωιοι* pro *Πτωῖη*, et in Orchomenio *Θιοκούδεις*, *Πουθίας*, *Πούθων*, *Πουθόδωρος*, *Πολύρειτος* (?), *Θρασύλαος*, *Ὀλυμπήμιος*, *Εὐρύλοχος*, *Μύρτων* (quod Curtius temere in *Μούρτων* mutavit), *Βοιωτοῖς*, *Ἐρχομενίοις*, *τοῖς* *πολεμάρχοις*; ceterum eandem rationem jam observa in C. I. nr. 1565, ubi *τύχα* et *ἀσουλία*. Postremo in Orchomenio nr. 7 Curt. omnia temere mixta deprehenduntur: *τούχα*, *ἀσουλία*, *Φυκία*, *ἐσγόνους*, *τοῖς* *ἄλλοις* *προξένους*, *τοῖ* *δάμω* (?), *αὐτῷ* pro *αὐτῶ*. In iisdem his titulis, qui Boeotismum minus perfecte referre videntur, observa, quae prae reliquis etiam magis Boeotica habent: *ἀνέθιαν* in Ptoio, patronymica in *ιος* desinentia in Ptoio, Thespiensi et utroque Curtii Orchomenio frequentata, quibus Orchomenius Leakii nr. 37 omnino abstinet. — Itaque novorum quoque titulorum Thebani et Lebadeensis ad alterum genus pertinent, quod minus Boeoticum visum est; deinde Thespiensis titulus Praxiteleo operi subscriptus, qui reliquis paullo antiquior est, et Ptoius item antiquior, quippe qui Ulrichsio iudice paullo post Ol. 116, 1 scriptus sit, quae egregie cum nostro iudicio conspirant.

Page 198 l. 5 extr. leg. nr. 1599 *Ἀέσχρονας*.

Page 199 not. 3. Adde *Κροεσος*, quod est in vase teste Leakio II p. 472.

Page 201 l. 10. In libris est *ψιάθους*, quod Bentlejus mutavit.

— l. 20. *Διονιούσιος* nr. 8 Curt. in lapide esse aegre credimus.

Pag. 201 in. Contractionis neglectae exempla accedunt Ἀγεισίλαος Leak. nr. 37, Θρασύλαος Curt. nr. 8, Ἰόλαος Acharn. 833, Εὐρουφάων Leak. nr. 37; contractionem passum est Λακρόταις Curt. nr. 8, Thebanus, qui Τιμόλαος apud Demosth. de cor. p. 241, Dinarch. adv. Demosth. p. 167 Bekk. et Athen. X p. 436 B, Τιμόλας scribitur Demosth. de cor. p. 324 et Polyb. XVII, 14, 4.

— l. 4. Σωκρόταις item est Leak. nr. 37.

Pag. 202 l. 4. Adde Hesych. ἰδηφιν (ita codex), ἴδες· Βοιωτοί leg. Ἰδηφιν, Ἰδης. Sequens scholion ad παλαμῆφι legitur etiam in Anecd. Parr. III, 160, 8.

— l. 17. Ἀρχέλαο a nominativo Ἀρχέλας legitur Leak. nr. 37 l. 32, sed facile ex Ἀρχελάω corruptum existimari potest. Utut est, de Τιμόλα, quod not. 2 commemoravimus, jam vehementer dubitamus, praesertim quum Keilius Spec. Onomat. p. 115 alia corruptelae indicia sagaciter perspexerit.

Pag. 203 l. 10. Ipsum Χαρειτίδαο est in Leakii apographo II nr. 45.

Pag. 204 l. 4. Adde Anecd. Parr. III, 313, 25 θεοῖο· γενική Βοιωτική καὶ Αἰολική.

— not. 5. Ipsum ἱπασίη, quod proposuimus, traditur in Leakii apographo II nr. 31.

Pag. 205 init. Masculina in ις Dorico more δ aversantur ut Χιόνιος Leak. nr. 37, Φιάλιος (leg. Φίλλιος) Curt. nr. 8. Nec credimus in corruptissimo titulo nr. 1565, ubi traditum est ΙΠΠΙΔΙΟΣΤΜΑΡΙ.ΑΟ, recte a Boeckhio scribi Ἰππίδος Εὐμαρίδαο, sed facilius Ἰππίαο Εὐμαρίδαο emendabitur.

— not. 7. Eadem tradit Grammaticus apud Peyronium post Et. Or. p. 241 et Theodosius Alexandrinus e codice Taurinensi ibidem allatus, et hic alio loco: οὐδέ ταχίος φαρὲν Βοιωτικῶς, ὡς Ἀχιλῖος, εἰ καὶ οὕτω οὐχ ἐπίσκεται ἢ παραλήγουσα τῆς γενικῆς μείζων τῆς ληγούσης τῆς εὐθείας. οἱ γὰρ Βοιωτοὶ τότε ποιοῦσι τοῦτο, ἠνίκα οἱ

Ἀττικοὶ εἰς τὴν καὶ Ἰωνες εἰς ἠὸς. Nihilominus Boeotos ταχὺς dixisse crediderim.

Pag. 206 extr. Vulgo Ach. 865 ἰὼν Dicaeopolidi datur; nunc Dindorfius ἰῶν scripsit et Boeoto vindicavit.

Pag. 208 nr. 7. Notabilis est articuli usus pro ὅδε vid. supra ad p. 178.

Pag. 209 l. 6. Item conjunctivus esse videtur μεὶ διαγράφει Leak. nr. 37.

— nr. 2. Neglexeramus Eubuli ex Antiopa fragmentum Athen. X p. 417 B (Meinek. Comicc. Graecc. III p. 208), unde quaedam de conjugatione Boeotica colligere licet. Recte enim Eustathium p. 954, 33. a Boeoto ea dicta putare, minus recte Dobraeum et Meinekium a Lacone, ipsa dialectus satis docebit. Nunc fragmentum ita scriptum legitur:

Πονεῖν μὲν ἄμμες καὶ φαγεῖν μὲν ἀνδρικοὶ
καὶ καρτερῆμεν, τοὶ δ' Ἀθηναῖοι λέγειν
καὶ μικρὰ φαγέμεν, τοὶ δὲ Θηβαῖοι μέγα.

Dalecampius in versione πίνειν expressit nec male, quum nulla verba frequentius jungantur quam πίνειν et φαγεῖν. Si tamen memineris Lesbios πῶνω dixisse pro πίνω (vid. L. I §. 35, 1 et supra Addend. ad p. 131) idque Alc. 12 in πονεῖν corruptum esse, vix dubitabis quin etiam hic πῶνειν restituendum sit. Meinekius πονῆμεν proposuit. Deinde in AP. est ἄμες, in B. ἄμες, unde haud dubie ἀμές, quod non magis Doricum est quam Boeoticum, restitui oportet. Pro φαγεῖν Meinekius cum Dobraeo aliud verbum Laconi aptum desiderat, simul in φαγεῖν μὲν infinitivi formam in μὲν latere ratus. Idem olim μέγ' ἀνδρικοὶ conjecerat, Dindorfius Porsoni emendationem μάλ' ἀνδρικοὶ recepit. Nos probamus μέγ' ἀνδρικοί. In secundo versu vulgo est καρτερῆσαι e VL., καρτερῆσαι μὲν in BP, καρτερῆ μὲν in A, unde Dobraeus et Meinekius καρτερῆμεν effecerunt; bene, nisi quod accuratior Boeotismus καρτερεῖμεν postulat. Deinde τοὶ δ' Ἀθηναῖοι a Casaubono scriptum est, quum codices praebent τοῖς δ' Ἀθηναίοις. Quare, quum praeterea ultima

nimia inconcinnitate laborent, transpositione utendum et totum fragmentum in hanc rationem restituendum esse arbitramur:

*Πώνειν μὲν ἀμὲς καὶ φαγεῖν μέγ' ἀνδρικοὶ
καὶ καρτερεῖμεν τοῖδε Θηβαῖοι· λέγειν
καὶ μικρὰ φαγέμεν τοῖς Ἀθηναίοις μετὰ.*

Jam reliqua, exceptis nominibus gentilibus, Boeotismum paullo antiquiorem accurate referunt; contra Laconicam dialectum praeter *πώνειν* peccarent infinitivi in *μεν* exeuntes. Infinitivi partim in *εω* desinunt ut *θεριδδεν* apud Aristophanem, partim in *μεν* ut *κριδδέμεν* apud Strattidem; *καρτερεῖμεν* aut *e καρτερεῖμεν* factum est aut conjugationem in *μι* sequitur. Censor quidem Darmstadiensis vituperavit nos, quod *θεριδδεν* Boeoticum esse credidissemus, et *θεριδδιν* dialecto postulari pronuntiavit. Scilicet non intellexit, quae satis aperte indicasse videbatur, ideo Boeoticum esse *θεριδδεν*, quod Doricum (Laconicum) esset *θεριδδην*. Boeoti enim diphthongum *ει*, quae est in vulgari lingua, non mutant in *ι* sed servant, quum in severiore Doride *η* est vid. L. I p. 185. — Tertia pluralis praeteriti vulgarem terminationem servat in *ἔστρωτεύαον* Leak. nr. 37, nisi ea vox corrupta est.

Pag. 210 nr. 3. Insigne exemplum verbi contracti conjugationem in *μι* sequuti nunc detexi in Corinnae loco, quem Schneidewinus meus mihi indicavit. In Scholl. Vict. Hom. II. ρ, 197 ad vocem *γηράς* haec adnotantur: *καὶ κ' ὄρινα* (Schneidew. *Κόριννα*) *βροντιᾶς ἀντὶ τοῦ βροντήσας*. Male scholiasta vocem *e βροντήσας* factum putat, ut *γηράς* *e γηράσας* in breve contractum putarunt; potius *βροντιᾶς* a *βρόνταμι* ducendum est.

Pag. 210 l. 18. Cens. Darmst. recte monuit vulgo *ἀδικειμένος* scribi, ut sit perfectum. Elmslejus tamen numeri causa praesens *ἀδικείμενος* praetulit, quod nos est cur ab antiquioribus Boeotis abjudicemus.

— not. 3. Ad Aeolicum idioma referuntur *ἐμάθουσαν*, *εἶδοσαν* et similia a Grammatico apud Peyronium post Etym. Orion. p. 241.

Pag. 211 l. 5. Confirmatur ἀνέθειαν a Leakio et idem legitur in titulo Ptoio Ulr. p. 247. Notamus etiam πρίασο pro vulgari πρίω Acharn. 836.

Pag. 212 l. 19. In Hesychii codice est σεῖα.

Pag. 213 l. 7. Suspicio nostra confirmatur Copen-
sis tituli frustulo Ulr. p. 247 τοὶ ἀπεγράψαντο ἐμ πελο-
φόρας.

— nr. 3. Accedit ἔπασσις Curt. nr. 7.

Pag. 214 init. Addimus hic de Boeotorum adverbis quaedam, quae omnia fere ex Acharnensibus cognoscuntur. Primum Boeoticum τῖδε, ἐνθάδε Hesychio restituimus pro τίδαι §. 40 not. 4. Justa mutatione id e Dorico τεῖδε factum esse apparet. Eodem sensu Acharn. 869 legitur τᾶδε, quod vix ferri potest vid. L. II §. 44, 8; suspicamur τεῖδε scriptum fuisse, quum diphthongus ει in Acharnensium Boeoticis non mutetur. Adverbia in α rationem et modum indicantia (vid. ibid.) leguntur πᾶ 861, ut e codicum AB lectione παῖ pro πᾶ restitui oportet, i. q. πῶς et ᾗπερ i. e. ὥσπερ 873. Deinde in v. 850 ἔκβαθι τῶδε κήπιχάριται τῶ ξένῳ, quanquam Dindorfius in editione Oxoniensi durum hyperbaton exemplis Atticis tutari studet (cui M. Hauptius in Observationibus Criticis p. 56 adversatus quo jure, quanquam τῶδε cum ξένῳ jungit, hyperbaton inesse neget, non intelligimus), erunt tamen, opinor, quibus placeat, si cum Brunckio τῶδε scribentes non σπυριδίου, ut ille voluit, suppleamus, sed adverbium agnoscamus, qualia sunt in dialecto Dorica L. II §. 44, 10, i. e. hinc. Tum fortasse non spernenda est codicis A lectio χαμούς pro χαμαί v. 835. Quid enim, si Boeoti χαμοῖς dixerint, ut Dorienses ποῖς et similia L. II §. 44, 7? Postremo a nominibus propriis derivantur Θείβαθι Ach. 834, Ἀθάνας 866, quam formam Dindorfius post Elmslejum recte e scholii lem-
mate Ἀθάνας pro Ἀθάνας restituit, quum etiam in Attica dialecto rectius Ἀθήνησι quam Ἀθήνησι scribatur, et Θείβαθεν 828. 877.

Pag. 214 nr. 1. Addantur Καλλιώνδας et [Χη]ρών-

δας aut [Χα]ρώνδας Leak. nr. 37, Ἐρμαιώνδας Thebanus Thucyd. III, 5, Φαιδώνδας, qui Thebanus fuisse videtur, Plat. Phaed. p. 49 et Xenoph. Mem. I, 2, 48, Παγώνδας Pindari pater et Thebanus Thucyd. IV, 91, Σκιρφώνδας Thebanus Thuc. VII, 50, Διαγώνδας Thebanus Cicer. Legg. II c. 15, quod nomen omisit Papius, Ὀρφώνδας Thebanus Pausan. X, 7, 7, Κλεώνδας Thebanus apud Eusebium teste Papiro.

Patronymica in *ιος* nunc multa accedunt e titulis Thespiensi nr. 77 Leak., Ptoio Ulr. p. 247, utroque Orchomenio Curtii. Nomina in *δας* etiam in his patronymica non admittunt, ut in Thespiensi Ἀρχίας Θρασυμάχιος, Θρασύμαχος Χαρμίδαο; sed in Orchomeniis Curtii aliorum quoque nominum genitivus causa non ubique apparente patronymico praelatus est, nr. 7 Ἐνδικος Θίωνος; nr. 8 Θρασύλαος Τιμασιθίου, Πτωίων Μνασίωνος (ita restituas pro ΠΤΩ -- ΑΝΑΣΙΩΝΟΣ, quum Curtius Πτω . . ανας Ἴωνος dubitanter dederit), Ἀριστοκλείς Ἀριστάνος, Ὠνάσιμος (rectius Ὀνάσιμος) Βιόντω, Εὐάγγελος Θιοτίμω, Μενέδαμος Θιοτίμω, l. 24 Μνασίων Μνασιθίου (Curt. Μνασιθίων, sed *N* ad sequentem corruptam vocem pertinet). Item Νικίων Γρυλλίωνος est in Ptoio; posterius tamen nomen ab Ulrichsio incertius esse traditur. Patronymica a nominibus in *ος* et *ων* derivata desinunt in *ιος*, ut Curt. nr. 8 Θιοδότιος, Καλλιγιτόνιος; l. 20 Καλλιώνιος (ita corrige ΚΑ - ΙΑΙΩΝΙΟΣ, ubi Curtius dubitanter Καραιώνιος), in Ptoio Νικολάϊος, Φαστυμεδόντιος etc. Quae a nominibus primae declinationis descendant, terminatione *ης* utuntur: Νικιῆος, quod pro Νικαῖος nr. 1578 e Leak. nr. 45 rescribi oportet, Ἀγασιῆος in Ptoio, quae vox etiam in Curt. nr. 8 restituenda est l. 11. 12, ubi ex ΑΓΑΣ - ΙΟΣ Curtius dubitanter fecit Ἀγάσσιος, postremo Ὀρνιῆος et Ἀθανιῆος Curt. nr. 8. A nominibus in *ης* derivantur: Curt. nr. 7 Μνασιγένειος, nr. 8 Θιοκούδειος, Ἀμινοκλείος, Νικοκλείος, et ΛΑΚΡΑΤΙ l. 15 rectius in Λακράτ[ειος] quam a Curtio in Λακράτιος suppleri videtur. At in Ptoio ejusdem originis patronymica

in εἰος exeunt, Ἀντιγενεῖος et Ἀυτομειδεῖος, quae vera esse aegre mihi persuadeo, praesertim quum Ulrichsius etiam in Ἐδστυμειδόντιος prius iota non recte inseruisse videatur. Minus aegre ferrem Νικακλειῖος et similia. Ceterum observa, in nullo eorum titulorum terminationem εἰος in ἰος mutari. Neque in Lebadeensi C. I. nr. 1571 recte semel Φιλοκράτιος legitur, quum Leakius II nr. 32 ubique Φιλοκράτειος exhibeat. — Κρονιδῆε, quod Corinnae restituimus, Censori Darmst. valde dubium videtur; quibus de causis, nescimus.

Ceterum quod diximus patronymica Boeotica non recte ad adjectiva κτητικὰ in εἰος exeuntia referri, Thessalicis patronymicis, qualia sunt Ἀντιγόνειος et Νικούνειος i. e. Νικώνειος, vid. infra, refelli videtur. Nihilominus aliquatenus in sententia persistendum est, maxime propter Καλλιῆος et similia, quae non e Καλλίειος, ut voluerat Boeckhius, sed e Καλλιαῖος etc. orta esse nunc etiam luculentius Thessaliorum exemplorum comparatione apparet. Nec facile poni potest e Καλλιᾶειος primum Boeotica mutatione Καλλιᾶῖος, deinde Καλλιαῖος, Καλλιῆος facta esse; nam et Thessali, quorum Καλλιαῖος est, omnino diphthongi εἰ mutationem ignorant et eadem eae ipsae inscriptiones Boeoticae, in quibus patronymica frequentantur, abstinere solent. Deinde eadem Boeoticorum titulorum ratio obstat, quominus Ἀντιμάχιος, Θρασώνιος et similia ex Ἀντιμάχειος, Θρασώνειος, quae terminatio Thessalorum est, facta putemus. Itaque paullo accuratius, quam fecimus, rem ita expediendam esse censemus. Adjectiva possessiva vel patronymica a nominibus propriis derivata insignem in modum inter terminationes εἰος, εος, ἰος ambigua sunt vid. Lobeck. ad Ajax. v. 108, ita tamen, ut vulgaris Graecitas primam maxime probaverit. Nobis antiquissima ex illis terminatio ἰος esse videtur, quacum compares patronymicorum Sanscritorum terminationem jas ut Dhaumjas i. e. filius Dhumae et Latinorum ius ut Julius, i. e. qui a Iulo descendit. Eam igitur Boeoti servaverant, ea etiam in

Thessalicis *Εὐκλειδαῖος* etc. agnoscitur. Quomodo factum sit, ut plerique Graeci, etiam Thessali et fortasse Lesbii, tempore paullo recentiore *ειος* praeferrent, satis explicare non valemus.

Pag. 216 l. 26. Cf. Scholl. Arist. Ach. 871 ὀρθολίχων δὲ τῶν ἀλεκτρούωνων κατὰ τὴν τῶν Βοιωτῶν διάλεκτον.

§. 49. Non satisfacimus hac paragrapho Censori Darmstadiensi, cujus ipsa verba apponemus: „*Der folgende Paragraph — befriedigt in minderm Grade; denn die Behauptung Hr. A's, die übrigens nicht weiter ausgeführt und begründet ist, der Boeotische Dialect trage gar nicht das Gepräge des hohen Alters an sich, dürfte sich schwerlich rechtfertigen lassen.*“ At primum ipsi iudicavimus, Boeotos nonnulla ex antiquiore lingua retinuisse, quae reliqui Graeci mutassent. Hoc solum contendimus, nec solum contendimus, sed ampla disputatione (§. 41) demonstrare studuimus, diphthongorum et vocalis *v* mutationes apud ipsos Boeotos recentiore demum tempore invaluisse. Alia, quae a sequentium librorum disquisitionibus pendent, necessario ad omnium dialectorum comparisonem reservanda erant. Multa tamen jam nunc ex iis, quae de Laconica dialecto disputavimus, lucidius apparebunt.

Pag. 218 seqq. ad §. 50 de dialecto Thessalica.

1) Accesserunt egregii Thessalicae dialecti fontes in Leakii Itinere per Graeciam septentrionalem Vol. III. IV, quos titulos emendatos et suppletos hic addere placet.

№ 1.

. . . . οσιναγυμασια — — — — —
 . . . . Μυσκελειοι ἐ[δ]ο[ξε τοῦ κοινοῦ τᾶς
 πόλιος· ἐπ]ειδε[ι] Ἰππόδρομ[ος (τοῦ θεῖνα)
 Λαρισ]αῖος διετέλει εὐεργε[τὲς τὸ κοι-
 5 νὸν τ]ᾶς πόλιος, δεδόσθαι αὐτοῦ καὶ τοῖς

ἔς]γόνοις πολιτείαν κατὰ [καὶ τοῖς πολί-
 ταις] τοῖς Κρανοννίοις ὑπάρχει . . . . .
 καὶ προξενίαν αὐτοῦ καὶ [ἐργόνοις καὶ ἐπ-
 10 μιλ]ει[θ]εῖμεν [τ]α[μίαν] . . . . . ὅπ-
 ους τὸ] ψάφισμα ὀνγραφεῖ ἐν κίον[α καὶ ὀντε-
 θεῖ ἐ]ν τὸ Ἀσκληπιεῖον, καὶ τὲ ἐν ταῦτα
 γενόμε]ε[ν]ον ὀνάλουμα δόμεν — — —
 . . ἔς]τ[άουν]. κοινάουν πο[θ]όδουν.

№ 2.

Στροτα]γέντος τοῦν Πε[λασγιουτάουν] . .
 . ουνος] Πανσανιαῖοι Ματροπολ[ίταο
 ταγευό]ντων Σιλάνοι Ἀστο[μαχείοι
 . . . ουνος Ἀντιγενεῖοι, Γεν[νάοι Ἀρισ-
 5 τον]οεῖοι, Γεννάοι Αἰσχυλ[εῖοι] . . . . .
 . . . Ἀλαιο[ν]νεῖοι, ταμιε[υόντων] . . . . .
 . . . Ἀντιγονεῖοι, Φεῖδουνος Εὐ[δοξ]εῖοι, ...
 ουν]ος Ἀντιγενεῖοι λέξαντο[ς]· ἐπειδὴ
 . . ουν Πανσανιαῖο[ς]· Ματροπ[ολίτας
 10 διετέ]λει εὐεργετὲς τὸ κοινὸν [τᾶς
 πόλι]ος ἐν τε τοῖς πρότερο[ν χρόνοις
 καὶ ἐ]ν τᾶ ἀρχᾶ τᾶ ἑαυτοῖ καὶ κ . . . . .
 . . οὐ] δικαιοῖ [ἄ]λ[λ]αν α[ν]τοῦ χρεῖαν [γίνεσθαι
 . . ἔδοξ]ε τοῦ κοινού τᾶς πόλιος
 15 . . . . . αἰονταετταπροανγρές — — —
 . . . . . π]οττᾶν [π]ύλιν καὶ πο[ττὸ κοινὸν
 τοῦν]· πολιτάουν καὶ δεδό[σθαι αὐτοῦ
 κα[ὶ] τοῖς ἐργόνοις α[ν]τ[οῖ
 ἑσουλ]ίαν καὶ ἰσοτιμίαν καὶ [τᾶλλα
 20 πάν]τα αὐτοῦ ὑπαρχέμεν τίμια [ὅποττα
 κα] τοῖς λοιποῖς προξένοις καὶ [ἐπιμειθεῖ-
 εν] τα[μίαν] Φεῖδουνα Εὐδόξει[ον ἀπὸ
 τᾶς] τοῦν ταγοῦν γνούμας [ὅπους τὸ
 ψάφισμ]α ὀνγραφεῖ ἐν κίονα λ[θ]ιν[ον
 25 εσα]· ακρον ἐν το[ῦ] ἱερῶ τοῖ Σ[. . . . . καὶ
 τὸ ὀνάλουμα τὸ γενόμε]με[ν]α [ἐν ταῦτα ἐν-
 γραφέ]μεν ἐν τοῖς λόγοις τᾶ[ς πόλιος].

№ 3.		№ 8.
"Ερμαο Χθονίου.		. ούνειο[ς] Ἀπτεγί- νει[ς] Ἰππορι[δ]αῖο- ς Ἀστόμα[χ]ος [Δ- αμαρνέτειος [Ἀθ- άναςιος . απ
№ 4.	5	. νειος
Νικάσιππος Νικούνειος.		. ηίας Εὐκλε[ιδ- αῖος Ἀνδρομ[αχ- ο]ς ορορδοττο
№ 5.	10	. . αυνας Εὐ
Ἀτύλα Εὐρυποθεία		. οφιλέειος Δι- ονύσιος Κλιω[μαχ- ιδ]αῖος Παρμ[έν- ων] . . ενταιος
№ 6.	15	ονν Α[ἰ]νιάδαῖος
Ἄγλαῖς Ἴππολυτεία ευκαθεῖαι.		[Εἰ]ρακλειδας . . λαν . . . ειος
№ 7.	20	Ἰφείλιμος Ἐρμιαῖος
Φυλῖκα Εὐβιοτεία		εροτοκλια . [Εἰ- ρακλειδαῖος νιοσερα

№ 1. 2 (Leak. III. nr. 149 p. 169) in eodem lapide, qui a Paleá Larissa, ubi antiquam Crannonem stetit Leakius ex ipso titulo colligit, in vicum Hadjilár translatus est. Literae sunt optimae aetatis; ab initio quatuor vel quinque versus interierunt, ab utroque latere paucae literae.

№ 1 l. 2 extr. ΕΛΟ cf. nr. 2 l. 15. L. 3 extr. ΔΡΟΜΙ, Hippodromus Larisaeus sophista commemoratur a Philostrato. L. 6 cf. C. I. nr. 2161 Thasiorum: εἶναι Πολυάρητον πολίτην καὶ τοὺς παῖδας — καὶ μετῴων αὐτοῖς πάντων ὧν καὶ τοῖς ἄλλοις Θασίοις μέτεστιν. L. 9. ΕΙΟΕΙΜΕΝΜΑΤ. L. 11 extr. ΚΑΙΓ. L. 13. ΤΤ. ΚΟΙΝΑΟΥΝΠΙΟΟΟΔΟΥΝ.

№ 2 l. 1. Ab initio haud cunctanter *στροτα]γέντος* supplevimus (Thessalos probabile est *στροτός* dixisse ut Lesbios et fortasse Boeotos vid. supra Add. ad p. 178) et in versu tertio *ταγευό]κτουν*, quum etiam in alia inscriptione Thessalica communis dialecti Leak. IV. nr. 216 p. 495 unus Thessalorum strategus, de quo magistratu vide Leakium, et quinque urbis tagi appareant. Patet autem e literis *ΠΕ* in extremo versu superstitibus, in hoc titulo strategum non omnium Thessalorum esse, sed, nisi valde decipimur, Pelasgiotidis, ad quam Crannon pertinebat. Constat enim e Demosthene Phil. III p. 117 Philippum tetrarchias in Thessalia instituisse; ex hoc titulo discimus singulis tetrarchiis strategos praefuisse. Ceterum Matropolis, cujus civis erat Pausanias, non est notior illa superioris Thessaliae, sed altera, quam in Pelasgiotide sitam fuisse Leakius intellexit Vol. III. p. 371. L. 3. Astomachi nomen legitur nr. 8. L. 4. Aristonous Larisaeus commemoratur Thucyd. II, 22. L. 6. *ΑΑΑΙΣΟΣΝΕΙΟΙ*. Dubitamus tamen de novo nomine *Ἀλαίσων*; fortasse licet *Κ]α[λ]ισ[τ]ο[υ]νειοι* restituere a *Καλλίστων*. L. 7. 8. Phidon Endoxi f. recurrit l. 22 et Antigenis f. unus e tagis esse videtur. L. 13. *ΑΑΙ-ΑΝΑΙΝΤΟΥ*. L. 15 fort. *τρι[ά]κ[ο]ντα ἔ[ε]α*. L. 16. *ΡΟΑΙΝ*. L. 17 extr. *ΔΕΛΟΧ*. L. 18. *ΚΑΤΟΙΣ — ΑΤΤ*. L. 20 in. *ΠΑΑΤΤΟΥ*. L. 22. *ΤΑΝ. ΑΝ*. L. 24 extr. *ΑΙΟΙΝ*. L. 25. *ΤΟΙΣΙΑΡΟΥ*.

№ 3. 4 (Leak. III. nr. 150. 151 p. 366) tituli Crannonii.

№ 5 (Leak. IV. nr. 209 p. 441) in campo Dotio repertus; literae optimae aetatis.

№ 6 (Leak. IV. nr. 211 p. 443) Pheraeus literis optimae aetatis.

№ 7 (Leak. IV. nr. 185 p. 373) haud procul ab antiquo Pteleo in Phthiotide, quod a. 171 dirutum est, repertus.

№ 8 (Leak. IV. nr. 219 p. 509) Metropolitanus superioris Thessaliae; literae optimae aetatis sed valde

detritae. L. 1. ΟΤΝΕΙΟΕΑΝΤΙΟ. L. 2. ΝΕΙΕΠΤΡ-
 ΠΙΝΑΙ. L. 3. ΜΑΚΟΣ. L. 9 fort. Θεοςδότης. L.
 10. 11 fort. Ἐργοφιλίνας. L. 12. 13. Cleomachidas est
 nomen Thessalicum vid. Pap. Lex. L. 14 fort. Κρεν-
 γαῖος. L. 16. ΠΡΑΚΑΕΙΔΑΣ. L. 20 fort. Ἐρατοκλίας
 i. e. Ἐρατοκλέας vid. Addend. ad L. II p. 146.

2) Accentum in titulis exprimendis ad vulgarem ra-
 tionem conformavimus, quanquam eo inclinamus, ut
 Thessalos Lesbiacae tonosis participes fuisse existime-
 mus. — Spiritu aspero Thessalos non caruisse apparet
 e πόθοδος nr. 1 extr. Iphis tamen Lesbiis in ὁδός aspe-
 rum concessimus. — Digammi ne ullum quidem vesti-
 gium reperitur, ut ἰσοτιμία nr. 2, Ἀστόμαχος nr. 2. 8.

3) De Κιέριον sive Πιέριον cf. Leak. IV p. 563,
 qui confert duplicem nominis formam Πύδνα et Κύδνα
 apud Steph. Byz. s. v. Κύδνα. — Ad miram vocem
 δαύχνα (?) pro δάφνη confer Scholl. Nicand. Ther. 94
 Ἀντίγονος δὲ λέγει δαύχμου· ἔστι δὲ δάφνη πικρά, et
 Hesych. δαυχμόν, ἔγκαστον ξύλον δάφνης (suspisor δά-
 φνην), postremo Nicand. Alex. 198.

Πολλάκι δ' ἢ οἴνης ἀμιγῆ πόσιν ἢ ἀπὸ δάφνης
 Τεμπίδος ἢ δαυχοῖο φέροις ἐκ καυλέα κόψας,
 ἢ πρώτη Φοίβοιο κατέστεφε Δελφίδα χαιτην.

Restituimus δαυχοῖο e libris pro δαύκοιο, et apparet
 Τεμπίδος cum δαυχοῖο jungendum esse atque τὴν δαυχοῖον
 id ipsum lauri genus appellatum fuisse, quod Apollini
 Τεμπείτα et Pythio sacrum erat. Itaque suspicio oritur,
 ne ἀρχιδαυχαφορεῖσας corrigendum sit; deinde satis du-
 bium esse videtur, utrum δαυχμός (δαύχνα?) sola dialecto
 a δάφνη diversum sit an casu aliqua soni similitudine
 utatur. — Duplex liquida spectatur in Κρανουννίσις nr. 1
 l. 7, sed lapicidae, ut videtur, culpa perverse collocata
 pro Κρανουννίσις. — Consonans κ praefigentes Thessali
 καπάνα dicebant pro ἀπήνη vid. L. II. §. 19, 5. c.

4) Contra ἱαρόν est nr. 2 l. 26, quem titulum anti-
 quiores putamus quam nr. 1766. — O pro α est in

ὄνγραφεῖ nr. 1 l. 10 et nr. 2 l. 27, et ὀνάλουμα pro ἀνάλωμα nr. 1 l. 12 et nr. 2 l. 26. — E Boeotico more in ι mutatur, si recte legitur Κλιομαχιδαῖος nr. 8 l. 12 et Ἐρατοκλίας l. 20. Ubique υ servatur.

Longum α pro η est in ψάφισμα et Ἀσκληπιεῖον nr. 1, κακίανα pro ἀπήνα vid. supra. — Boeotico more ει pro η est in ἐπειδεί et [ἐπιμελ]ειθεῖμεν pro ἐπιμεληθῆμεν nr. 1, ὄνγραφεῖ nr. 1. 2 pro ἀναγραφεῖ vel potius ἀναγραφῆ; item in διετέλει nr. 1. 3 pro Lesbico διετέλη, postremo in Μορσίον, quod teste Leakio III p. 377 in Mopsii nummo est, pro Μορσίων. — More Thessalis proprio ω ubique in ου mutatur: Κραννοννίους nr. 1, Φεῖδουνος et γνούμα nr. 2 (ut corrupta nonnulla et mutila omittamus), ὀνάλουμα nr. 1. 2, Νικούνειος nr. 4; deinde in dativo secundae declinationis αὐτοῦ nr. 1 et 2 l. 20, τοῦ κοινοῦ et ἱεροῦ nr. 2 l. 14. 26; postremo in genitivo plurali, nr. 1 κοινάουν ποθόδουν, nr. 2 l. 1. 3. 17. 23 τοῦν, . . . ν-τουν, πολιτάουν, τοῦν ταγοῦν, item Φεραίων in nummo teste Leakio III p. 365.

Diphthongi ει, αι, οι in titulis nunquam mutantur, nisi quod αι aliquoties Lesbico more ante sequentem vocalem iota abjicit, ut δικαιοῖ nr. 2 l. 14 pro δικαιοῖ et N. P. Γεννάος l. 5. Eodem pertinet Thessali nomen Θρασυδάος Demosth. pro cor. §. 295, quae verior lectio esse videtur quam Θρασύλαος, quum nomen Θρασυδαῖος in Aleuadarum gente usitatum sit vid. Herod. IX, 58.

Ultimarum syllabarum correptione Thessali eadem usi sunt, qua Doriensium pars vid. L. II. §. 21. Quod apparet e participio εὐεργετές nr. 2 l. 10 pro Lesbico εὐεργετέεις ab εὐεργέτημι i. e. εὐεργετῶ. Intelligitur inde eosdem ἵππος dixisse pro ἵππους, χαρίεις pro χαρίεις etc., corripuisse ultimae vocalem in πύλας, πράξας.

Iota subscriptum ubique omittitur, cuius rei exempla accedunt ἐν τᾷ ἀρχᾷ nr. 2 l. 13 et dativi secundae declinationis τοῦ κοινοῦ etc., de quibus supra diximus; accedit etiam tertia persona conjunctivi ὄνγραφεῖ nr. 1. 2 pro vulgari ἀναγραφῆ, Lesbico ὄνγραφῆ, Dorico ἀγγραφῆ.

5) Declinationis primae genitivus singularis legitur Ἐρμαο nr. 4, dativi Τεμπείτα nr. 1767 et ἐν τῷ ἀρχᾷ nr. 2 l. 13; Gen. Plur. κοινάουν nr. 1, πολιτάουν nr. 2 l. 17, contra per contractionem Ἰομφιτοῦν in nummo Mionn. Suppl. III p. 284. — In declinatione secunda genitivi in οἱ desinentis, cujus unicam exemplum tutati eramus, nunc multa exempla accedunt: nr. 1 Μυσκελείοι, nr. 2 Παισαριαῖοι, Σιλάνοι, Ἀντιγενεῖοι, Γεννάοι, Ἀλασουνεῖοι, Ἀντιγονεῖοι, ut lacera nonnulla omittamus. Contra Ἐρμαῖο Χθονίου legitur nr. 4, ubi nisi corruptela subest, Χθονίου e Χθονίω, quod reliquorum Aeolensium et severioris Doridis est, per Thessalicam mutationem natum existima, ut Thessali duplicem terminationem, οἱ et ου, habuerint. Dativi singularis in ου et genitivi pluralis in ουν exempla supra proposuimus. Dativus pluralis in οἰς desinit ut ἐργόνοις, Κραννουνοῖς nr. 1. 2. — E tertia declinatione nihil apparet praeter πόλιος nr. 1. 2.

In conjugatione conjunctivi tertia persona est ὀνγραφεῖ, de qua supra diximus. Conjugationis in ω infinitivus Boeotico more in εμεν exit, ut ὑπαρχέμεν nr. 2 l. 20. Conjugationem in μι Lesbiano more verba vulgo contracta sequuntur, id quod maxime apparet in participio εὐεργετές nr. 2 l. 10, deinde in [στροτα]γέντος nr. 2 l. 1. Nec refragantur διετέλει nr. 1. 2 pro Lesbiano διετέλη nr. 1. 2 et δικάοι nr. 2 l. 4, quod aequè Lesbicum foret. Infinitivus in μεν exit Dorico et Boeotico more [ἐπιμελ]εθεῖμεν et δόμεν nr. 1, nisi hic secundum Lesbiorum usum δόμεν[αῖ] suppleendum esse existimas.

Praepositionis ἀνά apocopen passae et vocalem mutantis exempla ὀνγραφεῖ et ὀνάλουμα supra attulimus. Κατά apocope affectum est in κατὰ nr. 1, quod praeterea observa pro καθ' ᾧ dictum esse, cf. L. II. §. 33. Pro πρὸς ut apud Boeotos et Dorienses est ποτί, apocopae obnoxium, ut πόθοδος nr. 1, ποτῆν nr. 2 l. 16. Pro εἰς ut apud Boeotos et reliques Graecos septentrionales ἐν usurpatur, ut ἐν κίονα nr. 1 et nr. 2 l. 24,

ἐν τῷ Ἀσκληπιῶν nr. 1. Postremo ἐξ Boeotico more in ἐς mutatur, ut ἐσθῆνοι nr. 2 l. 18.

Patronymicum Boeotici typi Κρεῶνδαι i. e. Creontis posterii, Scopadae praebet Theocritus XVI, 39. In inscriptionibus tamen Boeotico more regnant patronymica in ιος desinentia. Quae quum a nominibus primae declinationis derivantur, in αιος exeunt: Πανσαναῖος nr. 2 l. 2. 9, Πυρριδαῖος, Εὐκλειδαῖος, Αἰνιاداῖος, Ἐρμιαῖος, Εἰρακλειδαῖος nr. 8, Πολεμαρχίδαῖος C. I. nr. 1766. Quum a nominibus secundae vel tertiae declinationis descendunt, in ειος desinunt: Μυσκέλειος nr. 1, Ἀντιγόνηος et Εὐδόξειος nr. 2, Δαμαινέτειος nr. 8, et feminina Εὐρουποθεῖα nr. 5, Ἴππολυτεῖα nr. 6, Εὐβιοτεῖα nr. 7; Ἀλαισοῦνηος nr. 2 l. 6, Νικούνειος nr. 4 a Νίκων cf. ... ουνειος nr. 8, Ἀντιγένειος nr. 2 l. 4. 8. Observa, contra Boeoticum morem a nominibus in δας patronymica derivari. De aliis supra dictum est.

Pag. 223 extr. Thessali, ut nunc intelligitur, praeterea cum Lesbiis communia habent: iota e diphthongis ante sequentes vocales objectum et iota subscriptum in dativis omissum; cum Boeotis conjugationis et in ω et in μι infinitivos in μεν desinentes et praepositivum ἐν et ἐς usum pro εἰς et ἐξ; cum utrisque verborum vulgo contractorum flexionem secundum conjugationem in μι. Peculiare inter Aeoles Thessalis est extremarum syllabarum correptio Dorica.

Pag. 225 seqq. §. 52. De dialecto Eleorum vide quae infra ad Eleorum et Heraeensium foedus disputabimus. Hic pauca addimus haec:

Pag. 226 l. 20. Ad Eliacum βαδύ cf. Hesych. βάδῃδοι. ἠγέιοι, ubi valde placet Pearsoni emendatio βαδύ, ἠδὺ. ἠλεῖοι. Aliud digamma in β mutati exemplum praebet Strabo VIII. p. 338, qui Elidis oppidum Βοιωνώα commemorans addit τὴν γὰρ Οἰνόην οὕτω καλεῖν εἰώθησαν, ut recte Βοιωάα aut Βοιώα rescribi videatur.

Aliud exemplum σ in ρ mutati Schneidewinus sibi

detegere visus est apud Theognostum Oxx. II. p. 10, 26 *παίραος παρὰ Ἑλλείους ὁ παῖς*, corrigi jubens *παῖρ παρὰ Ἑλλείους*. At quum in ejusdem regulae principio commemoratum sit *παῖς καὶ εἶτι παρ' αὐτό*, vix credibile est postea idque alienis interjectis de Eliaco *παῖρ* per diphthongum proferendo praecipì.

Pag. 229. Dorico more ex *ao* factum est *a* in Elei nomine *Λαστρατίδας* Paus. VI, 6, 3.

Pag. 232 l. 2. 12. Titulus ille non Arcadicus est sed Laconicus, vid. L. II. §. 2, 1, quare vereor ne apud Teleclidem comicum homo Spartanus *Ἐντρέηϊοι* dixerit neque Arcadibus sigma ejiciendi mos communis fuerit.

Pag. 233 l. 20 leg. *Θρασέαν* pro *Ἐαν* vid. Keil. Anall. p. 70.

— l. 26. Dorica ea contractio praeterea spectatur in his nominibus propriis Arcadicis: *Λαδόκεια*, regio Arcadica Pausan. VIII, 44, quae apud alios *Λαοδίκεια* vid. Poppo Proleg. Thucyd. I, 2 p. 185, *Λάδοκος* Paus. VIII, 44, *Λαφάνης* Herod. VI, 127, *Λασθενία* vel *Λασθένεια* vid. Papii Lex.

Titulus Megalopolitanus C. I. nr. 1536 et Ross. I. nr. 12, miserrime lacer, quem quum in Philopoemenis sepulcro positum fuisse Keilius Anall. Epigr. p. 9 seqq. sagacissime detexisset, doctissima disputatione et acuminis plena illustravit, Arcadica dialecto, non vulgari Doride usus esse videtur, si fides haberi potest voci *στεφανώτω* l. 44, quae in vulgari Doride *στεφανούτω* sonaret. Praeterea notamus *ἄστιος* pro *ἄστεος*, nisi corruptela latet.

Ad Appendicem.

In Museo Rhenano Novo Vol. I. p. 382 seqq. exposuimus, quae in nostra Lesbiacarum reliquiarum recensione postea novanda censuerimus. Eo igitur mutationum causas quaerentem ablegamus.

ALCAEUS.

Fr. 3 leg. *πολεμάδοκος* vid. L. II. §. 19, 5. *Cens.* Darmst. restitui jubet *Κορώνηα* ut *Κυπρογένηα*, *Κυθήρηα*, quanquam vix probabile est terminationem *εια* ubique a Lesbiiis in *ηα* mutatam esse. An *γλυκεῖα* Sapph. 18 et similia mutari volet? cf. L. II. §. 20, 9. Huic fragmento jam adhaesisse suspicamur fr. 55, quod in hunc modum corrigere audemus:

ἢ ποι σὺγ' ἀνδρῶν δυσμένεων στρότον,

πόλοσμ' ἐπαινεύοισα [φίλων τέων] *sc.* εἰς φύγην τρέπεις vel simile quid.

sc. εἰς φύγην τρέπεις vel simile quid.

Fr. 6. Peccavimus, quum in Mus. Rhen. Alcaicum metrum restitui posse putavimus. Sine mutationibus alios versus non elicies praeterquam hymenaicos, quibus Sapphonem usam scimus vid. Neue p. 17:

ὥστε θέων

μηδέν' Ὀλυμπίων

λύσαι ἄτερ Φέθεν.

Fr. 10. Initium nunc legimus: *ἀσυνέτημι τῶν ἀνέμων στάσιν*. Deinde Schneidewinus dubitavit an sine librorum ope non recte *ὄν τὸ μέσσον* pro *ἄν τ. μ.* scripserimus; mutatae enim vocalis nulla alia exempla extare nisi in compositione et *ἄν* triplici auctoritate confirmari. Nos id secuti sumus, quod omnes praepositiones, ex antiquiorum certe Graecorum orthographia, extra compositionem ubique eandem formam tuentur quam in compositione. Quam vero saepe librarii in Aeolicam proprietatem saevierint, intelliges inde, quod Sapph. 1, 3 ex omnibus Dionysii libris, unus antiquissimus Parisiensis, quem nunc Schneidewinus contulit, *ὄντῆισι* praebet, ex omnibus Hephaestionis una Turnebiana *οκῆῆισι* pro vulgari *ἀντῆισι*. — Vs. 7 leg. *ζάδαλον* e Schneidewini suspicione vid. L. II. §. 19, 6 s. v. *δαλέομαι*. — Casu in fine excidit initium sequentis strophae: *Χόλαισι δ' ἄγκυραι*.

Fr. 11. Probamus nunc Seidleri emendationem *ἐμβᾶ* (nisi quod Lesbico more *ἐμβᾶ* scribimus) vid. L. II.

§. 39 et infra novam emendationem in fr. 24 propositam, qua versuum nexus tollitur.

Fr. 12. Ipsum *μεθύσθην* in libris est.

Fr. 24. Corruptissimum fragmentum jam in hunc modum restituere conati sumus :

Ἄγγελλε, κᾶρυξ, αἰκάδις· Ἄλκιος

σαός γ', ἀρήϊ' ἔντεα δ' οὐ φύρον,

ἃ δὴ κτέρας Γλαυκώπιόνδα

Ἄττικοι Ἴρον ὀνεκρέμασαν.

Apud Strabonem XIII. p. 600, ut librorum lectiones, quae a nostra restitutione proxime absunt, eligamus, haec leguntur : λέγει δὲ πρὸς τινα κήρυκα κτεύσας ἀγγεῖλαι τοῖς ἐν αἴκῃ· Ἄλκαϊος σαός ἄρει ἐνθάδ' οὐχυτον ἀληκτορὴν ἐς Γλαυκώπιδόν ἱερὸν ὄν ἐκρέμασαν Ἄττικοί.

Fr. 26. Emendatius et auctius fragmentum ita constituimus :

Βαβυλωνίοις

συμμάχεις ἐτέλεσας τ' ἄθλον μέγαν

κῆκ πόνων [πολέων] ἄσφ' ὑπερύσαιο

κτένναις ἄνδρα μαχαίταν βασιλῆϊον

παλάσταν ἀτυλείποντα μόναν ἴαν

παχέων ἀπὸ πέμπων.

Prima addidimus e Strabonis narratione XIII. p. 617 : *Βαβυλωνίοις συμμαχοῦντα τελέσαι μέγαν ἄθλον καὶ ἐκ πόνων αὐτοὺς ῥύσασθαι.* In mentem venit etiam *ἐτέλεσας μέγαν αὐέθλον.*

Fr. 27 extr. Malimus nunc cum aliis *ἀμφιβαλοῖν.*

Fr. 30. Ultima *ἀθρόα φώνη* vel potius *ἀθροαὶ φωναὶ* non Alcaei, sed Plutarchi esse intelleximus.

Fr. 31. Emperius noster in Mus. Rhen. Nov. I. p. 458 proponit :

θεός ὅπποτα

φλογμὸν πρὸς καθέταν ἱστάμενος θῆ̄ καματώδεα.

At *καθέτης* pro *κάθετος* forma est valde dubia et locutio πρὸς καθέταν ἱστάμενος pedestrem orationem redolet.

Fr. 33. Conjecturam in Mus. Rhen. propositam *αἰψ' ἀπὸ κιλλίβα* nunc ipsi damnamus, quod a Lesbico

nomiνατο κλλιβασι vix duci poterat genitivus κλλιβα.
Ceterum etiam in καδδ' αειρε corruptelam quandam altius
latere putamus. — Vs. 4 ἔγγυς est in Athenaei libris X.
p. 430. A.

Fr. 35. Restitue Lesbicum ἀπύ.

Fr. 36. Mallem corruptum ἀρητυμένοι retinuissem
vid. §. 26, 2.

Fr. 41. leg. ὄς.

Fr. 42. Certa emendatione jam reposuimus

⊗ ⊙ ⊙ ⊙ ἐκ δὲ παιδων χαύνοις φρένας, ἃ θαλασ-
σια λέπας

cf. quae Athenæus III, 85. F ex Aristarcho addit et de
verbo ἐκχαυνοῦν Eurip. Suppl. 412, Hesych. ἐκχαυνοῶν,
μεταίρων et Erotian. ἐκχαυνοῶν, ἑξαπατιῶν καὶ μετεωρίζων.

Fr. 48. Fortasse suppleveris:

Οὐκ ἔγω Λύκον ἐν [τασιδίε] μοισαις ἀλέγω [κάλον].

Fr. 49. Rectius cum Nevio scribas: ἐπ' ὄνασιν ἔμοι
γεγένησθαι.

Fr. 54 leg. πρώτα.

Fr. 55. vid. supra ad fr. 3.

Fr. 62. Corrigendum videtur:

Αἰκ' εἶπης τὰ θέλεις, ἀκούσειάς [κεν] τὰ καὶ οὐ θέλεις.

Fr. 63. Restituimus nunc sine verborum transposi-
tione:

Τοὶ γὰρ θεῶν ἰότητ' ὕμμ' ἔλαχον, τῶν [αἶν] ἄφθιτον
ἀνθήσει γέρας.

Fr. 64. Interrogationis signum post οἶδ' melius de-
letur. In Ravennate nunc ἀπυπερατων legi traditur et
ἦνθον, quod Dindorfius probavit, fortasse recte. Neque
tamen non credibile est, Dorismum a grammatico illatum
esse. Certe libri tuentur ἦλθες Sapph. 1, 8.

Fr. 65. Rectius fortasse, ne hiatus inferatur:

Αἰ γὰρ κ' ἄλλοθεν ἔλθη, [τι] δὲ φαῖ κήνοθεν ἔμμεναι.

Fr. 71. Corrige βαλανάφαγοι vid. L. II. §. 19, 5.

Fr. 72. Praefero jam cum Bergkio μέγα, quod est
n libro.

Fr. 73. Alter versus meliorem medicinam expectat.

Fr. 74. *Malumus ὄρεος*, quod metrum aequè admittit.

Fr. 78. Ejice articulum cum Seidlero et Schneidewino, ut metrum sit Ionicum.

Fr. 90. 93. 95. Corrupta sunt et obscura.

Fr. 96 et 99. Alcaeo comico dat Meinekius Comicæ Graecæ. II. p. 833. Certa tamen causa non extat.

Nova Alcaei frustula haec accedunt:

Fr. 108 ex Anecd. Parr. III, 121, 4.

Ἐρραφεώτου γὰρ ἀναξ.

Schneidewinus Mus. Rhen. Nov. II. p. 294 proponit: *ἐρραφεώτα χαῖρ' ἀναξ* vel *χαῖρε Φαναξ*. Ceterum *ἐρραφεώτας* est pro *εἰραφιώτης*.

Fr. 109. Anecd. Parr. IV, 61, 13 ex Etymologici codice 2636 et (quod fugit Schneidewinum l. l.) Bekkerus post Etym. Gud. p. 760 ex Etymologici codice Parisino 2630:

Τὸν χαλινὸν ἄρκος ἔση.

(cod. 2630 τὸ et ἔση). Schneidewinus suspicatur: *τῶν χαλίνων ἄρκος ἔσται*.

SAPPHO.

Fr. 1. Schneidewinus noster Parisiis praestantissimum Dionysii codicem saeculi XI ad hoc carmen contulit nobisque ejus collationis usum amicissime concessit. Cum textu in Gaisfordii Poett. Minn. edito concinunt ea, de quibus nihil adnotatum est.

1—6) Par. *Ποικιλόθρον ἀθάνατ' ἀφροδίταν* — *λίσομαι σε* — *μημ' ἄσαισι* — *όνιαισι* — *ἀλλὰ τυδ' ἐλθεισὸν κατ' ἔρωτα* — *αὐθῶς αἴσισ ἀπόλυ*. Ex optimorum librorum lectione *αὐθῶς* in Mus. Rhen. elicuimus *κλήδως* a *κλήδω* pro *κληδών* vid. §. 21, 7 et cf. Aeschyl. Eum. 375.

7—14) Par. *δεδόμον* — *χρῦσειον ἦλθες ἄρμα ὑποζέξασα*. *καλοὶ δέ σ' ἄγων ὠκίεσ στρουθοὶ περὶ γᾶς μελαίνας* — *διωήντες πέρα* — *ὠρανῶ*. *θέρος δ' ἀμειπω* (*π* in *σ* mutatum esse videtur) *αἴψ' ἄλλ' ἔξ*. — *τὸ δ' ὦ μάκτερα μινδύασα*. In Mus. Rhen. propter duram crasin *ὠρανῶ* αἰθε-

ρος, qua Hermannus quoque et Blomfieldius offensi erant, et propter meliorum lectionem ἀπωρονωθερος δ' ἄμες ποω, quo accedit nunc Par., deinde αἴψ' ἀλλ' in Aldina (et Par.), αἴψα δ' ἄρ', si Nevio fides est, in plerisque antiquis editionibus, locum nova conjectura tentavimus. Et crasis quidem illa aliis defendi videtur, quae vix minus durae sunt: Sapph. 69 κείσεται οὐδ'; Alc. 45 κωλύει αἴδως (et, si quidem recte emendavimus Sapph. 59 ἤξω οὐκέτι). Attamen, quum bonorum librorum lectio περι (i. e. ὑπέρ) γᾶς μελαινας a nobis satis firmata esse videatur, in proximis ἀπ' ὠράνω αἴθερος διὰ μέσσω intolerabili inconcinnitate laborant; prius enim aves a coelo per aethera descendere oportuit, quam super terram volitantes Venerem veherent. Itaque ne nunc quidem suspicionis propositae poenitet:

ἄρμ' ὑπαζεύξαισα. κάλοι δέ σ' ἄγον
 ἄκεις στρουῖθοι περι γᾶς μελαινας
 πύκνα δίννοντες πτέρ' ἀπ' ὠράνω θ' ἔ-
 δος πέδα Λέσβω

αἴψ' ἄρ' ἐξίκοντο.

De δίννοντες, ut nunc scripsimus, vid. §. 8, 5. 8.

15—20) Par. ἤρε' ὅτι δ' ἦν τὸ πέπονθα — κῶττι δ' ηντε καλημμι κῶττ' ἐμοῖ μάλιστα θέλω. — μανόλα — τινὰδ' ἐντεπέιθωμαι (sed mai eadem manu in και vel βαι mutatur) σαγηνέσσαν φιλοτατατις σωπαπφα δίκη. Secundum codicem Parisiensem jam malimus κῶττ' ἐμω scribere, quum crasis, quae syllabam non producit, vix recte statui videatur. Deinde in loco vexatissimo proposuimus:

τίνα δηῦτε πέιθω
 μὴ' σάλην εἰς σὰν φιλότατα; τίς σ' ᾧ
 Ψάπφ' ἀδικήει.

et apposuimus glossas Hesychianas ἀσάλειν (ita codex, leg. ἀσαλεῖν aut Lesbiace ἀσάλην), ἀφροντιστεῖν — ἀπαλεῖν (fort. ἀσαλεῖν) et ἀπαλέντες (fort. ἀσάλεντες), ἀμελοῦντες, quarum postrema aperte Aeolica est. Ad verbi constructionem confer ὑβρίζειν εἰς τίνα et similia.

Fr. 30. Malumus παῖς, ut idem sit metrum, quod fr. 19. 55.

Fr. 32. 46. Correximus fragmentum ita:

Κῆν ἀμβροσίας μὲν
κράτηρ ἐκέκρατό.
Ἑρμᾶς δ' ἔλεν ἄλπην
θεοῖς οἰνοχόησαι.
κῆνοι δ' ἄρα πάντες
καρχᾶσια [χέρσιν]
ἔχον καὶ ἔλειβον,
ἄραντο δὲ πιάμπαν
[πόλλ.] ἔσλα τε γάμβρω.

Athenaei codices praebent κηδαμβροσίας, deinde καρχῆσαι ἔχον vid. L. II. §. 19, 6 et ἔσλα τῶ γάμβρω.

Fr. 35. Suspicamur nunc: ὁ δ' Ἄρρευσ φαῖ σέ κεν Ἀφαίστω ἄγην βία.

Fr. 36. Nihil est causae, cur cum Hermanno ἄγαν mutemus; constat enim de ἄγαν νέος. Verba sic possunt in versus cogi:

— ο Ἄνθε' ἀμέργοισαν [ἔγαν] ἴδον
παῖδ' ἄγαν ἀπέλαν.

Ad idem carmen pertinere videtur fr. 112, de quo vide infra.

Fr. 44. Rectius ἄερατε, quum in plerisque Athenaei libris sit ἀείρατε, in Demetrii ἀέρατε et ἀείρατε. — Ultimos duos versus, quos Bergkiius Sapphoni e conjectura tribuit, nunc etiam certius damnamus. Ne ullum quidem Aeolicae dialecti vestigium in Demetrii libris reperitur, qui τῆν, οὔρεσι, καασατείβουσι praebent; nec satis constat num Lesbii ὄρεσι dicere potuerint, quum ὄρος sit Sapph. 21 et Alcaeo fr. 74 aequo jure ὄρεος dari possit. Postremo ne ποσσι quidem insuspectum est pro πόδεσσι. Quid igitur potissimum Bergkium permovit, ut eos versus e Sapphoni epithalamio petitos putaret? Comparatio, nisi fallor, cum hyacintho, quum in Catulli epithalamio LXI, 91 novam nuptam item cum hyacintho et LXII, 39 cum flore comparari videret. Vide tamen

quantum intersit. In utroque Catulli loco flos describitur in horto diligenter educatus et custoditus, postea tenui ungui carptus; hic hyacinthus in montibus pastorum pedibus conculcatus. Huicne ut nuptam a Sapphone comparari credamus?

Fr. 45. Casu verborum ordo in altero versu a Demetrii libris discessit. Ceterum fragmentum jam in hunc modum restituere conati sumus:

*Ἐξέπερε πάντα φρεῖς, ὅσα φαίνολις ἐσκέδασ' αὖως,
φρεῖς οἶν, φρεῖς αἶγα, φρεῖς μᾶτερι παιδ' [ἀγαπάταν].*

E conjectura dedimus φρεῖς pro φέρεις. Simplicis verbi φρῆναι i. e. ἄγειν imperativus φρές commemoratur Et. M. 740, 12 et Joann. Al. 21, 5.

Fr. 47. Scribendum est αἰπάρθενος vid. supra ad p. 156.

Fr. 51. Restituimus:

*Ὁ μὲν γὰρ κάλος, ὅσσον ἴδην, πέλετ' αἶϊ,
ὁ δὲ κάγαθος αὐτικά καὶ κάλος ἔσται.*

Fr. 53. Scripserimus (cf. §. 16, 3):

*Δαύοις ἀπάλας ἐταίρας
ἐν σιήθεσιν.*

Fr. 57. Suspicati sumus ἄλλοτέρα pro ἐτέρα:

*Οὐ γὰρ ἄλλοτέρα νῦν
παῖς, ὦ γάμβρε, τοαῦτα.*

De ἄλλοτερος, quod grammatici pro ἄλλότριος esse volunt, vid. §. 8, 6. Rectius tamen fortasse cum Sanscrito *anjataras* ab *anjās*, Latino *alter* ab *alius* comparatur.

Fr. 58. Malumus nunc μελλίχιος, quod conjecit Hermannus.

Fr. 59. Si fr. 2, 8 recte εἶκει retineri jussimus, hic εἴξω scribendum est.

Fr. 63. Fortasse rectius scribetur:

*Ἄγε μοι χέλυ δῖα
φωνάεσσα γένοιο.*

Ita Eustathius, nisi quod χέλυ δῖα pro δῖα χέλυ ex Hermogene sumpsimus.

Fr. 66. In altero versu nunc toleramus tmesin : ἐπ', ὡ' ῥαννα, σέθεν τύχοισα. Quae nuper de priore versu disputavimus, in tanta Choerobosci corruptione nimis incerta videntur. Hoc tamen tenemus, Δίκα in sequenti fragmento non posse pro Μνασιδίκα esse.

Fr. 67. In ultimis versibus ne ea quidem satis placent, quae ipsi proposuimus.

Fr. 74. Lacunam hoc modo evitari posse intelleximus.

[Ἄτθι], τίς δ' ἀγροῶτιν σε νόον θέλγει ἐπεμμένα οὐκ ἐπισταμένα τὰ βράκε' ἔλκην ἐπὶ τῶν σφύρων; Athen. I, 21 C τίς δ' ἀγροῖῶτις τοι θέλγει νόον (Eustath. om. τοι), Max. Tyr. XXIV. τίς δ' ἀγροῖῶτιν ἐπεμμένα στολήν. Hanc vocem pro interpretamento a Maximo additam subaudiri volumus.

Fr. 75. Fort. Ἡρῶν ἐξεδίδαξεν ἄγροστιν ἀνύδρομον. Ad hanc vocem confer Hesych. ἀνύποδας, ταχύποδας ἀπὸ τοῦ τοῖς ποσὶν ἀνύειν.

Fr. 76. Non adversamur nunc iis, qui tertium versum arcte cum prioribus jungunt et μάτεισαι pro πατοῦσαι dictum accipiunt.

Fr. 77. Secundum versum ita correximus : ἐμφέρην ἔχοισα μόρφαν, Κλεῖς μόνα ῥαπάτα. Nomen Κλεῖς est a κλέος ut Ἄνθις ab ἄνθος, Θρασίς a θράσος. In tertio versu Hermannus fortasse recte ἄπασαν, nisi quod dialectus ἄπαισαν postulat.

Fr. 78. Corrige μοισοπόλων.

Fr. 79. In Museo Rhenano proposuimus :

— — — — ἀβροσύναν — — — —

ἔγω δὲ φίλημ' ἀνικά μοι τὸ λάμπρον
πρὸς ἀελίῳ καὶ τὸ κάλον λέλογχε.

Quum vero particula ἀνικά sententiae parum convenire videatur, dubitamus an longius a tradita lectione recedendo ἔστε κέ μοι τὸ λάμπρον et cum Nevio λελόγη scribere praestet.

Fr. 83. Idoneis argumentis confisi ultima abieci-

et reliqua, unicam vocem ἄνευ e conjectura mutantes, in hanc rationem constituimus :

Ὁ πλοῦτος

ἄνευθ' ἀρέτας οὐκ ἀσίνης πάροικος.

Fr. 84. Probavimus Seidleri emendationem :

Σκιδναμένας ἐν στήθεσιν ὄργας
μαρυλάκαν γλώσσαν πεφύλαξο.

Fr. 85. Correximus, τοῦτο e Gregorio recipientes :

[Ἄλλ'] ἀπυθναίσκην κάκον· οἱ θεοὶ γὰρ
τοῦτο κεκρίκαισ'· ἀπὸ γὰρ κ' ἔθναίσκον.

Fr. 86. Corr. δακτυλίω.

Fr. 92. Fort. Ψαύην δ' οὐ δοκίμωμ' ὄράνω δυσεπαύ-
χαι i. e. δυσαυχία. De δοκίμωμι vid. §. 26 not. 6.

Fr. 96. Fort. Ἄμφι μαλ' ἄβροισ λασίοισιν εὖ
ἐπύκασσε.

Fr. 101. Lege Ἔγω δὲ κῆνο
τῶ τις ἔρῳται.

Fr. 112. Fort. Ἄττα ἔραιοσ' ἔστεφανηπλόκην i. e. ἐρῳσα.

Addenda sunt frustula quaedam : primum, quod Sapphonis nomine commemoratur πάρθενον ἀδύφανον, vid. Bergk. ad Anacr. p. 135, deinde γέλαν δ' ἀθάνατοι θεοὶ Et. M. 225, 7, quod propter γέλαν Bergk. ibid. p. 37 ad Aeolicum poëtam retulit; postremo

Τοίοντος εἰς Θήβαις πάϊς ἀρμάτεσσ' ὀχήμενος

Hephaest. p. 81 (ubi Θήβας), quem versum Blomfieldius Alcaeo dedit fr. 39, Schneidewinus Delect. p. 436, ὀχέι-
μενος ex unius codicis lectione χείμενος restituens, Corinnae. Boeotica tamen dialectus ἐν Θείβας flagitaret, quare Lesbianum poëtam agnoscere malumus.

THEOCRITUS.

Id. XXVIII. v. 9. Vituperavit nos Meinekius Delect. p. 165, quod Νικιάας pro Νικίας scripsissemus; nam Πυθαγόρειος scribi, non Πυθαγόραιοσ etc. At demonstraveramus et nunc novorum exemplorum copia (vid. supra ad §. 48 et §. 50) etiam certius confirmavimus,

Thessalos Aeoles a nominibus propriis primae declinationis adjectiva in *αιος* derivasse, Boeotos Aeoles eandem terminationem mutasse in *ηος* (quod non potest ex *ειος* natum putari); quare non poteramus quin in Lesbiacae dialecti carmine librorum lectionem *Νικιάας* i. e. *Νικιαίας* veram judicaremus. Vix enim hoc quisquam arbitrabitur, patronymicum *Νικιαῖος* Boeot. *Νικιῆος* sc. *υἰός* alias leges sequi atque *Νικιαία ἄλοχος*. Postremo confer *Μελάντας* in titulo Delio (vid. supra ad p. 7), quod patronymicum esse videtur a *Μελάντας*.

Vs. 16. Neque *εὔσαν*, quod nunc expulimus Sapph. 27, neque *ἔσσαν*, quod est in cod. 4, probari posse videtur; sed e codicis C lectione *εὐσαν* genuina Lesbiaca forma *ἔουσαν* restituenda esse videtur.

Id. XXIX. vs. 4. 16. Poenitet *ἐθέλησθ'* et *μάτης*, quae nullius dialecti sunt, non in *ἐθέλεισθα* et *ματεῖς* vel *μάτεις* mutasse. Id tamen egimus, ut nihil sine libris mutarem, quod Theocritus ipse dialecti errore male scribere potuisse videretur. Ameisius Z. f. A. W. 1841 p. 270 seqq., qui tot non Aeolica in Theocriteis relictā esse miratus est, neglexisse videtur, quae in praefatione de hac re monueramus.

CORINNA.

Fr. 11. Corrigimus *καλὰ γερή' αἰσομένα* i. e. *καλὰ γεραιὰ αἰσομένα*, *antiqua decora cantura*.

FOEDUS ELEORUM.

Nihil eorum, quibus a Boeckhio discessimus, probavit Franzius Elem. Epigr. Gr. p. 380. Ut omittamus, quae ipse leviora iudicavit, primum cum Boeckhio spiritum asperum suppressi iubet; nam e galea Hierosis, ubi articulus spiritu caret, nihil concludi posse propterea, quod longe alia res sit in vocalis. Placent sane, quae V. D. p. 98 disputavit de asperi signo in vocalis

prius omisso, in nominibus propriis diutius retento, quanquam duobus tantum exemplis innititur, nr. 16 *ΗΛΑΡΟΝ Ο ΔΕΙΝΟΜΕΝΕΟΣ* et nr. 12 *ΟΘΗΕΡΜΕΣ* i. e. ὄθ' Ἐρμῆς. Itaque lubentissime ei praecepto obsequimur. Profitetur V. D., si Ἡρφαίοις aspero ornatum esset, concessurum se, articulum quoque cum aspero ab Eleis pronuntiatum esse. At largimur ei, Ἡρφαῖου aspero caruisse apud Eleos; recentior enim Graecorum lingua saepissime initiali η asperum apposuit, ut in ἡγέομαι, ἡμέρα, ἡμεῖς vid. §. 4, 6. 9, ἦσσαν cf. ἦκα, ἦμαι (ex ἦσ-μαι) cf. Sanscr. *ās*. Nec minus probabile est ἑκατόν et apud Eleos et in reliqua prisca lingua lenem habuisse; nam si conferas Sanscr. *çata*, Lat. *centum*, Germ. *hund-ert*, vix dubium videtur, quin ε euphonice praepositum sit. Nam si vox cum ἐν, quod nonnulli voluerunt, composita esset, prima syllaba corripere non poterat. Restat igitur unicus articulus ἄ, in quo asperi signum omitti potuisse ipse Franzius docuit. Tenuerunt autem in articulo asperum adeo Lesbii ψιλωτικοί. — Non magis Franzio persuasimus, rectius τῶ et τῷ legi quam τοῖ et ταῖ, neque tamen argumenta nostra refutavit; duas certe res demonstrare debebat, primum ullos Graecorum exceptis Atticis demonstrativo iota usos esse, deinde ipsos Atticos unquam brevium vocalium ante illud iota elisione abstinuisse. Ceterum eundem articuli usum pro ὄδε nunc in Boeoticis titulis demonstravimus vid. supra Addend. ad p. 178. — Insolita verborum τοὶ καθάλημενοι collocatio, quam vituperat V. D., non latuit nos, sed maluimus hanc tolerare, quam ea, quae lectioni τῶ καθάλημενη adversantur. Fortasse lapicida, quum eas voces suo loco exarare neglexisset, minus aptam collocationem admisit. — Minime probabilia V. D. disputat in Boeckhiana lectione λατρείομενον defendenda. Vix dubitamus, quin ipse, qua est sinceritate, confessurus sit, diphthongi εν mutationem in ει neque decreti in Timotheum pessima auctoritate, neque Laconicorum nominum Σεμῆδης pro Θεομῆδης etc. (vid. §. 26, 5)

comparatione sustineri posse. — Maxime displicuerunt, quae in extremis novavimus. Et recte quidem offensus est V. D. iis, quae calami errore scripta sunt, *deprecatione* pro *imprecatione* et *multa centum talentum* pro *multa talenti*; deinde articulo in τῆπιάρῳ, quod proposuimus; minus recte singularem ἐντὶ Philolai auctoritate defendit, de qua re supra diximus L. II. §. 42. Facilius eidem assentimur, quum ἐντ' pluralem existimari posse monet, quanquam collocatio inter singulares, καδαλέοιτο et ἐνέχοιτο, duriuscula est. Et Boeckhianam quidem vocis ἐπιαροὶ interpretationem ut nunc magis probemus, iis permovemur, quae in duobus titulis Phocicis Rossii leguntur; nr. 74, a l. 6 [ποταποτισιάτω] ποθ' ἱερὸν τῷ Ἀσκληπιῷ ἀργυρίου μνάς etc. et nr. 74, b l. 16 καὶ τὸ μὲν ἡμισον ἔστω [τοῦ προστάτος, τὸ δὲ ἡμισον] ποθ' ἱερὸν τοῦ Ἀσκληπιῦ. Rossius adnotavit: „ποθ' ἱερὸν, quod nescio an nusquam alibi legatur, his in locis sacram mulctam deo solvendam significare manifestum est.“ Non intelligimus, cur Rossius noluerit ποθλερον scribere, quae vox egregie sustinet Boeckhianam ἐπιαρον i. e. ἐφλερον.

Ad Librum Secundum.

Pa g. 6. De Doridis interitu vide Franz. Elemm. Epigr. Gr. p. 185, qui liber, quum illa scribebam, non erat ad manum. Quod V. D. Amphictyonum concilium maturius quam singulas civitates vulgarem linguam in Doricae dialecti locum ascivisse e decretis in Demosthenis oratione de Corona p. 278. 279 et in Corp. Inscr. nr. 1689. a. b servatis colligit, jam paullo accuratius exponere licet. Quanquam enim decretis Demostheneae orationi insertis multum fidei haberi nequit, at non solum nr. 1689 et 1689. b nihil Dorici habent praeterquam in nominibus propriis, sed etiam nr. 1694 et ea decreta, quae in eodem lapide cum nr. 1689. b inventa Leakius edidit in *Travels through Northern Greece* Vol. II. nr. 99; postremo decretum ab Ern. Curtio in *Mus. Rhen.* 1842 p. 93 seqq. nr. 11 editum a verbis *πυλαιας ὀπωρινῆς ἱερομνημονούτων* exorsum postea ad Doridis usum transit. Jam vero illa Amphictyonum decreta omnia, ut Curtius Boeckhio ad nr. 1694 praeunte bene intellexit, quamquam Leakiani tituli non memor, ad eam aetatem pertinent, qua Aetoli tantum potestatis inter Amphictyones sibi arrogaverant, ut eorum hieromnemes aut soli aut primo loco scriberentur, quod in tertii a. Ch. saeculi exitum et secundi initium cadere oportet. Nec quidquam

in iis reperitur, quod Romani imperii vestigium haberi possit; nam pro *Τειβ* . . . , quod si in nr. 1689. b l. 6 recte editum esset, titulum Tiberio imperatore non antiquiorem haberi juberet, in Leakii accuratiores apographo est *τεγο* . . . . Ceterum Doride satis incorrupta utuntur tituli Astypalacenses, breviores tamen, Ross. II. nr. 153. 160 sub M. Aurelio et Vero scripti.

Pag. 8 nr. 2. Leakiani tituli nr. 71 octo primos versus nobilis quidam de Seidel sub initium saeculi XVIII Peloponnesum peragrans descripserat, cujus schedis cum bono fructu Keilius usus est in Anall. Epigr. p. 85 seqq., de reliqua quoque inscriptione diligenter commentatus. In versibus quarto et quinto Keilius non vidit nulla litera mutata *οὐδής* i. e. *οὐδεις* et [*π*]ήποκα (vid. §. 44, 2) legi posse, ut nemo ante similes victorias reportasse dicatur.

Pag. 10. *Calqureaticus* alius extat in Expédit. Scient. de Morée III. nr. 3. p. 49.

Pag. 11. *Delphici* tituli nr. 1690 extrema pars emendatior tradita est a Leakio l. l. nr. 100. Novi tituli accesserunt ab Ern. Curtio editi in Mus. Rhen. Nov. II. p. 114 seqq.: nr. 11 decretum hieromnemonum, quod ex parte vulgarem dialectum exhibet; nr. 12 Delphorum de proxenia; postremo alius titulus servi donationem sistens, quem tractaverunt Thierschius in Actis Acad. Mon. 1840 p. 67 et idem Curtius in Ephemm. Jen. 1842 nr. 246.

Phocicis adde decreta Anticyrensiensium apud Leakium l. l. nr. 96, valde mutila.

Pag. 12. Inter *Acaranicas* inscriptiones eam negleximus, quae a Leakio in eodem opere Vol. IV. nr. 164 edita est, in *Ai Vasili* reperta.

Pag. 13 l. 8. Leg. „a. 282.“ Sed fugerat nos, quod Boeckhii Corp. Inscr. I. p. 85 contra Castellam, quem sequuti eramus, et alios monuit, Gelenses etiam apud Ciceronem (Verr. II, 3, 43 et 4, 33) commemorari et titulum propter literae Sigma formas Σ et C promi-

scue usurpatas multo recentiorem videri, cui libenter ad-
stipulamur.

— l. 3 extr. *Leg. Italiotici.*

Pag. 14 extr. *Leg. „nr. 2053.“*

Pag. 15. *Sporadum* Doricarum tituli nunc complu-
res accesserunt in Rossii Inscr. Gr. Ined. Fasc. II :

Theraeus nr. 198, qui Argeae cujusdam testamentum
continere videtur, valde lacer; praeterea multi vel bre-
vissimi vel recentiores.

Anaphaeus nr. 223 paucorum verborum,

Astypalaeenses: nr. 154 literaturae genere satis anti-
quo et qui Rossio iudice vel ad quintum a. Chr. saecu-
lum pertinere censeatur; nr. 155 et 156 antiquiores pau-
corum nominum; nr. 159 decretum lacerum literatura
eleganti temporum Macedonicorum; nr. 161. 163 brevio-
res.

Calymnius valde mutilus nr. 182 praeter alios breviores
et recentiores. Eodem retuleris frustula Dorici decreti
ad Iasenses C. I. nr. 2679, qui titulus oculos nostros
fugerat.

Coorum decretum haud male servatum nr. 175 prae-
ter brevissimos quosdam titulos. Praeterea nonnulla uti-
lia suppeditavit titulus e Romanorum imperatorum aetate
Corp. Inscr. nr. 2508.

Nisyrii tituli: nr. 161 antiquae literaturae; nr. 166,
cujus altera pars Nisyriorum decretum continet Philippo
Demetrii f. regnante circiter Ol. 145 scriptum; nr. 168
tituli sepulcrales.

Teliorum decretum nr. 169 inde a vs. 5 valde lace-
rum, satis bonae, si quid videmus, aetatis.

Ad *Rhodium* vel homines Rhodios recte testarum Ol-
biae repertarum (vid. Ephem. Jen. 1842 nr. 180) in-
scriptiones referri videntur, quae et Doricae dialecti
Rhodiacam speciem prae se ferunt et partim Rhodiacum
mali Punici insigne, ut nr. 1 Ἀρταμητίου et rectius nr. 12
Ἀρταμητίου, nr. 2 Δαμοκράτε[υ]ς, nr. 7 Ἀριστοκράτους,
nr. 11 ἐπ' ἱερέως Ξυνοφάνεως. Jam vero his simillimae

sunt testarum Acris in Sicilia repertarum inscriptiones, de quibus dixit Raoul-Rochette in Museo Rhenano Welckeri et Naekii Vol. IV. p. 85 ut Ἀρταμίτιον et ἐπ' ἱερέως, nec minus aliae, quas Castellus inter inscriptiones Siculas congressit in Cl. XV.

Pag. 17. Tituli Cyrenaici nr. 10. 11 etiam a Letronnio editi sunt e Pachii schedis in Journ. des Sav. 1828 p. 264.

Pag. 29 not. 10. Choeroboscus ad Theod. 651, 16 praebet exempla Πάνες, αἴγες, φώτες.

Pag. 33 l. 21. Leg. κομψῶς et ἀπλῶς.

Pag. 36 l. 29. Leg. ἐννέα et ὀκτώ.

Pag. 39 l. 10. Apud Alcmanem fr. 59 (24) in Athenaei libris est χωπαρα i. e. καὶ ὀπώρα, unde colligere possis Lacones ὀπώρα vel ὀπώρα dixisse.

Pag. 39 l. 4. Item ἐπ' ἱερέως est in testa Olbiae reperta, quae non minus a Rhodio figulo facta est quam Acrensis, in qua idem legitur.

Pag. 40 l. 26. Lege ὀκτώ et ἐννέα.

Pag. 49 l. 5. Adde Ἀβώβας ὁ Ἄδωνις ὑπὸ Περγαίων Et. M. 4, 53 et Hesych., quod nomen nisi dialecto non diversum esse ab Ἡοίης, ut Panyasis Hesychio teste Adonidem appellaverat (eundem alii Ἄψος et Ἐψος dixerunt), indicavit Meinekius Anall. Alexx. p. 282. Descendit autem ab ἀβώς i. e. ἠώς; sed miror alterum β.

Pag. 50 nr. 6. Nescio an huc trahi possint Ὀλασος et Βλάσος, quomodo Lasi Hermionensis nomen aliquoties scriptum reperitur vid. Schneidew. de Laso p. 6.

Pag. 54 in. Valde memorabilis est glossa Hesychii Γελχάνος, ὁ Ζεὺς παρὰ Κρησίων (cod. κρισίων), quum in nummo Phaestio legatur ΓΕΛΧΑΝΟΣ vid. Bullet. del Inst. Arch. 1841 p. 61 et p. 174. Confirmatur hinc quam maxime, Γ apud Hesychium non ita pro digamma esse, ut mutata pronuntiatio significetur; recentes enim Cretes digamma in β mutarunt.

Pag. 61 init. Ἀρταμίτιος mensis est in testis nonnullis Olbiae repertis, quae sunt Rhodiacaе originis, et

in titulo Coe Ross. II. nr. 175; Ἀρτεμίτιος in Calarea-tico Exp. Mor.

Pag. 70 l. 7. Leg. §. 39, 5.

Pag. 73. Pro μέσωρ, μέσος Hesych., ubi μέσορ scribi jusserunt, literarum ordine simul restituto lege μέσσωρος, μέσος, quocum conferas glossam proxime antecedentem μέσωρον (leg. μέσσωρον), μέσον. Ceterum ea vox non est, quod existimarunt, e μέσος et ὦρα composita, sed e μέσος et ὄρος pro μέσορος.

Pag. 73 nr. 3. Plura hujus generis apud Hesychium latent, ut

μίρμα ἐπὶ τοῦ κακοπινοῦς καὶ ῥυπαροῦ καὶ πονηροῦ. Vox aut e μίαρμα i. e. μίασμα corrupta aut sine corruptela per contractionem quandam pro μίασμα posita est. Cognatam glossam μίρτουλον, μῖσος (corrigunt μῦσος), μίασμα extricare non valemus.

μίρμα, λάχανα, si comparas μίκααι, λάχανα e μίρμα vel μίρμαι corruptum videtur, ut Laconica vox cum μίσχος sive μίσκος cognata agnoscī possit. Nam μίσχος non minus quam καυλὸς et caulem et cramben significaverit.

μούρταρ, πλὸς. — [μούρτιβοι] μουστῆν ^{όν} ζ μ. — μούρτιβοι, θυσαί. Ita in codice haec misere corrupta leguntur. Antiquiores interpretes Aegyptiaca, Punica, alia quaesiverunt. Nos eo minus dubitamus Laconicam dialectum agnoscere, quod illa cum glossa aperte Laconica μούρκορ literarum seriem turbant. Prima ita correxerim: μούρταρ, μυστιπόλος i. e. μύστης. De reliquis acutiores videant.

Pag. 76 l. 24 seqq. Meinekīus in Anall. Alexx. p. 247 probat Valckenarii conjecturam in Alexandri Aetoli versu anapaestico, quo Euripidem describit,

Ὁ δ' Ἀναξαγόρου τρώφιμος ἀρχαίου στρυφνὸς μὲν
 ἔοικε προσειπεῖν
 αἰών pro ἀρχαίου scribentis et de nobili Anaxagorae genere interpretantis. Nescio an rectius scribatur ῥαχίου, ἰονα vox a ῥάχος ducta, i. e. spinosi, quam Anaxagorae

appellationem epitheton Euripidi datum *στρυφνός* commendat. Idem V. D. p. 270 Thestoris, qui erat Parthenii pater, cognomen *Χαός* scribit et ad generis splendorem refert, quum alii paroxytonon *Χάος*, id quod magis probamus, de librorum obscuritate interpretati sint. Omnino ne unum quidem extat certum exemplum vocis *χάϊος* extra Laconicam dialectum usurpatae vel in bisyllabum coërcitae vel generis nobilitatem describentis, si quidem de Theocriteo *χαῶν* dubitari posse concedis. Nam vox *βαθυχαῖος* Aesch. Suppl. 838, quam eo traxerunt, obscurissima est.

Pag. 78 extr. E Theraci nomine *Μελέϊππος* apud Rossium II. nr. 198 noli colligere Theracos σ ejecisse, quanquam Beeckhius in antiqua inscriptione Theraea nr. 92 lacunosum nomen *ΛΕΣΙΠΠΟΣ* in *Με]λήσιππος* supplet. Hoc malim *Τε]λέσιππος* legere, quum et *Τελεσιππα* reperiatur Ther. 2448. IV, 37 et omnino nomina a *Τελε* composita in Aegidarum gente frequentia sint, vid. Rossium de Anaphe in Act. Ac. Monac. 1837 p. 438; illud formatum est quemadmodum *Μελέαγρος*.

Pag. 80 l. 10. Adde *ποποῖ δᾶ* Aesch. Ag. 1042. 1046.

Pag. 82 l. 3. Leg. §. 43.

Pag. 84 l. 10. *Μασθός* legitur in titulo Acrensi III, 35. 41, *οὐθὲν* in Coe Ross. II. nr. 175, contra *ΟΥΑΕΣ* in antiquo titulo Laconico, de quo vide supra ad p. 8, i. e. *οὐδής*.

Pag. 85 l. 21. Adde *Θεράμναι*, ut Therapnaram Laconicarum nomen apud Stephanum Byz. scriptum est.

Pag. 86 l. 19. Leg. §. 36, 1 et §. 40; hanc paragraphum restitue praeterea l. 22 et pag. 87 l. 12.

Pag. 87 nr. 10. De *Φιαλία* cf. Keil. Anall. p. 99 et nummum apud Mionn. Suppl. IV. p. 533, in quo *Φιαλέων*.

— l. 20. Leg. §. 35, 1.

Pag. 88 init. Adde ἀνέθηκε Ἀθηναία in antiquo titulo Laconico Leak. nr. 71 e Seidelii schedis aucto et confer Keilium Anall. p. 89, qui multa alia exempla e variarum dialectorum titulis conguessit.

— nr. 13. Adde antiquam inscriptionem Theraeam nr. 1, 6, ubi Koppa est ante O in voce obscuriore.

Pag. 91 l. 15. Leg. §. 35, 1.

— nr. 3. De Σοξιτέλης etc. cf. Keil. Anall. p. 117.

Pag. 99 l. 12. Adde Pausan. Lacon. c. 19. Διόνυσον ὀρθότατα ἐμοὶ δοκεῖν Ψίλαν ἐπονομάζοντες· ψίλα γὰρ καλοῦσιν οἱ Δωριεῖς τὰ πτερά, cf. Hesych. ἄψιλον, ἄπτερον ἢ πολύπτερον — ψίλακα, ψιλόν, λῆιον, πτερόν — ψιλίον, πτερόν. Itaque Doricum ψίλον pro πείλον esse videtur.

— not. 8. Leg. §. 35, 1.

Pag. 100 l. 2. Cf. Theognost. in Ann. Oxx. II, 56, 28 (Bekk. 1421). Συρακόσιος· οὕτω γὰρ Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ καθόλου διὰ δύο σσ καὶ διὰ τοῦ ὀ γράφων τὸ ὄνομα παραδίδωσιν.

— nr. 2. De sigma ante consonas in titulis geminato adi Franz. Epigr. p. 49, Keil. Spec. Onomat. p. 104 et Anall. p. 151.

Pag. 102 extr. Adde Θάρων in antiquissimo titulo Argivo C. I. nr. 2 (quod Boeckhius non recte pro Θήρων esse putavit vid. §. 19, 9. c) i. e. Θάρρων, Dorice pro Θάρσων, Θράσων vid. §. 15, 8. Rectius Boeckhius viderat, Θαρυπτόλεμος in antiquo titulo Theraeo nr. 16. i. e. Θαρρυπτόλεμος esse pro Θρασυπτόλεμος. In nummo Cnossio Mionn. II. p. 269 est Θαρσυδίας.

Pag. 104 l. 8. Non recte Schneidewinus versum in Papyro Parisiensi servatum

οὐκ ἀξιῶ μικῶν σε, μεγάλα δ' οὐκ ἔχω

vocem μικός sive μικκός cum Letronnio Doricam existens Epicharmo tribuit, vid. *Fragm. Griech. Dichter* etc. von Schneidewin p. 20. Repugnat pronominis σε forma ion Dorica.

auctorem et Σήμιον Atheniensem C. I. nr. 138; Σάμων Epirotae nomen idem est quod Σήμων in Epitaphio Attico; item Σαμαγόρας Cretensis et Σημαγόρας in nummo Smyrnaeo Mionn. III, 198 conspirant. Nec minus Σάμανδρος Corcyraeus, Σαμίας Himeraeus apud Phalaridem, Σαμιάδης Rhodius, Σαμίδας Thebanus, Σάμπος Arcas, Σαμόθωιος Thessalus, Σαμόλας Achaeus (quibus adde Boeoticum nomen Σάμιχος C. I. 1574. 1590. 1608. b, Leak. 37, Curt. 8), eandem opinionem permittunt. Valde incertum est Cyziceni nomen Σάμυλος C. I. nr. 2158 l. 21.

Page 146 nr. 8. De Hippoclea cum Schneidewino meo, qui singulas operis plagulas a typoscripta acceptas Pindaro potissimum consulturus perlustravit, acerrime pugnavi et, dum meae sententiae praesidia circumspicio, in ea incidi, quae rem ampliore disquisitione retractari juberent.

Primum de nominis forma videbimus. Boeckhius in Explicatt. ad Pyth. X diversas ejusdem nominis formas dicit esse Ἰπποκλήης, Ἰπποκλέης, Ἰπποκλέας, Munckerum ad Anton. Liber. 34 p. 271 laudans. At hic Ἰπποκλήης et Ἰπποκλέας idem esse nullo alio argumento demonstrat, praeterquam quod Scholia Pind. Pyth. XI extr. e vulgari lectione Iphiclidem appellant τὸν Ἰφικλέα παῖδα Ἰόλαον, ubi ipse Boeckhius edidit Ἰφικλέους, quum in Gott. scriptum sit τὸν Ἰφικλέα ἦτοι τὸν Ἰφικλέους. Num Boeckhius Ἰπποκλέας dialecto ab Ἰπποκλέης diversum existimaverit, non satis apparet. Müllerus tamen Dor. I. p. 90 non dubitavit Προκλέας Doricam nominis Προκλήης formam dicere, Kuhnio (Sylburgium nominare debebat) ad Paus. III, 1 confisus. Sylburgius autem quum illo loco accusativum Προκλέαν ex Aeliano Hist. An. XX. c. 31 attulisset, postea ipse ad c. 15 Προκλέα correxit, quod a Gronovio e Med. receptum, in recentioribus editionibus extat. Haec sciens volensque silentio praetermiseram, quod in praestantissimorum hominum erroribus patefaciendis nisi ipsa re cogente commorari non amo. Nunc

commemoranda erant, quod omnia quae in rem propositam facere viderentur, congerere constituimus. — Schneidewinus igitur noster hoc lubens concessit, Ἰπποκλέας non posse vocali Dorice mutata ex Ἰπποκλέης natum esse, sed nomen Κλέυας (vide Papium et Keil. Anall. p. 71), quod pro Κλέας esset, comparans, peculiarem quandam nominis formationem agnovit. Tum ego ipsum nomen Κλέας suppeditavi, quod Keilius l. l. verissime in titulo Arcadico nr. 1513 restituit (Κλέας Θρασίαν pro Κλεασθίας Έαν) et Papius e nummo Attico Mionn. II. p. 142 affert; sed negavi eam terminationem, quae in simplici assumpta sit ut in Θρασίας, Κρατίας et similibus, in composito locum habere. Simul attuli Ἀριστοκλέας, Achaei nomen in titulo valde recenti C. I. nr. 812, Fourmontianis tamen schedis multum fidei haberi non posse admonens, et Ἡρακλέας in titulo recenti Attico C. I. nr. 300. I, 12, quod nomen Portae versanti mihi Keilius indicaverat; pro hoc Pouquevilli schedae Ἡρακλᾶς praebent, quam formam non minus quam Ἡρακλεᾶς indicavi ex Ἡρακλεόδωρος decurtatam putari posse, ut Ζηνᾶς et Μητρᾶς sunt pro Ζηνόδωρος et Μητρόδωρος vid. Anecd. Bekk. p. 857. At Schneidewinus illis praesidiis Hippocleam satis muniri ratus insuper Car. Frid. Hermannii et Leutschii, collegarum doctissimorum, consensu gloriari. Cui quum paullo confidentius respondere coepissem, accidit, ut epistola nondum clausa Πατροκλέας, unus ex interlocutoribus in Plutarcho dialogo de Sera Numinis Vindicta, miro quodam casu oblatus tandem graviolem dubitationem injiceret. Nam quum nominativus Πατροκλέας quater legatur §. 1. 2. 7. 17, vocativus ὦ Πατροκλέα bis §. 3. 8, genitivus Πατροκλέους semel §. 3, nec diversus homo is esse videatur, quem Plutarchus Quaest. Symp. VII, 4, 2 Πατροκλέα τὸν γαμβρὸν appellat, primum apparet, temere in prima libri paragrapho Xylandrum Πατροκλέης, Wyttenbachium Πατροκλεῦς ex ingenio proposuisse; nam nomen Πατροκλεῦς, quo idem homo utitur in fragmento Plutarcho Stob. Sermon. CXX, 28 e

codicum AB auctoritate in *Πατροκλέας* mutari oportet, quanquam haec varia lectio ad solum primum e tribus locis affertur. Deinde patet nomen *Πατροκλέας* Plutarcho non diversum esse a *Πατροκλής*. Ceterum *Πατροκλέας*, quem Wyttenbachius apud Xenophontem Hist. Gr. VI, 5, 8 commemorari dicit, ibi non reperitur, sed *Πατροκλής* VI, 5, 38.

Jam igitur praeter *Ἰπποκλέας* quinque nomina in *κλέας* euentia cognovimus, quae apud Papium omnia desiderantur:

Ἀριστοκλέας Achaeus C. I. nr. 812.

Ἡρακλέας Atheniensis C. I. nr. 300 (de nomine *Ἡρακλής* vid. Keil. Spec. Onom. p. 17).

Ἰφικλέας = *Ἰφικλής* Scholl. Pind. Pyth. XI extr. Nam Boeckhium non recte genitivum *Ἰφικλέα* expulisse, ipsa Gottingensis codicis lectio docet.

Πατροκλέας = *Πατροκλής* Plutarch. de S. N. V.

Δαμοκλέας, cujus genitivus *Δαμοκλέα* legitur in titulo Tithorensi nr. 2 Mus. Rhen. II, 1843. p. 554.

Adeo sextum ejus generis nomen idque Thessalicum habebis *Ἐρατοκλέας* (i. e. *Ἐρατοκλέας*), si in corruptiore titulo Thessalico nr. 8 illud restituere ausus fueris. Quibus exemplis quum hoc genus homonymiae satis firmari videatur, rei explicatio circumspicienda est; nam de Dorica vocalis mutatione quum reliqua tum genitivi *Ἰφικλέα*, *Δαμοκλέα* et vocativus *Πατροκλέα* vetant. Simillima autem homonymia spectatur in nonnullis nominibus, quae modo in *εως* modo in *εας* terminata leguntur. Ut eponymus Lepreatum heros ab Athenaeo X, 412. A. *Λεπραίως* dicitur, ab Aeliano V. H. I, 24 *Λεπραίως*, utraque nominis forma per varios casus declinata et librorum auctoritate satis firmata; deinde idem Corinthius, Adimanti filius, qui apud Thucydidem I, 60 sqq. et II, 67 *Ἀρστέως* audit, Herodoto VII, 137 est *Ἀρσιστέας*; postremo idem citharoedus Atticus *Ἀμοιβέως* dicitur Athen. XIV, 623. D et Aelian. H. An. VI, 1, *Ἀμοιβέας* Aelian. V. H. III, 30, nulla corruptelae suspitione. Adeo Gregorius Theologus Anth. Pal. VIII, 17 *νομέας* dixit pro

νομῆς cf. Jacobs Nott. Critt. p. 418. Eo vero majore jure utrumque homonymiae genus comparatur, quod nomina in κλης apud Homerum et in Boeotica dialecto declinatione nominibus in ες simillima sunt, quemadmodum Ἡρακλῆος et Boeotice Διοκλεῖος ut Θεσπιεῖος a Θεσπιεύς. Quanquam ipsi nominativi nunquam in κλεύς terminati esse videntur; nam Πατροκλεύς, quod Papius affert e Phot. Bibl. cod. 167 cum varia lectione Πατροκλής, vix verius est quam in fragmento illo Plutarcho et fortasse ex eadem genuina forma Πατροκλείας corruptum. Jam, si Rossium audimus Inscr. II. p. 20, ejus homonymiae origo ab ipsis Pelasgis repetenda est, quos saepe (id quod hodierni Graeci facere solent ut ὁ Κύκλωπας, ὁ πατέρας) accusativum pluralem masculinorum in nominativum singularem convertisse dicit, eodem ἄνδραν, εὐσχήμενον et similes recentissimae Graecitatis accusativos trahens. At Adamantinum Corais olim similia docentem refutaverat Lobeckius Parall. p. 142. Qui quum dicat, in Dissert. de Ambiguis (quam videre nobis non contigit) ostendisse se, quo pertineant nomina propria Λεπρέας, Ἀμοιβέας et similia, ipsi de homonymiarum illarum causa quaerere eo minus periclitabimur, quod satis, id quod nostra intererat, exemplorum copia docuisse videmur, nomina in in κλεας eaque pro nominibus in κλης posita non barbara esse.

Redeamus ad Pindaricum Hippocleam. Cujus nomen quanquam apparet parum recte a nobis maxime barbarum dictum esse, attamen suspicio quaedam inde oritur, quod reliqua nomina in κλεας exeuntia recentiore demum aetate reperiuntur. Itaque ne formam pro aetatis ratione singularem temere probemus, videndum est, qua auctoritate nitatur. Libri priore carminis Pindarici loco v. 5. dativum Ἴπποκλέα praebent et eundem sensu destitutum altero loco, ubi e conjectura Ἴπποκλέαν scriptum est. Deinde scholia ad carminis inscriptionem haec adnotant: δοκεῖ δὲ ἢ ᾠδὴ μὴ ὑγιᾶς ἐπιγεγράφθαι Ἴπποκλεῖ· δέον γὰρ Ἴπποκλέα. τὸ γὰρ ὄνομα ἦν Ἴπποκλείας, ὡς καὶ αὐτὸς ὁ Πίνδαρος δηλοῖ. Quibus convenienter scholia ubique pue-

rum Ἴπποκλέαν dicunt. Apparet autem, scholiasten id nomen non e docta quadam traditione, sed ex ipso Pindaro hausisse. Vix tamen recte collegeris, eum altero loco Ἴπποκλέαν scriptum invenisse; sed quum prior locus de nominis forma testari videretur, alterum minus curavit. Antiquiores illos, qui Pindari carmina collegerunt et inscripserunt, aut eas solum formas legisse quae ad nominativum Ἴπποκλήης referri possent, aut hoc nomen et Ἴπποκλέας non diversa existimasse, antiqua inscriptio Ἴπποκλεῖ patefacit. Quae quum ita sint, parum caute is agere videtur, qui altero loco literam sine libris addendo accusativum Ἴπποκλέαν efficiat; nam Ἴπποκλεᾶ, quod proposuimus, etiamsi priore loco Ἴπποκλέα teneas, non minus ferri potest, quam in eadem Plutarchi paragrapho ὧ Πατροκλέα et Πατροκλέους juncta sunt. Neque G. Hermannus audiendus est, quum in Emendationibus Pindaricis dictionem poeticam articulum τὸν Ἴπποκλέαν non ferre opinatus τὸν Ἴπποκλέα σ' ἔτι scripsit, ut Hippocleae pater eodem nomine usus sit. Sola enim Pythia perlustranti tria articuli cum nominibus juncti exempla se obtulerunt: II, 73 ὁ Παδάμανθους, IV, 66 ἄ τε Πυθῶ, XI, 59 τὸν Ἰφικλείδαν Ἰόλαον. Restat ut de priore loco dicamus. Ubi si quis traditam lectionem mordicus tenere velit, nunc quidem non conabimur eam ut barbaram per vim eripere, sed lectionem nostram, quae ne una quidem litera mutata insolentiosem et pro aetatis ratione suspectam nominis formam eamque parum munitam remonet, etiamnunc nobis non displicere libere profitemur.

Pag. 160 l. 15. Adde Βῶλις Cretensis nomen Polyb. VIII, 17 i. e. Βουλίας, neque credo ab Herodoto VII, 134 virum Spartanum justa nominis forma Laconica Βοῦλιν appellari.

Pag. 161 l. 13. De κωραλίσκος cf. Bergk de reliq. com. Att. p. 431.

Ibid. not. Eadem traduntur in Anecdd. Pariss. III. p. 344, ne hic quidem integra.

Pag. 162 l. 10 seqq. Apud Callimachum talia le-

guntur: ὄρεσιν h. Cer. 52, μῶνος Lav. Pall. 29. 75. 132, h. Cer. 8. 94. 112, γῶνατα Lav. Pall. 84.

Ibid. not. 11. Similia Choerobosceis leguntur in Etymologici cod. Havn. post Et. Gud. p. 978. Herodiani locum Lehrsius in Mus. Rhen. Nov. II. p. 345 ita scribit: „Νεῖλός τε“ γὰρ λέγεται κατὰ διάλυσιν. Parum placet.

Pag. 163 l. 3. Adde δῶλαι Callim. Lav. Pall. 47.

Pag. 165 l. 15 seqq. Valde poenitet neglexisse Suidae glossam: βῶν, ἀσπίδα· Ἀργεῖοι. Jam enim id, quod conjici posse dubitantius indicavimus, satis certum habemus: Argivos cum paucis fortasse aliis Doriensium βῶς, χῶς, Τύδης, νᾶς dixisse, vocali υ, quam e digamma ortam constat, ejecta.

Pag. 171 l. 7. Idem Λωρίμαχος traditur in titulo Acarnanico Leakii nr. 164.

Pag. 173 l. 3. Adde e Rossii Theraeo nr. 198 τός, Coo nr. 195 προθυμότερος αὐτός et ποτὶ τὸς θεός. Praeterea nunc discimus, Astypalaeenses eadem correptione usos esse, quum nr. 159 legatur [ἀγα]θὸς ἄνδρας, quam in Astypalaeensi Romanae aetatis C. I. nr. 2485 bis est τούς.

Pag. 174 l. 9. Item αἰρεθεῖς Astypal. 2484 et nr. 159 Ross.

Ibid. l. 20. De βιοπλανές cf. Et. M. 198, 13 et Jo. Alex. 15, 26.

Pag. 176 nr. 6. Adde ἀπολείπεν Ther. 198 R., δεδώκει Nisyg. 166 pro δεδώκειν vid. §. 41, 3; Rossius male formam non Doricam δεδωκέν[αι] restituit.

Pag. 177 l. 7. Leg. τελέν pro τεκέν.

Ibid. l. 21. In titulo quidem Telio nr. 169 R. Brockii hypotrierarchae apographum praebet καλος καὶ λυσιτελος et deinde ἀπροφασιστος. Ubi quum Rossius illa in καλῶς καὶ λυσιτελῶς mutaverit, eodem jure ἀπροφασιστως scribere debebat; nam adjectivum vix locum tuetur. Telios ne vulgari quidem correptione usos esse docet infinitivus ἀνοικοδομηθήμεν Rhodiorum morem sequutus.

Pag. 179 l. 11. Adde nunc Astypalaeenses et Nisyrios, vid. supr. ad p. 173 et 176.

Pag. 181 l. 4 extr. E Papiro addantur Hermionenses *Θεαρίδας* et *Θεαρίς*, deinde *Θεάριον*, locus Aeginae Apollini sacer et *Θεαρίων* Aegineta; postremo *θεαροδοκία* Delph. nr. 12 Curt.

Pag. 183 l. 25. Leakii apographum nr. 100 recte *οικίας* praebet.

Pag. 185 l. 15. Hic commemorare placet formas quasdam pro vulgari *ιερατεύω* et rariore *ιερητεύω* in titulis Cyrenaicis obvias: *ιαριτεύω* nr. 1 et in duobus brevioribus, *ιαριτεύνω* nr. 12, *ιεριτεύω* in recenti titulo breviorē, *ιεριτεύνω* nr. 10.

Pag. 187 nr. 5. Müllerus Dor. II. p. 18 et 516 *Ποίθιοι*, ut apud Photium Pythii, Spartanorum magistratus, scribuntur, Doricam formam esse putavit. Keilius Anall. p. 163 addit *Κάροια*, *Καροιάτης* etc., quae apud Stephanum Byz. literarum ordine laeso leguntur pro *Κάρουα*, quod est Laconicae oppidum. Auctoritates tamen parum firmas sunt.

Pag. 187 l. 7 extr. Eadem glossa *ψούδια* apud Suidam legitur.

Pag. 188 l. 8 seqq. Adde *Ἀργεία* Ther. 198 R., quum idem nomen vulgo *Ἀργεία* sonet, et *Εὐαγόρεα* Astyp. 156, nisi forte *Εὐαγόρεα* corrigendum est cf. *Ἀρισταγόρεια* Keil. Anall. p. 78; deinde *ποήσασθαι* in Coo nr. 175 et Telio nr. 169 R. In Delph. Eph. Jen. Curtius l. 1 *Βοόν* pro *Βοιόν* et inde l. 3. 6 gentilia *Βοαῖος* et *Βοαλα* scribi putat. At neque a *Βοῖον* gentile *Βοιαῖος* derivari potest et l. 1 *Βοῶ* traditur, quod Curtius in *Βοῶ* mutavit, quare obscurius quoddam oppidulum intelligendum esse videtur.

Ibid. l. 28. Adde *ζόων* et *ἕζοεν* in epigrammatis Theocriti XVII et Theodoridae Anth. Pal. XIII, 21, quae satis pura Doride utuntur.

Pag. 190 l. 9. Nunc Boeckhium recte fecisse credimus; nam praeter ea exempla, quae attulimus §. 11,

1, ἀφρωῖξαι legitur in plurimis titulis Theracis apud Rossium nr. 203—218.

Ibid. nr. 8. In titulo Alaesino iota omissum aetatis fuerit ut in Astypal. 2485, qui a. 105 a. Chr. scriptus est. Ea enim aetate illud negligentiae genus grassari coeperat vid. Franz. Epigr. p. 155. 233.

Pag. 191 l. 18. Eodem Huschkius de Annio Cimbro p. 31 retulit πᾶς, quod in Et. M. 651, 4 et Et. Or. 136, 15 a Syracusanis pro πατήρ dictum esse traditur. Male tamen cum Valckenario ad Herodot. IV. p. 307 et ad Adon. p. 382 πᾶ scribi iubet; nam de nominativo πᾶς, gen. πᾶ constat praeterea e Choerobosco Bekk. p. 1181, Arcadio p. 125, 17, Et. Gud. 451, 1 et Eustath. 565 in. Apud Aeschylum Suppl. 869. 876 pro ὦ βᾶ γᾶς παῖ Zeῦ e scholio ὦ πάτερ Zeῦ, γῆς παῖ Valckenarius proposuit ὦ παῖ γᾶς πᾶ Zeῦ, quum vulgo Scaligero praeeunte βᾶ e βασιλεῦ decurtatum putetur. Nolo quidquam affirmare; suspicionem tamen quandam injiciant glossae Hesychianae: Βαγαῖος — Ζεὺς Φρύγιος et Μαζεὺς, ὁ Ζεὺς παρὰ Φρυγί. Quid enim, si Aeschylus peregrina dei nomina captans scripserit ὦ Βαγαῖε Μαζεῦ aut ὦ Βαγαῖε πᾶ Zeῦ? — Ibidem v. 867. 876 ὦ μᾶ γᾶ scholia interpretantur ὦ μήτηρ γῆ et Eustathius quoque l. l. docet μᾶ pro μήτηρ esse. Quare recte apud Theocritum XV, 89 idem usus agnoscitur, quum scholion a Ruhnkenio e codice Parisiensi proditum τὸ μᾶ dicat Συρακούσιον ἐπὶ ἀγανακτήσεως λεγόμενον. Bene enim Valckenarius comparavit Δάματερ in interjectionem versum. Ceterum μᾶ cum μαῖα comparandum est ut γᾶ cum γαῖα. — Jam vero credibile est, brevissimas illas vuculas πᾶς et μᾶ, quae rectius simplicissimas stirpes exhibere quam apocope quadam orta putantur, apud Siculos potissimum usurpatas et fortasse apud Sophronem lectas fuisse. E Sicilia cum aliis non paucis Aeschylus apportavit.

Pag. 194 l. 9. Attamen χρυσῶ σιφάνῳ legitur Calymn. 2671.

Pag. 199 l. 13. Adde 'Ερμάν pro 'Ερμάων i. e. 'Ερμῆς in hymno Isiaco v. 10.

Pag. 200 l. 6. Lege „γαμέτρας pro γημέτρης.“

Ibid. l. 11. Parum recte *Λευτυχίδας* Ionicam formam diximus; nam ad eam dialectum potius *Λεωτυχίδας* pertinet, ut vulgo Laco ille appellatur. Illius contractionis ratio omnino singularis et perobscura est.

Ibid. nr. 8. Eodem pertinet Minervae epitheton *Πολιάχος* in titulo Laconico nr. 71 Leak. e Seidelii schedis bene a Keilio agnitum. Minus tamen recte *Πολίαχος* scripsit; nam *Πολιάχος* iuxta contractionem Doricam e *Πολιαόχος* factum est ut vulgo *πολιοῦχος* e *πολιοόχος*.

Pag. 201 nr. 9. Item vulgaris contractionis ratio spectatur in nominibus propriis quibusdam ab *ἀγλαός* descendentibus, quae singulari prope Theraeorum, Anaphaeorum, Cyrenaeorum more vocales conjungunt: *ἄγλων* in antiquo titulo Theraeo nr. 1. b B. A. pro *Ἀγλάων*, *Ἀγλωφάνης* in Ther. 2460. 2461 et 215. 221 R., quum C. I. nr. 2463 *Ἀγλαοφάνης* legatur, et Anaph. nr. 223 R., postremo *Ἀγλώμαχος* Herod. IV, 164, qui est Cyrenaeus. E titulis non Doricis confer *Ἀγλωχάρης* et *Ἀγλωθέστης* nr. 119. 142 R., deinde historiarum scriptorem *Ἀγλωσθένης* Poll. IX, 83.

Pag. 205 in. Recte Callimachus Lav. Pall. 1. 15. 134 *λωτροχόοι*, 72 *λῶντο*, 73 *λῶοντο* (e *λόοντο* et *λοέοντο*).

Ibid. nr. 4, a. Eadem terminatio *ου* spectatur in Sporadam Doricarum titulis Rossianis, et bene Rossius intellexit in antiquo titulo Nisyrio nr. 165 *ΤΟ* non *τῶ*, sed *τοῦ* pronuntiandum esse, quod *Ω* ibidem appareret in *ΧΩΡΙΟΝ*.

Ibid. l. 25. Leakii apographon tituli Opuntii II. nr. 39 praebet *ΔΑΜΟ..* et *ΕΡΟΔΑΜ...*

Pag. 209 l. 11. Lege „ἀνκοθαρίοντι pro ἀνακαθαροῦσι.“

Pag. 210 l. 16. Item in Hesychii glossis *μόξοντι*, *πυρέσποντι*, *πονοῦντι* et *μοξοῦντες* (cod. *μογξοῦντες*), *πυρέσποντες*, *πονοῦντες* scribendum esse videtur *μορίοντι* et

μογιόντες, quibus mutationibus simul literarum ordini consulitur, cf. μογειόντι (leg. μογιόντι), πονούσι, πυρέσσουσι· Δωριεῖς.

Pag. 214 a). Adde καλεῦνται, quod Doricum esse traditur Jo. Gr. 243. b.

Ibid. b). Adde Astyp. nr. 159 R. Ἀγνοτέλευς, nr. 161 Νικοσθένης, nr. 163 Ἰασικλεῦς; e testis Rhodiensis Olbiae repertis Δαμοκράτους, Ἀριστοκράτους, Ξενοφάνους.

Pag. 215 in. Adde Nisyr. 168 R. Κυδρογένους et Δαμοκρίνης, Calymn. 182 R. Ἀκροτέλευς, Ther. rec. 216 Συμάρεως; Anaph. 223 Ἀγλωφάνους; e nummo Cyrenaico Mionn. VI, 562 Θεουφείδους.

Ibid. l. 23. Casu excidit nota huc pertinens: Jo. Gr. 243, b, Gr. C. 358, Meerm. 659 Dorica dicunt Θεουκιδίδης, Θεουκράτης, Θεούφραστος. — Et. M. 441, 11 θεῦν Ἀρτεμιν, σημαίνει τὴν θεὸν· καὶ κράσει Δωρικῇ τοῦ εἶδός εἰς τὴν εἰδὸς δίφθογγον. Choerob. Bekk. 1231 (Gaisf. 421, 27) plenius assertit τὴν θεῦν Ἀρτεμιν οἷον ἔπαθεν et θεῦν crasi Dorica vel Ionica factum dicit. Ceterum non dubitamus, quin frustulum illud Callimacheum sit.

Deinde adde Θεόδωρος in titulo Coo nr. 175 R., Θεουμέλων in nummo Cnidio Mionn. III, 140, Κλέυφαντος in Calymnio titulo recentiore nr. 185 R., Θεουφείδης in nummo Cyrenaico Mionn. VI, 562. Contra Νεομήμιος et Θεοφάνης sunt Astyp. nr. 154 et Θεοθέμιος in Theraeo antiquo nr. 200 R. — Postremo notatu dignum est Λεωντιάδας Calymn. 182 R. pro Λεοντιάδης.

Pag. 216 l. 29. Epicharmeum καλοῦσα nunc emendatione probabili sustulimus nec fr. 137, ubi φθονούμενος, genuinum esse putamus. Contra adde αἰρούμενοι e titulo Coo nr. 175 R.

Pag. 218 nr. 5. De nominibus Σείτειμος et Σειδέκτας vid. Keil. Anall. p. 92. 94. Σιδέκτας legitur C. I. nr. 1352, Expéd. de Mor. II. p. 74 et Leak. Mor. nr. 17, qui titulus paullo antiquior esse videtur, quod praeter Antonium et Pollionem Romana nomina insunt nulla. Minus recte Keilius p. 237 Εἶδεκτον Corinthium antiquis-

simi temporis Paus. IV, 19, 1 in *Σείδ.* vel *Σίδ.* mutari jussit.

Ad nomina a κλει composita jam confer e Papiro Κλεισώνυμος et Κλεώνυμος — Κλεισιθήρα — Κλήσσιππος et Κλείππος.

Pag. 220 d). Adde e Doride insulari: Astyp. 154 saeculi V Θεοφάνεος, quum recentiores ejusdem insulae tituli terminationem *εως* praebeant; Nisyr. 166 circa Ol. 145 Λυσικράτεος, quum ibidem in monumentis sepulcralibus *εως* reperiat; Co. 173 Ξενοκράτεος et Ἀνδρομένεος; Ther. ant. 200 Καλλικράτεος et Φιλιστοκράτεος. Tituli omnes Rossiani.

Pag. 222 in. Adde ὀλιεύς Sophr. 4.

Pag. 229 not. Callimacheum fragmentum ἀκούσαθ' Ἰππώνακτος κτλ. male ipsi Hipponacti datum est a Küstero, quem Welckerus fr. 34 et Schneidewinus fr. 27 sequuti sunt.

Pag. 232 in fr. Adde e Rossio genitivos Ἀγεπόλιος Co. 178, Νεομήνιος Astyp. 154, Θεοθέμιος Ther. 200. Ad hujus normam in breviori titulo Cyrenaico Κλευθέμιος pro Κλευθεμος scribendum esse videtur.

Pag. 233. Addantur e Papiro Ἀλεξίς Spartanus, Βούλις Spartanus et Βῶλις Cretensis, Ζεῦξις Tarentinus, Τέλλις Spartanus, Τίσις Messenius, Χαῖρις Corcyraeus, pro Ἀλεξίας, Βουλίας etc., nec minus Δᾶμις Messenius pro Δημέας, vid. Pap. p. 5. 6 et Keil. Spec. Onom. p. 79. Genitivus Κάλλιος legitur Nisyr. 168. b R.

Pag. 235 l. 12. Adde Ἀρατογένου in titulo Calymnio non infimae aetatis nr. 179 R., Θεογένου ibid. 185. a etc.

Pag. 237 in. Item ιερέως est in testis Rhodiacaе originis, βασιλέως Nisyr. 166 R., Παταρέως Co. 173 R., Ἀριστέως Calymn. 182 R., ut appareat eam formam Rhodiis eorumque vicinis communem fuisse. — Accusativi accedunt Nisyr. 166 βασιλῆ, Acarn. 168 Leak. Πατρῆ.

Pag. 238 l. 13. Adde Ἰσθμῶς Ther. 198 R.

Ibid. l. 16. Parum recte Meinekius Anall. Alexx. p. 313 *Κελαινός, Καλλιστόος* Graeca esse negavit.

Pag. 242 in. Simili modo in hymno Isiacο βασιλῆιος et γονήτων scripta reperiuntur Col. I. v. 19. 39 et Col. IV. v. 1.

Pag. 244 l. 16. In titulo Calareatico corruptissimo Exp. de Mor. III. p. 49 Ποσειδάν parum certum est.

Ibid. l. 24. In antiquo epigrammate, quod in honorem Atheniensium a. 432 ad Potidaeam occisorum positum est, C. I. nr. 170 Ποτειδαία legitur. Ceterum ad Ποτιδάς et Ποτιδάν cf. Ἐρμᾶς et Ἐρμάν, quae forma legitur in hymno Isiacο Col. I. v. 10, ex Ἐρμάων contracta ut Ποτιδάν e Ποτιδάων.

Pag. 246 post l. 9 adde: τέττιξ teste Herodiano apud Dorienses genitivum τέττικός habet vid. Choerob. ad Theod. 310, 11 (Bekk. 1423): λέγει ὁ Ἡρωδιανὸς ὅτι τὸ κεχρηωστημένον ἀνεπλήρωσαν οἱ Δωριεῖς καὶ οἱ Ἀθηναῖοι διὰ τοῦ κ̄ κλίνοντες αὐτὸ οἶον τέττικός· ταῦτα δὲ ἐστὶ τῆς δόξης ὅτι παρὰ τῷ Θεοκρίτῳ καὶ παρὰ Ἀριστοφάνει διὰ τοῦ κ̄ κλίνεται· ἢ δὲ παράδοσις τῶν ἀντιγράφων οὐκ ἔχει οὕτως, ἀλλὰ διὰ τοῦ γ̄.

Ibid. l. 13. Quod Bergkius Schneidewini Delectum in censuram vocans proposuit, ὡσθ' ἑταίρων, id ipse Schneidewinus in Addend. p. 471 scribi iusserat.

Ibid. not. 7. Meinekii commentatio de Cercida nunc legitur in Anall. Alexx. p. 385 seqq. De nominis accentu Vir Egregius p. 388 iisdem testimoniis usus est quibus nos. Adde Ann. Oxx. II, 295, 12, ubi eadem traduntur, quae a Choerobosco.

Ibid. not. 9. Dele „Suid. ὠατοθήσομαι, ἀκούσομαι· Δωριεῖς.“

Pag. 250 l. 19. Leg. „Doridi“ pro „Doricas.“

Pag. 256 l. 3. Leg. „Nominativus“ pro „Nominibus.“

Pag. 260 l. 22. Leg. „dativorum“ pro „genitivorum.“

Pag. 265 l. 13. Adde τοὶ ταμίαι e Coo Rossii nr. 175.

Pag. 268 in. Epicharmeum versum non intellexit Demetrius rhetor de eloc. §. 24: Ἐστὶ δὲ κῶλα, ἃ μὴ

ἀντικείμενα ἐμφαίνει τινὰ ἀντίθεσιν διὰ τὸ τῷ σχήματι ἀντιθέτως γεγράφθαι, καθάπερ τὸ παρ' Ἐπιχάρμῳ τῷ ποιητῆ πεπαιγμένον, ὅτι

Τόκα μὲν ἐν τήνοισ ἐγὼν ἦν, τόκα δὲ παρὰ τήνοισ ἐγὼν
Τὸ αὐτὸ μὲν γὰρ εἴρηται καὶ οὐδὲν ἐναντίον. ὁ δὲ πλανῶντι
ἔοικεν. ἀλλ' οὗτος μὲν ἴσως γελωτοποιῶν οὕτως ἀντέθηκε
καὶ ἅμα σκώπτων τοὺς ῥήτορας.

Pag. 269 not. Meinekius quoque noster vidit ὡς ξέν' scribendum esse Delect. Anth. p. 120.

Pag. 278 l. 19. Adde δυοὶ Astyp. 163 R.

Pag. 282 nr. 4. Substantivum ἰκὰς pro εἰκὰς est in titulo Nisyrio nr. 166 R.

Pag. 283 l. 4 extr. Leg. „et Megārenses.“

Pag. 284 l. 12. Doricum ἄγνω vel ἀγνώ nunc video a Laso Hermionensi usurpatum videri in hymni initio apud Athen. XIV, 624. f., ubi Casaubono librorum lectionem ἀναγνων' vel ἀναγνῶν in ἀνάγων mutanti recentiores assensi sunt. Restitue ἀνάγων aut ἀναγνῶν.

Pag. 286 l. 13. Choeroboscus ad Theod. 571, 21 (qui locus ab excerptore Anecd. Oxx. IV, 188 valde corruptus est) docet, Dorienses in perfectis Attica reduplicatione instructis tertiam ab initio natura longam pati contra consuetudinem Atticam: πρόσκειται „ἡ παρὰ τοῖς ἄλλοις διαλέκτοις“, ἐπεὶ δὲ ὅτε (leg. ἐσθ' ὅτε) οἱ Δωριεῖς φυλάττουσι τὴν τρίτην ἀπὸ ἀρχῆς συλλαβὴν φύσει μακρὰν, οἷον τοῦ ὄρω παρ' αὐτοῖς ὁ μέλλον ὄρήσω, ὁ παρακείμενος ὄρηκα καὶ ὁ Ἀττικὸς ὄρώρηκα καὶ φυλάττεται παρὰ τοῖς Δωριεῦσιν ἡ φύσει μακρά· καὶ πάλιν ἀκούω ἀκούσω ἤκουκα καὶ ὁ Ἀττικὸς ἤκουκα παρ' αὐτοῖς. At exempla illa nova et inaudita ὄρώρηκα et ἀκήκουκα, quae certe ὄρώρακα et ἀκάκουκα sonare debebant, suspectissima sunt. Nec multum profeceris, si de ὄρώρηκα ab ὄρυνμι cogitaveris.

Pag. 293 l. 3. Leg. λῶντι.

Pag. 294 l. 24. Contra ἦ est in Astyp. 159 R.

Pag. 296 nr. 4, a adde δόντω Astyp. 159 R. et παρεχόντω Delph. Eph. Jen.

Ibid. b). Item in Coo nr. 175 R. sunt ἀναθέντων, ἀγγραψάντων, τεισάντων.

Pag. 310 l. 16. Dubitari tamen potest, an tituli illius dialectus Arcadica fuerit vid. supra p. 536.

Pag. 312 l. 6. Compara formas plurales φλεγεθόι-ατο, παρείατο etc. apud poëtas Alexandrinos pro singularibus positas vid. Meinek. Anall. Alexx. p. 158.

Pag. 315 l. 24. Eadem terminatio rectissime traditur in ἀνοικοδομηθήμειν in titulo Telio nr. 169 R., ubi Rossius male iota ejecit.

Pag. 316 l. 28. Adde ἀνέθηκαν e titulo Astyp. nr. 154 R. saeculi quinti.

Pag. 319 l. 5. Adde πάρεσι Nisyr. 166 R.

Pag. 321 l. 9 extr. Leg. „Dorico“ pro „Laconico.“ Item ἔσο est in Cleobuli Lindii dicto apud Suidam s. v. Κλεόβουλος. Saepe legitur ἔσο vel ἔσσο apud recentiores scriptores epica aut vulgari lingua usos, ut Leonidam Tarentinum Anth. Pal. IX, 318, Crinagoram ibid. X, 24 etc. Nonni et aliorum exempla collegit Lehrsius Quaestt. Epicc. p. 331. Confer Hesych. πάρεσο, παραγενοῦ.

Pag. 323. Adde ἐόντι Delph. 11 Curt., ὦν Delph. I. L., οὔσα Ther. 198 R.

Pag. 328 l. 8. Dele „ἔσταχ' ὦδε 18“; aliam enim Epicharmo medelam adhibendam esse postea intelleximus. Jam vero omnia tertiae personae exempla Epicharmea Syracusanam terminationem ει admittunt solo οἶδεν fr. 96 excepto, cujus verbi ratio singularis esse solet.

Pag. 330 extr. Correpta terminatione δεδώκεν est in titulo Nisyrio nr. 166 R., a Rossio male in δεδωκέναι mutatum.

Pag. 334 not. 4. In Anecd. Parr. III, 296, 26 ipsum fragmentum Pindaricum e Prosodiis traditur: μεμναίαι' αἰοιδῆς.

Pag. 337 l. 22. De ἀνάγνωσιν apud Lasum vid. supra ad p. 284.

Ibid. l. 30. Grammatici testimonium de ἀκουα nullius pretii esse supra indicavimus ad p. 286.

Pag. 341 l. 9. Adde εἶπαν e titulo Coo nr. 175 R. Doriensium esse dicitur ἔπετε pro εἴπατε Anecd. Bekk. 1096, vix recte.

Ibid. l. 22. Idem παρείσχηται est in titulo Olbieni C. I. nr. 2058. A.

Pag. 342 post l. 8 adde: ἦσμαι Doricum dicitur pro ἦμαι in Anecd. Parr. IV, 22, 8, quare καθήσται pro κάθηται scripsimus Sophr. 27. b; ἦσθων Cret. 2554.

Pag. 349 l. 20. Bene Meinekius noster divinavit, nos Epicharmeï loci emendationem, quam olim probaverat, Hesychiana glossa correctâ sustenturos esse, vid. Anall. Alexx. p. 134. — Adde participium μωμένη, quod Soph. Trach. 1136 verissima conjectura pro μνωμένη scriptum est.

Pag. 350 l. 21. Partic. εἰδότες in titulo Coo nr. 175 R.

Pag. 353 l. 21. Attamen χοῦσθαι in titulo Nisyrio nr. 166 R. mitioris dialecti aut ad χράομαι aut ad χοῦμαι referendum est.

Pag. 355 in. Nisyrg. 166 R. πὰρ βασιλέως, Co. 175 πὰρ Δία, πὰρ τὸν, ἀγγραψάντων, sed ἀναθέντων et ποί τὸς θεός.

Pag. 357 nr. 3. Adde περιέναι, quod e Pindaro affertur in Anecd. Oxx. IV, 309, 20, ubi praeterea πέρουδος, quod Pindaro Erasmi Schmidii conjectura datum erat, post Eustath. Prooem. Pind. p. 12 confirmatur.

Pag. 358 nr. 5. Ἐχθυόμενα est in titulo Telio nr. 169 R.

Pag. 359 l. 13. Astyp. 159, Co. 175. Ther. 196 εἰς, Calymn. 186 R. εἰς.

Pag. 370 l. 9. Idem ὀμᾶ est in hymno Isiaco Col. IV. v. 1.

Pag. 379 l. 13. Leg. Pind. P. IX, 88. Ceterum ἀέ hic e conjectura scriptum est pro ἀεί.

Pag. 386 nr. 1. Adde *δρυς*, de quo Scholl. Arist. Nub. 401: *Πελοποννήσιοι ἀρσενικῶς τοὺς δρυς*. Recentissimi scriptores imitati sunt.

Ibid. not. 1. Adde Choerob. Oxx. II, 235, 22 *παρὰ τοῖς Δωριεῦσι θηλυκόν· οἶον ἢ λιμός*.

Pag. 388 not. 4 l. 8. Leg. *οἶον*, et l. 9 *προβάτου*.

Pag. 391 not. 11. Adde: Choerob. Oxx. II, 235, 24 *λίτρα: ι· εὔρηται γὰρ ἐν συστολῇ παρὰ τοῖς Δωριεῦσιν*. — Ann. Oxx. I, 427, 13 *λίτρα· τοῦτο δὲ σημαίνει παρὰ μὲν τοῖς Σικελιώταις τὸ νόμισμα καὶ τὸν ὀβολόν· παρὰ δὲ τῇ συνηθείᾳ τὸν σταθμόν*.

Pag. 393 in. Rectius *ἐξᾶς* etc. scribi ex Arcadio p. 21 l. 20 sero didicimus: τὰ εἰς ζᾶς (leg. *ᾶς* e cod. Havn.) ἐκτεταμένον ἔχοντα τὸ πρὸ τῶν διπλῶν βαρύνονται, *Βύζας, ἐλίξας, ἀλείψας*. τὸ μέντοι ὑψᾶς περισπᾶται καὶ τὸ ἐξῆς (leg. *ἐξᾶς* e cod. Havn.) ἐπὶ ποσότητος ὄν. Distinguitur ab *ἐξᾶς* gen. *ἐξάδος*, quod est ἐπὶ ἀριθμοῦ.

Ibid. l. 13. Leg. *derivat pro dicit*. Praeterea adde: *λέπορις* vid. Varr. de L. L. V §. 101 Müll. „Lepus, quod Siculi quidam Graeci dicunt *λέπορον*; a Roma quod orti Siculi, ut annales veteres nostri dicunt, fortasse hinc illuc tulerunt et hic reliquerunt id nomen.“ Eodem auctore de R. R. III, 12 *lepus* est a Graeco vocabulo antiquo, quod *Aeolis Boeotii* *leporem* *λέπορον* appellabant et (ap. Gell. I, 18) *lepus* est vocabulum antiquum Graecum. De Boeotico *λέπορις* aut antiquitas Graeco aegre credo. Veriora fuerint, quae Varro primo loco tradit.

Pag. 408 in. Argivis nunc praeterea vindicavimus vocalem *v* e digamma ortam ejiciendi morem, ut *βᾶς, γῶς, νᾶς, Τύδης* vid. ad p. 165.

Pag. 409 extr. Nunc de terminatione *ντων* etiam apud Coos regnante constat vid. ad p. 296.

Pag. 410 l. 15. Quae Bernhardyus comparavit cum *ἐγκάτθετο νηδὸν* Synt. 213 aut incertiora sunt aut parum similia, et vide ipsum Hermannum de *ἐμπίπτειν* c. acc. ad Oed. Col. 946.

Pag. 411 l. 7 extr. Parum considerate ea addita sunt, quae recentiore dialectum Delphicam ab Aetolis ducunt; nam tituli nr. 1690. 1693 ante Aetolorum dominationem scripti sunt.

Pag. 412 in. Nunc aliis quoque vicinis Doriensibus maturum genitivorum in εως usum vindicavimus vid. ad p. 237.

Ibid. a). Teliorum dialectus, quam e nr. 169 R. aliquatenus cognovimus, cum Rhodiaca non differre videtur; infinitivi certe terminationem μειν communem habet vid. ad p. 315.

Pag. 413 in. E titulo nr. 159 R. apparet, Astypalaeenses syllabarum finalium correptione usos esse. Calymnius C. I. nr. 2671 accusativos in ους exeuntes praebet.

Ibid. l. 14. Nisyrii cum vicinis Cois eadem dialecto usi esse videntur. Correptio certe apparet e nr. 166 R. Idem titulus contractione in ευ abstinet, quae conspicitur in sepulcralibus nr. 168. E Cois titulis nr. 173 eandem contractionem aspernatur, nr. 175 praebet in Θεωδωρος.

Pag. 445 l. 1. Leg. Φόλω.

Ibid. fr. 60. Leg. Χορδαί.

Pag. 446 fr. 65. Titulum lege Λόγος και Λογινα, vid. Theogn. Ann. Oxx. II. p. 114, 3, qui Λογινη commemorat cum Αιητινη, Αδρηστινη, Ευηνινη, Ευκολλινη. Itaque Λογινα est patronymicum a Λόγος derivatum, id quod intellexit Bergkiius de reliq. com. Att. p. 149.

Pag. 450 fr. 88. Schneidewinus meus per literas mihi indicavit, in Macrobbii antiquissimo codice Parisiensis se invenisse ΑΝΑΞΑΝΑΔΑΝ, unde ἀναξ ἂν ἴδαν eruendum esse ipsa Macrobbii verba certissime comprobare. Non satis intelligo, num illa in codice pro ἀναξ νάων legantur; non assentior de Macrobbii testimonio, qui quum demonstrare velit, Gargara pro excelsissimo montis loco accipi, Idae commemorationem in versa Epicharmeo non magis desideramus quam in Homericis ibi-

dem apposito: ὡς ὁ μὲν ἀτρέμας εὔδε πάτηρ ἀνὰ Γαργάρω ἄκρω. Nam epitheta ἄκρος et ἀγάνυφος id efficiunt, quod Macrobius contendit.

Pag. 458 fr. 131. Versus ἀωνύμως legitur Ann. Oxx. IV, 253, 29, ubi τὸν σοφὸν ἄνδρα.

Pag. 471 not. 57. leg. Commendatur pro Emend.

Pag. 476 fr. 105. Hoc fragmentum addidi Grysarum sequutus, cujus dissertatio de Sophrone, quum diu frustra quaesita tandem Schneidewini mei cura in manus meas pervenisset, nihil aliud continere visa est, quo hic quidem uti liceret. Consulto omisimus fragmentum, quod cum Huschkio de Annio Cimbro p. 64. Dindorfius in Thes. Par. s. v. βαῦζω, Grysar. p. 7, Meinekius Del. Anth. p. 135, alii e Tzetze ad Lycophr. 77 pro Sophroneo attulerunt: ὁ γὰρ κύων βαῦξας (βαύξας) λύει τὰ φάσματα. . . Ea enim Tzetae verba esse, non Sophronis, recte intellexerat Blomfieldius ad fr. 38. Tzetzes ita: θύουσι δ' αὐταῖς (Ῥέα καὶ Ἐκάτη) κύνας, ὡς φησι Σώφρων ἐν Μίμοις· ὁ γὰρ κύων βαῦξας λύει τὰ φάσματα, ὡς καὶ χαλκὸς κροτηθεὶς εἶτε τι τοιοῦτον.

E P I M E T R U M.

Additamenta ad utrumque librum typhetae jam tradita erant, quum allata sunt quae vellem mihi prius praesto fuissent. Primum Franzii benevolentia epigrammata Lesbiacae dialecti, quae in Memnonis statua scripta extant, a se emendata et suppleta transmisit. Apud Letronnium, qui iuscriptiones Memnonias e Saltii apographo in Transactionum Regiae Societatis Literarum Londinensis et peculiari libro edidit, sunt nr. 19. 21. 23. 24. 25; sed quum in his temporis augustiis neutrum librum mihi comparare possim, soli Franzii apographo confidere oportet. Viri igitur humanissimi venia impetrata apponam epigrammata, quae paucis cognita esse videntur, raro in gravioribus rebus a Franzii recensione recedere

ausus; neque enim compertum habeo, quae uncinis inclusa sunt, sintne a Franzio suppleta an correcta.

XIX.

*Μέμνονα πυνθανόμεναι Αἰγύπτῳ ἀλίῳ αὐγὰ
αἰθόμενον φώνην Θηβαϊκῶ πὺ λίθῳ
Ἀδριανὸν δ' ἐσίδων τὸν παμβασιλεῖα πρὶν αὐγὰς
ἀλίῳ χαίρην εἰπέ Φοι ὡς δύντοτον.*

5. *Τίταν δ' ὄτ' ἐλάων λύκοισι δι' αἴθερος ἵπποις
ἐν σκία ὠράων δεύτερον ἤχε μέτρον,
ὡς χάλκοιο τύπεντος ἦη Μέμνων πάλιν αὐδα
ὀξύτονον· χαίρων καὶ τρίτον ἄχον ἦη.*

10. *κοίρανος Ἀδριανὸς [τόσακ]ις δ' ἀσπάσσατο καῖτος
Μέμνονα. [B]α[λβίλλα δη] ἵκαμεν οἴσι πόνοις
γρόππατα σαμαίν[ον]τά τ' ὄσ' εὐιδε κῶσσ' ἐξάκουσε·
δηλον παῖσι δ' ἔγε[ν]τ' ὡς Fe φίλ[ε]ισι θεοῖ.*

XXI.

*Ἐκλυον αὐδήσαντος ἔγω πὺ λίθῳ Βάλβιλλα
φώνας τᾶς θείας Μέμνονος ἢ Φαμένωθ.
ἦλθον ὑμοὶ δ' ἐράτα βασιλήϊδι τυῖδε Σαβίνα·
ὠρας δὲ πρώτας Ἄλιος ἤχε δρόμον,*

XIX. 1) Fr. ἀλίῳ. Cur et hic et tacite in reliquis lenem scripserim, vide infra; item in αὐγὰ et ubique Lesbiacam barytonesin restituere placuit.

2) Fr. post αἰθόμενον commate distinxit, nescio an calami errore.

4) Fr. εἰπέ γ' οἶ, quod correximus e conjectura, in quam Franzium quoque incidisse alteris literis comperimus; idem e conj. δινατόν.

10) Supplementum vix verum est, quum nomina in ἄλλα et vere Gracca et a Latinis accepta ultimam corripiant.

11) Fr. εὐῖδε, sed admonitus nostram lectionem probavit.

12) Fr. ὡς γ' ἰ vid. ad vs. 4.

XXI. 1) Fr. Βαλβίλλα.

4) Fr. δρόμος, quod e conjectura mutavi.

5. κοιράνω Ἀδριάνω πέμπτῳ δεκότη [τ'] ἐνιαύτῳ,
φῶτα δ' ἔχεσκεν Ἄθυρ εἴκοσι καὶ πέσυρα
(εἰκόστῳ πέμπτῳ [δ'] ἅματι μῆνος Ἄθυρ).

XXIII.

Χθίσδον μὲν [τύχομεν τῷ] Μέμνονος [ἐκπειρῶντες
ὡς πάλιν ἀ[λλ]οτρι[ω]ς [β]άξιν [ἀ]ναινομένῳ· —
π[ν]ήει γὰρ σέμνα μόρφα βασιλήϊδος — [αἰ] μ[ῆ]
ἐχθοῖσα [γ' α]ὐτα θή[ϊον ἄ]χον ἦ·

5. μῆ καὶ Φοι βασιλεὺς κοτ[έση ὅ] νυ δᾶρον [ὄ]ν[ε]α
τὰν σέμναν κατέχει κουριδίαν ἄλοχον.
κὼ Μέμνων τρέσσαις μεγάλω[ν μόμφαν β]ασι[λήων]
ἐξαπίνας αὐδασ' [ἀ]θ[υ] φίλ[οις [τ' ἔ]χάρη.

XXIV.

Χαῖρε καὶ αὐδάσαις πρόφ[ρων, ταλαπείριε Μέμνον
τὰν [πρόσθεν μόρφαν πόλλ' ἀποδυρόμενος
γλῶσσαν μέντοι ἀλεξ[ί]κακον τήρην ἐπέοικεν·
Καμβύσαις ἄθεος τόν μο[ι ἔ]ωσ[ε] λόγον

XXIII. 1) Lesbiaca dialectus postularet ἐκπειρῶντες.

3) πνήει Lesbiace πνεύει esse debebat vid. de dial. Aeol. §. 5, 5
neque bisyllaba in εω Aeolicam terminationem ηω assumunt vid.
§. 25 not. 8.

5) Φοι scripsimus pro τοῖ e Franzii suspicione; Fr. ἀνία cf. §.
12, 2. Conjectandi pruritus instigat, ut et ipsi in hoc epigram-
mate restituendo periclitemur:

Χθίσδον μὲν φώνην τῷ Μέμνονος οὐκ ἐθέλοτος,
ὡς πάλιν ἀλλοτριῶς βάξιν ἔμελλεν ἦν,
ἦπειγ' ἄρ σέμνα μόρφα βασιλήϊδος, αἰ μῆ
ἐλθοῖσα γ' αὐτα θήϊον ἄχον ἦ,
μῆ καὶ Φοι βασιλεὺς κοτῆ ὡς πάνυ δᾶρον ὄνια
τὰν σέμναν κατέχει κουριδίαν ἄλοχον,
κὼ Μέμνων τρέσσαις μεγάλω μᾶν βασιλῆος
ἐξαπίνας αὐδασ', ἀ δὲ κλύοισ' ἐχάρη.

Nolim tamen de hoc lusu severius judicari, praesertim quum, quae
in ipso lapide lecta sint, saepe mihi non constiterit.

5. δῶκέν τοι ποίαν τῷ σῶ [ὑβρίσματος ἤδ' ὦν
τὸν [Μ]ή[ν]ας ἼΑπιν καὶ τὸν [῞]Οσειριν ἔδρα.
ἀλλ' ἔγω οὐ δοκίμωμι σέθεν [τό γε κάλον ὄλεσθαι·
ψύχαν δ' ἀθανάταν [λ]οῖ[πον ἐ[σωσ]ε δέμας
εὐσέβεις γὰρ ἔμοι γ[ε]νεται σέ [ποι' ἀσπάσδοντο
10. Βάλβιλλός τ' ὁ σόφος κἀντίοχος [προπάτωρ,
Βάλβιλλος γενέταις μᾶτρος βασιλήϊδος [Ἰ]Α[κ]μας,
τῷ πάτερος δὲ πάτηρ Ἀντίοχος βασιλεὺς.
κῆνων ἐκ γενέας κᾶγω ἴλοχον αἶμα τὸ κάλον,
Βαλβίλλας δ' ἔμεθεν γρόππατα λεύσετε δή.

. XXV.

Αὔως καὶ γεράρω Μέμνον παῖ Τρωθῶνοιο
Θηβᾶας θάσσων ἄντα Δίος πόλιος,
ἦ Ἀμένωθ, βασιλεὺ Αἰγύπτιε, τῶς ἐνέποιουσιν
ἴρηες μύθων τῶν παλάων ἴδριες.

Apparet nr. XXI et XXIV scripta esse a Balbilla quadam, nobili femina Sabinam Hadriani uxorem comitata, nec temere reliqua ad eandem originem revocaveris. Ea Lesbiam dialectum non inter ipsos Lesbios didicerat, qui ne Alexandri quidem tempore digamma usi sunt, sed a grammaticis, neque horum epigrammatum dialectus vere Aeolica habenda est, sed praeter paucas vulgares formas errore immixtas (ut αὐδήσαντος pro αὐδάσαντος XXI, 1 et κουριδιαν pro κωριδιαν XXIII, 6) talis, qualem Balbilla Aeolicam esse a praeceptore acceperat; nonnulla haud dubie insunt hyperaeolica i. e. secundum analogiam, quae putabatur, Aeolidis male ficta. Jam singula, quae notata digniora esse videntur, libri nostri de dialectis Aeolicis ordinem sequuti, perlustrabimus.

XXIV. 9) Lapis γονεται, quod Franzius correxit cf. vs. 11. Nolui quidquam hariolari in hoc epigrammate.

XXV. 1) Fr. αὐτός, quod sensu caret; scripsi Αὔως i. e. Ἡοῖς vid. d. dial. Aeol. §. 5, 5 et §. 21, 7. — Fr. παῖ.

§. 4. Balbillam omnem spiritus asperi usum a Lesbica dialecto abjudicasse, inde apparet quod in elisione et crasi tenuis nunquam mutata est: XIX, 11 τ' ὄσ' et κῶσσ' pro θ' ὄσα et χῶσσα, XXIII, 7 κῶ, XXIV, 10 τ' ὄ pro θ' ὄ. Nos gravibus argumentis demonstrare studuimus, Lesbios quum in aliis tum in articulo et relativis aspero usos esse, neque Balbillae auctoritas major est quam grammaticorum, quibus non credidimus. Ceterum ex ejus mente ubique lenem pro aspero scribendum duximus.

§. 5. Ipsum digamma Balbilla scripsit in pronomine tertiae personae *Foi* et *Fe* XIX, 4. 12. XXIII, 5. Certissime enim ita corrigitur pro *γοι*, *γε*, *τοι*, quum neque illis in locis, ubi Franzius γ' οἱ et γ' εἰ scripserat, particula γε ferri possit, neque in ultimo τοῖ cum eodem pro τῶ accipi, quod aut Boeoticum est aut antiquae orthographiae; praeterea e Boeoticis inscriptionibus constat quam facile ab hominibus minus peritis pro digamma similes literae *I* et *T* in lapidibus legantur. — Deinde *v* pro digamma inter vocales est in *Ἄως* XXV, 1 ex emendatione nostra et *εὔιδε* XIX, 5 i. e. *εἴιδε*, *εἶδε*, cui similia vide §. 5, 5,

§. 6 nr. 1. *Πέσυρα*, quod legitur XXI, 6, confirmat iudicium nostrum (vid. §. 12, 3), non recte *πέσσυρες* scriptum esse apud Hesychium.

§. 7 nr. 3. 4. *χθίσδον* pro *χθιζόν* est XXIII, 1, nescio an genuinae dialecto non convenienter.

§. 8. Liquidae geminatio ad Romanum nomen *Σάβινα* temere adhibita est.

§. 9 nr. 3. Male τ geminatur in ὅττ' XIX, 5 pro ὄτα, ὄτε. Ad exempla nr. 4 commemorata accedit *γρόππατα* pro *γράμματα* XIX, 11 et XXIV, 12.

§. 10. Recte justam analogiam servant *τρέσαις* pro *τρέσας* XXIII, 7, *παῖσι* pro *πᾶσι* XIX, 12 (dativi exempla desideraveramus vid. nr. 2), *ἐνέποισιν* pro *ἐνέπουσιν* XXV, 3; sed male ficti sunt nominativi declinationis primae *Καμβύσαις* et *γενέταις* XXIV, 4. 11, ut apud gram-

maticos Ὀρέσταις et Ἀρτεΐδαις, vid. §. 10 not. 3 et Vol. II p. 502.

§. 12. nr. 2. O pro ᾧ conspicitur in δύνωτος XIX, 9, γρόππατα pro γράμματα XIX, 11. XXIV, 12, δέκοτος XXI, 5, ἄλογον i. e. ἔλαχον XXIV, 13, quae vere Lesbica esse non spondeo. Nam γράφειν legitur in titulis vid. L. I p. 77, λαχόν Sapph. 8; δύνωτος et δέκοτος peccant contra id quod docuimus, ᾧ non mutari in ο nisi prope liquidas. — Rectius υ pro ο est in πύ XIX, 2. XXI, 1 i. e. ἀπύ, ἀπό et ὕμοι XXI, 3 i. e. ὁμοῦ.

§. 14 nr. 3. Ἦχε pro εἶχε bis lectum XIX, 6 et XXI, 4 confirmat quae diximus.

§. 16, 1. Miror penultimam productam in Θηβείας XXV; recte ibidem corripitur in παλάων.

§. 17, 2. Vulgaris crasis exemplis adde κᾶγω XXIV, 13.

§. 18, 2. Ut Franzius recte Θῆ[ιον] restituerit XXIII, 4, aegre tamen credimus ipsos Lesbios ita dixisse pro θεῖος.

§. 19, 1. Adde ἔγεντο XIX, 12.

§. 20. Rariores aut incertiores genitivorum formae leguntur ᾠράων XIX, 6, χάλκοιο XIX, 7, Τιθάνου XXV, 1.

§. 29, 2. Novum est adverbium ὕμοι pro ὁμοῦ XXI, 3, satis notum τῷδε ibidem.

Deinde his diebus tandem aliquando Corporis Inscriptionum Voluminis secundi Fasciculus tertius allatus est. Eo continentur dialecti Lesbiacae fontes hi:

Tituli Cumaei nr. 3523. 3524. 3525 et Lampsacenus nr. 3640, quibus jam usi eramus. Corrige tamen quae diximus p. 510; nam in nr. 3523 brevior dativi forma non reperitur praeterquam in articulo τοῖς. Deinde in nr. 3524 l. 17 ἀρκέην non recte infinitivus futuri habitus esse videtur L. I p. 133 et l. 20 cum Boeckhio lege ἀσμενίζοῖσα χάρα pro ἄς μενίζοις ἃ χάρα ut Koenium sequutus scripseram L. I §. 10, 4. — In Addendis ad secundum Corporis volumen sunt: nr. 2168, b. Tene

diorum decretum in solo Olbiae repertum tam lacerum, ut vix Lesbiaca dialectus certo cognoscatur; titulus Mitylenaeus nr. 2166 e novo Kieperti apographo aliquoties emendatus est, ut l. 25 [ὄμο]νόεντες, quod adde §. 26, 2, et quum idem φέροντον l. 28 confirmet, nostrum iudicium §. 24, 7 Boeckhius probavit, in aliis quoque nobis assensus. Novus accessit titulus Eresius nr. 2166, b, valde mutilus nec purae dialecti (ut *δισχελλίους, πάσαις, εἰρωτῶντες* pro *δισχελλίους, παῖσαις, εἰρώταντες*). Notamus *πανδάμι*, quocum *compa*, quae in *Cum.* 3523 sunt, *ἀσύλι* et *ἄσπονδι*, nisi forte rectius *πάνδαμι, ἄσυλι, ἄσπονδι* scribuntur, ut Aeoles horum ultimam eodem modo corripuerint, quo *αἰῖ* dixerunt pro *αἰελ*. In l. 2 nulla litera mutata legendum esse videtur *ἐξ]εκλάϊσε ἐκ τᾶς [πόλι]ος* i. e. *ἐξέκλεισε*. Boeckhius scripsit *ἐκάλεσε*. Mitylenaeus nr. 2166, c exeunte saeculo tertio scriptus, cuius dialectum Boeckhius valde temperatam esse dicit. Equidem nihil invenio, quod a dialecto tituli nr. 2166 recedat; nam *τὰς δαπάνας* extr., quem B. accusativum pluralem putavit (Lesb. *ταῖς δαπάναις*), propter lacunam vicinam aequo jure *τᾶς δαπάνας* scribi potest, ut sit genitivus. Iota dativis adscriptum est. — Methymnaeus nr. 2168, b, ubi *ἔννεκα* et *χέλλησις* cf. Hesych. *χιλιάστυες, αἱ φυλαί*, vid. L. I. p. 58. — Delius, quem in hoc volumine p. 496 edidimus, legitur nr. 2265, b in *Addendis*. Boeckhius retinuit *Θελαισίω* l. 2, idem nomen in titulo Mitylenaeo nr. 2183, b *Add.* agnoscens. At hic lectio incerta et in illo Delii loco mensis significationem desidero. Deinde B. l. 7 *Πολυδεύκη* etc. dativos putat et corrigit *Εὐ[μ]ένη*, l. 10 *Θεοκλεί[τ]ω* legit cum *Lebasio*, ut alia omittamus dialectum minus tangentia.

Ad dialectum Doricam hi novi tituli pertinent: *Coryraeus* *Add.* 1849, c mutilus. — *Ithacensis* *Add.* nr. 1925, o, ubi *Κληναγόρα*, quocum B. confert *Κληνίππα* in *Zacynthio* nr. 1940. Vellem dialecti illarum insularum ampliora monumenta extarent; nam *η* pro *ε* positum severiorem Doridem vel potius, nisi fallor, dialectum

et τῷ ἡμίῳ nr. 2 l. 13 e more Phocico vid. §. 30, ἢ μὴ ποθεικέτω μηθενὶ μηθενός (lapis μηθενες, quod Ulrichs minus recte in μηθέν mutavit) nr. 2 l. 10, quibus egregie confirmantur, quae p. 344 disputavimus de Doris εἶκω pro ἦκω vel ἱκω; nr. 3 l. 7 ἐν ἐλευθερίαν secundum septentrionalis Doridis consuetudinem; ποθίερον τοῦ Σαράπιος nr. 1 l. 11 et ποθειέρους τῷ θεῷ nr. 2 l. 12, unde apparet nos recte judicasse p. 550; Gen. Δαμοκλία, quae plagulam impressam corrigentes addidimus p. 562.

---

et τῷ ἡμίση nr. 2 l. 13 e more Phocico vid. §. 30, 6; μὴ ποθεικέτω μηθενὶ βηθενός (lapis μηθενες, quod Ulrichsius minus recte in μηθέν mutavit) nr. 2 l. 10, quibus egregie confirmantur, quae p. 344 disputavimus de Dorico εἶκω pro ἦκω vel ἴκω; nr. 3 l. 7 ἐν ἐλευθερίαν secundum septentrionalis Doridis consuetudinem; ποθειρον τοῦ Σαράπιος nr. 1 l. 11 et ποθειρούς τῷ θεῷ nr. 2 l. 12, unde apparet nos recte judicasse p. 550; Gen. Δαμοκλία, quem plagulam impressam corrigentes addidimus p. 562.
